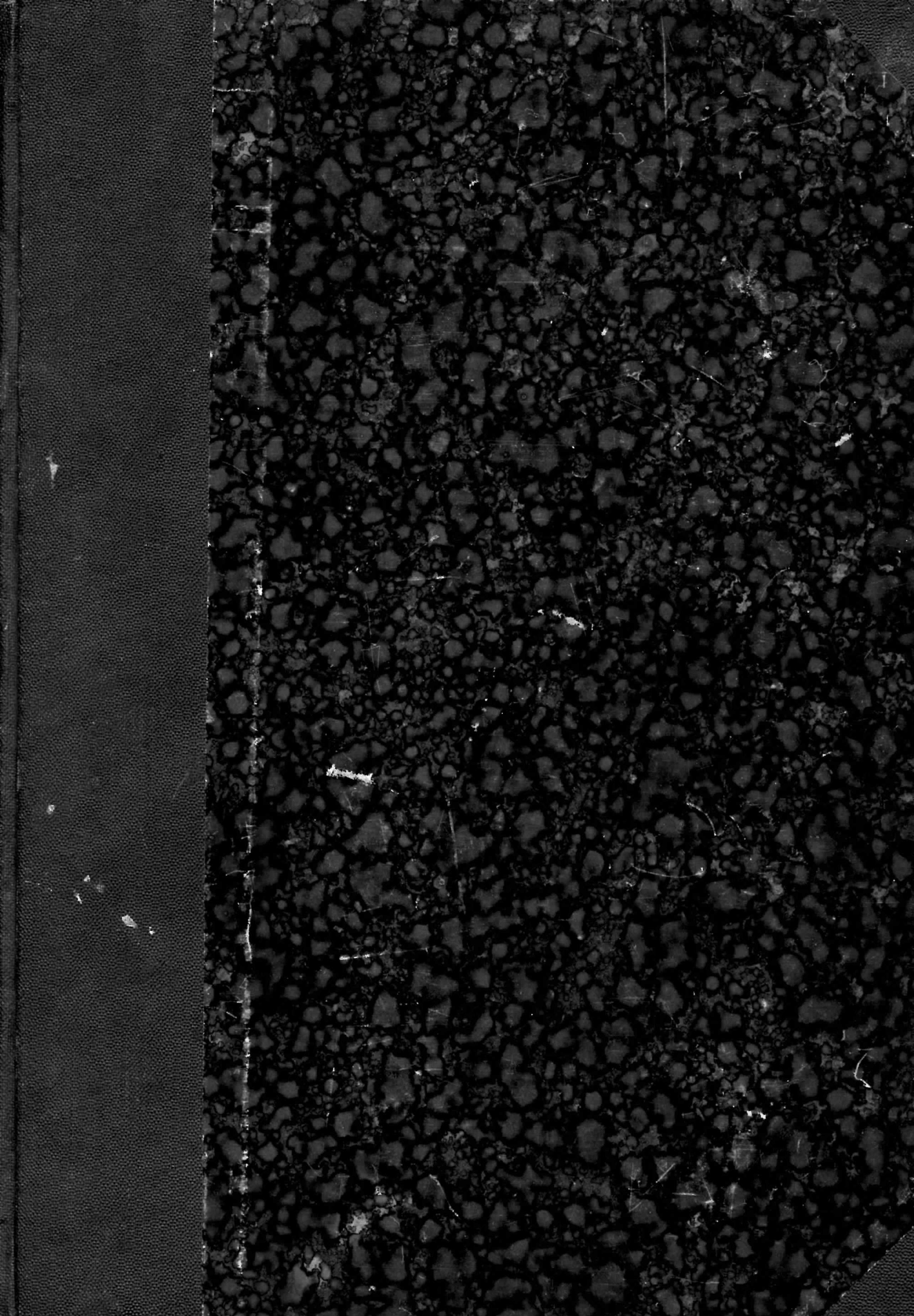

Poštnina plačana v gotovini. Posamezna številka stane 1 Din.
Leto 7. Maribor, 6. januarja 1935. Štev. 1.

Izhaja vsak petek. — Cena: celoletno 24 Din, polletno 12 Din, mesečno 2 Din. Inozemstvo 48 Din
Uredništvo: Maribor, stolno župnišče. — Uprava: Maribor, Koroška cesta 5. — Ček. rač. 15237.

Čitateljem „Nedelje“!

Leto 1935 bo v dvojnem oziru važno ne samo za našo lavantinsko škofijo, marveč za vso Slovenijo in — Jugoslavijo.

1. V dneh 28., 29. in 30. junija se bo vršil v Ljubljani vsedržavni evharistični kongres. Moja želja in prošnja je, da bi vsi Slovenci-katoliki podvojili v svojih srcih ljubezen do evharističnega Zveličarja in bi se s popolno duhovno preroditvijo pripravili na velike evharistične dneve v Ljubljani.

2. Leto 1935 bo Slomšekovo leto. Osnoval se je poseben odbor, ki bo med vsemi Slovenci, ponekod tudi med drugimi Slovani, pobiral podpise na prošnjo za Slomšekovo beatifikacijo. Ko želim k temu delu obilo božjega blagoslova, obenem prosim Boga, naj vzbuja v vseh slojih slovenskega naroda Slomšekovega duha.

»Nedelja« bo obema dogodkoma posvečala veliko pozornost. Ostanite ji zvesti in pridobivajte tudi svoje znance, sorodnike in prijatelje za to, da si jo naročijo. Ona je edini slovenski verski tednik in list Katoliške akcije.

Božje Dete naj prosi na Vas, na Vaše družine, na vse, kar ste in kar imate, skozi vse leto obilo svoje milosti! Njegov mir naj vlada v Vaših srcih! To Vam želi

Vaš

+ Ivan Jožef
škof

V Mariboru, ob novem letu 1935.

Moja nedelja

Evangelij.

Mat 2, 1—12.

Ko je bil Jezus rojen v Betlehemu v Judeji, ob času kralja Heroda, glej, pridejo modri z Vzhoda v Jeruzalem in reko: »Kje je judovski kralj, ki je rojen? Videli smo namreč njegovo zvezdo na Vzhodu in smo se mu prišli poklonit.« Ko kralj Herod to sliši, se prestraši in ves Jeruzalem z njim. In zbere vse velike duhovnike in pismouke ljudstva in jih izprašuje, kje bi bil Kristus rojen. Odgovoré mu: »V Betlehemu v Judeji; tako je namreč pisano po preroku: In ti, Betlehem, zemlja Judova, nikakor nisi najmanjši med knežjimi mesti Judovimi; zakaj iz tebe bo izšel vojvoda, ki bo vladal moje ljudstvo Izraela.« Tedaj je Herod modre skrivaj poklical in jih izpraševal o času, v katerem se je prikazala zvezda; in poslal jih je v Betlehem ter rekel: »Pojdite in natančno pozvedite po detetu; in ko ga najdete, mi sporočite, da se mu pridem tudi jaz poklonit.« Ko so ti slišali kralja, so odšli. In glej, zvezda, ki so jo bili videli na Vzhodu, je šla pred njimi, dokler ni prišla in obstala nad krajem, kjer je bilo dete. Ko so pa zagledali zvezdo, so se silno razveselili. Stopili so v hišo in ugledali dete z Marijo, njegovo materjo, in padli so predenj ter ga molili; in odprli so svoje zaklade in mu darovali zlata, kadila in mire. In ko so bili v spanju opomnjeni, naj se ne vračajo k Herodu ,so se po drugi poti vrnili v svojo deželo.

Čemu nedelja?

Ali se zavedaš, čemu je nedelja? Nedelja je gotovo tvoj dan, dan počitka. A ni samo to; je tudi Gospodov dan, dan božje službe.

Nebeški Oče hoče, da njegovi otroci na zemlji delajo. Toda ne neprestano, ne do izčrpanja. Bog hoče, da si njegovi otroci tudi odpočijejo. Odpočijejo pri njem. Nedeljski počitek je božji zakon. Hoče nadomestiti in sprostiti. Nadomestiti, kar je oslabelo. Sprostiti, kar je bilo ovirano. V nedeljo počivamo, da moremo potem spočiti zopet bolje vršiti svoje poklicne dolžnosti. V nedeljo počivamo, da moremo sproščeni nekaj časa bolj nemoteno občevati z Očetom.

Ali dandanes ljudje še znajo počivati? Ali še znajo mirovati? Ali se ne zdi, kakor da je zajel vse nek silen nemir in mislijo, da morajo celo v nedeljo delati ali pa iskati šumnih, bučnih zabav.

Ljudje so prevrnili božji red. Po božjem redu stoji nedelja v začetku tedna, da daje celemu naslednjemu tednu moč in blagoslov. A ljudje so naredili nedeljo za konec tedna, ki naj služi oddihu in zabavi. To je isti pojav kakor s kon-

cem leta. Na Silvestrovo se hočejo mnogi s hrupnim razveseljevanjem odškodovati za vse napore minulega leta, nato si voščijo srečno novo leto, kakor da bi to prišlo samo od sebe, novoletni praznik pa prespijo. Kristjan pa ve, da je srečno novo leto odvisno predvsem od Boga in nato od njega samega. Saj pravi pregovor: »Z Bogom začni vsako delo, da bo dober tek imelo.« A tudi drug pregovor: »Vsak je svoje sreče kovač.« Zato začne kristjan novo leto z Bogom v cerkvi in z dobrimi sklepi doma.

Enako moramo začeti vsak novi teden z Bogom na Gospodov dan. Znan je izrek: »Kakršna tvoja nedelja, tak tvoj smrtni dan«, a še prej velja: kakršna tvoja nedelja, tak ves teden. Gospodov dan je gospod naših dni, to se pravi, da daje šele nedelja tudi našim delavnikom prav smisel in pravi pomen.

Dandanes vse toži o gospodarski krizi. Res je, da je huda ta kriza, a še hujša je duševna kriza. Le berite zgodovino! Kako hudi časi so že bili na svetu, a ljudje so jih prenašali bolj vdano. Zakaj pa? Ker so bili še bolj verni, ker je takrat Gospodov dan še ožarjal trde delavnike, ker so si v nedeljo načrpali pri božji službi moči in blagoslova za težave in preizkušnje sledečih dni.

Nedelja mora zopet postati dan duhovnega veselja in najhujša kriza bo rešena. Saj prava krščanska nedelja je še edini ostanek raja na zemlji in obenem predokus večne nedelje, večnega miru v nebesih. Vsaj v nedeljo bi se morali živo zavedati, da ta dolina solz ni naša prava domovina, da nam je najboljši Oče pripravil vse drugačen dom gori pri sebi. Ali smo na pravi poti proti temu domu? To je glavno vprašanje, vse drugo je postransko. Tudi če je pot trnjeva in strma, tudi če je dolga in naporna — samo, da je končni večni cilj veličasten in čudovit.

Nedeljski mir naj bi te vsikdar spominjal na ta nebeški mir, ko bo nemirno srce v Bogu našlo zadoščenje vsem svojim željam. Zato pa bodi nedelja kljub hudim časom vedno dan notranjega, duhovnega veselja.

Čemu »Nedelja«?

List »Nedelja« te pa hoče uvajati v pravo praznovanje Gospodovega dneva. Prinašala ti bo nedeljo za nedeljo tolažilne in vesele reči za nedeljski oddih pa tudi vspodbune misli za sledeče delavne dni.

Lani je bil v Mariboru škofijski-letos bo pa v Ljubljani vsedržavni evharistični shod. Pravzaprav pa je vsako nedeljo župnijski evharistični shod pri farni božji službi. Zato bo pa prav primerno prinašala letos »Nedelja« poleg cele vrste drugega bogatega gradiva tudi poljudno razlago vsega onega, kar spada k božji službi, kar si že tolikokrat videl in slišal, a vendar nisi v vsej globini razumel: tako n. pr. o pomenu hiše božje in njene opreme, kakor oltarja, sveč, kadila, zvonov, orgel, cerkvene obleke, kratko razlago mašnih obredov itd.

Saj bi ti moralo vse to govoriti o Bogu in povzdigovati duha k njemu, samo žal, da mi te neme pridige danes več ne razumemo.

Čitatelji nam pišejo . . .

Kaj pravite k temu, da nekateri listi zadnji čas tako napadajo papeža?

Najpreje poglejte, kateri so ti listi, ki pišejo zoper papeža, v čigavih rokah so, v kak namen jih sploh izdajajo!

Videli boste sledeče: to so listi, ki so last brezvercev, prostozidarjev. Oni hočejo škodovati Cerkvi,

če se je treba izmisliti še tako laž. O nekem teh listov vemo, da je celo priobčil povsem izmišljen odlok papeža zoper nadškofa Jegliča. Ali so taki listi vredni vere, da sedaj pišejo resnico?

Če tudi ima kedaj kaka njihova notica zoper Cerkev navidezno podlago, vendar navadno vso zadevo zasučejo po svoje. Nikar se brez vsakega pomisleka ne pridružujte mnenju protiverskega lista! Mirno premislite preje, če je tako res, kakor ta list poroča, ali pa je morda nekoliko drugače in se vsa stvar z objektivnega stališča povsem drugače vidi.

Recimo pa, da je pritožba popolnoma utemeljena. Kdo ima pravico se pritoževati? Ali tisti, ki sami izjavljajo, da nimajo nobenih stikov in jih tudi nočejo imeti s Cerkvijo, ali verniki, člani katoliške Cerkve? Onim odrekamo to pravico, katoličanom pa rečemo sledeče:

Predno boste izrekli kako obsodbo, informirajte se na merodajnih mestih! Če bi se res bilo treba v kaki svetni stvari pritožiti se, imate možnost, da to storite, samo storite to na merodajna mesta! Kdor pa se pritožuje sam skozi okno v zrak, ima druge namene, ne pa dognati resnico in doseči pravico.

Na vso njihovo agitacijo odgovarjamo: Vzemte sledečo primero: Recimo, da bi se vam ali vašemu bratu zgodila kaka krivica od strani države, ali boste postali — protidržaven, ali celo drugodržavljan? Ne! Branili boste svojo pravico tudi v svoji lastni državi in ostali kljub temu zvest državljan. Storite tako tudi v tem slučaju! — Temeljno načelo pa vam bodi: Zvest Bogu in Cerkvi do groba!

Katoliška akcija

Navodila župnijskim vodstvom KA:

Mesec januar naj bo posvečen delu za katoliški tisk!

»Razširjanje katoliškega tiska je najboljše apostolsko delo, ki ga moremo vršiti!« (Papež Pij XI.)

»Mi rabimo eno edino orožje, a to orožje je vsemogočno . . . Denar smatrajte kot nič . . . visoka mesta kot nič . . . Predvsem se polastite tiska. Tisk je vse! Ako imamo v rokah tisk, imamo tudi vse drugo. (Jud I, Cremieux, fran. min. l. 1824.)

Besede, ki bi jih moral uvaževati tudi katoličan!

Kaj storiti?

1. Za posamezne katoliške liste določiti zanesljive osebe, ki bodo šle tekom januarja od hiše do hiše in pridobivale zanje naročnike. Vsak list naj ima po možnosti svojega širitelja ali širiteljico.

Za nas pridejo v poštev listi, ki jih izdajejo naša katoliška podjetja: Cirilova tiskarna v Mariboru, Družba sv. Mohorja v Celju, Jugoslovanska tiskarna in Nova založba v Ljubljani itd. Posebna skrb se naj posveti »Nedelji«, ki je edini slovenski verski tednik in glasilo lavantinskega škofijskega odbora KA.

2. Za ljudi, ki radi pomanjkanja denarja ne morejo naročiti katoliških listov, organizirati brezplačno posojevanje dobrih listov od znancev (V Londonu se je lani zavezalo 5000 naročnikov katoliškega tednika, da bodo svoj list takoj po prečitanju dali drugim.)

3. Ljudi, ki imajo veri sovražne liste, ali versko brezbrižne, polagoma pridobiti, da zamenjajo te liste z veri odločno prijaznimi listi.

Način dela v posameznih župnijah je odvisen od krajevnih razmer.

Dr. Cukala Franc, st. dekan, l. r., škof. namestnik.

Kolenc Franc l. r., tajnik. **Jerebič Franc l. r., predsednik.**

Kristus in delovno ljudstvo

Čudno in nerazumljivo se zdi človeku, zakaj ravno tisti ljudje, ravno tisti sloji, ki Boga in njegove pomoči najbolj potrebujejo, danes Boga v tako velikem številu odklanjajo. Da bogataši in milijonarji pozabljajo na Boga, to je precej razumljivo: imajo svoja nebesa tu doli na zemlji, in njihov bog je zlato tele, okrog katerega plešejo, kakor nekoč Izraelci. Kazen jim ne bo ušla. To torej ni nič čudnega. Težko pa je razumeti, zakaj je tudi uogo delovno ljudstvo, posebno industrijsko delavstvo na splošno tako zelo odtujeno Bogu. Poglejte v današnjo Rusijo, kjer vlada takozvana »delavska diktatura«, poglejte med komuniste in socialiste širom sveta. Ti ljudje vendar po veliki večini nimajo nič dobrega na svetu, nimajo nič takega, kar bi človeka mikalo in ga priklepalo na ta svet. In vendar odklanjajo Boga, odklanjajo Kristusa...

To se zdi tembolj čudno, ker je bil Krstus, Sin božji in naš Odrešenik, sam delavec, tesarjev sin, ki je do svojega 30. leta delal s svojimi rokami v delavnici svojega reditelja, tako da so bile njegove roke vse žuljave, potne in umazane. Že ko se je učlovečil, ni hotel vzeti za svojo mater žene iz bogate ali plemenitaške rodbine, marveč izbral si je za mater kočarsko deklico iz Nazareta, nepoznane hribovske vasice. In za svojega rednika si je izbral ubogega tesarja, pol delavca pol obrtnika. Tako se je torej samo uvrstil, kakor bi mi danes rekli, med proletarce, med proletarsko delovno ljudstvo. Tu je hotel priti na svet, tu je hotel živeti, delati in prebiti večji del svojega zemeljskega življenja. Pa še tista tri leta javnega delovanja, ko se je ločil od svojih dragih v Nazaretu, da izvrši veliko nalogo, ki mu jo je naložil njegov nebeški Oče, še tista tri leta je živel res pravo proletarsko življenje, ki ga sam označuje z besedami: »Ptice

Katoliški časopisi na Kitajskem.

Na Kitajskem izhajata dva katoliška dnevnika, eden v mestu Hongkong v 30 tisoč izvodih, drugi v mestu Tientsin v 15 tisoč izvodih. Razven tega izhajajo razni časopisi, od teh ima »Glasnik Srca Jezus.« 5000 naročnikov, ter »Polarna zvezda«, list za dijake, 3000 naročnikov. Katoliški mesečnik »The Rock« izhaja v štirih jezikih, in to v kitajščini, latinščini, francoščini in angleščini. Izhaja tudi neka mesečna ilustrirana revija za mla-

Reynaud-Kolenc:

Čudež! Čudež!

(Sodobni roman.)

1. Mlada moderna deklica.

— Atek! Atek; Čuj, kaj je novega!?

Peter Monbrej (Montbreuil), ki je sedel za pisalno mizo, zatopljen v pisanje, je dvignil glavo. Nekam zlovoljno je pogledal hčerko. Komaj pa se je zagledal v njene jasne oči, se je nasmehnil in je nežno dejal:

— Mariza, ti si mala porednica. Nikdar mi ne daš miru. Glej, tudi zdaj si med zmotila v pisanju.

Deklica se je za hip zresnila, ko da ji je žal, potem pa je priskakljala k očetu. Ognjevito se ga je oklenila in ga poljubila.

— Oprosti, atek! — je nato sklenila ročice in je nežno zrla očetu v oči. — Nisem vedela, da je atek šel na sprehod in je samo pisatelj doma. Oh, to je tako hudo, če kličem ateka, a se mesto njega oglasi učeni in sitni pisatelj.

imajo gnezda in lisice svoje brloge, Sin človekov pa nima, kamor bi glavo položil.« Najrajši se je mudil med ubogimi in otroki, iz najnižjih slojev je izbral veliko večino svojih učencev.

Posebno lepo se razodeva njegovo mišljenje, njegovo sočutje s trpečimi in zapuščenimi v dogodku, v katerem Kristus sam odkriva namen svojega prihoda na svet. Bilo je prvo leto njegovega javnega delovanja. Jezus se je vračal od Jordana v svojo ožjo domovino, na Galilejsko. Pred njim je takrat šla slava po vsej deželi. Že se je bil namreč proslavil s svojimi čudeži, in s svojim čudovitim nastopom, s katerim je vsepovsod zbujal velikansko pozornost in zanimanje. Prišedši torej na Galilejsko, se je podal tud v »Nazaret, kjer je bil vzrejen«. Sobotni dan je šel v shodnico, kakor je bil vajen že od prej. Shodnica je bila judovska molilnica, kjer se je shajalo ljudstvo k molitvi in se mu je razlagala božja beseda iz knjig Stare zaveze. Bila pa je takrat navada, da se je lahko kdorkoli oglasil k besedi, ali pa je načelnik shodnice poklical tega ali onega izmed vernikov in ga pozval, da razlaga sv. pismo. Posebno dobrodošli so bili razni potujoči pismouki in učitelji postave. Ko je torej prišel Kristus, ki je že zaslovel kot izvrsten poznavalec sv. pisma, so mu seveda radi dovolili, da prevzame razlago in pridigo.

Dali so mu knjigo preroka Izaje. Kristus odpre knjigo in iz nje prečita sledeče besede: »Duh Gospodov je nad menoj; zato me je mazilil, da oznanim blagovest ubogim; poslal me je naznanit jetnikom oproščenje in slepim pogled, da izpustim zatirane v prostost in oznanim leto božjega usmiljenje.« Ko je to prečital, »je zaprl knjigo, jo dal služabniku in sedel; in oči vseh v shodnici so bile nanj uprte«. Kristus pa začne govoriti ter pravi: »Danes je to pismo med vami dopolnjeno.« To se pravi: besede, ki sem vam jih pravkar prečital iz knjige preroka Izaje, so bile napisane o meni in se sedaj

---

Za hip je utihnila, a še preden se je mogel oče oglasiti, je nadaljevala:

— Ljubi atek, lepo te prosim, reci temu sitnemu gospodu pisatelju, naj se za nekaj časa odstrani, ker bi jaz ateku rada zaupala neko skrivnost.

Monbrej, slavni romanopisec, ki je književnost višje cenil ko vse drugo na svetu, je bil premagan. Hčerkina ljubezen in dražest sta pregnala z njegovega obraza zadnjo senco nevolje. Čemerni pisatelj je odšel iz sobe. Ostal je samo oče.

— Ali res imaš kako skrivnost zame? — je vprašal ljubeznivo in je privil Marizo k sebi.

— Res, — je odvrnila deklca. — Veliko skrivnost.

— No, le ven z njo! A glej, da ne bom razočaran.

Mariza je naslonila svojo glavico na očetovo in je nekam skrivnostno vprašala:

— Ti poznaš Boba Blacka?

— Boba Blacka? — je začudeno vprašal oče.

— Da! Boba Blacka, kapelnika Most Famous Coloured Jazza.

---

dino v kitajskem jeziku. Prevedli so tudi na kitajščino največje delo sv. Tome Akvinca »Summa theologa«, kakor tudi vse papežke encikllike.

—

Avijatičarka — redovnica.

Smaranda Praescu, znana romunska avijatičarka, je vstopila v samostan. Ona se je zelo mlada posvetila avijatiki in je postala v Ameriki znana radi svojega spuščanja s padalom iz velikih višin. Dosegla je v spuščanju rekord, ko se je spustila iz višine 7000 m. V samostanu se zdaj

uresničujejo. Jaz sem tisti obljubljeni Odrešenik, ki so ga napovedovali preroki. Prišel sem na svet, da prinesem veselo vest odrešenja ubogim, zatiranim, slepim, jetnikom . . .

Tega programa se je Kristus v resnici tudi držal. Hodil je po deželi in skazoval ljudem, posebno ubogim, največje dobrote, deleč jim dušno in telesno zdravje, ki je prvo in največje bogastvo. Ljudstvo ga je neizmerno cenilo. In vendar je nazadnje to isto ljudstvo, ki mu je storil toliko dobrot, Kristusa zavrglo in zahtevalo celo njegovo smrt. Da, spozabilo se je do strašnih besed, ko je klicalo pred rimskim oblastnikom zoper njega: Križaj ga! Njegova kri naj pride na nas in na naše otroke! Proč s tem! — Izpusti nam Baraba!

Ali ni to čudno, ali ni to pretresljivo? Kako je bilo kaj takega mogoče? In vendar se godi danes Kristusu prav isto in enako, kakor pred 19 stoletji! Tudi danes kriči nahujskano ljudstvo komunistov in socialistov: Proč s Kristusom! Naj živi Marx, naj živi Lenin!

Kako razrešiti to uganko? Ni tako težko, kakor izgleda. V enem in drugem slučaju, pred 19 stoletji in danes, ni krivo toliko ljudstvo samo, kolikor njegovi voditelji, ki so ljudstvo k temu nahujskali . . . Tako so delali nekdaj voditelji judovskega ljudstva, tako delajo danes voditelji delovnega ljudstva, komunistični in drugi brezverni agitatorji.

Glede judovskega ljudstva pravi evangelist naravnost: »Veliki duhovniki in starešine pa so ljudstvo pregovorili, naj zahtevajo Baraba in pogube Jezusa« (Mt 27, 20). Ti voditelji ljudstva so bili glavni krivci Jezusove smrti. Njim je bil Kristus na poti. Vsa tri leta so mu nasprotovali, ga zalezovali in skušali pred ljudstvom očrniti. Pa zaman! Ko pa je obudil, prav v bližini Jeruzalema, od mrtvih Lazarja in se je s tem zopet povečalo število tistih, ki so verovali vanj, se niso mogli več premagovati. Sklicali so veliki zbor in so govo-

---

pripravlja za misijonarsko službo na jutrovem.

—

Spomenik misijonarju.

Domači poglavarji v Eglabandu v Nigeriji (Afrika) so sklenili postaviti svojemu velikemu dobrotniku misijonarju Coquard-u (1859 — 1933) spomenik iz brona. Apostolski vikar O'Rourke je pa sporočil, da tudi on namerava postaviti spomenik temu misijonarju in zdravniku: namreč gimnazijo z njegovim imenom. Misijonar je v 43 letih svojega bivanja v Nigeriji neizre-

Oče je z odprtimi usti poslušal neznane besede.

— Most Famous? To je zame španska vas.

— Toda atek, — se je začudila Mariza — ali res ne poznaš Most Famous Coloured Jazza? Svetovnoznane zamorske godbe? Jazza, ki igra med odmori v Music-Hallu pri Zvezdi, in ki o njej govori ves Pariz?!

Oče se je nasmehnil.

— Saj res! Na plakatih sem čital: »The Most Famous Coloured Jazz, Bob Blak, chef.« Oprosti, da sem tako strašno pozabljiv! No in kaj je naredil ta slavni Bob Black?

Iz očetovega glasu je zvenela šaljivost, a to Marize ni motilo. Kakor da bi šlo za velik svetovni dogodek, je resno odvrnila:

— Pristal je na to, da pride k nam s svojimi godbeniki in sicer pod zelo ugodnimi pogoji.

Oče je izpustil hčerko in je ostrmel od začudenja.

— K nam? Pod ugodnimi pogoji? Veš, kaj? Priznam, da tega ne razumem. Povej mi, kaj pomenijo tvoje besede?

rili: »Kaj naj počnemo, ker ta človek dela mnogo čudežev? Če ga tako pustimo, bodo vsi verovali vanj« (Jan 11, 47). »Od tega dne je bilo med njimi sklenjeno, da ga usmrte.« (Jan. 11, 53.) Kakšna zloba! Priznavajo, da dela Jezus velike čudeže. Namesto da bi torej tudi sami verovali vanj, jih skrbi edino to, kako bi ljudstvo odvrnili od njega. Edini njihov strah je, da ne bi ljudstvo sprejelo Kristusa. Kaj je njim za resnico, kaj za blagor ljudstva. Nič, prav nič! Samo da oni ostanejo — voditelji. Gre jim torej samo za oblast, za lastno korist!

Ali se ne ponavlja ta zgodba danes znova? Ko bi veri in Bogu sovražni komunistični voditelji ne hujskali delovnega ljudstva zoper Boga in Kristusa, ljudstvo samo gotovo ne bi zavračalo Njega, ki je v resnici največji prijatelj ravno zatiranih zapostavljenih delavskih množic.

Ko bi ti zapeljivci ljudstva — in sem je treba šteti vse, ki sejejo mržnjo zoper vero in Kristusovo Cerkev — ko bi ti zapeljivci ljudstva vsaj priborili delavstvu izboljšanje njegovih gmotnih razmer, bi človek to še razumel, dasi bi tudi v tem slučaju ne mogli molčati. V resnici pa tirajo ljudstvo tudi v gmotnem oziru v revščino, kakor nam to nazorno dokazuje zgled Rusije. Na ta način mu oropajo vero iz njegovega srca in ga obenem pehajo v novo, še hujšo sužnost, kakor je ta, v katero ga tlači kapitalizem. S tem, da rušijo vero v Kristusa in njegove zapovedi, jemljejo delavstvu tudi najmočnejše orožje iz rok, orožje, s katerm bi si edino moglo izbojevati svoje pravice, namreč krščansko pravičnost in krščansko ljubezen. Zakaj, če v svetu zamrje vera v krščansko pravičnost, tedaj mora zavladati samo surova sila ter zlobna premetenost. V takih okolščinah pa delavstvo nikdar ne bo prišlo do svojih pravic. Vedno ga bodo brezvestni voditelji in mogotci tega sveta bodisi varali s svojo zlobno premetenostjo, bodisi krotili z bajoneti in kroglami. Do-

---

Ljubezniva hčerka je užaljeno našobila usta in je z jokavim glasom dejala:

— Tako se godi, če se vrine med dobrega očeta in nežno hčerko nesrečni, sitni pisatelj, ki se ne meni za nič na svetu, marveč piše noč in dan. Oče ne vidi nič in ne ve, da se pod njegovo lastno streho pripravlja slovesnost v proslavo dvajsetletnice njegove ljubke hčerke, slovesnost, ki ji je pretila nevarnost, da se ne bi vršila, če bi bile priprave njemu prepuščene.

— Ali se moram opravičiti — je nagajivo vprašal Monbrej — pred ljubko hčerko, ker nisem takoj razumel, da bo na tej slovesni proslavi igral jazz Boba Blacka?

— Ni treba! Pač pa te prosi ljubka hčerka, da jo takoj objameš in poljubiš.

Ko se je to zgodilo, je Mariza nadaljevala:

— Ali razumeš, kaka sreča je to, da dobimo Boba v hišo? On nikdo ne pristane na to, da bi šel v zasebne hiše, izvzemši, če mu kdo ponudi pravljično nagrado. K nam pa bo prišel po posredovanju malega Šlasa (Schlassa), ki je njegov osebn prijatelj. Veš, tistega, ki zlaga za Music-Hall šaljive melodije in pesmi za operete. O,

čeno veliko storil za dušni in telesni blagor zamorcev.

—

Velik uspeh.

Škofija Oulon (Indija) je dosegla letos glede spreobrnjenj velik uspeh. Lansko leto je 99 duhovnikov spreobrnilo 4372 duš; torej 44 duš 1 duhovnik. Letos pa je 106 misijonarjev spreobrnilo 9617 duš; torej vsak misijonar 90 duš. Pripomniti pa je, da morajo ti duhovniki obenem skrbeti še za 147.515 katoličanov — torej jih pride povprečno 1391 na 1. Od 106 duhovnikov jih je 65% domačinov. Ta

kler ti voditelji nimajo v rokah oblasti, obljubljajo ljudstvu nebesa že tu na zemlji, takozvani komunistični paradiž, ko pa dobe v roke oblast, tedaj zapoje pesem biča in žvižg krogle in lakota in pomanjkanje.

Ko bode delovno ljudstvo jasno spoznalo, da ne morejo biti njegovi prijatelji tisti, ki ga odvračajo od Kristusa, ko se bo z vso dušo oklenilo Kristusa in se začelo boriti za svoje pravice na podlagi krščanskih načel, šele tedaj smemo upati, da vzide človeštvu zarja boljše, pravičnejše uredbe na svetu . . .

*

Slomšek govori:

1. Čedne bukve so mladih ljudij najzvestejše znanke, lepe pesni pa najboljše dobrovoljke.

—

2. Lepo in dobro je res, ljudi koristnega dela učiti, pa še boljše, se dela z lastnimi rokami lotiti in pokazati, kar se povė v besedi.

—

3. Kdor drevje sadi, za svojo hišo denarje na obresti polaga.

—

4. Več ko zna, več velja, naj bo gospod ali kmet.

—

5. Mlada privada je stara podkev, ki je človek lahko ne izgubi.

—

6. Kar abotni zavržejo, morajo modri pobrati in vsejati.

—

7. Človeku najslajše diši, kar z lastnimi rokami pridela.

škofija je glede vidnih uspehov na prvem mestu v Indiji.

—

Vas se je sama spreobrnila.

Iz vikariata Tanh-Hoa (Indo-kina) poročajo, da se je neka vas z 200 prebivalci popolnoma sama odločila za krščansko vero. Nekaj vaščanov je iz radovednosti začelo čitati katoliške knjige. Kar so čitali, se jim je tako dopadlo, da so začeli razlagati drugim. Ko jim je misijonar, ki je zanje zvedel, poslal katehista, je ta spoznal, da so že dovolj poučeni za sv. krst. Podobno se je za-

kako sem hvaležna Šlasu! Boba je pridobil za našo hišo in sicer za razmeroma malenkostno ceno. Ata, ali nisi vesel?

Očetov obraz se je zresnil. Smehljaj je izginil z ustnic.

— Osebni prijatelj malega Šlasa je torej slavni Bob? — je napol resno napol zbadljivo vprašal pisatelj. — Kaka sreča! Kaka izredna sreča! Gospod pisatelj Monbrej, srečni oče dražestne Marize, bo imel čast, da bo mogel v svoji gostoljubni hiši istočasno pozdraviti slavnega gospoda Boba, kapelnika svetovnoznane zamorske jazz godbe in njegovega osebnega prijatelja gospoda malega Šlasa, skladatelja šaljivih melodij in pesmi za operete. Koliko bi dali drugi pisatelji in očetje za tako čast!

Mariza je nagubala čelo.

— Oče, če se mi boš rogal — je zapretila — ti ne bom izdala druge vabljive točke naše slavnosti.

Monbrej se je nasmehnil.

— O, nikakor ne! Ne rogam se ti. Samo občudujem te. Taka iznajdljivost! Za časa moje

8. **Ni nobena prava modrost, se svoje stare trme držati, ampak vse prav preudariti in se boljšega prijeti.**

—

9. **Učenost in dobrotljivost so le kresnice, ako prave vere, trdnega zaupanja in krščanske ljubezni pri ljudeh ni.**

—

10. **Bog je toliko dober, da nam celo križe, ki si jih nakladamo po neumnosti, obrne v naše zasluženje.**

O z n a n i l a

MARIBOR:

Stolna župnija.

Oznanilo:

Na praznik sv. Treh kraljev bo dopoldne ob 10. uri slovesna pontifikalna sv. maša; popoldne ob 17. uri bode najprej misijonska pridiga, nato litanije s sv. blagoslovoma in ob koncu darovanje za afrikanske misijone. Po večernicah se v zakristiji pobirajo letni prispevki za misijonsko Družbo za širjenje sv. vere in vpisujejo novi udje. Članarina za to Misijonsko družbo se sprejema tudi vsaki čas v stolni župnijski pisarni.

Apostolstvo mož za stolno župnijo ima v nedeljo dne 6. januarja zjutraj svojo mesečno pobožnost s pridigo in skupnim sv. obhajilom med sv. mašo pri glanem oltarju.

Deški Marijin vrtec ima svoj nauk in sv. spoved v soboto dne 12. januarja, naslednjo nedeljo ob pol 8. uri pa pri glavnem oltarju skupno sv. obhajilo.

Ljudsko gibanje:

V minulem letu 1934 je bilo v stolni župniji: rojenih 815 (proti 838 predlani) otrok, od teh 435 moških in 380 ženskih, poročenih je bilo 65 parov (proti 71 predlani), umrlo je 177 (proti 187 predlani) oseb, od teh 84 moških in 93 ženskih, 102 odrasla in 75 otrok (od teh 34 mrtvorojenih). Samomor je izvršilo 7 oseb: 6

mladosti dekletom kaj takega ni padlo v glavo. No, povej, katera je druga točka sporeda?

Deklica se je vzravnala in je zmagoslavno odvrnila:

— Jozefina Kvaker (Quaker, slavna zamorska zvezda, bo plesala ples, ki ga je ona uvedla v modo: čerlston (charleston)!

Monbrej je namršil obrvi.

— Vraga! — je vzkliknil — Bob, mali Šlas, Jozefina Kvaker! Tri najsvetlejše zvezde umetnosti. Kaka čast! Kaka sreča!

— Atek, ne rogaj se mi! Ali veš, kaj pomeni to, da bo plesala pri nas slavna plesalka, ki se za njo svet naravnost trga. In veš, koliko truda me je stalo, preden sem dosegla to srečo!

Dalje sledi.

čelo nekdaj katoličanstvo na Koreji.

—

Veliko ogorčenje.

Neki hindujec je šel v kraju Ernakulam v v katoliško kapelico in razbil križ in kip Matere božje. V kraju je nastalo veliko razburjenje radi tega. Vse trgovine so bile zaprte v znak žalosti. Oblast je strogo nastopila in zločinca obsodila na dve leti ječe. Kapelo so z vso slovesnostjo na novo blagoslovili. Navzočih je bilo 200 duhovnikov in 20.000 vernikov. Katoličani so zaprosili za zločinca — pomiloščenje.

moških in 1 ženska. Trije najpogostejši vzroki smrti so: rak, jetika in kap.

Krščenih je bilo zadnji teden 16 novorojencev in sicer: Alma Prelog, Katarina Štundl, Ivan Čolnarič, Antonija Ivanuša, Janez Inkret, Ana Mihelič, Vanda Kogej, Silva Domšek, Matija Čilekovič, Štefka Januš, Konrad Žnuderl, Ivan Škoflek, Franc Mlakar, Štefka Golob, Neža Gradišnik, Silvester Kocbek.

Poročili so se: Mlekuš Valter, tapetnik, Koroška cesta 80, in Pichler Martina, tkalka, Koroščeva ulica 6. — Miklavec Alojz, čevljarski pomočnik, in Jakin Angela, posestnica, Mesarska ulica 5. — Bilo srečno!

Umrla je: Kranjc Vida, hčerka železničarja, Koroška cesta 69, stara pol leta. Naj počiva v miru!

Razno:

Salezijansko sotrudništvo ima v nedeljo dne 6. januarja, ob 4. uri popoldne- sestanek v stolnem župnišču. Vabijo se vsi k obilni udeležbi. — Odbor.

— —

Frančiškanska župnija.

Oznanilo:

Za sv. Tri kralje in nedeljo presv. Imena Jezusovega pristopi ob 6 Apostolstvo mož in mladeničev h skupnemu sv. obhajilu. Po cerkvenem opravilu bo kratek novoletni sestanek v kapeli svetega Frančiška. — Ob 10 slovesna služba božja.

Popoldne ob 15 pridiga, nato pete večernice z darovanjem za afrikanske misijone.

Ljudsko gibanje:

Krščena je bila Kunej Marija, hčerka dimnikarja-obrtnika.

Poroke: Lipavic Frančišek, učitelj v Bistrici pri Dolnji Lendavi, in Križan Štefanija, zasebnica, Ciril Metodova ulica 24. — Žabhar Karol, prometnik drž. železnice, in Majcen Marija, uradnica, Zrinskega trg 5. — Potočnik Anton, izvoščček, in Lešer Terezija, kuharica na Aleksandrovi cesti 1. — Bilo srečno!

Pogrebi: Pommer Marija, vdova po finančnem oficijalu, 60 let, Mlinska ulica 26. — Grosnik Marija, hčerka tovarniške delavke, 1 leto, Meljska cesta 22. — Stergar Ladislav, hlapec, 16 let, Meljski hrib 46. — Pernek Anton, sin delavca, 1 leto, Krčevine, Petrovo selo. — Kokal Marija, vdova vlakovodnega pregled nika, 77 let, Krempljeva ulica 8. — Golob Justina, hčerka posestniške hčere, Košaki 22. — Holzmann Terezija, zasebnica, 72 let, Aleksandrova cesta 39. — Naj počivajo v miru!

V pretečenem letu je bilo 89 krstov, 136 porok — najmlajša nevesta je bila 14 let stara — in 114 pogrebov.

Razno:

Prosvetno društvo v Krčevini ima svojo mesečno sejo v nedeljo dne 6. januarja, ob 14. uri v Društvenemu domu. Pobirala se bo članarina in pogrebnina.

— —

Magdalenska župnija.

Oznanilo:

Na praznik sv. Treh kraljev zjutraj pri 6. maši skupno obhajilo Marijine družbe, popoldne po večernicah nauk za Marijino družbo. Ob 19 slovesna sv. maša za može župnije. Po večernicah bode darovanje okoli oltarja za misijone.

Ljudsko gibanje:

Krsti: Ivanka Westhaler, Milan Peklar, Silva Jurhan, Ivan Cafnik, Ivan Petek in Srečko Zupan.

Poroke ni bilo nobene.

Umrli: Filej Valentin, delavec, Pobrežje, Ob gozdu 3. — Krajnc Marija, zasebnica, Metelkove ulica 7. — Strucl Anton, stražnik v pokoju, Hajdina pri Ptuju. — Bedenik Ivana, zasebnica. — Vračko Janez, delavec. — Naj počivajo v miru!

— — —

CELJE:

Ljudsko gibanje:

Mestna župnija sv. Danijela.

Krščeni so bili: Koštomaj Anton, Steble Štefanija, Kuzman Silva, Hajnšek Silva, Cizej Štefanija, Frankovič Marta, Lepičnik Josip, Cesar Ivan, Pangerl Anton, Čerenak Vincenc, Hrastnik Ivan, Črepinšek Martin, Trojar Tomaž.

Poročili so se: Modrijan Danilo, profesor, in Zabukovšek Marija, zasebnica, oba iz Celja. — Berger Rudolf, trgovec v Novem mestu, in Kunej Marija, proda-

jalka v Celju. — Rupnik Eduard, zasebni uradnik na Lavi, in Sonnenwald Marija, zasebnica v Pečovniku. — Gruber Karel, mehanik v Zavodni, in Mahne Jožefa, tovarniška delavka v Zavodni. — Koren Anton, bivši uradnik v Celju, in Mlavec Ljudmila, poslovalkinja Mohorjeve tiskarne. — Kocuvan Ferdo, zasebni uradnik v Št. Pavlu, in Körbler Ana Marija, zasebna uradnica v Celju. — Grobler Blaž, žandarmerijski narednik v Preski, in Jež Helena, kuharica, Celje. — Bilo srečno!

Umrli so: Kožuh Jakob, prevžitkar v Medlogu, 80 let. — Pojavnik Mihaela, hči posestnika, 15 let. — Trutsch Pavel, slikarski pomočnik na Lavi, 56 let. — Radej Ivan, posestnik in gostilničar na Bregu, 78 let. — Vodopivc Neža, zasebnica v Celju, 73 let. — Naj počivajo v miru!

— — —

TRBOVLJE:

Oznanilo:

V nedeljo dne 6. januarja (moška nedelja) med prvo sv. mašo skupno sveto obhajilo Apostolstva mož in fantovske kongregacije, ob 6 pridiga za nje. Druge sv. maše po navadi.

Ljudsko gibanje:

v letu 1934:

Rojenih 273, 146 dečkov in 127 deklic, 34 nezakonskih, 3 mrtvorojeni.

Umrlo 154: 70 moških in 84 žensk, 40 pod 7 leti.

Poročenih: 103 pari.

Svetih obhajil: 56.000.

Razgled po katoliškem svetu

Današnje stanje katoliškega tiska v Španiji. Danes se gotovo more reči, da je minil čas, ko si je protiverski tisk lastil pravico, da predstavlja javno mnenje v Španiji on in da je katoliški tisk zastopan le z nekoliko neznatnimi listi. Danes katoliški tisk od meseca do meseca lepo napreduje. Edino v tehničnem pogledu ga prekaša liberalen tisk. Za »El Debate«, organ katoliške ljudske akcije Gil Roblesa, smo že večkrat pripomnili, da je v vsakem pogledu prvi španjolski dnevnik. Ima najmodernejše stroje in najboljšo organizacijo. Organ tradicijonalista »El Siglo Faturo« je povečal svoj uredniški personal, kar je povzročilo, da se sedaj list veliko več zahteva. »El Noticiero«, ki izhaja v Saragossi, nabavlja tudi nove moderne stroje za pol milijona pesetov. Nasprotno se opazuje pri protikatoliških listih upadanje. »La Voz« in »El Sol« se sedaj prodajajo onim, ki zanje največ plačajo. Naravno, da so tako izmenjavši lastnike tudi izmenjali načela. — Isto se more reči to tudi za madridske liste »El Liberal« in »El Heraldo«. O priliki zadnje ostavke se je izvedelo, da nameščenci »El Liberala« sploh niso bili plačani. Madridski »El Heraldo«, ki se je najbolj izkazal v borbi proti buržoaziji in »krvavega klerikalnega kapitalizma«, je moral podleči v zadnji polemiki z »Nationom« in priznati, da svojemu osobju ne da niti minimum-honorarja, ki ga zahteva zakon.

Posvetitev kraljevske hiše presv. Srcu Jezusovemu. Saška katoliška kraljevska družina ima še sedaj velika družinska posestva v nemški Šleziji. Na letošnji praznik Srca Jezusovega je sedanji predstavnik družine, saški vojvoda Friderik Kristijan, vsa svoja posestva slovesno izročil presv. Srcu. Posvetitev se je vršila zelo slovesno v dvorni kapeli (Sybillenort). Oltar je bil bogato okrašen s klasjem, zelenjem in cvetjem iz domačih logov, polj in jezer, od strani je bilo razpostavljeno domače sadje, pridelki in rude. Sredi je kraljeval na glavnem oltarju kip Srca Jez. Pred njim pa je bilo med slovesnostjo izpostavljeno Najsvetejše, tako da je sv. hostija bila ravno ob

Srcu Zveličarjevem. Slovesno sv. mašo je imel bivši prestolonaslednik princ Jurij, sedaj jezuit in slaven govornik. Pretresljivo in v srce segajoče je bilo besedilo posvetitve, ki ga je glasno molil princ Friderik, obdan od cele družine in služabništva. Vidi se še sedaj globoka katoliška vzgoja bivše priljubljene kraljevske družine sredi popolnoma protestantovske dežele.

Poziv staršem in učiteljem. V Španiji, kjer se je te dni tako prestrašno prelivala bratska kri, je pozval pretekli mesec v početku šolskega leta škof mesta Vigo g. Tuy v svojem pastirskem pismu, da naj polagajo tekom tega šolskega leta posebno važnost na pouk veronauka v vseh razredih osnovnih šol. Ob enem opozarja starše na njihovo katoliško dolžnost, da pošljejo otroke le v one šole, v katerih se bodo učili veronauka.

Predsednik Roosevelt za duhovno obnovo. Ameriški predsednik Roosevelt je v zadnjem času podal več izjav, iz katerih sledi, da po njegovem mnenju gospodarske stiske ne bo mogoče ozdraviti poprej, preden duhovi ne bodo obnovljeni. V nekem spisu o nalogah narodnega odbora za versko in gospodarsko obnovo je tako le dejal: »Bogatješe življenje našega ljudstva je odvisno od poglobitve nravnih in duhovnih vrednot.« V pismu predsedniku tega odbora piše Roosevelt: »Z velikim veseljem in hvaležnostjo sem izvedel, da so tri glavne veroizpovedi započele gibanje za versko in gospodarsko obnovo. Po vsem svetu niso omajani le gospodarski temelji, ampak predvsem nravni in duhovni. Odkritosrčno upam, da bode vaš oklic našel splošen in prisrčen odmev in da bodo ljudje pripravljeni se znova posvetiti božji službi. Kajti mi vsi v dnu svoje notranjosti čutimo svojo popolno nemoč spričo vprašanj, ki nas danes srečujejo in ki jih ne moremo rešiti brez božje moči in božjega vod stva.«

Razna obvestila.

Urednik vsem naročnikom! K prejšnjemu letniku »Nedelje« (l. 1934) bo izšlo posebno kazalo. Dobili ga bodo vsi duhovniki (brez naročila). Ako želi dobiti kazalo tudi kateri naročnik-neduhovnik, se naj javi (pismeno ali osebno) pri upravi »Nedelje, Maribor, Koroška cesta 5. Dobil ga bo brezplačno. — »Nedeljo« shranjujte, da bodete imeli koncem leta vse številke. Če bodete dali vezati cel letnik, bodete imeli knjigo z 856 strani. Koliko duhovne hrane bodete dobivali iz starih letnikov »Nedelje«?!

Milijonski dobitek — ni prava sreča. Prava sreča je v dobrih delih. Kdor sodeluje pri dobrodelnem društvu »Varstvo«, lahko na sto načinov osreči sebe in druge. Društvo posreduje v vseh zadevah človekoljubnega značaja, skrbi pa zlasti za ubožno mladino s tem, da namešča vajence v trgovino in obrt, otroke-sirote pa oddaja dobrim ljudem v oskrbo in za svoje. V katerikoli zadevi si sami ne morete ali ne znate pomagati, se zaupno obrnite na: Dobrodelno društvo »Varstvo«, Ljubljana, Tyrševa cesta 17, in priložite znamko za odgovor.

Za našo deco

Prst pripoveduje . . .

(K. I.)

Jaz sem prst na desni roki, in krasi me lep naprstnik. Sem bel in vitek. Priraščen sem na krasno belo roko, ki na njej krožijo modre žile kot potočki po strmini. Sem največji od vseh peterih bratov. Tudi delam največ od vseh: ves dan sučem srebrno iglo v roki ter izdelujem lepe oblekce. Da, pripadam najlepši roki. Ta pa se druži z ramenom in je zvezana po gibčnem vratu z angeljskim obra-

zom. Izpod čela se blestite dve svetlo-plavi očesi, ki več povesta kot usta sama in bolje razumeta, kar čuti srce. Glavo dičijo dolgi črni lasje, ki visijo čez ramena. Ti lasje so tako črni, da se poostrijo tudi poteze in žile na obrazu; dobijo neki energičen izraz. Taki krasni postavi pripadam jaz ter sem srednji prst desne roke, ki tako spretno šiva in ustvarja.

Žena sedi na oknu. Zunaj je sneg; vse je prezeblo od zime, a ona šiva ves dan. Žuri se, kajti čuti radost v svojem srcu. Pogosto se je radostno nasmejala, potem pa zopet bolestno vzdihnila, ter me pritisnila na srce, čigar utripanje sem točno razločil kakor tudi moji bratci, ki so mi delali družbo. Pogosto si je otirala solze iz oči in nas vse sklenila v pobožno molitev.

Ko je dokončala otroško obleko, je veselo odhitela v sosedno sobo, ki je bila polna cigaretnega dima. V njej je delal mož. Priskočila je k njemu in me položila z mojimi bratci vred na njegovo ramo. On je sedel za mizo in pisal.

Prisrčno ga je gledala ter mu pokazala svoj izdelek; ljubezen ji je povrnil z ljubeznijo ter ji podal desno roko. Opazil sem temne madeže za moževimi nohti. Če sem vprašal prste na njegovi roki, zakaj so tako umazani, so mi odgovorili: Ali nič ne več o našem trudu in naporu? Ves dan in večkrat tudi cele noči moramo držati pero, ki ga gospodar namaka v črnilu in piše cele dneve. Poleg tega se izobrazujemo tudi mi, radi tega radi prenašamo te madeže, ki stalno pokrivajo našo zunanjost.

Nekega dne je trpela moja dobrotnica velike bolečine. Tudi jaz sem čutil to bolest ter sem se močno skrčil. Z menoj so se zvijali tudi moji bratci, vendar bolečine nismo zmanjšali. Mlado življenje je zagledalo luč sveta. Močan krik otroka me je zopet predramil — moral sem otirati pot s čela materi-mučenici ter podpirati onemoglega moža. Končno sem objel novo življenje, porojeno v bolečinah: majhno dete.

Ves sem bil v strahu za porodnico. Kaj bo potem z menoj, se mi je vsiljevalo negotovo vprašanje.

Kmalu se oglasi zvonček. Duhovnik prinaša otroku duhovno življenje.

Tresoč se me je oklenila mati k molitvi. Duhovnik je molil: »V bolečinah si bilo rojeno, malo dete, rasti v veselje svojih staršev ter sprejmi sv. krst.« In oblil je črvička, ki je imel dva majhna srednja prsta, z vodo po glavi, da je glasno zajokal. Sedaj sta se poljubila starša v veselju, da sta zopet rodila eno cvetko za nebesa.

Mož je hipoma postal resen — obraz mu je pobledel. Krčevito se je oprijel ženine roke. Čutil sem, da postaja roka vedno bolj trda. Ali ne postane še bolj bleda in otrpla, sem se spraševal? Daj Bog, da ne! Obnemogel sem, sklepi so mi otrpnili in nisem mogel več misliti.

Lep, rajski glas se je slišal: »Jaz večna mati poznam tebe, ti malo detece v zibeljki. Zakaj si zapustilo kraj luči v nebesih in prišlo na zemljo? Tvoje življenje na zemlji je materina smrt: je njeno življenje v kraljestvu luči. Poglej, ko te je rodila, je vedno bolj umirala sebi. Vsaka njena žila je postala tvoje življenje, njen utrip je postal tvoj utrip; njeno srce je postalo tvoje srce. Njeno telo je postalo mrtvo, a duša je oživela. Odšla je k Bogu, kjer si bilo ti.

Jaz sem tu in vidim, kako mož joče, a ne more pomagati. V veselem pričakovanju tebe, dete, se rodi velika bolečina za njega, ki s sklonjeno glavo stoji ob grenki smrti.«

Tako je govorila večna mati. — Jaz pa sem postajal vedno bolj mrzel in otrpel ter sem počasi zamrl za ta svet. Ah, kaj bo iz mene!

— — —

Za šalo in zares

Smeh. Smeh je kakor začimba na žgancih. Takrat so dobri in prijetno užitni. Tudi v življenju mora biti veselja, razvedrila, smeha. Nedelja je določena za čast Boga, za odpočitek in za duševno razvedrilo. Kadar boste ob nedeljah zadostili svojim verskim dolžnostim, pa se telesno okrepčali na izprehodu, boste zvečer gotovo radi prečitali to-le zabavno stran!

Skrivalnica.

Kje sta Adam in Eva?

Brihtna mamica. Gospa in gospodična iz onih krogov, ki ne poznajo dela, sta šli na polje, ko je krompir cvetel in videli, da so nekateri cveti beli, drugi pa modri. Pa vpraša hčerka mamico: »Kako je to, da različno cvete krompir?« — Ker se mamica ni hotela blamirati, je pozvala kmetiča: »No, vi mož, odgovorite vendar moji žlahtni hčerkici!« — Kmetič pa je rekel: »Prosim lepo! Vidite, to je takole: Tisti krompir, ki belo cvete, bo krompir za oblicah, oni, ki modro cvete, pa za pražen krompir!« — Mamica hčerki: »V šolo hodiš, pa tega ne veš!«

Družabna igra. Poštevanka: Sedite v krogu in štejte do 100, po vrsti: eden, dva itd. Namesto 7, 14, 21 itd. se reče brr. Kdor se zmoti, mora iz igre ter dobi poseben predmet za kazen. Ko so došteli do 100, ali pa, ko so bili vsi izvlečeni iz igre, se določa kazen. Določuje jo oni, ki je ostal zmagovalec. Eden skrije predmet, ki označuje igralca ter vpraša zmagovalca: kaka kazen zadene tega človeka?

Kako dokažeš, da je dvakrat dve tri? Vzemi košček papirja in ga pretrgaj na dvoje ter reči: »To je enkrat dve!« Nato vzemi eno odtrgano polovico ter jo zopet pretrgaj na dvoje in reči: »To je dvakrat dve!« Sedaj seštej koščeke in boš videl, da imaš samo tri!

Kaj mi je v letu 1934 najbolj ugajalo? Na to vprašanje smo dobili sledeči odgovor: Mariborski teden. Ta je trajal 10 dni, namesto sedem, pa ni imel niti enega delavnika, ampak same praznike.

Vremenska napoved za januar: Če prosinca ni snega, mali traven nam ga da!

Kam s tolikim denarjem? Mož sosedu: »Žena mi vsaki dan zahteva vsaj po trikrat denar!« — Sosed: »Kam ga neki daje?« — Mož: »Bog ve, jaz ji ga zato nikdar nič ne dam!«

Pregovor: Nespameten je ptič, ki se svojega gnezda sramuje! — Hudobnež se boji celo svoje sence!«

Kako se zavaruje dota pri Karitas?

Za primer sledeče: 29letni oče hoče zagotoviti novorojenemu otroku izplačilo gotovega zneska. Odloči se, da bo v ta namen mesečno plačeval pri »Karitas« 20 Din. Katritas mu zagotovi, da bo pri tem plačilu čez 20 let otroku izplačala 5610 Din. Če bi oče umrl že prej, na primer že po nekaj mesecih zavarovanja, bi po njegovi smrti ne bilo več treba plačevati prispevkov, Karitas pa bi kljub temu izplačala čez 20 let celo zavarovano vsoto. Če bi se oče ponesrečil, bi izplačala zavarovano vsoto dvakrat: prvič takoj ob smrti, drugič ob poteku zavarovanja. V slučaju, da pa otrok umrje pred potekom zavarovanja, imenuje oče za dediča drugega otroka. Ali ni to zelo ugodno? Čimprej se obrnite na vodstvo »Karitas« v Mariboru, Orožnova ulica 8, ali na uredništvo »Novin« v Črensovcih, ali pa na domačega zastopnika »Karitas«.

Koledar od 6. do 12. januarja.

6. januar, nedelja: Razglašenje Gospodovo. — 7. januar, pondeljek: Lucijan, mučenec. — 8. januar, torek: Severin, opat. — 9. januar, sreda: Julijan in Bazilij, mučenika. — 10. januar, četrtek: Viljem, škof in spoznavalec. — 11. januar, petek: Higin, papež in mučenik. — 12. januar, sobota: Arkadij, mučenec.

Glavni mesečni namen za januar, blagoslovljen po sv. očetu: Boj zoper brezboštvo. — 6. januar, nedelja: Delo za zunanje misijone. — 7. januar, pondeljek: Naši rojaki v tujini. — 8. januar, torek: Naši narodni voditelji. — 9. januar, sreda: Duhovniki in bogoslovci. — 10. januar, četrtek: Redovniki in redovnice. — 11. januar, petek: Naše šole in mladina. — 12. januar, sobota: Vera našega naroda.

Tiskar: Tiskarna sv. Cirila v Mariboru, predstavnik Albin Hrovatin v Mariboru. Urednik: Franc Kolenc, korni vikar v Mariboru. — Izdajatelj: Mariborske župnije, predstavnik Franc Kolenc, korni vikar v Mariboru.

Poštnina plačana v gotovi
Leto 6. Štev. 2.

NEDELJA

Izhaja vsak petek.
Cena:
Celoletno 24 Din, polletno 12 Din, mesečno 2 Din. Inozem. 48 Din.

Tednik za versko življenje

Maribor, 14. januarja 1934.

Uredništvo: MARIBOR, Aleksandrova cesta 6/I.
Ček. rač. 15237.
Uprava: Maribor Koroška cesta 5.

Zakrament sv. zakona.

Današnji evangelij nam opisuje svatbo v Kani Galilejski. Na ženitovanju je bil tudi Jezus z materjo ter učenci. S svojo navzočnostjo in s čudežnim spremenjenjem vode v vino je povzdignil Gospod starozakonsko zvezo v krščanski zakrament medsebojne zakonske ljubezni, zvestobe in nerazdružljivosti.

Slika

nam predstavlja mladega Tobija, kako se poroči z Raguelovo hčerko Saro. Obredu zakonske zveze

prisostvuje poleg nevestine matere Ane in duhovnika še tudi nadangel Rafael, ki je spremljal mladega Tobija na potovanju in mu je nasvetoval za ženo Saro, s katero je živel v vzgledni ljubezni in sreči do smrti.

V starem zakonu najdemo vse polno vzgledov, kako je že izvoljeno ljudstvo pred Kristusom smatralo zakonsko zvezo in družino kot glavno in najtrdnejšo podlago vsemu nadaljnemu življenju v zasebnem in javnem oziru.

Vsemogočni, večni Bog, glej milostno na naše slabosti in blagoslovi naše družine!

Nedelja Imena Jezusovega

1. Nedeljska beseda božja.

Evangelij:

Janez 2, 1—11.

Tretji dan je bila svatba v Kani galilejski in Jezusova mati je bila tam. Povabljen je pa bil na svatbo tudi Jezus in njegovi učenci. In ko je vino pošlo, reče Jezusu njegova mati: »Vina nimajo.« Jezus ji pravi: »Kaj je to meni in tebi, žena? Moja ura še ni prišal.« Njegova mati reče strežnikom: »Karkoli vam poreče, storite!« Stalo pa je tam po šegi judovskega očiščevanja 6 kamnitih vrčev, ki so držali po dve ali tri mere. Jezus jim reče: »Napolnite vrče z vodo.« In napolnili so jih do vrha. Nato jim reče: »Zajemite zdaj in nesite starešini.« In nesli so. Ko je pa starešina pokusil vodo, ki je postala vino, in ni vedel, odkod je — strežniki pa, ki so bili vodo zajeli, so vedeli — pokliče ženina in mu reče: »Vsak človek daje najprej dobro vino, in ko se napijejo, tedaj slabše. Ti pa si dobro vino do sedaj prihranil.« Tako je v Kani galilejski storil Jezus prvi čudež in razodel svoje veličastvo — in njegovi učenci so verovali vanj.

— —

»Karkoli vam poreče, storite!«
(Jan. 2, 6.)

Hvaljen, Jezus! Danes me že kar na pragu popravljate: »Zmotil si se, nedeljski ribič! Praznik Imena Jezusovega je že bil: 2. januarja.« Le pustite me, da vstopim, potem se že pogovorimo, kako je s tem imenom. Nimate evangelija v cerkvenem letu, kjer bi se ime Jezusovo tolikokrat imenovalo kakor v današnjem. Sedemkrat se v mašni knjigi bere današnjo nedeljo. Morebiti je bila prav ta okolnost vzrok, da se je včasih praznik Imena Jezusovega praznoval drugo nedeljo po Razglašenju Gospodovem? To ime je tako mogočno in milostivo, da nima meje, ne mere. Primero bi mu našli le v imenu Marijinem, ker je mati Jezusova.

Sveta Mala Terezija, katere rojstni dan praznujemo 2. januarja, je od prvega sv. obhajila rada ponavljala molitev: »O, Jezus, neizrekljiva sladkost, spremeni mi zemeljsko tolažbo v grenkost.« — »Tako torej«?« me vnovič zavračate: »na svatbi smo, pa nam govoriš o grenkosti?« Naj vam namesto mene odgovori Mala svetnica: »Pri tem pa nisem molila, da bi mi Gospod odvzel nebeško tolažbo. Prosila sem le, naj me obvaruje zmote in tistega veselja, ki dušo vrača od Njega.« Resnično! Ime Jezusovo deli nebeško tolažbo in varuje dušo grešnega veselja. Kadar vam je duša tako suha in prazna, da ne morete več moliti, zdihnite vsako jutro in vsak večer: »Moj Jezus! Vsak utrip mojega srca, vsak vzdih moje duše bodi posvečen Tvojemu imenu.« Posvetite tudi svoje veselje in razvedrilo Jezusovemu imenu! Potem na marsikatero zabavo ne boste šli, ali pa se boste z nje vrnili z neomadeževanim srcem. »Kadar vabite prijatelje na pojedine, jih vabite zaradi lepih pogovorov, vam in njim v duhovno veselje. Kdo nam bo pa stregel? Jezus sam, saj je rekel, da bo pristopil in jim stregel«, tako misli prej imenovana svetnica. V »Zadnjih besedah svete Terezije« se do tridesetkrat imenuje Jezusovo ime, kar priča, da ji je bilo to ime res, kakor piše sv. Bernard: »luč, hrana in zdravilo.« V luči tega imena nas je Bog poklical, kakor je zatrdil sv. Pavel: »Včasih ste bili tema, zdaj ste luč v Gospodu.« Ime Jezusovo hrani dušo, kadar je Telo njegovo hraniti ne more. Ime Jezusovo je tolažilo v bridkosti, moč v boju in zmaga ob smrtni uri. Hvaljen Jezus! Vekomaj! Amen.

2. **Nedeljska molitev.**
Ko je vino pošlo, je ukazal Jezus vrče napolniti z vodo, ki se je spremenila v vino.
V. Naj se dviga, Gospod, moja molitev.
O. Kakor kadilo pred tvojim obličjem.

Molimo: Vsemogočni, večni Bog, ki vladaš vse, kar je v nebesih in kar je na zemlji, usliši dobrotno ponižne prošnje svojega ljudstva in daj našim časom svoj mir. Po Gospodu našem.
O. Amen.

— —

Katoliška akcija

Mala skrivnost.

Dušna zadeva.

(Izdali salezijanci na Rakovniku.)

Dalje.

Nekoliko dni pozneje je bil praznik presv. Rešnjega Telesa. Lizika je bila nenavadno globoko zbrana. Vedela je že, da so to ure posebnih milosti. Ali prejšnje dni je tudi darovala mnogo žrtev, mnogo zatajenj, in v petek, na praznik presv. Srca, je zopet postavila pred oltar Srca Jez. veliko košaro polno »belih in rdečih rož«. Med procesijo ni mogla nič moliti, preveč je bila ginjena. Le eno ji je neprestano odmevalo v srcu: »O, kako lepo, kako lepo, božji Zveličar! Kakšna bo šele procesija v nebesih!«

Ali ni podobno ravnal sv. Frančišek Asiški?

Tako se odkrivajo neslutene lepote tistemu, ki zna do dna izkoriščati dobro izbrano skrivnost; lepote, ki o njih navadni, površni kristjan ne ve nič.

— —

2. Kaj je KA?

Znana je zgodba o kralju, pi je pred smrtjo poklical svoje sinove k bolniški postelji in jim je naročil, naj prinesejo šibje. Otroci so zadostili očetovi želji. Prinesli so šibje. Nato jih je oče pozval, naj vzamejo v roke vsak po eno šibo in jo naj skušajo zlomiti. Sinovi so ubogali. Z lahkoto so zlomili vsak svojo šibo. Potem je velel kralj, naj povežejo vse šibe v snopič in je vsakemu posebej ukazal, naj zlomi snopič. Sinovi so se trudili, a zastonj. Snopič je ostal cel. Nato je oče pozval sinove k slogi, češ, da bodo s složnim nastopanjem izvršili dela, ki jih vsak zase ne bi zmogel.

Zgodba ne pove nič nenavadnega, ker vsakdanje življenje kaže, da dva človeka več zmoreta, kakor eden, deset jih več zmore kakor pet, sto več kakor petdeset itd. V slogi je moč in čimveč ljudi je složnih, tem več dosežejo.

To resnico je imel sv. oče pred očmi, ko je izrekel besedo »katoliška akcija«. S to besedo je hotel izraziti željo, naj bi se pri delu za širjenje Kristusovega kraljestva in zveličanje duš zedinili dušni pastirji in verniki. **Ta zveza med dušnimi pastirji in verniki pri skupnem delu za Kristusovo kraljestvo je bistvo katoliške akcije;** ne delajo duhovniki sami zase in ne verniki sami zase, marveč oboji sodelujejo na isti podlagi. Da je ta zveza med duhovniki in verniki res bistvo katoliške akcije, je izrazil sv. oče Pij XI. sam ze besedami: **»Ta apostolat, to sodelovanje katoliških laikov s škofi in z duhovščino v prizadevanju za katoliški preporod, je najbistvenejše in najčvršče jedro KA.«** (Nagovor dne 19. septembra 1925.)

Kako je mišljeno to sodelovanje? Tako, da verniki po svojih močeh duhovnikom pomagajo pri dušnopastirskem delu.

Smoter dušnopastirskega dela je vernikom pokazati pot do resnične časne sreče in njihove duše zveličati. V dosego tega smotra je treba izvršiti nešteto nalog. Glejmo, kaj vse mora izvr-

ševati dušni pastir! Moliti, maševati, pridigovati, spovedovati, bolnikom podeljevati sv. popotnico, podeljevati druge sv. zakramente, mrliče pokopavati, v šoli poučevati veronauk, blagoslavljati, pisarno voditi itd. itd. Poleg tega mora spoznavati svoje vernike. Vedeti mora, kake razmere vladajo v njihovih domovih in si mora prizadevati, da se iz hiš preženejo vse napake in grešne razvade, ki so ovira prave časne in večne sreče. Dušni pastir bi moral vedeti za vsakega bolnika, reveža, zakrknjenega grešnika, verskega mlačneža, pijanca itd. Vedeti bi moral za vsa sovraštva, divje zakone, nesrečne družine, nedovoljena znanja itd. Vsakemu potrebnemu bi moral pomagati, vsako napako pa odpraviti.

Kdor se zamisli v to ogromno delo, z lahkoto uvidi, da mu en sam človek, četudi je še tako goreč, ni kos. Glejmo naše dušne pastirje! V manjših župnijah (do 2500 duš) imamo po 1 duhovnika. Ta mora biti med tednom v pisarni in v šoli. Poleg tega so sprevidenja, pogrebi ter krsti. V nedeljo in praznik ima po dva do tri govore. Zanimati se mora za družbe in društva. Kje naj pri vsem tem najde še čas za to, da bi šel od hiše do hiše, da bi tako spoznaval vernike in bi vsakemu posamenzemu nudil potrebno telesno ali dušno pomoč? Ne najde tega časa in tudi moči ne, da bi to delal mesec za mesecem, leto za letom. Tako je tudi v večjih župnijah z več duhovniki. Ker pa duhovnik dušnopastirski nalogi ne more sam zadostiti v polni meri, rabi pomočnike. Ti pomočniki so goreči verniki, ki z duhovnikom sodelujejo pri dušnopastirskem delu.

Duhovnik vrši v prvi vrsti tisto, kar sme le duhovnik opravljati: mašuje, spoveduje in deli druge sv. zakramente, blagoslavlja, pridiga itd. **Drugo pa mu pomagajo opravljati dobri verniki.** Ti obiskujejo bolnike in reveže, poskušajo odpravljati sovraštva, divje zakone, spreobračati pijance, verske mlačneže, zakrknjene grešnike. Oni delajo za katoliške organizacije in za katoliški tisk. Oni se potegujejo za katoliška načela v vsem javnem življenju itd. itd. Vse to pa delajo pod vodstvom in z vednostjo dušnega pastirja kot njegovi sodelavci. In v tem je bistvo KA.

Dalje sledi.

VII.
Novo življenje in apostolstvo.

Sedaj stopimo skoro že na mistično polje. Ako se namreč mala skrivnost v duši ukoreni ali celo preide v meso in kri, tedaj duša seveda ne ostane na tej stopnji. Dosledno preide, ako se je glavnih napak iznebila ter je dovolj žrtvoljubna, ponižna in zelo skromna, k veliki skrivnosti.

Ta stopnja se začne s tem, da se ljubezen do Kristusa v nas mogočno vname, nas prevzame, nas presune. Ne tržimo več z malenkostnimi »žrtvicami«, ne, srce nas sili k žrtvam, je vse navdušeno za velike žrtve.

Duša ne more živeti, ne da bi mislila na Jezusa. Vse dnevne dogodke spravlja v zvezo ž njim. Pogostoma se mu ponuja v spravno žrtev, se mora vedno ž njim pogovarjati, ga mora prositi in moledovati, posebno pa se mu zahvaljevati.

Sedaj se izredno bogato povračuje, da smo v proučevanju male skrivnosti bili zvesti. Sedaj se plačujejo žrtve, ki smo jih opravili za svojo skrivnost.

Dalje sledi.

Iz življenja za življenje

KAZNOVANA SKRUNILCA NEDELJ.

Dva kmeta iz Salonisa sta neke nedelje v avgustu šla orat. Ljudje, ki so šli v cerkev, so ju prosili, naj ne povzročata pohujšanja.

— Dobro, dobro — je dejal eden izmed obeh — vi le pojdite v cerkev! Midva pa bodeva delala, ker nama župnik gotovo ne bo dal denarja za davek in za druge važne potrebe.

Med pridigo je nastala močna burja. Hipoma se je zaslišal silen tresk. Župnik je pozval vernike, naj gredo ven gledat, če strela ni povzročila kake škode.

Ljudem se je nudila zunaj grozna slika. Kmeta, ki sta prej šla z vozom na polje, sta se valjala po tleh in žalostno ječala. Vola sta bila mrtva, voz pa je gorel. Nesrečneža sta prosila ljudi, naj ju nesejo v cerkev, da bodeta prosila Boga za odpuščanje.

—

HOLANDCI ZNAJO . . .

Uredništvo strupenega liberalnega lista »De Dangerad« si je vteplo v glavo, da se loti tudi najbolj katoliške dežele Limburga.

Po vsej deželi je razposlalo tovorne avtomobile, obložene s protiverskimi spisi, ki so sramotili vse, kar je katoliško. S temi spisi so hoteli obsipati mesta in vasi. Namera pa se jim je popolnoma ponesrečila.

Katoličani so bili na straži. Ko se je v kakem kraju ustavil avtomobil s protiverskimi letaki ter brošurami, ga je takoj obdalo na stotine zavednih katoliških mož. Ti so onemogočili razdeljevanje protiverskega strupa in so prisilili brezbožne apostole, da so jo morali klaverno odkuriti.

—

GLEJTE SRCE . . .

Leta 1927 je mehiška brezbožna vlada aretirala dva brata. Prvi je bil Ezekiel, oče 10, drugi pa Salvador Huerta, oče 11 otrok.

Oblast je zahtevala, naj izdata skrivališče svojega brata duhovnika. Najhujše muke niso mogle izsiliti iz njiju tajnosti. Opolnoči so ju zavlekli na pokopališče, da bi ju tam ustrelili.

Rablji so ju še enkrat začeli trpinčiti. Zastonj. Brata sta molčala ko grob. Salvador je stal že pred puškinimi cevmi, ko je za zadnjo željo prosil, naj mu za trenutek dajo prižgano svečo. Ko jo je dobil, je na prsih odpel telovnik in srajco. S svečo je posvetil na prsi in je vzkliknil: »Glejte srce, ki je pripravljeno umreti za Boga, ki ga tako ljubi!«

—

ZASTRUPIL JE SVOJO HČER . . .

Pred nekaj meseci je bilo v mestu Antwerpen obsojeno na 10 let ječe 16letno dekle. Nesrečnica je hotela umoriti svojega očeta. Namenjena ji je bila še hujša kazen, o sodniki so vzeli za olajševalno okolnost njeno mladoletnost in pa tudi dejstvo, da je v veliki meri bil tudi oče kriv zločina.

Kako?

Deklica je bila v mladih letih zelo pobožna. Sanjala je o samostanskem življenju. Oče ni hotel nič slišati o tem. Da bi hčerki izbil iz glave misli na samostan, ji je dajal knjige, ki so prikazovale samostansko življenje v zelo grdi luči. Deklica ni mogla presoditi, da so bile knjige polne obrekovanja. Verjela je in je zgubila veselje do samostanskega in sploh do pobožnega življenja. Podala se je na pot greha in je prišla tako daleč, da je hotela postati morilka lastnega očeta.

—

KO VSAKDANJI KRUH . . .

Da spada danes časopisje med tiste potrebe slehernega, ki jih o-

značujemo z »vsakdanjim kruhom«, bo težko kdo zanikal, saj kdor ni analfabet, ne prebije brez časnika. Pa še analfabet se zanima, kaj piše ta ali oni list in hodi vpraševat in poslušat tiste, ki ga berejo. Za nas katoličane je pa posebno važno in vzpodbudno, s koliko dalekovidnostjo in širokogrudnostjo umevajo to potrebo našega časa katoliški cerkveni krogi.

Dne 10. dec. 1932 je sprejel papež Pij XI. italijanske dijake in dijakinje, ki so včlanjeni v zvezah Katoliške akcije. Pri tej priliki se je sveti oče v svojem odgovoru posebno dotaknil časnikarstva in je dejal: »Danes je žurnalistična izobrazba potrebna in za katoliške kroge nastaja potreba, da se zanimajo za katoliški tisk, ga s sodelovanjem podpirajo in z denarnimi sredstvi pospešujejo. Veliko poprišče za apostolat je v čitanju in širjenju katoliškega tiska.«

Tako Pij XI.

Kaj moramo znati iz katekizma?

Oče in mati sta dala otrokom življenje in jim dajata vsakdanji kruh, radi tega sta gospodarja nad otroci in imata pravico jim zapovedovati.

Gospodar je sklenil s posli (delavci) dogovor, jim daje plače, radi tega ima nad njimi neko oblast in ima pravico, jim zapovedovati.

Župan je izvoljeni (ali imenovani) poglavar občine. Postavljen je nad občane, ima nad njimi neko oblast in ima pravico jim zapovedovati.

Župnik je verski predstojnik župnije, ima nad župljani v verskem oziru neko oblast in ima pravico, jim zapovedovati.

Kakor hrasti v viharju . . .

(Za vero očetov.)

Po Strachwitzu priredil Kolenc Fr.

Dalje.

Komaj je prišel Franc v mestece, je že hodil ob dolgi vrsti novih hiš, ki jih je gradila železniška uprava. Nemčija je dobila od Francije vojno odškodnino in s tem denarjem so se zidale v opustošenih obmejnih krajih železnice in hiše. Zidalo se je večinoma po angleškem vzorcu.

— Samo posnemanje in nič izvirnega — je zamrmral mladi kaplan posmehljivo. V posmehljivosti je bil često neizprosen in je včasih s kako pikro opazko žalil svoje najboljše prijatelje. Vse to pa se je zgodilo nehote in Ziegler je takoj znal užaljenega prijatelja potolažiti.

Franc je bil močne postave; kakor rojen za častnika. Res je postal časnik, a ne v cesarski, marveč v Kristusovi vojski. Neki liberalni list je tudi nazval: kaplane za podporočnike v cerkveni hierarhiji, župnike pa za poročnike in kapetane.

Moč krščanske vere.

Stradajočega pogana iz rodu Gur ob gornj. Nilu je sprejela neka krščanska družina iz usmiljenja na delo. Iz krvoločnosti ali iz kakega drugega vzroka je pa ta kmalu nato v gozdu s sekiro ubil 6-letnega gospodarjevega sinčka. Truplo je za silo skril in zbežal k svojemu rodu. Ves rod Ndogo, kjer se je storil zločin, se je pripravljal, da krvavo obračuna z Guri, ki niso hoteli izročiti krivca. Tedaj pa je šel nesrečni oče ubitega otroka k svojemu poglavarju in mu rekel: »Prosim, da bi ne bilo

Škof je predstojnik škofije, ima nad škofljani oblast in ima pravico, duhovnikom in vernikom zapovedovati.

Vladar (kralj, cesar, državni predsednik itd.) je poglavar države, ima nad državljani oblast in ima pravico, jim zapovedovati.

Papež je poglavar sv. Cerkve; ima oblast nad vsemi rimskimi katoličani in ima pravico, jim zapovedovati.

Bog je stvarnik nebes in zemlje, začetek in konec življenja. Vsaka stvar je delo njegove volje. Vse je on ustvaril, za vse on skrbi, radi tega je gospodar vsega — Kralj nebes in zemlje. Nad vsem ima neomejeno oblast. Če imajo vsi zemeljski predstojniki, poglavarji ter vladarji pravico zapovedovati, jo ima v veliko večji meri on, ki so mu podložni tudi vsi zemeljski zapovedniki.

Bog je zapovedoval od začetka sveta. Že Adamu in Evi je dal zapovedi. Pozneje je dal zapovedi svojemu izvoljenemu ljudstvu — Judom. Svoj zakonik, veljaven za vse čase in vse ljudi, pa je izdal na Sinajski gori, ko je izročil Mozesu dve kameniti tabli z desetimi zapovedi. Ob tej priliki je Bog nastopil kot neomejeni gospodar vsega stvarstva in je izrazil zahtevo brezpogojne poslušnosti vsega človeštva. (Dalje sledi.)

vojske. Jaz sem kristjan in hočem ravnati, kakor me je učil misijonar. Ker se je storila krivica samo meni, nočem maščevanja. Naznani zločinca sodišču, naj ga ono kaznuje.« Tako ravnanje je za te kraje res junaštvo, ker smatrajo pogani maščevalnost in sovraštvo za krepost. Ta slučaj je naredil na črnce globok vtis.

Katoličani v javnem življenju.

O vlogi katoličanov v javnem življenju se londonski »Universe« izraža na način, ki se lahko nanaša na katoličane tudi drugod po

V duhovskem stanu se je čutil mladenič zadovoljnega. Izbral si ga je bil že v otroških letih in se je pripravljal nanj vsa dijaška leta.

Počitnice je navadno preživljal v hiši svojega strica, ki je bil prelat in kanonik. Hišo je obdajal lep vrt. V tem vrtu je dozoreval njegov sklep, da postane duhovnik. Med drevjem in cvetjem se je Franc sprehajal po cele ure. Užival je lepoto narave, čital in razmišljal. Včasih se mu je pridružil stric. Bil je častitljiv starček, oblečen v talar in prepasan z vijoličastim pasom. Tak je želel postati mladi dijak. Od otroških dni je bil nekoliko častihlepen in eden od tistih, ki se veselijo vsega, kar je združeno s pompom. A prava sila, ki ga je vlekla v bogoslovje, je bila živa vera in pobožnost. Vero je imel od očeta, ki je bil ko hrast čvrst in je vlival vsem, ki so bili okrog njega, stalnost in moč. Pobožnost pa mu je vcepila v otroško srce mati. Tako je Franca že mladost peljala naravnost k oltarju.

Heiligenberg je zahteval od Franca celega človeka. To je mladi duhovnik takoj spoznal. Za hip mu je prevzelo srce žalost, ko je videl, koliko je zanemarjenega. Poguma pa ni izgubil. Skle-

Julij Zeyer:

Vrt Marijin.

Poslovenil Marko Kranjc.

Dalje.

Tudi k Horebu so se često dvigale njih koprneče oči. V globokih votlinah, tam na solnčnih rebrih, je živel zbor preroških puščavnikov, esenskih bratov in njih modri svet jim je bil kakor zakon, ker sveti so bili ti puščavniki v ponižnosti in polni miline v ljubki krotkosti.

In zgodilo se je, da je tisti čas živel Eliud, pravičen mož iz rodu Jesetovega, pobožnejši od drugih. In njegova žena se je zvala Ismeria in njuna hčerka Ana, edinka. Že v svojem detinstvu je bila Ana odvedena v tempelj, v sveto mesto Jeruzalem in posvečena Bogu.

Bilo ji je petnajst let, ko ji je umirala mati Ismeria. Tedaj privede oče solzečo se hčerko k postelji svoje žene. Ko Ismeria zagleda svojo hčerko, se dvigne in vzklikne: Glej, posoda izvoljena od Gospoda za velike reči! Darovala se je Bogu, ali Bog je noče v svojem svetišču, drugo pot je odkazal njenemu življenju. Bog hoče, da postane mati.

Ana sklene roke kakor nema v svojem velikem presenečenju, toda Emromo, njena babica

nil je, da bo žrtvoval ozdravitvi razmer vse moči. Naloga ni bila lahka, ker ni zahtevala samo navadnega dela, marveč se je bilo treba često boriti zoper župnika samega.

3.

Omenjenega jutra je hitel mladi duhovnik proti postaji. Med potjo se je vdajal spominom na stare čase, obenem pa je koval načrte za bodočnost. Misli pa ni mogel prav zbrati. Uhajale so mu k materi, ki jo bo sedaj prvič obiskal kot kaplan. Srce mu je ob misli na mater močno utripalo. Veselil se je trenutka, ko bo slonel na materinih prsih. Samo njo je še imel izmed bližnjih sorodnikov in tako je veljala vsa njegova ljubezen samo njej.

Čez dve uri je stopical Franc od domače postaje proti rojstni hiši. V enem oknu drugega nastropja je zagledal med cvetlicami materin obraz. Dvignil je klobuk in pozdravil. Mati mu je mahala z robcem.

Ko je sin izginil v vežnih vratih, je starka odprla sobna vrata in je tam čakala. V naslednjem trenutku je stal edinec pred njo.

Pot do prave vere.

(Verdross, Inomost.)

Če hočem na večer svojega življenja iz hvaležnosti do presvetega Srca Jez. opisati razvoj mojega spreobrnenja, se moram povrniti nazaj v mladostna leta. Sedaj se več ne bi tako živo spomnila, da je ljubezen do presv. Srca v mojem srcu tlela že takrat, ko sem kot petleten otrok s svojo staro materjo obiskovala kat. cerkev in sem pri frančiškanih prisostvovala sv. maši ali litanijam. Milo se mi je storilo, če je bilo Najsvetejše zaprto v tabernaklju. Moja babica je bila verna katoličanka. Pripovedovala

svetu. Katoličani, pravi listi ne stopajo v javno življenje le zaradi tega, da bi branili samo lastne interese, čeprav naravno zasledujejo tudi lastne cilje. Toda predvsem jih vodi želja, da store svojo državljansko dolžnost in sodelujejo pri državnem organizmu, čigar pomen raste tem bolj, čim bolj posega v človeško življenje od zibelke do groba. Je pa dobro utemeljeno, zakaj se prav oni v posebni meri čutijo k tej dolžnosti poklicani. — Čim bolj se kaka vlada posveča življenju in družinam svojih državljanov, tem bolj za-

mi je mnogo pomenljivega, navduševala pa me ni nikoli za njeno vero, ker je vedela, da nas je hotel oče po pokojni materi, ki je bila protestantinja, vzgojiti v protestantovski veri. Pokojna mati je bila res pobožna in vestna žena, dobra »vernica«. Moja pet let mlajša sestra in jaz sva globoko spoštovali in ljubili očeta. Bil je dober, zelo cenjen, toda žalibog zelo odtujen cerkvi.

Vera o pričujočnosti Zveličarjevi pod podobo kruha mi je ostala še, ko sem kot 10letna deklica poslušala protestantovskega pastorja pri veronauku in sem verjela, kakor je nam pravil pastor, da je Kristus v hipu zaužIvanja res pričujoč. Pouku sem posvetila

in Ismerjina mati, Emromo, ki je izhajala iz Mare v puščavi in katere ime pomeni v našem jeziku vzvišena, zašepeče Eliudu: Bržčas se ji mrači že duh vsled bližnje smrti in Ismerija ne ve, kaj ji jezik govori.

Oči umirajoče pa se silno zasvetijo, njen obraz zažari kakor mesec v poletni noči, in prijemši mater Emromo za roko, reče: Ne govori moj jezik nespametno in moj duh ni omračen. Moje oko vidi v veliko daljo, dasi krog sebe ne vidim jasno in zemeljski predmeti že izgubljajo svoje navadne oblike . . . Vidim bel sij, je kakor nagel prihod nečesa človeku neznanega . . . V tem blesku vidim prikazni, polne veličastne krasote. Sklanjajo se nad menoj, za njimi pa plove bodoči vek . . . Toda na mojih ustih počiva pečat . . . Že odhajam. Ne vežem Ane z nikako obljubo, ker ti mi v globini svojega srca ne veruješ, čutim tvojo malo vero! Edino to mi obljubi, o mati krasnih dni, ki sem jih na svetu blaženo preživela, da pojdeš po moji smrti na Horeb, kakor si storila pred svojo poroko in pred mojo, in da tam zaslišiš svet starca preroka. On naj odloči o usodi moje Ane, kakor je odločil o moji in tvoji usodi, ko si iz Mare šla k njemu po žolti puščavi, od žgoče vročine izsušeni . . . Samo to mi obljubi!

In Emromo slovesno obljubi, da stori, kar hči želi. In Ismerija položi svoje bele, tenke ro-

deva na vseh koncih na moralne probleme. Ker pa so danes vse tradicije le še dvomljive vrednosti, zato je treba ljudi, ki iz prepričanja izpolnjujejo, kar je prav in pravično. Povprečen državljan, ki želi ohraniti svetost svoje hiše ter nravnost svojega družinskega življenja, si naravnost želi trdnih osnov in pogumnih voditeljev.

Zdravnik - misijonar. Sveti oče je 7. sept. l. l. sprejel v privatni avdijenci mladega doktorja Janeza Cohaux, sina znanega bruseljskega zdravnika. Mladi doktor deluje v Kon-

— Evo me, ljuba mati! Prišel sem.

Starka je stopila na prste in je gorko poljubila sinova ogorela lica. Za hip ga je pritisnila na srce, potem pa mu je odvzela klobuk in črni plašč. Sin se ni branil, ker je vedel, kako veselje ima mati s tem, da mu streže. V njem ni videla samo sina, marveč duhovnika, ki mu gre kot služabniku božjemu posebna čast.

Čez nekaj trenutkov je pridrsala v sobo stara Jozefina. V očeh so igrale solze, na ustih pa je poigraval radosten smehljaj.

Mladi gospod je stopil proti dekli in ji je stisnil roko.

— No, Jozefa, kaj dobrega ste skuhali? — se ji je nasmehnil.

Starka je hudomušno pokimavala z glavo.

— Gospod Franc, lahko si mislite, da vas čaka presenečenje.

— Dobro! — je duhovnik tlesknil z jezikom. — Ti veš, da v župnišču v Heiligenberg ne jemo vsak dan paštet.

Vedela je ona to. Mladi duhovnik je potreboval močno, zdravo hrano, a tako je malokedaj dobil.

ke, tresoče se v smrtnem boju, na glavo svoji hčerki ter jo blagoslovi in umre.

Ko so pokopali Ismerijo in se jok za njo ni več razlegal v hiši Eliudovi, vzame Emromo vnukico za roko in opirajoč se na njo in na svojo dolgo bergljo, se napoti z njo na goro Horeb.

Gora je bila v polni pomladni krasoti. Belina cvetja na drevju je blestela v bledem, topečem se zlatu dneva in v globokih sencah vrtov so se pojavljale romaricama častitljive postave preroških starcev in njih mladih učencev v preprostosti, polni mladeniške lepote. Vsi bratje so bili odeti v snežno-bela oblačila. Oblaki golobov, belih kakor ti puščavniki, so letali po zraku ter si odpočivali na vejah po drevju. Vzduh na teh višinah je bil tenek, modrikast in duhteč. V strminah pečevja so se temnile votline, kjer so na njih pragih sedeli mnogi izmed bratov s svojim delom, nekateri so tkali, drugi kopali, nekateri pa hodili po gaju in nabirali zdravilna zelišča. Tiha jagnjeta so hodila krotko za moži, dobro vedoč, da jim ne grozi nož. Nikdar namreč niso omadeževali esenski bratje svojih rok s krvjo kakršnekoli živali. Blagoslavljali so živali kakor ljudi, drevesa, zemljo in njene bistre studence. Zdelo se je, da sija iz njih postav sama milina in dobrota. Njih oči so imele poseben čar, pogled se jim ni ustavljal na površju stvari, šel je dalje in pronikal v globino, bodočnost se ni

veliko pozornost. Veliko sem govorila s svojo prijateljico o veri, obiskovala sem redno službo božjo. Bila sem ponosna protestantinja.

Prvo razočaranje mi je prinesla birma. Moja veliko pričakujoča duša je bila prazna po obhajilu. Kaj sem si mogla sama pomagati! Kljub temu sem šla vedno, ko sem prišla na vrsto, k obhajilni mizi. Nasprotno se je moja prijateljica vsled tankovestnosti in strahu smatrala za nevredno, da bi zavžila telo in kri Gospodovo. Tudi čisto naravno. Izgovori s pastorjem niso mogli nasprotovati temu, kar je storila odveza kat. duhovnika v mladi duši. Tako je venela nežna cvetka, dokler je ni presadil

---

Kmalu nato sta se mati in sin vsedla za okroglo mizo drug nasproti drugemu. Jozefina je prinašala svoje presenečenje na mizo. Kako je bila srečna, ko je videla, da njen dragi mladi gospod Franc s tako slastjo uživa to, kar je bila pripravila.

Po obedu se je Franc udobno zleknil na zofi. Mati je postavila predenj mizico za kajenje. Nato je napolnila dve skodelici s črno kavo in se je vsedla. Začelo se je kramljanje. Starka je izpraševala sina o stvareh, ki je o njih vedela, da niso kaka tajnost. Franc je pridno odgovarjal. Čez čas je vzdihnil in dejal:

— Čakajo nas hudi časi. Katoličani stojijo pred veliko preizkušnjo. Sedaj je začela vlada preganjati jezuite, pozneje bomo prišli na vrsto tudi mi ostali duhovniki, za nami pa vse katoliške ustanove.

Starka je odkimavala. Ni mogla verjeti, da bi bile v njeni ljubljeni domovini take stvari mogoče.

— Franc, nič se ne vznemirjaj. Tako hudo najbrž ne bo. Cesar je vendar naklonjen katoličanom! . . .

gu kot misijonski zdravnik. Zdaj je prišel na kratek dopust v domovino, da se je oženil. Njegovo delovanje na misijonu Sv. Benedikta v Gornjem Kasaju nenavadno bogato uspeva tam že 3 leta. V preteklem letu je ob pomoči dveh evropskih sester in sedmih domačih bolničark sprejel vsako dopoldne 180 do 200 bolnikov. Delal je od sedmih do opoldne. Bolnice, ki mu je vsak dan bolj potrebna, še nima. Popoldne obiskuje dr. Cohaux bolnike v okolici 50 km, da jim nadomesti bolnico, ki je ni. Poseb-

nebeški vrtnar v večni vrt ljubezni. — Pet let za menoj je bila pri birmi moja sestra, toda ona ni vzela tega resno, ker je bila zelo živahna. Poleg tega je bila bolj uporne fanatične narave ter je odklanjala pouk v katoliški veri.

Dalje sledi.

skrivala temu pogledu, zato je bila svetloba v teh očeh podobna jutranjemu svitu.

S prijaznim nasmehom pozdravijo vsi Emromo in Ano in eden bratov vpraša: »Žena, koga si prišla iskat?«

»Poglavarja vašega občestva, starčka Arkasa,« odvrne Emromo. — »Nisi ti Emromo, tašča Eliudova?« vpraša drug puščavnik. — »Uganil si,« mu odgovori. »Odkod me poznaš?« Ko ne odgovori, vpraša: »Kje je Arkas?« — »V votlini,« pravi, »kjer je bival nekdaj Elija. Povedem te, pojdi!«

Dalje sledi.

Za našo deco

Baia, junaška deklica.

Mohaud je obiskal Baiajinega očeta in se je z njim pogajal za njo. Pri Kabilih namreč kupujejo žene.

Deklica je stala pred možema in je žalostno povešala oči.

— Kakor vidiš — jo je nagovoril oče — sem sklenil, da te prodam Mohaudu za ženo. On hoče slišati tudi tvoj odgovor.

— Nočem biti njegova žena — je odvrnila Baia.

— Aha, kristjani so ti zmešali glavo — je dejal oče napol zasmehljivo, napol jezno. — Toda jaz ti bom že pomagal! Ubogati moraš, drugače gorje!

V sobi je nastal molk. Deklica se je tresla od razburjenja. Čez hip je dvignila glavo in je izjavila:

— Pri kristjanih hočem ostati,

no nežno se zavzema za otroke. Vsako nedeljo sprejme do sto mladih mater iz okolice, da jim daje prepotrebnih nasvetov in po navadi tudi primerne hrane. Mladi zdravnik je v preteklem letu preiskal tudi 25 tisoč črncev zaradi spalne bolezni. Sedaj so njegove sanje, da bi mogel zidati bolnico za 120 bolnikov, 3 podeželske ambulance ter porodnišnico, da bi bilo njegovo delo bolj intenzivno in uspešno. Koliko stori tako misijonski zdravnik za spreobrnenje, se da komaj povedati.

— —

— On! A Bismarck? — je odvrnil sin. — On hoče napovedati Rimu vojsko, da bi odcepil nemške katoličane od papeža in osnoval narodno cerkev.

— Nesrečnež? Kako more misliti, da bi se mi odtrgali od papeža? Podlegel bo!

— Bismarck je dosedaj vedno slavil zmago.

— A v tem boju — je vzkipela gospa Terezija — ne bo zmagal. Doživel bo poraz. Kdorkoli se je kedaj dvignil zoper papeža, je bil poražen, je vedno dejal tvoj oče.

Duhovnik je strmel. Materino pobožnost je poznal, a da je tako ognjevita, tega ni vedel.

— Kaka sreča, da imam tako mater — je vzkliknil. — Ko bi bili vsi nemški katoličani tako vdani sv. očetu, bi moral Bismarck kmalu preklicati svoje protikatoliške odredbe. Toda veliko je mlačnih. Starokatoliki so že na delu . . .

V tem hipu se je oglasil pri vratih zvonec. Dasi je gospa Terezija slišala, da je Jozefina hitela proti vratom, je tudi sama vstala. Komaj je odprla vrata, je presenečeno vzkliknila:

— Jezus, Marija, Jožef! Oče Pitalski! Kaj se je zgodilo?

(Dalje sledi.)

in ne rabim mohamedanskega moža.

Oče je ves razkačen skočil kvišku in je pograbil puško, ki je visela na steni. Baia je zbežala. Oče je tekel za njo. Kričal je in klel. Baia je tekla proti krščanski naselbini, ki je bila na drugi strani hriba. Komaj pa je prispela na vrh hriba, so ji moči opešale. S strahom se je ozrla nazaj. Oče je bil vedno bližje. Za njim je tekel Mohaud.

Deklica je zbrala zadnje moči in se je zatekla k Marijini podobi, ki je stala v bližini. Tam se je oprijela ograje.

Oče jo je med tem dohitel. Pet korakov pred njo se je ustavil in je meril puško na njene prsi. Roka se mu je tresla.

Baia je v prvem trenutku otrpnila od groze. Potem pa je zaklicala: »Če že moram umreti, za Jezusa umrjem!« Obrnila se je proti očetu in mu je mirno gledala v oči.

Medtem je Mohaud dohitel očeta. Pogled na deklico je vzbudil v njem usmiljenje. Skočil je k očetu in je s pestjo udaril po puški.

— Ne ubij je! — je zaklical. — Gotovo jo Bog vodi.

Oče je povesil roke, Baia pa je zbežala h kristjanom in se je tam Bogu goreče zahvalila za rešitev.

— — —

Pravljica o cvetlicah.

Ko je Bog ustvaril cvetlice, je vsaki dal barvo, duh, obliko, ime in prostor. Naposled je dejal:

— Najlepše darilo pa bodete sedaj prejele!

— Kaj pač je to? — so si pošepetavale cvetlice, glasno pa so dejale:

— Prosimo! Prosimo!

Ljubi Bog pa je dejal:

— Najlepše darilo bo to, da bo vsaka izmed vas predstavljala eno človeško krepost in da vas bom dal svetnikom v roke.

Med cvetlicami je zavladalo veliko veselje. Vsaka je bila zadovoljna s tisto krepostjo, ki jo je predstavljala. Le vrtnica in lilija še nista predstavljali ničesar.

Gospod je smehljaje se dejal:

— Najlepša krepost je še zadaj, katera izmed vaju jo naj predstavlja?

Vrtnica je pokazala na lilijo in je rekla:

— Daj jo njej, Gospod! Rada imam to svojo prijateljico in ji privoščim veselje.

Lilija pa je prosila:

— Ne, Gospod! Ne zaslužim te odlike in segati po nezasluženem je nepravilno. Jaz pa nočem omadeževati svojih belih listov niti z najmanjšo nepravilnostjo.

Bog je obe cvetlici pohvalil in je takole razsodil:

— Le preizkušal sem vaju. Še dve najlepši kreposti sta zadaj. Ena je ljubezen, to dobiš ti, vrtnica, ker si izkazala ljubezen nasproti tovarišici. Druga je čistost. Ta bo tvoja, lilija, ker tako čuvaš svojo neomadeževanost.

Tako je postala vrtnica cvetlica ljubezni, lilija pa cvetlica čistosti. Zato tudi ima Marija okrog srca venec iz vrtnic in v roki lilijo.

— — —

Vaš sinček je vendar v nebesih!

Pokopal sem sedemletnega indijanskega otroka. Mati je zbolela od žalosti. Obiskal sem jo in jo tolažil. Bila je neutolažljiva. Nazadnje sem še dejal: »Vaš sinček je vendar v nebesih, nikar torej ne jokajte!«

Ženin obraz se je hipoma zjasnil.

— Oče, vaše besede so balzam za moje žalostno srce. Več ne bom žalovala, ker je v nebesih moj otrok bolj srečen, kakor bi bil pri meni . . . Še to vas prosim, pojdite

k mojemu možu in tudi njega potolažite.

Mož je bil v sosedni pokrajini na delu. O otrokovi smrti ni vedel še nič. Čez nekaj dni sem ga našel. Ves vesel mi je hitel nasproti, ko me je zagledal. Takoj je povpraševal po ženi in po otroku.

Ko sem mu sporočil, da je otrok umrl, ga je prevzela žalost, kakor ženo. Tudi njemu sem povedal, da je njegov sinček v nebesih.

Mož je obrisal solze in je dejal:

— Hvala Velikemu Duhu, ki je vzel otroka v nebo! Tam je srečen in prosi zame in za mater.

Kronika naših župnij

Frančiškanska župnija v Mariboru.

Sedanjo župnijsko cerkev je začel staviti blagopokojni župnik P. Kalist Heric na rojstni dan sv. Janeza Kr., dne 24. jun. 1892, po načrtih arh. J. Riharda in dvornega stavbenika J. Schmalzhofer, dveh Dunajčanov. Cerkev je poslikal J. Kotnik, dvorni dekoracijski slikar na Dunaju. Posvečena je bila na godovni dan device-mučenice sv. Filumene, dne 11. avgusta 1900, od škofa dr. Mihaela Napotnika. K časti bazilike je bila povzdignjena od sv. očeta Pija X. dne 7. novembra 1906, na osebno prošnjo posvetitelja samega.

Veličastna bazilika, posvečena Materi Milosti, je dolga 57.50 m, široka 24 m, visoka v prezbiteriju 13.50, v ladiji 17.50 m. Ima 8 marmornatih oltarjev. Glavni oltar je posvečen Materi Milosti. Oltarje je postavil Kociančič Karol, kamnosek v Mariboru. V prizidani zasebni kapeli je oltar s podobo Matere božje dobrega sveta. Tukaj imajo Marijine kongregacije in III. red svoje sestanke.

V okrilju župnije so še zasebne kapele in sicer v Krčevini, v Počehovi, v Melju pri šolskih sestrah in v sodiščni kaznilnici.

Čudodelni kip Matere Milosti je bil do 23. maja 1746 v žagradu nadžupnijske cerkve v Konjicah in postavljen v Mariboru na veliki oltar sedaj opuščene minoritske cerkve dne 25. januarja 1747 v javno češčenje. Vsako leto se ta dan slovesno obhaja kakor največji prazniki. Pobožni častilci Matere Milosti prihitijo ta dan iz Maribora in okolice k svoji nebeški Materi.

Župnija obsega vzhodni del mariborskega mesta, občino Košake in dve tretjini Krčevine. Po zadnjem ljudskem štetju šteje 12.857 katoličanov. Dušnopastirsko jih oskrbuje župnik, trije kaplani in še drugih osem redovnih mašnikov frančiškanske province Sv. Križa v Sloveniji. Cerkvena ključarja sta gg. Janžekovič Andrej, hišni posestnik v Mariboru, in Šturm Alojzij, hišni posestnik v Krčevini. — V veroučnem oziru oskrbujejo očetje frančiškani 5 osnovnih šol in II. dekliško meščansko šolo.

Služba božja se vrši v sledečem redu: Ob nedeljah in praznikih so svete maše vsake pol ure od četrt na 5. do pol 12. ure. Ob šestih je sv. maša z blagoslovom, ob pol devetih šolska maša, ob desetih peta sv. maša. Ob pol sedmih in ob pol desetih je pridiga. — Popoldan je služba božja ob pol 15. uri, zvečer pa ob 18. uri (nemška pridiga). — Ob delavnikih so sv. maše ob četrt na 5. uro (ob šestih sv. maša z blagoslovom) do pol devetih.

Vsak prvi petek v mesecu je zjutraj ob pol šestih in zvečer ob 18. uri (poleti ob 19. uri) pridiga v čast presv. Srcu Jezusovemu. — Vsako prvo soboto v mesecu je ob šestih peta sv. maša za žive in rajne društvenike in dobrotnike bazilike Matere Milosti.

Priložnost za sv. spoved je zmiraj; za sv. obhajilo po vsake pol ure, dokler se služijo sv. maše. Kdor pride pozneje, naj izrazi svoje želje pri samostanskem vratarju ali pa pri cerkovniku.

Župnijska pisarna uraduje samo ob delavnikih od 10. do 12. ure dopoldne. Telefonska številka je 2214. — Krstne in poročne knjige so od leta 1777, mrtvaške od leta 1774.

Duhovno življenje: Udov III. reda je 1250; III.redne duhovniške skupščine 200. — Apostolstvo mož 150. — Marijine družbe: za mladeniče, za dekleta, za matere, za slovenske gospe, za nemške dame, skupno 480. — Bratovščine in cerkvena društva: Častna straža presv. Srca Jezusovega 1081. Družba krščanskih družin 100. Karmelska Mati božja 12.269. — Naša lj. Gospa presv. Srca 7800. — Živi rožni venec 37. — Vincencijeva konferenca 150. — Dejanje sv. Detinstva 500. — Cerkveno stavbeno društvo za zidanje in kinčanje bazilike Matere Milosti 69.629. — Marijina mašna zveza 20.846. — Katoliška izobraževalna društva: Krčevina 145, Košaki 222; začasno ne delujeta Melje in Omladina. — Nanovo je ustanovljeno narodno in godbeno društvo »Danica« 60. — Svetih obhajil je bilo lani 111.400.

Župnijsko pokopališče, slovesno blagoslovljeno od škofa dr. Andreja Karlina dne 15. septembra 1929, se nahaja na Pobrežju pri Mariboru. Od arkadnih grobišč je zasedenih pet, od grobnic osem. Do sedaj je pokopanih 407 mrličev.

— — —

Kamnica pri Mariboru. Župnik Franc Božiček. Število duš 2700. — Cerkev je bila pozidana leta 1544. — Duhovno življenje: III. red 220, Dr. vednega češčenja 20, Dr. kršč. družin 107, Brat. Srca Jez. 339, Srca Mar. 250, živ. rožnega venca 20, Karm. Mat. božje 100, Mar. družba za žene 52, za mladeniče 12, za dekleta 60, Ap. mož 60, BCM 28, Brat. Sv. Duha 135, sv. Uršule 143, Dr. treznosti 23, Marijin vrtec: 32 dečkov in 50 deklic.

Sv. Križ pri Mariboru. Župnik Franc Kren. Število duš 1000. Cerkev je bila pozidana leta 1493. Zadnja leta je dobila cerkev nov baldahin in dve krasni zastavi. V svetišču je lepo pobarvana z oljnato barvo. V preteklem letu je bilo: 20 krstov, 11 porok in 13 pogrebov. — Duhovno življenje: III. red 90, Dr. vednega češčenja 45, kršč. družin 230, Brat. Srca Jez. 530, Srca Marijinega 450, rožnega venca 47, Marijina družba za mladeniče 46, za dekleta 77, Marijin vrtec: 20 dečkov in 30 deklic.

— — —

(V prihodnji številki bo objavljena kronika župnij: Sv. Marjeta ob Pesnici, Sv. Martin pri Vurbergu, Sv. Peter pri Mariboru, Selnica ob Dravi, Braslovče, Sv. Andraž nad Polzelo, Gomilsko in Sv. Jurij pod Taborom.)

Katoliški pojavi doma in v svetu

Romarski oddelek tajništev KA namerava prirediti tekom letošnjega leta nekatera manjša romanja na znane božjepotne kraje. — Kdor se zanima, dobi vsa potrebna pojasnila proti vrnitvi poštnine. Tudi za daljša inozemska romanja lahko dobite potrebne podatke in navodila glede prenočišč, prehrane, prometnih zvez itd.

Družabno potovanje v Palestino. Jugoslovanski Lloyd priredi v času od 19. februarja do 16. marca družabno potovanje v Palestino. Vsa potrebna pojasnila se dobijo pri Putniku, Maribor, Aleksandrova cesta 35.

Dekleta na duhovnih vajah. — Nekatera dekleta iz mariborske okolice in iz Haloz so zaprosila za zaprte duhovne vaje. Želja se jim je po dobrotljivosti šolskih sester v Mariboru izpolnila. Duhovne vaje so se vršile zadnje tri dni preteklega leta. Vodil jih je pater Tomc, udeležilo se jih je 60 deklet.

V enem dnevu prejel štiri svete zakramente. Neki poganski mla-

denič je v Kalkuti tekom enega dneva prejel štiri zakramente in sicer: prvi, drugi, tretji in sedmi zakrament.

Sveto pismo v 935 iezikih. Ameriška biblična družba je tekom svojega 100letnega obstoja izdala sveto pismo v 935 jezikih. Samo za Kitajsko je izdala v enem letu 3,000.000 izvodov svetega pisma.

»Nobena žrtev ne sme biti prevelika, ko gre za misijone«, je dejal misijonski zdravnik dr. Hans Pattis, ki je svoje mlado življenje žrtvoval v misijonski službi. Tako bi moral reči vsak katoličan, ko gre za katoliško časopisje. Katoliški list je najmočnejše orožje katoličana. Brez njega bi ne smel biti noben katoličan.

Hagia Sophia. Med najznamenitejše cerkvene stavbe spada gotovo znana Hagia Sophia (Sveta modrost) v Carigradu. Zidali so jo v 14. stoletju, Ko so pa prihrumeli turški mohamedani v Evropo, so se polastili najprej Carigrada in to krasno krščansko svetišče spremenili v turško mošejo. Sedaj se čuje, da se utegne podreti, ker se je zemlja v enem delu temelja nekam pre ganila. Tudi eden izmed podpornikov kupole ni več oprt na zemljo. Vprašanje, če bo turška vlada kaj storila, da se ta umetnina srednjega veka ohrani.

Taki so dublinski katoličani! V Dublinu, prestolici Irske, so sestavili statistiko o vsakodnevnih obiskovalcih cerkev. Iz statistike je razvidno, da je dnevno 50.000 vernikov pri sv. maši. Vseh prebivalcev je 320.000. Ali ni posnemanja vredno?!

Mac Donald o krščanstvu. Angleški ministrski predsednik, vodja delavcev, je poslal kongresu za praktično krščanstvo, ki se je vršil v Stockholmu, sledeči pozdrav: »Preveva me želja, ne samo, da bi osebno prisostvoval kongresu — marveč da bi dal izraz svojega največjega spoštovanja do Cerkve. Cerkev smatram za največjo podpornico svetovnega miru. Razmere v svetu kričijo po krščanskem duhu, ki mora biti ljudem ne le sodnik in zdravnik, marveč vodnik. Svet zastonj išče izhoda iz današnjega težkega stanja na levo in na desno. Naloga Cerkve je, da na podlagi krščanske pravičnosti ter ljubezni pomiri in zedini narode in jim pokaže pot duha, pot poštenosti in pravega življenja, po katerem mora človeštvo hoditi.«

»Katoliška liga za socialno pravičnost« v Ameriki je s privoljenjem katoliških škofov oživotvorila »križno vojno«. Namen te ustanove je: zatirati sebičnost ter navduševati in ustvarjati pripravnost za žrtve. Člani te križne vojne molijo in prosijo pri službi božji ob določenih dneh blagoslova božjega, da bi dobrotljivi Bog odvrnil pretečo nevarnost socialne katastrofe. Katoličani morejo po nazorih ustanoviteljev križne vojne dejansko sodelovati pri obnovi socialnega reda le, če se seznanijo z obema enciklikama o socialnih vprašanjih. »Križna vojna« se širi tudi v Srednjo in Južno Ameriko.

Priznajmo! Italijanski vojaški letalci, ki so z ministrom Balbo napravili polet v Ameriko, so povsod nastopali kot verni katoličani. Mesto Chikago jim je napravilo častno večerjo s 5000 sedeži za povabljence. Navzoč je bil tudi pomožni škof Sheil. Preden se je začel banket, so vsi italijanski letalci opravili molitev pred jedjo. Ko je prišel Balbo v stolno cerkev k slovesni sv. maši, so bili za letalce pripravljeni posebni častni sedeži. Balbo se je zahvalil in rekel: »Nismo prišli k paradi, marveč da molimo in se zahvalimo Bogu; ostanemo rajši v središču cerkve.« Pri sanktusu je dal Balbo povelje: »Na kolena!« Vsi častniki in moštvo so pokleknili in vztrajali tako do konca obhajila. Obnašanje letalcev je napravilo na vse najboljši vtis.

Polstoletno delo. Misijonarji Brezmadežne so v avgustu praz-

novali 50letnico svojega delovanja v Kolombu na Cejlonu. Nadškofija šteje danes 302.409 katoličanov in je torej ena največjih v Indiji. V zadnjih letih se zlasti radi strastnega nasprotovanja spreobrnjenja sicer bolj počasi množe, zato se pa škofija na znotraj utrja ter poglablja. Verske organizacije so v najlepšem razcvetu. V katoliških šolah je nad 50.000 učencev in učenk.

Književnost.

Dr. Zupan: Sentire cum Ecclesia. — »Misliti in čutiti s Cerkvijo«, je knjižica, ki podaje jasne misli o Cerkvi. Dobi se v Cirilovih knjigarnah v Mariboru za 2 Din. Segajte po njej!

Koledar od 14. do 20. jan. 1934.

Nedelja, 14. januarja: Hilarij. — Pondeljek, 15. januarja: Pavel, puščavnik. — 16. januarja, torek: Marcel, papež, mučenik. — 17. januar, sreda: Anton, puščavnik. — 18. januar, četrtek: Petra stol v Rimu.— 19. januar, petek: Kanut, kralj. — 20. januar, sobota: Fabijan in Boštjan.

— —

Glavni mesečni namen za januar, blagoslovljen po sv. očetu: Spreobrnjenje brezbožnikov: — 14. januar, nedelja: Nedeljsko posvečevanje. — 15. januar, pondeljek: Naši fantje in dekleta. — 16. januar, torek: Naši možje in žene. — 17. januar, sreda: Naša inteligenca. — 18. januar, četrtek: Konkordat s sveto stolico. — 19. januar, petek: Bogatini in ubožci. — 20. januar, sobota: Naši vojaki.

Tiskar: Tiskarna sv. Cirila v Mariboru, predstavnik Albin Hrovatin v Mariboru. Urednik: Franc Kolenc, korni vikar v Mariboru. — Izdajatelj: Mariborske župnije, predstavnik Franc Kolenc, korni vikar v Mariboru.

Poštnina plačana v
Leto 6. Štev. 5.

NEDELJA

Izhaja vsak petek.
Cena:
Celoletno 24 Din, polletno 12 Din, mesečno 2 Din. Inozem. 48 Din.

Tednik za versko življenje

Maribor, 4. februarja 1934.

Uredništvo: MARIBOR, Aleksandrova cesta 6/I.
Ček. rač. 15237.
Uprava: Maribor Koroška cesta 5.

Beseda božja.

Nedelja plemenitih src

1. Nedeljska božja beseda.

Evangelij:
Luka 8, 4—15.

Ker se je pa zbirala velika množica in so iz mest prihajali k njemu, je povedal v priliki: »Sejavec je šel seme sejat. In ko je sejal, ga je nekaj padlo poleg pota in je bilo pohojeno in ptice neba so ga pozobale. Drugo je padlo na skalo; in ko je pognalo, je usahnilo, ker ni imelo vlage. Drugo je padlo v sredo med trnje; in trnje, ki je z njim zrastlo, ga je zadušilo. Drugo je padlo na dobro zemljo in je zrastlo ter obrodilo stoteren sad.« Ko je to govoril, je zaklical: »Kdor ima ušesa za poslušanje, naj posluša!« Njegovi učenci pa so ga vprašali, kaj pomeni ta prilika. On jim je rekel: »Vam je dano razumeti skrivnosti božjega kraljestva, drugim pa se daje v prilikah, da gledajo, pa ne vidijo, in poslušajo, pa ne razumejo. Prilika pa to pomeni: Seme je božja beseda. Kateri so poleg pota, so tisti, ki poslušajo, nato pa pride hudič in vzame besedo iz njih srca, da ne verujejo in se ne zveličajo. Kateri so na skali, so tisti, ki z veseljem sprejmejo besedo, kadar jo slišijo — pa nimajo korenine: nekaj časa verujejo, ob času skušnjave pa odpadejo. Seme pa, ki je padlo med trnje, so tisti, ki slišijo, pa gredo in se v skrbeh in bogastvu in nasladnostih življenja zadušé in ne obrodé sadu. Ono pa, ki je v dobri zemlji, so tisti, ki besedo slišijo in ohranijo v dobrem in plemenitem srcu ter obrodé sad v potrpljenju.

». . . tisti, ki besedo slišijo in ohranijo v dobrem in plemenitem srcu«
(Luka 8, 15).

Kdo bi mislil, da je v današnji priliki o sejavcu in semenu Kristus sam očitno in obenem prikrito pohvalil svojo mater Marijo. — Očitno: ker je bila takrat navzoča velika množica; prikrito: ker se zaključek prilike na nikogar ne da lepše navesti kot na Marijo. Isti evangelist, ki je zapisal to-le priliko, je šest poglavij prej izrekel isto, a le še jasnejšo misel: »Marija pa je vse te besede hranila in jih premišljevala v svojem srcu.« (Luka 2, 19.) Le dobro in plemenito srce rado posluša in ohrani božjo besedo. Nihče ni Marijinega dobrega in plemenitega srca lepše opisal ko sv. Ambrozij. Kako primerno je, da se njegov spomin praznuje pred praznikom Marijinega brezmadežnega spočetja. Poslušajmo Ambrozijev slavospev o Mariji! »Marija je bila iz srca ponižna, resna v sleherni besedi, polna modrosti v svojem duhu, kratka v govorjenju, dolga v branju svetih knjig. Več ko bogastvu svetnih mogotcev je zaupala molitvi ubogih. Pazljiva pri delu, spoštljiva pri govoru, ni gledala na sodbo ljudi, marveč na voljo in dopadljivost božjo. Nikogar ne žaliti, vsem dobro hoteti, starejše spoštovati, sovrstnikov ne prezirati, pred vsakim ponašanjem be-

Razlaga naslovne slike.

Gospod je rad govoril v prilikah. Med temi je ena najlepših o sejavcu in semenu, katero beleži evangelij današnje nedelje.

Slika nam predstavlja Zveličarja kot propovednika na vzvišenem prostoru pod milim nebom. Pod njim so zbrane ljudske množice iz vseh slojev ter starosti. Že z obrazov navzočih je razbrati, da je napravila baš kar iz Kristusovih ust slišana prilika na poslušalce najglobokejši utis.

Vsak od poslušalcev obrača priliko nase in vprašuje svojo vest: Ali spada on med taiste najboljše, ki besedo božjo slišijo in jo ohranijo v dobrem in plemenitem srcu ter obrode sad v potrpljenju?

—

žati, za modrostjo hiteti, krepost ljubiti: To je bilo njeno življenje. Kdaj je bližnjega žalila? Kdaj je malega prezirala? Kdaj je slabotnega zasmehovala? Kdaj se je stiskanega ognila? V njenem pogledu ni bilo nič temnega, v njeni besedi nič razposajenega, v njenem ravnanju nič razbrzdanega«. Poglejte, to je podoba dobrega in plemenitega srca! Kaj čuda, da je tak brezmadežen cvet obrodil najslajši in najlepši sad: Gospoda samega. Bila je prva, ki ji je bil dan Jezus. Ona ga je nosila pod svojim srcem in v svojem naročju. Zakaj vse to in zakaj vse tako? Ker je besedo božjo poslušala in ohranila v dobrem in plemenitem srcu. Ako hočemo, da tudi naše življenje ne bo brez koristi, da bo pognalo dober sad ob svojem času, sprejmimo radi božjo besedo in ohranimo jo v svojem srcu. Kaj se pravi: ohraniti besedo božjo? Premišljevati jo v svojem srcu in spolniti jo v svojem življenju. Kakor je večna Beseda meso postala, tako naj božja beseda postane tudi v nas kri in meso in življenje.

—

2. Nedeljska molitev.

Vam je dano razumeti skrivnosti božjega kraljestva, drugim pa v prilikah, je rekel Jezus svojim učencem.

V. Naj se dviga, Gospod, moja molitev.

O. Kakor kadilo pred tvojim obličjem.

M o l i m o: O Bog, ki vidiš, da v nobeno svoje delo ne zaupamo: daj milostno, da bomo po varstvu učitelja narodov varni pred vsemi nezgodami. Po Gospodu našem!

O. Amen.

K a t o l i š k a a k c i j a

Mala skrivnost.

Dušna zadeva.

(Izdali salezijanci na Rakovniku.)

Konec.

Ta izpričevala duš, v katerih sta se ljubezen do Kristusa in apostolski duh, to je, ljubezen do drugih duš, tako krasno ujemala, govore dovolj. Morda vzbudijo tudi v drugih takega svetega apostolskega duha. — Ni treba več kaj dostavljati. Velike ideje delajo same zase. Treba je samo pridobiti zanje večje število ognjevitih duš.

Pri vsem tem gibanju se pač lahko ugotavlja z vso zanesljivostjo eno: Kdor se je

(Dalje.)

5. Naloga in smoter KA.

Vsakdanje življenje nam nudi žalostne vzglede tako iz zasebnega kakor iz družinskega in javnega življenja.

Človek je ustvarjen za srečo. Milijoni so, ki niso srečni. O tem pričajo samoumori, tožbe, solze in vzdihi in hlastanje po raznovrstnih užitkih: neizmerno uživanje, razuzdanost, zabave, pohlep po bogastvu, časti itd. itd.

Družina je po božji uredbi celica srečnega sožitja ljudi, ki jih druži zakonska vez ali vez krvi. Na milijone je družin, ki v njih ni sreče. Življenje podaja v tem oziru nešteto dokazov; nesoglasje med možem in ženo, zakonske ločitve, zakonska nezvestoba, razdor med otroci in starši, družinski prepiri, pretepi itd. itd.

Javno življenje je po božji naredbi srečno sožitje vseh ljudi na temelju nesebične ljubezni, poštenosti in pravičnosti pod vidikom: vsi ljudje smo si bratje, Bog pa je naš oče. Po božji naredbi bi morali biti vsi srečni. Svojo srečo bi našli v tem, da bi Boga, svojega nebeškega Očeta častili v smislu zapovedi, ki jih je dal sam in bi se med

seboj ljubiil z nesebično, požrtvovalno ljubeznijo kot člani ene velike družine. Tako bi moralo biti. **Življenje pa kaže, da ni tako. Svet v splošnem ni srečen in zadovoljen.** Dokazi?! Mržnja med državami, narodi, stanovi. Sovraštvo med sosedi, sorodniki, znanci. Nepravična razdelitev zemeljskih dobrin: peščica mogotcev, ki posedajo milijone in milijarde, ter milijoni nemaničev brez dela, strehe in kruha. Zatiralci in zatiranci. Smeh nasičenih, solze in vzdihi brezdomcev itd. itd.

Vzrok vsega zla? — Življenje brez Boga, v nasprotju z njegovo postavo.

Nesrečni so posamezniki, ki živijo brez Boga. »Nemirno je naše srce, dokler ne počiva v tebi« — pravi sv. Avguštin. Naša prava sreča je v Bogu. Kdor je Boga pregnal iz srca, ne more biti prav srečen. Išče srečo v zemeljskem uživanju: v požrešnosti in neizmernosti, v plesu in drugih zabavah, celo v grehu, a nazadnje mu ostane vzdihovanje, obup — nesrečna smrt.

Nesrečne so družine, ki so pregnale iz svoje srede Boga. Družinsko življenje je utemeljil in posvetil Bog. On je dal zapoved nesebične, hvaležne, zveste in požrtvovalne ljubezni, ki naj vlada med možem in ženo ter med starši in otroci tudi takrat, če pridejo nad družino hude preizkušnje.

Nesrečno je javno življenje, ki se uravnava brez Boga. Temelj srečnega javnega življenja je nesebična ljubezen, poštenost in pravičnost — kreposti, ki imajo svoj izvor v Bogu in njegovi postavi. Kjer ni Boga, ni prave ljubezni, poštenosti in pravičnosti. Svet se ravna po tem, kar mu bolj prija in mu donaša večji dobiček. Zmaguje vedno močnejši, ki se, zapeljan od sebičnosti, ne ozira na drugega, marveč išče le svojo korist.

Zdravilo proti zlu? — Vrnitev k Bogu, življenje po njegovi postavi.

Bog mora zavladati v srcu posameznikov, v družinah in v javnem življenju. »Vse je treba obnoviti v Kristusu . . .« pravi sv. oče (Pij X. Il fermo proposito, II. 93).

In komu je poverjena naloga, da prenavlja svet v Kristusu? — Katoliški akciji. To nalogo ji je poveril sv. oče sam.

Po besedah Pija X. mora KA: »Boriti se z vsemi pravičnimi in zakonitimi sredstvi proti nekrščanski civilizaciji, popraviti velike nerede, ki iz nje izhajajo; vrniti Jezusa Kristusa družini, šoli in družbi; vpostaviti načelo ljudske oblasti

oprijel ideje male skrivnosti, je položil temelj bogatemu notranjemu življenju, dušnemu napredovanju, dejanskemu, vzvišenemu krščanskemu življenju.

Postalo bo v naši temni dobi zopet jasno, ako bomo iznova vedeli prav ceniti notranje življenje . . . globoko . . . Bogu posvečeno . . .; saj je to najdragocenejše, kar imamo na zemlji.

Pripis odličnega duhovnika:

Skrivnost mala, skrivnost velika! Hiti naokrog po lepi Sloveniji, osvajaj si plemenita srca dragih rojakov, vnemaj jih za ljubezen do Jezusa, dvigaj jih na višjo stopnjo popolnosti! Zberi vse Slovence krog Marije ter Jezusa, ovenčaj jih s krono večnega življenja!

— —

Kaj je dalo vztrajnost in moč prvim kristjanom? — Plamteča ljubezen do Kristusa.

Ti, sv. Katarina, kaj ti je dalo moč, ko so te radi Kristusa strli v kolo in so potem tvojo modro glavo, s katero si 50 poganskih učenjakov spreobrnila, z mečem odsekali? — Kajne da ljubezen do Kristusa?

Ti, sv. Cecilija, ki so te v vreli pari hoteli zadušiti in si potem pod rabljev meč morala dati svojo glavo. — Kaj ti je dalo moč, da

si vdano trpela hude muke?

Ti, sv. Lucija, ki te je izdal tvoj ženin, da si kristjanka in so te potem z mečem prebodli. — Kje si dobila moč?

In ti, sv. Pongrac, zakaj nisi daroval poganskim bogovom? Kaj te je krepilo, da si vztrajal ob Kristusu, ko si vedel, da izgubiš svoje štirinajstletno življenje?!

Ti, sv. Simeon, kje si dobival moč, da si v 120letni starosti v večdnevnem mučenju z nezlomljeno dušo prestal križanje!

kot zastopnice božje avtoritete; s srcem se zavzeti za potrebe ljudstva in sicer zlasti delavskega in kmečkega stanu, ne le z vcepljanjem vere v vsa srca, tega edinega pravega vira utehe v življenjskih potežkočah, marveč tudi s prizadevanjem, da posuši ljudske solze, ublaži njegove muke, zboljša njegovo gospodarsko stanje z modrimi naredbami; prizadevati si, da bodo javni zakoni pravični in da se popravijo ali ukinejo tisti, ki niso taki; braniti in podpirati s pravim katoliškim duhom v vseh stvareh »pravico božjo in ravnotako seve pravice Cerkve« (Pij X. Il fermo proposito, II. 93).

Še bolj določno je govoril o nalogah KA sedanji sv. oče Pij XI. »Smoter KA je, da duše napolni s pravim duhom Jezusa Kristusa, pod oblastjo škofov.« (A. A. S. 1923, 247.)

Iz navedenega sledi, da je naloga, smoter K A, prepojiti posameznika, družbo in celotno javno življenje z duhom strahu božjega ter z duhom Kristusove ljubezni in pravičnosti.

(Dalje sledi.)

Iz življenja za življenje

VPLIV KATOLIŠKEGA TISKA NA JAPONSKEM.

Že pred svetovno vojno se je na Japonskem začelo lepo razvijati katoliško časnikarsko podjetje, ki so ga vodili francoski misijonarji. Po svetovni vojni je eno važnih središč na Japonskem postalo mesto Nagasaki, kjer izhaja mnogo publikacij za japonske katoličane.

Zelo veliko delavnost so razvili salezijanci na jugu Japonske, kjer so si ustanovili tudi lastno tiskarno. Velikopotezno je urejeno jezuitsko časnikarsko podjetje v Okayami. Japonske katoliške mladinske zveze so pa končno pod vodstvom admirala Yamamoto uspele, da si ustvarijo v Tokiju osrednje tiskovno društvo, ki bo odgovarjalo vsem zahtevam modernega katoliškega življenja na Japonskem. V središču japonskega glavnega mesta danes to društvo razpolaga z lastno tiskarno v lastnem reprezentativnem poslopju.

V zvezi s centralo v Tokiju vendar samostojno deluje tudi tiskarna nemških frančiškanov v Sapporu na severnem Japonskem. Njihov tednik »Komyo« se je kmalu iz pokrajinskega tednika razvil v enega najuglednejših družinskih tednikov na Japonskem. Centrala v Tokiju danes izdaja časopis: »Nippon Katholik Shimbun«, drugo žarišče v Sapporo je prodrlo s »Komyo«. Obe podjetji pa sta se nedavno dogovorili, da bosta začeli za japonsko katoliško inteligenco kmalu izdajati versko-znanstveno revijo v latinskem jeziku. Poleg teh periodičnih publikacij pa obe podjetji tiskata še knjige, letake in ostale tiskovine, potrebne za misijonsko delo v provinci.

Blagodat tega časnikarskega dela med japonskimi katoličani se zmiraj bolj prikazuje v izredni luči. Vpliv »Komyoja« in »Shimbuna« se pozna po celem Tihem Oceanu in zapadni Ameriki, kjer žive japonski katoličani. Poleg tega so ta podjetja začela uvajati najbolj civilizirane metode v vprašanju propagande in prosvete.

Centrale preko svojih krožkov prirejajo umetnostne, zabavne in sportne prireditve; organizirali so si korespondenčne ustanove, od katerih je danes odvisnih mnogo poganskih organizacij in podjetij. Ugled tiskovne centrale v Sapporo je tako narastel, da so vseučiliške oblasti v Sapporo na prošnjo frančiškanov prav rade dovolile, da se na tamošnji univerzi ustanovi stolica za obravnavanje svetovnonazornih vprašanj. Kolik je dalje vpliv »Shimbuna« na japonsko javno mnenje, se vidi predvsem v tem, da je navadno vsak njegov uvodnik pretiskan v ostalih japonskih poganskih dnevnikih in publikacijah. (Slovenec.)

—

VERSKE RAZMERE V MEHIKI.

Italijanskemu duhovniku Silviju Masanteovu se je po daljšem prizadevanju posrečilo priti v notranjost Mehike. Svoje vtise je opisal v listu »Osservatore Romano«. Med drugim piše, kako da je prišel na neko pokopališče, ki so na njem bili vsi križi prevrnjeni, na grobovih pa so se pasle krave. Duhovnik je šel k bližnji hiši in je vprašal:

— Je to katoliško pokopališče?

— Da, gospod!

— Je v okolici dosti katoličanov?

— Skoraj vse ljudstvo je katoliško.

— Tudi vi ste katoličan?

— Da — je odvrnil katoličan. — Vsi moji otroci znajo moliti. Tudi najmanjši, čeravno je star komaj štiri leta.

— Pa imate tukaj katoliškega duhovnika?

— Ne. Oditi je moral. K nam le pride za 14 dni vsako leto.

— Ali imate kako cerkev?

—V celi okolici je samo ena cerkev, ki jo smemo obiskovati.

— Ali ljudje še gredo v cerkev?

— Vsak dan ob štirih popoldne.

— Vsak dan? In kako pobožnost opravljate?

— Molimo rožni venec, razne druge molitve in pojemo.

— Kdo vam pomaga?

— Ena gospa skrbi za vse. Ona poučuje tudi otroke ob nedeljah.

Kakor hrasti v viharju...
(Za vero očetov.)

Po Strachwitzu priredil Kolenc Fr.

Dalje.

— Gospod kaplan, jutri bote morali iti v grad maševat.

— Kako to? Jutri je na vrsti kaplan Follert.

— Da, toda gospod župnik je odločil, da bo gospod kaplan maševal v cerkvi, ker se bo on odpeljal.

— Kam?

— Ne vem! — je odvrnila nekam nevoljno gospodinja. — Za to se ne brigam. Jaz sem gospodinja in delam to, kar mi ukaže gospod župnik, četudi mi to ni vedno ljubo.

Franc je pogledal Greto, ona pa njega. Oba sta si brala iz oči skrb za župnijo, a govorili si nista upala.

— Dobro! — je čez čas odvrnil duhovnik. — Zjutraj ob sedmih bom šel v grad. Lahko noč!

Tiho je korakal Franc po stopnicah v drugo

Boljševik o katoliškem filmu.

Revija »Rex«, ki izhaja v Louvainu v Belgiji, prinaša zanimivo izjavo največjega živečega sovjetskega avtorja boljševiških filmov, ki jih morajo občudovati tudi razni nasprotniki boljševizma, o katoliških zakopanih zakladih, ki bi jih morali dvigniti s pomočjo filma. Eisenstein, tako se piše ta mož, pravi katoličanom:

»Dve veliki sili obstojita v Evropi, katoličanstvo in komunizem. Vi katoličani pač imate še nekaj več kot mi, poleg velikega ide-

— Ali vam kdo brani hoditi v cerkev?

— Ne. Saj smo vsi katoličani. Le duhovnika ne smemo imeti.

— Ali je narod vkljub temu vztrajen v veri?

— Da. Upamo, da bo to enkrat prešlo.

— Ali je v okolici tudi kaj drugovercev?

— Nekaj protestantov je.

— Ali ti imajo svojega duhovnika?

— Da. Imajo ga in lahko dela, kar hoče . . .

—

NESPAMETNA MATI.

Zgodilo se je poletnega popoldneva leta 1915. Na vrtu nekega hotela je sedela bogata gospa v družbi osemletne hčerke in neke gospe. Obedovale so. En kos kruha je ostal.

— Mama, kaj bomo naredile s tem kruhom? — je vprašala mala deklica.

— Proč ga vrzi! — je odvrnila mati.

Deklica je začudeno pogledala mater in je dejala:

— Mama, gospod učitelj je v šoli rekel, da kruha ne smemo proč metati.

— Kar je gospod učitelj rekel, se ne nanaša na nas, marveč le na reveže.

Te nespametne besede je slišal neki gospod, ki je sedel pri sosedni mizi. Ogorčeno je pripomnil:

— Gospa, sramujte se! Vaš otrok je bolj pameten kot vi!

—

Kaj moramo znati iz katekizma?

Vest.

Čitatelj, ali opazuješ samega sebe, ko izvršiš kako dejanje? Ako se opazuješ, kaj lahko opaziš, da niti enega dejanja ne izvršiš ali opustiš kar tako, marveč se tako pred dejanjem, kakor po dejanju

ala imate še sijajne tradicije, ki Vašo vero podpirajo. Nam komunistom, ki imamo sicer svoj ideal, nam bo zmerom primanjkoval zaklad velikih tradicij in mi dali veliko, dali bi vse, če bi si mogli pridobiti za svojo propagando vaš ideal in vaše tradicije. Toda le komunizem je uspel dvigniti iz dihanja človeštva motive za velike, resnično življenjske filme. A vendar imate vi katoličani toliko krasnih motivov, ki so naravnost vulkanski, ki so dinamični, kot jih nikdo drugi nima. Toda vi niste našli ustvarjajo-

nadstropje, kjer sta bili njegovi sobi. Delavna soba je bila opremljena z lepim pohištvom pokojnega očeta, sodnega svetnika. Spalnica pa je bila zelo preprosta, skoraj puščavniška.

Kaplan je v sobi pregledal pošto, nato je opravil večerno molitev in se je vlegel k počitku.

Franc je vedno spal trdno, brez sanj. Danes se ga je spanec izogibal. Zdelo se mu je, da ga nekaj stiska. V ušesih so mu zvenele besede: »Kdor ni z menoj, je proti meni!« Nato se je pripodila neka pošast, ki je nosila na prsih napis: »Jaz sem mlačnost, indiferentnost, popuščanje, pojdite za menoj!« Sledila ji je velika množica. Tudi njega je hotela potegniti za seboj, toda on se je postavil v bran in je premagal . . .

5.

Na hribčku na severni strani Heiligenberga je stal starinski grad, last grofovske družine Tannenberg. Družina je bila katoliška. Hišnega kaplana ni imela, marveč sta prišla tedensko enkrat maševat menjaje se kaplana iz Heiligenberga.

oglasi v tebi neki notranji glas. Pri delih, ki so zapovedana ali se so drugače v skladu z božjo postavo, s poštenostjo in pravičnostjo, ti ta notranji glas pred dejanjem šepeče: »moraš storiti«, ali »le stori ga«, po izvršitvi dejanja pa ti spet šepeče: »dobro si naredil«; če pa zapovedano dobro delo opustiš, ti reče: »nisi prav ravnal.« — Notranji glas se oglaša tudi pred prepovedanimi, slabimi, grešnimi dejanji. Ali pa še nisi slišal neke notranje prepovedi: »ne smeš, ne stori tega«, če si hotel storiti kak greh? Če si ga storil, ali ti ni spet nekaj šepetalo: »Slabo si ravnal ... Grešil si ... Boga si žalil ... Kazen si zaslužil«? Ako pa si se slabemu, grešnemu dejanju odrekel, si zaslišal neko pohvalo.

Tako spremlja vsako naše dejanje, naj bo dobro ali slabo, in vsako opustitev dejanja neki notranji glas. Ta notranji glas je vest.

Kako se v naši duši vest oglaša?

V naši duši se vest oglaša tako, da nam pred dejanjem pove, kaj moramo storiti ali opustiti, po dejanju pa nas hvali ali graja.

Notranji glas, vest, ima vsak človek. In vest mora biti merilo za vsa dejanja. Če vest pred dejanjem reče: »stori!« ali »opusti!«, moraš storiti ali opustiti. Le tisti, ki se natančno po vesti ravna, dela vedno prav. Tako uči naš katekizem, ki odgovarja na vprašanje:

Kako moramo svojo vest poslušati?

Svojo vest moramo poslušati tako, da vselej storimo, kakor nam vest veli.

Včasih se nam o kaki stvari vzbudi dvom, ali je dovoljena ali dobra. V takih slučajih moramo dvom razrešiti, ako pa to ni mogoče, se moramo odločiti za tisto, kar se nam zdi boljše.

Onega jutra, ko je moral kaplan Franc nadomestiti kaplana Follerta, se je ob četrt na osem oglasil zvon grajske kapelice. Kapelica je bila v pritličju in je imela dva izhoda. Zidana je bila v gotskem slogu. V njej je bilo prostora za sto ljudi. Na obeh straneh oltarja so stale klopi za člane grofovske družine.

V kapelico so imeli dostop tudi drugi ljudje. To jutro jih je bilo v kapelici zelo malo. Zunaj je bilo krasno poletno vreme in vse je bilo zaposleno z žetvijo. Le grofovske klopi so bile zasedene. Na evangelski strani tik ob oltarju je klečala grofica Tannenberg, častitljiva oseba, ki je morala v vsakem človeku vzbuditi spoštovanje. Stara je bila kakih 50 let. Oblečena je bila po takratni modi v temnomodro haljo.

Ob materini strani je klečala starejša hči Olga. Bila je mladostna podoba materina, oblečena kakor mati, z razliko, da je bila njena halja bela.

Mlajša hči Helena se je sukala okrog oltarja. Ona je vršila službo cerkovnika. Oče jo je za šalo nazival za »dvornega kaplana«, a mati se je temu protivila, ker v svoji strogi vernosti

čih ljudi, ki bi jih obdelali in postavili v življenje s pomočjo filma. Vi zapravljate ogromne zaklade, vi katoličani, in zato je tudi uspeh takšen, da katolicizem v filmu ni ustvaril nič, komunizem pa je dosegel slavne uspehe.«

(Slovenec.)

Pust.

V »Kölnische Volkszeitung« čitamo v dolgi oceni velikega porenskega karnevala v Kölnu, ki ga smatrajo za neke vrste narodni praznik, tudi sledeče opazke:

»Pustne norosti smo se navadili sprejeti kot neke izraze naše ljud-

Kakor rečeno je svet merilo za naša dejanja. Ker pa človek ni vseveden kakor Bog, vest ne more v vsakem posameznem slučaju presoditi, kaj je dobro in kaj je hudo. N. pr.: Enemu vest pravi, da mora iti vsako nedeljo in vsak praznik k službi božji, drugemu pa pravi, da je dovolj, če ob nedeljah in praznikih doma moli. Obema je prav povedala, le vodila ni v drugem slučaju prav. Enemu veleva, da mora dajati revnim miloščino, drugemu pa v tem oziru nič ne reče. Prav je povedala, le sodila ni prav v drugem slučaju.

Da svojo vest v presojanju hudega in dobrega obvarjemo zmote, se moramo prav natančno poučiti o vsem, kar Bog zapoveduje in prepoveduje. To je naša sveta dolžnost. Kdor se nalašč hoče poučiti o božjih zapovedih in s tem povzroči, da se njegova vest v presojanju dobrega in hudega moti, ga bo Bog zaradi nemarnosti kaznoval.

— — —

Delaj dobro in varuj se hudega, kakor ti vest veleva. Tako boš vedno prav ravnal in boš ušel božji kazni.

Pot do prave vere.

(Verdross, Inomost.)

Dalje.

Kakor čudežno sem zopet hipoma ozdravela ter se zopet veselila novega življenja. Na spomlad smo se zopet vrnili na našo pristavo. Tu se me je oklenske biti. Karnevalom in našemljenim plesnim prireditvam posvečamo veliko skrbi in truda. A nikdo ne misli na to, da pustne prireditve niso ničesar drugega kot ena prokleta priložnost več, da zapravljamo denar in si z alkoholom zalivamo grla. Nove oblasti pri nas pa so se postavile na čudno stališče, da je karneval narodni praznik in da ima lahko tudi za gospodarstvo koristne posledice, ne glede na to, da pomeni praznik ljudske biti. Morda hočejo nove oblasti takšno »koristno in ljudsko razpoloženje« res s tem

Julij Zeyer:

Vrt Marijin.

Poslovenil Marko Kranjc.

(Dalje.)

Bele lilije se bleste tam in duhteča množica cvetk! Lastovke plovejo po zlatem vzduhu in sladko pevajoče ptice se zibajo na vejah. Ljubki obrisi sinjih gor objemajo to dolino kakor okvir redek dragulj v prstanu. Tam po dolini stopa mlad mož, skromno je njegovo oko, čista je njeni dopuščala primerjanje z duhovniškimi opravili.

V stranski klopi je napol klečal, napol sedel 16letni sin Anton, v okolici znan pod imenom »divji Tone«. Sedaj je bil kot srednješolec na letnih počitnicah. Po značaju je bil svojeglavnež, tip oholega aristokrata. Njegova vzgoja je povzročala materi mnogo skrbi. Sama je bila dobra, pobožna in je želela, da bi bili tudi njeni otroci taki.

Nasproti tej klopi je stala manjša klop z grbom na naslonjalu. V tej klopi je sedel nekako malomarno grof Tannenberg, mož šestdesetih let, polnega, moškega obraza z aristokratskimi potezami, visokim čelom in orlovskim nosom.

Poleg te klopi so bila steklena vrata. Za vrati pa je bila loža, nekak oratorij. V tem oratoriju je bilo nekoliko praznih, udobno razvrščenih klopi, pokritih z rdečimi, mehkimi blazinicami. Ob vratih, pri izhodu v grajski preddvor, pa je stal preprost, lesen klečalnik. Na njem je klečala grofova sestra Sidonija, ki se je pred dvajsetimi leti po kratkem, strastnem zakon-

gova duša, srce polno toplote . . . Ubog je ter preprost. Pase svojo čredo na livadah. Na prstu se mu sveti modrikast dragulj, ki odganja strahove ter nečiste sanje. Ta prstan bo, Ana, nekoč tvoj poročni prstan.

Tako je govoril Arkas v votlini, napolnjen z duhom kakor z vodo studenec . . . Blagoslavljaje položi roke na sklonjeno glavo dekličino. Nato pomigne Emromo, ki vzame vnukico za roko in odideta skupaj iz votline . . . Kakor v sanjah sta stopali z gore.

II. Nevesta.

Eliud se je, žalujoč za svojo ženo, preselil iz svoje hiše v Nazaretu v dolino Zebulonsko, kjer je imel velike pašnike ter so mu njegovi ljudje pasli obilne črede. Doma v Nazaretu mu je bilo tužno, povsod so iskale njegove oči Izmerijo in nikjer je niso našle. Postavil si je torej šotor v oni dolini. Ana je šla z očetom ter bivala ž njim na livadi, polni cvetja, pod nizkim šotorom s temnimi zavesami iz velblodovih dlak. Ljubka pomlad je bila, nebo polno svetlobe, vzduh poln ptičjega žvrgolenja. Livada je bila en sam smeh. Nekoč na večer gre Ana, da natrga cvetk. Na hribčkih so stale visoke lilije in videti so bile kakor oblite od večerne zarje, škrlatnogoreče v dolgih črtah na zlatozelenem nebu. Imela je duhtečih cvetk že cel šopek in stopajoč kakor vzduh z lahnim korakom se je sklonila nad njih čašami,

nila zopet prejšnja pobitost. Nikjer nisem našla miru. Tako sem prišla nekega popoldne, gnana po neki tajni sili, v vaško cerkvico, ki jo je moja pokojna sestra tako ljubila. Tu sem pokleknila pred oltar Srca Jez. To je bila ura damaščanske milosti, kajti hipoma sem spoznala svojo dušo, da moram postati katoličanka. Da, še več, spoznala sem, da sem po hrepenenju do presv. Srca Jez. bila že zdavnaj katoličanka. Ta zavest mi je pregnala vse težave, ki so me ločile od mojega cilja. Na jesen sem razodela svojo željo možu. Ta mi je takoj oskrbel duhovnika, ki me je natančneje seznanil s sv. vero.

skem življenju kot vdova vrnila v očetovsko hišo. Prišla je kot spokornica. Dnevi so ji potekali v pobožnosti in izvrševanju dobrih del. Prizadevala si je, da bi se čim bolj odtrgala od sveta. Hrepenela je le po Bogu in je vsak teden pristopila k sv. obhajilu. V tem ji je hotela slediti tudi Olga, a pogosto prejemanje svetih zakramentov takrat še ni bilo v navadi. Mesečno enkrat pa je tudi ona pristopila h Gospodovi mizi. Od časa do časa sta se pridružili tudi mati in Helena, oče in Anton pa sta prejela svete zakramente le dvakrat na leto. Stric Henrik pa je opravil le velikonočno dolžnost in tudi to samo radi ljudi.

Henrikovo mesto je bilo prazno kakor navadno. Mož je bil mrzel in se ni zmenil za molitev, službo božjo in svete zakramente.

6.

Kaplan Franc je pristopil k oltarju. Na sebi je imel črn mašni plašč. Bila je ravno dvajsetletnica smrti stare grofice Tannenberg, gospodarjeve matere. Duhovnik je pobožno odmaševal, po sv. maši pa je običajni molitvi dodal en Očenaš in je pri tem mislil na očeta Pitalskega.

ustvariti, da bodo karnevalske prireditve očedile vsega norega pretiravanja in vse razuzdanosti. To bi bilo odrešilno. Toda kaj bi potem od dosedanjih pustnih norosti potem še ostalo? Ali bi ne bilo boljše, da se drevo, ki rodi samo gnil in gnusen sad, enostavno podere, četudi od časa do časa morda da hladilno senco. Mesto da se hoče pust preurediti v očejen in vsestransko od policije obkoljen ljudski praznik, ali bi ne bilo bolj enostavno, da se v dobi tolikega trpljenja gotovih ljudskih plasti kratkomalo prepove. Morda

Veliko premagovanje je nudil škof moji visokosti s svojim hladnim ter odbijajočim obnašanjem, ko sem ga po dokončanem pouku zaprosila za sprejem v kat. Cerkev; mislil je namreč, da me kaki postranski nagibi vlečejo v katolicizem. Kmalu pa se je prepričal, da me vleče edino hrepenenje po presvetem Srcu ter ljubezen do Matere božje. Dal mi je prvi rožni venec ter me peljal v svojo kapelo k molitvi. Generalna spoved mi je prinesla neizrekljivo tolažbo. Mirno in z udanim srcem sem pred škofom in duhovniki, pred možem in birmansko botro izpovedala tridentinsko veroizpoved.

Sedaj sem bila na

da vsrkava bogastvo njih vonjav. Naenkrat padeta dve dolgi senci na pot. Ana se vzgledne ter vidi pred seboj starca, opirajočega se na ramo mladeniča. Bil je Matat, sorodnik in sosed Eliudov. Mladenič pa je bil njegov sin Joahim.

Ana pozdravi starčka z vljudnim nasmehom ter se ozre mirno na mladeniča. Polagoma ga spozna; kot otroka sta se skupaj igrala, pozneje pa ga Ana leta ni videla. »Joahim!« zakliče zdaj radostno, pozdravljajoč ga s sestrsko nežnostjo. Joahim je s sanjavim smehljajem gledal molče na njo, potem povesil oči ter v deviški plahosti malce nagnil glavo. Matat se je opiral zdaj ob ramo Anino in Joahim je stopal tik njiju.

Tihi veter je valovil visoko in bujno travo, solnce je kakor rdeča iskra zašlo za gore, vijoličaste sence so oblile pobočja gričev in le njih vrhovi so še rožno žareli. Matat je govoril z Ano o njenem očetu ter pravil o preteklih časih. Tedaj se je Ana spomnila svojih otroških let in spominjala Joahima njunih nekdanjih iger, starih pesmi, ki sta jih bila nekdaj skupaj prepevala, in njunih otroških dogodkov tu na livadah ali v oljkinih gajih tam dalje pod goro.

Tako so prišli do šumečega potoka, naraslega vsled pomladanskega naliva. Veliko kamenje je štrlelo iz njegovih pen ter tvorilo most do nasprotnega brega, strmega pobrežja, poraslega z anemonami. Joahim je pomagal najprej očetu

---

ga pa hočejo oblasti obdržati zaradi tega, ker bi rade v razdobju vse vrste mask s posebnim praznikom počastile — masko kakor bistven del obleke sodobnega človeka?«

(Slovenec.)

Žrtev poklica.

V Nsambyju je umrla sestra Marija. Stregla je v bolnišnici bolnikom, ki so oboleli na kugi. Po 18mesečnem požrtvovalnem delu je tudi ona obolela in je bolezni tudi podlegla.

Evharistični kongres v srcu črne Afrike.

V mestu Kisantu v državi Kongo se je nedavno vršil evh. shod. Navzočih 15.000 črncev.

Duhovnik, ki je služil sv. mašo, je bil vedno povabljen na zajutrk. Tako je bilo tudi to jutro. Pogrnjeno je bilo na terasi. Grofovska družina se je zbrala pri mizi takoj po sv. maši in je čakala na kaplana, ki je opravljal molitve po sveti maši. Med zbranimi je bil tudi stric Henrik, ki je brez dvoma posvečal več brige materijelnim užitkom kakor duševnim.

Ko je stopil Franc na teraso, so vsi zbrani vstali in so ga prisrčno pozdravili. Franca so bili vsi veseli, ker je bil spreten. Župnik je bil malenkosten, drugi kaplan pa neokreten. Samo Henrik je dajal prednost župniku, kaplana pa je vedno skušal spraviti v zadrego.

Komaj so zbrani posedli okrog mize, kaplan med grofom in konteso Olgo, je Henrik že začel z zbadanjem.

— Gospod kaplan, kaj sem vendar slišal o vas?! Da tudi vi hočete prestopiti k starokatolikom?!

— Jaz? — se je razvnel Franc. — Jaz . . .

Še preden je mogel nadaljevati, mu je prihitela na pomoč Helena.

Dalje sledi.

prebresti, nato je podal tudi Ani roko v pomoč. Ko Ana skoči na breg, spusti pri razmahu rok natrgane lilije in Joahim jih jame pobirati. Tu mu zdrkne velik zlat prstan in pade Ani ravno k nogam. Urno ga deklica pobere ter poda Joahimu. Modrikast dragulj je gorel v zlatem okovu kakor čaroben plamen. Ana se nehote zagleda v prstan, Joahim pa ji reče: »Ta žlahtni kamen odplaši strahove in nečiste sanje. Dragocenost je, v naši rodovini že mnogokrat podedovana.«

V tem hipu zadene tiho leteča lastovka s krilom v sklonjeni Anin obraz, deklica se vzgledne ter vidi nad seboj drevo, ki so se na njega vejah zibale drobne ptičice. Okrog pa so kipeli v dalji obrisi visokih sinjih gor. Skrivnostipolno je v Anini duši zadonelo nekaj kakor odmev glasu onega starčka v votlini na Horebu, govorečega: »Glej, tiho dolino, kakor morje cvetov . . . Lastovke plavajo po zlatem zraku. Ljubki obrisi sinjih gor objemajo to dolino . . . Tam stopa mlad mož, skromen je njegov pogled, čista njegova duša. (Dalje sledi.)

ciljo. Nebo mi je bilo odprto, ko sem pri sv. maši prejela presveto Telo Gospodovo v svoje srce. Pela sem z nebeško materjo: »Moja duša poveličuje Gospoda!« Tudi zakrament sv. birme sem isti dan prejela.

Sedaj sem po božji dobroti vstopila v svetišče pravega Boga. — Čim bolj sem prebirala svete knjige ter gledala mrtve podobe na oltarju, tem bolj sem čutila čudež ter Gospodovo milost v svojem srcu.

Konec sledi.

Za našo deco

Za očeta.

(Priredil Kranjc, dijak.)

To je bilo vsak večer. Vselej, ko je napasla svojo kravico, pa je še stopila tja do male cerkvice, tiho se približala oltarju in dala nanj šopek rož, katere je nabrala na paši. Poličarjeva Malka je bila še otrok, šest let ji je bilo, a njena mladost ni bila lepa. Beda in glad, bolest in strah, zarisali so že zgodaj svoje sledove v njeno lepo in upadlo obličje. Trpela je Malka, a njena duša je bila še vedno ona preprosta duša, ki ljubi življenje in je srečna. Njeno edino opravilo je bilo to, da je morala pasti edino kravico, katera je ostala Poličarjevim od nekdanjega blagostanja. Vselej ni bilo tako, a kar Malka pomni, vselej beda in žalost.

Srečni in bogati so bili Poličarjevi, da nikdo izmed vaščanov tako. Poličar sam, priden, delaven, njegova žena čvrsta, blaga, dobra. Vedeli niso tega le vaščani, vedel je to tudi vsak berač, ki je potrkal pri Poličarjevih. Bogato obdarovan je odšel, blagrujé dobro srce gospodinjino. Malo dete, katero sta imela Poličarjeva, osrečilo ju je še bolj. Zdelo se ti je, da sta podvojila moči, da se edino trudita za malo dete. Malka je bila za Poličarjeve največja sreča. Toda — prišlo je drugače.

Slaba letina, živinska bolezen, bolezen v hiši je ugonobila v enem letu polovico premoženja Poličarjevega. Ivanka, katera se je bila nevarno prehladila, prebolela je sicer bolezen, toda bila je šibka, tako da na delo niti misliti ni več mogla. Poličar je delal za dva. Videl je, da pojde gospodarstvo navzdol, ako ne podvoji svojih moči, zato pa ni miroval od jutra do večera. Zastonj, dan za dnevom je uvideval, da ne gre in da ne more iti tako kot poprej. V srcu se mu je budila neka nizka strast do žene, češ, ozdravi in delaj, saj vidiš, da sam ne zmorem! Vsled napornega dela so začele pešati njegove moči. S poslednjimi moč-

mi se je boril, a slednjič premagan obupal.

Ura za uro, dan za dnevom, je potekal, a Prizanesljivost se še vedno ni vrnila. Pravičnosti mračil se je obraz bolj in bolj, bolj in bolj je postajala Vsemogočnost. »Kje je vendar vaša sestra?« povpraševali so se vsi povprek. In Vsevednost je odgovorila: »Vidim, kako Prizanesljivost sedi pred pragom hiše. Vztrajno čaka in se ne premakne, misleč, da bodo ti ubogi ljudje vendar le zapustili podstrešje svoje tope zakrknjenosti ter šli pod milo in jasno nebo Previdnosti.«

In oglasi se Modrost in pravi: »Oče, ako jih s silo ne potegneš iz te zakrknjenosti, tvoja prizanesljivost ne bo nikoli mogla izvršiti svoje naloge.« Konec sledi.

Kronika naših župnij

Opatija in mestna župnija sv. Danijela v Celju.

I. **Cerkev sv. Danijela** je zidana za celjskega mejnega grofa Gunterja (1123—1140) kot enoladijska romanska stavba. H koncu 14. stoletja sta ji bili prizidani dve stranski ladiji in sedanji prezbiterij, vse v gotiškem slogu. Celjski grof Herman II. je postavil sedanjo krasno kapelo celjskih grofov, kmalu imenovano »Matere božje«, od leta 1597 naprej: »kapelo Marije sedem žalosti«. Leta 1662 je dobila cerkev (sedanjo) staro zakristijo, po letu 1687 obe majhni stranski kapeli: sv. Frančiška Ks. in Križno kapelo. Leta 1877 je bil izzidan pri požaru leta 1798 močno poškodovani zvonik v sedanji obliki; leta 1901 je bila prizidana stari zakristiji sedanja nova zakristija.

Cerkev je 36 m dolga, 14.25 m šroka, v prezbiteriju 12.10 m, v glavni ladiji 12.64 m visoka; zvonik je 52 m visok. Nekdaj je imela cerkev najmanj 14 oltarjev, od cesarja Jožefa II. dalje 9; od leta 1893 še jih ima 5.

II. **Župnija** je postalo Celje ob prelomu 12. in 13. stoletja; za leto 1229 nam je že imenoma znan župnik Rupert (Rubpartus). Celjska župnija je bila izločena iz pražupnije Sv. Peter na Žalskem polju (v Savinjski dolini) in je imela že od začetka precej današnji obseg. Celjska župnija obsega politični občini Celje mesto in Celje okolico (razun ene hiše v Lokrovcu) in ima po najnovejši ugotovitvi 18.500 prebivalcev. Po zadnjem ljudskem štetju dne 1. aprila 1931 je imela župnija 17.245 prebivalcev. Razun 607 Srbohrvatov, 527 Nemcev, 20 Madžarov in 81 raznih narodnosti so bili vsi Slovenci (15.918). Po veroizpovedi pa je bilo 16.479 katolikov, 337 pravoslavnih, 195 evangeličanov, 33 židov in 105 raznih veroizpovedi. Veliki del nekatoličanov izkazuje mestna občina.

III. **Podružnice in druge cerkve v župniji.**

1. Marijina cerkev v mestu, dozidana 1310 kot cerkev minoritskega samostana (do leta 1808), od leta 1811 cerkev za nemško božjo službo z nemškim pridigarjem.

2. Sv. Duh, cerkev z gostiščem zidana med 1341 in 1351. Pri cerkvi je okoliško pokopališče.

3. Sv. Maksimilijan. Imenuje se prvič leta 1375. Tukaj je bilo mestno pokopališče od leta 1784 do 1880.

4. Kapela »obglavljenja sv. Maksimilijana« blizu ravno imenovane cerkve. Tu je grobnica opata Voduševa († 1872).

5. Kapela sv. Elizabete, pri mestni ubožnici.

Izven mesta so:

Cerkev sv. Miklavža na Miklavškem hribu.

Cerkev sv. Jožefa na hribu sv. Jožefa, kot zaobljubljena cerkev celjskega mesta zidana leta 1680. Cerkev misijonarjev sv. Vincenca Pavljanskega od leta 1852 naprej.

IV. **Župniki.** Ko je Celje leta 1451 postalo mesto, se nazivajo celjski župniki mestni župniki. Privzeli so si vikarje. Prvi je imenoma znan Pankrac leta 1476. Vikarijat še danes obstoji. Že okoli leta 1554 je bil celjski župnik arhidijakon Savinjske doline, zopet od leta 1663 do 1702 in potem stalno od leta 1715 do konca te institucije leta 1789. Obenem so bili generalni vikarji oglejskega patriarhata do leta 1751. Kot arhidijakoni so dobili dne 18. decembra 1761 od papeža naslov in čast infuliranega opata sv. Danijela za vse celjske mestne župnike-naslednike.

Po odpravi arhidijakonatov po cesarju Jožefu II. so bile škofije razdeljene v dekanate. Celje je sedež celjskega dekanata in vsakokratni mestni župnik dekan. K dekanatu spadajo razun Celja župnije: Polzela, Sv. Peter, Galicija, Griže, Gotovlje, Žalec in Teharje.

Celjski župniki so si kmalu preskrbeli pomožne duhovnike, »socius«, dandanes »kaplan«. Prvi imenoma znani celjski »socius« je Konrad iz leta 1348. Leta 1528 imamo v Celju razun župnika še vikarja, primisarja (za prvo, rano sv. mašo) dva kaplana in še 16 beneficijatov; zadnji niso bili vsi pri župni cerkvi nastavljeni. V 18. stoletju sta bila v pomoč obeh kaplanov prideljena eden ali dva supernumerarija. Ob času kuracije pri Sv. Jožefu je bil razen vikarja le en kaplan nastvaljen. Ko so leta 1809 ustanovili tretjo kaplanijo (vikar je bil označen obenem kot prvi kaplani) so bili ti »tretji kaplani« 1812—24 obenem nemški pridigarji; od leta 1824 naprej pa so bili nemški pridigarji izven vrste mestnih kaplanov.

Sedaj so v rednem dušnem pastirstvu v Celju: Infulirani opat, dekan in mestni župnik konzistorialni svetnik Peter Jurak, ki obenem oskrbuje izpraznjeno mesto vikarja. 2. kaplan: Ivan Granfola. 3. kaplan: Branc Babšek. Nemški pridigar: stalni (meščanski) katehet Franc Lukman. Kot kateheta še delujeta tudi kapucina p. Egidij Golob in p. Evgen Merše. V dušnem pastirstvu tudi pomagajo oo. kapucini in misijonarji pri Sv. Jožefu.

V. **Ljudsko gibanje v letu 1923:** 577 krstov, 139 porok in 454 pogrebov. Pri rojstvih in smrtnih slučajih je vpoštevana tudi bolnišnica. Tam je bilo 342 rojstev in 304 smrtni slučaji.

VI. **Versko življenje** se je v župniji zdatno povzdignilo po evharističnem kongresu leta 1932. Leta 1933 se je posvetilo presv. Srcu Jezusovemu 324 družin s 1742 člani. Posvetitve so se vršile po posameznih vaseh v navzočnosti do 500 in več ljudi. Močno je oživelo tudi Apostolstvo mož in fantov, ki imajo vsako prvo nedeljo v mesecu skupno sv. obhajilo. V mestni župniji je bilo leta 1933 čez 80.000 obhajil, pri oo. kaupucinih okroglo 75.000. Če še vzamemo ostale cerkve: Marijina cerkev 10.000, misijonarje, šolske sestre, bolnico in šolarska ter dijaška obhajila, bo število obhajil narastlo na približno eden četrt milijona v letu 1933. — Naštejemo še bratovščine in družbe samo pri farni cerkvi: Bratovščina rožnega venca (tudi za del Posavja) čez 10.000; bratovščina živega rožnega venca 36 rož; bratovščina Marije sedem žalosti 700 članov; družba vednega češčenja 187 članov; družba krščanskih družin 318 družin; Marijina družba za dekleta 320 članov; dijaška kongregacija okoli 200 članov; Marijin vrtec za dečke 200; Apostolstvo mož in fantov; DŠV okoli 100; Vincencijeva konferenca; društvo katoliških gospa, obe za podpiranje ubogih. Pri oo .kapucinih je III. red sv. Frančiška čez 33.000, bratovščina sv. Uršule z čez 100.000 člani. Pri misijonarjih so: bratovščina Srca Jezusovega in Srca Marijinega, vsaka z okoli 30.000 člani; in bratovščina karmelske Matere božje s približno 8000 člani. Kajpada nazadnje navedene cerkvene bratovščine niso samo omejene na domačo župnijo. — KA je že organizirana.

Podpirajte Katoliško akcijo!

Katoliški pojavi doma in v svetu

Iz tajništva KA v Mariboru. — Škofijski odbor je za letos vzel v svoj načrt med drugim tudi prirejanje dekanijskih tečajev KA. Namen tečajev je poživiti versko prerodilno delo in dobrodelnost v župnijah. Namenjeni so članom župnijskih odborov KA in takim, ki pridejo v poštev pri ustanavljanju teh odborov. Tečaji so se pretekli teden začeli. Vršili so se: v Ljubnem, v Šoštanju, v Braslovčah, pri Novi cerkvi in v Celju. Tajnik škofijskega odbora je na tečajih govoril o ustroju KA ter o apostolatu vernikov. V Braslovčah je govoril predsednik škofijskega odbora g. Fr. Jerebič iz Maribora. Tečajev se je povprečno udeležilo 100 do 120 ljudi.

Delo za duhovniški naraščaj v Franciji. V Montpellieru se je nedavno vršil narodni kongres za duhovniške poklice. Kongres je bil otvorjen z zborovanjem, ki se ga je udeležilo 12.000 otrok. Med drugimi govorniki je nastopil tudi jezuitski pater Parra, ki je v svojem govoru mladim poslušalcem očrtal pomen in dostojanstvo katoliškega duhovnika ter jih je pozval k molitvi, da jim Bog pošlje čim več dobrih duhovnikov.

— —

Zgodovina zavarovanja „Karitas".

Posmrtninsko zavarovanje »KARITAS« je gotovo ena najpomembnejših socijalnih ustanov zadnjega časa. Ta način posmrtninskega zavarovanja ima svoj postanek v Nemčiji. V zadnjih letih se je to zavarovanje s čudovito naglico razširilo tudi po celi Avstriji, v Franciji in Ameriki.

V kratkem času je »KARITAS« popolnoma izpodrinila razne pomožne blagajne in samopomoči. Danes štejejo razne »KARITAS«, in po tem načinu zgrajene ustanove, milijone zavarovancev. Socijalno delo teh »KARITAS« je neprecenljivo. **Izključena je tu vsaka špekulacija z bolnimi in starimi osebami.** Namenjeno je predvsem mlajšim osebam in osebam srednje starosti. Starejše, do največ 80 let stare osebe, se lahko zavarujejo le za majhne zneske. Po večini se zavarovanci sami zavarujejo v korist svojcev (starši v korist otrok itd.). Tudi če je plačnik druga oseba, mora zavarovanec vedeti za zavarovanje — svojeročni podpis zavarovanca na ponudbi je brezpogojno potreben! Čim mlajši se zavaruješ, tem večje ugodnosti se ti nudijo. Za zavarovance same je to zavarovanje velike vzgojne in etične vrednosti.

Jeseni leta 1931 smo tudi Slovenci po daljših in temeljitih pripravah dobili svojo »KARITAS«. Kapitalno kritje je prevzela Vzajemna zavarovalnica v Ljubljani, edini in sedaj že 33 let star slovenski zavarovalni zavod. Dosedanji razvoj nas prepričuje, da bo »KARITAS« tudi pri nas kmalu dosegla isto, kar so dosegle slične ustanove v inozemstvu.

Pri »KARITAS« more biti zavarovana vsaka zdrava, od 7 do 80 let stara oseba. V »KARITAS« se sprejemajo stranke na podlagi ponudb, katere so zavarovane osebe svojeročno podpisale. Svojeročni podpis zavarovane osebe na ponudbi je brezpogojno potreben. Zdravniška preiskava običajno ni potrebna. Stranka, katere zavarovanje je bilo odklonjeno, ali je bil predpisan čakalni rok (bolezenski), lahko predloži zdravniško spričevalo, če misli, da je odklonitev, odn. predpis čakalnega roka, neupravičen. **Sprejemna pristojbina za vsako zavarovanje ne glede na vstopno starost znaša Din 10.—.** To pristojbino je treba plačati takoj ob podpisu ponudbe.

Književnost.

»Dobrepolje in okolica.« Dobrodelno društvo »Varstvo« v Ljubljani je pod tem naslovom izdalo I. zvezek zbirke narodnih pesmi, ki jih je zbral in harmoniziral znani nabiralec narodnih pesmi Franc Kramar. Celotna zbirka bo

izšla v treh zvezkih, vsak bo obsegal okrog 40 pesmi. Prvi zvezek obsega cerkvene in nabožne, sledile bodo prigodnice, kolednice, vojaške, posmrtnice itd. Drugi in tretji zvezek bosta sledila kmalu drug za drugim. Pesmi so prirejene največ za mešani zbor, nekaj jih je tudi za ženski ali moški zbor, kakor vsebina to zahteva. Pesmi moramo priporočiti vsakomur, ki ima smisel za ljudsko petje, mimo njih pa ne bo smel noben etnograf, noben glasbenik in noben pesnik, ki se bo hotel približati duši naroda. Naj bi ta nova, lokalno zaokrožena, sistematično urejena zbirka kar naenkrat pošla tja, odkoder je zbrana — med naš narod! Cena zvezku je 10 Din, po pošti 1 Din več. Kdor naroči in naprej plača vse tri zvezke, jih dobi za 25 Din. Naročila sprejema dobrodelno društvo »Varstvo« v Ljubljani, Tyrševa (Dunajska) cesta štev. 17.

Koledar od 4. do 10. februarja:

4. februar, 2. predpustna nedelja: Andrej K. — 5. februar, pondeljek: Agata, devica in mučenica. — 6. februar, torek: Tit, škof; Doroteja. — 7. februar, sreda: Romuald, opat. — 8. februar, četrtek- Janez od Mata, spoznovalec. — 9. februar, petek: Ciril Aleks, š. c. u. — 10. februar, sobota: Školastika, devica.

—

Glavni mesečni namen za februar, blagoslovljen po svetem očetu Piju XI.: Priznanje Boga za skupnega Očeta, bližnjega pa za brata. — 4. februar, nedelja: Apostolstvo mož in fantov. — 5. februar, pondeljek: Ženini in neveste. — 6. februar, torek: Duhovniški naraščaj. — 7. februar, sreda: Verska poglobitev pri nas. — 8. februar, četrtek: Uničenje komunizma. — 9. februar, petek: Zadeve naših škofov. — 10. februar, sobota: Naši ženski redovi.

Tiskar: Tiskarna sv. Cirila v Mariboru, predstavnik Albin Hrovatin v Mariboru. Urednik: Franc Kolenc, korni vikar v Mariboru. — Izdajatelj: Mariborske župnije, predstavnik Franc Kolenc, korni vikar v Mariboru.

Poštnina plačana v
Leto 6. Štev. 6.

NEDELJA

Izhaja vsak petek.
Cena:
Celoletno 24 Din, polletno 12 Din, mesečno 2 Din. Inozem. 48 Din.

Tednik za versko življenje

Maribor, 11. februarja 1934.

Uredništvo: MARIBOR, Aleksandrova cesta 6/I.
Ček. rač. 15237.
Uprava: Maribor
Koroška cesta 5.

Čas pokore.

Predpepelnična nedelja

1. Nedeljska božja beseda.

Evangelij:

Luka 18, 31—43.

Vzel pa je dvanajstere k sebi ter jim rekel: »Glejte, v Jeruzalem gremo in spolnilo se bo nad Sinom človekovim vse, kar je pisano po prerokih. Izdan bo namreč nevernikom in ga bodo zasmehovali in z njim grdo ravnali in vanj pljuvali; in ko ga bodo bičali, ga bodo umorili, in tretji dan bo vstal.« In oni niso nič od tega umeli; ta beseda jim je bila skrita in niso vedeli, kaj je govoril.

Ko se je pa bližal Jerihi, je neki slepec sedel kraj pota in vbogajme prosil. In ko je slišal množico, ki je šla mimo, je vpraševal, kaj bi to bilo. Povedali so mu, da gre mimo Jezus iz Nazareta. In zavpil je: »Jezus, Sin Davidov, usmili se me!« Spredaj gredoči so ga svarili, da naj utihne. On je pa še mnogo bolj kričal: »Sin Davidov, usmili se me!« Jezus je torej obstal in velel, naj ga pripeljejo k njemu. Ko se je približal, ga je vprašal: »Kaj hočeš, da naj ti storim?« On pa je rekel: »Gospod, da spregledam.« In Jezus mu je rekel: »Spreglej, tvoja vera te je ozdravila.« V hipu je spregledal, šel za njim in slavil Boga. In vse ljudstvo je dalo Bogu hvalo, ko je to videlo.

— —

»Spreglej, tvoja vera te je ozdravila.«
(Lk 18, 42.)

Prihaja nam v spomin pesem sv. Tomaža Akvinca o sv. Reš. Telesu. »Vid, okus in tip more varati, iz posluha le vera se rodi.« Kaj ni vera? Prav to vera ni, kar bi neverni zahtevali, da je. Vera ni nekaj, kar bi se moglo videti, okušati, otipati. Kaj je vera? Prav to, kar neverni zahtevajo, da ni. Vera je sad ponižnega poslušanja. Današnji slepec nam je za to sijajen dokaz in zgled. Ne vidi Gospoda in vendar veruje vanj. Zakaj? Dve reči je slišal o njem in obe je z živo vero sprejel. Slišal je, da je Jezus čudodelec in da gre prav zdaj mimo. To mu je bilo dovolj, da mu je zaklical: »Jezus, Sin Davidov, usmili se me!« Množica ga zavrača, naj molči. Kaj je slepcu mar množica! Kristus je zanj vse. Zato je še mnogo bolj kričal. Kričal, da je šlo vsem v ušesa, pa tudi skozi ušesa, da niso vedeli in pomislili, da to kričanje pomeni le živo vero. Kaj veruje? Ti moreš in tudi hočeš storiti: »Gospod, da spregledam.« In zares, na Gospodovo besedo je v hipu spregledal, šel za njim in je hvalil Boga. To je dejanje žive vere. Vera se mora kazati in izkazati v življenju. To je uvidel senat mesta Newyork. S 1. septembrom leta 1933 so vpeljali v vse mestne šole tudi verouk, ki ga doslej ni bilo. Rekli so: »Vzgoja brez vere ni možna.« Podobno so spregledali v državi Braziliji. Sedanja vlada je vse vnanje hujskače izgnala in postavila v vse osnovne šole veronauk kot obvezen predmet. Vera je obvezen predmet za vsakega človeka in za vse življenje. Svetu in kar je z njim v zvezi, se bomo morali nekoč odreči in spoznali bomo: »To ni bilo nič!« Kdor pa reče: »ne verujem«, ta se odpove Bogu in ob smrti bo doživel: »To je bilo vse.«

Razlaga naslovne slike.

S pepelnico začenja 40danski post — čas pokore in priprave na Gospodovo vstajenje. V tem času bi si naj vsak kristjan z dobro upravljeno velikonočno spovedjo očistil vest in prejel sv. obhajilo. — Na sliki vidimo starozakonskega kralja Davida. Radi greha prešuštva kleči brez kraljeve krone skesan ob harfi. Nad njim plava angel, držeč v roki tehtnico. V eni skodelici je Davidov greh, v drugi božja milost — ki je težja ter večja nego kraljeva krivda pred Bogom.

Človekov pravi svet je pravzaprav nevidni svet. Vera je priznanje nevidnega sveta. Pogled v nevidni svet mora biti merodajen za naše delo in življenje. Vera, ki ne vodi človeku njegovih misli in sodb; vera, ki človeka ne pridobi za žrtev in odpoved, je mrtva. Vera je milost. Kdor je to milost izgubil, je izgubil vse; kdor je to milost si ohranil, je ohranil vse, kar tvori podlago in napredek v človekovem življenju. Vera je vredna, da zanjo žrtvuješ vse, da jo ohraniš in pomnožiš. Kaj težkega sta post in pokora zanj, ki je uverjen, da postni in spokorni čas krepita našo vero.

— —

2. Nedeljska molitev.

Jezus je obstal in velel, naj slepca pripeljejo k njemu, in mu je rekel: »Kaj hočeš, da naj ti storim?« — »Gospod, da spregledam.« — In Jezus mu je rekel: »Spreglej, tvoja vera te je ozdravila!!« — In v hipu je spregledal, šel za njim in slavil Boga.

V. Naj se dviga, Gospod, moja molitev.

O. Kakor kadilo pred tvojim obličjem.

Molimo: Naše molitve, prosimo, Gospod, milostno usliši; oprosti nas vezi grehov in varuj nas vsake nezgode. Po Gospodu našem.

O. Amen.

Katoliška akcija

Kristusov čolnar.

(Izdali salezijanci na Rakovniku.)

Svetišče se dviga na granitni skali, kipeči iznad morja, v katero se že dve tisočletji divje zaganjajo besneči valovi. A skala ne odneha in varno je svetišče na njej.

Iz gorčičnega zrna je vzraslo drevo. Leto za letom mu listje rumeni in odpada, veje mu lomijo viharji, a drevo se pomlaja in raste. Kajti deblo se ne da streti, marveč neprestano posreduje vejam in listom sveжih življenskih sokov.

Varna je čreda ovac, če bdi nad njo čuječe oko pastirjevo. Poznamo tako čredo. Ne pase je najemnik, marveč pastir, ki je zvest namestnik gospodarjev in da tudi življenje za njegove ovce.

Dalje.

6. Delokrog KA.

Kakor je bilo rečeno, je naloga KA zdraviti rane, ki na njih trpi zasebno, družinsko in družabno življenje, njen smoter pa je, doseči, da se vsa človeška družba v vseh oblikah življenja prerodi in utrdi v Kristusovem duhu. S povedanim je začrtan delokrog KA.

Vsaka ustanova ima svoj smoter in v dosego tega smotra svoj delokrog. Imajo ga tudi vse katoliške ustanove. Smoter katoliških prosvetnih ustanov je, da širijo katoliško prosveto. V njihov delokrog spada prizadevanje, da nudijo članom dobro čtivo, dobre predstave in plemenito razvedrilo. Smoter katoliških dobrodelnih ustanov je podpiranje potrebnih. V njihov delokrog spada skrb za reveže, bolnike, zapuščene otroke, — sploh za vse, ki so potrebni tuje pomoči. Smoter društva »Krščanska šola« je, doseči v šoli kršč. vzgojo. V njen delokrog spada prizadevanje, da se v vzgojnih zavodih nastavijo take učne moči, ki pri vzgoji v polni meri upoštevajo katoliška vzgojna načela, nadalje skrb za verski pouk, za šolsko službo božjo itd. itd.

Smoter KA je, s Kristusovim duhom prešeti vse zasebno, družinsko in javno življenje, ozdraviti vse rane, ki na njih boleha človeška družba in doseči to, da bo vsak posameznik pravi katoličan v svojem srcu, kot član družine in kot član človeške družbe. Če primerjamo ta

smoter s smotrom raznih katoliških ustanov, vidimo, da je med obema velika razlika. Posamezne katoliške ustanove (društva, družbe itd.) zajamejo le košček življenja in tam skušajo uveljaviti svoja načela. KA pa hoče zajeti vse življenje; vso človeško družbo hoče imeti katoliško. Smotru primerno je tudi med delokrogom posameznih ustanov in delokrogom KA velika razlika. V njen delokrog spada vse, kar je v zvezi z uveljavljenjem katoliških načel. Kjer je s stališča katoliških načel kaka potreba, tam je KA poleg, brez ozira na to, ali je ta potreba dušna ali telesna in tudi brez ozira na to, ali je treba pomagati posamezniku, družini ali družbi.

V delokrog KA spada pokatoličanjenje posameznikov, prizadevanje, da »izgubljene ovce« pridobi za pravo katoliško življenje, druge pa utrdi v katoliških načelih. KA si prizadeva (in si mora prizadevati), da srca posameznikov tako prepoji s pravim katoliškim duhom, da bodo ti pravi katoličani ne le v zunanjih dejanjih, ki jih vršijo pred ljudmi in zaradi ljudi, marveč celo v svojih mislih in željah.

V delokrog KA spada pokatoličanjenje družin. Ona mora vplivati na vse člane družin, da postavijo svoje družinsko življenje na temelj katoliških načel. Ona daje smernice za razmerje med možem in ženo, med starši in otroci, med gospodarji in posli itd.

V delokrog KA spada pokatoličanjenje javnega življenja. Kakor pestro je življenje, tako pestro je tudi tozadevno delo KA. Vse naloge, ki jih mora KA izvršiti z ozirom na javno življenje, se niti ne dajo našteti. Med najvažnejše tozadevne naloge spadajo: 1. skrb za lepoto hiše božje in službe božje; 2. navajanje vernikov k zvestemu izpolnjevanju verskih dolžnosti; 3. prizadevanje, da se mednarodni, meddržavni, medstanovski odnošaji postavijo na temelj krščanske ljubezni in pravičnosti; 4. prizadevanje, da se vsa zakonodaja nasloni na versko podlago in se veri da v vsem javnem življenju (v vladi, parlamentu, uradih, šolah itd.) prvo mesto, kakor ji po vsej pravici gre; 5. vzgoja katoliških apostolov v vseh poklicih in vseh stanovih; 6. skrb za bolne, revne in zapuščene; 7. skrb za versko vzgojo; 8. borba zoper brezbožno, veri sovražno, nenravno čtivo ter podpiranje in razširjanje dobrega katoliškega čtiva itd. itd.

Kamor se ozreš, povsod najdeš polje za udejstvovanje KA. Njen delokrog je neomejen. Kakor se delokrog katoliške Cerkve razteza na vse kraje, vsa ljudstva in vsa področja življenja, ta-

Ta skala je rimski papež, ki že dve tisočletji odbija najljutejše napade; on je deblo, ki posreduje svoji sv. cerkvi sokove življenja in milosti; rimski papež je pastir, ki z ljubeznijo in čuječim očesom pase od Kristusa mu izročeno čredo.

O njem naj spregovori ta knjižica nekaj besed, o vidnem namestniku nevidnega poglavarja božje Cerkve! Prepričajo naj nas, da je v Svetem očetu življenje in brez njega smrt prav po besedah sv. Ambrozija:

»Kjer je Peter, tam je Cerkev; kjer je Cerkev, tam ni smrti, ampak večno življenje.«

I.

Kristusova cerkev.

Na vlaku sva se našla s prijateljem. Prebiral sem knjižico o Cerkvi.

»No, kaj te pa tako zanima«, me vpraša prijatelj, profesor zgodovine.

»To, kar vas zgodovinarje ne zanima, čeprav je važnejše kot marsikaj drugega. — Te dni sem prebiral časopise, ki so prinašali poročila o velikem sestanku masonerije. pretresali so menda, kako bi »človekoljubno« delo nadaljevali, zdaj ko se je tudi za nje vihar nekoliko polegel.

Strašna je ta družba. Vežejo se med seboj samo zato, da bi rušili in podirali. Le to je žalostno pri vsem

tem, da se oni tembolj krepijo, čimbolj se mi katoličani med seboj cepimo in prerekamo.«

Dalje sledi.

ko tudi delokrog KA, ker je njeno delo isto, kakor delo sv. Cerkve — s to razliko, da je njena želja, laike pritegniti k še bolj živemu udejstvovanju, kakor je bilo to dosedaj.

Dalje sledi.

Iz življenja za življenje

KATOLIŠKA AKCIJA VAS BODE REŠILA.

(Pismo sv. očeta nemškim škofom.

Z velikim veseljem sem sprejel Vaše izraze vdanosti, zvestobe ter ljubezni, ki ste mi jih izročili v Vašem skupnem pismu iz Fulde. Ko ste se vsi nemški škofje zbrali na grobu sv. Bonifacija, da se posvetujete o smernicah, ki jih naša doba potrebuje, ste najprvo obrnili svoje oči in svoja srca proti nasled niku sv. Petra, ki ste mu v ljubezni in pokorščini tako vdani.

Zelo me je razveselilo, ko sem bral, da ste šli iskat potrebnih osnovnih smernic v encikllike, ki sem jih razposlal med svoje vernike, da ste tiste moje nauke poklicali v spomin, jih znova preštudirali in končno spoznali za dobre in koristne. Vi ste tiste nauke sprejeli za svoje in ste sklenili, da jih boste s podvojenim poletom spravili med drago in ljubljeno nemško ljudstvo da jih tudi ono pripozna, da uvede katoliško vero v vse pojave javnega in zasebnega življenja in da se potrudi, da pridejo vsa navodila za lepo krščansko življenje v veljavo v nemških domovih in v nem ških družinah.

Res je, vsakdo mora danes priznati, da prihaja vso zlo, ki tako težko obremenjuje človeštvo, iz razuzdanosti, iz spustitve vseh nizkih gonov, iz razpadanja nravnostnega življenja in ker se je človeški rod odvrnil od Boga.

Proti vsem tem zlom obstoja le eno odrešilno sredstvo, namreč da se ljudje z Bogom zopet spoprijaznijo, delajo pokoro in od Boga izprosijo milost, ki edina celi rane narodov, državam jamči svobodni obstoj in jih vodi k resničnemu napredku in blagostanju. Da bi pa to tolikanj zaželjeno spreobrnitev človeštva pri vas v Nemčiji mogli izpeljati, ste se v smislu mojih navodil odločili, da boste z vsemi močmi podpirali delovanje Katoliške akcije, ki nikdar ni bila človeštvu bolj potrebna kot je dandanes, in ki je ničesar ne more nadomestiti. Katoliška akcija je, kot sem to že večkrat poudaril, sodelovanje neduhovnikov (laikov) z duhovniki. Če se bo pravilno izvajala in vodila, če jo bodo nosila ljubezni žareča srca in če se bode udejstvovala v polni zvestobi do škofov, potem bo za vas postala nova velikanska reka svežih energij, ki se bo plodonosno pretakala med vašimi v revščini živečimi verniki.

Katoliška akcija pa bo s pridnim in vztrajnim ter premišljenim delovanjem dosegla uspehe, ki jih tako želimo, če bode znala zajeti mladino. Ako hočemo, da obdrži katoliška Cerkev danes in jutri in vse čase pred nami in ob vsaki okoliščini one pravice, ki jih je dobila od Boga, moramo imeti mla dino. Ako želimo, da bo zavladal Kristus v srcih človeštva, pridobimo mladino. Ako naj človeška dru žba ostane krščanska, ne glede na oblike vladavine, bo to delo in zasluga mladine.

Pokorščina in zvestoba do pravnomočnih oblastnikov izvira iz vedno istega neizpremenjenega kršč. nauka in katoliški možje ter katoliški mladeniči bodo črpali smisel za svoje sodelovanje z državno oblastjo le iz vere, ki jo v zvestobi in v dejanski požrtovalnosti izpopol-

njujejo, samo da ostanejo svete pravice Boga in cerkve nedotaknjene. Zato sem tudi prepričan, da bo iz vaših posvetovanj v Fuldi izraslo mnogo dobrega in blagonosnega. Uspehi pa bodo odvisni od tega, kako tesno bode sodelovanje posameznih vernikov s škofi in kako bosta plodonosno sodelovali obe oblasti, duhovna in državna. Jaz prosim Boga, da vas v vašem delu podpira. Pij PP XI.

—

KONJ — DOBROTNIK.

Poljski plemič Kosciusko se je odlikoval po izredni dobrotljivosti. Ni bilo reveža, ki bi se bil kedaj zastonj obrnil nanj. Njegovo dobrotljivost je izdal na izreden način njegov konj.

Plemič je nekoč posodil konja nekemu možu, pi je imel nujne opravke. Ko se je mož vrnil, je dejal plemiču:

— Z vašim konjem ne bom šel več nikamor, ali pa le pod pogojem, da mi z njim vred izročite še tudi vašo denarnico.

— Zakaj? — je začudeno vprašal Kosciusko.

— Ko sem prihajal do kakega reveža in je ta dvignil klobuk ter iztegnil roko, se je konj ustavil in se ni zganil, dokler nisem vrgel revežu v klobuk novca. Ko mi je denarja zmanjkalo, sem bil v veliki nepriliki. Konja sem spravil le tako naprej, da sem revežu potisnil prazno roko v klobuk.

—

BOGASTVO IN KAKO GA UPORABLJAŠ?

Te dni je umrl Richard Beatty Mellon, eden najbogatejših ljudi v Ameriki, brat bivšega ameriškega finančnega ministra Mellona. Toda on sam nikdar ni sprejel kakšnega javnega mesta. Svojo življensko pot je začel kot lesni trgovec, a je zgodaj presedlal v bankarstvo. Njegova banka se je čudovito razvila in je bila kmalu središče največjih industrijskih podjetij. Mellon je tako obogatel, da so njegovi letni dohodki znašali zadnja 3 leta četrt milijarde Din. Oba, on in njegov brat, pa sta to ogromno pre-

Kakor hrasti v viharju...

(Za vero očetov.)

Po Strachwitzu priredil Kolenc Fr.

Dalje.

— Ne vznemirjajte se! Saj veste, da vas stric Henrik le zbada!

— Da! — je odvrnil stari lisjak. — Zbadati vas hočem. Saj ste tudi vi razkričani kot steber rimske cerkve.

— Na to sem ponosen! — se je vzravnal kaplan. — Časi so težavni. Kdor ni čvrsto navezan na Rim, bo odpadel. Odpad od Cerkve pa znači večni dušni boj . . . večno peklensko kazen-

— Eh, he, he — se je začel rogati Henrik. Še si je hotel privoščiti mladega gorečneža, a gospodar ga je ostro pogledal in je dejal:

— Henrik, ne moti našega dobrega razpoloženja! Ako ne moreš mirovati, pojdi raje v svojo sobo.

Lisjak se je vgriznil v ustnice in je zakašljal. Molčati je moral, ker je le po milosti jedel

Duhovne vaje na Holandskem.

Dobrega kat. Holandca si skoraj ne moremo zamisliti brez duh. vaj. Tekom 20 let je bilo na Holandskem 10.648 zaprtih duh. vaj, ki se jih je udeležilo 511.196 oseb.

Angleška zdravnica.

gdč. Evelina Connolly, je delovala že 10 let kot plačana misijonska zdravnica v Ugandi. Pred dvemi leti pa se je vrnila v Anglijo in vstopila k Marijinim frančiškanskim misijonarkam, se vrnila po storjenih redovnih obljubah v Ugando ter prevzela vodstvo bolnice za gobavce v Njen-

možnja razdala v najrazličnejše svrhe. Milijarde dinarjev sta darovala industrijskim znanstvenim zavodom, ustanovila sta sama s svojim lastnim denarjem univerzo v Pittsburgu in jo tudi vzdržujeta. Razni raziskovalci so dobivala od njiju milijone in milijone dolarjev prispevkov, karitativne ustanove so dobivale velikanske podpore. Cela mesta z delavskimi hišicami in vrtovi sta pozidala sama, na sto tine modernih bolnišnic sta zgradila za revne sloje in jih sama vzdrževala. Sirotišnice so vstajalae povsodi, kjer sta bila udeležena denarno. Koliko knjižnic, koliko dijaških ustanov, koliko izseljeniških društev je črpalo iz zakladnice Mellonov. Pokojni Mellon si vsaj ne bo mogel očitati, da je porabil zase ogromna premoženja, ki so se stekala v njegovo blagajno, ampak da je po klicu svoje vesti vračal in tudi deloma vrnil socijalni družbi svoj delež. (Slovenec.)

Kaj moramo znati iz katekizma?

Največja zapoved.

Vest je notranji glas, ki presoja, kaj je dobro in kaj hudo ter nam veleva, da moramo delati dobro in se varovati hudega. Merilo za presojanje dobrega in hudega pa so zapovedi, ki jih je dal Bog.

Eno zapoved je božji Učenik posebej podčrtal in jo je postavil za temelj vseh drugih zapovedi. In katera je ta zapoved?

V sv. pismu čitamo sledeče: Ko so farizeji zvedeli, da je saduceje prisilil k molku, so se sešli in nekdo izmed njih, ki je bil učitelj postave, ga je hotel skušali in ga je vprašal: »Učenik, kateraj je največja zapoved v postavi?« Jezus mu je odgovoril: **»Ljubi Gospoda, svojega Boga, z vsem srcem in vso dušo in vsem mišljenjem. To je največja in prva zapoved. Druga pa je njej enaka: Ljubi svojega bližnjega kakor samega sebe.«** Na teh dveh zapovedih stoji vsa postava in preroki. (Mt. 22, 34—40.)

gi. Spoznala je, da tem strašnim bolnikom ni mogoče streči za denar, ampak samo za božje plačilo.

Velika žetev v Afriki.

Poročali smo že, da se je pojavilo v okrožju Bobo - Dan - lasso, med rodom Dagari veliko gibanje za krščanstvo. Misijonarji potrjujejo, da je bilo njihovo spreobrnenje resno. Danes šteje ta mladi misijon, ki še lani o veliki noči ni imel niti tisoč pripravnikov za sv. krst, teh že 53 tisoč. Kar čez noč so obrnili hrbet mohamedanom, ki so jim doslej ponujali svojo vero, in se obrnili k katoliškim

Tannenbergov kruh in ni smel zaigrati naklonjenosti svojih sorodnikov.

V družbi je za hip zavladal molk. Vsem je bilo nekam neprijetno pri srcu.

Naposled se je oglasila Helena. Vprašala je:

— Gospod kaplan, kaj je novega v mestu?

Kaplan je takoj dal odgovor, ki mu je bilo zanj dolgo žal:

— Gospod Wernolt je povpraševal po vašem zdravju!

— Ah, ta dolgočasni sodni pripravnik! — je odvrnila navidez malomarno Helena, a je pri tem do ušes zardela.

Mati jo je resno pogledala, brat Anton pa jo je brezobzirno zbodel:

— Helena, ti rdiš ko mak!

— Fuj, neolikanec! — je zaihtela deklica in je zbežala v sobo.

Grof je zažvižgal skozi zobe, potem pa se je dvignil in je rekel kaplanu:

— Gospod kaplan, hodite v mojo sobo! Danes imate smolo v odgovorih. Prižgala bova cigare in se malo porazgovorila.

Če sedaj vprašamo:

Katera je največja zapoved?

bomo rekli:

Največja zapoved je zapoved krščanske ljubezni.

— — —

Zapoved krščanske ljubezen nam nalaga trojno dolžnost:

a) ljubezen do Boga;

b) ljubezen do lastne osebe;

c) ljubezen do bližnjega.

— — —

a) Ljubezen do Boga.

Razmerje med Bogom in nami je kakor razmerje med starši in otroci. On je naš pravi oče, ki nas je priklical v življenje, mi smo njegovi pravi otroci, ustvarjeni po njegovi podobi.

Razmerje med starši in otroci temelji (mora temeljiti) na ljubezni. Starši ljubijo otroke ,otroci starše. Tudi razmerje med Bogom in nami temelji (in mora temeljiti) na ljubezni.

Zakaj ljubi otrok starše? — Iz več vzrokov. Stariš mu je dal življenje ter skrbi zanj.

Vsi smo božji otroci. Bog nam je dal življenje, v življenju za nas skrbi in nas tudi v večnosti hoče osrečiti. Vse to je Bog storil in dela iz ljubezni do nas. To ljubezen moramo vračati z ljubeznijo.

In še nekaj je, kar nas sili, da moramo Boga ljubiti. To je njegova neskončna popolnost. Za lepe in dobre stvari se vedno navdušujemo in hrepenimo po njih. Bog je neskončna lepota in dobrota — neskončna popolnost,

---

Kaplan je vstal in sledil grofu. Ta ga je peljal v svojo delovno sobo.

Grof je ponudil duhovniku stol. Nato je poiskal cigare. Moža sta si jih prižgala. Grof je hodil po sobi gor in dol in je govoril:

— Kadar govorim o važnih stvareh, moram hoditi. Sedaj bom govoril o zelo važnih stvareh. Znano vam je, da sem pri zadnjih parlamentarnih volitvah odklonil mandat, ker se nisem mogel odločiti za nobeno stranko. Za katoliško stranko še nisem bil zrel. Danes je stvar drugačna. Popolnoma jasno mi je, da je Bismarck naperil svojo politiko proti katoliški Cerkvi. To sili mene in mnoge druge v katoliško stranko Centrum. Govoril sem z Windshorstom . . .

— Res? — je vzkliknil kaplan.

— Da, z Windshorstom in drugimi katoliškimi političnimi voditelji. Vsi s skrbjo gledajo v bodočnost in se bojijo, da bo prišlo do najhujšega preganjanja katoliške Cerkve.

— Listi torej lažejo?

— Nikakor ne.

Grof je z dolgimi koraki meril sobo, hipoma

misijonarjem. Žal, da so zaenkrat na mestu samo dva duhovnika in en brat.

Mlada bojevnika duš.

Dva mlada misijonarja iz Assama sta se lansko leto odpravila v razvpito mesto Tezpur (»Krvavo mesto«), kamor si ni doslej drznil stopiti še nobeden misijonar. Prebivalci tega mesta so namreč razvpiti kot krviželjno in nasilno ljudstvo. Pogum teh dveh smelih mladeničev pa je bil tisočero blagoslovljen. Evangelij, ki sta ga oznanjala mestu in okolici, so ljudje resnobno poslušali. In v tem edinem letu se je izpre-

Če si torej stavimo vprašanje:

Zakaj smo dolžni Boga ljubiti:

si bomo odgovorili:

Boga ljubiti smo dolžni: ker je Bog neskončno popoln in nas očetovsko ljubi.

— — —

Ni pa boljšega očeta, kakor je Bog. Ljubi ga »z vsem srcem in vso dušo in vsem mišljenjem.«

Pot do prave vere.

(Verdross, Inomost.)

Konec.

Tudi sladko nalogo, da naj vzgajam otroke v katoliškem duhu, da naj živim z možem vzorno v zakonu in da naj povzdigujem družino vedno k večji časti božji, sem iz duše rada storila.

Trnjeva je bila pot spreobrnjenja: divjala je vojska napadov v duši, Bog nam je vzel

obrnilo nad 1600 poganov, ki so iz divjih primitivcev postali krotki verniki. Ta čas sta oba vneta propovednika božje besede ustanovila cerkvene občine v 32 vaseh. — Nedvomno bo ta uspeh bistveno pripomogel k pokristjanjenju vsega Assama. —

Poštenost - brez Boga.

Svobodomiselci so l. 1907 imeli v Parizu svetovni kongres. Med govorniki je bila tudi neka »učena« dama, ki je na zelo »učen« način dokazovala, da je človek lahko tudi brez vere v Boga in brez moralnih kreposti pošten.

Za »učena« izvajanja

Julij Zeyer:

Vrt Marijin.

Poslovenil Marko Kranjc.

(Dalje.)

Na prstu mu gori modrikast dragulj, ki odplaši strahove in nečiste sanje . . . Ta prstan bo nekoč tvoj poročni prstan . . .«

In deklici je bilo kakor v sanjah; bilo ji je svečano, kakor če usoda pristopi k človeku in njeno srce je zadrhtelo kakor v strahu. Joahim pa reče tiho, vzemši ji prstan iz roke: »Da mi ti podajaš to dragocenost, je za me zelo pomenljivo!« — Več ni rekel in Ana ni vprašala, toda zamišljena je stopala proti šotoru svojega očeta v tihem mraku.

Tri dni pozneje, ko je že poldan pripekal na poljani, je prišel Matat s svojim sinom v šotor

pa je obstal in je položil roko na kaplanovo ramo.

— Gospod kaplan, poznam vas. Eden tistih ste, ki jih tudi najhujše preganjanje ne bo zlomilo. Spoštujem vas in vam bom stal v bodoče ob strani. Ako bote v nevarnosti in bo treba bežati . . .

— Kaj, bežati? — je prekinil grofa duhovnik. — Bežati?

Grof se je nasmehnil.

— Ne vemo, kaj vse bomo dočakali. Najbolje bo seveda, ako ne bo treba bežati. Če pa bi prišlo do tega, vam je moja hiša odprta dan in noč.

Še preden se je mogel kaplan zahvaliti, je grof stopil k pisalni mizi. Iz kupa papirja je poiskal neke popisane lističe in je nadaljeval, ne da bi se obrnil:

— V Berlinu pripravljajo liberalci nove zakone o vzgoji in nameščanju duhovščine. Ako bodo ti zakoni sprejeti, bo prišlo v našem narodnem življenju do velikih sprememb. Bismarck sili, a Falk, novi prosvetni minister, ustvarja. Ima trdo bučo in ne bo miroval, dokler ne izvede tega, kar je zamislil: uvedel bo civilno poroko.

Eliudov, kjer sta bila radostno pogoščena. Potem so sedli možje v senco smokve, dremajoče v žgalini nad žuborečim vrelcem vod, in tam je zaprosil Matat Eliuda njegovo hčerko svojemu sinu Joahimu za ženo. Dasi je bil Matat ubog, je Eliud z veseljem pozdravil to zakonsko zvezo; nele, ker je Matat, kakor Eliud sam, izhajal iz rodu Jesetovega, ampak ker so bili tudi predniki Matatovi uprav med onimi, ki so že za časov Mojzesovih in sodnikov v Izraelu nosili skrinjo zaveze na svojih ramah od kraja do kraja, v vojni kakor v miru na blodnem potovanju izvoljenega ljudstva, prej v puščavi, potem pa v deželi kanaanski. Spomin teh mož je bil v veliki časti. Nekaj onega skrivnostnega, izhajajočega iz oblačnega stebra, ki se je spuščal na šotor nad skrinjo zaveze, kadarkoli je Mojzes vstopil vanj, da bi govoril z Gospodom, se je dedovalo skozi dolge rodove od očeta na sina v teh družinah, katerih predniki so nekdaj nosili skrinjo; nekaj onih solnčnih žarkov, ki so goreli na krilih kerubov, klečečih si na skrinji nasproti, je prodrlo takrat onim možem v prsi ter netilo še v srcih poznih njihovih potomcev sveto navdušenje; nekaj onega češčenja ljudstva, ki je stalo pri durih svojih šotorov ter se priklanjalo, kadar se je spuščal na skrinjo oblačni steber, je prešlo na pozne vnuke nekdanjih nosilcev svetega šotora; nekaj kakor sled svetle slave je krasilo njih imena, ki so osta-

prvega otroka, mož je bil dolgo v ujetništvu, toda vse to nas je vodilo le k božjemu Srcu, ki iz neizčrpljivega vira v **Najsvetejšem** zakramentu napaja one, ki posvete svoje življenje Bogu in svojo smrt zaupa in prepusti **Njemu.**

Težko je bilo spreobrnjenje, toda lahka bo smrt!

— —

Ali veste, kaj se pravi biti katoličan?

To ve oni, ki v mladih letih ni bil katoličan in je le po hudih bojih prišel v naročje sv. Cerkve.

Ko sem bil leta 1927 v Ameriki, je ravno takrat izbruhnilo v Mehiki najsramotnejše preganjanje katoličanov. Na silni pritisk

— Brez cerkvene poroke?

— Vsaj v toliko brez cerkvene poroke, da se ta za veljavnost zakona ne bo zahtevala . . . Dragi prijatelj, rabili bote veliko moči in odločnosti. Jaz zaupam v vas in kakor sem dejal, bote našli v moji hiši vsak čas zatočišče.

Po teh besedah je prožil kaplanu roko. Franc je vstal, se priklonil in se toplo zahvalil. Nato je kakor v omotici zapustil sobo. Grofove besede so mu vso pot zvenele v ušesih.

Bežati? Čemu? Raje se pusti ujeti. Hotel je postati mučenec, kakor prvi kristjani, ki so s krvjo pričali za Kristusa. Če bo treba, bo dal svoje življenje . . .

Iz misli ga je vzbudil dekliški glas:

— Kam, kam, gospod kaplan?

Mladi duhovnik je ves presenečen dvignil glavo. Pred seboj je zagledal Heleno in Antona, ki sta se med tem pomirila in sta se že zabavala. Še preden je odgovoril, se mu je Helena pridružila in je korakala ob njegovi strani proti izhodu. Držala se je nekam čudno in kaplan je čutil, da mu hoče nekaj povedati. Stopicala je vse bolj po-

je dama žela priznanje vseh navzočih. Zmagoslavno je šla k svojemu sedežu. Zmagoslavni smeh ji je izginil z obraza. S strahom je opazila, da je med govorom izginila njena denarnica, ki jo je bila pustila na stolu. Vzel jo je eden tistih, ki so ji za izvajanja o poštenosti brez Boga in vere navdušeno ploskali.

Koliko nas je?

Po podatkih znanega kat. statističarja Jackmana živi danes na celem svetu 380 milijonov katoličanov. Vseh ljudi je 1 milijarda in 350 milijonov. Tako je vsak peti človek na zemlji katoličan. Ali ni-

divjih prostozidarjev je Cerkev odgovorila s tem, da je 1. avgusta 1926 prenehala z vsem verskim delovanjem, da bi s tem pokazala pravim katoličanom, kako stališče naj zavzemajo nasproti boljševistični vladi. Ko se je po državi razširila vest, da se 1. avgusta zapro vse cerkve in bo konec maš, spovedi, obhajila, birmovanja, porok . . . se je verno mehiško ljudstvo zgrozilo. Iz dalekih gozdov so privreli Indijanci in so hiteli noč in dan v dolgih vrstah proti vasem in mestom ter so se v družbi lepo oblečenih, omikanih meščanov podali v cerkve, da bi se še poslednjič spovedali in bi še enkrat prejeli Kristusovo telo . . . Na tiso-

la v izročilu; in ta slava je bila nekaj kakor odsev one radostne veličine, ki jo je razodevalo izraelsko ljudstvo, kadarkoli se je v oni davni dobi prikazal na svetlem nebu obris kerubov, krasečih potujočo skrinjo, ob času žetve, v žaru nagibajočega se solnca, mirno plavajočega v zlati svetlobi nad zakladi dozorelih žetev.

Rad je torej obljubil Eliud svojo hčerko Joahimu in možje so šli nazaj v šotor. Eliud se je pogovoril z Ano ter jo privedel pred obličje Matatovo. In Joahim je pristopil k deklici, ki je povzdignila k njemu svoje resne, rosne oči, ter ji rekel: »S tem prstanom si mi zaročena po postavi Mojzesovi, po postavi Izraelovi. To je tisti prstan, ki si ga pobrala ter mi ga podala, ko mi je bil zdrknil na bregu s prsta in padel med anemone. Bilo mi je kakor od usode namenjeno, ko si mi ga podala, ker ta dragocenost je bila skozi stoletja v naši rodbini zaročni prstan; in bilo mi je, kakor da si me sama izvolila.«

»Zgodi se volja božja in volja mojega očeta!« reče Ana tiho ter se zagleda sanjavo po dolini, dremajoči v prekipevajoči poldanski svetlobi. In bilo ji je, kakor da zopet stoji v votlini ter sliši Arkasa; in vedela je, da se vse, kar se zgodi z njo, ne zgodi po naključju, ampak da vso njeno usodo vodi volja, svetejša od človeške.

Tekom leta so torej v Nazaretu obhajali Anino svatbo. Joahim ni imel lastne hiše in se je

mamo pravice biti ponosni, ker smo člani tako velikanske družine?

Spreobrnil se je anglikanski pastor Artur Ringe. Kot pridigar in pisatelj je prej ostro napadal kat. Cerkev. Ob prestopu v kat.Cerkev je svoje zmote spokorno preklical.

Katoliški mornariški dom v Hamburgu.

Nemčija je dobila 3. katol. mornariški dom. Dosedaj je imela taka domova v Stettinu in v Bremerhavenu. Tretji stoji v Hamburgu. Pomen novega doma je tem večji, ker je postavljen v kraju, kjer je malo katoličanov.

časi in ga je proseče pogledovala. Franc ji je hotel pomagati in jo je vprašal:

— Gospica grofica, ali mi hočete kaj povedati?

Helena je pokašljala, potem pa je tiho rekla:

— Nekaj moram popraviti. Gospoda Wernolta sem imenovala dolgočasnega pripravnika, a to ni res. On ni dolgočasen, marveč zabaven.

Dasi je kaplana veselila prostodušna odkritosrčnost dekletova, mu ta izjava ni bila po godu. Bilo je dovolj, da je Wernolt oboževal Heleno, ni pa bi bilo želeti, da bi se tudi ona ogrevala zanj. Njeno vnemo je hotel nekoliko ohladiti, radi tega je dejal:

— Gospod Wernolt je res zabaven, a na drugi strani je precej površen. Poleg tega pa drži z onimi novotarji . . . starokatoliki.

— Res? To prvič slišim.

Iz njenega glasu je zvenelo razočaranje . . . Ustavila se je in preden ji je kaplan odgovoril, mu je podala roko in je rekla:

— Hvala vam, gospod kaplan!

Dalje sledi.

preselil v hišo svoje neveste. Eliud mu jo je podaril. Tja tedaj so mu iz hiše sorodnikov pripeljali nevesto po starodavnem običaju. Ana je žarela pod vencem s srebrnoblestečimi tančicami v svoji mirni krasoti in njene mlade družice, noseče v rokah goreče svetilnice, so majale nad njo z dolgimi mirtnimi vejami. Ko se je nevesta bližala, so zvoki bučne godbe polnili ulice. Toda hipoma, brez vidnega vzroka, ves hrup umolkne in čudovita tišina zavlada. Nihče ni vedel, zakaj in kako. In v tem globokem molku, v miru vlažne noči so zdajci kakor iz daljave zatrepetali glasovi, čisti in ljubki, sladki in sanjavi; in besede iz psalma kralja Davida, znaneče prihod Mesijev, so kakor šelest peruti plule skozi svečani nočni mir:

»Rekel je Gospod mojemu Gospodu: Sedi na moji desnici, dokler ne položim tvojih sovražnikov za podnožje tvojim nogam! S Siona pošlje Gospod žezlo tvoje moči rekoč: Sredi svojih sovražnikov vladaj!

Na dan svojega boja boš videl svoje ljudstvo svete volje polno, na dan, ko se tvoja vojska zbere v svetem sijaju. Sad tvoje besede bo kakor rosa s krila jutranje zarje. Duhovnik si na veke po redu Melkizedekovem! Tako je prisegel Gospod in ne bo mu žal!...«

Tako je zvenelo po azurnem zraku v višavi in Anino srce je vztrepetalo v nadzemskem drhtenju. Odkod so veli ti glasovi? In so li te preroške besede donele zaradi nje? Nepopisno sladka opojnost jo je objela in njeno dušo je prešinila neizmerna slutnja. Srce ji je utripalo tako silno, da ji je zastajala sapa. Hrepenenje po Mesiju jo je prevzelo, kakor vihar popade trst v puščavi, in blaženost, da je izvoljena imeti delež v velikem svetem odrešilnem delu, je bila tako silna, da je Ana skoro medlela. Ura je bila torej v resnici že blizu. Udarjala je že na vrata bodočnosti. Ana je bila somrak, ki v njem zasine svit velikega dne. Podala je roko Joahimu, ki je stal na hišnem pragu, da jo pozdravi. Zrla sta se. Njuni čeli sta bili lilijskočisti, njune zvezdosijne oči zastrte s sanjavo zamišljenostjo. Podala sta si roki v sveti resnobi in angelski čistosti.

Dalje sledi.

če birmancev, krščencev je prišlo dnevno . . . in so s strahom pričakovali 1. avgust, ko bo konec vsega. . . . Pretresljiva slika . . . Ti vedo, kaka sreča je biti katoličan!

Dr. Toth.

— —

Iz knjige modrega človeka.

Škof Sailer je napisal krasno knjigo o krščanski življenjski filozofiji in o zdravem ljudskem življenju, ki kar dehti prelepih modrih utrinkov tega velikega misleca:

»Raziskujte čas, da ne boste slepi gledalci. Prilagodite se času, da ne postanete žrtve slepe trdoglavosti. Dvignite se nad čas, da s plenom časovnosti ne zgubite tudi zakladov nesmrtnosti . . .«

»Čas s svojim neprestanim molkom me nauči mnogo več, kakor ljudje s svojim neprestanim klepetanjem. Čas so usta, skozi katera govori večni Bog.«

»Vse veje državne sreče se posuše, če korenine bolehajo. Korenina državne sreče pa se imenuje pravica in pravičnost. Njihov varuh pa je samo eden — vera . . .«

— —

Za našo deco

Za očeta.

Konec.

Spet torej vpraša Oče nebeški: »Kdo bo pridobil zakrknjena srca?« In Svetost se prikaže pred Bogom ter pravi, da se loti težkega dela. Razproste svetlo,beli peruti, nabere neomadeževano dolgo

obleko in že je preko na pragu sedeče Prizanesljivosti v hiši ubogih grešnikov. Ko ji pa mesto pozdrava zadoni na uho nesramna moževa kletev, hripavo zmerjanje ženino in nepotrpežljivo stokanje bolnega otroka, bi se skoraj zgrudila zaradi samega strahu. Vsa prepadena se brž vrne nazaj v nebesa.

»Gospod!« zakliče, »ne morem bivati v tej jami razbojnikov; mučijo me njih ostudne misli, davijo me njih nesramne besede, morijo me njih predrzna dejanja.«

Vse oči se upro v Očeta nebes in zemlje, kaj bo storil. Obličje Vsemogočnosti je temnorudeče, žile same jeze polne krvi, razjarjena potegne svetli meč iz nožnice in zakliče z glasom, podobnim gromom: »Pustite me, pustite me, — grem jaz!«

Srce je vsem prenehalo za trenutek biti samega pričakovanja.

Pa se pririne z lahno silo ljubka postava skozi vrste svojih sester. Imela je glas otroka, oči angela, roko svetnika, srce matere. S solznimi očmi zakliče proseče: »Stoj, o Gospod! Ne bodi Sodnik, ampak Rešenik! Dovoli, da grem še jaz k njim, predno pokličeš nazaj Prizanesljivost ter pustiš Vsemogočnosti njeno voljo.«

Milostno in dobrohotno se oglasi Beseda božja: »Milosrčnost, najdražja hčerka mojega srca in otrok moje večne ljubezni, pojdi, pojdi v mojem imenu!«

In Milosrčnost je hitela k usmiljenemu Samarijanu, vzela mu je olja in vina in šla v hišo teh obupanih ljudi.

Kar začudili so se, ko so videli to čudno nezapopadljivo prikazen. Poravnala je blazine na otrokovi postelji in jo prestlala. V rane mu je vlila balzama ter mu pela sladke, mile pesmice, dokler ni sladko zaspal.

Na prazno mizo je pred ženo položila hleb kruha in polagoma iz rok izvila možu kozarec z ognjevim opojnim strupom, s katerim si je dosedaj tešil skrb in žalost. Odprla je okno in solnce je prisijalo in prigrelo v temno, vlažno, zaduhlo izbo, in v razrahljani zemlji srca je vzklila cvetka upanja.

In ni si dala ne miru, ne pokoja, ne oddiha, ne počitka, dokler se ni zopet tudi iz teh src dvigal v nebeške višave zaupni klic: »Oče naš — kateri si v nebesih — pridi k nam Tvoje kraljestvo — daj nam naš vsakdanji kruh — odpusti nam naše dolge — reši nas hudega!«

»Amen! Amen!« odgovorilo je tisoč in tisoč glasov krog božjega prestola v nebesih.

Skledica z grehi na tehtnici Pravičnosti je poskočila kvišku, da se je vse raztreslo.

Vsemogočnost je potolažena in zadovoljna vtaknila svoj grozni meč v nožnico.

In ko sta se vrnili Prizanesljivost in Milosrčnost in je ta vstopila v nebeški dvor, zadonela ji je v pozdrav po širnih nebesih veličastna pesem:

»Usmiljenje Gospodovo bom opeval vekomaj!«

Kronika naših župnij

Vransko. Župnik dr. Valentin Mörtl. Število duš 2507. Lani je bilo: 61 krstov, 14 porok in 50 pogrebov. Svetih obhajil je bilo 10.030. — Znamenitost cerkve je kupola nad stransko ladjo. Tam je marmornat oltar sv. Antona, velika umetnina. Znana je podružnica Matere božje za Čreto, romarska cerkve. Leta

1927 je bil sv. misijon. — Duhovno življenje: III. red 81, Dr. vednega češčenja 105, Dr. krščanskih družin 222, Br. Srca Jez. 538, Srca Mar. 538, rožnega venca 103, živega rožnega venca 615, karm. Matere božje 78, Marijina dr. za žene 72, za dekleta 156, Apostolstvo mož 100, BCM 10, DŠV 10. Marijin vrtec 180. — KA je že organizirana.

Galicija pri Celju. Župnik Alojzij Kramaršič. Število duš 1586. Cerkev je bila zidana leta 1422. Leta 1770 je bila podrta in na novo pozidana. — Lani je bilo: 34 krstov, 5 porok in 23 pogrebov. Svetih obhajil je bilo 11.230. — Ob priliki lanske poplave so utonile tri osebe: dva šolarja-brata in eno dekle. Župnijo je bila obiskala tudi toča. — Duhovno življenje: III. red 417, Dr. vednega češčenja 392, krščanskih družin 291, Br. Srca Jez. 749, Srca Mar. 724, rožnega venca 684, živega rožnega venca 131, karm. Matere božje 572, Mar. drč za dekleta 227, BCM 506, Br. sv. Uršule 232, Dej. sv. Det. 301. — KA še ni organizirana.

Gotovlje. Župnik Martin Agrež (od 1. maja naprej po upokojitvi g. župnika R. Vaclavika). Število duš 814. — Lani je bilo: 11 krstov, 2 poroki in 11 pogrebov. Svetih obhajil jebilo 5300. Zelo lepo se je obhajala 1900letnica odrešenja. Verniki so v velikem številu prejeli sv. zakramente. Tekom preteklega leta so se v Gotovljah mudili gg.: misijonar Selič, p. Anton, provincijalni komisar III. reda v Celju in lazarist dr. Knaus. Razen teh se je v župnišču oglasilo nad 30 drugih svetnih in redovnih gg. duhovnikov. — Župnijo je lani jeseni dvakrat obiskala huda poplava. K omiljenju hudih dni je v veliki meri pripomogla izredno dobra hmeljska letina. — Duhovno življenje: III. red 100, Dr. vednega češčenja 28, krščanskih družin 60, Br. Srca Jez. 20, Srca Mar. 35, Br. živega rožnega venca 23, Mar. dr. za dekleta 8. — KA še ni organizirana.

Griže. Župnik Jakob Kosi. Število duš 3226. Cerkev je bila razširjena leta 1883. — V preteklem letu je bilo: 84, krstov, 13 porok in 32 pogrebov. Sv. obhajil je bilo 5000. — V župniji so trije rudniki in ena tovarna keramične industrije. — Duhovno življenje: III. red 55, Dr. vednega češčenja 70, krščanskih družin 350, Br. Srca Jez. 1100, Br. Srca Mar. 1100, Br. živega rožnega venca 64, Ap. mož 70, DŠV 60, BCM 20. — KA še ni organizirana.

Katoliški pojavi doma in v svetu

Novi stolni prošt v Mariboru. — Lavantinska škofija je dobila novega stolnega prošta v osebi mil. g. stolnega dekana dr. Maksimilijana Vraberja. Imenovanje je vzbudilo tako v Mariboru, kakor v ostali škofiji veliko radost. Kdor pozna g. dr. Vraberja, bo priznal, da boljšega moža za to mesto ne bi mogli najti. G. novi prošt je v vsakem oziru cel mož. Odlikujejo ga vse vrline, ki jih more in mora imeti katoliški duhovnik. Za seboj ima bogato zgodovino vztrajnega dela. Po letih kaplanovanja je bil ravnatelj liceja šolskih sester v Trstu, špiritual mariborskega bogoslovja, profesor cerkvenega prava istotam, stolni kanonik, nato stolni dekan. Iz vsega njegovega dela je vedno izžarevala velika vnema in vestnost. Kakor je božji blagoslov spremljal vse dosedanje njegovo delo, tako naj Bog blagoslavlja tudi vse delo, ki ga bo vršil kot stolni prošt. To je naša srčna želja!

Velikodušen dar za misijone. — Grofica Korff-Schinising je v misijonske namene dala svoj grad in grajski park, ki meri okrog 100 oralov. V gradu se bo ustanovila hiša za misijonske novince.

Papeške socijalne okrožnice na ameriškem vseučilišču. Ravnatelj katoliškega vseučilišča v Washingtonu je izdelal učni načrt, v smislu katerega se naj ustanovi na največjem ameriškem vseučilišču posebna stolica za socijalne vede.

Za podlago predavanj se bodo vzele socijalne okrožnice prejšnjih papežev in sedanjega sv. očeta.

Dan KA v Bočni. Dne 28. jan. je imel tajnik KA g. Kolenc iz Maribora v Bočni pri Gornjem gradu o Katoliški akciji dva cerkvena govora in eno predavanje. Pri cerkvenih govorih so se zbrali domala vsi župljani, predavanje pa je poslušalo okrog 300 ljudi. — KA je v župniji že organizirana.

Katere ugodnosti nudi „Karitas". svojim zavarovancem?

Mesečni prispevki so stalno enaki. Smrtni slučaji nimajo nobenega vpliva na višino prispevkov. Vsak zavarovanec točno ve, koliko bo mesečno plačeval in koliko se bo izplačalo po njegovi smrti. Najmanjši mesečni prispevek je Din 5, nadaljnji so Din 10, 15, 20, 25, 30, 35, 40, 45 itd. do Din 75.—. Zavarovanec, odnosno plačnik premij plačuje stalno vsak mesec le isti prispevek, za katerega se je v začetku zavarovanja odločil. Zavarovanje se na željo vsak čas zviša ali pa zniža. Prvi mesečni prispevek se plača ob prejemu police. Prihodnji mesečni prispevki se plačajo v prvih 14 dnevih v mesecu proti posebni pobotnici, ali pa se nakazujejo po položnicah. Lahko se plača tudi več mesečnih prispevkov naenkrat.

Začetek jamstva. Jamstvo zavarovalnice se prične z dnem, ki je označen v polici, najkasneje pa s plačilom prvega mesečnega prispevka.

Čakalni rok. Zavarovanja zdravih oseb, ki ob vstopu v zavarovanje še niso izpolnile 60 let, nimajo nobenega čakalnega roka. Zavarovana svota se izplača takoj, četudi bi bil plačan samo en mesečni prispevek. Če je zavarovanec ob vstopu v zavarovanje star 60 let ali več, je zavarovanje vezano na enoletni čakalni rok (starostni čakalni rok). Če zavarovanec umre v tem čakalnem roku, se povrne vse, kar je vplačano. Poleg tega starostnega čakalnega roka je še bolezenski čakalni rok, ki ga predpisuje zavarovalnica na predlog svojega zdravnika zavarovancem, katerih zdravstveno stanje je manj povoljno. Če zavarovanec umre v prvi polovici tega bolezenskega čakalnega roka, povrne »KARITAS« vse, kar je vplačano. Če umre zavarovanec v drugi polovici tega roka, se izplača polovica zavarovane vsote. Po poteku čakalnega roka (starostnega ali bolezenskega) se v slučaju smrti zavarovanca takoj izplača cela zavarovana vsota.

Če nastopi smrt zavarovanca radi nezgode, se takoj izplača dvojna zavarovana vsota. To tudi v slučaju, če je bilo zavarovanje vezano na čakalni rok.

Občni zbor Krščanske ženske zveze za Maribor in okolico.

Krščanska ženska zveza za Maribor in okolico je polagala v nedeljo dne 21. januarja t. l., v dvorani Zadružne gospodarske banke račun o svojem delovanju v minulem letu. Občni zbor je bil izvanredno števílno obiskan. Zborovanje je vodila predsednica ga Katarina Baumanova. Slavnostni govor je imel duhovni voditelj preč. g. profesor Pavel Živortnik. V govoru je povdarjal, naj članice skrbe za resno versko življenje pri sebi in v svojih družinah, ker delajo s tem obenem tudi za zemeljsko srečo. Pozival jih je k dobrodelnosti, ki je zlasti v sedanjih težkih časih nujno potrebna. — Iz poročil je razvidno zlasti veliko karitativno delo, ki ga je društvo vršilo poleg zasebne dobrodelnosti, ki jo vršijo posamezne članice. Krščanska ženska zveza dela že nekaj let na tem, da postavi v Mariboru dom revežev predvsem za tiste, ki nimajo v mestu domovinske pravice, pa so tu preživeli večino svojih let. V ta namen je priredila Ženska zveza lani dobrodelno tombolo ter nakazala še iz svojih sredstev znesek Din 5000 v tozadevni fond. Najvažnejšo institucijo Keščanske ženske zveze tvori Pogrebni sklad. Važen je bil tudi sklep o izpremembi posmrtninskega prispevka, ki se je določil radi slabih gospodarskih razmer po naslednjem ključu: od 6 mesecev do 5 let članstva Din 600, do 10 let Din 800, nad 10 let članstva Din 1000. Letni prispevek članic v ta sklad znaša le 41 Din. Novi pravilnik dobijo člani v društveni pisarni brezplačno. — Ob zaključku so bile volitve ter je bil

ponovno izvoljen v celoti dosedanji delavni odbor z go Baumanovo kot predsednico.

Koledar od 11. do 17. februarja.

11. februar, 3. predpostna nedelja: L. Mati božja. — 12. februar, pondeljek: 7 sv. ustanoviteljev. — 13. februar, torek: Katarina Riči, devica. — 14. februar, sreda: Pepelnica. — 15. februar, četrtek: Favstin in tovariši, mučeniki. — 16. februar, petek: Julijana, devica in mučenica. — 17. februar, sobota: Donat, mučenec.

Glavni mesečni namen za februar, blagoslovljen po sv. očetu: Priznanje Boga za skupnega Očeta, bližnjega za brata. — 11. februar, nedelja: Marijine družbe. — 12. februar, pondeljek: Sv. oče in njegovi nameni. — 13. februar, torek: Širjenje dobrega tiska. — 14. februar, sreda: Postna zapoved in duh pokore. — 15. februar, četrtek: Starši in vzgojitelji. — 16. februar, petek: Brezposelni in gladujoči. — 17. februar, sobota: Visokošolci in inteligenti.

Tiskar: Tiskarna sv. Cirila v Mariboru, predstavnik Albin Hrovatin v Mariboru. Urednik: Franc Kolenc, korni vikar v Mariboru. — Izdajatelj: Mariborske župnije, predstavnik Franc Kolenc, korni vikar v Mariboru.

Poštnina plačana
Leto 6. Štev. 7.

NEDELJA

Izhaja vsak petek.
Cena:
Celoletno 24 Din, polletno 12 Din, mesečno 2 Din. Inozem. 48 Din.

Tednik za versko življenje

Maribor, 18. februarja 1934.

Uredništvo: MARIBOR, Aleksandrova cesta 6/I.
Ček. rač. 15237.
Uprava: Maribor Koroška cesta 5.

Dvanajsta obletnica kronanja Pija XI.

Pondeljek dne 12. februarja se je obnovila dvanajsta obletnica kronanja sv. očeta Pija XI., velikega papeža Katoliške akcije. — Ta pomenljiva in zgodovinska obletnica se bo obhajala v nedeljo dne 18. februarja v stolni cerkvi v Mariboru in v vseh župnijskih cerkvah lavantinske škofije s slovesno sv. mašo, s cerkvenim govorom, ki bo znova utrdil in dvignil udanost slovenskega ljudstva do vidnega namestnika Kristusovega na zemlji.

Zadnje čase napadajo in sumničijo sv. Očeta ne samo izraziti brezverci, marveč tudi kristjani, tu in tam celo nekateri Slovenci, ki ne poznajo očetovskega srca Pija XI. in mu podtikajo neočetovske nagibe v vladanju sv. Cerkve.

Bolj kot različnim podpihovavcem verujemo mi besedam svetega Očeta, ki jih je s povdarkom govoril v oktobru lanskega leta v avdijenci slov. romarjem: »In če bi prišel angel iz nebes in bi trdil, da papež zapostavlja slov. vernike, bi se mu ne smelo verjeti.«

Mi imamo v rokah dokaze naklonjenosti sv. Očeta do slov. naroda. Pij XI. je potrdil in dovolil Slovencem Obrednik v živem slov. jeziku.

S tem je storil Pij XI. več za slov. kulturo kot kdorkoli izmed slov. narodnih delavcev. Slovenski jezik je postal bogoslužni jezik. Ne bo več mogoče izbrisati obstoja in rabe slov. jezika pri izvrševanju sv. obredov.

Niti veliki narodi kot Francozi, Angleži, Nemci, Italijani niso prejeli te redke milosti od sv. Stolice.

Kot zvesti sinovi sv. Cerkve bomo to nedeljo, pa še in še, prosili in molili: Ohrani Bog sv. Očeta . . .

Jezus trikrat skušan.

Današnji evangelij nam pripoveduje, da je odvedel Duh Jezusa v puščavo, kjer ga je skušal hudič. Slika nam predstavlja prizor prve skušnje. In pristopil je skušnjavec, držeč kamen v roki ter je rekel Jezusu: Ako si Sin božji, reci, naj bodo ti kamni kruh!« — Zveličar je odgovoril: »Pisano je: Naj ne živi človek samo od kruha, ampak od vsake besede, ki izhaja iz božjih ust.«

Pepelnična nedelja

1. Nedeljska božja beseda.

Evangelij:

Mt. 4, 1—11.

Tedaj je Duh Jezusa odvedel v puščavo, da ga je hudič skušal. In ko se je postil 40 dni in 40 noči, je bil naposled lačen. In pristopil je skušnjavec ter mu rekel: »Ako si Sin božji, reci, naj bodo ti kamni kruh.« On je odgovoril: »Pisano je: Naj ne živi človek samo od kruha, ampak od vsake besede, ki izhaja iz

božjih ust.« Potem ga hudič vzame seboj v sveto mesto in ga postavi vrh templja ter mu reče: »Ako si Sin božji, vrzi se doli, zakaj pisano je: Svojim angelom bo za te zapovedal in na rokah te bodo nosili, da z nogo ne zadeneš ob kamen.« Jezus mu je rekel: »Pisano je tudi: Ne skušaj Gospoda, svojega Boga.« — Iznova ga vzame hudič s seboj na zelo visoko goro, mu pokaže vsa kraljestva sveta in njih slavo in mu pravi: »Vse to ti dam, če predme padeš in me moliš.« Tedaj mu pravi Jezus: »Poberi se, satan; zakaj pisano je: Gospoda, svojega Boga- moli in njemu samemu služi.« Tedaj ga je hudič pustil, in glej, angeli so pristopili in mu stregli.

— — —

»In glej, angeli so pristopili in mu stregli.« (Mt. 4, 11.)

Trikratni satanov poskus nad Kristusom razodeva spolnitev davne božje besede, izrečene v raju nad hudobnim duhom: »Sovraštvo bom naredil med teboj in ženo, med tvojim in njenim zarodom.« Ako je hudi duh skušal Kristusa, to kaže, da skuša satan vsako umsko bitje na zemlji, da je torej skušal tudi Marijo. Učeni Marijin razlagavec, jezuit p. Scheeben, sodi: da je skušal njeno vero in ponižnost, ki sta temelj božjih in dejanskih čednosti. S posebnim ozirom na to razlago je neznan slikarski mojster naslikal, kako so po premagani satanski skušnjavi pristopili k Mariji angeli in so ji stregli. Slika je pa taka:

Na zemeljski krogli stoji mogočna žena, obdana z vencem dvanajsterih zvezd. Okrog zemeljske krogle se ovija škodoželjna kača z lepim jabolkom v odprtem želu. — Pravkar je kača zasadila strupene zobe v lastni zapeljivi sad, češ, ves napad in vsak poskus je zastonj. V tem trenutku pa so prihiteli 4 angeli. Vsak izmed njih pojasnjuje od nove strani, kako se je izjalovil satanski napad nad Marijo. Prvi angel opazuje z vidnim veseljem, kako je stopila žena kači na glavo: nepremagljiva in nepremakljiva. Drugi angel drži v desnici lilijo in v levici rožo v znamenje, da je zemlja, ki je bila zavoljo Adama prokleta in obsojena v trnje in osat, pognala nevenljivo Lilijo in Rožo: Marijo. Tretji angel se z obema rokama oklepa palmove mladike: Zmagan je sovražnik prečiste Device in Matere. Ob tretjem angelu se namreč kača v zadnjem koncu in krču zvije v svitek v znamenje svoje onemoglosti. Četrti angel pa drži proti Mariji tablico z napisom »Blagor Brezmadežni Devici, ki je verovala«. Žena se pa z vdanim obličjem in z veselimi očmi ozira proti zemlji. Oči se zahvaljujejo, roke pa prosijo; oči se zahvaljujejo za veliko milost, roke pa se sklepajo v prošnjo molitev za človeški rod. Kolikim in kakšnim nevarnostim in izkušnjavam je izpostavljena vsaka duša in družina. Molimo! Bog, ki si z brezmadežnim spočetjem Device pripravil vredno prebivališče svojemu Sinu, prosimo te, ki si jo zavoljo smrti istega Sina obvaroval vsakega madeža, daj nam, da po njeni priprošnji čisti k tebi pridemo: na potu posta in pokore.

— — —

Prva postna nedelja (pepelnična).

Glejte, zdaj je čas milosti, glejte, zdaj je dan zveličanja. V teh dneh se torej skazujmo kot božje služabnike v veliki potrpežljivosti, v postih, v bedenju in v nehlinjeni ljubezni.

V. Svojim angelom je zate zapovedal.

O. Naj te varujejo na vseh tvojih potih.

Molimo: O Bog, ki svojo Cerkev z vsakoletnim štiridesetdanskim postom očiščuješ: daj svoji družini, da to, kar hoče od tebe doseči s svojo zdržnostjo, z dobrimi deli dopolni. Po Gospodu našem. . . .

O. Amen.

Katoliška akcija

Dalje.

7. Ali je KA pri nas potrebna?

Sveti oče je izrekel besedo »katoliška akcija«, ker je videl, da se rane sedanjega časa: brezbožnost, sebičnost, nezmernost, razuzdanost, sovraštvo med narodi in stanovi, razdrto družinsko življenje, brezposelnost itd. itd. brez gorečega katoliškega dela ne bodo dale ozdraviti. Katoliško delo (KA) naj bi bilo zdravilo za navedene rane. Ako je tako, potem je katoliško delo (KA) potrebno povsod, kjer je kaj bolnega v zasebnem, družinskem in javnem življenju.

Kako je pri nas? Ali so navedene rane že tako nevarne, da jih je treba zdraviti z vsestranskim, gorečim katoliškim delom po načelih KA? — Glejmo!

Imamo v svoji sredi ljudi, ki so svoj čas podpisali zakonski osnutek za izgon jezuitov. Ravno tako imamo ljudi, ki so mnenja, da je vzgoja mogoča brez vere. Nadalje ljudi, ki jim vest de dela nobenih očitkov, ko v knjigah in časopisih napadajo in smešijo verske stvari, ko na odru, v plesnih dvoranah, v zabaviščih nastopajo v vlogah, ki žalijo verski in nravni čut. Ljudi, ki v raznih oblastnih skupščinah, odborih in društvih podpirajo veri in nravnosti nasprotna stremljenja. Ljudi, ki vkljub temu, da so katoličani, podpirajo nekatoliška podjetja, knjige, časopise. Ljudi, ki navzlic svojemu »katolištvu« ne verujejo, ne molijo, ne hodijo ob nedeljah in praznikih v službi božji, ne prejemajo sv. zakramentov itd. Ljudi, ki strežejo raznovrstnim strastem: nezmernosti, razuzdanosti itd. Ljudi, ki so trdosrčni nasprotniki bolnikom, sirotam in revežem. Ljudi, ki živijo v sovraštvu, v divjem zakonu itd. itd.

To so bolni pojavi v življenju našega naroda, ki uničujejo njegovo časno in večno srečo. In zastopnika teh žalostnih pojavov najdeš povsod: od največjega slovenskega mesta do najmanjše gorske vasi. Najdeš jih med vsemi sloji, poklici in stanovi. Najdeš jih med starimi in mladimi, med možmi in ženami, med mladeniči in mladenkami. Niti svetiljke ne rabiš pri iskanju, kakor jo je rabil grški modrijan Diogen. On je pri belem dnevu s prižgano lučjo hodil po trgu v Atenah. Ljudje so ga posmehljivo izpraševali, kaj išče. — Človeka iščem — jim je odgovoril. — Ali ne vidiš, da se vse tare ljudi po

Kristusov čolnar.

(Izdali salezijanci na Rakovniku.)

Dalje.

»Jaz pa mislim, da je še bolj občudovanja vredno to, kako se znajo podvreči višjim ukazom, ki prihajajo bogve odkod. Ukaz je dan in izpolniti se mora. Vse se žrtvuje, i njihova prostost i mišljenje. To je strašna disciplina in s prav to disciplino dosegajo prečudne, čeprav uničujoče uspehe.«

»Res je, slepo se je treba pokoriti in sicer samo za en cilj: da rušijo in podirajo, kar je božjega.«

»Najbolj seveda jim je napoti rimska Cerkev in njen poglavar — papež. V to se zaganjajo že stoletja in še vedno upajo, da jo bodo podrli ali pa vsaj močno oslabili.«

»Baš sem se spomnil prav dobrega dovtipa, mogoče si ga že slišal. Pravijo, da je nekoč Bismarck, nemški kancler, poromal v Rim naravnost k cerkvi sv. Petra, pa si je dejal: »Tole bomo podrli, pa bo mir.« Dolgo in močno vrv je prinesel seboj. Privezal jo je na vrh kupole, sam se je pa postavil doli na sredo velikega trga sv. Petra. Popravil si je pikelhavbo, brke zavihal, v roke si pljunil, potem pa začel vleči, kar mu je duša dala.

Vlekel je in vlekel, da mu je pot lil s čela. Neki gospod v fraku in cilindru — pravijo, da je bil lucifer — si ogleda reveža, kako se muči, potem pa pristopi k njemu in ga vpraša, kaj pravzaprav hoče.

I kaj, podrl jo bom«, odvrne jezno gospod Bismarck.

»Veš kaj, brate«, mu reče lucifer, »ne bode nič. Jaz sem že skoraj 20 stoletij z vsemi svojimi legijami, kar jih imam na svetu in v peklu, zaletavam vanjo, pa je še omajal nisem. Tudi ti je ne boš!« Bismarck je odšel, a opravil seve da ni nič. Dalje sledi.

trgu? — Ne — je dejal modrec — to niso ljudje, ampak živali, zakaj voditi se dajo od živalskih nagonov . . . Ti boš brez luči našel nešteto zastopnikov navedenih žalostnih pojavov.

Te pojave je treba odpraviti, rane ozdraviti. Odpraviti se bodo dale samo z vnetim apostolskim delom (KA), ki ga za tem, da prepričuje verske nasprotnike o njihovi zmoti, spreobrača grešnike, pridobiva mlačne, se bori za versko-nravno vzgojo, brani verske pravice v javnem življenju, širi katoliške liste in dobre knjige, skrbi za lepo družinsko življenje, izravnava nasprotja, pomaga bolnikom, sirotam in revežem itd. itd.

Iz podanega je razvidno, da je KA tudi pri nas potrebna in bo potrebna tako dolgo, dokler ne bodo vse rane ozdravljene. Šele tedaj, ko bo vsak posameznik priznaval Boga in se bo v vsem svojem življenju ravnal po Kristusovem nauku, bomo mogli reči, da za nas poziv papežev na katoliško delo ne velja. Dokler pa se to ne zgodi, je katoliška akcija za nas potrebna kakor vsakdanji kruh.

Dalje sledi.

Iz življenja za življenje

ZA KRŠČANSKO VZGOJO NARODA.

Dne 4. februarja se je v Ljubljani vršil občni zbor društva »Kršč. šola«. Občni zbor je bil združen z veličastnim zborovanjem. Na zborovanju se je v vseh govorih podčrtala važnost krščanske vzgoje. Na tem mestu bomo objavili besede ljubljanskega škofa in rezolucije, ki so bile na zborovanju sprejete ter poslane na vsa merodajna mesta v uvaževanje.

Knezoškof kat. staršem in vzgojiteljem.

Da sem prišel na to zborovanje društva »Krščanska šola«, za to sem imel poseben namen. S svojo udeležbo hočem krščanski javnosti pokazati, za kako važno organizacijo smatram društvo »Kršč. šola«.

Katoliška Cerkev ima od Boga dano nalogo, vzgajati vse ljudi k večnemu cilju z učenjem resnice in nezmotljivim razlaganjem božjih zapovedi. Tej svoji od Boga ukazani dolžnosti in pravici se nikdar in nikjer ne more odreči. Ko bi se odrekla, nehala bi biti Cerkev Kristusova. Katoliški Cerkvi je ideal taka vzgoja, pri kateri vsi trije vzgojni faktorji: družina, Cerkev in država sporazumno in v soglasju sodelujejo, ker le na ta način je možna harmonična vzgoja »dobrega človeka«, to je takega, ki je sposoben za tuzemske naloge in obenem usmerjen k zadnjemu namenu vsega stvarstva.

Službeni zastopniki kat. Cerkve so se tudi pri nas z vsemi sredstvi, ki so jim na razpolago, trudili in se še trudijo, da bi vzbudili v odločilnih krogih razumevanje za vzgojni cilj Cerkve, ki je v najlepšem skladu s pravilno pojmovanim nacionalnim in državljanskim smotrom, in da bi preprečili vpliv

na vzgojo onim silam, katere zasledujejo blagor naroda in države. »Krščanska šola« ima v okvirju svojih pravil prav iste naloge, poleg tega pa še zelo važno nalogo, starše poučevati o dolžnostih prave krščanske vzgoje. Zaradi tega želim, da bi prav v vsaki župniji bila podružnica »Krščanske šole« in povsod živahno delovala. Potem se bo tudi dosegel ideal vzgoje, kakor ga ima Cerkev. In tedaj bode vzgoja narodu, državi in družbi v resnično korist.

Resolucije:

1. Krščanski starši se zavedamo, da smo dolžni na vso moč skrbeti za versko in moralno, fizično in državljansko vzgojo svojih otrok.

2. Namen krščanske vzgoje je nadnaravni človek, ki misli, sodi in dela dosledno po pameti, razsvetljeni z nadnaravno lučjo nauka Kristusovega.

Po velikem materijalnem napredku je bolj kot kdaj jasno, da samo zemeljske dobrine človeka ne morejo osrečiti. Svoje oči moramo obrniti v Boga, edini cilj popolnosti.

Krščanski starši zahtevamo krščansko šolo. Ko vzgoja skrbi za neminljivo nadzemsko srečo, skrbi predvsem za dušo, a prav zato je močna, da vzgoji tudi za to življenje nesebičnih, požrtvovalnih ljudi.

Ugotavljamo, da morala v naših šolah pozna samo tostransko načelo vzgajanja, ki kljub vsemu prizadevanju ne najde drugačnih nagibov, kakor ozire na korist ali na slabotne opise plemenitosti brez temelja. Nujna posledica take vzgoje je sebičnost, ki razkraja rodbino, povečuje v družbi gorje in državi škoduje toliko bolj, kolikor višjo stopnjo v njej zavzame gojenec take morale.

3. Verouk mora biti v vseh šolah osrednja moč za vzgojo značajev. Noben predmet ne sme mladini rušiti vere v odgovornost pred neskončno svetim Bogom, ki vse vodi in sodi.

4. Za učitelja, ki z besedo ali slabim zgledom uničuje najvišje nra-

Kakor hrasti v viharju...
(Za vero očetov.)

Po Strachwitzu priredil Kolenc Fr.

Dalje.

Nato je izginila.

Duhovnik je nekaj časa začudeno strmel za njo. Za hip mu je bilo žal, da je bil tako odkrit. Ko pa je pomislil, da Wernolt ni človek, ki bi mogel Heleno osrečiti in je radi tega bolje, da se ona ne ogreva preveč zanj, je bil zadovoljen. Rane se lažje zdravijo v začetku, dokler še niso preveč vnete.

Doma je kaplan našel med drugo pošto kartico očeta Pitalskega. Prišla je iz inozemstva. Tako je doznal, da se je beg posrečil.

— Beg! — je zamrmral med zobmi. — Ali bom morda moral tudi jaz bežati?

Spomnil se je na grofove besede, sklenil je roke in je mirno dejal:

— Zgodi se tvoja volja . . .!

— — —

Poučljive zgodbice.

Sicilijanski kralj Hiero je v III. stoletju pred Kristusom dal napraviti velikansko ladjo. Ko je bila gotova, so jo hoteli potegniti v vodo, a bila je tako težka, da je niso mogli premakniti z mesta. — Nazadnje se je kralj obrnil k slavnemu matematičarju Arhimedu in mu je naročil, naj naredi stroj, s pomočjo katerega se bo dala ladja spraviti v vodo. Arhimed je obljubil, da ustvari stroj, s pomočjo katerega bo lahko en sam človek dvignil ladjo in jo spustil v vodo. Ljudje so zmajevali glave . . . Stroj je bil

vne vrednote, ne sme biti mesta pri naši mladini. Starši ne moremo biti srečni, ako ne vidimo svojih otrok v dobrih rokah, katerim zaupamo.

V vsako šolo bodi nastavljen učitelj iste vere, kakor je večina učencev. Zakaj bi državna oblast veroizpovedi mešala in s tem budila do sebe nezaupanje, ko ima za vsako veroizpoved zadosti učiteljev in ji mešanje vrhu tega povzroča večje stroške kakor naravna porazdelitev.

5. Brez veroučitelja, ki ima poslanstvo od svoje cerkve, je pravi pouk v veri nemogoč. Učna uprava, ki ima dolžnost, pa tudi moč, da doseg cilja omogoči, mora veroučitelju zagotoviti tudi gmotni obstanek.

6. Skrb za kar najboljšo vzgojo otrok mora država dejansko pokazati tudi s tem, da v svojih ukrepih uvažuje vrednost zasebnih šol. Pravičnost do zasebnih šol je viden izraz svobodoljubnosti države, kateri je glavni smoter blagor naroda. Dobre zasebne šole dvigajo nivo tudi drugim šolam, ker na druge vplivajo s svojo odličnostjo. Ozir na potrebnost državjanske vzgoje ne more zapostavljati zasebnih šol, ker te kot najboljše vzgojevalnice kar najvestnejše izpolnjujejo predpise državne oblasti in dosežejo najbolj utemeljeno državljansko vzgojo.

Zahtevamo enakopravnost.

7. Gledišče, kino in radio se vedno bolj pritegujejo k vzgoji mladine. Te ustanove se borijo vsaj v veliki meri, če ne pretežno, za materijalni uspeh, zato so v največji nevarnosti, da zanemarijo skrb za vzgojno kakovost in v dosego privlačnosti strežejo nizkim nagonom. Pred očmi nam je zlasti očitna pogubnost nekaterih kino pred stav. V skrbeh za našo mladino opozarjamo prosvetno oblast, kako se med narod širi nemoralnost, spolna razbrzdanost in brezobzirno stremljenje po materialnem uživanju. Treba je močne državne roke. Zahtevamo, naj prosvetna oblast uvede strogo nadzorstvo nad temi ustanovami. Vodstvo

---

kmalu gotov . . . Bil je neke vrste vijak . . . Arhimed je kralja naprosil, naj on dvigne ladjo. Kralj je to v navzočnosti velike množice z lahkoto storil. To ga je tako razveselilo, da je izdal zanimivo naredbo: kar Arhimed pove ali ustvari, mora smatrati vsak za dobro in modro.

Arhimed je z enim navadnim strojem zaslužil priznanje, da so smatrali vsa njegova dela za modra . . . Kaj naj rečemo potem o Bogu, ustvaritelju sveta?

— —

Tomaža Mora so radi katoliškega prepričanja na smrt obsodili. An-

7.

Bilo je jeseni. Prvi pečeni zajci so prišli na mizo. Veliki župan one oblasti, na katere ozemlju je bil Heiligenberg, je priredil za nekatere povabljence večerjo. Veliki župan je bil neki dr. Sitten, po veri protestant. Jeseni l. 1871 je bil poslan v to, v pretežni večini katoliško oblast. Bil je tujec in ni poznal razmer. Radi tega je bilo ljudstvo nevoljno in je protestiralo. Protesti niso pomagali, ker je bil županov oče Bismarckov prijatelj.

Dr. Sitten je bil mož tridesetih let, visoke in močne postave. Preko obraza se mu je raztegala globoka brazgotina, spomin iz nekega dijaškega pretepa.

O kaki značajnosti se pri županu ni dalo govoriti. Bil je muha-enodnevnica. Kjer se je obetal zaslužek, tam si ga našel. Pripravljen je bil na vse, samo da je imel od tega korist.

Ta mož je imel veselo, ljubeznivo ženo, ki je vsa dotedanja leta preživela v velikem mestu. Ko je slišala o premeščenju v ta kraj, je preplašeno vzkliknila: »Tja nikakor ne grem!« Šele na moževa zagotavljanja, da biti veliki župan v tem kraju niso mačje solze, se je potolažila.

smejo imeti v rokah samo moralno neoporečni ljudje.

8. Opozarjamo prosvetno oblast na veliko moralno in intelektualno škodo, ki jo trpi mladina, če se vzgojitelji ne izbirajo po sposobnosti za pouk in vzgojo. Ne more biti dober vzgojitelj, kdor se ne usposobi z učenjem in življenjem. Pri nastavljanju naj odločuje vrlost kandidatov in socialni oziri.

9. Naše šolstvo nazaduje, ker je v mnogih šolah premalo učiteljstva. Kateri so nastavljeni, so preobremenjeni, mladi usposobljeni naraščaj pa gine v brezposelnosti. Prosvetna uprava more pogubnost tega stanja najbolj presoditi, zato jo pozivamo, naj se z vso močjo zavzame, da se ta dvojna škoda hitro popravi.

10. Starši, katerih otroci obiskujejo srednje in njim sorodne šole, smo poleg ostalih davkov obdavčeni še s šolnino, ki je mnogo previsoka in nepravično odmerjena.

Kaj moramo znati iz katekizma?

Največja zapoved.

(Nadaljevanje.)

Zadnjič smo rekli, da je največja in prva zapoved, ki je podlaga vseh drugih zapovedi — zapoved krščanske ljubezni. Rekli smo tudi, da nam nalaga zapoved krščanske ljubezni trojno dolžnost.

Ljubezen do Boga, ki je neskončno popoln in nas očetovsko ljubi, je prva dolžnost.

Kristus je rekel: Ljubi svojega bližnjega, kakor samega sebe (Mt. 22, 40).

b) Ljubezen do sebe.

je druga dolžnost, ki nam jo nalaga zapoved krščanske ljubezni.

Na večerjo je bilo povabljenih šest gospodov, med njimi grof Henrik Tannenberg in župnik Sender iz Heiligenberga. Poleg teh dveh so bili med gosti protestantski škof Schneider, oblastni šolski nadzornik Kibitz, baron Hellinghausen, potomec stare katoliške plemiške rodbine, in neki veleposestnik Orlov, ki je z raznimi mahinacijami prišel do velikega bogastva. To je bila nenavadna družba, če se vzame v ozir, da je bil veliki župan le v zvezi z ljudmi, ki so zavzemali visoke položaje. Še nikdar ni sedel kak grof Tannenberg v družbi šolskega nadzornika, niti kak baron Heillinghausen v družbi kakega špekulanta. Počaščenega se je čutil le nadzornik.

Kdo in kaj je bil župnik Sender? Mož šestdesetih let. Bil je visok, močen človek. Doba je naredila iz njega verskega mlačneža. Bil je otrok stare pruske uradniške družine, ki ji je bila državna oblast več, kakor cerkvena. Župnijsko službo je imel za državno in je pozabljal na nadnaravni značaj duhovskega stanu. Z dušo in telesom vdan državni oblasti je z veliko vnemo zagovarjal in izvrševal vladne odredbe. Odobraval je tudi Bismarckovo nakano o uvedbi držav-

gleški kralj Henrik 8. je namreč zapustil pravo ženo in je z drugo živel skupaj. Kancelar Mor pa tega ni odobraval in kralja ni priznal za poglavarja angleške cerkve. Mora so zaprli v ječo, da bi se tam omehčal. Ko ga vse muke niso mogle omehčati, je kralj poslal k njemu hčerko Marjeto, da bi ta pregovorila očeta. Zastonj! Nazadnje je prišla k njemu tudi žena in ga je na vse mogoče načine prosila, da naj popusti. Mor jo je poslušal in nazadnje mirno vprašal: Koliko let bi še tako lahko živela skupaj. — Žena je odvrnila: Vsaj 20 let.

Ali ni čudno, da Bog posebej zapoveduje, da moramo sebe ljubiti? Saj sebe vsak človek ljubi, kaj ne? Komaj pride otrok do pameti, že skrbi za to, da je sit in oblečen. In v tej skrbi potem mineva celo življenje. Skrbimo za hrano, obleko in koliko jih je, ki kopičijo bogastvo, da bi mogli živeti čim udobneje. Vse to je resnično, toda najdejo se na eni strani tudi ljudje, ki svojega življenja ne znajo ceniti, na drugi strani pa ljudje, ki sebe precenjujejo. Prvim ni nič mar skrb za zdravje in življenje, drugi pa naravnost obožujejo sami sebe in je edina njihova skrb, da nagrabijo vse, kar poželijo njihovi čuti. Prav ne ravnajo niti prvi niti drugi.

Zapoved ljubezni do sebe naglaša dvoje::

1. da smo dolžni sebe ljubiti;
2. da se moramo prav ljubiti.

Zakaj smo dolžni sebe ljubiti?

Sebe ljubiti smo dolžni, ker nas tudi Bog ljubi in hoče, da postanemo deležni njegove blaženosti.

Ljubezen, ki z njo ljubimo sebe, pa mora biti prava ljubezen. Bog nam je dal telo in dušo. Naložil nam je tudi dolžnost, da skrbimo za oboje. Ne samo za telo in ne samo za dušo, marveč za oboje. Za vsako v pravi meri. In kaj je prava mera? Prava mera je to, da zaradi skrbi za eno ne trpi škode drugo. Za telo torej ne smemo skrbeti tako, da bi duša trpela škodo. Skrbeti moramo za hrano, obleko in druge življenske potrebščine, a pri vsem tem ne smemo pozabiti na dušo. V skrbi za zemeljske dobrine ne smemo iti nikdar tako daleč, da bi delali s tem greh in bi dušo postavljali v nevarnost večne pogube. Boljše je, da včasih telo trpi kako pomanjkanje, kakor da bi duša trpela škodo; kajti duša je več ko telo, ker bo živela v večnosti. To je prava ljubezen, kakor jo tirja od nas Bog.

— Vidiš, je odvrnil soprog, če bi še rekla vsaj tisoč let, bi še nekaj bilo! Toda radi 20 let naj izgubim večnost?

In Mor je šel v smrt. Misel na večnost ga je obvarovala padca.

— —

Neki fantek je imel lepo ovčko. Ta je tako dolgo skakljala okrog trnovega grma, da se je zbodla in je začela krvaveti. Fantek je tekel k očetu in je prosil: »Pridi, oče, in posekaj ta grm, ker pičil je mojo ovčko!« Oče je šel s fantkom. Poleg grma sta se vsedla. A kmalu so priletele ptičke in so z vej začele

ne cerkve. Veliki župan je poznal župnikove nazore in ga je ravno radi tega povabil na večerjo.

Po večerji je veliki župan povabil goste v svojo delovno sobo. Tam jim je ponudil cigare in liker, potem pa je dal prinesti v velikih vrčih piva.

Gostje so v veselem razpoloženju kramljali o vsakdanjih malenkostih. Polagoma pa so prišla na vrsto važna politična vprašanja in naposled je veliki župan speljal pogovor na versko polje.

Grof Henrik se je takoj oglasil in je vprašal:

— Gospod župan, kako je z našo državno cerkvijo? Ste za naš kraj že našli škofa?

Prisotni so prisluhnili. Župnik Sender se je nemirno premikal v naslonjaču.

Veliki župan je bil v zadregi. Odgovoru bi se bil rad izognil, a ni bilo mogoče. Zakašljal je in dejal:

— Za ustanovitev državne cerkve so tla zelo ugodna. Tudi v tem kraju ne bo potežkoč, ker ste za novo cerkev gotovo vsi navdušeni.

Prisotni so se spogledali. Molčali so. Za hip je tudi župan utihnil. Nato pa je govoril o neki tajni naredbi iz Berlina, ki velikim županom na-

Kdaj (torej) **sebe prav ljubimo?**

Sebe prav ljubimo: če za življenje na zemlji skrbimo po pameti in predvsem skrbimo za zveličanje svoje duše.

— — —

»Ne bodite v skrbeh za svoje življenje, kaj boste jedli in tudi ne za svoje telo, kaj boste oblekli . . . Saj vé vaš nebeški Oče, da vsega tega potrebujete. Iščite najprej božjega kraljestva in njegove pravice, in vse to se vam bo navrglo.« (Mt. 6, 25, 32, 33.)

Julij Zeyer:

Vrt Marijin.

Poslovenil Marko Kranjc.

(Dalje.)

Ne telesi, ampak njuni duši sta si drhteli naproti. Mirno sta šla v hišo, nad hišo pa je zažarelo nebo v čisti krasoti svojih lesketajočih zvezd in zasnula zemlja je v sanjah dihala balzam.

III. Zgodnja danica.

Ubog je bil Joahim, ko je prišel v hišo svojega tasta, toda Gospod je bil ž njim ter mu je blagoslovil in obilo množil imetje. Njegove črede so rastle na širokih pašnikih, žetve na njegovih poljih so bile divne. Toda Joahim ni maral kupičiti časnega premoženja, njegova roka je bila

Po ulici sta korakala neki katoliški učitelj in socialistični novinar.

Vi katoličani — je dejal novinar — se tožite, da mi socialisti neprenehoma rovarimo zoper katoliško vero. A temu ni tako. Ni je treba napadati. Le poglejte ta križ ob cesti! Ali vidite, kako ga obsipava sneg, kmalu ga popolnoma zasiplje. In ljudje bodo od vseh strani hiteli mimo nje-

laga dolžnost, da zberejo okrog sebe sposobne ljudi in z njihovo pomočjo širijo državno cerkev v obliki splošne krščanske cerkve, ki bi družila v sebi pripadnike vseh krščanskih cerkva.

Župan je govoril kake četrt ure. Ko je utihnil, se je oglasil evangeličanski škof. Zoper novo državno cerkev je izrazil nekaj pomislekov. Škofu se je pridružil šolski nadzornik. Veliki župan pa se za ta dva ni dosti zmenil.

Grof Henrik Tannenberg je igral vlogo Jude. Pred kakimi dvajsetimi leti je napovedal boj katoliški Cerkvi. Takrat ga je neki spovednik karal zaradi grešnega življenja, a to njemu ni bilo pogodu.

— Če pomislim — je začel — kako moji sorodniki mislijo o verskih stvareh . . . in tako misli tudi večina ljudstva . . . moram reči, da stvar ne bo šla brez boja. Toda če mislite, da storim domovini uslugo, pri prvi priliki javno prestopim k starokatolikom.

Županu je zaigralo srce od veselja.

— Izvrstno! — je vzkliknil. — Gospod grof, če to storite, vlada ne bo skoparila s priznanjem.

Županovim besedam je sledil molk. Možje

pobirati volno, ki je tam ostala. Nato so zletela v gnezdo. »Vidiš, otrok«, je dejal oče, »volna tvoje ovčke greje male ptičke v gnezdu. Ali naj tudi še sedaj izsekam grm?« — Fantek je odvrnil, da ne . . .

Malovernim.

Lev Tostoj je rekel nekoč mlademu človeku: »Ako te grize misel, da je vse, kar si kdaj razmišljal o Bogu, pogrešeno in da ni Boga, ne bodi radi tega iz sebe. Tako se dogaja vsem. Nikakor ne misli, da izvira tvoja nevera odtod, da res ni Boga. Ako ne veruješ več v Boga, v katerega

ga po svojih opravkih. Kdo se bo brigal za ta zasipani križ? Ni se treba zoper njega boriti! Sneg ga polagoma zasiplje in ljudje ga sploh opazili ne bodo! Tako bo tudi s katolicizmom — je hotel na podlagi primere storiti sklep, a preden je mogel svoja izvajanja nadaljevati, je iz neke stranske ulice pritulil silen veter . . . socialistu je strgal z glave klobuk . . . in ko je veter ponehal, se je na zasneženem križu spet prikazal Kristusov obraz in je milo zrl na moža.

— Da — je odvrnil sedaj učitelj — prah zakrije v duši Kristusovo podobo, toda le tako dolgo, dokler ne prihrumi nad človeštvo silen vihar . . . sve-

odprta in kar je rosilo v njo, je zopet teklo iz nje v roke, ki so se dvigale k njemu za pomoč. In Joahim je delil vse svoje dohodke in vse imetje, ki ga je ž njim Gospod obdaroval, leto na leto na tri enake dele: prvega je dajal vdovam, sirotam in ubožcem, drugega je posvečal templju v Jeruzalemu in šele kar je preostajalo, je odmenil za svojo hišo ter za svoje prijatelje in sorodnike. V njegovi hiši je vladal mir božji in Joahim in Ana sta živela v zakonu čisto in pobožno ter v tihi sreči. Le eno jima je kalilo radost življenja, sicer tako popolno: da nista imela otrok. Tako je že bežala njuna mladost in odcvetala njuna žarna lepota in težka skrb je padla Ani v dušo in glava ji je klonila v žalosti na prsi. Kakor lije duhovnik olje pred oltarjem, tako je izlivala Ana neprestano svojo dušo v molitvi pred Gospodom v globokem hrepenenju in upanju, ki jo je vedno napajalo kakor vonjiva dišava v upanju, da je odločena za velike reči. Saj je vendar zvenelo nekdaj Arkasu iz ust kakor obljuba, da je poklicana izpolniti poslanje; Bog sam ji je navdihoval njene molitve in njeno željo, da se ta molitev izpolni, željo, ki ji je razjedala srce ter jo v notranjosti žgala kakor razbeljena kovina! Je-li postala nevredna, da bi bila mati, nevredna, da bi bila šteta med prednike Mesijeve? Se-li še ni bližala ura? Ah, vsa nežnost, ki je vroče klila v njej, naj celo neplodna premine

si veroval doslej, je v tem vzrok, da je bilo v tvojem verovanju doslej nekaj sprevrženega; zatorej se potrudi, da boš bolje pojmoval to, kar imenuješ: Bog! Ako je malikovalec prenehal verovati v svojega lesenega boga, ne pomeni to, da Boga v resnici ni, marveč le, da Bog ni iz lesa.

— —

Katoliška športna zveza v Franciji.

Francoski katoliški športniki so združeni v posebni športni zvezi. V zvezi je včlanjenih 2872 društev s 170 tisoč člani.

— — —

so se ozrli na župnika Senderja. Vsi so čutili, da bodo njegove besede odločilne. Veliki župan je bil nekoliko v skrbeh. Mislil je že, da bo moral Senderju ponuditi škofovski prestol.

— Gospodje — se je naposled oglasil župnik — jaz razumem razloge, ki vodijo vlado. Preštudiral sem zgodovino in bom svoj odpad od Rima lahko opravičil pred svojo vestjo. A ena briga me tare. Kaj bo, če ljudje ne bodo istega mišljenja kakor jaz?

Župan si je oddahnil.

— Nič strahu, gospod župnik — je zamahnil z roko. — Ljudstvo vam bo sledilo. Vi bote šli na Holandsko. Tam vas bodo posvetili v škofa. Nato se vrnete in bote vzeli vodstvo v roke.

Župnikovo srce je udarilo, kakor do takrat še nikdar ne. Škof! Od rimske strani je čutil samo preziranje, komaj se je dokopal do župnije v zapuščenem Heiligenbergu. A pri starokatolikih bo škof! . . . S težavo je krotil svoje veliko razburjenje.

— Gospod župan, prosim nekaj časa za razmišljanje — je dejal s tresočim se glasom.

Dalje sledi.

in zamre kakor seme, ki ne more nikdar pognati?

In premagana se je v solzah zgrudila na tla ter poljubljala zemljo, to skrivnostno krilo, ki neprestano rodi življenje v tihoti. In zopet, zopet in zopet je v trpljenju na tihem klicala k Bogu — pred Joahimom pa je molčala in mu ni odkrila svoje težke bolesti; in Joahim, ki je tudi na skrivnem trpel, je ravnotako dušil pred Ano svoje vzdihe. Tako je mineval čas in oba sta že nehala upati, a moliti nista nehala in na lokah in polju in ob ognjišču sta se njuni duši neprenehoma dvigali h Gospodu.

Tako je potekal čas. Nekoč pa se je zgodilo, da je prinesel Joahim svoj običajni dar v tempelj in eden tamošnjih duhovnikov mu hladno reče: »Tvoj dar, se zdi, Bogu ni ljub. Zakaj je brez otrok tvoj zakon? Iz hiše Davidove si, iz tvojih otrok bi se mogel naroditi Mesija. Morda si omadeževan z velikim grehom in zato ti je Bog odrekel otroke. Vzemi torej svoj dar in pojdi iz templja!«

Ko je duhoven izgovoril te nepremišljene besede, je padlo nekaj kakor groza na vse, ki so stali blizu, tako da so se jeli pred Joahimom umikati. Dasi brez krivde, vendar Joahim ni izpregovoril ne besedice v svojo opravičbo in je šel iz templja. Stal je pred vratmi ter si s plaščem zakril obraz. V Nazaret se ni hotel vrniti. Bil je osramočen in svoje sramote ni hotel nesti pod streho, kjer je živela žena. Zbežal je torej v puščavo ter si ondi postavil šotor. Štirideset dni se skoro ni dotaknil ne jedi in ne vode; premišljeval je le, s čim bi bil pač razžalil Boga in ne lepi li vendarle kaka krivda na njem.

In prišli so k Ani ter ji pripovedovali, kaj se je bilo zgodilo v templju. Tedaj se je Ana zaprla v svojo sobo in sedla na tla kakor žalujoča vdova ter si potresla pepel na glavo. V tej žalosti je prebila dolgih štirideset dni neprestano.

Ko pa je ta doba pretekla, se je oglasilo v njenem srcu zopet nekako hrepenenje, videti božji svet, jasno nebo in šelesteča, zibajoča se drevesa. In prišla je iz temne sobe z gorečo svetilnico ter šla v tihi vrt, ki je cvetel za hišo. Zunaj pa še ni bila tema, prijeten večer je bil in srebrnast mrak.

Ana je sedla pod drevo; bila je stara smokva in v njenih vejah so snivale ptičice v svojih gnezdih in zdajzdaj tiho zaščebetale, kakor bi uspavale svojo deco. Ta nežnost ptičic jo je ganila. Tiho je obesila srebrno svetilnico na smokvino

tovna vojna, naravne nesreče . . . preizkušnje . . . kajti potem . . Potem s toliko večjo silo zajoka duša po zabrisanem Kristusovem obrazu . . .

Dr. Toth.

— —

Iz knjige modrega človeka.

»Kadarkoli slišim govoriti o ljudeh, ki se pečajo s tako ogromnimi nalogami, kot je obnova celih narodov, obnova celih držav ali celo vsega sveta, vedno najprej vprašam: Ali so ti ljudje že sami prišli mimo črte obnove, ki jo napovedujejo. Če se nahajajo še na tej strani, jim svetujem, naj ponižno pometejo pred svojim lastnim pragom, predno gredo uničevat narode, države in svet, da napravijo prostora za nekaj novega. Če so pa to črto notranje duhovne obnove že sami prekoračili, potem bodo pa že vedeli, kaj jih je same obnovilo, pomladilo, poboljšalo, očistilo, potem jim bo lahko to, kar so sami prestali in s čemer so sami sebe obnovili, kot najvišji svetovni nazor uveljaviti pri obnovitvah družine, naroda, domovine, države in magari tudi vsega sveta. Toda ne prej.«

»Človeka v človeku spoznavati, je vzvišena naloga. Spoznavati človeka v samem sebi, pa je še višja, toda svoje nedostatke s pogumnimi očmi pogledati in

jih nikdar ne izgubiti izpred oči, tudi če se poboljšamo, je najbolj vzvišeno . . .«

— —

vejo ter brez besede sklenila roke. Bala se je že klicati k Bogu, ko njegova volja očividno ni hotela slišati njene prošnje, in v nemi odpovedi se ji je glava ponižno sklonila na prsi.

Dalje sledi.

Za našo deco

Nevošljivost.

(Po češki narodni pravljici.)

Mati sv. Petra je bila v svojem življenju jako nevošljiva in zato je prišla v pekel. V celem svojem življenju ni storila drugega dobrega dela, kakor da je nekoč darovala nekemu revežu malo prediva. Sv. Peter je bil zato žalosten, da je njegova mati v peklu, zato jo je hotel rešiti ter pridobiti v nebesa. Ko sta torej nekoč šla Gospod in sv. Peter po svetu, se je sv. Peter osrčil ter prosil svojega nebeškega Učenika za mater. Gospod je dejal:

»Ako boš mogel potegniti mater iz pekla na onem darovanem predivu, potem bo rešena.«

Sv. Peter se je požuril, da reši mater. Navezal je lakno k oknu, da je končno predivo, razpleteno na lakno, segalo v pekel. Ko se je to zgodilo, je pokilcal sv. Peter mater, naj se prime za lakno, da jo izvleče iz pekla. Petrova mati se je res prijela za lakno in sv. Peter je vlekel z vso močjo, da jo reši.

Ko pa so to zagledale druge trpeče duše v peklu, so si tudi one zaželele rešitve. Naobesile so se za obleko matere sv. Petra kakor vinske jagode in sv. Peter je vlekel vse v nebesa. Sv. Peter tega še zapazil ni. Toda njegova mati je zavidala drugim dušam, da bi se tudi rešile iz peklenskih muk. In tako se je zgodilo, da ko je že bila blizu nebes, se je stresla, da one duše odpadejo raz nje nazaj v pekel. Ali to ji je škodovalo, kajti potem, ko se je stresla, se je pretrgala nit in mati sv. Petra je padla z drugimi dušami nazaj v peklensko brezno. In tako se sv. Petru ni posrečilo, rešiti mater, ker je bila drugim nevošljiva.

Janko Krajnc.

Kronika naših župnij

Sv. Peter v Savinjski dolini. Župnik dr. Janez Ev. Jančič. Število duš 1442. Cerkev je bila zidana leta 1256. Leta 1859 je bila podaljšana. — Duhovno življenje: III. red 192, Dr. vednega češčenja 414, Dr. krščanskih družin 260, Br. Srca Jez. 758, Br. Srca Mar. 612, Br. rožnega venca 600, Br. živega rožnega venca 450, Br. karm. M. b. 28, Mar. dr. za može 112, Mar. dr. za mladeniče 96, Mar. dr. za dekleta 114, Apostolstvo mož 48. — KA še ni organizirana.

Polzela. Župnik Janez Jodl. Število duš 1787. — Duhovno življenje: III. red 250, Dr. vednega češčenja 150, Dr. krščanskih družin 120, Br. Srca Jez. 581, Br.

Srca Mar. 536, Br. rožnega venca 620, Br. živega rožnega venca 21, Mar. dr. za dekleta 107, Cerkvena stavbena družba 280. — KA še ni organizirana.

Teharje. Župnik Pavel Vesenjak. Število duš 4215. Cerkev je bila sezidana v letih 1906—08. — Duhovno življenje: III. red 160, Dr. vednega češčenja 71, Dr. krščanskih družin 89, Br. Srca Jez. in Mar. 1441, Br. rožnega venca 508, Br. živ. rožnega venca 28, Mar. dr. za mladeniče 68, Mar. dr. za dekleta 163, Apostolstvo mož 64, DŠV, Marijin vrtec: 70 dečkov in 82 deklic. — KA še ni organizirana.

Žalec. Župnik Anton Veternik. Število duš 3390. Lani je bilo: 50 krstov, 19 porok in 45 pogrebov. — Cerkev je bila zidana v letu 1903—06. K župniji spada romarska cerkev v Petrovčah. V župniji je bolnica za duševne bolezni v Novem Celju in hiralnica usmiljenih bratov v Vrbju. — Duhovno življenje: III red 50, Dr. vednega češčenja 170, Dr. krščanskih družin 200, Br. Srca Jez. 791. Br. Srca Mar. 510, Br. rožnega venca 2, Br. živega rožnega venca 45, Mar. dr. za dekleta 95, Marijin vrtec: 81 dečkov in 97 deklet. — KA še ni organizirana.

Hoče. Nadžupnik Alojzij Sagaj (dekan). Število duš 5013. Lani je bilo 131 krstov, 23 porok in 86 pogrebov; najstarejši mrlič je bil v 90. letu starosti. Svetih obhajil je bilo 12.000. — Hočka nadžupnija je ena najstarejših na Štajerskem, ustanovljena od oglejskih nadškofov. Nekoč je obsegala celo Dravsko polje in Haloze. Stara je nad 1000 let. — V župniji so štiri pokopališča ter pet šol. — Sedanja cerkev je bila zidana leta 1532. Pod cerkvijo je dobro ohranjena kripta, kjer sta dva spomenika iz paganskih rimskih časov. Med podružnicami je najbolj znana podružnica Device Marija v Brezju, kjer je ob nedeljah in praznikih redna služba božja. — Duhovno življenje: III. red 162, Dr. vednega češčenja 70, Br. Srca Jez. in Mar. 720, Br. živega rožnega venca 5, Apostolstvo mož in fantov 44, Marijina družba 150, BCM 16, Marijin vrtec 160. — KA še ni organizirana.

Cirkovce. Župnik Anton Ravšl (duhovni svetnik). Število duš 2700. Lani je bilo: 67 krstov, 16 porok in 30 mrličev. Svetih obhajil je bilo 21.000. — Stara cerkev je bila zidana leta 1603, nova pa 1905. Postavljena je bila s prostovoljnimi darovi. — Duhovno življenje: III. red 461, Dr. vednega češčenja 377, Br. Srca Jez. in Mar. 330, Br. živega rožnega venca 73, Br. karmelske Matere božje 399, Mar. družba za žene 215, Mar. družba za dekleta 220, Apostolstvo mož in fantov 64, BCM 16, Marijin vrtec 167 dečkov in deklic, Dr. sv. Jožefa 373, Srcu Jez. posvečene družine 32. — KA še ni organizirana.

Katoliški pojavi doma in v svetu

Iz tajništva KA v Mariboru. — Pretekli teden so se vršili dekanijski tečaji KA za dekanije: Stari trg (v Slovenjgradcu, navzočih 120 ljudi in 12 duhovnikov), Mežiška dolina (v Prevaljah, 70 ljudi, 12 duhovnikov), Dravograd (v Dravo gradu, 50 ljudi, 4 duhovniki), Vuzenica (v Vuhredu, 35 ljudi, 5 duhovnikov), in Marenberg (v Maren bergu, 80 ljudi, 6 duhovnikov). — Predavala sta gg. predsednik Fr. Jerebič in tajnik Fr. Kolenc (v Vuhredu samo g. predsednik). — Pretekli petek se je vršila seja škofijskega odbora KA. Na seji se je med drugim sklenilo, da se bo priredila tretjo postno nedeljo po vseh župnijah v škofiji »nedelja KA« s cerkvenimi govori o katoliški akciji.

Cerkveni koncert. Pevsko društvo »Maribor« bo priredilo dne 2. marca zvečer v mariborski stolnici cerkveni koncert. Čisti dobiček se bo dal mariborskim Vincencijevim konferencam za podporo revežev.

Vsi župnijski uradi, ki so prejeli od tajništva po 2 ali 3 izvode knjižice »Bodi apostol«, se prav lepo naprošajo, da blagovolijo čimprej poslati denar; ako pa knjižic nikakor ne morejo obdržati, jih naj vrnejo (uradno na škofijstvo).

Dobrodelni koncert
2. marca 1934
v mariborski stolnici.

KA v Slov. Bistrici. Preteklo nedeljo dne 11. februarja je bil v Slovenski Bistrici dan KA. Ustanovil se je župnijski svet in odbor KA. Pred ustanovitvijo je tajnik KA iz Maribora navzočim očrtal bistvo, smoter in ustroj KA ter podal potrebne smernice za delo župnijsk. odbora in sveta. Popoldne je v cerkvi govoril mladini o lastnostih katoliške mladine, po cerkvenem opravilu pa v župnišču posebej fantom o nalogah katoliškega fanta-apostola.

12letnica vladanja sv. očeta. V pondeljek dne 12. februarja je sv. oče obhajal 12letnico papeževanja. Ob tej priliki se ga je spomnil ves svetovni katoliški tisk. Sv. oče pa to tudi zasluži, kajti po njegovih delih ga smemo prištevati med največje papeže. Bog mu daj tudi pri nadaljnem delu obilo blagoslova in pomoči.

Pri čitanju katekizma se spreobrnil. Neki Korejec je dovolil ženi, da postane katoličanka. Ona pa je želela, da bi tudi mož postal katoličan. Poslužila se je zvijače. Dasi je znala dobro brati, je vendar moža prosila, naj ji glasno čita iz katekizma vprašanja, ki jih mora pred krstom znati. Mož je privolil v to. Med čitanjem pa je začela v njem delovati milost božja. Ko je prišel dan ženinega krsta, je tudi on izrazil željo, postati katoličan. Želja se mu je izpolnila. Krščen je bil obenem z ženo.

Ozdravljenje na priprošnjo male Bernardke. Kartaginski nadškof Lemaitre je 12 let trpel vsled bolečine v želodcu in v črevesih. Zdravniki so ga proglasili za neozdravljivega. Ko so mu prisodili še 48 ur življenja, se je nadškof zatekel k mali Bernardki. Bolečine so hipoma prenehale. Proti večeru je nadškof mirno zaspal in čez dva dni je vstal iz bolniške postelje popolnoma zdrav.

Kaj ga je privedlo do spreobrnenja? V katoliško Cerkev je prestopil znani anglikanski duhovnik W. F. Stead. Pri tej priliki je dejal: »Prestop h katolicizmu pomeni zame največjo srečo, ki sem jo sploh mogel doživeti. Ko so me prijatelji povpraševali po vzroku mojega spreobrnenja, mi je bilo težko odgovoriti. Nesiguren sem bil radi tega, ker sem imel za prestop več vzrokov. Najbolj sta vplivala name praznik Vseh svetnikov in Vernih duš dan. Vse kršč. cerkve izpovedajo občestvo svetnikov, dejansko se kaže ta izpoved le v katoliški Cerkvi. Protestantska vzgoja me ni nikdar navajala na to, da je treba svetnike častiti, ali da se smemo k njim zatekati za pomoč. Posledica tega je bilo to, da sem svetnike smatral za neki pradavni zgodovinski pojav. Sedaj pa čutim, da tvorim z njimi eno veliko živo družino. Če so moje molitve slabe, imam za pomočnike svetnike. Drugi vzrok, ki me je privedel v naročje katoliške Cerkve, je katoliška dobrodelnost. Nikdo se ne zavzema za reveže s tako ljubeznijo, kakor le katoličani.

Maršal in kristjan. V Parizu je izšla knjiga »Le marechal Fabert« (Desclee de Brouwer et Cie), ki je dobesedno izkopala iz prašine eno največjih osebnosti Francije pod Ludovikom XIV. Ta mož, ki ni bil svetnik, ki je bil bojevit vojskovodja, postal francoski maršal, najbližji svetovalec kralja, a ostal trdoglav katoličan, ki ga ni mogla odvrniti od doslednega, brezkompromisnega izvajanja vseh dolžnosti katoličana nobena čast, nobeno zapeljevanje, nobena korupcija, nobena oblast, si je v svojih mladih letih izbral svoje življenjsko geslo, ki mu je ostal zvest do groba. In to geslo bi bilo prav, če bi si zapomnili: »Kakšen kristjan bi pa bil, če ne bi bil prepričan, da

postane vsak človek hudoben, kadar je izgnal ljubezen do bližnjega iz svojega srca.«

Književnost.

Za sveti postni čas priporočamo knjigo **»Na Kalvarijo«,** ki obsega različne obrazce za opravljanje molitve križevega pota. Ker obsega knjiga tudi zgodovino te molitve in postnih pobožnosti, bo gotovo vsem dobrodošla. Gg. duhovnike prosimo, da ljudi opozorijo na to knjigo. Cena v platno vezani knjigi je 25 Din. Naroča se v Tiskarni sv. Cirila v Mariboru.

Premišljujte Jezusovo življenje vsaki dan vsaj 5 minut! Kdor hoče Jezusa poznati, mora o Njem premišljevati. Premišljujemo s pomočjo znamenite knjige Veracruysse: **»Premišljevanja v življenju Jezusa Kristusa za vsaki dan v letu«.** Delo obsega dve knjigi, nad 1100 strani, knjigi sta vezani v celoplatno in staneta obe skupaj samo 44 Din. Dobite jih povsod, naročite jih najlažje iz Tiskarne sv. Cirila v Mariboru.

Koledar od 18. do 24. februarja.

18. februar, 1. postna nedelja: Simeon. — 19. februar, pondeljek: Julijan, mučenec. — 20. februar, torek: Elevterij, škof, mučenik. — 21. februar, sreda: Srečko, mučenec. — 22. februar, četrtek: Petra stol. Antioh. — 23. februar, petek: Peter Dam, cerkveni učenik. — 24. februar, sobota: Matija, apostol.

Glavni mesečni namen za februar, blagoslovljen po sv. očetu: Priznanje Boga za skupnega Očeta, bližnjega pa za brata. — 18. februar, nedelja: Svetost duhovnikov. — 19. februar, pondeljek: Misijoni in duhovne vaje. — 20. februar, torek: Pogosto sv. obhajilo. — 21. februar, sreda: Čistost mladine. — 22. februar, četrtek: Misijonarji in misijonski poklici. — 23. februar, petek: Zakonsko življenje. — 24. februar, sobota: Katoliške organizacije.

Tiskar: Tiskarna sv. Cirila v Mariboru, predstavnik Albin Hrovatin v Mariboru. Urednik: Franc Kolenc, korni vikar v Mariboru. — Izdajatelj: Mariborske župnije, predstavnik Franc Kolenc, korni vikar v Mariboru.

Poštnina plačana
Leto 6. Štev. 8.

NEDELJA

Izhaja vsak petek.
Cena:
Celoletno 24 Din, polletno 12 Din, mesečno 2 Din. Inozem. 48 Din.

Tednik za versko življenje

Maribor, 25. februarja 1934.

Uredništvo: MARIBOR, Aleksandrova cesta 6/I.
Ček. rač. 15237.
Uprava: Maribor Koroška cesta 5.

Jezus se spremeni na gori.

Kvaterna nedelja v postu.

1. Nedeljska božja beseda.

Evangelij:

Mat. 17, 1—9.

Po šestih dneh je vzel Jezus s seboj Petra, Jakoba in njegovega brata Janeza, jih peljal posebej na visoko goro in se pred njimi spremenil: njegov obraz se je zasvetil ko solnce in njegova oblačila so postala bela ko luč. In glej, prikazala sta se jim Mozes in Elija in sta govorila z njim. Oglasil pa se je Peter in rekel Jezusu: »Gospod, dobro je, da smo tukaj; ako hočeš, naredimo tukaj tri šotore: tebi enega, Mozesu enega in Eliju enega.« Ko je še govoril, glej, jih je obsenčil svetal oblak, in glej, glas iz oblaka je rekel: »Ta je moj ljubljeni Sin, nad katerim imam veselje, njega poslušajte!« Ko so učenci to slišali, so padli na svoj obraz in se silno bali. Jezus pa je pristopil, se jih dotaknil in rekel: »Vstanite in ne bojte se!« Ko so pa oči povzdignili, niso videli nikogar razven Jezusa samega. Ko so šli z gore, jim je Jezus zapovedal: »Nikomur ne pravite tega, kar ste videli, dokler Sin človekov od mrtvih ne vstane.«

— —

»Vstanite in ne bojte se!« (Mt. 17, 8.)

Danes vam prinaša nedeljski pridigar prevažno besedo. Ali komu pogum bolj pristoja kot katoličanu? V čem je skrivnost pravega poguma? V Gospodovem povelju: »Vstanite in ne bojte se!« Kadar so vojaki, pripoveduje zgodovina, videli Napoleonov pogled in slišali njegovo besedo, so bili pripravljeni, da gredo zanj v ogenj in smrt. Kaj je Napoleon v primeri s Kristusom? Po besedi Napoleonovi: ». . . nič drugega ko predmet za šolsko nalogo, dočim je Kristus živa Resnica in Ljubezen«. In mi katoličani ne bi šli v boj za Kristusa?

Kaj še opravičuje naš pogum? Pogled na resnico, ki jo gledamo v svojem duhu in pogled na ljubezen, ki jo nosimo v svojem srcu. Ali ne vidite, koliko jih napačno izbira, narobe izvoli? Namesto za resnico gredo za zmoto; namesto za resnico gredo za videzem; namesto za ljubeznijo gredo za sovraštvom; namesto za življenjem gredo za smrtjo. Mi pa hočemo biti služabniki resnice in ljubezni. Služabnikom resnice se spodobi pogum. In mi bi boječe zastopali božje resnice in pravice v javnem življenju? Kako predrzni so, kateri oznanjajo zmoto, kako oblastni so, kateri razširjajo laž! In mi varuhi resnice bi pred njimi trepetali? Mi da bi izdajali resnico za laž in za zmoto? Služabnik resnice je pogumen mož.

Kaj še opravičuje naš pogum? Ljubezen! Nam katoličanom je v prvi vrsti naročeno: »Ljubite te med seboj!« Pa kakšna medsebojna ljubezen je to, če pusti brat brata na krivem potu, če sestra mirno gleda sestro, ki tava v zmoti. Kdor ljubi, želi ljubljenemu le dobro. Starši, vi ste premehki do svojih otrok! Pravite: »Siliti jih ne moremo, če nočejo.« Kdo drug ima pravico in dolžnost, da jih sili k dobremu, kdo drugi kakor vi, ki ste jim dali življenje? Seveda, siliti jih morate pogumno in pravočasno, dokler se mlado deblo še da naravnati. Kdor ima resnico Kristusovo in ljubezen Kristusovo, mora biti pogumen. Katoličani, bodimo pogumni, Bog je z nami! Ali ne slišite, kako nam kliče: »Vstanite in ne bojte se!«

— —

2. Nedeljska molitev.

Nikomur ne pravite tega, kar ste videli, dokler Sin človekov od mrtvih ne vstane!

V. Svojim angelom je zate zapovedal.

O. Naj te varujejo na vseh tvojih potih.

Molimo: O Bog, ki vidiš, da smo brez moči, čuvaj našo notrajnost in varuj nas na zunaj, da se obvarujemo vseh nezgod na telesu in očistimo slabih misli v duši. Po Gospodu našem . . .

O. Amen.

Katoliška akcija

Kristusov čolnar.

(Izdali salezijanci na Rakovniku.)

Dalje.

Mnogo resnice je v tem dovtipu. Cerkvi se ni treba ničesar bati, saj ima za sabo zgodovino skoro dveh tisočletij. Nikdar ji niso nič mogli. Saj, če odpreš evangelij, ti bo takoj jasno: Peklenska vrata je ne bodo premagala!

Vidiš, prav tele strani, ki jih tu berem, so me napeljale na te misli. Na, preberi, če hočeš.«

»Prosim, prosim!«

V knjigi se je bralo takole: »Cerkev božja plove že 20 stoletij po razburkanem morju sveta. Od vseh strani jo bijejo valovi brezbožnosti in sovraštva. Toda ona se nima kaj bati. V njej je Kristus sam, ki tudi valovju zna zapovedovati. Veliko manj se je Kristusovemu čolnarju — papežu bati kot pa onemu brodniku, ki je čez razburkano reko vozil Cezarja. Ko je brodnik drhtel, mu je Cezar dejal krepko: »Kaj se li bojiš, saj Cezarja voziš!« Brodnik je z novo močjo udaril z vesli, ker so mu besede »Cezarja voziš« dale poguma. V Petrovi ladji —

(Dalje.)

8. Kdo se mora zanimati za KA?

Če človek zboli, ne trpi le tisti del telesa, ki se v njem dejansko čutijo bolečine, marveč so več ali manj prizadeti vsi ostali deli. Kolikor oboleli del ne more opravljati življenjskih nalog, v toliko se morajo ostali deli bolj potruditi ter pri ozdravitvi bolnega dela sodelovati. Ako bi si medsebojni telesni deli odrekli medsebojno pomoč, bi se zgodilo, kar čitamo v knjigi rimskega pisatelja Livija.

Tisti čas, ko udje človeškega telesa še niso bili v tako tesni zvezi ko danes, marveč je vsak ud delal po svoji volji, so se udje razjezili nad tem, da morajo želodcu streči, on sam pa le uživa. Zakleli so se, da ne bodo storili za želodec nič več. Roke so rekle, da ne bodo donašale ustom hrane, usta so rekla, da ne bodo sprejela hrane, zobje pa so rekli, da ne bodo razgrizli hrane. Rečeno — storjeno. In kaj se je zgodilo? Glad ni škodoval samo želodcu, marveč vsem udom. Roke in noge so tako oslabele, da se niso mogle pregibati. Usta se niso mogla premikati. In jezik je obolel. Sedaj so udje uvideli, da želodec ne skrbi le zase, marveč dobiva od njegovega dela moč celo telo in so spet začeli opravljati vsak svoje delo.

Človeška družba je organizem (neke vrste telo). Posamezniki so udje tega organizma. Življenje nam podaje žalostne vzglede, ki pričajo, da so nekateri udje bolni (brezbožniki, verski mlačneži, nezmerniki, razuzdanci, podivjanci, lakomneži itd. itd.). Nekateri njih so že tako zastrupljeni (z brezboštvom, sovraštvom, mlačnostjo in drugimi strastmi), da se sami ne morejo ozdraviti. Ozdraveti pa morajo, ker je njihova bolezen v škodo celi človeški družbi. Pri zdravljenju jim morajo drugi pomagati in sicer s tem, da jih spreobračajo in utrjujejo v pravem katoliškem življenju. To je katoliško delo, ki ga je sv. oče mislil, ko je dejal: »Katoliška akcija«.

Vsi smo člani človeške družbe, vsi udje tega velikega organizma . . . Dokler si živ, si član človeštva, brez ozira na to, kdo in kaj si. Tega članstva ti ne more nihče odrekati. Združeno pa je to članstvo z dolžnostmi, ki jih mora vsak član kot del človeške družbe izpolnjevati. **Največja dolžnost vsakega člana je, da skrbi za blagor celote.** Na blagor celote se mora vsak član ozirati v ce-

lem svojem življenju; vsa svoja dela mora tako uravnavati, da niso v materijelno in versko-nravno škodo družbe. In še več mora storiti. K takemu življenju mora vzpodbujati tudi druge. Za časno in večno srečo človeške družbe namreč ni dovolj, da le nekateri živijo lepo, krščansko, marveč morajo vsi člani tako živeti.

Člana človeške družbe sva ti in jaz — in vsi, kar nas je. Za blagor družbe moramo delati vsi. Vsak brez izjeme mora krščansko živeti in h krščanskemu življenju navajati druge. To dolžnost nam nalaga sv. oče s »katoliško akcijo«. Nalaga jo vsakemu posamezniku — vernikom ravnotako ko duhovnikom. Na vprašanje: »Kdo se mora zanimati za KA?« boš torej lahko odgovril. Zanimati se mora za njo vsak član človeške družbe, ker je dolžnost vsakega člana skrbeti, da je ta družba zdrava in srečna.

(Dalje sledi.)

v sveti Cerkvi — pa je sam Jezus Kristus. — »Jaz ostanem z vami do konca sveta.«

Nekoč je dejal Gospod preroku Izaiji: »Dvigni oči in poglej!« V duhu je videl v dalj-ni puščavi novi Jeruzalem z nesmrtnim vencem ovenčan, od vseh narodov slavljen. Ta novi Jeruzalem je božja Cerkev, vsakemu vidna, združena z božjim Sinom kot njegova nevesta. Odkar jo je poklical k življenju, je vedno z njo.

Dalje sledi.

Iz življenja za življenje

POSNEMAJTE KRISTUSOV VZGLED!

Letos smo dobili od prevzv. našega nadpastirja v Mariboru postni pastirski list o prenovitvi v Kristusovem duhu, ki je za časno in večno srečo posameznikov, družin in družbe, neobhodno potrebna.

Nadpastirjeva beseda izzveni v klicu: »Posnemajte Kristusov vzgled!« In kakšen je bil Kristus? Poslušajte besede pastirskega lista!

»Kristus je vzel na sebe podobo hlapca, se je ponižal in je bil pokoren do smrti, smrti na križu. — Zato nimajo Duha Kristusovega, ki hočejo gospodovati nad drugimi in samovoljno zapovedovati; nimajo ga sinovi in hčere, ki ne ubogajo svojih staršev in z njimi grdo ravnajo; nimajo ga verniki, ki se upirajo odredbam zakonite cerkvene oblasti; nimajo ga državljani, ki ne spoštujejo pravičnih zakonov in postav.

Kristus si je prostovoljno izbral za svoj delež uboštvo. Zaradi vas je postal ubog, dasi je bil bogat, da bi po njegovem uboštvu vi obogateli, piše sv. Pavel Korinčanom. Kristus je klical gorjé bogatinom, vendar le tistim, ki edinole v bogastvu iščejo svojo tolažbo. Zveličanje pa je prinesel s svojim obiskom bogatinu Zaheju, ki mu je mogel reči: Glej, Gospod, polovico svojega imetja dam ubogim, in ako sem koga v čem prevaril, povrnem četvero. Blagroval je Kristus uboge, pa le uboge v duhu, to se pravi, uboge, ki v duhu, to je v srcu, ne hrepenijo po bogastvu, in ki vdano, zavoljo Boga, prenašajo uboštvo. V znani Kristusovi priliki prisodi gospodar vinograda delavcem pravično prisojeni denar, zavrne pa nje, ki se ne držijo pogodbe.

Nasprotno Duhu Kristusovem ravna torej, kdor si kopiči denar in bogastvo, bodi s krivičnim dobičkom, bodi z izrabljanjem ali na račun ubogih delavcev. Ni pa tudi po Duhu Kristusovem, ako bi se kdo hotel z nasiljem polastiti premoženja, ki ni njegovo.

Ali vidite, dragi moji, da je le v Duhu Kristusovem mogoča pravilna rešitev socijalnega, družabne-

ga vprašanja? Premožni imajo pravico do svoje pravično pridobljene lastnine, pa tudi dolžnost, da v ljubezni delijo od svojega premoženja pomoči potrebnim ubožcem. Ubogim delavcem gre po pravici delu primerna, za življenje zadostna plača; veže jih pa tudi dolžnost, da svoje delo vestno vršijo in ne terjajo večje mezde, kakor jim gre . . .

Kristusov Duh je nadalje Duh odpovedi in trpljenja. Prostovoljno se odpove Sin božji vsem udobnostim življenja ter sprejme zvrhani, od Očeta mu podani kelih smrtnih muk, nam v pouk, da moramo resno vzeti njegovo besedo: Če hoče kdo priti za menoj, naj se odpove samemu sebi in vzame svoj križ ter hodi za menoj! — Ne strinja se z Duhom Kristusovim, kdor ne pozna mere v jedi in pijači, kdor streže grešnemu poželenju ter hoče zaužiti vse, tudi nedovoljene naslade sveta, na drugi strani pa se izogniti vsemu, kar je človeški naravi neprijetno. Za treznost in čistost je treba premagovanja samega sebe in dostikrat hudega boja: Nebeško kraljestvo trpi silo, in le tisti, ki rabijo silo, ga potegnejo na se.

Kristus je dejal: Učite se od mene, ker sem krotek in iz srca ponižen, in našli boste mir svojim dušam. Daleč proč od Duha Kristusovega so vsi, ki gojijo razprtije, držijo sovraštva, iščejo maščevanje, hočejo, da bi se moralo vse ukloniti njihovemu mnenju, zahtevajo zadoščenje za vsako razžaljenje časti. — Kristjani, drug drugega bremena nosite, tako boste izpolnili postavo Kristusovo. Ne povzdigujte se drug nad drugim, ker pred Bogom smo vsi skupaj manj ko nič. Fantje predragi, skrbite, da bodo izginili iz vaših vrst medsebojni prepiri, pretepi, uboji, ki so tako sramotni, ki tako zelo nasprotujejo Duhu krščanske izobrazbe!

Kristus je bil poln ljubezni in usmiljenja, celo do sovražnikov. Po svoji domovini je hodil od kraja do kraja, deleč dobrote; za nje, ki so ga križali, je molil: Oče, odpusti jim! Kako nekrščansko je, s trdo besedo odslavljati prošnike, ki želijo od nas pomoči; kako nasprotno Duhu Kristusovemu, držati dneve in leta jezo nad onimi, ki so nam storili kaj hudega! — O ljubi verniki! Radi dajajte miloščino in Bog vam bo dal svojo milost. Bodite usmiljeni, kakor je tudi vaš Oče usmiljen, pa boste usmiljenje dosegli. Odpustite, če imate kaj zoper koga, da vam tudi vaš Oče, ki je v nebesih, odpusti vaše grehe.

Kristus je bil prešinjen ognja, gorečega za čast nebeškega Očeta in za odrešenje duš. Prišel sem, da vržem ogenj na zemljo, in kako želim, da bi se vnel! Gorečnost za tvojo hišo me razjeda. — Tudi vas, dragi verniki, naj podžiga Duh Kristusov, da boste vsak po svojih močeh podpirali in pospeševali, kar je v čast božjo, pa da boste z apostolsko vnemo reševali duše iz zank sovražnikovih in jih pridobivali za Kristusa. Plačilo apostolov bo vaše plačilo.

Kristus je kazal junaško srčnost v svojem poslanstvu. Veliki duhovniki in vodniki judovskega ljudstva, farizeji in pismouki, vsi so se zedinili in zarotili zoper njega. On pa je za nebeški nauk, ki ga je oznanjeval, za resničnost svojega božanstva, prostovoljno šel v trpljenje in smrt. — Možje in žene, vrli fantje in dobra dekleta! Pogumno kažite pred svetom svoje versko prepričanje! Brez strahu se potegujte za resnico in pravico, pa zastopajte pošteno in dobro stvar! Nič se ne bojte, če je treba zastaviti besedo v obrambo nedotakljivih pravic Boga in sv. Cerkve. Trpljenje in mučeništvo za sv. vero je ena največjih milosti božjih. Duh Kristusov naj vas vodi, do boste vselej in povsod priznavali Kristusa pred ljudmi, potem vas bo on priznal pred Očetom, ki je v nebesih.«

Kaj moramo znati iz katekizma?

Največja zapoved.

(Nadaljevanje.)

Prva dolžnost, ki nam jo nalaga zapoved krščanske ljubezni, je ljubezen do Boga — neskončne dobrote in našega nebeškega Očeta.

Druga dolžnost je ljubezen do sebe — podobe božje in dediča nebeškega kraljestva.

Tretja dolžnost pa je

c) Ljubezen do bližnjega.

Bog je naš nebeški Oče, mi smo njegovi otroci — vsi brez izjeme. Pri njem ni razlike med bogatim in revežem, med vladarjem in podložnikom. Vsi, prav vsi smo enaki. Vse nas ljubi z enako ljubeznijo in vse nas hoče osrečiti v nebesih.

Sebe moraš ljubiti, ker te ljubi Bog in te je postavil za dediča nebeškega kraljestva.

Bog ljubi tudi tvojega bližnjega kakor tebe. Ker moraš sebe ljubiti, moraš ljubiti tudi svojega bližnjega in sicer ravnotako kakor sebe. To je popolnoma razumljivo. Pred Bogom sta ti in tvoj bližnji enaka. Tako mora biti tudi ljubezen, s katero ljubiš sebe in bližnjega, enaka.

Kdo je naš bližnji?

Naš bližnji je vsak človek, naj bo prijatelj ali sovražnik.

Ljubiti prijatelja, sorodnika, znanca ni težka stvar, pač pa je treba premagovanja za ljubezen do sovražnika. A tudi tega moramo

Kakor hrasti v viharju . . .

(Za vero očetov.)

Po Strachwitzu priredil Kolenc Fr.

Dalje.

Župan je bil zadovoljen. Da bo tako lahko šlo, si ni mislil.

— Gospodje, prisrčna hvala za vaše razumevanje v tej važni stvari — se je priklanjal gostom. — Mislim, da lahko sporočim v Berlin, da je ta kraj navdušen za državno cerkev.

— Ne! — se je oglasil baron Hellinghausen, ki je sedel precej oddaljen od drugih in je ves čas molčal, tako da so ostali skoraj pozabili nanj. — Ničesar ne poročajte! Ljudstvo ni navdušeno za državno cerkev. Jaz sam pa odločno protestiram proti takim izdajalskim zarotam, ki jim je svrha uničiti katoliško Cerkev!

Ko da je treščilo v čedno družbo. Vsi so kar otrpnili od začudenja. Županu je sape zmanjkalo. Šele čez čas se je oglasil:

— Gospod baron — je dejal nevoljno — ka-

Katoliška akcija v Združenih državah.

V Združenih državah, kjer živi 20 milijonov katoličanov, to je nekako šestina vsega prebivalstva, kat. akcija v zadnjem času kaže razveseljiv razmah. Sicer je obstojala že kakih 10 let in sicer, odkar je bil ustanovljen »National Chatholik Welfare Conference«, ki je organizatorično središče za delo katoličanov. — Kat. akcija pa, kakor jo želi papež, se je stoprav zdaj pričela. Nekaj časa nosi že tudi glavno glasilo omenjenega centralnega vodstva naslov »Kat. akcija«. V pričetku meseca

ljubiti. V tem oziru imamo zapoved in vzgled od Kristusa samega: »Ljubite svoje sovražnike; delajte dobro tem, ki vas sovražijo, in molite za tiste, ki vas preganjajo in obrekujejo, da boste otroci vašega Očeta, ki je v nebesih.« (Mt. 5, 44, 45.) Kristus pa ni samo zapovedal, da moramo sovražnike ljubiti, marveč je tudi z vzgledom pokazal, da je taka ljubezen mogoča. V letih javnega delovanja je božji Učenik ljudem le dobrote delil. Žalega ni storil nikomur. In kaj je prejel za svojo dobrotljivost? Nehvaležnost. Tisti, ki so videli njegova dobra dela in so jih bili tudi deležni, so ga preganjali, mučili in morili. Kaj je storil Odrešenik? Ko je visel na križu in je videl pod seboj svoje preganjalce, je vzdihnil proti nebesom: »Oče, odpusti jim, saj ne vedo, kaj delajo!« (Luka 23, 34.) Odpustil je svojim najhujšim sovražnikom in je tudi nebeškega Očeta prosil zanje odpuščanja.

Bližnjega je dolžen vsak ljubiti. Kakor pa mora biti ljubezen do Boga in ljubezen do sebe prava, tako mora biti prava tudi ljubezen do bližnjega.

Kdaj bližnjega prav ljubimo?

Bližnjega prav ljubimo, če spolnjujemo, kar je Kristus naročil: „Vse kar hočete, da bi ljudje vam storili, storite tudi vi njim“. (Mt. 7, 12.)

Drugače tudi biti ne more. Vsak človek zase želi, da bi drugi storili le to, kar je njemu dobro in prijetno, nikdar pa česa takega, kar bi bilo zanj neprijetno in škodljivo. Ali ne želiš tega tudi ti? Pač! In imaš prav. Kar pa je tvoja želja, to je želja tudi tvojega bližnjega. Izpolni mu jo in ravnaj nasproti njemu tako, kakor žileš, da on proti tebi ravna.

— — —

oktobra so se vršili 3 veliki kongresi, ki so doprinesli k razčiščenju pojmov o katoliški akciji. Prvi se je vršil v Newyorku, drugi v St. Paulu in tretji v Čikagu. Prvega se je udeležilo do 2000 zastopnic raznih krajevnih skupin, mnogo škofov, mestni župan in guverner države, apostolski delegat Cicognani, je imel predavanje o delu krščanske žene v okviru katoliške akcije. In poleg tega so govorili še trije škofje. Sklepni govor je imel zopet papežev delegat in sicer o posvečenju družine. 12. okt. se je podobno zborovanje vršilo v Či-

ko se drznete tako nastopati in napadati stvar, ki je v dobrobit domovine?

— Gospod župan — je odvrnil baron — to ni v dobrobit domovine. Katoličani se ne bodo dali zavesti, marveč se bodo uprli vladi in začela se bo borba, ki bo za domovino ne dobrota, marveč nesreča!

Županova razburjenost se je stopnjevala. Ves razkačen je kričal:

— Gospod baron, poglejte druge države: Rusijo, Anglijo . . . Ali ne gre tam vse v najlepšem redu?

— Pri nas ne bo šlo — je mirno odvrnil baron — Nemški narod je vdan papežu. In ta narod je bolj odločen, kakor vi mislite. Nato vas opozarjam.

— Gospod baron — je dejal nekoliko bolj mirno župan — čemu ta komedija? . . . Vi niste nikdar veljali za dobrega katoličana. Razen tega ste do grla zadolženi in želite, da bi vam država pomagala . . . Dragi gospod, če bodete tako nastopali zoper vladine namene, ne smete imeti nikakega upanja. Vlada vam bo pomagala

Julij Zeyer:

Vrt Marijin.

Poslovenil Marko Kranjc.

(Dalje.)

Tedaj ji je bilo, kakor da jo je v hipu obvel tajepolni dih in lasje so se ji jeli ježiti in začela se je ogledovati po vrtu, napol v omamici, tako posebni, čudni omamici. In zdajci je opazila, da se vsi žarki lijejo iz mogočno vzplamtele svetilnice na lavorjev grm njej nasproti, da se zlivajo na prečuden, nikdar viden način v določne obrise; in glej, kar je zdaj videla, je bila postava: mladenič v jasnobelem oblačilu je stal v vrtu. Sij, bolj bel od snega, mu je žarel krog senc in krila je imel iz iskrečih se rubinov. In vendar je bila to senca, dasi ji je z bliščem slepila oči, prozorna senca: ker Ana je skozi poigravanje njenih barv jasno videla obrise listov lavorjevega grma za njo in rožne cvete oleandrov, ki so rastli za lavorjem pri studencu. Ana je nepremično strmela na prikazen in srce ji je bilo v grozi. Oko se ji je širilo in kakor v vročici ji je plula kri. Tedaj se oglasi iz te sence mil glas, govoreč: »Konec je tvojim solzam in tvoji vzdihi bodo onemeli! Vzemi palico v roko in pojdi v Jeruzalem! Tam v templju daruj dva bela goloba. Ko prideš po daritvi iz templja, boš srečala

Kdo nas krepča?

V nekem samotnem kraju v Črnem lesu stoji zakotna hišica. V njej stanuje številna družina. Nad to družino je visel strahoten bič že od začetka: polovico otrok je bilo že od mladosti slaboumnih. Težak križ za stariše! Toda to je bil le del križev in pomanjkanja, ki jim je bil še odločen.

Prišla je kruta vojna, ki je tudi v to samotno hribovsko vas poslala svoje znanilce nesreče. Najstarejši sin, ki je bil zdrav, je moral v vojno. Slovo je bilo težko, kajti bil je steber družine. Bil je prideljen k pehoti. Čez par tednov je prišlo poročilo iz Vogezov: »Padel je!« —

Bil je tudi drugi sin

le tedaj, če postanete starokatoličan in bote podpirali njena verska stremljenja.

— A tako! — je vzkipel baron. — Prodati bi se moral? . . . Ne, gospod župan! Raje od gladu umrjem, kakor da bi sprejel Judeževe srebrnike. Tako delajo podleži . . . Res, nisem bil goreč katoličan, toda od sedaj naprej bom. Lahko noč, gospodje!

Vstal je in šel.

Župan in gostje so kakor otrpli strmeli za odhajajočim baronom. V sobi je zavladala grobna tišina. Dobrega razpoloženja je bilo konec. Čez čas so se gostje dvignili, se poslovili ter odšli.

Župnik in grof Henrik sta na vozu molčala. V župnikovi duši so se borili zli duhovi z dobrimi. Grof Henrik pa je razmišljal o tem, kako bo opravičil pred domačimi svoj prestop k starokatolicizmu. Najbolj se je bal Sidonije, ki bi v verski gorečnosti dala življenje za katoliško vero. Kaj bo rekla, ko bo izvedela za njegov korak?

— — —

kagu, na katerem je zopet bilo nad 2000 udeleženk. Tu je nastopil kard. Mundelein, apostolski delegat, drž. guverner, župan mesta in mnogo odličnih gostov. Na vseh kongresih se je povdarila potreba, da katoličani usmerijo svoje delo po direktivah papeških enciklik o kršč. zakonu, o kat. akciji in o socilani encikliki. Izvedba teh enciklik v praktično življenje mora biti naloga ameriške Katol. akcije. Škofje so naročili duhovščini, da omenjene tri enciklike sistematično obravnava na prižnicah. Prav tako so bili ustanovljeni socialni

poklican v orožje. Slovo je bilo dvakrat težje, kajti slutil je baš isto usodo, ki je zadela že brata. Mati se ni mogla ločiti. Ne dolgo po slovesu je prišlo pismo iz Kampagne: — »Padel je!« —

Ali je še več nesreče odločene ubogi družini? Da! Usoda ne spi. Kruta vojna je zahtevala še eno žrtev. Prišel je na vrsto še tretji sin. Poslovil se je, kakor se poslavlja nešteto sinov, ko odhajajo za večno z doma. Beseda mu je zastala v grlu, ko je hotel povedati materi: »Za večno z Bogom!«

Pretekel je dober mesec, ko je prinesel pismonoša rdeč listič, ki je vseboval polno grozote in žalosti: »Padel je!«

pod obokom Zlatih vrat svojega moža. Ž njim se vrneš sem. Bog je s teboj!«

Tako je govorila prikazen in ko so odzvenele njene besede, se je razblinila v zraku kakor jutranja megla v solncu. Toda beli sij je trepetal po celem vrtu in tih spev kakor tisočerih v snu žvrgolečih slavčkov je plul kakor vetrec skozi večer. Nato je bilo tiho, nemo; sij je ugasnil in mrak se je stemnil. Ana pa je kakor omamljena vstala ter omahovala v svojo sobo, ondi se zrušila oslabljena na posteljo in zadremala. Tedaj se ji je v spanju zopet prikazala ona prozorna senca v svoji snežni belini, stala je njej nasproti ter nekaj pisala na steno. Ana se je takoj zbudila. In glej, na steni je plamtelo nekaj kakor blodna lučka: bila je beseda, ki jo je angelj napisal, bilo je zgolj ime: »Marija«. Prikazen angelova pa je zginila.

Drugega dne se je odpravila Ana, odeta v belo oblačilo in zastrta z belim pajčolanom, na pot v Jeruzalem, kakor ji je bilo ukazano, in potem je darovala v templju po angelovem naročilu dva bela goloba. In ko se po svoji daritvi odpravi iz templja ter pride pod obok Zlatih vrat, zagleda Joahima, stoječega ob mramornatem stebru, ki je imel obliko izklesane palme. Vsa nema v svoji radosti Ana obstoji, Joahim pa reče: »Hvala Gospodu, mojemu Bogu! Niso bile varljive sanje, ki so mi ukazale, naj grem

krožki, ki so za predmet obravnavanja določili v prvi vrsti socialno okrožnico papeža Pija XI.

Krščanska drama v japonskem gledališču.

Mikihiko Nagata, poznani japonski dramaturg in novelist, je napisal dramo: »Kirishitan Emaki«, ki obravnava zgodovino kristjanov v Nagasakiju. — Prva vprizoritev je bila v gledališču Kabukiza, ki je največje in najlepše gledališče v Tokiju in sploh v Japonski in je imela popoln uspeh. Naslov in vsebina dela »Slika kristjana« je vzeta iz knjige »Zanimive zgod-

8.

V bližini stopnic, ki so vodile k heiligenberškemu gradu, je stala papirnica in trafika vdove Wilding. Vdova je bila revna in ne bi mogla vzdrževati sebe in dveh otrok Henrika in Anice, če bi je ne podpiral grof Henrik s tem, da je pri njej kupoval vsakovrstne drobnarije in cigare. Vsako jutro je kupil deset cigar.

Od večerje pri velikem županu je poteklo leto dni. Z državno vero ni šlo tako lahko kakor je veliki župan mislil. Vlada je uvidela, da bo treba polagoma pripravljati tla. Prvi korak je storila jeseni leta 1873 z uvedbo civilne poroke.

Ko je grof Henrik nekega jesenskega jutra prišel v trafiko, je našel vdovo Wilding zatopljeno v čitanje nekega časopisa.

— No, kaj je novega, gospa Wilding? — je vprašal grof.

Šele sedaj je dvignila vdova glavo.

— Glejte, gospod grof — je potisnila časopis na pultu pred grofa — ukiniti hočejo poroko. Če bi moj Karl to doživel, se ne bi nikdar poročila.

Grof se je nasmehnil.

iz puščave ter se napotim sem, kjer mi bo dodeljena sreča, da zagledam tebe, Ana, pod obokom Zlatih vrat!«

In Ana in Joahim sta se objela ter povzdignila svoje oči in glej, zopet je Ana videla jasno prikazen angelovo; plul je nad njima, položil roke na njuni glavi in žarki, lijoči iz njega, so tvorili kakor blesteč oblak krog njiju, tako da ju je demantni blišč kar slepil. Tako sta šla skup roko v roki izpod oboka Zlatih vrat in zahvaljujoč Boga odpotovala nazaj v Nazaret, kjer ju je čakala njuna tiha hišica s prijaznimi sencami svojih sob in stari vrt, poln cvetočih smokev, terebint in margaranov.

Tako sta živela zopet skupaj čista v blaženosti in v njunih dušah ni bilo več sence. Ana je imela zdaj obljubo, po angelu ji naravnost oznanjeno, in zavedala se je svoje velike naloge. In prišel je dan, ko je Ana rekla Joahimu: »Že je izpolnjeno, kar je sel božji tistikrat obljubil v vrtu: Cvet vzcvete na palici Aronovi. Brez madeža je spočet sad, ki se nad njim zaraduje zemlja in nebesa!«

Ko je bil dopolnjen čas, se je zgodilo, da je bila Ana sama v svoji sobi in je Joahim skozi odprta vrata zaslišal klic njenega glasu. In ko je hitel k njej, glej, je bila zopet kakor v zlatem oblaku, kakor tistikrat pod obokom.

Dalje sledi.

Je to je človeško? — Ali zamore uboga zemska mati prenesti toliko bolečin: doma slaboumni, iz vojne odmeva stalen usoden refren: padel je! In vendar ni zmagala na trnjevi poti. Četrti sin ji je umrl še isto leto na ponesrečeni želodčni operaciji.

Nekega večera — bilo je kmalu po vojni — je pozno v noč nekdo klical na pomoč ne daleč od samotne hišice. Žena gre ven pogledat. Groza, kaj vidi: njen mož leži v krvi. Soseda je nekdo okradel. Ta, misleč, da je on tolovaj, vstreli v gluhi noči proti senci ter zadene nesrečnega očeta, ki je že v vojni žrtvoval tri sine, četrtega mu je pa ugrabila prezgodnja smrt na operaciji. (Kon. sl.)

— Draga gospa, sklepanja zakona ne more nikdo ukiniti. Niti Bog sam ne.

Slabo je naletel.

— Izvolite, visokoučeni gospod grof — je začela besedičiti vdova — potisnite nos sem. Tu je zapisano, da poročnih obredov več ne bo opravljal župnik, marveč načelnik ali predstojnik urada. Svatovski vozovi bodo stali pred glavarstvom, ne pred cerkvijo, in namesto župnika bo kak smrkav škric govoril mladožencem. Ljubi Bog, kaka neumnost!

Vdova se je začela na ves glas smejati. Grof jo je gledal ves iznenaden in užaljen.

— V Heiligenbergu sem jaz predstojnik urada! — je dejal čez čas grof slovesno.

Vdova je za hip ostrmela, potem pa se je zgrabila za glavo in je vzkliknila:

— O Bog, še to! Gospod grof, ali ste ob pamet!? Vi bote nadomeščali župnika pri poroki? No, potem ne bo šel nihče k poroki. Zapomnite si to!

Žena je bolestno vzdihnila in je potisnila pred grofa škatljo, da bi si izbral deset cigar.

be iz Nagasakija«, ki je nedavno izšla. Junak drame, neki mladi umetnik iz mesta Nagasaki, je imel svoj atelje pri naselbini tujcev. Tako je dobil od nekega Evropejca naročilo, da mu napravi razpelo iz lesa. Pri tem delu je podlegel silnemu vplivu Križanega, postal je katoličan vkljub silnemu preganjanju, ki je prav tedaj divjalo. — Spreobrnil je tudi svojo zaročenko, ki mu je nasvetovala, da bi se z begom na nizozemsko ladjo odtegnila preganjanju. Beg se je ponesrečil, umetnika zgrabijo in ga križajo. Tudi nevesta se brani, da

Za našo deco

Zaprti vrag.

Pisal p. Paskal, mis.-kap.

Moj tovariš Bernard je dobil v dar lep gramofon. Pa si mislite veliko začudenje in strmenje zamorskih kristjanov, ko prvič slišijo človeški glas iz tega stroja. Popolnoma nemogoče se jim je zdelo kaj takega.

Ta stvar je gotovo v zvezi s satanom, pravijo. Pa kdo neki govori v omarici?

Tudi pagani so prišli poslušat gramofon. Pri njih pa, ki verujejo v duhove, je bilo že kar v naprej pribito: vrag sedi notri, misijonar ga je vzel in sedaj ne more več ven. Po celi deželi je šla pripovedka o zaprtem vragu v čudni skrinjici.

Ko sem začel vrteti, so me zadrževali za roko in dejali: »Pater, kaj, boš sedaj zmučkal vraga? Čisto gotovo ga boš zmučkal. Imej vendar usmiljenje z njim. Ali ne slišiš, kako kriči, zdihuje in prosi milosti?«

Pri njih bi bila zastonj vsaka razlaga. Še manj bi razumeli o notah, ki so vsekane v plošče. Ne bi mi verjeli za ves svet ne, zato sem jih pustil pri njih mnenju: misijonar ima zaprtega vraga in vsak dan ga šiba, zato, ker ukrade toliko duš.

— —

Čednost se plačuje, pregreha pa kaznuje.

Anica je bila edina hčerka ubogih, pa pobožnih starišev. Njen oče je bil zidar in malokdaj doma; zato sta mati in hčerka sami oskrbovali malo posestvo. Dasiravno nista veliko pridelali, vendar je bilo dovolj za njiju in za očeta, kadar se je vrnil. V tej družini je vladala zadovoljnost in božji blagoslov. A tudi v to srečno družino se je naselila solza bridkosti.

Njihov sosed, ki je bil zelo bogat in imel mnogo posestva, že dolgo

---

bi dala znak odpada s tem, da bi stopila z nogo na razpelo, zato tudi njo umorijo ob njenem ženinu Seinosuko. Dne 5. nov. 1933 je bila na prošnjo pisatelja te drame v tokijski stolnici sv. maša za mučenca Seinosuko, junaka drame, ki predstavlja obenem zgodovinsko osebnost. Sv. maše so se udeležili gledališki igralci in drugo osobje gledališča, a tudi mnogo drugega občinstva.

Ameriški katoličani za misijone.

V Zed. ameriških državah so katoličani nabrali za kat. misijone okrog 25 milijonov dol.

Ko je grof videl vdovino ogorčenje, je hotel stvar nekoliko omiliti in je dejal:

— No, stvar še ni gotova. Pravijo, da se cesar in cesarica protivita, toda Bismarck . . .

— Da, da! — je srdito previknila vdova grofa — Ta lopovski Bismarck je vsega kriv. Prej sem ga spoštovala, a sedaj ga sovražim.

Pri tem je strgala Bismarckovo sliko s stene in jo zmečkala ter vrgla v koš.

Grof je od začudenja pozabil na cigare. Nepremično je strmel v vdovo.

— No, no! — jo je hotel pomiriti. — Nisem vedel, da ste tako vneta katoličanka. Saj ste včasih z menoj vred zasmehovali pobožneže in ste nešteto nedeljskih maš zamudili.

— Žal, res je bilo tako! — je vzdihnila vdova. — Toda sedaj je temu konec. Večkrat sem vam nasedla, ko ste me odvračali od izpolnjevanja verskih dolžnosti, a sedaj vidim, da vodi taka pot v — pekel. Od sedaj naprej mi molčite o verskih stvareh! . . . Anica bo šla prihodnje leto k prvemu sv. obhajilu. Naj vidi svojo mater pobožno. Megla se je razpršila pred mojimi očmi. Biti hočem prava katoličanka. Dalje sledi.

ni mogel videti teh dobrih ljudi, zaradi neke pravde, ki je bila že nekdaj med njimi, zavoljo neke meje, ki bi morala biti po njegovi sodbi njegova, a bila je zidarjeva. — Zdaj je prišel maščevalni trenutek! Zmanjkalo mu je namreč nekaj denarja. Nesreča pa je hotela, da je ravno tisti dan, ko je bogatinu zmanjkal denar, šel pošteni zidar v mesto plačevat dolgove, katere je imel pri nekem gospodu. Domov gredoč je kupil nekaj za domačo potrebo. Ko je bogatin to zvedel, ga je naravnost obdolžil, da mu je ukradel denar. Uboga družina se je zelo prestrašila, ko je sosed pretil s tožbo, če mu ne vrne v petih dneh ukradene svote; toda svesta si svoje nedolžnosti, je mirno trpela hudo krivico in ne plača obdolžene svote. Bogatin toži in v tožbi zapade zidar, ker ni imel nobenih dokazov za svojo nedolžnost, dasiravno je trdil, da je denar pošteno zaslužil. Ker ni imel denarja, prodali so mu posestvo, njega z ženo in hčerko pa pognali pod milo nebo. Čeprav je vedel, da se mu je zgodila vnebovpijoča krivica, vendar še ni obupal. Anica, ki je izpolnila 15. leto, je šla v mesto služit z namenom, vsaj nekaj pomagati ljubim starišem. Zidar pa je šel z ženo v stanovanje k drugim ljudem.

Ker pa je bila Anica že poprej pridna in pobožna, se tudi v mestu ni pokvarila. Pridno je služila in si prihranila v štirih letih lepo svoto, katero je poslala starišem. Pa tudi oče si je prihranil nekaj denarja in zdaj so si zopet mogli kupiti hišico z majhnim travnikom in dvema njivicama; seveda mnogo ni bilo, a toliko le, da so bili na svojem.

Bogatinu pa, odkar je pregnal svojega soseda z njegove domačije, ni šlo nič več po sreči. Obiskale so ga razne nesreče; leto potem mu je umrla žena, pogorela mu je tudi hiša in drugo poslopje. Hlapci in dekle so ga zapustili in šli iskat druge službe. Sorodnikov ni imel in zdaj bi bil revež čisto zapuščen, ko bi se ga ne usmilila zidarjeva Anica ter pregovorila svojih starišev, da so ga sprejeli v svojo hišo, mu vse odpustili in mu dajali od svojega malega pridelka. Nekdanjega bogatina je bilo zelo sram, vendar je sprejel ponudbo, ker je videl, da ne more drugače živeti. Odslej so zidarjevi srečno živeli, le pogled na nekdanjega soseda jih je žalostil, ker je že dalje časa bolehal in zdaj smrtno zbolel, a o svetih zakramentih ni hotel prav ničesar slišati. Anica ga je milo prosila, naj se spove in sprejme sv. popotnico, oče in mati sta ga nagovarjala, toda vse zastonj! Nehajo ga torej nadlegovati, a tembolj goreče prosijo Devico Marijo, naj mu ona izprosi milost sv. spovedi. In glej! Uslišani so bili! Bolnik je prosil za duhovnika, se je spovedal in sprejel sv. obhajilo, prosil še enkrat odpuščanja vseh, se njim zahvalil za gostoljubno postrežbo in ves srečen izdihnil svojo dušo.

Zidarjevi so pridno delali in si pripomogli v nekaj letih do precejšnjega premoženja. Vse jih je rado imelo ne radi njihovega premoženja, nego zavoljo njihove ponižnosti, bogaboječnosti in usmiljenosti. Anica je bila vsa srečna pri svojih stariših in vse, posebno mladina, jo je ljubila, zavoljo njene pridnosti in poštenosti.

Slovenska mladina, posnemaj pridno in pošteno Anico!

Kronika naših župnij

Ptujska gora: Župnik Franc Zagoršek. Število duš 1210. — Cerkev je bila zidana okrog leta 1400. Spada med znane in priljubljene slovenske romarske cerkve. — Med znamenitejše dogodke lanskega leta spadajo: veličastni tabor mož in fantov, na katerega je prihitelo od daleč in blizu nad 1500 mož in fantov, dekliški tabor in otroška evharistična proslava. — Duhovno življenje: III .red 52, Dr. vednega češčenja 33, Br. Srca Jez. in Mar. 66, Br. karmelske Matere božje 50, Mar. dr. za mladeniče 19, Mar. dr. za dekleta 120, Dr. naše lj. Gospe presv. Srca 30. Škap. Matii božja čistega spočetja 44. — KA še ni organizirana.

Fram. Župnik Franc Rakun. Število duš 2112. — Prvotna cerkev je bila od Turkov razdejana. Sedanja cerkev je bila postavljena leta 1875. Župnija je bila ustanovljena leta 1785, prej je Fram spadal k Slivnici. — V preteklem letu je bilo: 50 krstov, 16 porok, 41 pogrebov. Svetih obhajil je bilo 9100. — Duhovno življenje: III. red 77, Dr. vednega češčenja 35, Dr. krščanskih družin 220, Br. Srca Jez. 115, Br. Srca Mar. 111, Br. karmelske Matere božje 50, Mar. dr. za dekleta 54, BCM 36, DŠV 24, Marijin vrtec: 56 dečkov in 75 deklic. — KA še ni organizirana.

Št. Janž na Dravskem polju. Župnik Franc Polak. Število duš 2680. — Cerkev je bila zidana leta 1833. Ima dve podružnici. — V župniji sta dve šoli, ena sedemrazrednica in ena trirazrednica. — Lani je bilo 98 krstov, 13 porok in 47 pogrebov. V dneh od 5. februarja do 12. februarja 1933 se je v župniji vršil sveti misijon, od 21. novembra do 25. novembra pa duhovne vaje za dekleta. Svetih obhajil je bilo 21.752.

Sv. Lovrenc na Dravskem polju. Župnik Franc Sal. Špindler, duh. svetnik. Število duš 1700. — Cerkev je bila zidana leta 1662. — Iz zgodovine župnije je omembe vredno, da je bil Sv. Lovrenc prvotno podružnica hočke nadžupnije. V začetku 15. stoletja je postal samostojen vikariat, leta 1498 pa samostojna župnija. Do leta 1786 je pripadala Lovrencu tudi Ptujska gora. — V preteklem letu je bilo: 55 krstov, 5 porok in 24 pogrebov. Svetih obhajil je bilo 19.500. — Duhovno življenje: III. red 166, Mar. dr. za dekleta 170, Br. živega rožnega venca 38 rož, Apostolstvo mož 60, BCM 20, DŠV 100, Marijin vrtec: 50 dečkov, 75 deklic, posvečenih družin 55. (Vpisanih je: DVČ 147, Br. Srca Jez. 544, Br. Srca Mar. 500, Br. karm. Matere božje 17, Mar. dr. za mladeniče 296, Br. naše ljube Gospe 1402.) — KA je že organizirana.

Slivnica. Župnik Jožef Mihalič, duhovni svetnik. Število duš 4703. — Cerkev je bila zidana leta 1146. — Duhovno življenje: III. red 146, Dr. vednega češčenja 28, Br. Srca Jez. 210, Br. Srca Mar. 216, Br. živega rožnega venca 49, Br. karm. Matere božje 210, Mar. dr. za može 70, Mar. dr. za žene 146, Mar. dr. za dekleta 228. — Predlanskim se je ustanovilo Apostolstvo mož. Lepo uspeva tudi Marijin vrtec. — KA še ni organizirana.

Katoliški pojavi doma in v svetu

Iz tajništva KA v Mariboru. Pretekli teden so se vršili trije dekanijski tečaji KA in sicer: v Murski Soboti (navzočih 350 ljudi in 13 duhovnikov), pri Veliki Nedelji (350 ljudi in 11 duhovnikov) in v Ptuju (120 ljudi in 6 duhovnikov). Tečaj za ljutomersko dekanijo je preložen na poznejši čas, dva pa sta odpadla, ker tajništvo od merodajne strani ni dobilo obvestila, da bi se lahko vršila.

Nedelja KA. Po sklepu škofijskega odbora in s privoljenjem šk.

ordinariata bo peta postna nedelja (18. marca) »nedelja katoliške akcije«. V vseh župnijskih cerkvah bodo govori o KA.

Novi župnijski odbori KA. Zadnje tedne so bili ustanovljeni župnijski sveti in odbori v župnijah: Celje, Slov. Bistrica, Slovenjgradec, Šmarje pri Jelšah, Jarenina, Marenberg, Sele, Kapla, Muta, Sv. Ožbalt ob Dravi, Pernice, Hotiza.

Delo usmiljenja v župniji. Kako se da skrbeti za reveže v župniji, je razvidno iz tega-le poročila: »Dne 10. decembra 1933 je pozval naš vneti g. župnik V. Malek vsa društva iz župnije, da bi se osnovala karitativna organizacija za podpiranje revežev naše župnije. Ljudstvo in društva so se odzvali v velikem številu in izvoljen je bil odbor z g. župnikom kot predsednikom. Pri zbiranju miloščine so se najbolj odlikovali Križarji in Križarke. Nabralo se je 30 metercentov žita, nekaj moke, denarja in obleke . . . Obdarovanih je bilo 100 revežev.« — To se je zgodilo v Mali Subotici.

Angleški prestolonaslednik je lani obiskal Lurd. Ogledal si je tudi cerkev. Ko je prihajal iz cerkve, mu je prišla nasproti procesija. Ko se je škof približal z Najsvetejšim prestolonasledniku, je ta pokleknil, vkljub temu, da so bila tla premočena in blatna. Prestolonaslednik je anglikanec in je bodoči vladar 50milijonske države, vendar ga pa ni bilo sram pred Najsvetejšim poklekniti. Koliko katoličanov tega ne bi storilo?

Dve novi cerkvi v Belgradu. — Katoličani naše prestolice so dobili dve novi cerkvi. Eno so postavili jezuiti. V njej ima prostora do 1500 ljudi. Druga stoji pri bolnici. Vseh katoliških cerkva je sedaj v Belgradu 6.

Zborovanje katoliških zdravnikov na Irskem. Irski katoliški zdravniki so priredili veliko zborovanje. Na zborovanju se je ustanovila zveza katoliških zdravnikov. Takoj v začetku se je vpisalo 6000 zdravnikov.

Anglikanski duhovniki pri sv. očetu. Pod vodstvom londonskega anglikanskega župnika je bilo pri sv. očetu osem anglikanskih duhovnikov. Ta župnik je izjavil, da so zato prišli v Rim, da bi molili na grobu apostolskih prvakov za zedinjenje anglikanov s katoliško Cerkvijo. Nad sprejemom pri sv. očetu so bili vsi vzhičeni. Sprejel jih je ko oče otroke.

Smrt velike dobrotnice misijonov. V Elloziu na Španskem je umrla gospa Viktorija de Larriaga, ki je bila velika dobrotnica katoliških misijonov. V misijonske svrhe je darovala milijone. Na lastne stroške je postavila več misijonskih dobrodelnih ustanov, med drugimi v Vuhu na Kitajskem in na Karolinskih otokih v Oceaniji bolnico.

Učenjak se je spreobrnil. Katoličan je postal znani ameriški učenjak dr. Robert Cory, predsednik oddelka za svobodno umetnost na vseučilišču v Washingtonu. Dr. Cory je pripadal v verskem oziru neki protestantski ločini. Član te ločine je bil samo na papirju, ker vere ni imel nikake. V znanosti je iskal resnico. Mnogo si je prizadeval, a resnice v znanosti ni našel. Odprl je katoliške verske knjige, in po dolgem razmišljanju je spoznal, da katoliška vera vsebuje resnico. Dal se je krstiti in je postal goreč katoličan.

Izdatki kongregacije za širjenje vere. Vodstvo kongregacije za širjenje vere je dalo poročilo o delu v misijonih. Iz poročila je razvidno, da je v letu 1932-33 bilo za misijone darovano 45,068.440 lir. Vsa ta svota se je porabila za delo v misijonih. Največ so dobili misi-

joni v Afriki in na Kitajskem — namreč skoraj polovico navedene svote.

Spomenik mali Bernardki. Obč. svet v Lurdu je sklenil, da bo postavil mali Bernardki, ki je bila lani na praznik Brezmadežne prišteta med svetnike, spomenik. Ta spomenik bo stal na glavnem trgu. Stroški za postavitev se bodo krili iz mestne blagajne.

Katoliški državni predsednik. Irskemu državnemu predsedniku ne bo nikdo odrekal pravega katolištva. Ta mož ima — vkljub visoki službi — največje veselje v tem, če more vsak dan ministrirati. Pa predsednik ni zadovoljen le s tem, da je sam dober katoličan, marveč si prizadeva, da bi vsemu javnemu življenju vtisnil pečat katolištva. Vlada je morala ugoditi zahtevi parlamenta, da se izobesi križ v vseh javnih poslopjih, med drugim tudi v senatu, parlamentu in na vseučiliščih.

Smrt znamenitega spreobrnjenca. V benediktinski opatiji v Dowsidu je umrl prelat Henrik John Chapman. Mož je bil sin anglikanskega pastorja. Tudi sam je hotel postati pastor, a kot anglikanski dijakon je leta 1887 prestopil v katoliško Cerkev. Dovršil je katoliške bogoslovne nauke in l. 1895 je bil posvečen v duhovnika. Chapman je bil znan po svoji znanosti. Vkljub prestopu v katoliško Cerkev so ga spoštovali tudi anglikanci. Z njimi je ostal v najboljših odnošajih in ravno s tem je dosegal, da je mnogo anglikanov — prestopilo v katoliško Cerkev. Ob njegovi smrti je neki anglikanski list zapisal, da je bil »mož molitve in uma«.

Novinarji postavili cerkev v čast svojemu zaščitniku. Pred nedavnim je bila v Thononu, kraju apostolskega delovanja sv. Frančiška Saleškega, zaščitnika novinarjev, posvečena lepa cerkev, ki se je postavila po prizadevanju francoskega društva katoliških novinarjev.

Velika monštranca. Neka Amerikanka mrs. Marlow je dala izdelati za cerkev vednega češčenja v Melbournu, ki je v njej Najsvetejše vedno izpostavljeno, 2 m visoko monštranco. Cerkev je zelo velika, radi tega je velika monštranca potrebna.

Od 700.000 na 2,500.000. V začetku 20. stoletja je Kitajska imela 741.000 katoličanov, danes jih ima 2,562.000.

Protestantka zidala katoliško cerkev. Na Irskem je Angležinja miss Wilson, ki je po veri protestantka, dala postaviti v mestu Tulbercurry veliko katoliško cerkev.

Koledar od 25. febr. do 3. marca.

25. februar, 2. postna nedelja: Viktorin. — 26. februar, pondeljek: Aleksander, škof. — 27. februar, torek: Gabriel Ž. M. B., sp. — 28. februar, sreda: Roman, opat. — 1. marec, četrtek: Albin, škof. — 2. marec, petek: Simplicij, papež. — 3. marec, sobota: Kunigunda, cesarica.

Glavni mesečni namen za februar, blagoslovljen po sv. očetu: **Priznanje Boga za skupnega Očeta, bližnjega pa za brata**: 25. februar, nedelja: Nedeljska sveta maša. — 26. februar, pondeljek: Spreobrnjenje grešnikov. — 27. februar, torek: Naši moški redovi. — 28. februar, sreda: Priporočene zadeve. Ta mesec umrli. — Glavni mesečni namen za marec, blagoslovljen po sv. očetu: Brezposelni. — 1. marec, četrtek: Duhovne vaje in misijoni. — 2. marec, petek: Duh zadoščevanja Srcu Jez. — 3. marec, sobota: Poglobitev verskega življenja.

Iz uredništva.

G. župniku, Rečica: Če pošljete ono stvar do konca februarja, ne bo prepozno. Ako imate čas za pisanje, se priporočam!

G. župniku, Št. Peter v Sav. dol. Vašega spisa do danes nisem dobil. Moral se je nekje izgubiti.

Tiskar: Tiskarna sv. Cirila v Mariboru, predstavnik Albin Hrovatin v Mariboru. Urednik: Franc Kolenc, korni vikar v Mariboru. — Izdajatelj: Mariborske župnije, predstavnik Franc Kolenc, korni vikar v Mariboru.

Poštnina plačana v
Leto 6. Štev. 9.

NEDELJA

Izhaja vsak petek.
Cena:
Celoletno 24 Din, polletno 12 Din, mesečno 2 Din. Inozem. 48 Din.

Tednik za versko življenje

Maribor, 4. marca 1934.

Uredništvo: MARIBOR, Aleksandrova cesta 6/I.
Ček. rač. 15237.
Uprava: Maribor Koroška cesta 5.

Posledica prvega greha.

Nedelja brez imena.

1. Nedeljska božja beseda.

Evangelij:

Lk. 11, 14—28.

In izganjal je hudega duha, ki je bil nem. Ko je pa hudega duha izgnal, je mutec spregovoril in množice so se začudile. Nekateri izmed njih so pa rekli: »Z Beelzebubom, poglavarjem hudih duhov, izganja hude duhove.« Drugi pa so ga skušali in so zahtevali od njega znamenja z neba. Toda on je poznal njih misli in jim je rekel: »Vsako kraljestvo, ki se razdeli zoper sebe, se opustoši in hiša se na hišo zruši. Če je torej tudi satan zoper sebe razdeljen, kako bo ostalo njegovo kraljestvo? — ker pravite, da z Beelzebubom izganjam hude duhove. Če pa jaz z Beelzebubom izganjam hude duhove, s kom jih izganjajo vaši sinovi? Zato bodo oni vaši sodniki. Če pa s prstom božjim izganjam hude duhove, je torej prišlo k vam božje kraljestvo. Kadar močni oborožen varuje svoj dom, je na varnem njegovo premoženje; če pa pride močnejši od njega in ga premaga, mu vzame vse orožje, na katero se je zanašal, in razdeli njegov plen. Kdor ni z menoj, je zoper mene, in kdor ne zbira z menoj, raztresa.

Kadar nečisti duh odide iz človeka, hodi po suhih krajih in išče pokoja, in ko ga ne najde, pravi: Vrnil se bom v svojo hišo, odkoder sem izšel. In ko pride, jo najde pometeno in okrašeno. Tedaj gre in si privzame sedem drugih duhov, hujših ko je sam, in gredo vanjo in ondi prebivajo; in končno stanje tega človeka je hujše od prejšnjega.«

Ko je pa to govoril, je neka žena iz množice povzdignila glas in mu rekla: »Blagor telesu, ki te je nosilo, in prsim, ki so te dojile!« On je pa rekel: »Da- še bolj pa blagor tistim, ki božjo besedo poslušajo in ohranijo.«

— —

»Kdor ni z menoj, je zoper mene.«
(Lk. 11, 13.)

Ob sklepu današnjega evangelija beremo, da je žena iz množice oklicala Marijo za kraljico sreče: »Blagor telesu, ki te je nosilo!« Za vso to srečo ima Gospod le kratko besedo: »Da!« Blagor Mariji, da sem po telesu njen sin; a to ni njena zasluga. Biti po telesu velik, lep, močan: ni človekova zasluga. Zasluge, ki se dele človekovi telesni veličini in lepoti, so nezaslužne. Ne moremo sicer spremeniti sveta, samo z jasnim pogledom in toplim srcem pojdimo skozi svet. Kakor doslej, tako bo tudi poslej svet okliceval kraljice lepote: Mis Evropa, Mis Anglija, Mis Jugoslavija, Mis Slovenija, Mis Ljubljana, Mis Maribor. Že dva tisoč let imamo tako kraljico nebeške lepote, a pri svetu ne pomeni veliko: Marija! Vendar! Švicarske žene so se z ozirom na Marijo dvignile s protestom proti proklamacijam telesnih lepotic. Ali je za mater prihodnjih rodov merodajen obraz, ali je merodajno srce? Ali ne ljubi otrok svoje matere zaradi njenega srca? Ne vemo več, kakšen je bil materin obraz, a to čutimo še da-

Razlaga naslovne slike.

V današnjem evangeliju smo slišali, kako je izgnal Jezus iz mutca hudiča. Prastari zalezovalec človeka je hudi duh, ki je oropal s svojim zapeljevanjem že naše prve starše raja sreče in ju je pahnil z nami vred med trnje ter osat trpljenja. Slika nam predstavlja izgon Adama in Eve iz paradiža. Bog Oče kaže na premagovalko satana Marijo, ki drži v naročju božjega Deteta. Ko je Kristus javno nastopal, je bilo po njegovi domovini izredno veliko obsedencev. Ob Gospodovem pojavu je hotel satan še posebno pokazati svojo moč nad človekom, pa Zveličar je pomagal s svojo vsemogočno roko vsem obsedencem, ki so se zatekli k njemu.

— —

nes, kakšno je bilo njeno srce. Ko bi ga mogli izgrebsti iz zemlje! Kaj ima otrok od svoje matere, če je samo lepa in ne tudi dobra?! Zaslugi gre krona! Da je kdo lep v obraz, ni njegova zasluga! Da kdo lepo živi, to je njegova zasluga! Zakaj venčamo telesno lepoto? Vem za druge, ki bi jih smeli venčati? Postavim: usmiljeno sestro, ki noč in dan prenaša zlohotne in znevoljive posebnosti svojega pacijenta. Postavim tisto ženo, ki je v Čehoslovaški leta 1932 iskala premog za opoldansko kosilce na železniški progi, pa je zapazila podtaknjen zločinski predmet na tiru in je hitela do železniške straže, da se prepreči nesreča. Veliko jih je še v stroju in spovednici, za pultom in plugom, ki bi bili vredni zaslužne krone. Zasluga se prične tam, kjer sežeta v skupno delo dve roki: božja in človeška, milost in narava, Bog in človek. »Kdor ni z menoj, je zoper mene in kdor ne zbira z menoj, raztresa!« (Lk. 11, 23.) Biti z Bogom in zbirati z njim, to je veličina in lepota duše, ki ji gre zasluga in krona. Kaj se pravi: Biti z Bogom in zbirati z Njim? Kristus ponovno pove: Božjo besedo poslušati in ohraniti — spolniti.

— —

2. Nedeljska molitev.

Povzdignila je glas žena iz množice in rekla: Blagor telesu, ki te je nosilo, in prsim, ki so te dojile. Jezus pa ji je rekel: Da, še bolj pa blagor tistim, ki božjo besedo poslušajo in jo ohranijo.

V. Svojim angelom je zato zapovedal.

O. Naj te varujejo na vseh tvojih potih.

Molimo: Prosimo, vsemogočni Bog, ozri se na molitve ponižnih in stegni v našo obrambo desnico svojega veličastva. Po Gospodu našem Jezusu Kristusu, tvojem Sinu, ki s teboj živi in kraljuje v edinosti Svetega Duha Bog na vse veke vekov. Amen.

Katoliška akcija

Kristusov čolnar.

(Izdali salezijanci na Rakovniku.)

Dalje.

V njej živi in iz njega ji poteka življenje. Zato je življenje Cerkve kakor ovekovečeno življenje Jezusa Kristusa samega. V Cerkvi se obnavlja življenje Jezusa Kristusa, po njegovih stopinjah ona hodi, v slavo in trpljenje. Cerkev je natančna slika vsake dobe njegovega življenja.

Jezus živi skromno in skrito v preprosti hišici v Nazaretu. Na-

Dalje.

9. Ustroj KA.

Kdor hoče govoriti o ustroju ali organizaciji KA, mora podčrtati dve značilni potezi, ki sta merodajni za ves razvoj.

1. KA je neločljiva zveza laikov in duhovščine pri delu za utrjevanje, širjenje in zaščito katoliških načel v zasebnem, družinskem in javnem življenju. Brez te zveze katoliške akcije, kakor jo je zamislil sv. oče, ni. Laiki razvijajo v KA svojo organizatorično, praktično delavnost, cerkvena hierarhija pa daje temu delu smernice in ga vodi. Brez vednosti in privoljenja cerkvene oblasti laiki kot katoliški akcionaši ne smejo storiti ničesar. »Velike smernice KA morejo priti le preko hierarhije in sicer vedno v istem divnem in enostavnem redu: ob Svete stolice poedinim škofom, preko teh duhovnikom, po teh pa laikom« (Pij XI. OR 16. IX. 1925). Da morajo delati katoliški akcionaši-laiki pod vodstvom dušnih pastirjev, je popolnoma upravičeno. Pri delu v KA gre za prerajanje in utrjevanje posameznika,

družin in družbe v katoliških načelih. To preporodilno delo je prvovrstno dušnopastirsko delo. Pri dušnopastirskem delu pa gre prva beseda cerkveni hierarhiji (papežu, škofom, duhovnikom), ki je od Kristusa samega dobila voditeljsko čast in dolžnost. Poleg tega je učeča Cerkev (papež s škofi in duhovniki) edini pooblaščeni čuvar katoliških načel z dolžnostjo in pravico, da ta načela razlaga ter jih uveljavlja v življenju. Kot taka ima Cerkev neoporečno pravico, da vodi in usmerja delo laikov, ki kot apostoli (katoliški akcionaši) katoliška načela prenašajo v vsakdanje življenje. Zahteva po vodilni vlogi cerkvene hierarhije je tem bolj upravičena, ker laiki navadno ne prodro tako globoko v spoznavanje verskih resnic in načel in bi pri razlagi in izvajanju teh brez cerkvenega vodstva mogli zaiti na stran pota.

2. KA je izvajanje katoliških načel v vsakdanjem življenju. Kar se tiče življenja, ni povsod enako. Tako tudi način dela v smislu KA ne more biti enak, marveč se mora delo ravnati po krajevnih potrebah in razmerah. To se je pri zamisli KA v polni meri upoštevalo. Najvišji predstavniki KA s sv. očetom vred so izrekli, **da KA ne sme biti paragrafarska, okostenela, tako da bi poznala ista načela, iste paragrafe za vso vesoljno Cerkev, marveč se mora popolnoma prilagoditi krajevnim potrebam in razmeram posameznih pokrajin. Tako je prišlo do posameznih edinic v organizaciji KA.**

Prvi vodja KA je sv. oče sam. Njegovo oko se ozira po vsem svetu. Ko izreče on kako besedo o KA, je ta merodajna za ves svet.

Cerkev je razdeljena na škofije. Dušni vodniki teh so škofje. Ker ima vsaka škofija gotove posebnosti, potrebe, je razumljivo, da vsaka škofija v dušnem pastirstvu hodi po potih, ki so zanjo najbolj prikladna. Tako je tudi s KA. Tudi ona se poslužuje pri svojem preporodilnem delu sredstev, ki jih zahtevajo razmere v škofiji. Tako smo dobili škofijsko KA, s škofijskimi pravili in škofijskim vodstvom KA.

Škofija je razdeljena na župnije, ki jih vodijo župniki (in kaplani). Kakor imajo posamezne škofije posebne razmere in potrebe, tako jih imajo tudi posamezne župnije. Ni torej čudno, ako se naglaša, da mora imeti KA poleg škofijskega vodstva tudi župnijsko vodstvo in da je od gorečega dela župnijskih vodstev odvisen uspeh škofijske in svetovne KA.

Ker je torišče katoliškega preporodilnega dela pravzaprav župnija, bodo naslednji odstavki posvečeni župnijski KA. Dalje sledi.

vaden delavec je do 30. leta. — In kaj je Cerkev v svojih začetkih? — Majhno seme. Tri stoletja ga teptajo; v podzemljih, v katakombah ga preganjajo, da ga zamore. Toda zastonj so vsi ti napori. Malo seme je vzklilo in pognalo iz tal — iz katakomb; kakor gorčično zrno se je razraslo, vkljub vsem preganjanjem, vkljub vsem viharjem.

Tudi njegovo javno življenje se pozna v cerkvi: ona uči isti nauk kot On; nezmotljiva je pri tem nauku, ker je On z njo. Kakor nekdaj, se tudi danes vrše čudeži in to je znamenje, da je On res v svoji cerkvi.

Bolniki so našli vselej pri njem tolažbo. Še celo za tiste se je zavzemal, ki so jih ljudje — njih lastni bratje — izključili iz človeške družbe. Ali se ne vrši tudi danes prav to veliko usmiljeno apostolstvo? »Nič ni tako lepega, velikega na svetu, kakor če pogledaš v bolnice, kjer angeli usmiljenja vrše z ljubeznijo pri bolnikih to, kar je drugim ogabno in preponiževalno.« Tako pravi sam brezverec Voltér.

Jezus je hodil od okraja do okraja in je dobrote delil, učil ter spreobračal. — Cerkev je prav s tem delovanjem spremenila obličje zemlje. Koderkoli ona hodi, deli dobrote, kakor jih je On.

Iz življenja za življenje

IZPREMENITI MORAJO SVOJE MIŠLJENJE . . .

(Iz postnega lista ljublj. škofa.)

»Posnemajte Kristusov vzgled, če hočete biti srečni na zemlji in v večnosti« — so postne besede mariborskega g. knezoškofa (kakor so bile objavljene v zadnji številki »Nedelje«).

Pomenljive besede je izpregovoril svojim vernikom za postni čas tudi ljubljanski vladika. Najvažnejši so sledeči stavki:

»Bog hoče, da naj se vsi medsebojni človeški odnosi uredijo v pravičnosti in ljubezni. V tem smislu naj bi vsi ljudje izpremenili svoje mišljenje, pa bi bilo vse dobro in prav.

Izpremeniti morajo svoje mišljenje tisti, ki nedeljo skrunijo, ki Boga z daritvijo sv. maše ne častijo in dela opravljajo, ki bi morala na Gospodov dan počivati. Spoznajo naj, da je naša velika dolžnost in še večja odlika, da svojega Stvarnika in Boga častimo, ljubimo in mu zvesto služimo na način, kakor on to hoče.

Izpremeniti morajo svoje mišljenje vsi, ki nosijo sovraštvo v svojih srcih, ki z lažmi bližnjemu škodujejo in z nepotrebnimi pravdami bližnjega uničujejo; vsi, ki maščevanje v srcih kuhajo in ga nekrščansko izvršujejo. Spoznajo naj, da je Bog medsebojno ljubezen zapovedal in vsako kršitev svoje zapovedi, zlasti vsako krivico nedolžnemu bližnjemu prizadejano, kaznuje.

Izpremeniti morajo svoje mišljenje vsi, ki zakon, od Boga urejeno in blagoslovljeno zvezo med možem in ženo, oskrunjajo z nečistostjo in ki se na ta sv. zakrament z grešnim razmerjem pripravljajo. Spoznajo naj, da je sv zakon od Boga postavljen sveti vir milosti, da so otroci dragoceni dar božji, za katerega nosijo vso odgovornost.

Izpremeniti morajo svoje mišljenje oni, ki hočejo otroke vzgajati brez vere, brez Jezusa, brez milosti, ki sicer za njihov telesni razvoj in naravno znanje skrbijo, neumrljivo dušo njihovo pa popolnoma zanemarjajo, je ne branijo pred pogubnimi vplivi. Spoznajo naj, da je vsaka duša za Boga ustvarjena in da je torej Boga spoznavati in Bogu služiti najvažnejši cilj vsake vzgoje.

Izpremeniti morajo svoje mišljenje tisti, ki pri javnih poslih v narodu in državi, v trgovini in v gospodarstvu božjih zapovedi ter naukov Cerkve ne upoštevajo in ne pospešujejo splošne koristi vseh, ampak le sebične cilje samih sebe in svojih ožjih pripadnikov. Spoznajo naj, da božja volja tudi za narod in državo velja in je tista nepremagljiva sila, ki državam daje obstanek; kar pa človek zida proti božji volji, v nasprotstvu z njegovimi zapovedmi, nima obstanka. Saj to nam priča vsaka stran človeške zgodovine.«

— —

APOSTOL DOBREGA TISKA.

V pondeljek dne 26. februarja t. l. je praznoval 70letnico rojstva g. Iv. Leitgeb, mestni delavec v Ljubljani. Če se spominjamo po časopisih raznih letnic bolj ali manj imenitnih ljudi, je gotovo ta naš jubilant vreden, da se ga ob 70letnici spomni krog naših naročnikov. Dvoje stvari hočemo ob tej priliki poudariti, v katerih je lahko nam vsem za zgled:

On je naročnik in čitatelj cele vrste naših listov. »Domoljuba« že ima 47 let, »Slovenskega gospodarja« 38 let, »Cvetje« 38 let, »Glasnik« 32 let, »Bogoljuba« 31 let, »Naš dom« 21 let, »Slovenca« 18 let, »Mladiko« 12 let, »Kraljestvo božje« 6 let, »Salezijanski vestnik«

8 let, na Mohorjeve knjige je naročen že 20 let. Poleg tega je do zadnjega časa prejemal še celo vrsto nemških nabožnih časopisov, nekatere celo po 40 let. Naročnino za vse te liste točno plačuje. Niti za en dan nima nikdar zaostanka ne pri »Slovencu«, ne pri celi vrsti drugih časopisov.

Jubilant je obiskal že kar vsa božja pota. Na Šmarni gori je bil že 265krat, na Dobrovi 97krat, v Dravljah 65krat, pri D. M. v Polju 64krat, na Skaručiti 40krat, pri Sv. Joštu 20krat, na Homcu 22krat, pri Mariji Pomagaj na Brezjah 33-krat, na Bledu 23krat, na Žalostni gori 27krat, na Ljubnem 20krat, v Črngrobu 20krat, v Velesovem 7-krat, na Sv. Višarjih 7krat, na Limbarski gori 8krat, dalje pri N. Štifti, na Trsatu, pri Sv. Hemi in pri Sv. Križu na Koroškem, v Rajhenburgu itd. itd. Vsa ta božja pota je opravil peš, ob kruhu in vodi, vkljub temu, da ima že 40 let bolne noge.

In veste, kakšno je njegovo dnevno opravilo? On je cestni pometač na ljubljanskih ulicah. Z metlo v roki si pošteno služi skromen kruhek, pa še pri tej skromni plači, ki jo ima, si odtrga precej denarja za naročnino dobrih listov, ki jih prebere od prve do zadnje strani. On ne pije alkohola in ne kadi tobaka.

Klobuk doli pred takim možem! Marsikaterega stoodstotnega »katoličana«, ki hoče biti v prvih vrstah katoliškega gibanja, lahko osramoti. Ta iz svoje revščine žrtvuje vse za dober tisk, oni drugi, ki ima nekaj pod palcem, si pa v kaki ljubljanski kavarni, potem ko je prečital še vso nasprotno šaro, pusti postreči tudi s kakim našim listom in išče prilike, kje se bo mogel obregniti vanj.

Iz Slovenca.

»Pokažite te vrstice tistim svojim znancem, prijateljem, sosedom, sorodnikom, ki bi si lahko naročili »Nedeljo« in še kak drugi katoliški list, pa tega dosedaj niso storili. Prigovarjajte jim, naj si naročijo zlasti »Nedeljo«.)

— —

Kakor hrasti v viharju . . .
(Za vero očetov.)

Po Strachwitzu priredil Kolenc Fr.

Dalje.

— Glej, glej! — se je hotel nekoliko ponorčevati grof. — Kaj pa bote počeli z brezbožnim kupcem?

— Obdržala ga bom . . . Vi ne morete biti brez mene, a tudi jaz — sicer pa se bote itak spreobrnili.

— Jaz? — je poskočil grof. — O ne! Jaz sem postal starokatolik! Že zdavnaj sem vam hotel to povedati.

— Ka-aj? — je ostrmela vdova. Ob grofovih besedah se je tako stresla, da ji je škatlja padla iz rok. — Vi ste prestopili k tisti umazani družbi?, No, potem bote čisto osamljeni!

— Ne bom osamljen — je odvrnil grof. — Videli bote, koliko pristašev bom našel. Sicer pa naj bo dovolj za danes.

Grof je vzel svojih deset cigar in se je pri-

Dnevi francoskih katoliških skavtov.

Dne 12. in 13. novembra so imeli francoski skavti v Strassbourgu svoje »Letne dni«. 900 voditeljev iz vse Francije se je zbralo. Njim so se pridružili nekateri odlični možje, kakor strassbourški škof, prefekt pokrajine Bas-Rhin, zastopniki francoske katoliške akcije in drugi. Splošno se je na zborovanju poudarjalo zelo notranje življenje in katoliška obnova. Kanonik Cornette je omenil potrebne pogoje, da bi bili skavti »vitezi katoliške akcije«, vredni obnovitelji meščanstva. Te be-

MORDA BOŽJA KAZEN?

Leta 1875 se je zgodilo v okolici Sedana sledeče: Pobožna ženica je šla na veliki petek v cerkev k božjemu grobu molit. Srečal jo je bogat kmet in jo je posmehljivo nagovoril: »Vi greste danes v cerkev, kaj ne in ne bote jedli mesa. Jaz pa ne bom šel v cerkev in bom opoldne jedel meso. Glejte, vi molite in hodite v cerkev, pa ste vendar nesrečni, jaz pa tega ne delam, a sem vendar srečen!« — Ženica je molče šla dalje . . . Bogatin se je prehitro pohvalil s svojo srečo. Na Velikonoč se je odpravljal s psi na lov. Med tem, ko so psi jedli, se je naslonil na puško, tako da je bila cev pod desno pazduho. Eden izmed psov je skočil k njemu. Z nogo se je dotaknil petelina. Puška se je sprožila in strel je zadel moža. Roko so mu morali odrezati. Osem ur po operaciji je umrl, preden je prišel duhovnik, ki ga je dal poklicati.

VDANOST V BOŽJO VOLJO.

Neki slepec je poromal na grob sv. Tomaža Canterburškega in je goreče prosil svetnika, naj mu povrne vid, če mu bo to služilo k zveličanju. Ako pa je zanj bolj zveličavna slepota, mu jo naj pusti.

Ko je tako molil, se mu je zdelo, da sliši iz nebes glas: »Lepše nisi molil nikdar v življenju. Vdanost v božjo voljo je najlepša molitev. Ostani slep. Na ta način boš obvarovan mnogih grehov.«

Slepec je brez nevolje šel domov in je mirno prenašal svojo slepoto.

— —

IZ PISMA KAT. SKAVTA.

»Najboljše moje »dobro delo« včerajšnjega dne je bilo najbrž to, da sem v čakalnici postaje N. strgal s stene do skrajnosti nedostojen in umazan reklamni plakat nekega morskega kopališča, ga vtaknil v žep in doma v peč.« — Apostolat!

— —

Podpirajte Katoliško akcijo!

sede in sploh ves značaj shoda nam kaže v francoskih kat. skavtih res navdušene ter zavedne vojake Kristusa Kralja, za čigar kraljestvo se bore.

— —

130 brambovec — k duhovnim vajam.

V adventu je spremljala vojaška godba na kolodvor 130 vojakov passauskega polka, ki so se odpeljali v samostansko zidovje v bavarski Schweiklberg k duhovnim vajam. Da, sebe spoznati, — sebe premagati, premagati strasti — to je junaštvo. Izpolnjevati zapovedi, v ljubezni božji živeti, v tem je jamstpravljal k odhodu. Vdova mu je prožila roko preko pulta in je rekla:

— Gospod grof, varate se. Vi imate katoličane za omahljivce. Včasih se je dozdevalo, da smo omahljivci, odkar pa opažamo, da nas grabijo za vrat, se bomo branili. Mnogi spet hodijo v cerkev, ki tega že dolgo niso storili. Tudi jaz. Dosedaj sem mislila samo na trafiko in na denarnico, a od sedaj naprej bo drugače. Ko kaplan Ziegler pridiga . . .

— A, tako! V tem grmu tiči zajec! — jo je prekinil grof. — On je tisti, ki seje razdor! On šunta ljudi! Iti bo moral!

— Kaj? Iti bo moral? O ne! On je naša sreča. On nam je odprl oči. Že deca ga ne pustijo v stran.

— Da, da! — se je smejal grof — vaša Anica nima druge brige, ko da leta za kaplanom. Tudi Henrik ni boljši.

Vdova je molče vzela katekizem s police in ga je odprla na strani, kjer so dolžnosti krstnih botrov; grof je bil namreč boter njenim otrokom.

— Gospod grof, ali sploh veste, kake dolžnosti ima krstni boter? Največja njegova dolž-

Kaj moramo znati iz katekizma?

Največja zapoved.

(Nadaljevanje.)

Bližnjega prav ljubimo, če spolnjujemo, kar je Kristus naročil: »Vse kar hočete, da bi ljudje vam storili, storite tudi njim.« — Tako smo si zadnjič odgovorili na vprašanje: Kdaj bližnjega prav ljubimo? Ker je vprašanje ljubezni do bližnjega zlasti danes eno najvažnejših in najbolj perečih vprašanj, bo prav, da o njem spregovorimo še par besed.

Kdo ne izpolnjuje zapovedi ljubezni do bližnjega?

Poznam tovarnarja, ki mu morajo delavci dan za dnem garati za mesečnih 300—350 Din, ki pa na drugi strani mirno gleda, da njegova žena da za umivanje in česanje svojega psička mesečno po 160 Din.

— —

Poznam uglednega gospoda. Naziva se navdušenega socialista in je v vrstah socialističnih voditeljev. Stolpce socialističnih listov polni s svojo modrostjo. Ta gospod ima dobro plačano stalno službo. Poleg te službe še ima več drugih, lepo nagradenih služb. K temu gospodu je prišla oseba, ki je nabirala za reveže. On jo je dvakrat odposlal z vabilom: »Drugič pridite!« Tretjič pa jo je odposlal prazno brez vabila, da bi še prišla.

— —

Imel sem dva tovariša, ki sta mi rekla, da sta prijatelja in se imata zelo rada. Eden izmed obeh je bil pravi prijatelj, drugi pa hinavec, ki je svojega prijatelja pred drugim grdil na vse mogoče načine.

— —

Če prideš v mesto in imaš opravke v raznih pisarnah, boš na vratih nekaterih pisarn našel napis: »Beračenje prepovedano.« Lastniki pisarn pa posedajo v kavarnah, gostilnah, raznih zabaviščih itd.

— —

nost je, da se briga za katoliško vzgojo svojega krščenca.

— Oho, oho! — se je posmehoval grof. Vzel je klobuk, pozdravil in odšel.

9.

Grofovska družina je sedela pri obedu. Pogovor se je sukal okrog Bismarckove naredbe o civilni poroki. Henrik je naredbo z vso zgovornostjo branil. Dame so mu ogorčeno ugovarjale. Sidonija je rdela in bledela od groze, Olga pa je v razburjenosti vzkliknila:

— Če pride do civilne poroke, se takoj poročim, ker nočem, da bi me stric Henrik poročil.

Z vzklikom je Olga izdala skrivnost, ki sta vedela za njo le oče in mati.

Henrik ni vedel, ali se naj čudi izdani tajnosti, ali pa se naj jezi nad nezaupnico, ki mu jo je izrekla Olga. Zmagala je radovednost.

— Kaj? Ti imaš ženina? — je vprašal začudeno.

Olga je povesila oči in ni odgovorila. Mati ji je prišla na pomoč.

vo trajne zvestobe in domovinske ljubezni.

Pametna naredba.

Zvezna vlada na Dunaju je omejila dvojno zaslužkarstvo ter je ob enem odredila, da se smatra ustanovitev skupnega življenja — brez sklenjenega zakona kot službeni prestopek, ki se kaznuje z odpustom iz službe.

Posvetitev družin Srcu Jez. v Franciji.

Število presv. Srcu Jez. posvečenih družin znaša v Franciji okrog 1 milijon.

»Duhovna ura.«

Radio-Dunaj ustreza avstrijskemu prebivalstvu tudi v verskem oziru. Vodstvo je vpe-

Pred par dnevi sem stal pred kinom. Na vratih je stal revež, s pokvekanimi rokami in nogami. Bil je napol bos in nag. Mimo njega so hiteli zdravi in lepo oblečeni ljudje (gospodje in dame). Revež je vsakemu zašepetal: »Prosim!« Niti eden izmed tistih, ki so imeli za kino 6—20 Din, se ni ustavil, da bi revežu dal vsaj 25 par.

— —

Ti in mnogi — mnogi drugi podobni slučaji so odgovor na vprašanje: Kdo ne izpolnjuje zapovedi ljubezni do bližnjega?

Ljubezen do bližnjega je v tem, da smo do vsakega sočloveka (naj bo to prijatelj, znanec, sorodnik, tujec, nasprotnik itd.) v dušnem in telesnem oziru usmiljeni.

Bližnjega ljubi tisti, ki: a) lačnega nasiti, b) žejnega napoji, c) popotnika sprejme, d) nagega obleče, e) bolnika obišče, f) jetnika reši, g) mrliča pokoplje.

Bližnjega ljubi tisti, ki: 1. grešnika posvari, 2. nevedneža uči, 3. dvomljivcu prav svetuje, 4. žalostnega tolaži, 5. krivico voljno trpi, 6. žalivcu odpusti, 7. za žive in mrtve Boga prosi.

Na kratko povedano: Bližnjega prav ljubi tisti, ki ne kuha v srcu sovraštva do nobenega človeka, ki ne jemlje drugemu dobrega imena z opravljanjem in obrekovanjem in ki drugemu po svojih močeh pomaga v vsaki dušni in telesni sili.

— —

Bodi nasproti vsakemu pravičen in usmiljen! Kar moreš, stori za bližnjega z dobrim srcem, ker kakor boš dajal, tako se ti bo povračalo.

— — —

ljalo sedaj še takozvane »duhovne ure«. Prenaša vsako nedeljo ob 10. uri dopoldne iz dunajske franč. cerkve vso službo božjo, ne le pridige in petja. Pri teh mašah se vrsti petje s skupno glasno molitvijo pri važnejših delih sv. daritve v domačem jeziku. (Recitirana maša, vmes petje.) Seveda je jasno, da poslušanje take maše po Radio prenosu ni prava udeležba in da se na ta način ne zadosti verski dolžnosti ob nedeljah in praznikih. Je pa tolažljivo nadomestilo bolnikom in takim osebam, ki iz opravičljivega vzroka

— Da, Olga je zaročena z Egonom Fehrenthurmom.

— Glej! Glej! — je pokašljeval stric. — Z enim izmed zagrizencev!

Sedaj se je oglasila tudi Olga.

— Stric, prepovedujem ti, da bi govoril o Egonu zaničljivo! On je veren katoličan in izvrsten človek.

— Bodi kakorkoli, toda poročal vaju bom jaz, ker je zakon na moji strani. Nič vama ne bo pomagalo, četudi sem starokatolik . . . Vedite namreč — se je obrnil k celemu omizju — da sem prestopil k starokatolikom.

— Kaj? Ti? Neverjetno! — je vzkliknila teta Sidonija. Henrikova izjava jo je tako razburila, da so ji padle vilice iz rok. — Henrik! Ti . . . ti? — Zaihtela je, vstala in zbežala iz sobe.

Pri mizi je zavladala tišina. Henrikova novica ni strla samo pobožne tete Sidonije, marveč je razburila vse člane grofovske družine. Molčali so vsi, ko da je v hiši žalost.

Po obedu je gospodar namignil Henriku, naj mu sledi v delovno sobo. Stric se je odzval vabilu, čeravno si ni želel razgovora z bratom.

O z n a n i l a

MARIBOR:

Stolna župnija.

Oznanilo:

Tretjo postno nedeljo popoldne bo ob pol 17. uri sv. križev pot, ob 17. uri tretja postna pridiga in nato litanije s sv. blagoslovoma.

Apostolstvo mož za stolno župnijo ima v nedeljo svojo skupno pobožnost: ob 6. uri pridigo za može, ob pol 7. uri med sv. mašo pri glavnem oltarju skupno sv. obhajilo.

Deški Marijin vrtec ima mesečni nauk v soboto dne 4. marca ob 16. uri.

Dekliški Marijin vrtec ima svoj mesečni nauk v soboto dne 10. marca ob 16.

Mohorjani! Ne odlašajte več z naročitvijo Mohorjevih knjig, med katerimi bo letos bogato ilustriran življenjepis služabnika božjega škofa Antona Martina Slomšeka, katerega je opisal najboljši njegov poznavalec, znani zgodovinar dr. F. Kovačič. Samo ta knjiga bo vredna več kot 20 Din, dočim dobe Mohorjani za isti znesek poleg nje še 4 druge knjige.

Ljudsko gibanje:

Krščenih je bilo zadnji teden 10 novorojencev in sicer: Drago Paljaga, Kamilo Rek, Erika Straus, Jožef Blažič, Matilda Tinauer, Marija Hauptman, Vladimir Samsa, Jožef Robnik, Kristina Trol, Stanislav Sorec.

Poročil se ni nikdo.

Umrli so: Musek Marijan, dijak, Gosposka 49, star 11 let. — Križ Julijana, vdova po šol. upr., Livada 5, stara 73 l. — Schutta Ludvik, zas., Maistrova 6, star 80 let. — Kaučič Josip mlajši, trgovec, Glavni trg 16, star 41 let. — N. p. v m.!

—

Cerkev sv. Alojzija.

Oznanilo:

Mesečni shod dobrotnikov naše cerkve je prvo marčevo nedeljo. Ob ¾ na 4 sv. križev pot z ljudskim petjem, pri katerem vsi sodelujte! Nato litanije, sv. blagoslov in darovanje za cerkvene potrebe. Potem kršč. nauk o obredih Vel. tedna.

— —

Gospodar je bil popolnoma miren. Strogo je pogledal Henrika in ga je vprašal:

— Ali se res misliš izneveriti naši veri?

Henrik je potegnil z roko preko čela in je zakašljal.

— Ti se tako ostro izražaš? Izneveriti? . . . Kaj se to pravi? Saj ostanem katoličan, le Rimu se ne bom več klanjal. Državna cerkev je vendar boljša ko rimska!

— Tako? . . . — je mirno odvrnil grof. — Henrik, jaz sem vedno zagovarjal svobodo v verskih stvareh. Sidoniji pustim, da postane svetnica, tudi tebi ne bom branil, da ravnaš po svoji glavi, dasi bi imel za to sredstva, ker ješ . . .

— Da, tvoj kruh . . . vem! — je zamrmral Henrik.

— Da, moj kruh. Ne bom ti delal sile. Prepovedujem pa ti, da bi sejal nezadovoljtsvo in bi druge mamil za seboj. Če ne boš upošteval mojih besed, so ti vrata odprta iz moje hiše . . . Še nekaj! Službo si dobil po mojem posredovanju namesto mene. Da je ne boš zlorabljal, prevzamem jaz vse posle.

ne morejo v cerkev k sv. maši iti.

Kako je voditelj katoličanov na Španskem slavil zmago?

Mladi profesor dr. J. Gil Robles je po srečni zmagi pri volitvah zbral številne svoje pomočnike in poverjenike, pa je šel z njimi na božjo pot k N. ljubi Gospej v Ledesma, da se je zahvalil Mariji za pomoč. Na kraju božje poti so ga slovesno sprejeli z zvonjenjem in z večerno razsvetljavo vseh javnih in zasebnih poslopij.

Koliko je katoliških duhovnikov?

Število kat. duhovnikov znaša 312 tisoč.

Frančiškanska župnija.

Oznanilo:

Popoldne je shod in se začnejo duhovne vaje za tretjerednike. Ob 15 prvo premišljevanje. V pondeljek, torek, sredo bo zjutraj ob 5 in popoldne ob 15 pridiga. V četrtek zjutraj ob 5 sklepni govor, papežev blagoslov in zahvalna pesem.

V soboto je začetek devetdnevnice v čast sv. Jožefu. Pridigi ob pol 6 in ob 18.

Ljudsko gibanje:

Krst: Dolinšek Sonja.

Poroke: Klupič Jurij, zas. ur., Aleksandrova 3, in Daubner Ana, zas., Kapela. — Drofenik Frančišek, del., in Ronšek Marija, del. — Bilo srečno!

Umrli: Blatko Vilko, sin trg., Maistrova 19. — Schnoppl Roza, zas., Loška 5, 40 let. — Naj počivajo v miru!

Društva:

Mesečna seja. Odbor izob. društva v Krčevini se zbere v nedeljo ob pol 9 k mesečni seji. Naj pridejo vsi! Popoldne ob treh so litanije v društveni dvorani, nato nagovor o društvenih zadevah.

Gledališka predstava. Društvo Danica priredi v nedeljo ob petih popoldne gledališko predstavo »Stari grehi« v Mlad. domu, Cvetlična 28.

Razno:

Apostolstvo mož naj pride v nedeljo po pobožnosti v Franč. kapelo na razgovor.

— — —

Magdalenska župnija.

Oznanilo:

V soboto 3. marca ob treh popoldne spoved Marijinega vrtca, v nedeljo pri 8. maši skupno sv. obhajilo. — V nedeljo po večernicah nauk za Marijino družbo.

Ljudsko gibanje:

Krsti: Friderika Esih, Feliks Schwarz, Oton Svenšek.

Poroke: Stipančič Branko, top. poroč., in Drug Marija, kont. — Deučer Franc, monter, Radvanjska 18, in Špelič Justina, delavka, Radvanjska 16. Bilo srečno!

Umrli: Zorko Mihael, zidar, Tezno, 60 let. — Strantz Alojz, rev. v pok., Črtomirova 4, 75 let. — Hojnik Franc, podur. v pok., Pobrežje, 46 let. — Petelinšek Marija, zas., Pobrežje. Klampfer Ivan, klep. pom. — Kropf Ana, vdova, Tezno. — Heber Ingeborg, Studenci, 1 leto. — Vertnik Katarina, vdova. — Chudoba Karel,

Od teh jih je v Evropi 200 tisoč, ostali pa so porazdeljeni na druge kraje sveta.

Katoliške šole v Belgiji.

Katoličani v Belgiji imajo zelo razvito šolstvo. To je razvidno iz obiska. Njihove šole je lani obiskovalo 639.000 otrok, državne šole pa le 560.000.

Zveza nemških katoliških trg. nastavljencev

Nemški kat. trgovski nastavljenci so organizirani v posebni strokovni zvezi, ki ima 4 sto strokovnih oddelkov. Lansko leto je ta zveza priredila 830 tečajev, ki se jih je udeležilo 42.000 članov.

— Ti me hočeš osramotiti! — je vzkipel Henrik.

— Nazovi to, kakorkoli. Najin razgovor je končan.

Po teh besedah je gospodar zapustil sobo.

— Da! — je zasikal Henrik. — Tvoj kruh jem, a to me ne bo oviralo v delu zoper Rim!

Tudi on je zapustil sobo in se je podal v predsobo, kjer je bila grofovska družina zbrana pri črni kavi. Sidonijin sedež je bil prazen. Ona se ni vrnila in to je Henrika bolelo, ker jo je ljubil.

Sidonija je ležala v svoji sobi na zofi. Jokala je in vzdihovala. V srcu so se ji vzbujali očitki, da je Henrikovega odpada deloma ona kriva. Po moževi smrti jo je bil zaprosil za roko, a ona ga je bila odbila. Od tistega časa je šlo z njim navzdol. Vedno bolj je izgubljal vero in sedaj je postal odpadnik.

— Oh, kaj naj storim? — je vzdihovala. — Molila bom zanj, še bolj goreče molila — je šepetala. Hipoma se je dvignila in je odhitela v kapelico. Tam je pokleknila in je vroče molila za nesrečnega Henrika.

Dalje sledi.

strojevodja v pokoju, Frankopanova ulica 51. — Naj v miru počivajo!

—

Kapela presv. Srca Jez.

Oznanilo:

Devetdnevnica na čast sv. Jožefu in sv. Frančišku Ks. Od sobote dne 3. marca do nedelje dne 11. marca se bodo molile vsak večer ob 6 litanije na čast sv. Jožefu in molitve milostne devetdnevnice na čast sv. Frančiška Ks. Nato blagoslov z Najsv. — V tej kapeli se bo ves marec vsak dan opravila ena sv. maša na čast sv. Jožefu za vse gmotne in duhovne potrebe onih dobrotnikov, ki bodo tekom tega časa z milodarom pomagali odplačevati dolg, ki je še na kapeli in domu.

— —

CELJE:

Mestna župnija sv. Danijela.

Ljudsko gibanje:

Krščeni: Krobath Henrika, Knafelc Franc, Vončina Friderik, Rotar Jožef, Vede Jožefa, Pacchiaffo Gerhard ter Flis Stanislava.

Poročeni: Zupanc Ivan, zidar v Čretu, in Črepinšek Marija, tov. delavka na Zg. Hudinji. — Gorjanc Josip, zas. uradnik v Gaberju, in Pečnik Helena, prodajalka na Bregu. — Dorn Franc, pos. v Zagradu, in Krajnc Elizabeta, gostilničarka v Zavodni. — Bilo srečno!

Umrli: Stukne Marija, dninarica iz Huma na Sotli, 33 let. — Pratnemer Fran pos. in konjač v Novivasi, 50 let. — Zorko Franc, sin kočarja iz Griž, 6 let. — Sitar Marija, dninarica iz Lokarij, 44 l. — Sgern Milan, otrok, 6 let. — Kavc Iv., mestni pometač v Celju, 69 let. — Prekoršek Marija, obč. reva iz Šmarja, 78 l. — Bizjak Josip, čevljar iz Zg. Ložnice, 45 let. — Naj v miru počivajo!

—

Sv. Jožef nad Celjem.

Dom duhovnih vaj. Tridnevni tečaj oddeljenih duhovnih vaj bo za dekleta, začetek v torek dne 13. marca, ob 6 zvečer.

— —

TRBOVLJE:

Oznanilo:

V nedeljo dne 4. marca prva sv. maša po namenu Apostolstva mož in fantovske kongregacije in skupno sv. obhajilo.

Ljudsko gibanje:

Rojenih zadnje 14 dni: 13 zak. otrok.

Poročena: Logar Karol, rudar, in Komar Marija, služkinja.

Umrli: Šustar Kristina, rudarjeva žena, 23 let. — Zajc Štefanija, rudarjeva žena, 40 let. — Bidovec Ivana, vdova, 68 l. — Kosem Lovro, vžitkar, 74 let. — Bratun Ivan, elektriker, 43 let. — Krevl Marija, vžitkarica, 91 let. — 1 mali otrok.

—

Za našo deco

Kmet je prekanil peklenščeka.

Živel je nekoč kmet, ki je imel za dve leti pogodbo s samim peklenščekom zaradi orala njive. Peklenšček je rekel kmetu: »Ti boš obdelal zemljo! Potem pa bova vrgla kocko, in komur pade več črnih pik, imel bo, kar bo zrastlo nad zemljo, drugi pa, kar bo zrastlo pod zemljo.«

In vrgla sta kocko. Seveda je padla kocka tako, da je imel peklenšček več črnih pik. Po pogodbi bo vse njegovo, kar bo zrastlo nad zemljo. Kmet pa je šel in posejal celo njivo z repnim semenom. Ko je prišla jesen, je dobil kmet repo, peklenšček pa samo repno zel.

No — drugo leto sta zopet kockala! Seveda je padla kocka tako, da je imel peklenšček manj črnih pik, nego kmet. Po pogodbi bo vse njegovo, kar bo zrastlo nad zemljo.

Kmet pa je šel in posejal celo njivo s pšenico. In ko je prišlo poletje, je kmet požel pšenico, strnišče pa je bilo peklenščekovo.

Peklenšček pa se je razjezil in je hudo oštel kmeta. In nazadnje je rekel: »Jutri pridem zopet in bova drug drugega praskala.«

Kmetu je postalo pri teh besedah vroče. Njegova žena pa je zapazila, da se je zmeraj praskal za ušesom, kakor bi ga kaj skrbelo, ter da je žalosten. In vprašala ga je: »Kaj pa imaš v tilniku?« On ji je odgovoril: »Hudo je! Jutri bi se naj s peklenščekom praskala!« — Žena pa je rekla: »Bodi celo miren! Bom se že jaz z njim pomenila!«

Kaj bo storila? Vsede se in čaka in se drži, kakor da bi bila strašno huda. Resnično pride peklenšček ter reče: »Kaj ti je, majhna ženkica?«

»Ah, odgovri »poglej vendar to razpoklino v hrastovi mizi! Moj mož je rekel, da se mora praskati z nekim drugim možem. In za poskušnjo je z nohtom svojega mezinca naredil v mizo to veliko razpoklino!«

Peklenšček pa je pogledal proti vratom ter rekel? »Kje pa se mož sedaj mudi?« Žena odgovori: »Kje se naj mudi? Šel je h kovaču, da mu poostri nohte!«

Peklenšček se je natihoma splazil proti vratom in jo je popihal v svojo domovino. Ko je vstopil, se mu je celi pekel zakrohotal . . .

Prevedeno iz francoščine.

Kronika naših župnij

Gornjigrad. Župnik Maks Šlander. Število duš 1402. — Preteklo leto je bilo: 31 krstov, 5 porok, 16 pogrebov. Svetih obhajil je bilo 7600. — Cerkev je bila postavljena leta 1752. Dolga je 55 m, široka pa 26. Po dolgosti jo prekaša (za 2 m) v škofiji le frančiškanska cerkev v Mariboru, po širokosti pa ona prekaša vse druge cerkve. Krasijo jo štiri krasne slike. Nasproti cerkvi je grad, last ljubljanske škofije. V njem uživa pokoj naš veliki slovenski vladika, biseromašnik g. dr. Anton Bonaventura Jeglič. — Duhovno življenje: III. red 123, Dr. vednega češč. 55, Dr. kršč. družin 236, Br. Srca Jez. 712 (vpisanih), Apostolstvo mož 103, Krščanska šola 105, posvečenih družin 91. — KA še ni organizirana.

Bočna. Župnik Jakob Kitak. Število duš 668. — Lani je bilo: 13 krstov, 8 pogrebov. Svetih obhajil je bilo 3500. — Cerkev je bila pozidana leta 1426. Spadala je v župnijo Šmartno ob Dreti. Župnija se je ustanovila šele leta 1906. — Duhovno življenje: III. red 23, Dr. vednega češčenja 18, Br. Srca Jez. in Mar. 160, Br. karm. Matere božje 230, Marijina dr. za žene 47, Marijina dr. za dekleta 18, Apostolstvo mož in mladeničev 31, Marijin vrtec: 27 dečkov in 28 deklic. — KA je že organizirana.

Sv. Frančišek na Stražah. Župnik Ivan Vogrinec. Število duš 1272. — Lani je bilo: 31 krstov, 3 poroke, 18 pogrebov. Svetih obhajil je bilo 12.000. — Sedanja župnijska romarska cerkev sv. Frančiška Ks. je stara nad 200 let. Prej je bila tukaj cerkvica sv. Barbare, ki je bila postavljena med leti 1426 do 1569 in je bila podružnica gornjegrajske župnije; smatrala se je pa tudi kot romarska cerkev. Leta 1715 je bila v gornjegrajskem okraju velika beda, lakota in živinska kuga. Da bi ubogemu ljudstvu vzbudil zaupanje v božjo pomoč v teh stiskah, se

je odločil takratni gornjegrajski komisar (dekan) Ignacij Steržinar vpeljati posebno pobožnost v čast sv. Frančišku Ks. V cerkvi je dal naslikati podobo »umirajočega sv. Frančiška, zaščitnika v smrtnem boju in v nevihtah« (to umetno delo slikarja Reinwalda v Ljubljani se nahaja v glavnem altarju sedanje cerkve) in dne 2. decembra leta 1715 prinesti isto sliko v cerkev sv. Barbare. Leta 1716 je dal v isti cerkvi postaviti nov altar sv. Frančiška. Ljudstvo je z velikim zaupanjem začelo častiti sv. Frančiška in ko je zvedelo o več čudežnih uslišanjih, je začelo trumoma romati na »straški hribček« pred altar sv. Frančiška. Cerkvica je seveda bila premajhna za toliko romarjev in dekan Steržinar je začel s pripravami za stavbo nove cerkve sv. Frančiška. Dne 8. julija 1721 je položil škof Viljem zanjo temeljni kamen. Leta 1725 je bila nova stavba dogotovljena in leta 1728 dne 28. oktobra slovesno posvečena od škofa Feliksa. K tej slovesnosti so prišle vse župnije takratnega gornjegrajskega dekanata v procesijah s svojimi »banderji«. Še v istem letu so nato imeli 4 jezuitski patri dvakrat sv. misijon, vselej po 8 dni in dan na dan je bilo pričujočih nad 25.000 pobožnih vernikov; vsak dan je bilo po 5 pridig (kakor to popisuje v »Drobtincah« leta 1857 takratni župnik pri sv. Frančišku č. g. Plaskan). To je dokaz, kako veliko zaupanje je imelo verno ljudstvo v priprošnjo sv. Frančiška in kako je kmalu zaslovela božja pot k sv. Frančišku. V 70 do 80 velikih procesijah letno so prihajali romarji iz vseh krajev takratne Štajerske, Kranjske in Koroške, in 6 duhovnikov, tukaj stalno nameščenih, je imelo dovolj opravila. Tako je cvetela in slovela ta božja pot tje do leta 1783, ko je takratni vladar cesar Jožef zatrl to božjo pot. Kako sloveča je bila cerkev sv. Frančiška, o tem pričajo še sedaj dobro ohranjeni darovi iz časov 1730—1770 od raznih knjeginj in plemenitih rodbin, celo od vladarskih hiš, tako krasni mašni plašči od poljskega, saksonskega, španskega, francoskega dvora, od avstrijskih nadvojvodinj in od same cesarice Marije Terezije; krasno, umetno izdelan zlat kelih kot dar francoske princezinje in dragocena monštranca. Po smrti cesarja Jožefa je božja pot pri sv. Frančišku sicer spet oživela, vendar ne več v istem obsegu, kot prej v 18. stoletju. Sedaj se vrše romarski shodi v večjem obsegu še oba binkoštna praznika, na takoimenovano »straško nedeljo« (prvo po sv. Urhu dne 4. julija), 3. in 4. decembra, v manjšem obsegu pa večkrat, zlasti prihajajo kaj radi romarji iz raznih krajev bivše Kranjske po »zaobljubi«. Ko samostojna župnija je Sv. Frančišek od leta 1782. Cerkev je dolga 27 m, široka 10 m, visoka v prezbiteriju 12.14 m, v ladiji 13.10 m. — Podružnice: a) cerkev sv. Jakoba v Okonini se imenuje že leta 1455 in je bila prvotno podružnica rečiške župnije; b) cerkev sv. Mihaela v Radmirju, se prvič omenja že leta 1395. — Versko življenje: Isto se razvija prav lepo; pred par leti so se skoraj vse hiše v župniji posvetile presv. Srcu Jez.; posvetitve so se izvršile v posameznih vaseh in v vsaki hiši posebej. Že prej je bilo 123 družin v Družbi kršč. družin. Tretji red šteje sedaj 143 udov, dekliška Mar. družba 79 članic; slovesno se obhajajo vedno prvi petki v mesecu; bratovščina živega rožnega venca šteje 24 rož. — KA še ni organizirana.

Katoliški pojavi doma in v svetu

Novi župnijski odbori KA. Tajništvu KA v Mariboru so se zadnji čas prijavili župnijski odbori KA iz župnij: Konjice, Čadram, Prihova, Žiče.

»Nedelja KA« se odloži na poznejši čas, ker bo peto postno nedeljo po želji sv. očeta po vsem kat. svetu adoracija v zahvalo za Najsvetejši zakrament.

Tečaji KA. Minuli teden se je vršilo pet dekanijskih tečajev KA in sicer: pri Sv. Križu Rog. Slatina (navzočih 210 ljudi in 6 duhovnikov), v Šmarju pri Jelšah (100 ljudi in 10 duhovnikov), v Konji-

cah (350 ljudi in 11 duhovnikov), v Slov. Bistrici (65 ljudi in 10 duhovnikov) in pri Sv. Lovrencu na Dravskem polju za župnije: Sveti Lovrenc, Cirkovce, Ptujska gora, Majšperg (70 ljudi in 4 duhovniki). Predavala sta povsod gg. predsednik KA Jerebič in tajnik KA Kolenc iz Maribora.

Katoličan je postal! Dr. Alfred Piney, ki je znan po svojem raziskovanju o raku in ki vodi patološki oddelek bolnišnice bolnih za rakom, je prestopil h katoličanstvu. Dr. Piney je star 38 let in je na višku svoje delavnosti. Znan je po svojih zdravniških delih.

Dva in pol milijona romarjev v Lurdu in Beauringu. Lurd je preteklo leto obiskalo 1 milijon romarjev. Poldrugi milijon romarjev pa se je obrnilo v belgijsko romarsko mesto Beauring.

Zedinjene države in Sv. stolica. Sv. oče je sprejel v posebni avdijenci poštnega ministra Zedinjenih držav severoameriških, Farleya. Ministrov obisk pri papežu je vzbudil veliko pozornost. Razlagajo si ga s tem, da ameriška vlada želi vpostaviti diplomatične odnošaje med Washingtonom in Vatikanom. Ta razlaga je precej verjetna, ker je iz ust ameriških državnikov vedno bolj pogosto slišati hvalo o sv. očetu.

12.000 spreobrnjencev v Angliji. List »Catholic Directory« sporoča, da je bilo tekom preteklega leta v Angliji 12.000 prestopov v katoliško Cerkev. Danes je v Angliji 2,278.830 katoličanov.

Kaj ga je privedlo v katoliško Cerkev? V Ameriki je prestopil v katoliško Cerkev polkovnik Horac Mann. Vzroke prestopa je popisal v nekem ameriškem listu. Tam pravi: »Dve stvari ima na sebi Cerkev, ki me posebno veselita: prvo je avtoriteta, ki pripada Kristusovemu namestniku; drugo pa je to, da Cerkev Kristusa živega daje v presvetem Zakramentu.« Mann je bil prej velik nasprotnik katoličanov in tako je njegov prestop povzročil tem večje začudenje.

— —

Romanje na Trsat, združeno z izletom z ladjo po morju na otok Krk, bo tudi letos o Binkoštih dne 19. in 20. maja, na kar že sedaj opozarjamo vse, ki se nameravajo romanja udeležiti. Prijave se namreč letos zaključijo že 8. aprila. Polovična voznina s posebnim vlakom je že zagotovljena. Podrobna pojasnila dobi vsakdo v romarskem listu »Svete vojske«, ki ga začne razpošiljati po 10. marcu. List dobi vsakdo zastonj, če se potem romanja udeleži ali ne. Sporočite še danes svoj naslov po dopisnici na naslov: »Sveta vojska«, Ljubljana, Dunajska cesta št. 17.

—

Koledar od 4. do 10. marca.

4. marec, 3. postna nedelja: Kazimir, spoznovalec. — 5. marec, pondeljek: Evzebij, mučenec. — 6. marec, torek: Perpetua in Fel., mučenici. — 7. marec, sreda: Tomaž Akvinski, cerkveni učenik. — 8. marec, četrtek: Janez od Boga, spoznovalec. — 9. marec, petek: Frančiška Rim., vdova. — 10. marec, sobota: 40 mučencev.

Glavni mesečni namen za marec, blagoslovljen po sv. očetu: Brezposelni. — 4. marec, nedelja: Apostolstvo mož in fantov. — 5. marec, pondeljek: Naši misijonarji in misijonarke. — 6. marec, torek: Spovedniki in spovedenci. — 7. marec, sreda: Katoliški izobraženci. — 8. marec, četrtek: Telesno in duševno bolni. — 9. marec, petek: Naši izseljenci. — 10. marec, sobota: Vojaki, orožniki in uradniki.

Tiskar: Tiskarna sv. Cirila v Mariboru, predstavnik Albin Hrovatin v Mariboru. Urednik: Franc Kolenc, korni vikar v Mariboru. — Izdajatelj: Mariborske župnije, predstavnik Franc Kolenc, korni vikar v Mariboru.

Poštnina plačana v gotovini. Posamezna številka stane 1 Din.
Leto 6. Štev. 10.

NEDELJA

Izhaja vsak petek.
Cena:
Celoletno 24 Din, polletno 12 Din, mesečno 2 Din. Inozem. 48 Din.

Tednik za versko življenje

Maribor, dne 11. marca 1934.

Uredništvo: MARIBOR, Aleksandrova cesta 6/I.
Ček. rač. 15237.
Uprava: Maribor Koroška cesta 5.

Jezus nasiti 5000 mož.

Vesela postna nedelja

1. Nedeljska božja beseda.

Evangelij:

Janez 6, 1—15.

Potem je odšel Jezus na ono stran Galilejskega, to je Tiberijskega morja. Šla je pa za njim velika množica, ker so videli čudeže, ki jih je delal nad bolniki. Jezus je šel na goro in tam sedel s svojimi učenci. Bila je pa blizu pasha (velika noč), judovski praznik.

Ko tedaj Jezus povzdigne oči in vidi, da prihaja k njemu velika množica, reče Filipu: »Kje naj kupimo kruha, da bi ti jedli?« To je pa rekel, ker ga je skušal, zakaj sam je vedel, kaj bo storil. Filip mu odgovori: »Za dvesto denarjev kruha bi jim ne bilo zadosti, da bi vsak le kaj malega dobil.« Eden izmed njegovih učencev, Andrej, brat Simona Petra, mu reče: »Tukaj je deček, ki ima pet ječmenovih hlebov in dve ribi, a kaj je to za toliko ljudi?« Jezus pravi: »Velite ljudem sesti.« Bilo pa je mnogo trave na onem kraju. Posedli so torej možje, kakih pet tisoč po številu. Tedaj je Jezus vzel hlebe, se Očetu zahvalil in jih razdelil med sedeče; prav tako tudi rib, kolikor so hoteli. Ko so se pa nasitili, je rekel svojim učencem: »Poberite kosce, ki so ostali, da se kaj ne konča.« Pobrali so torej in napolnili dvanajst košev — s kosci, ki so od petih ječmenovih hlebov ostali njim, ki so jedli. Ko so torej ljudje videli čudež, ki ga je storil, so govorili: »Ta je zares prerok, ki mora na svet priti.« Ker je tedaj Jezus spoznal, da hočejo priti in ga po sili vzeti, da bi ga postavili za kralja, se je spet sam umaknil na goro.

— —

»Posedli so torej možje.«

(Jan. 6, 10.)

Kaj takega pa še nismo videli in slišali, tudi v evangeliju ne! »Posedli so torej možje, kakih 5 tisoč po številu.« Kristus je prišel rešit obojni spol, vendar nas boste, žene in dekleta, razumele, da z veseljem poudarjamo: »Posedli so torej možje.« Naši možje sicer tako radi izostajajo od besede božje in mnogi tako radi zunaj cerkve postajajo. Nima vsak pridigar te sreče, da bi može in fante z lepo besedo pripravil v cerkev, kakor jih je znal privabiti dovtipni župnik Blaž Potočnik. Stopil je z blagoslovljeno vodo in besedo pred sv. mašo pred cerkvena vrata in resno zaklical: »Včasih smo žene vpeljavali, zdaj bomo pa še može.« Kratek in glasen smeh in mož za možem se je znašel v cerkvi. Kakšno veselje bi napravili Kristusu in njegovi cerkvi naši možje, ko ne bi več postajali izven cerkve! Navadno niso to vselej domačini, marveč prišleci iz sosednih krajev in župnij. Kdor bi moral izven cerkve ostajati, naj se drži raje svoje župne cerkve. Vemo, kje je eden izmed glavnih vzrokov te žalostne razvade. Na ta vzrok in njegove posledice se navadno ne misli. Ali pri tem niso možje predmet krivde, mnogobolj predmet žrtve. Ta vzrok so tiste preštevilne nedeljske sv. maše pri podružnih tesnih, ne rečemo cerkvah, marveč cerkvicah. Te maše so navadno ob tistem času, ko hodi mladina k službi božji. Umevno je, da podružnica ne more obseči toliko ljudi kot župnijska cerkev, včasih najde v podružni cerkvi dovolj prostora komaj ženski svet; tedaj moški svet enostavno ostaja izven cerkve. Ker se to dogaja mnogokrat, in na mnogih krajih, se ne čudimo, da so se te razvade prenesle tudi na obisk službe božje v župni cerkvi. Prijatelji božje besede, ne siliti ob nedeljah in praznikih k službi božji k podružnim cerkvicam, obiskujte v teh slučajih jutranjo službo božjo v župni cerkvi, podružnico pa prepustite podružničnim vernikom; naj sami napolnijo svojo cerkev. Ali podružna cerkev, pravite, bo trpela gmotno

škodo? Tako torej? Gmotna korist naj nam bo več ko dušna škoda?! »Kaj pomaga človeku, če ves svet pridobi, na svoji duši pa škodo trpi.« »Posedli so torej možje« svoje prostore v cerkvi, v župni cerkvi.

— — —

2. **Nedeljska molitev.**

Šel je Jezus na goro in je tam sedel s svojimi učenci.

V. Svojim angelom je zate zapovedal.

O. Naj te varujejo na vseh tvojih potih.

Molimo: Vsemogočni Bog, prosimo, daj nam, ki po krivdi svojih dejanj trpimo, da se po tolažbi tvoje milosti oddahnemo. Po Gospodu našem . . .

O. Amen.

— —

Katoliška akcija

Kristusov čolnar.

Za vsakega člana posebej skrbi od zibelke do groba in še preko groba ga spremlja z molitvijo. In vendar čudno! Vedno jo preganjajo, kakor da je škodljiva človeškemu rodu.

»Prav to pa«, pravi francoski modroslovec Paskal, »je najbolj čudno, da, čeparv so jo vedno preganjali, je ostala vedno ista.«

Čudno je in nepojmljivo, da jo za dobrote preganjajo. Čudno? — Nič ni čudno, saj so tudi Njega preganjali. Same dobrote je delil svojemu narodu, in ta ga zato pribije na križ. Tudi še danes traja sovraštvo do Cerkve, čeprav je je sama dobrota. Tudi danes kupujejo Judeže z zlatom, še danes se Pilati pred sovražniki tresejo. Oblečena je v škrlat in zasmehovana. Trst ji potiskajo v roko mesto žezla, s katerim bi v ljubezni in dobroti kraljevala nad njimi. Ali tega ne marajo in

Dalje.

10. KA v župniji.

Župnija (s podružnicami, ekspoziturami) je v organizaciji katoliške Cerkve najmanjša edinica. V njej se odigrava v mali meri vse, kar se odigrava v vesoljni Cerkvi v polnem obsegu. Kakor je naloga vesoljne Cerkve voditi vse ljudi k zveličanju, tako je naloga župnije voditi k časnemu in večnemu blagru vse župljane. Ta naloga ni nič manj važna kakor naloga vesoljne Cerkve. Radi tega pa tudi ima župnija ravnotako duhovno vodstvo, kakor ga ima škofija in vesoljna sv. Cerkev.

Isto velja za KA. V organizaciji KA je župnija najmanjša edinica. Svetovna KA je namenjena vsemu svetu, škofijska škofiji, župnijska pa župniji. Naloga vseh treh KA je utrjevanje, širjenje in zaščita katoliških načel v svetu; svetovna KA ima v tem oziru pred očmi ves svet, škofijska škofijo, župnijska župnijo. Vsaka izmed treh ima svoje vodstvo: svetovna svetovno vodstvo, škofijska škofijsko vodstvo, župnijska pa župnijsko vodstvo.

Župnijska KA se loči od škofijske in svetovne KA le v tem, da vrši svojo nalogo le na ozemlju ene župnije in vpliva na delo škofijske in svetovne KA le posredno. Iz povedanega je razvidno, da za njo v splošnem velja vse isto, kar za škofijsko in svetovno KA.

Na tem mestu bo izrečenih nekaj besed o vprašanjih: a) Potreba KA v župniji. b) Organizacija župnijske KA. c) Župnijsko vodstvo in stanovski odseki. č) Delo župnijskega vodstva. d) Delo odsekov. e) Pogoji uspešnega dela itd.

a) Potreba KA v župniji.

Kakor je že bilo rečeno, je KA zveza med dušnimi pastirji in verniki pri skupnem delu za

Kristusovo kraljestvo. To velja za KA v splošnem. Velja pa to tudi o KA v župniji. Župnijska KA je skupno delo dušnega pastirja in dobrih vernikov (mož, žena, fantov in deklet), ki gre za tem, da bi bilo v župniji vse življenje katoliško: vsi župljani pravi župljani, vse družine katoliške in vsi pojavi javnega življenja izraz katoliških načel.

Da je skupno delo dušnega pastirja in vernikov v župniji potrebno, je razvidno iz dvojnega.

1. Na svetu ni župnije, v kateri ne bi bilo pojavov, ki so nasprotni katoliškemu duhu. Poglejmo naše župnije! V vsaki župniji najdemo ljudi (med možmi, ženami, fanti in dekleti), ki živijo mesece in leta v velikih grehih, ne da bi vsaj od časa do časa očistili duše pri zakramentu svete spovedi. Te je treba spreobračati. V vsaki župniji najdemo ljudi, ki ne molijo, se ne postijo in ne hodijo v cerkev. Tudi te treba spreobračati. V vsaki župniji najdemo ljudi, ki so vdani raznim strastem: kletvam, pijančevanju, razuzdanosti, sovraštvu itd. Tudi te treba spreobračati. V vsaki župniji najdemo družine, v katerih ni pravega razmerja med starimi in mladimi, med možem in ženo, med starši in otroci. V take družine treba spraviti Kristusovega duha. V vsaki župniji najdemo reveže in bolnike. Tem treba pomagati. V vsaki župniji najdemo ljudi, ki v svojih hišah trpijo nekatoliške liste in knjige. V župnijah se najdejo taki, ki so člani nekatoliških društev. Take treba pripraviti do tega, da izstopijo iz teh društev. . . . To je le nekaj pojavov, ki jih je treba v vsaki župniji odpraviti. Ti pojavi pričajo, da je KA (katoliško delo) v župniji potrebna.

2. Za potrebo KA pa govori tudi dejstvo, da dušni pastirji sami ne morejo izvršiti vsega, kar jim nalaga dušnopastirska služba. Odpravljanje navedenih in drugih žalostnih pojavov ter utrjevanje katoliških načel v župniji spada v njihov delokrog. Oni bi morali spreobračati vsakega grešnika, verskega mlačneža itd. Oni bi morali nuditi pomoč vsakemu bolniku in revežu. Oni bi morali delati mir med člani družin. Vsega tega ne morejo sami izvršiti. Primanjkuje jim časa. Razen tega pa je mnogo ljudi, ki se ogibajo cerkve in dušnega pastirja in tako ne slišijo duhovnikovih opominov in prošenj, toliko časa pa dušni pastir nima, da bi vsakega posebej obiskal in ga spravljal na dobro pot. Pri delu so mu potrebni pomočniki, ki izvršijo to, česar radi pomanjkanja časa ali drugih težav sam ne more.

Pomočnike rabi danes vsak dušni pastir in s tem je povedano, da je KA v vsaki župniji potrebna. Dalje sledi.

vpijejo še danes: mi nočemo, da ta kralju-je nad nami; bijejo jo v obraz in pljujejo vanjo. Volijo si zločince Barabe, kakršen je bil Robespiére, Danton in Marat (krvoloki iz časov franc. revolucije), kakršen je bil Trocki, Ljenin, Calles. Zgodba se ponavlja vedno ista, samo imena se menjavajo.

Kakor je bil On, tako je tudi ona postavljena v vstajenje in v pogubo mnogim. Toda resnica in zmota se ne moreta, krepost in zloba sta v vednem boju.

Cerkve ne iznenadi nobeno preganjanje, saj je že od svoje mladosti navajena: od moje mladosti so me napadali. Pa morda radi tega nisem dospela do starosti? Gre v muke, gre v smrt, kri preliva, toda vselej pomlajena vstaja. Kri mučencev je seme kristjanov. — Križajte me, pravi sv. Peter, uklenite me v verige, toda vedite, da se božja beseda ne dá vkleniti.

Sv. Štefan, prvi mučenec, veselo kliče pod točo kamenja: »Vidim nebesa odprta in Sina človekovega stoječega na desnici božji.« — Stoječega, pravi, pa v novem zakonu vsaj povsod beremo le, da sedi na božji desnici. Rekli bi, da je zdaj vstal, da pomaga svojemu junaškemu borcu in da ga ovenča kot svedoka vstale cerkve.

Dalje sledi.

Iz življenja za življenje

SKRIVNOST ODREŠENJA PO KRIŽU.

(K. I., bogoslovec.)

V blaženosti sta živela prva dva človeka. Živela sta v vsej naravni in nadnaravni sreči. Dičila ju je posvečujoča milost, telesu ni pretila neusmiljena morilka — smrt — bila sta neumrljiva. Vse kar je ustvaril Gospod, vse je ustvaril za človeka. Adam je živel kot kralj vesoljstva. Vse stvarstvo se mu je klanjalo, vse je z njim prepevalo hvalnico Bogu, ki je vse tako čudovito zamislil. Vse kar biva in živi, živalstvo in rastlinstvo, vse kar biva pod zemljo, v vodi in nad zemljo, vse to je podredil Bog človeku. On sam pa je živel v neposredni bližini božji. Posvečujoča milost in bogopodobnost ga je povzdignila v nadnaravni red.

Toda prišla je nesreča! Nehvaležni »Ne bom ti služil!« je zadonel v človekovi duši. Človek se je zvišil, hotel je postati Bogu enak, da, hotel je postati »bog« sam.

Le ena prepoved: »Samo s tega drevesa ne smeš jesti.« Samo eno premagovanje, toda človek je padel. Dal se je zapeljati mamljivemu vabilu kačinemu: »Bogu bosta podobna, katerikoli dan bosta jedla od tega drevesa.« Kratka, majhna počutna obljuba je vrgla Adama s prestola.

Le trenutek in spoznal je vso hudobijo, spoznal je greh, spoznal razočaranje, zavedel se je, da je nag, da je oropan vsega, kar ga je pred grehom dičilo. Pogreznil bi se rad, samo da bi utekel božji pravici. V trenutku je spoznal, da je postal sužen strasti. Postal je podložen naravi. Zavedel se je ničevosti, a bilo je že prepozno.

Sedaj pa poglej, prijatelj, čudovito božjo usmiljenost in njegovo neskončno modro sodbo. Bog je preklel kačo — hudobnega duha, ki je človeka zapeljala: »Prokleta bodi med vsemi živalmi in med zvermi; po trebuhu se boš plazila in prah jedla vse žive dni!« Kako pa je sodil človeka? Zelo milo. — Edina kazen, ki sledi grehu, je telesna smrt. Človek je postal pokoren in podvržen smrti. Toda to še ni zadostna zadostitev za razžaljenje. Neskončno razžaljenje zahteva tudi neskončno zadoščenje. Tega pa Bog ni zahteval od človeka. Kdo torej naj zadosti božji jezi?

Tu se ravno začne skrivnost odrešenja. Bog se je človeka, ki ga je ustvaril po svoji podobi, usmilil in je daroval zanj svojega edinorojenega Sina. Bog — druga božja oseba se je včlovečil ter vzel na-se prokletstvo, ki ga je človek zaslužil. Radi prokletstva se je rodil, radi prokletstva je prevzel človeško telo, živel v revščini in v pomanjkanju s svojo materjo Marijo in rednikom sv. Jožefom. Adamovo prokletstvo ga je gnalo, da se je dal mučiti od Judov. Človekovo prokletstvo mu je dalo moč, da je prenesel izdajalski poljub lastnega apostola Jude. Prokletstvo mu je naložilo težek križ, zaradi prokletstva je visel tri dolge ure na križu in trpel na njem grozne muke in bolečine. Človekovo prokletstvo mu je iztisnilo iz suhega grla žalostni klic: »Moj Bog, moj Bog, zakaj si me zapustil?«

Moj greh, moja nemarnost, lahkovernost, nečistost, lakomnost in nešteti drugi grehi so mu zagrenili zadnje trenutke življenja. —

Zmagal je! »Dopolnjeno je . . .« Odrešil nas je prokletstva, zadostil je božji pravici ter nam zopet odprl nebo. Križ prokletstva je postal križ zmage in poveličanja. Človek je postal zopet otrok božji. Postal je ud skrivnostnega poveličanega telesa Kristusovega.

— —

ZAGREBŠKI NADŠKOF ZA DOBER TISK.

Hrvatski metropolit zagrebški nadškof dr. Anton Bauer je izdal lep postni pastirski list, v katerem med drugim pravi:

»Živimo v svetu, v okuženem svetu, kateri je v ostrem boju s Kristusovim duhom. Zato moramo večkrat pogledati v svojo dušo in samega sebe izpraševati, ali ni kaj tega svetovnega duha tudi v nas. Ali smo zares s Kristusom, ali smo zares Kristusovega duha? S kakšno skrbnostjo si prizadevamo, da beremo verske in moralne katoliške liste, časopise in časnike? Kako nas sramote ljudje, ki služijo duhu tega sveta! Kako je razširjena, kako se bere tiskana beseda, katera javno pobija in zametuje Kristusov nauk, sveto katoliško vero, ali katera s pohujšljivim pisanjem razširja nemoralnost! Poglejmo gorečnost Kristusovih sovražnikov in sklenimo, da si bomo enako in še bolj goreče prizadevali, da vsakdo izmed nas še bolje spozna ljubljenega Odrešenika in da Njega spozna tudi celi drugi svet!

Prepričanega katoličana ne sme plašiti nobena zemeljska bol, niti ne telesna ali izguba svobode, časti, premoženja in ne življenja. — Sv. Peter in apostoli in neštevilni pravi kristjani za njimi so na vse grožnje mogočnih glavarjev in preganjalcev odgovarjali do mučeniške smrti: »Boga je treba bolj poslušati ko ljudi. Prepovedano je nam odpraviti samo eno od najmanjših zapovedi. Ne moremo služiti dvema gospodarjema. Kadar pa kristjani vendar le kaj takega počno, slabe sebe in krepe sovražnika . . . Kakor v množici prvih kristjanov, mora v vseh nas biti eno srce in ena duša!«

KARITATIVNO DELO VINCENCIJEVIH KONFERENC V ZDRUŽENIH DRŽAVAH.

Ob stoletnici Vincencijevih konferenc prinaša statistika sledeče številke: Leta 1929 so ameriške Vincencijeve konference izdale 1,375.098 dolarjev podpor, l. 1932 pa skoraj štirikrat toliko, namreč

Kakor hrasti v viharju . . .
(Za vero očetov.)

Po Strachwitzu priredil Kolenc Fr.

Dalje.

V gradu se še ni poleglo razburjenje, ki ga je povzročila Henrikova izjava, in Heleno je čakala že druga preiskušnja.

Wernolt je prišel ko slovo, ker mu je pripravniški čas potekel in je bil premeščen drugam.

Po razgovoru s kaplanom se je Helena nasproti Wernoltu spremenila. Kakor ji je bil prej drag, tako je sedaj trgala iz srca njegovo sliko. Srce je krvavelo, a deklica je bila junaška. Dan za dnem se je zatekala v kapelo in si je tam dopovedovala, da ne more ljubiti človeka, ki je pripravljen zatajiti katoliško vero.

Pripravnik je čutil spremembo. Spočetka se ni zmenil zanjo. Pripisoval jo je Helenini muhavosti. Polagoma pa je uvidel, da ne gre za muhavost. Ker je videl, da v gradu ni dobrodošel, je

Maharadža polaga temeljni kamen za cerkev.

Maharadža, vel. knez iz Mysora v Indiji je 28. oktobra 1933 položil v svoji prestolnici temeljni kamen za novo kat. cerkev sv. Filomene. To cerkev so postavili namesto stare majhne, ki jo je pa pred 90 leti dal zgraditi njegov stari oče. Kralja je z njegovim dvorom slovesno sprejel škof Despatures, pariški misijonar. Škof je blagoslovil temeljni kamen, nato pa ga je kralj položil na določeno mesto. Navzoča je bila velika množica katoličanov in drugo-

5,553.115 dolarjev in še nad pol milijona posebnih prispevkov — torej skupno okoli 270 milijonov dinarjev. Leta 1929 je bilo v USA 1518 konferenc, danes jih je 2350, v tem ko je število članov naraslo od 18.693 na okoli 30.000. Podpirale so leta 1929 že 33.349 družin z 141.157 člani, leta 1932 pa 143.787 družin s 692.862 člani. Obiski revnih družin so se od 288.924 zvišali na 1,445.697. — Duhovna pomoč članov Vincencijevih konferenc je prav tako zelo napredovala: uredili so leta 1932: 2660 (1929 pa le 532) zakonov, dosegli sv. krst za 5202 (1349) otrok, vpeljali 10.639 (3456) otrok v župnijske šole in so pripravili 7146 (1392) ljudi spet do izpolnjevanja verskih dolžnosti. Verskih knjig in brošur so razdelili 3,200.933 (571.519). Karitas je s krizo vred rasla! Lepo spričevalo za ameriške katoličane in — lep zgled!

»DO ZADNJE KAPLJE KRVI . . .«

Bogata japonska deklica Jaeko je zablodila v katoliško šolo in se je pridno začela učiti katekizem. Čez nekaj mesecev je bila krščena. Ko je Jaeko končala srednjo šolo, se je vpisala na vseučilišče. Bila je zelo zmožna in si je mislila, da bo po končanih visokošolskih študijah lahko mnogo koristila katoliški stvari. Radi slabega zdravja velikim naporom ni bila kos. Pred seboj je imela dvojno izbiro: prenehati s študijem in se s tem odpovedati lepi bodočnosti, ali pa prenehati s pobožnim katoliškim življenjem, ker je zahtevalo od nje radi posebnih razmer dosti žrtev.

Deklica se je odločila za prvo. Pustila je študije in se je popolnoma posvetila Bogu. Pred oltarjem Srca Jezusovega je sklenila, da bo samo Bogu služila in se žrtvovala za reveže in bolnike. »Do zadnje kaplje krvi in do zadnjega diha hočem služiti samo tebi in sv. Cerkvi!« je slovesno prisegla pred kipom Srca Jezusovega.

Obljubo je spolnila. Vse njeno življenje je bilo posvečeno Bogu in revežem. Ljubila je zlasti bolnike. Bila jim je angel tolažbe do zadnjega diha.

vercev. Katoličani so bili ponosni na to vladarjevo ravnanje, s katerim jim je v takem trenutku pokazal svojo naklonjenost. Vladar je v odgovoru na škofovo zahvalo javno priznal blagodejno delovanje misijonarjev in jim k temu čestital. »Trdno smo prepričani, piše, da je vera temelj moči in bogastva naroda. In ni dvoma, da zaslužijo nava de in prepričanje vsake vere vso pozornost in spoštovanje drugih.«

Nove osvojitve.

Ako se misijonar v Indiji obrne do ene kaste ali stanu, potem ga drugi ne marajo, ozir.

z obiski prenehal. Pred odhodom je še enkrat hotel poizkusiti srečo.

Wernolta sta sprejeli Olga in Helena. Olga je vedela, da velja obisk Heleni, radi tega se je umaknila.

Helena je povesila glavo. V razburjenosti je mečkala svoj svileni robčič.

Wernolt se je ustavil pred njo in je nekam žalostno vprašal:

— Gospodična, ali se bova tako poslovila?

Deklica je za hip dvignila oči. Iztegnila je roko proti Wernoltu in je tiho dejala:

— Z Bogom! Na novem mestu vam želim obilo sreče!

— Ali vam smem pisati? — je vprašal Wernolt.

— Ne! — je odvrnila Helena.

— Ali smem še kedaj priti?

Helena je za hip pomolčala, potem za je odločno rekla:

— Kot starokatolik ne!

Wernolt je izpustil dekletovo roko, se molče priklonil in odšel.

Kaj moramo znati iz katekizma?

Deset božjih zapovedi.

O zapovedi ljubezni do Boga in bližnjega je Kristus dejal: »Na teh dveh zapovedih stoji vsa postava in preroki.« (Mt. 22, 40.) S tem je povedano, da če ima človek v srce vtisnjeno: »Ljubi Gospoda, svojega Boga, z vsem srcem in vso dušo in vsem mišljenjem . . .« ter »ljubi svojega bližnjega kakor samega sebe« . . . in če se po tem v vsem svojem življenju (v mislih, željah, besedah in dejanjih) ravna, izpolnjuje vse, kar mu je v dosego zveličanja potrebno.

Ker pa sta ti dve zapovedi zelo obsežni in bi se le s težavo dalo določiti, kake dolžnosti nalagata v posameznih slučajih, so posamezne dolžnosti določene v posebnih zapovedih, ki jih je človeštvo deloma neposredno, deloma posredno prejelo od Boga.

In kje so dolžnosti krščanske ljubezni natančnejše določene?

V desetih božjih in petih cerkvenih zapovedih. Božje zapovedi je prejelo človeštvo neposredno od Boga na Sinajski gori, cerkvene zapovedi pa posredno potom Kristusove sv. Cerkve.

Kako se glasi 10 božjih zapovedi?

Deset božjih zapovedi se glasi:

1. **Veruj v enega Boga.**
2. **Ne skruni božjega imena.**
3. **Posvečuj Gospodov dan.**
4. **Spoštuj očeta in mater, da boš dolgo živel in ti bo dobro na zemlji.**
5. **Ne ubijaj.**
6. **Ne nečistuj.**
7. **Ne kradi.**
8. **Ne pričaj po krivem.**
9. **Ne želi svojega bližnjega žene.**
10. **Ne želi svojega bližnjega blaga.**

10.

Od opisanih dogodkov sem je minulo več mesecev. Nesreča, ki je pretila Heiligenbergu, se je naglo bližala. Prvi dogodek, ki je razburil vse heiligenberške katoličane, je bila vest o odpadu grofa Henrika. Najbolj je vest razburila gospo Wilding. Henrik ji je svojčas sicer govoril o prestopu k starokatolicizmu, a njegovih besed ni vzela resno. Mislila je, da jo hoče le nekoliko podražiti. Sedaj je videla, da je vse res. Maščevati se je hotela. V ogorčenju je odstranila iz trafike cigare, ki jih je grof kupoval, njemu samemu pa je zabranila vstop v trafiko.

Ljudje so se divili ženini odločnosti, ki ji je bila v materijelno škodo. Omahljivci, ki jih ni bilo mnogo, so govoričili, da se skriva za njeno odločnostjo zagrizeni kaplan Ziegler. Večina pa je odobravala njen nastop. Ljudje so v vedno večjem številu zahajali v njeno trgovino in so kupovali razne drobnarije, da bi nadomestili izgubo, ki jo je vdova imela s tem, da je grofu Henriku zaprla vrata.

mu ne puste. Tako je tudi v škofiji Kočin. Nihče se ni mogel zavzeti za zaničevane Pulaje, ker bi potem pri drugih nič ne opravil. Škof je pa to poveril redovniku tretjeredniku sv. Frančiška in temu se je po šestletnem trudu posrečilo, da so krstili pri tem nezaupnem stanu že 1700 ljudi, 900 jih pa pripravljajo. Led je torej prebit.

Kitajec gre v »zunanje misijone«.

Mladi kitajski duhovnik iz Kantona je dopotoval v misijon Rabaul na Novi Gvineji v Avstraliji. Poslal ga je njegov škof za ki-

Prve tri božje zapovedi obsegajo dolžnosti do Boga, ostalih sedem pa dolžnosti do nas in do bližnjega.

Čemu ponavljamo deset božjih zapovedi? Ker je mnogo katoličanov, ki jih ne znajo, ter mnogo katoličanov, ki jih znajo in jih namenoma ne izpolnjujejo.

Dalje sledi.

O z n a n i l a

MARIBOR:

Stolna župnija.

O z n a n i l o:

V nedeljo dne 11. marca, popoldne ob pol 17. uri bo sv. križev pot, ob 17. uri 4. postna pridiga in nato litanije s svetima blagoslovoma.

Zaključne pobožnosti svetega leta v mariborski stolni cerkvi. V četrtek, dne 15. marca 1934, se vrši od 5. do 6. ure popoldne (od 17. do 18. ure) **slovesna skupna molitvena ura Najsvetejšega** mariborskih duhovnikov in klerikov v zahvalo za postavitev presv. Evharistije in milost duhovništva. Vabljeni so tudi verniki.

Na **Tiho nedeljo,** dne 18. marca 1934, bo iz istega razloga enaka skupna evharistična slovesnost **za vernike.** Natančni spored za to drugo slovesnost bo prinesla prihodnja številka.

Dekliški Marijin vrtec ima v soboto dne 10. marca, ob 16. uri, nauk, v nedeljo nato pa ob pol 8. uri skupno sv. obh.

Ženska Marijina družba ima v nedeljo zjutraj ob pol 7. uri skupno sv. obhajilo, popoldne po večernicah pa v stolnem župnišču mesečni nauk.

Mohorjani, ne zamudite naročiti zopet Mohorjevih knjig, ki bodo letos izredno lepe. Kdor hoče jeseni knjige imeti, jih mora naročiti tekom tega meseca. Pet knjig 20 Din.

L j u d s k o g i b a n j e:

Krščenih je bilo zadnji teden 8 novorojencev in sicer:: Milena Drofelnik, Fri-

---

tajske izseljence, ki jih je tam veliko, pa oddotni misijonarji ne znajo kitajski. To bo gotovo eden prvih Kitajcev, ki gre v »zunanje misijone«.

Mati božja na kovancih.

Novi avstrijski kovanci po pet šilingov nosijo podobo »Naše ljube Gospe iz Mariazella«, zelo znane romarske milostne podobe, ki je znana tudi izven Avstrije. Izbira te Marijine podobe je v zvezi z lanskim vsenemškim kat. shodom na Dunaju in s proslavo 250letnice osvobojenja Dunaja pred Turki, ki so ga že tedajni

Med tem so vsi nemški liberalni listi vedno bolj divje pisali zoper katoličane. Parlament je razpravljal o zakonskih predlogih, ki so bili naperjeni zoper katoliško Cerkev in meseca maja leta 1874 je vdrla iz Berlina cela poplava protikatoliških zakonov. To so bili zakoni o vzgoji in nameščanju duhovnikov, o cerkveni disciplinarni oblasti, o rabi cerkvenih kazni in o državnem nadzorstvu Cerkve. V teh zakonih je bilo vse tako urejeno, da so imeli oni, ki so izstopili iz katoliške Cerkve, velike prednosti. Škofje so protestirali proti tem zakonom, toda zastonj. Zoper nje so se borili tudi poslanci katoliškega Centruma, a brezuspešno. Vsa dokazovanja vodilnih katoliških politikov o škodljivosti in krivičnosti teh zakonov so naletela na gluha ušesa. In tako je prišlo do pasivnega odpora nemških katoličanov, ki se niso pokorili tem zakonom. Vse to nasilnežev ni izučilo. Odpor so hoteli zadušiti s silo. Kdor se je upiral protikatoliškim zakonom, je bil kaznovan najprej s plačanjem globe. Kakor da bi mogla ta kazen koga prisiliti, da bi se odpovedal nebesom in večnosti. Obsojenci so plačali kazen, a popustili niso. Kdor ni

derik Neubauer, Danica Senekovič, Jozefa Oder, Jožef Kramberger, Jožef Blažič, Bogdan Remih in Jožef Sinič.

Poročil se ni nikdo.

Umrli so: Kaučič Jožef mlajši, trgovec, Glavni trg 16, star 41let. — Škof Ivan, zasebnik, Slovenska ulica 40, star 81 let. — Lešnik Ivana ,zas., Vrazova 5, stara 61 let. — Papov Neža, zas., Koroščeva 3, stara 61 let. — Naj v miru počivajo!

— —

Frančiškanska župnija.

Oznanilo:

Po večernicah bo zborovanje in nauk za dekliško Marijino družbo.

Ljudsko gibanje:

Krščeni: Krope Frančišek, sin muz.

Porok ni bilo.

Umrli: Vračko Marija, mestna uboga, 87 let, Einspielerjeva 17. — Kristl Marija, hčerka del., Meljski hrib 28. — Šerb Cecilija, hčerka služk. Košaki 75. — Naj počivajo v miru!

Društva:

Mesečna prireditev. Odbor izob. društva na Košakih se zbere v nedeljo ob pol devetih k redni mesečni seji. Vsled važnosti seje naj pridejo vsi odborniki in odbornice pravočasno. Popoldne ob 3. uri pa je v društvenih prostorih plačevanje članarine in pogrebnine. Plačujte redno ,ker kdo zaostane tri mesece, se mu pogrebnina ne izplača.

— —

Magdalenska župnija.

Ljudsko gibanje:

Krsti: Edvard Bračko, Melita Polič, Marija Šauperl, Albin Remih in Jožefa Hlade.

Poroka: Mihelič Aleksander, teh. ur., Pobrežje, in Barta Hilda, posestnica.

Umrli: Tovornik Franjo, član gledališča, 26 let. — Duh Ivan, vlakovodja v p., Pobrežje, 58 let. — Šuntner Katarina, soproga žel., Poljskava. — Vodečnik Gvido, sin paz., Frankopanova 39. — Dr. F. Jankovič, zdravnik, Pobrežka cesta 20, 6 2let. — Gupfleitner Marjeta, delavka, Pobrežje, 16 let. — Rigelnik Jožef, sin orož. nar., Pobrežje. — N. v m. p.!

— — —

CELJE:

Mestna župnija sv. Danijela.

Ljudsko gibanje:

Krščeni: Kroflič Ciril in Metod (dvojčka), Smrečnik Almira, Škoflek Marija,

---

mogel sam plačati, so mu drugi dali denar. Za denarno kaznijo je prišla zaporna kazen. V katoliških vrstah je zavladalo ogorčenje. Odpora pa tudi ta kazen ni mogla zatreti. Poznanjski nadškof Ledochowski je bil obsojen na dve leti zapora. Postal je prvi mučenec hude verske borbe. Junaško je odsedel kazen. V junaštvu so mu sledili tudi drugi škofje. Z zaporom sta bila kaznovana tudi kolinski in trierski škof.

Oblasti so divjale v prvi vrsti zoper škofe. S krutim preganjanjem je hotela vlada doseči, da bi ta ali oni odpadel, ker je hotela imeti v vrstah starokatolikov pravega škofa. Ker se ji želja ni izpolnila, je dala posvetiti nekega odpadnika profesorja Reinkensa od krivoverskega janzenističnega škofa za prvega nemškega starokatoliškega škofa.

Ker se je starokatolicizem naglo razvijal, je tudi župnik Sender gojil nado, da doseže škofovsko čast. Tako je postal odpadnik.

Župnikov odpad je bil drugi dogodek, ki je razburil ves Heiligenberg.

Bila je zadnja majniška nedelja. Župnik je

vrstniki pripisovali le Marijini pomoči. Saj je papež Inocencij XI. v zahvalo za zmago nad Turki dal sezidati na Trajanovem trgu v Rimu Marijino cerkev in je 12. september določil kot Marijin praznik. Sicer pa so bili že leta 1686 kovani srebrnjaki opremljeni na eni strani s sliko, ki je predstavljala obleganje Dunaja, na drugi strani pa s podobo milostne podobe iz Mariazell z napisom »Maria Zell, Schutzfrau von Wien«.

Spreobrnenja v Natalu

V južnoafriški pokrajini Natal protestanti trumoma prestopajo v kat. Cerkev. V cerkvi

Gajšek Marija, Mahne Marija, Čebin Roman, Čerenak Jožefa, Kenda Stanislav, Tekavc Majda, Oberer Franciska in Robič Vekoslava.

Porok ni bilo.

Umrli: Voh Franc, del. v Celju, 42 let. — Jernejšek Josipina, pos. v Liscah, 85 let. — Žnidar Marija, otrok na Hudinji, 4 leta. — Očko Julijana, del. iz Bezine, 55 let. — Ročnik Martin, dninar iz Ljubnega, 61 let. — Sušec Franciska, dekla, 32 let. — Dva majhna otroka.

—

Sv. Jožef nad Celjem.

Dom duhovnih vaj. Tridnevni tečaj oddeljenih duhovnih vaj bo za dekleta, začetek v torek dne 13. marca, ob 6 zvečer.

TRBOVLJE:

Oznanilo:

V nedeljo dne 11. marca, med prvo sv. mašo skupno sv. obhajilo za III. red.

Ljudsko gibanje:

Rojeni 4 zakonski otroci.

Poroke nobene.

Umrli: Podovič Milan, rudar, 53 let. — Pirec Josip, rudar, 30 let. — Špajzar Anton, rudar v p., 70 let. — Pirc Julijana, žena poduradnika, 50 let. — Serša Josip, rudar, 28 let. — Pavelšek Jožefa, rudarjeva žena, 34 let. — Dva otroka.

— —

Za našo deco

Popravil je . . .

Štefek je bil često kregan radi ene napake, ki se je ni hotel odvaditi. Z vrati je ropotal in stopal je po hodnikih in sobah tako močno, da so se tla tresla.

Mati ga je lepo opominjala, oče pa mu je pretil s kaznijo. Niti prvo, niti drugo ni zaleglo.

Ob prvi priliki je spet tako močno zaprl vrata, da se je omet odkrušil. Sedaj se je Štefek nekoliko bal kazni.

Oče je res prišel iz sobe, toda ni

sv. Patricija jih je bilo naenkrat sprejetih 50 protestantov, 40 drugih pa se pripravlja na sprejem v katoliško Cerkev.

Gorečnost za hišo božjo.

V Hongkongu zidajo novo cerkev v čast sv. Mali Tereziji. Proračun znaša 160.500 dol., to je 2,400.000 Din. Odbor za zidavo je tekom treh let zbral 101.330 dolarjev ali 1,520.000 Din. To je za misijonsko deželo rekordna svota v takem času. Največ so dali portugalski katoličani, ki jih je tu veliko. V bližini je namreč portugalsko mesto Makao.

bil na prižnici. Sredi pridige je brez vsakega uvoda začel govoriti o potrebi državne vere.

— In ker se Rim protivi — je dvignil glas — državni veri, se jaz ločim od rimskokatoliške Cerkve ter prestopam k starokatoliški veri. V imenu starokatoliške vere prevzemam oblast nad to cerkvijo in vas pozivam, da se ne ločite od mene, marveč tudi vi prestopite k starokatolikom. Vaše duše radi tega ne bodo trpele nikake škode. Ostanimo složni v edinosti, da naša čreda ne bo raztrgana; naj bo en pastir in ena čreda.

Ko je župnik utihnil, je vladala v cerkvi grobna tišina. Čez hip pa se je zaslišal ženski glas:

— Da, složni v izdaji!

Bil je glas gospe Wilding. Župnik se je za hip stresel, potem pa je izbulil oči v vernike, ko da bi jih hotel hipnotizirati. Ti so se zdramili iz prve osuplosti. Med njimi se je zaslišalo šepetanje, vzdihovanje in ihtenje. Na grofovski loži se je naglo zaprlo okno.

— Sedaj bom maševal! — je zaklical župnik in je zapustil prižnico.

Dalje sledi.

udaril fantka, kakor mu je prej zapretil, marveč mu je dejal:

— Ti brezsrčnež! Veš, da je mami zelo slabo. Tako jo boli glava, da si ne more najti mesta. Pred pol ure je revica zaspala, ti pa si jo zdaj zbudil. Ko si treščil z vrati, se je zgrabila za vrat in prva njena beseda je bila: »Prosim te, ne tepi Štefeka!« Ko bi ne bila prosila zate, bi me dolgo pomnil . . . Tepel te ne bom, a jezen sem nate . . . marš!

Štefek se je zganil. Ves bled je stal kakor pribit.

— Pojdi — mu je spet velel oče — nočem te videti!

Štefek je molče odšel.

Ko se je družina opoldne zbrala pri mizi, Štefeka ni bilo od nikoder.

— Kje je nepridiprav? — je oče jezno vprašal.

— Ne vem, kam je odšel — je odvrnila teta.

— Jaz sem ga videla — se je oglasila mala Lizika. — Vzel je album z znamkami in šel k sosedovim.

— Tako — je dejal še bolj jezno oče — ali ta paglavec res nima nič srca! Namesto tega, da bi prosil mamo za odpuščanje, je šel k sosedovim se igrat.

Komaj je izgovoril te besede, je prihitel v sobo Štefek ves zasopel. Vrata je zelo nerodno zaprl, dasi se je videlo, da jih je hotel tiho zapreti. Nato je po prstih šel proti mizi.

— Kje si bil? — je strogo vprašal oče.

Štefek je korajžno dvignil glavo in je steklenčico postavil pred očeta.

— Izvolite, atek! Uspavalno sredstvo je. V lekarni sem povedal, da ima mama v glavi hude bolečine in ne more spati. Dali so mi to zdravilo.

Očetov obraz se je za hip zjasnil, potem pa spet omračil.

— Si brezplačno dobil zdravilo? Beračil si?

— Ne. Za svoj denar sem ga bil kupil.

— Kje pa si vzel denar?

— Prodal sem sosedovemu Jožeku znamke. Večkrat mi je rekel, da bi jih rad kupil. No, zdaj sem mu jih prodal.

Oče je molče strmel v Štefeka. Oči so se mu ovlažile. Štefeka je prijel za roko in ga je peljal k materini postelji.

— Pripeljal sem ti poredneža, ki pa ima zlato srce.

Tako je Štefek popravil svojo napako. Ločil se je od znamk, ki bi jih prej za zlato in srebro ne bil prodal.

Kronika naših župnij

Ljubno. Župnik Jožef Krančič, dekan gornjegrajske dekanije. Število duš 2126. — Lani je bilo: 57 krstov, 7 porok in 26 pogrebov. Svetih obhajil je bilo 12.000. — Cerkev je bila pozidana leta 1300. Posvečena je sv. Elizabeti. — Duhovno življenje: III. red 80, Dr. vednega češč. 250, Dr. kršč. družin 206, Br. Srca Jez. in Mar. 508, Br. rožnega venca 63, Br. živega rožnega venca 48, Br. karmelske M. B. 46, Mar. družba za mladeniče 5, za dekleta 20, Apostolstvo mož 150, BCM 150, Srcu Jez. posvečene družine 132. — KA še ni organizirana.

Luče. Župnik Jurij Mikolič. Števila duš 1580. — Lani je bilo 51 krstov, 16 porok, 23 pogrebov. Svetih obhajil je bilo 12.500. Naročenih je bilo: 66 Mohorjevih knjig, 50 Glasnikov, 25 Bogoljubov, 15 Cvetja, 7 Kraljestvo božje, 5 Slovencev, 18 Slovenskih gospodarjev, 30 Domoljubov in 35 Nedelj. — Po farni kroniki je stala ta cerkev sv. Lovrenca že sredi 13. stoletja kot podružnica gornjegrajske benediktinske pražupnije in je torej spadala pod oglejski patriarhat. Leta 1462 je prešla pod ljubljansko. leta 1786 pa pod lavantinsko škofijo. Koncem 15. stoletja so imele Luče okoli 600 ljudi. V 16. stoletju se je ustanovil tu vikarijat, v 17. stoletju pa župnija. Leta 1541 se omenja neki Nikolaj kot lučki vikar. Prvi znani lučki župnik Daniel Kolar je tu župnikoval od leta 1700 do leta 1707. Matične knjige segajo do leta 1700. Sedanja farna cerkev sv. Lovrenca je bila zgrajena v 17. stoletju (1641—1690), pozneje pa povečana in obokana. V letih 1927—1930 je bila vsa cerkev prenovljena; dobila je tudi pri vseh petih oltarjih nove stopnice in nov cementno-mozaični tlak. V Podvolovljeku stoji podružna cerkev sv. Antona Pušč., katera se imenuje že leta 1631. Pod vrhom Ojstrice je bila zgrajena leta 1898 jubilejna kapelica sv. Cirila in Metoda na 1780 m visoki Moličk peči v spomin papeževega in cesarjevega jubileja. — Šola je trirazredna. Radi velike oddaljenosti in težavne poti sta samo dve tretjini otrok všolanih. — Duhovno življenje: Leta 1926 je bil tu sv. misijon, leta 1928 pa ponavljanje istega (obakrat celjski kapucini). V adventu 1931 in v postu 1932 je imel tu misijonar g. Tomaž Tavčar iz Celja duhovne vaje po tri dni: za fante, dekleta, može, žene. Ob tej priliki leta 1931 so bile uvedene stanovske nedelje, tako da so na vrsti za prejem sv. zakramentov: prvi teden oziroma prvo nedeljo v mesecu možje, drugo fantje, tretjo žene, matere in otroci, četrto dekleta (moška, fantovska, ženska ter otroška, dekliška nedelja). Ob Svečnici 1934 je imel tu jezuit p. Jožef Sečnik iz Ljubljane svetoletne duhovne vaje 8 dni: za žene, dekleta, može, fante, v proslavo 1900letnice Kristusove odrešilne smrti na križu. V teh osmih dneh je bilo 1200 sv. obhajil. Koncem leta 1933 je bilo vpisanih: v III. red 80, Dr. vednega češč. 40, Dr. kršč. družin 450 članov, v Br. Srca Jez. 700 in Srca Mar. 700, rožnega venca 200, živega rožnega venca 15 rož, karmelske M. B. 1140, dekliško Mar. družbo 55, Apostolstvo mož 60, BCM 30, DD 40, DŠV 30, Marijin vrtec 20 in 30, posvečenih družin je 110. — KA se organizira. V ta namen je razdeljenih po fari: 30 Kvišku zdaj dežela vsa in 6 Bodi apostol.

Katoliški pojavi doma in v svetu

Iz tajništva KA v Mariboru. — Pretekli teden sta se vršila dva dekanijska tečaja KA in sicer v Št. Ilju v Slov. goricah za jareninsko dekanijo in pri Sv. Trojici v Slov. goricah za šentlenarško dekanijo. Prvega se je udeležilo 60 ljudi in 6 duhovnikov, drugega pa okrog 120 ljudi in 11 duhovnikov. Na obeh tečajih sta predavala gg. predsednik KA Fr. Jerebič in tajnik KA Fr. Kolenc iz Maribora. Na tečaju pri Sv. Trojici je podal g. dekan F. Gomilšek poročilo o delu župnijskih odborov. Razven dveh so bili vsi (8) župnijski odbori delavni.

Dobrodelni cerkveni koncert. — Pevsko društvo »Maribor« je priredilo v mariborski stolnici v petek dne 2. marca, koncert cerkvene pesmi. Zbor je dobro rešil svojo nalogo, le to bi bilo želeti, da bi se občinstvo v še večjem številu odzvalo, ko gre za prireditve, katerih dobiček je namenjen za podpiranje revežev.

Opozorilo ljubljanskega škofa. V zadnjem času se vedno pogosteje oglašajo po hišah moške in ženske osebe, ki vsiljujejo za majhen denar knjižice z versko vsebino. Res mnogi v dobri veri nasedejo zape-

ljivim besedam in kupujejo knjižice. Zmotijo jih vabljivi naslovi, kot n. pr.: »Harfa božja«, »Kje so mrtvi?«, »Kraljestvo božje,« up sveta«, »Pribežališče v kraljestvo«. — Opozarjam, da so to krivoverske knjige. Izdaja jih krivoverska ločina »Raziskovalcev sv. pisma«, ki se je šele pred par leti iz Amerike priselila v naše kraje. V knjižicah se oznanja cela vrsta težkih zmot o temeljnih resnicah svete vere, o Bogu, o Cerkvi, o človeški duši in o poslednjih rečeh. Knjig s tako vsebino katoliški kristjan ne sme brati, niti jih shranjevati. Zato vse vernike opozarjam, da ste proti tem osebam skrajno previdni. Odločno odklanjajte krivoverske take knjižice. Kupujte samo take knjige verske vsebine, ki imajo izrečno dovoljenje cerkvene oblasti. — † Gregorij, škof.

Novacerkev. Ta nedelja (dne 11. marca) bo posvečena KA. Bogoslovni profesor g. dr. Jeraj bo zlasti možem in fantom govoril o delu v KA.

Otroški misijon na Dunaju. V avstrijski prestolici se je pred nedavnim vršil za otroke sv. misijon, ki je imel izredno lep uspeh. Ni vplival samo na otroke, marveč se je spreobrnilo tudi mnogo staršev.

Vodja Kataloncev umrl kot kristjan. Mnogo so listi pisali o smrti Frančiška Macia, prvoboritelja za svobodo Katalonije. Pomembno za nas katoličane je, vedeti, da je bil Macia brezverec, na smrtni postelji pa se je spreobrnil in je umrl, spreviden s sv. zakramenti. Po pre jemu sv. zakramentov je Macia javno prosil Boga za odpuščanje za vse svoje brezbožne čine.

Avto v službi misijonarjev. Angleški Sudan, Bahr-el Gebel. — Misijonarji ne nameravajo potolči svetovnih avtomobilskih rekordov, toda prav radi uporabljajo to hitro prometno sredstvo, da lahko obiščejo svoje krščanske občine, ki so oddaljene druga od druge često po 100 km ali celo še več. Avto, ki so ga leta 1929 kupili misijonarji v Bahr-el Gebel, je prevozil v štirih letih 32.000 km, drugi, ki je bil kupljen leta 1930, je v treh letih napravil pot, ki je enaka dolžini ekvatorja, namreč 40.000 km. Misijonar, ki je povzel te številke s števcev, pravi, da bi ne mogel povedati, koliko kilometrov je prevozil z motornim kolesom, ko je obiskoval šole in bolnike. Ta misijon sam je v enem letu plačal za olje in bencin, ki so ga porabili avtomobili in motocikli, skoraj 50 tisoč frankov.

Vseučiliščna profesorica o katolicizmu. Bivša profesorica na protestantski univerzi v Upsali na Švedskem je napisala o katolicizmu knjigo, iz katere diha velika ljubezen do katoliške Cerkve. V knjigi pisateljica s prepričevalno besedo razpršuje protestantske pomisleke nasproti katolicizmu ter proti katoliški Cerkvi.

Zveza nemških katoliških pomočnikov. Nemški kat. pomočniki so včlanjeni v posebni zvezi. Ta zveza je preteklo leto nudila članom 356.000 brezplačnih prenočišč in 31.000 obedov po zelo nizki ceni. Za poučna potovanja pomočnikov je zveza izdala 408.000 mark.

Z odra h gobavcem. Francoska igralka Simona Suprin je pred leti dala slovo gledališču in je vstopila v samostan. Njen korak je vzbudil veliko začudenje. Sedaj se je odločila nekdanja oboževana igralka še za večjo žrtev. S privoljenjem predstojništva bo šla na Trinidad otok, kjer se bode posvetila postrežbi gobavcev.

2620 porok v enem dnevu. Pred nekaj dnevi so v Italiji organizirali praznik »Festa della Nuzialita« in se je ta dan sklenilo 2620 novih zakonskih zvez. Mussolini je vsakemu novoporočenemu paru naklonil državno poročno darilo. To darilo obstoja iz 500 lir s takojšnjim izplačilom in iz zavarovalne

pole za življenje, ki jo bo Narodna zavarovalnica po vplačilu šestih malih mesečnih obrokih izročila novoporočencem. V samem Rimu se je poročilo 820 parov, ki so od Dioklecianovih Term šli v slavnostnem sprevodu do bazilike S. Maria degli Angeli. Na vsej poti je množica delala špalir in obmetavala novoporočence s cvetjem. V baziliki je imel nadškof Palica sv. mašo za vse poročence. Zaključek dneva je tvoril sprejem pri svetem Očetu. V izredno prisrčnem nagovoru ie papež med drugim izjavil, da mu od novoporočenih parov, ki jih vidi pred seboj, vsakokrat uhajajo misli na družine, ki bodo iz njih zrasle. »Kolikor parov, toliko družin in sicer novih, krščanskih družin! Bodočnost teh družin bo tudi bodočnost družbe, ker od otrok teh novoporočencev mnogo zavisi bodočnost države, vere in Cerkve. Nove družine naj dajo domovini novih državljanov in Cerkvi novih vernikov.«

Zamorci — zgled našim sportnikom. Pred nekaj leti so prišli k apostolskemu vikarju v Surinamu odposlanci v notranjosti živečih »pragozdnih zamorcev« s prošnjo, da bi jim poslal duhovnika, ki bi jih poučil v sv. veri. Ko so jih nizozemski redemptoristi spreobrnili, so si novi verniki ustanovili lastno vas »Ligvori« s cerkvijo, šolo in s stanovanjem za učitelja. O njihovem res katoliškem življenju, ki vlada pri njih, poroča p. Weitmann nekatere ganljive posameznosti: »Prebicalci vasi Ligvori ne postavljajo svoje luči pod mernik. Pokažejo se kot katoličani pri delu in pri igri. Tako se je neko nedeljo vršila nogometna tekma z nevarnim nasprotnikom. Kljub veliki vročini so igrali z vso silo in vnemo. Eden izmed igralcev je pravkar napravil krasen strel. Vsi gledalci so začeli navdušeno ploskati in vzklikati. Tedaj je nenadoma začel zvoniti zvonček iz cerkve »Angel Gospodov«. Viharno vrvenje je zamrlo, gledalci so se prekrižali. In igralci? Bili so prav v sredi kritičnega trenutka in končni uspeh je zavisel od tega. Toda vse je nenadoma zaostalo in sredi igrišča so obstali igralci in molili s sklonjenimi glavami opoldansko molitev . . .« Misijonar po pravici sprašuje: Koliko nogometašev na svetu bi posnemalo uboge pragozd ne zamorce?

Mati jih je poklicala . . . V katoliško sv. Cerkev so prestopili med drugimi: znameniti washingtonski novinar Charl P. Hunt, ki je bil znan kot hud brezverec, holandski učenjak Henrik Borel, anglikanski duhovnik George Shaw Duncan, ter Thomas Wittona, rektor znamenitega anglikanskega zavoda in anglikanski pastor v Ka lipongu v Indiji.

Književnost.

V zbirki »Besedila za ljudsko liturgijo«, ki jo izdaja župnijski urad Sv. Urban pri Ptuju, je izšla že IV. izdaja »Svete maše šolske mladine« v priročnejši žepni obliki in na finem papirju. Že nad 50 župnij v obeh slovenskih škofijah je uvedlo ta liturgičen molitvenik za otroško službo božjo; med temi so odlični mladinski vzgojni zavodi v Ljubljani. Cena posameznim izvodom 2 Din. Pri naročilu najmanj 50 izvodov 10 odst. popusta. — V isti zbirki je izšla knjižica: »Krst in krstna obnova«, ki se priporoča veroučiteljem in dušnim pastirjem zlasti za postni in velikonočni čas, ki bi naj bil čas krstne obnove. Pomagati, da nam postane krst to, kar je bil nekdanjim vernikom, buditi v nas krstno zavest in razlagati šolski mladini kakor odraslim vernikom vzvišene krstne obrede ter povzdigniti slovesnost pri delitvi velikega zakramenta: to so nekateri cilji, ki jih bo zasledoval dušni pastir

s pomočjo te knjižice. Vsakemu krščencu naj bi bila tudi spomin na največji dan v njegovem življenju. Izvod te knjižice stane samo 2.25 Din. Pri naročilu vsaj 50 izvodov po 2 Din. Naročila za obe imenovani knjižici sprejema župnijski urad Sv. Urban pri Ptuju.

Koledar od 11. do 17. marca.

11. marec, 4. postna nedelja: Sofronij, škof. — 12. marec, pondeljek: Gregorij I., papež. — 13. marec, torek: Teodora, mučenica. — 14. marec, sreda: Matilda, kraljica. — 15. marec, četrtek: Klemen Hofbauer, spoznovalec. — 16. marec, petek: Hilarij, škof. — 17. marec, sobota: Patrik, škof.

Glavni mesečni namen za marec, blagoslovljen po sv. očetu: Brezposelni. — 11. marec, nedelja: Velikonočne spovedi. — 12. marec, pondeljek: Naša verska društva. — 13. marec, torek: Ponižanje vernikov sv. vere. — 14. marec, sreda: Državniki in oblastniki. — 15. marec, četrtek: Svetost duhovnikov. — 16. marec, petek: Zadeve naših škofov. — 17. marec, sobota: Rusija, Španija, Mehika.

Tiskar: Tiskarna sv. Cirila v Mariboru, predstavnik Albin Hrovatin v Mariboru. Urednik: Franc Kolenc, korni vikar v Mariboru. — Izdajatelj: Mariborske župnije, predstavnik Franc Kolenc, korni vikar v Mariboru.

Poštnina plačana v gotovini. Posamezna številka stane 1 Din.
Leto 6. Štev. 11.

NEDELJA

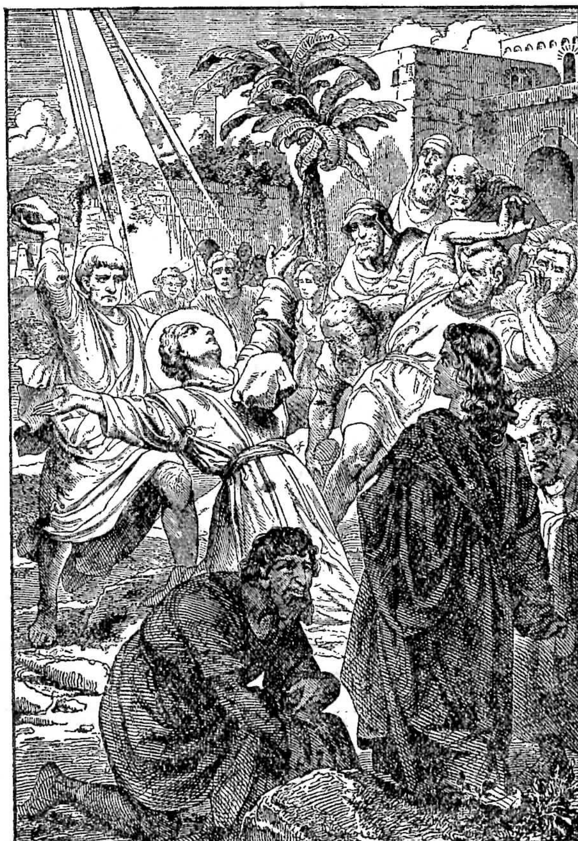
Izhaja vsak petek.
Cena:
Celoletno 24 Din, polletno 12 Din, mesečno 2 Din. Inozem. 48 Din.

Tednik za versko življenje

Maribor, 18. marca 1934.

Uredništvo: MARIBOR, Aleksandrova cesta 6/I.
Ček. rač. 15237.
Uprava: Maribor Koroška cesta 5.

Kamenjanje pri Judih.

Tiha nedelja

1. Nedeljska božja beseda.

Evangelij:

Jan. 8, 46—59.

Kdo izmed vas mi more dokazati greh? Če govorim resnico, zakaj mi vi ne verujete? Kdor je iz Boga, božje besede posluša. Zaradi tega jih vi ne poslušate, ker niste iz Boga.«

Judje so mu odgovorili: »Ali ne govorimo prav, da si Samarijan, in da imaš hudega duha?« Jezus je odgovoril: »Jaz nimam hudega duha, ampak častim svojega Očeta in vi mi čast jemljete. Jaz ne iščem svoje časti; je, kateri jo zahteva in sodi. Resnično, resnično, povem vam: Če kdo moj nauk spolni, vekomaj ne bo videl smrti.« Judje so mu rekli: »Zdaj smo spoznali, da imaš hudega duha. Abraham je umrl in preroki, in ti praviš: Če kdo moj nauk spolni, vekomaj ne bo okusil smrti! Si mar ti večji ko naš oče Abraham, ki je umrl? Tudi preroki so umrli; koga sam sebe delaš?« Jezus je odgovoril: »Ako bi jaz častil sam sebe, bi moja čast ne bila nič. Moj Oče je, ki me časti, o katerem vi pravite: naš Bog je; pa ga ne poznate, a jaz ga poznam. In ako bi rekel, da ga ne poznam, bi bil podoben vam, bil bi lažnik. Toda poznam ga in njegovo besedo spolnjujem. Vaš oče Abraham se je silno veselil, da bo videl moj dan; videl ga je in se vzradoval.«

Judje so mu torej rekli: »Še petdeset let nimaš in si Abrahama videl?« Jezus jim je rekel: »Resnično, resnično, povem vam: Preden je bil Abraham, sem jaz.« Tedaj so pograbili kamne, da bi jih vanj vrgli, Jezus pa se je skril in odšel iz templja.

—

»Tedaj so pograbili kamne.«

(Jan. 8, 59.)

Dva dokaza sta, ki potrjujeta in pojasnjujeta poslanstvo poslane osebe: delo in kamen. Kogar pošlje Bog, prihaja v znamenju dobrih del; kogar pošilja hudobni duh, nastopa v znamenju kamna. Oba dokaza: delo in kamen, sta silna in neizprosna in nosita v sebi prepričevalno moč; seveda vsak v nekem drugem pogledu in pomenu. Kristus se v dokaz svojega božjega poslanstva sklicuje na svoja dela. »Ali si ti, kateri mora priti, ali naj drugega čakamo?« vpraša Janez v ječi po svojih dveh učencih. »In Jezus jima je odgovoril: »Pojdita in sporočita Janezu, kar slišita in vidita: slepi spregledujejo in hromi hodijo, gobavi se očiščujejo in gluhi dobivajo sluh, mrtvi se obujajo in ubogim se oznanja blagovest.« Prav tako je zatrdil svojim učencem: »Delati moram dela tistega, ki me je posal, dokler je še dan« (Jan. 9, 4). Sklicujoč se na svoja dela, stopa Kristus z odločno besedo: »Kdo izmed vas mi more dokazati greh?« Zdaj pa pridejo dokazi druge vrste, ki slede vedno pri pomanjkanju dobrih del in drugih dokazov. »Tedaj so pograbili kamne.« S temi dokazi so bili farizeji vedno tako prisotni in priročni. Na te dokaze so tako radi mislili: »V postavi nam Mozes ukazuje take kamnati« (Jan. 8, 6). Takrat so imeli pred seboj ženo, ki so jo zasačili v prešuštvovanju. Kristus jih opozori na neprilklad-

Razlaga naslovne slike.

V današnjem evangeliju smo slišali, kako so hoteli Judje Jezusa kamenjati. Kamenjanje pri Judih je bila nekaka ljudska sodba, kakor je še danes linčanje črncev v Združenih ameriških državah. Iz evangelija še zvemo, kako so pripeljali pred Jezusa prešestnico, da bi jo Zveličar obsodil in bi jo potem od farizejev nahujskana druhal pobila s kamenjem. Prvi mučenec mlade krščanske Cerkve je bil sv. Štefan, katerega so kamenjali radi Kristusa in nam predstavlja ta grozni prizor naslovna slika.

— — —

nost teh kamnatih dokazov: »Kdor izmed vas je brez greha, naj prvi vrže kamen vanjo« (Jan. 8, 7). Danes nisi nikjer varen pred kamni opravljanja in obrekovanja. Kamorkoli greš, povsod naletiš na kamnjake. Ali si tudi ti kdaj med kamnjaki? Ali si vrgel že veliko teh kamnov? Ali imaš še vedno pripravljene, da jih v koga vržeš? Ali si ti sam brez greha? Najhuje je, če se domači kamnajo med seboj, če raznašajo drug drugega slabosti in napake. Žalostno je, če se stanovski tovariši kamnajo med seboj, če drug drugega klevetajo in denuncirajo. Kdor bližnjega sodi, Kristusa sodi; kdor bližnjega kamna, Kristusa kamna. Kdor se poslužuje kamnov, kaže, da nima dobrih del.

—

Skrivnost sv. krsta.

(I. Kolenc, bogosl.)

Skrivnostno je Kristusovo mesijansko delo. V vsem njegovem življenju in zvišenem nauku se skrivajo čudovite globine, ki jih človeški um ne more dovolj zajeti. On se je učlovečil radi nas, trpel je in umrl sramotne smrti na križu. In nam je točno začrtal pot, ki po njej sigurno stopamo do svojega zadnjega cilja, do poveličanja v nebesih. Ustanovil je zakramente, ki nas posvečujejo, dal nam zapovedi, ki so nam merilo dobrega, dal nam je glavni temelj, ključ za nebesa — to je sv. krst.

Morda se vam bo čudno zdelo, kako to, da se je Jezus dal krstiti in to tembolj, ker je prejel krst od navadnega človeka — od sv. Janeza. Sv. Janez sam ni takoj razumel te skrivnosti. Ko ga je Jezus prosil, da bi ga krstil, je dejal: »Meni je treba, da me ti krstiš, pa ti hodiš k meni?« (Mt. 3, 14.) Jasen je Kristusov odgovor na čudno Janezovo vprašanje: »Pusti zdaj, zakaj spodobi se nama, da tako spolniva pravico.« (Mt. 3, 16.)

Prokletstvo — naš greh je priklical drugo božjo osebo, da se je včlovečila. Kristus kot Bog-človek je moral zadostiti za greh, ki ga je zakrivil človek s prvim grehom. Zato je postal kot človek v vsem podložen človeški naravi, samo v grehu ne. Dasi torej on ni bil pod krivdo izvirnega greha, je vendar prejel sv. krst. Trenutek za tem se nam osvetljijo vsi dvomi: »Po krstu je Jezus stopil iz vode; in glej, odprla so se mu nebesa in je videl božjega duha; in glej, začul se je glas iz nebes: »Ta je moj ljubljeni Sin, nad katerim imam veselje.« (Mt. 3, 17.) V tem trenutku se je udejstvil sklep troedinega Boga: Kristus je po krstu nastopil svoje javno delovanje. Začel je svoje božje poslanstvo. Saj pravi evangelist: »Tedaj je Duh odvedel Jezusa v puščavo, da ga je hudič skušal.« (Mt. 4, 1.) Po sv. krstu v Jordanu se je Kristus spustil v boj s temo, s hudobnim duhom.

Kristus nam je odprl s svojim krstom zopet nebesa. Duh božji, ki je tedaj priplaval nad Jezusa v Jordanu, pride tudi nad nas ob svetem krstu. Po krstu postanemo duševno zopet živi. Krst nam je vstopnica v nebesa. Izbriše se nam izvirni Adamov greh, pa tudi vsi ostali grehi, storjeni pred svetim krstom.

Po sv. krstu se človek prerodi. Postane nov človek, postane ud sv. katoliške Cerkve, sprejme vse pravice, pa tudi dolžnosti za dosego večnega življenja. Po krstu človek ni več suženj strasti, ni več zgolj orodje v gospodarjevih rokah, — marveč je enak gospodarju, kakor člen Kristusove Cerkve: »Kateri ste bili krščeni, ste Kristusa oblekli. Ni več Juda, tudi ne Grka; ni več sužnja; tudi prostega ne; ni več moškega, ne ženske, kajti vsi ste eno v Kristusu.«

Milosti sv. krsta pa si ne moremo sami zaslužiti. Neskončno žaljenje zahteva tudi neskončno zadoščenje. Tega pa je dal Kristus sam. Po njegovem zasluženju nam

je Bog izkazal milost. Ko se je razodela dobrotljivost in ljudomilost Boga, našega Odrešenika, nas je odrešil, ne zaradi pravičnih del, ki smo jih mi storili, marveč po svojem usmiljenju v kopeli prerojenja in prenovljenja po sv. Duhu, ki ga je na nas bogato razlil po Jezusu Kristusu, našem Zveličarju, da bi bili opravičeni z njegovo milostjo in bi postali dediči večnega življenja. (Dalje sledi.)

—

2. Nedeljska molitev.

Vaš oče Abraham se je silno veselil, da bo videl moj dan; videl ga je in se vzradoval.

V. Iztrgaj me, Gospod, hudobnemu človeku.

O. Krivičnega človeka me reši!

Molimo: Prosimo te, vsemogočni Bog, ozri se milostno na svojo družino: naj jo tvoja dobrota vlada po telesu in tvoja zaščita ohrani po duši. Po Gospodu našem!

O. Amen.

Katoliška akcija

Dalje.

b) Člani župnijske KA.

Ob ustanovitvi društva, bratovščine, družbe, stranke itd. med drugim igra važno vlogo vprašanje članstva. Eno najvažnejših opravil prvega odbora je, da si nabavi »članski zapisnik« in vpisuje vanj člane. Tako nastanejo »člani« prosvetnih, telovadnih, športnih, gospodarskih itd. društev, Marijinih družb, cerkvenih bratovščin, nabavljalnih, kreditnih itd. zadrug, političnih, narodnih strank itd. itd. Člani posameznih ustanov tvorijo večjo ali manjšo skupino ljudi, ki imajo v smislu pravil in poslovnika dotičnega društva iste pravice in iste dolžnosti.

Izrečena je bila beseda o KA. In beseda bi se naj po želji sv. očeta oživotvorila po vsem svetu, po vseh škofijah in vseh župnijah. Kako? Ali se naj nabavi članski zapisnik in se naj vanj vpišejo redni, izredni, podporni, ustanovni in častni člani po vsem svetu, v posameznih škofijah in župnijah? Ali sploh smemo govoriti o članih KA v organizatoričnem smislu?

Na zadnje vprašanje moramo enkrat za vselej odločno odgovoriti: ne! KA ne pozna članstva v organizatoričnem smislu. Pri njej ni rednih, izrednih, podpornih, ustanovnih, častnih članov. Ona ne rabi in ne sme imeti »članskih zapisnikov«. Če že govorimo o članih KA, moramo reči, da so člani KA vsi ljudje na svetu; eni izvajajo program KA (utrjujejo, širijo in ščitijo katoliška načela v zasebnem, družinskem in javnem življenju), drugi pa sprejemajo program KA (se utrjujejo v katoliških načelih in jih izvajajo v svojem zasebnem, družinskem in javnem življenju). Eni so delovni člani, drugi pa trpni člani. Prvi

Kristusov čolnar.

Dalje.

Tako tudi cerkev stoji, vedno je po koncu, opira pa se na trdno skalo. Tako trdno stoje tudi mučenci tri stoletja; podere jih rimski meč. Toda za temi vstajajo nepregledne vrste, ki gredo v smrt in kličejo kakor nekdaj borci na rimski areni, ki so vzklikali cesarju: »Pozdravljen car, v smrt idoči te pozdravljajo.« — Meči so se skrhali, roke so rabljem omahnile od premnogega klanja. Ali mučencev ni zmanjkalo do dandanašnjega. Cerkev je pomlajena, poživljena s krvjo mučenikov, kakor se loka pomladi od pomladnega dežja.

Leta 290 da cesar Dioklecijan kovati nov denar, ki je imel ta-le napis: »Christiano nomine deleto« — ko se je krščansko ime zatrlo. Pa kaj? Deset let po Dioklecijanovi smr-

delajo, izvajajo program, drugi ga sprejemajo. Če pa vzamemo KA v ožjem smislu, so člani vsi katoličani na svetu. Ti se spet delijo v delovne in trpne. In članski zapisniki svetovne KA? To so vse krstne knjige na svetu. Kdor je vpisan v krstno knjigo, je član KA. Ako je veren, goreč katoličan, je sposoben za delovnega člana KA — za laičnega apostola, ako pa je samo v krstni knjigi katoličan, po življenju pa ne, spada med trpne člane.

In kako je v župniji? Ponekod vidimo pojave, ki pričajo, da se KA postavlja v vrsto drugih katoliških društev. Marsikdo je že rekel, da bo iskal člane za župnijsko KA, za fantovski odsek KA itd. Od raznih strani so že prišla poročila, da ima KA, fantovski odsek itd. toliko in toliko članov. Ali je vse to pravilno? Ne! Članski zapisnik za KA v župniji so krstne knjige. Kdor je bil krščen in je vpisan v krstno knjigo, se sme po vsej pravici prištevati med katoličane. Med kake katoličane (resnične ali samo krščene) je druga stvar. Ravnotako se sme vsak krščeni katoličan prištevati med člane KA. Med kake člane (ali delovne ali trpne) je spet druga stvar. Nikdo naj torej ne posluša tega, kar se je storilo toliko in tolikokrat pri ustanavljanju raznih društev, bratovščin, družb, zadrug, strank itd. Nihče naj ne gre pri organiziranju župnijske KA k onim možem in fantom, ki so »naši«, ter k ženam in dekletom, ki so »naše«, da bi te vpisal v »članski zapisnik«. Kdor bi tako postopal, bi delal vsem ostalim župljanom, ki niso »naši« ali »naše«, kot katoličanom veliko krivico. Med župljani kot katoličani ni druge razlike, kakor ta, da so ali dobri ali slabi katoličani. Edino ta razlika je med njimi. Ta razlika pa prvim ne daje pravice, da bi druge izločili iz svoje srede. Nasprotno! Njihova dolžnost je, da jih polagoma čimbolj pritegujejo v svoj krog in jim s svojim vzgledom in primerno besedo kažejo pot, ki po njej kot katoličani morajo hoditi v verskem, društvenem, gospodarskem, političnem itd. oziru. Drugače niti biti ne more. Kaj bi se zgodilo, ako bi bili člani župnijske KA samo dobri župljani? Vsi ostali bi jih odklonili, češ, ne spadamo v vaš krog, ne brigajte se torej za nas! Tako bi rekli in prav bi imeli.

Kdor hoče videti članski zapisnik župnijske KA (in stanovskih odsekov), naj pregleda krstne knjige. To je edina članska knjiga. Zakaj pa navzlic temu govorimo o organiziranju župnijske KA, bo povedano v sledečih vrstah.

Dalje sledi.

ti pride cerkev iz katakomb in gre s spreobrnjenim Konstantinom na rimski prestol, raz katerega se je moral Dioklecijan umakniti. Še eden — in ta je bil Julijan Odpadnik — se z vso besnostjo zažene v Kristusovo Cerkev, da jo zatre, toda ranjen v smrtnem obupu krikne: »Ti si zmagal, Galilejec!«

Res je zmagal in še vedno zmaguje.

Ko bridki meč ni mogel končati Cerkve božje, so se ošabni ljudje lotili meča uma. V čisti Kristusov nauk so začeli sejati ljuliko krivega nauka. Ustanovili so svoje cerkve. Toda, ko bi ti ustanovniki danes vstali iz grobov, bi ne spoznali več svoje cerkve, tako se je spremenila, ker njih ni; nauk je potvorjen, predrugačen. Kristusova Cerkev pa je vedno ista kakor je bila v začetku, samo, da si je med tem osvojila že ves svet, zato ker Kristus živi v njej. Tisti pa, ki so svojo cerkev zidali na pesek zmot, ne na skalo neomajne resnice, so šli v grob, njih naukov pa, kakor da jih je veter razgnal, ni več. Nikogar ni, ki bi stopil za njo v bran, ni ga, ki bi se mu zdelo vredno, položiti svoje življenje njej na oltar. Mučenci so samo v katoliški Cerkvi. Na milijone jih šteje in še danes jih ne manjka.

Papeštvo - nepremagljiva skala

Na praznik sv. Jožefa bo proslavil katoliški Maribor 1900letnico ustanovitve papeštva in 12letnico kronanja sedanjega sv. očeta Pija XI. Prav je, da si ob tej priliki vsi katoliški Slovenci obudimo nekaj misli o papeštvu.

V papeštvu imamo katoličani centranlo silo, ki vlada in vodi vse versko in cerkveno življenje. V papežu imamo edinega delivca milosti, posebno vidno vez z Bogom samim. Edinega in njega samega razlagalca in ohranjevalca prave resnice. V njem je najvišja avtoriteta, ki jo je postavil Bog sam. On je oblast, ki se ji vsi klanjajo. Vemo, da ima svoj izvor v Bogu. Vedno znova nam izpričuje, da cerkveni vladar ni vladar iz oblastiželjnosti, ampak v ponižnem prevzemanju in izvrševanju najvišje dolžnosti, vladar, ki dan za dnem kleči, moli in prosi za nas.

To prepričanje, v veri ustanovljeno, v dogmi potrjeno, nam tudi življenje in zgodovina devetnajstih stoletij izpričuje in dokazuje kot edino upravičeno in pravo.

Papeštvo je skozi 1900 let ostalo neizpremenjeno. Od Petra do Pija XI. je papeška oblast ostala vedno ista. Ni je izpremenil razvoj, ne obseg cerkvenih teritorijev, ne število vernikov, ne svetni položaj nosilcev papeške časti, ne njihova osebna inteligenca in kvaliteta — papeštvo je ostalo tudi neizpremenjeno po obliki, dasi so se izpreminjale med tem vse oblasti in vodstva svetnih človeških družb.

Devetnajst stoletij je papeštvo neomajna skala. Poedine papeže so križali, v morje metali, morili, zapirali, pregnali, zasmehovali in poniževali, toda papeška tiara je ostala. Podrl se je v pozabo rimski imperij, izginila je v muzej grška kultura, razpadlo je rimsko-germansko in vzhodno-rimsko cesarstvo. Izumrli so brez sledu rodovi, ki so se ob preseljevanju zaletavali v Rim, papeštvo pa je ostalo. Padali so prestoli, izginjale so vla-

Kakor hrasti v viharju...

(Za vero očetov.)

Po Strachwitzu priredil Kolenc Fr.

Dalje.

V cerkvi je nastala prava zmešnjava.

— Gremo domov — je šlo od ust do ust.

Ljudje so se obračali proti vratom. Drugi so bili že zunaj.

— Ostanite! — je hipoma zagrmel moški glas.

Besedam je sledil molk.

Pri glavnih vratih je stal kaplan Ziegler. Kako je prišel tje?

Kaplan je bil v svoji sobi. Hodil je gor in dol ter se je pripravljal za pridigo. Za trenutek se je ustavil pri oknu, ki je bilo obrnjeno proti cerkvi. Začudil se je. Zagledal je gručo žensk, ki so ravnokar zapuščale cerkev. Kaj to pomeni? Ali je služba božja že končana? Morda je prekinjena. Ni razmišljal dolgo. Odprl je okno in vprašal:

— Kaj se je zgodilo?

Katoliški laiki v Južni Afriki.

Med 4 provincami, ki tvorijo angleški dominion »Južna Afrika« (South Africa), ima Transvaal največ kat. organizacij. Skoraj v vsaki večji cerkveni občini najdemo karitativna, socialna in religiozna društva: marijanske kongregacije, Vincencijeve konference, razne bratovščine, društva za može in za žene ,katoliške športne klube itd.

V vikarijatu Johannesburg obstoji »Catolic Federation«, ki ima vse katoličane tega vikarijata združene, in ima za glavno nalogo

darske hiše, umirale so vojske, papeštvo pa je ostalo. Napoleon, največji genij svojega časa, je dosegel tudi to, da je zaprtega papeža odpeljal v ujetništvo. A zgodilo se je, da se je vrnil papež mučenik ob zvonenju zvonov vsega sveta popolnoma svoboden in nezlomljen v Vatikan, med tem ko je nasprotno Napoleon na otoku Svete Helene kot jetnik umrl v premišljevanju revnosti in minljivosti svojih velikanskih podvzetij.

Papeštvo je čuvar resnice, voditelj človeštva po edino pravih verskih potih in moralnih načelih. V čuvanju resnice je papeštvo raje žrtvovalo milijone vernikov, cele države in dežele odpadnikov, cela desetletja in stoletja strašnih bojev, kakor da bi dalo le na videz kak znak popuščanja od edine in samo ene resnice. Največje udarce je preživelo papeštvo vsled notrajnih verskih bojev, a vzdržavalo je avtoriteto edinega učenika in sodnika o pravilnosti Kristusovega nauka, od Klementa, ki je prvi ukazal Korinčanom, preko vseh cerkvenih svetovnih koncilov do proglasitve in ustanovitve dogme o nezmotljivosti papeža kot vrhovnega cerkvenega poglavarja.

Sedanji sv. oče Pij XI. je vreden naslednik sv. Petra. Velika so njegova dela. Kar je storil pod geslom »Mir Kristusov v kraljestvu Kristusovem« bo znala preceniti le poznejša zgodovina. A že mi ga lahko imenujemo papeža-preporoditelja. Med največja njegova dela spadajo okrožnice o katoliški akciji, o krščanski vzgoji, o obnovi socialnega reda, o krščanskem zakonu, o postavitvi praznika Kristusa Kralja itd.

Gotovi ljudje blatijo Pija XI. radi preganjanja naših bratov v Italiji. S tem mu delajo krivico. On je svoj glas povzdignil v obrambo njihovih pravic, a če svetna oblast, opremljena s sredstvi fizične sile, njegovih zahtev ne upošteva, ni to njegova krivda. Kdaj so pa dvignili svoj glas v zaščito manjšin, čeprav so imeli priliko in možnost, oni faktorji, ki so v prvi vrsti po-

obrambo zatiranih domačinov in podpiranje misijonov med pogani. Najbolj živahen in delaven krožek te velike organizacije je »Katol. mladeniško društvo«.« Dolgo se ni posrečilo, da bi se najraznovrstnejša kat. društva fantov in mož združila v eno samo vrhovno organizacijo. V vikarijatu Johannesburg in v prefekturi Lydenburg se je to zgodilo 28. okt. preteklega leta, to je na praznik Kristusa Kralja. Slovesno praznovanje tega dogodka v Johannesburgu je pokazalo, da ima pokrajina Transvaal sijajne kat. laične vodi-

— Glejte, gospod kaplan! — je zaklicalo nekaj glasov.

— Izdani smo! Prodani! — je vzkliknila gospa Wittib. — Pridite hitro! Judež je pri oltarju.

Kaplan je zaprl okno. Z roko se je prijel za čelo in je razmišljal, kaj naj stori, potem se je kakor omamljen podal v župnikovo stanovanje. V spalnici nad posteljo je visel sveženj ključev. Ziegler je vzel ključe in jih je vtaknil v žep. Nato se je spet podal v svojo sobo. Iz miznice je vzel neko listino. Z listino v roki je šel k drugemu kaplanu Follertu, ki je bil šele pred nekaj tedni nastavljen v Heiligenbergu. Bil je novinec.

— Čuj, Follert, župnik je odpadel od vere — je dejal tovarišu Ziegler.

— Odpadel? — se je začudil Follert.

— Da! — je odvrnil žalostno kaplan. — A kako je s teboj? Si stanoviten? Boš vztrajal v veri?

Follert je za trenutek pomolčal. Vprašanje je prišlo nepričakovano. Nemirno je begal z očmi po sobi gor in dol. Pogled se mu je ustavil pri škofovi sliki, ki je visela nad pisalno mizo. Spomnil se je na prisego, ki jo je bil izrekel pri posve-

klicani ščititi in braniti pravice svojega naroda?

Za nas verne katoličane je papež Pij XI. sv. oče, namestnik Kristusov, ki ga ljubimo in spoštujemo, kakor so ljubili in spoštovali prvi kristjani prvega papeža — svetega Petra.

Jožef pravični, uči nas ljubezni in pravičnosti!

(Misli k prazniku sv. Jožefa.)

Nikomur ne bodite nič dolžni, razen da se med seboj ljubite. Kdor namreč bližnjega ljubi, je postavo dopolnil. Zakaj to: »Ne prešuštvuj, ne ubijaj, ne kradi, ne poželi«, in če je kaka druga zapoved, je obseženo v tej besedi: »Ljubi svojega bližnjega kakor samega sebe.« Ljubezen bližnjemu ne dela hudega. Spolnitev postave je torej ljubezen.

(Sv. Pavel: Rimljanom 13, 8—10.)

— —

Bil je bogatin, ki se je oblačil v škrlat in tančico ter se dan za dnem sijajno gostil. In bil je neki berač, po imenu Lazar, ki je ležal pri njegovih vratih, poln uljes, in se je želel nasititi z drobtinami, ki so padale z bogatinove mize. Pa tudi psi so prihajali in mu lizali uljesa. Umrl pa je berač in angeli so ga nesli v Abrahamovo naročje. In umrl je tudi bogatin in je bil pokopan. In ko je v peklu trpel muke, je povzdignil svoje oči in zagledal od daleč Abrahama in Lazarja v njegovem naročju. In zaklical je: »Oče Abraham, usmili se me in pošlji Lazarja, da pomoči konec svojega prsta v vodo in ohladi moj jezik, zakaj silno trpim v tem plamenu.« Abraham mu je rekel: »Sin, spomni se, da si prejel dobro v svojem življenju in prav tako Lazar hudo; zdaj se tukaj veseli, ti pa trpiš. In vrh tega je med nami in vami za vedno narejen velik prepad, da tisti, ki bi hoteli odtod priti k vam, ne morejo; pa tudi odondod ne morejo sem.« In rekel je: »Prosim te torej,

---

čenju. Obrnil se je k Zieglerju in mu je pogledal v oči:

— Franc, bodi brez skrbi! Čeprav nisem tako bojevit ko ti, bom vkljub temu držal to, kar sem obljubil škofu.

— Hvala Bogu! — ga je objel Ziegler. — A sedaj prečitaj odlok, ki sem z njim od škofijstva pooblaščen, da prevzamem duhovno vodstvo župnije v slučaju, da bi Sender odpadel. Odlok sem dobil takrat, ko so na škofiji doznali, da je bil župnik pri velikem županu in je tam izjavil, da bo prestopil k starokatolikom . . . Dragi brat, huda borba naju čaka, a ne smeva se je ustrašiti.

— Jaz sem ti na uslugo — je odvrnil Follert. — Sedaj sem tvoj kaplan.

Nato sta se podala kaplana proti cerkvi. Pred cerkvijo je stala velika gruča ljudi. Vsi so bili razburjeni. Možje so se živahno razgovarjali, žene pa so vzdihovale in si brisale solze. Prihod dveh kaplanov jih je nekoliko pomiril.

— Gospod kaplan — so se zgrnili okrog mladih duhovnikov in so se ozirali v Zieglerja — kaj naj storimo?

— Pred vsem mir! — je odvrnil Franc. —

telje, ki niso samo izborni govorniki, temveč imajo tudi mnogo smisla za zahteve katoličanov v javnem življenju. Že se opaža stremljenje, da bi se ta velika vrhovna organizacija razširila po vsem Transvaalu in pozneje po vsej Uniji.

Osnovna in najvažnejša točka v pravilih »Katoliške mladinske zveze«, ki združuje fante in može, je ona, ki predpisuje za člane mesečno sv. obhajilo in obiskovanje sestankov. Čeprav to strogo določilo odbija mnogo kat. fantov in mož od pristopa v organizacijo, vendar smemo upa-

oče, da ga pošlješ v hišo mojega očeta; imam namreč pet bratov in te naj svari, da tudi oni ne pridejo v ta kraj trpljenja.« In Abraham mu pravi: »Imajo Mozesa in preroke, nje naj poslušajo!« Le-ta je pa odgovoril: »Ne, oče Abraham, temveč ako pojde do njih kdo izmed mrtvih, se bodo spokorili.« Rekel pa mu je: »Ako ne poslušajo Mozesa in prerokov, ne bodo verjeli, tudi če kdo od mrtvih vstane.«

(Luka 16, 19—31.)

— —

Ljubezen je potrpljiva, je dobrotljiva; ljubezen ni nevoščljiva, se ne ponaša, se ne napihuje; ni prešerna, ne išče svojega, se ne da razdražiti, ne misli hudega; se ne veseli krivice, veseli pa se resnice, vse opraviči, vse veruje, vse upa, vse prenaša.

(Sv. Pavel: I. Korinčanom 13, 4—7.)

— —

Bogastvo, ki se po gospodarsko-socialnem napredku vedno množi, se mora med posameznike in med skupine tako porazdeljevati, da ne bo oškodovana skupna korist vseh . . . Po tem zakonu socialne pravičnosti ne sme en razred drugega izključevati od deleža dobrin. Proti temu zakonu greši torej razred bogatih, ker je v svojem bogastvu takorekoč brez skrbi, a misli, da je pravi red tisti, ki daje vse njemu, delavcem pa nič, greši pa prav tako razred proletarcev, ki je razdražen radi krivic in se le preveč k temu nagiblje, da bi samo svojo pravico, ki se je zaveda, četudi na zli način izvojeval in maščeval ter lasti vse sebi, češ, da je vse delo njegovih rok . . .

(Pij XI.: Okrožnica o obnovi soc. reda.)

— —

Kaj pomaga, bratje moji, če kdo pravi, da ima vero, del pa nima? Ali ga more vera rešiti? Ako sta brat ali sestra brez obleke in nimata vsakdanjega živeža, pa jima kdo izmed vas reče: »Pojdita v miru, pogrejta se in se nasitita« — pa jima ne daste, kar je potrebno za telo, kaj to pomaga? Tako je tudi z vero, če nima del: sama zase je mrtva.

(Sv. Jakob 2, 14—17.)

ti, da bo prav v teh društvih vzrasla elita katol. laikov, ki bodo blažilno vplivali na svojo okolico in ji stali kot svetel vzgled. Ta elita bode imela važno nalogo, da bo uresničila praktične cilje Katoliške akcije.

Sv. oče mladini.

Ko je sv. oče dne 27. oktobra l. l. sprejel romarje katoliške nemške mladine, jim je izjavil: »Eno, dragi sinovi, nam ostane, kar vsi lahko opravljamo ter vršimo; eno, kar je najpotrebnejše, in — hvala Bogu — obenem tudi najlažje in najučinkovitejše: molitev. Nihče ne more reči: ne

Gospod kaplan in jaz ostaneva stanovitna. Vrnite se nazaj v cerkev! Po župnikovi maši vam bom pridigal, potem pa bomo prosili za božji blagoslov v borbi, ki nas čaka.

Množica je molče ubogala. V nekaj trenutkih je bil prostor pred cerkvijo prazen, cerkev pa polna. Franc se je podal v zakristijo. Nadel si je roket in štolo. Ko je župnik po končani maši odšel od oltarja, je on stopil na prižnico. Vsa cerkev je strmela vanj. Žene so obrisale solze in si oddahnile. Kaplan se je trudil, da bi prikril svojo razburjenost, a glas se mu je navzlic temu tresel. Začel je z razlaganjem evangelija. To je bilo dobro, ker je župnik ves besen sedel v zakristiji, pripravljen, da skoči v cerkev, če bi kaplan rekel kako besedo zoper njega. Toda božja pota so čudovita. Župnik je nenadoma začutil pri srcu silno bolečino; že prej je imel srčno napako in mu je večkrat postalo slabo. Vstal je in zapustil zakristijo.

Po župnikovem odhodu se je cerkovnik, stari Jakob, splazil k pridižnici, narahlo je odprl vrata in je šepetaje dejal:

— Župnik je odšel.

O z n a n i l a

MARIBOR:

»SPOVEJ SE SVOJIH GREHOV . . .«

Spovej se svojih grehov vsaj enkrat v letu in vsaj v velikonočnem času prejmi sveto Rešnje Telo.

Tako se glasi četrta cerkvena zapoved. Ta zapoved veže vsakega katoličana in kdor ji ne zadosti namenoma, ima smrtni greh.

Katoliški Mariborčani, sv. Cerkev vas vabi, da pred velikonočnimi prazniki očistite svoje duše. Odzovite se njenemu vabilu! Dobro opravljena sv. spoved s pobožnim sv. obhajilom bo vstajenje vaših duš. Gospod, naš božji Zveličar, je resnično vstal, vstanimo tudi mi.

Za sveto spoved se nudi prilika vsako jutro in vsak večer v vseh župnijskih cerkvah.

— —

Stolna župnija.

Oznanilo:

Ob sklepu sv. leta povodom 1900letnice odrešenja človeštva bo v nedeljo dne 18. marca Najsvetejše ves dopoldan izpostavljeno v molitev in počeščenje, popoldne pa se od 16. do 17. ure vrši skupna molitvena ura Bogu v zahvalo za milost odrešenja. Vse vernike vabimo, naj ta dan čim številneje pristopijo k sv. obhajilu. — Popoldne ob pol 17. uri se moli sv. križev pot, nakar je ob 17. uri peta postna pridiga in za tem litanije s sv. blagoslovom ter darovanje okoli oltarja za Družbo vednega češčenja.

Na praznik sv. Jožefa bo dopoldne ob pol 10. uri slovesen vhod prem. vladike, nato pridiga in ob 10. uri slovesna pontifikalna sv. maša. Popoldne bo ob pol 17. uri sv. križev pot, nato pa litanije s sv. blagoslovoma.

V petek na dan Žalostne Matere božje se bo zvečer po blagoslovu molil sveti križev pot.

Krščanska ženska zveza za Maribor in okolico ima v nedeljo dne 18. marca ob 6. uri zjutraj v stolni in mestni župnijski cerkvi svojo velikonočno cerkveno pobožnost s skupnim sv. obhajilom. Sveto

---

Ko je kaplan to slišal, je bil kakor prerojen. Besede so mu začele teči same od sebe. Govor mu je postal ognjevit. Niti ni vedel, kako je začel dokazovati, da je edino rimskokatoliška vera prava. Bil je ko kak misijonar. S svetim navdušenjem je vzpodbujal vernike, naj ostanejo zvesti sveti katoliški veri. Povedal jim je, da bo od sedaj naprej on njihov župnik in da je vse, kar bo delal odpadli župnik, proti cerkvenim in božjim zakonom. Kdor od takega odpadlega duhovnika prejme svete zakramente, je izključen iz Cerkve. Ko je sporočil, da bo za naprej stanoval v grofovskem gradu in bo v grajski kapeli opravljal službo božjo, je nastalo med verniki splošno začudenje. Le polagoma so ljudje začeli razumevati, da se v cerkvi ne more vršiti služba božja, dokler župnik ne odide. Nerazumljivo pa jim je ostalo, kako je mogel kaplan Franc tako naglo dobiti odlok, ki ga z njim škof postavlja za župnika.

— Dragi verniki! — je zaključil kaplan Franc pridigo. — Ostanite zvesti sveti katoliški Cerkvi. Sprejmite me za svojega dušnega pastirja! Preganjan bom in skrivati se bom moral. To vas ne

morem moliti. Nič ni tako lahko in nič tako mogočno pri našem dobrem Bogu kot molitev. Onemu, ki moli, je Bog obljubil vse, in brez izjeme: »Molite in boste prejeli.« A dodal je še besedico: »Čujte!« To je: ne smemo zaspati, vedno moramo biti budni čuvarji, v čuječnosti živahni in delavni! Čuječnost in molitev; a tista čuječnost, ki jo misli Kristus, ki je delo, marljivost, aktivnost, skrb nost!» — Tudi za nas! Oboje! Potem bodemo kaj dosegli!

Generalni sekretariat belgijskih kat. mladinskih društev je za pra-

mašo daruje prevzvišeni dr. Ivan Jožef Tomažič. Popoldne ob petih sv. blagoslov z darovanjem. Vljudno vabimo vse člane in članice, da se pobožnosti udeležite v prav obilnem številu in z društvenimi znaki. — Odbor.

Dekliška Marijina družba ima na tiho nedeljo ob 5. uri zjutraj sv. mašo in skupno sv. obhajilo, popoldne ob pol 16. uri pa svoj mesečni nauk in slovesen sprejem novih članic.

Salezijansko sotrudništvo ima svoj sestanek na praznik sv. Jožefa, popoldne ob 16. uri, v društveni sobi stolnega župnišča. Sestanek je važen, zato prosimo polnoštevilne udeležbe.

Ljudsko gibanje:

Krščenih je bilo zadnji teden 13 novorojencev in sicer: Olga Vidmar, Jožef Kopčič, Albin Knaus, Jozefa Klun, Jožef Korošec, Jozefa Mušica, Jožef Vindiš, Jožef Klinc, Viktor Pozeb, Milan Janežič, Jozefa Gollenar, Martina Kokol in Jožef Marn.

Poročila sta se v Ribnici na Pohorju: Srečko Voglar, novinar, Jože Vošnjakova 22, in Breda Hribar, zasebna uradnica, Grajski trg 2. Bilo srečno!

Umrli so: Tomaž Stranjšak, vpokojeni poštni poduradnik, Vodnikov trg 6, star 72 let. — Elizabeta Kramer, bivša perica, Slovenska ulica 22, po 10letni hudi bolezni, stara 69 let. — Terezija Robnik, soproga krojaškega mojstra iz Selnice ob Dravi, umrla v Vinarski ulici 3, stara 32 let. — Naj počivajo v miru!

—

Cerkev sv. Alojzija.

Oznanilo:

Na tiho nedeljo ob ¾ na 4 molitvena ura v zahvalo za sv. Evharistijo in duhovništvo. Sv. rož. venec z ljudskim petjem pasijonskih pesmi, nato 20 minut tiho češčenje, med tem poje bogoslovski zbor himne v čast evharističnemu Kralju, potem litanije Srca Jez. s spravno in posvetilno molitvijo in sv. blagoslov. — Ob pol 6 dijaške večernice.

Na praznik sv. Jožefa ob pol 6 zborna sv. maša z ljudskim petjem, govorom med sv. mašo in darovanjem. Ob pol 7 sv. maša s petjem bogoslovskega zbora in skupno sv. obhajilo dijaštva. — Pop. ob ¾ na 4 sv. križev pot z ljudskim petjem, litanije s sv. blagoslovom in kršč. nauk o obredih Vel. sobote in vstajenja.

—

znik Kristusa Kralja izdal in razpečal 75 tisoč izvodov slavnostne številke svojega lista, 100 tisoč letakov in 15 tisoč velikih plakatov. Tako se poslužujejo vseh sredstev za propagando svoje katoliške misli. To se pravi biti ponosen, delaven in udaren katoličan!

Dvojni jubilej.

Malo je jubilejev, ki bi bili podobni dvojnemu jubileju sestre Holfenbein Marije. Ta je obhajala 100letnico rojstva in 80letnico redovnega življenja. K temu izrednemu jubileju ji je čestital tudi sv. oče v Rimu. Sestra je usmiljenka.

sme plašiti. Nikdar ne pozabite, da sem jaz vaš pravi župnik, oni drugi, ki je odpadel, pa je Judež, takozvani državni župnik.

Nato je kaplan vzel v roko križ, ki je visel nad prižnico, visoko ga je dvignil in je zaklical:

— Prisezite, da ostanete zvesti Kristusu!

— Prisegamo! — je zadonelo po cerkvi.

— Prisezite, da bote ostali zvesti sveti rimokatoliški Cerkvi!

— Prisegamo! — je zadonelo še silneje.

Med tem, ko se je v cerkvi to odigravalo, so na tihem izginili iz cerkve župan in nekaj mestnih veljakov.

Kaplan je blagoslovil vernike s križem in jih je prosil, naj takoj zapustijo cerkev, ker jo bo zaprl.

Še en pogled na prižnico, na glavni oltar, še en vzdih, ena solza in verniki so drug za drugim šli iz cerkve.

Kaplan je ostal sam. Šel je h glavnemu oltarju, tam je pokleknil in je goreče prosil Boga, da bi ga podpiral v borbi, ki jo je ravnokar začel.

Dalje sledi.

Tomaž Stranjšak †.

V častitljivi starosti 73 let je v petek dne 9. marca t. l., ob pol 10. uri zvečer, preminil na Vodnikovem trgu 6 vpokojeni poštni poduradnik Tomaž Stranjšak, mož, ki mu tudi »Nedelja« dolguje spomenik hvaležnosti. Zunanji okvir njegovega življenja je kratko sledeči: Rodil se je kot najstarejši sin vernih kmečkih staršev dne 19. decembra 1861 pri Sv. Juriju ob Ščavnici. Kakor toliko naših idealnih kmečkih dečkov, je tudi rajni Tomaž gojil v svoji mladosti srčno željo postati duhovnik. Preprosil je zato starše, da so ga poslali na gimnazijo v Mariboru. Komaj pa je uspešno končal I. gimnazijski razred, je moral radi neozdravljive očetove bolezni opustiti nadaljne študije in pomagati staršem doma pri delu. Po končani vojaščini se je odločil za orožniško službo in kot tak služboval najprvo v Mariboru, nato pa po raznih krajih bivše Štajerske. Orožniško uniformo je po 12 letih zamenjal s poštno. Kot pismonoša je služboval v Mariboru do 1. maja 1922, ko je stopil v zaslužen pokoj. Za družico v življenju si je l. 1896 izbral svojo rojakinjo Frančiško Strniša, s katero je potem vzorno vzgojil troje hčera.

V ta zunanji okvir je blagi pokojnik zarisal s svojim delom in značajem prelepo sliko svojega življenja. Nikdar ni ljubil veliko besed, tih in skromen je šel rajši na podrobno delo vedno in povsod, kjer je to zahtevala njegova živa katoliška in narodna zavest. Od rane mladosti je bila njegova prva pot zjutraj vedno v cerkev k sv. maši in če le mogoče tudi k obhajilni mizi. Sam je na smrtni postelji izjavil, da je to njegov najslajši spomin. A ni bil katolik samo doma in v cerkvi, marveč povsod, tudi v službi in v javnem življenju. Ni bilo dobre zadeve, katere ne bi podprl s tehtno besedo in denarjem. Še več! Cela desetletja je med znanci neumorno zbiral prispevke za verske in dobrodelne ustanove, za Vincencijevo konferenco, za misijone, za Cecilijansko društvo, za Salezijansko sotrudništvo itd. Desettisoče je prinašal tako leto za letom na oltar dobre stvari ta priprosti, skromni mož. In katoliški tisk, kje ima v Mariboru apostola, kot ga je imel v blagem rajniku. »Nedelja« in Mohorjeva knjiga ste samo po njegovi zaslugi prišle v Mariboru v stotine in stotine hiš. Da šteje Mohorjeva družba v mariborski stolni župniji danes nad 700 naročnikov, je predvsem zasluga pokojnega Tomaža, ki se ni pomišljal na ista vrata potrkati tudi petkrat, desetkrat, dokler ni bil uslišan. Tako je on sam lansko leto nabral 250 Mohorjanov, število, ki se z njim zamore ponašati le malo župnij. Dobrega tiska pa ni širil le med drugimi, marveč je bil tudi sam naročen na skoraj vse slovenske nabožne liste.

Kot dober katolik je bil pokojni g. T. Stranjšak samoumevno vse dni odločen in neustrašen Slovenec, tudi takrat, ko to ni neslo koristi in odlikovanj. Proti koncu svetovne vojne se ni bal po Mariboru med Slovenci zbirati podpisov za majniško deklaracijo. Znani nemški listič ga je tedaj ponovno napadel in dosegel, da so Stranjšaka službeno zaprli med uradne stene, onemogočili mu službeni stik z ljudmi. Bolelo ga je to, a klonil ni.

Koncem lanskega leta je dotlej vedno zdravi, čvrsti mož začel bolehati. Nič več ga ni bilo ob petkih in sobotah videti, kako roma z »Nedeljo« od hiše do hiše. Na bolniški postelji je prejel večkrat sv. zakramente in se pripravil na smrt tako, da mu je bilo naravnost težko, ko se mu je po prvih tednih bolezni stanje zopet zboljšalo. »Tako lepo sem se pripravil na smrt, zdaj še pa noče priti«, je potožil duhovniku, ki ga je obiskal. Kot dolgoleten tretjerednik je odredil, da se ga mora na pare položiti v redovni obleki. Prav tako je do podrobnosti uredil sam vse drugo za slučaj svoje smrti, o kateri je govoril, kakor o ljubi znanki.

V nedeljo dne 11. marca ga je na Pobrežju dolga vrsta znancev in prijateljev (na čelu katoliške organizacije z zastavami), spremila na njegov zadnji dom na magdalenskem pokopališču. Pogrebne obrede je ob asistenci petih drugih duhovnikov izvršil stolni in mestni župnik msgr. Mihael Umek, ki je ob odprtem grobu podal lepo sliko pokojnikovega življenja, dela in značaja ter se poslovil od svojega vzornega farana s pre-

tresljivimi besedami. Pevski zbor poštnih uslužbencev je pa zapel dvoje občutenih žalostink. Blagi mož, počivaj v miru, Mariboru pa izprosi pri Bogu še več tako značajnih mož, kot so bil ti sam.

— —

Frančiškanska župnija.

Oznanilo:

Marijino društvo za matere ima ob 6 sv. mašo v svoj dober namen in skupno sv. obhajilo. Popoldne po postni pridigi in večernicah zbor in nauk v kapeli sv. Frančiška.

Na praznik sv. Jožefa imajo tesarji-zadrugarji sv. mašo; ob 10 slovesno služba božja.

Ljudsko gibanje:

Krščena je bila Postružnik Danica.

Umrli so: Brglez Ivana, vdovlj. viničarka, 82 let, Meljski hrib 28. — Valentan Vincencij, viničar, 81 let, Meljska c. 78. — Lorber Frančišek, zasebnik, 91 l., Mlinska ulica 9. — Roschker Frančišek, sprevodnik v p., 82 let, Mlinska ulica 21. — Šabeder Ivana, viničarka, 62 let, Počehova 25. — Ferk Tomaž, posestnik, 80 let, Vinarji 43. — Naj počivajo v miru!

Svoj izstop iz rimsko-katoliške Cerkve je prijavila Šoštarič Elizabeta, hči trg. na Aleksandrovi cesti 13, in Šturm Ivana, roj. Arnuš v Trstenjakovi ulici 22. — Molimo za nje!

Cerkvena obvestila.

Delavski praznik. Na delavski praznik sv. Jožefa bo društvo Danica sviralo ob pol 11 pri sv. maši. Sv. maša bo za bolnega voditelja p. Pavla.

Letna obnova. Možje in mladeniči! Mati usmiljenja vas vabi za 22., 23. in 24. marca ob 7. uri zvečer k verski obnovitvi v svoje svetišče. — Usmiljena mati, potegni vse svoje verne župljane na svoje srce ter jim daj na cvetno nedeljo zjutraj med blagoslovno sv. mašo sad svojega telesa, sv. velikonočno obhajilo!

Društva.

Kulturni odsek KA za Melje. Na Jožefovo naj pridejo vsi člani bivšega prosv. društva v Melju k ustanovitvi kulturnega odseka KA za Melje v pevsko sobo frančiškanskega samostana. Razgovor bo kratek.

Materinski dan. Društvo Danica počasti letos na cvetno nedeljo dne 25. marca v Mladinskem domu naše požrtvovalne matere s krasno materinsko akademijo, na katero že zdaj opozorimo občinstvo.

— —

Magdalenska župnija.

Ljudsko gibanje:

Krščeni: Erika Majer, Jožef Roškar, Dragutin Orgulan, Marija Kramaršič.

Poroke: Ferk Janez, delavec, Razvanje, in Weninger Matilda, delavka, Studenci. — Klejnšek Oskar, trg. pomočnik, Jenkova 4, in Holl Julijana, modistinja, Studenci. — Germ Mirko, likar, Studenci, in Landeker Antonija, predica. — Roth Viktor, ključ. pomočnik, Tržaška cesta 98, in Selinšek Frančiška, pos. hči, Tezno. — Bilo srečno!

Umrli: Pisch Rihard, bančni ravnatelj v p., Tomanova 10, 53 let. — Kumer Jurij, zasebnik, Betnavska 3, 71 let. — Belak Jožef, zasebnik, Marmontova 14. — Bäumel Amalija, soproga gradb. nadsv., 62 let. — Naj v miru počivajo!

—

Studenci pri Mariboru.

Oznanilo:

Praznik sv. Jožefa se bliža. Že od nekdaj so radi hodili Mariborčani in okoličani k sv. Jožefu na Studence. Prosili so ga pomoči v dušnih in telesnih potrebah. Sv. Jožef vas tudi letos vabi. Spored službe božje je sledeči: dne 19. marca zjutrja ob pol šestih tiha sv. maša, ob šestih pridiga, peta sv. maša, ob 8 in 9 tiha sv. maša. Ob 10. uri pridiga in nato slovesna sv. maša. Ob treh popoldne pridiga, pete litanije sv. Jožefa. Po pol 7, pol 11 sv. maši in popoldne po blagoslovu bo darovanje okoli oltarja za potrebe cerkve, zlasti za popravilo, ki je nujno potrebno. Priporočamo se blagim srcem. Nekoliko se bo skušalo že letos izvršiti popravilo kolikor bodo zmagali prispevki. Vsaki teden se opravi ena sv. maša za dobrotnike cerkve.

— —

CELJE:

Mestna župnija sv. Danijela.

Oznanilo:

Prihodnji petek dne 23. t. m. obhaja prastara bratovščina Matere sedem žalo-

sti, od leta 1597 s svojim sedežem v Celju, leta 1855 prenovljena, svoj glavni praznik v Žalostni kapeli mestne župne cerkve. Ob pol sedmih pridiga, ob sedmih slovesna sv. maša. Tudi ostale sv. maše se berejo na namen bratovščine.

Ljudsko gibanje:

Novokrščeni: Kovač Stanislav, Novak Alojzij, Emeršič Stanislav, Žekar Friderik, Gorečan Janez, Šimenc Ana, Žnidar Eduard, Kuzman Alojzij, Hramec Jozefa, Plavčak Josip, Ojsteršek Emanuel, Slatinšek Antonija in Krajnc Franc.

Porok ni bilo.

Umrli so: Trobiš Marija, vdova po sodnem slugu v p. na Bregu, 80 let. — Gajšek Andrej, kočar iz Dola, 74 let. — Jakob Marija, žena rudarja na Zg. Hudinji, 54 let. — Skrinjar Katarina, zasebnica v Celju, 70 let. — Pangerl Matilda, delavka na Dobrovi, 24 let. — Košič Franc, trg. potnik v Zavodni, 36 let. — Vajncerl Leopold, obč. revež iz Polzele, 45 let. — Ulaga Peter, dninar, Kresnike, 70 let. — Velenšek Marija, natakarica iz Šoštanja, 37 let. — Hribernik Franc, delavec v Gaberju, 62 let. — Stepišnik Jakob, obč. revež iz Trnovelj, 69 let. — Berglez Anton, sin čevljarskega mojstra v Celju, skoraj 3 leta. — 3 mrtvorojeni. — N. v m. p.!

— —

TRBOVLJE:

Oznanilo:

Na tiho nedeljo sv. opravila po navadi.

Apostolstvo mož in fantovska kongregacija na Jožefovo skupno sv. obhajilo in pridigo.

Župnijska proslava 1900letnice Kristusovega trpljenja in smrti. Od praznika sv. Jožefa do cvetne nedelje bo vsak dan zvečer ob šestih postna pridiga in litanije, potem spovedovanje za velikonočno sv. obhajilo.

Na Veliki četrtek proslava 1900letnice postavitve presv. Evharistije vseh cerkvenih organizacij s skupnim spravnim sv. obhajilom in posvetitvijo presv. Srcu.

Ljudsko gibanje:

Rojenih 5 otrok, 1 nezakonski.

Poročena: Planinc Josip, rudar, in Kotar Neža, šivilja. Bilo srečno!

Umrli: Borštner Ivana, rudarjeva vdova, 72 let. Štirje mali otroci. N. v. m. p.!

Kronika naših župnij

Marija Nazaret (Nazarje). Župnik p. Kerubin Tušek. Število duš 863. -- Lani je bilo: 20 krstov, 10 porok, 5 pogrebov. Sv. obhajil je bilo 23.100. — Ustanovitelj božjepotne cerkve je ljubljanski škof Tomaž Hren. Kupil je hribček »Gradišče«, na katerem sedaj stoji dvostolpna cerkev Marija Nazaret. Na vzhodni strani hribčka je nato pozidal cerkvico, podobno Marijini hišici v Nazaretu, odtod ime Marija Nazaret ali Nazarje. Škof sam je dne 16. julija 1624 postavil temeljni kamen in ga blagoslovil. Prvotna od škofa Hrena leta 1626 dozidana cerkvica še stoji in hrani njegov grob. Sedanjo prostorno cerkev so zgradili poleg Hrenove cerkvice frančiškani, katerim je Hrenov naslednik na ljubljanski škofijski stolici škof Raynald Scarlichi dne 1. januarja 1635 podaril ves hribček s kapelico vred. Cerkev je bila posvečena 25. septembra 1661. Posvetil jo je ljubljanski škof Friderik Oton. Cerkev je posvečena Mar. Oznanenju. Dolga je 34.8 m, široka 17 m, visoka v ladiji 10 m. Ima 9 kapel z lauretansko kapelo, 10 altarjev. Veliki altar in altar v lauretanski kapeli sta lepa, hvaležno marmornato delo kamnoseškega umetnika Janeza Vurnika iz Radolice. Škof Slomšek se je izrazil o cerkvi, da je lepa in zbuja k pobožnosti. Leta 1861 se je obhajala slovesno 200letnica posvečenja cerkve. Slovesnost je trajala tri dni. Tekom treh tednov je bilo obhajanih 18.000. Glavna shoda sta: Marijino Oznanenje in praznik Brezmadežne. Priči, da je bilo Nazarje kot božja pot daleč naokrog znano, sta dve sliki pri velikih vratih. Eno sliko mesta Maribor so prinesli Mariborčani leta 1681 v zahvalo, da so bili rešeni kuge, ki je leta 1680 razsajala po bivšem Štajerskem. Drugo sliko pa Pliberčani na Koroškem, kot pravi podpis pod sliko mesta Pliberk: ex voto 1715. — Župnija. Proti koncu časa jožefinizma je bila v Nazarjih ustanovljena

kuracija. Dne 29. aprila 1788 je bila od svetne oblasti kuracija potrjena in je bil p. Donat Zamlen dne 2. novembra 1789 imenovan za kurata. Škof Mihael Napotnik je kuracijo povzdignil v župnijo dne 1. aprila 1891. — Duhovno življenje: III. red 5286 (vpisanih) župljanov, sedaj 140, Br. Srca Jez. 3020 (vpisanih), Srca Mar. 1215 (vpisanih), Mar. dr. za mladeniče 119 (vpisanih), sedaj dom. župljanov 20, za dekleta 713 (vpisanih), dom. sedaj 83, Apostolstvo mož 65, Br. sv. Cirila in Metoda 40, posvečenih družin 68, Marijine mašne družbe 304, križarjev 20, klaric 19. — KA še ni organizirana. — Samostan Nazarje je bil zgrajen leta 1639. Ustanovitelj je ljubljanski škof Raynald Scarlichi. V samostanu je od leta 1786 ljudska šola. Prva in najstarejša v gornjegrajskem okraju. Vzdržuje jo samostan.

Sv. Martin ob Dreti. Župnik Franc Štiglic. Število duš 729. V letu 1933 je bilo: 25 krstov, 4 poroke, 10 pogrebov. Sv. obhajil je bilo okrog 6000. — Cerkev je bila zidana leta 1426. Župnija pa se je ustanovila leta 1780. Leta 1906 se je od župnije odtrgala Bočna, ki je postala samostojna župnija. K župniji spadata dve podružnici. — Duhovno življenje: III. red 14, Dr. krščanskih družin 200, Marijina dr. za dekleta 60, DŠV 22, Rafaelova dr. 10, Marijin vrtec 76, Srcu Jez. posvečenih družin 65. — KA še ni organizirana.

Šmihel nad Mozirjem. Župnik Strmšek Franc. — Cerkev je bila zidana leta 1604. Dolga je 23 m, široka 10 m, visoka v ladji 11 m. Cerkev je lepo slikana, dobila je tudi pred 2 leti nov tlak in umetno izdelane cerkvene klopi. Tudi podružnica sv. Radegunde, ki izhaja iz 12. stoletja, je dobila nove klopi in je bila preslikana. — Število duš 415. Lansko leto je bilo: 10 krstov, — porok, 8 pogrebov. Sv. obhajil je bilo predlansko leto 12.000, lansko leto 10.000. (Manj radi tega, ker je bila župnija tri mesece brez stalnega duhovnika.) — Duhovno življenje: III. red 35, posvečenih družin Srcu Jez. 30, Br. Srca Jez. 200, Srca Mar. 200, Apostolstvo mož 78, Marijina družba za dekleta 45, Marijin vrtec: 28 dečkov, 32 deklic. — KA še ni organizirana.

Mozirje. Župnik Franc Krošelj. Število duš 2054. — Cerkev je bila zidana leta 1241. — Krstne knjige segajo nazaj v leto 1664. — Duhovno življenje: Br. Srca Jez. in Mar. 240, Marijina dr. za dekleta 22. — KA še ni organizirana.

Katoliški pojavi doma in v svetu

Papeška proslava v Mariboru. Na praznik sv. Jožefa zvečer ob 8. uri se bo vršila v Unionski dvorani v Mariboru v proslavo 1900letnice ustanovitve papeštva in 12letnice kronanja sedanjega svetega očeta slavnostna akademija. Na sporedu so govori, pevske točke, deklamacije in godba. Za zaključek se bo enoglasno zapela papeška himna. Vsi katoliški Mariborčani in okoličani so vabljeni, da se proslave v obilnem številu udeležijo in s tem pokažejo svojo ljubezen in udanost do sv. očeta. Vstopnina je prosta.

Iz tajništva KA v Mariboru. — Pretekli teden so se vršili trije dekanijski tečaji KA in sicer: v Pilštajnu (navzočih 350 mož in fantov ter 7 duhovnikov) za kozjansko dekanijo, v Vidmu (130 ljudi in 14 duhovnikov) za videmsko dekanijo ter v Hočah (100 ljudi in 3 duhovniki) za župnije: Hoče, Št. Janž na Dravskem polju in Rače. Predavala sta gg. Jerebič in Kolenc iz Maribora.

Vsi vlč. župnijski uradi, ki so prejeli knjižico »Bodi apostol!«, se naprošajo, da denar čimprej pošljejo, ker je odbor v stiski zanj.

K Mariji na Trsat gremo o Binkoštih s posebnim romarskim vlakom. Polovična voznina, brezplačen izlet z ladjo po

morju na otok Krk. Kdor gre z nami, se naj takoj prijavi. Do 8. aprila moramo imeti zadostno število romarjev. Romarski list »Preporod«, kjer so vsa podrobna pojasnila, dobi vsakdo zastonj, če že gre potem z nami ali ne. Javite svoj naslov po dopisnici na naslov: **»Sveta vojska«, Ljubljana, Dunajska cesta 17.«**

Koledar od 18. do 24. marca.

18. marec, 5. postna (tiha) nedelja. — 19. marec, pondeljek: Jožef, ženin M. D. — 20. marec, torek: Aleksandra, mučenica. — 21. marec, sreda: Benedikt, opat. — 22. marec, četrtek: Katarina Genovefa. — 23. marec, petek: Marija 7 žalosti. — 24. marec, Gabriel, nadangel.

Glavni mesečni namen za marec, blagoslovljen po sv. očetu: Brezposelni. — 18. marec, nedelja: Sv. oče in zadeve sv. Cerkve. — 29. marec, pondeljek: Varstvo naše domovine. — 20. marec, torek: Naše časopisje. — 21. marec, sreda: Duhovniški in redovni poklici. — 22. marec, četrtek: Očetje in matere. — 23. marec, petek: Zakrknjeni grešniki. — 24. marec, sobota: Sadovi svetega leta.

Tiskar: Tiskarna sv. Cirila v Mariboru, predstavnik Albin Hrovatin v Mariboru. Urednik: Franc Kolenc, korni vikar v Mariboru. — Izdajatelj: Mariborske župnije, predstavnik Franc Kolenc, korni vikar v Mariboru.

Poštnina plačana v gotovini. Posamezna številka stane 1 Din.
Leto 6. Štev. 12.

NEDELJA

Izhaja vsak petek.
Cena:
Celoletno 24 Din, polletno 12 Din, mesečno 2 Din. Inozem. 48 Din.

Tednik za versko življenje

Maribor, 25. marca 1934.

Uredništvo: MARIBOR, Aleksandrova cesta 6/I.
Ček. rač. 15237.
Uprava: Maribor Koroška cesta 5.

Jezus jezdi slovesno v Jeruzalem.

Cvetna nedelja

1. Nedeljska božja beseda.

Evangelij:
Mt. 21, 1—9.

Ko so se približali Jeruzalemu in prišli do Betfage ob Oljski gori, je poslal Jezus dva učenca ter jima naročil: »Pojdita v vas, ki je pred vama, in takoj bosta našla oslico privezano in žrebe pri njej. Odvežita ju in pripeljita k meni. In če bi vaju kdo kaj vprašal, recita: Gospod ju potrebuje; in takoj ju bo pustil.« To pa se je zgodilo, da se je spolnilo, kar je bilo napovedano po preroku, ki pravi: Povejte hčeri sionski: Glej, tvoj kralj prihaja k tebi, krotak in sedeč na osliču, žrebetu vprežne oslice.

Učenca sta šla in storila, kar jima je bil Jezus naročil. Pripeljala sta oslico in žrebe; in položili so nanji svoja oblačila in je sedel nanja. Zelo veliko ljudi je razgrnilo na pot svoje plašče; drugi so pa sekali vejice z dreves in jih stlali po poti. Množice pa, ki so šle pred njim in za njim, so vzklikale: Hozana sinu Davidovemu! Blagoslovljen, ki prihaja v imenu Gospodovem! Hozana na višavah!«

— —

Imenitne vojskovodje in zmagovalce nam v kamenitih in bronastih spomenikih predstavljajo na konjih. Cvetna nedelja pa nam največjega zmagovalca kaže sedečega na osliču. Jahanje na konju je znamenje bojaželjnosti, jahanje na osliču je znamenje miru. Pred njim, ki jezdi na konju, se vse pre vidno umika; pred Kristusom, ki je prišel krotak in sedeč na osliču, »je zelo veliko ljudi razgrnilo na pot svoje plašče«. Pred njim, ki prihaja na konju v znamenju opustošenja, se vse roti: »Preklet bodi ti in konjsko kopito bodi prekleto.« Pred Kristusom so vzklikale množice: »Blagoslovljen, ki prihaja v imenu Gospodovem.« (Mt. 21, 9.)

Krotkost je največja moč na zemlji. Krotkemu človeku kličejo vsa srca: »Hozana!« Kdor si je prisvojil krotkost, se je poglobil v umetnost svetnikov. Lilijo dajte v roko čistemu, rožo dajte gorečemu, toda palmo smete izročiti samo krotkemu. Pravi zmagovalci so krotki ljudje; ne postavljajo jim spomenikov v bronu in kamnu, ker jim tega ni treba, ker žive v spominu hvaležnih in zadivljenih src. Brez krotkosti ni mogoče pridobiti človeških src. Jeza je slabost in onemoglost, zato je nje konec vedno začetek kesanja. Čebela, ki piči, izgubi želo in umre. Jeza je vedno temna ura v življenju, krotkost je vedno luč. »Jaz sem luč sveta. Kdor gre za menoj, ne bo hodil v temi, marveč bo imel luč življenja.« (Janez 8 12.) V čem obstoja ta luč, je na drugem kraju povedal jasneje: »in učite se od mene, ker sem krotak in iz srca ponižen, in našli boste mir svojim dušam« (Mt. 11, 29). Vsi, ki nosite danes blagoslovljene oljke v svoje hiše in družine, pomnite, da so znanilke miru; vi vsi, ki dvigate danes palmove vejice in mladike, vedite, da se najbolj podajo le v krotki roki. Kaj stori človeka krotkega? Tri reči: molitev, molk in žrtev. Jeza in maščevalnost je črv, ki izpodjeda dušno in telesno zdravje. Krotki so kralji, ki povsod zavladajo, kamor pridejo. Voditelje in obnovitelje našega rodu iščete? Poglejte, kje so in kateri so: najkrotkejši! Krotki so angeli miru, ki ga tako vsi želimo. Živeti med krotkimi je solnce in sreča. Živela krotkost!

— —

Skrivnost sv. krsta.

(J. K., bogoslovec.)

Konec.

Kristus je bil čudovit pedagog (vzgojitelj). Še brezverci morajo priznati njegovo ženialno metodo, kako je On vsako praktično pri-

liko porabil za svoj zvišeni nauk. Kristus je poznal človeško naravo; poznal natanko človeške zmožnosti in sposobnosti: Jezus je vedel, da je človeško spoznanje navezano na naravo; vedel je, da človek črpa vsako pojmovanje o nadnaravnem — o duši, o Bogu, o nebesih — najpoprej iz narave. Delovanje in umiranje v naravi ga dovedeta do razmišljanja. Začne razmišljati, odkod to večno dejstvovanje, odkod izumiranje in kam vede vse to. Do razmišljanja o minljivem ga dovede do najvišjega, do neskončno popolnega bitja — do Boga.

Kristus je poznal našo nepopolnost: da smo v vsem navezani na svoje čute. Zato nam deli vse nevidne milosti pod vidnimi zunanjimi znamenji. Težko bi doumeli skrivnost sv. krsta, ako nam ne bi natančno določil tudi zunanje oblike, kako se deli ta zakrament prerojenja. V tem nam je dal Gospod sam vzgled, ko se je dal krstiti v Jordanu. Še bolj natančno nam je določil obliko sv. krsta v pogovoru z Nikodemom. Kristus ga je poučeval o prerojenju. Toda Nikodem ni razumel teh globokih resnic. Zato vpraša Jezusa: »Kako se more človek roditi, ko je že star?« (Jan. 3, 4.) Kmalu mu je Gospod pojasnil zmoto: »Resnično, resnično ti povem, ako se kdo ne rodi iz vode in sv. Duha, ne more priti v božje kraljestvo. Kar je rojeno iz mesa, je meso in kar je rojeno iz Duha, je duh.« (Jan. 3, 5.)

Jezus je določil vodo kot zunanje znamenje, ki nam posreduje nevidne milosti sv. Duha.

Čudovite so lastnosti vode. Med vsemi tekočinami ima ona največ posebnosti. Tudi največ dobrote nam naredi voda; izmije vsak madež, gasi človekovo žejo, osvežuje in krepi življenje v mrtvi nezavestni naravi. Končna in največja dobrina pa je, da se nahaja skoraj povsod.

Sedaj bomo lahko razumeli, zakaj je Jezus ravno vodo določil kot zunanje vidno znamenje milosti sv. krsta. Gospod hoče, da se vsi ljudje prerodimo ter očistimo izvirnega greha, zato je tudi skazal vodi to odliko, da jo je določil za zunanje znamenje (za materijo) sv. krsta. Dal ji je učinkovitost, ki nam po izgovorjenih krstiteljevih besedah: »Jaz Te krstim v imenu Očeta in Sina in Svetega Duha«, podeli glavno in nezasluženo milost — milost božjega sinovstva.

Že v starem zakonu najdemo nekaj podobnega. Sv. Janez nam poroča v 5. poglavju o kopeli Bethezda pri Ovčjih vratih na severovzhodni strani Jeruzalema. Voda v tej kopeli Bethezda je imela to lastnost, da so razni bolniki: slepi, gluhi, hromi, sušični ozdraveli ob plivkanju. »In kdor je po plivkanju vode prvi vstopil, je ozdravel, naj je imel katerokoli bolezen (Jan. 5, 5)«.

V starem zakonu ne moremo govoriti o krstu v današnjem smislu, ker ga še sploh ni bilo. Lahko nam pa služi ta kopel Bethezda kot predpodoba našega krsta. V tej kopeli so se zdravile vse telesne bolezni. Novozakonska kopel pa nas očisti duševne bolezni — po sv. krstu postanemo prosti izvirnega greha. Sv. krst nas rodi znova. Poleg telesnega rojstva se tudi duhovno prerodimo — postanemo zopet dediči nebes. Jezus sam pravi 38letnemu bolniku, ki ga je ozdravil: »Glej, ozdravil si; ne greši več, da se ti ne zgodi kaj hujšega (Jan. 5, 15)«. S tem hoče reči: Krstna kopel nam je izmila vse kazni in nas je rodila za novo življenje. Po Jezusu Kristusu smo postali zaročenci sv. Cerkve. Postali smo udje matere Cerkve, katere glava je Kristus. Gorje pa onemu, ki bi odpadel! Prepozno spoznanje bo hujše od prejšnjega nepoznanja, ker bo se sam sodil.

— —

2. Nedeljska molitev.

Pisano je: Udaril bom pastirja in razkropile se bodo ovce njegove črede; ko pa bom vstal, pojdem pred vami v Galilejo.

V. Iztrgaj me, Gospod, hudobnemu človeku!

O. Krivičnega človeka me reši!

Molimo: Vsemogočni večni Bog, ki si človeškemu rodu v posnemanje ponižnosti dal milost, da se je naš Zveličar učlovečil in trpel smrt na križu, daj milostno, da bomo sprejeli muke njegovega trpljenja in se z njim udeležili vstajenja. Po istem Gospodu našem . . .

O. Amen.

Katoliška akcija

Dalje.

c) Organizacija župnijske KA.

Kako je bilo v Kristusovem času, nam je že znano iz Sv. pisma in iz ustnega izročila. Božji Učenik je začel učiti. Kmalu so se začele okrog njega zbirati množice. In ko je Kristus imel krog sebe nekaj ljudi, je začel »organnzirati«. Izbral si je izmed ljudi učence. Pozneje je začel še bolj »organizirati«. Izmed učencev si je izbral apostole. Dvanajst jih je izbral — niti več niti manj. Rekel pa je tako učencem kakor apostolom, da mu morajo pomagati pri delu. — To je bila prva »organizacija« KA.

Jezus je vedel, da bo moral svet zapustiti in prepustiti nadaljevanje svojega dela apostolom in učencem. Kaj je storil? Apostolu Petru je dejal: »Ti si Peter, Skala . . .« in ga je s tem postavil za svojega vidnega namestnika na zemlji. Poleg tega pa je njemu in vsem drugim apostolom dejal: »Pojdite po vsem svetu . . .« Apostoli so se pokorili svojemu božjemu Učeniku. Šli so po svetu in nadaljevali njegovo delo. Ker vsega dela niso sami zmagovali, so si poiskali pomočnike — pobožne može, žene, mladeniče in mladenke. Oni sami in njihovi pomočniki pa so bili v vsem pokorni svojemu poglavarju — sv. Petru, ki si ga niso sami izvolili, marveč jim ga je postavil Kristus. — To je bila druga »organizacija« KA.

To je bila slika cerkve v prvih letih krščanstva: sv. Peter poglavar, apostoli, učenci, njihovi pomočniki in navadni verniki. Na videz so bili ločeni po službenih stopnjah, dejansko pa so bili vsi ene misli in enega duha. Vsi so bili poklicani k temu, da živijo po Kristusovih naukih ter da s svojim vzgledom in besedo tudi druge pridobivajo za Kristusa. Predstojniki pa so bili zato potrebni, da se je delo poenotilo in pospešilo. Ti so dajali smernice in ker se do vseh vernikov niso mogli osebno obračati, so si izbrali pomočnike,

Kristusov čolnar.

Dalje.

Še danes kot nekdaj kličejo svoji materi sv. Cerkvi: »Umirajoči te pozdravljajo!« Priča je Mehika, Rusija, Kitajska. Zato pa, kdor je pravi sin ,se mora postaviti v bran za njo, najbolj tedaj, ko je zasramovana, preganjana. Judje niso nikdar tako močno ljubili svoje domovine kakor tedaj, ko je bila v žalostnem razdejanju. Za nje ni bilo več ne veselja in ne praznika. Njihove harfe so obmolknile in so neme obvisele na vrbah ob babilonskih rekal. Samo en krik se jim je trgal iz prsi: »Ako bi pozabil tebe, o Jeruzalem, naj se posuši moja desnica. Prilepi naj se na nebes moj jezik, ako se ne bi tebe spominjal. Ako ne bi postavil Jeruzalema na prvo mesto srčnega mojega veselja.«

»Ako bi tebe kedaj pozabil, Cerkev božja, naj se mi jezik posuši v ustih, ako bi nate kdaj pozabil, ako ti ne boš prva v mojih mislih«, tako je v za-

nosu govoril veliki francoski govornik Bosuet.

Zato na noge in na delo! Ne pomaga, pritoževati se in vzdihovati, dočim se sovražne vrste vsak dan bolj zgoščujejo. Na delo in v bran, da nam matere ne onečaste! Tedaj bi nam utegnila reči, kakor je dejala zadnja kraljica Mavrov svojemu sinu: »Jokaj zdaj nad tem kraljestvom kot ženska, ker ga nisi znal braniti kot mož.«

Tovariš sopotnik je z zanimanjem bral, a potem pa je dejal:

»Res je, vse je res, kar je na teh straneh. Le škoda, da tako malo poznamo Cerkev, to božjo ustanovo in je zato zadosti ne spoštujemo. Nevednost je mnogo temu kriva! Te dni bom imel nekoliko oddiha, pa bi me zanimalo, da se malo več pogovoriva, če boš utegnil.«

»Dobro; pridi jutri k meni. Skupaj pojdeva na sprehod in se bova še marsikaj pogovorila.«

II.

Kristus in papež.

Zasinilo je lepo jutro. Ves gaj je prepeval in se hladil ob vonjivem vetriču, ki je pihljal po drevju. S prijateljem sva uživala lepoto prirode in se naslajala ob njej. Med nama se je zopet spletel živahen razgovor.

Dalje prih.

ki so se nanje lahko vsak čas obrnili. To pa ni bilo iskanje odbornikov in ustvarjanje odborov.

Tako je danes s KA v župniji. Župnija nam nudi sledečo sliko: župnik, kaplan (kjer ga pač imajo), organist, cerkveni ključarji, ostali verniki. — organizirani in neorganizirani, »naši« in »nenaši«, verni, pobožni in mlačni, brezbrižni i. t. d. Vsi ti verniki — verni, pobožni in mlačni, brezbrižni, »naši« in »nenaši«, organizirani in neorganizirani, so izročeni z organistom in cerkvenimi ključarji vred skrbi dušnega pastirja. Njegova naloga je, da vsem vernikom pomaga v vseh dušnih in telesnih potrebah ter jih tako vodi k Bogu. To je duhovnikovo, dušnopastirsko delo.

Z besedo o KA je sv. oče dušnim pastirjem dal pravico, da smejo dušnopastirsko delo »organizirati«. Kako? Tako, da si smejo poiskati med svojimi verniki: organiziranimi in neorganiziranimi, »našimi« in nenašimi«, med možmi, ženami, fanti in dekleti pomočnike. In kako si jih poiščejo? Na isti način, kakor si je poiskal Kristus učence in apostole in kakor so si pozneje apostoli in učenci poiskali pomočnike. V duhu presodijo položaj v svojih župnijah. Ko vidijo, da ni vse tako dobro, kakor bi moralo biti, si pred dušne oči prikličejo župljane: može, žene, fante, dekleta, in se vprašajo, kateri izmed župljanov bi bili sposobni, da bi mu pomagali pri dušnopastirskem delu. Izmed sposobnih si izbere 30 do 40 najbolj vnetih in sicer tako, da so v pravem razmerju zastopani vsi kraji v župniji (vse vasi) in vsi stanovi (možje, žene, fantje in dekleta). Na ta način pride dušni pastir do takozvanega župnijskega sveta KA. Izmed teh izbrancev si dušni pastir še posebej izbere 7 do 10 župljanov (zastopnikov vseh stanov). Ko so člani župnijskega sveta in odborov v zadostni meri uvedeni v delo, lahko po en zastopniki (sveta ali odbora) posameznih stanov zbere okrog sebe 5 do 10 stanovskih tovarišev (tovarišic) in jih s pomočjo dušnega pastirja uvede v katoliško delo med stanovskimi tovariši (tovarišicami). Tako nastanejo takzozvani moški, ženski, fantovski in dekleški odseki KA.

To je vsa organizacija župnijske KA brez nabiranja članov, občnih zborov, volitev odbora itd. Ta organizacija zadostuje in v katerih župnijah bo delavna, tam bo župnikov glas prišel do ušes vsakemu župljanu — članu župnijske KA.

Dalje sledi.

Iz življenja za življenje

KATOLIŠKA BOLEZEN.

Žalostno je sicer, pa vendar resnično, da ni zlepa kak pripadnik katerekoli veroizpovedi tako bojazljiv, kadar gre za javno priznanje njegove vere, kakor so ravno katoličani. Strah pred ljudmi zato lahko imenujemo katoliško bolezen. In vendar uprav katoličani nimajo najmanjšega vzroka, da bi se svoje vere sramovali. Ali se morda sramuješ ustanovnika svoje Cerkve Jezusa Kristusa samega?

Leta 1912 je škotski častnik — sam kalvinec — pred drugimi angleškimi in škotskimi častniki priznal: »Zoper katoliško Cerkev lahko reče kdo kar hoče, toda tega dejstva ni mogoče tajiti, da je ona najstarejša, največja in najbolj častitljiva cerkev vsega krščanstva.«

Ali se morda sramuješ svoje cerkve radi njene premale življenjske moči?

Glej, ona še dandanes brez vojaštva, brez lahkega in težkega topništva, brez zrakoplovov, brez vojnih ladij in podmornic ohranja svoje posestveno stanej na celem svetu. Gotovo tudi ona zgublja člane, toda le slabe in suhe veje, zato pa dobiva vedno nove in sicer dobre in goreče. Kakor je znano, nikdar ne odpade od svoje vere dober katoličan, to delajo le mlačni in slabi kristjani. Nasprotno vemo, da v katoliško cerkev ne stopajo slabi člani drugih veroizpovedi, ampak obratno.

Ali se morda sramuješ neštetih svetnikov katoliške Cerkve?

Treba le,·da nekoliko pogledaš v naše katoliške časopise in knjige in kmalu se boš prepričal, da je katoliška Cerkev še dandanes zelo rodovitna mati svetnikov.

Ali se morda sramuješ tistih lepih ustanov, ki strežejo bolniku?

Nad 500 tisoč jih je, kateri po celem svetu edino radi Boga skr-

Kakor hrasti v viharju...

(Za vero očetov.)

Po Strachwitzu priredil Kolenc Fr.

Dalje.

11.

Cerkovnik, ali kakor so ga ljudje nazivali cerkveni oče Jakob Langer, je drsal od vrat do vrat in jih je po vrsti zaklepal. Roke so mu drhtele pri tem opravilu. Iz oči so mu vrele solze, tako da je le megleno videl svete slike in podobe. Prišel je do glavnih vrat. Ta so bila težka in starček jih ni mogel sam zakleniti. Pomagale so mu nekatere žene, med njimi gospa Wittib, ki je dejala cerkovniku:

— Povejte gospodu kaplanu, da ga bom vedno o vsem obveščala in če bi moral bežati, naj pove grofici Heleni, kam bo bežal. Ona je dobra in mi bo to povedala. Za drugo se bom že jaz pobrigala.

Gospa Wittib je šla zadnja iz cerkve. V glavnih vratih je zaškrtal ključ in oče Jakob je globoko vzdihnil.

Strah pred mladim katolicizmom na Češkem.

Te dni je minilo 15 let, kar je nahujskana druhal podrla starodaven Marijin kip v Pragi. Dogodek je bil obenem predznamenje za širokopotezno husitsko propagando na Češkem. Seveda je bil tudi katoličanom glasen opomin, da se zbudi iz precejšnjega mrtvila zadnjih desetletij. Sedaj pa so se ob priliki 15letnice tega žalostnega dogodka vršile v vseh praških cerkvah spravne službe božje. Cerkve so bile prav dobro obiskane, zlasti še Tyn-

be za uboge, bolnike, pohabljence, slaboumne, otroke, sirote, stare ljudi, za gobavce in pri tem žrtvujejo svoje zdravje in svoje življenje. Če hočeš nekoliko razumeti velikost te žrtve, vzemi vse orientalske vere skupaj, vzemi mohamedanizem, hinduizem, budizem in konfucijanizem, ki štejejo blizu 900 milijonov pristašev, in vsi ti skupaj še niso spravili ene usmiljenke skupaj.

Ali se morda sramuješ naših misijonarjev in duhovnikov?

Nad 30 tisoč jih je duhovnikov in bratov, ki so se posvetili skrbi za neumrjoče duše paganov, ter se radi tega odpovedali svoji domovini ter vsakemu udobju. In če pogledaš duhovnike, bi lahko videl, da noben izmed takoimenovanih študiranih stanov zdaleka ne presega duhovniškega po učenosti, po odkritosrčni bolezni do ljudstva, posebno do otrok, ubogih in bolnikov, ter po lepoti svojega življenja.

Ali se morda sramuješ naših papežev?

46 od njih je umrlo mučeniške smrti, 77 od njih častimo kot svetnike. »Pa bili so tudi slabi papeži«, tako ugovarja eden ali drugi. Seveda so bili. Pa koliko jih je? Med 266 papeži komaj pol ducata? Kaj je to v primeri z dejstvom, da je bil celo med 12 apostoli eden Judež Iškarijot. Kje je vladarska hiša, najsibo že katera koli, ki bi se mogla postaviti s tako odličnimi člani. In tudi med slabimi papeži nihče ni svoje službe zlorabljal, da bi učil kak zmoten nauk, ali oprostil koga od kake božje zapovedi.

Pa vendar so bile težke razvade v katoliški Cerkvi, tako da je bilo potrebno, da so se otvorile nove krščanske cerkve! — Tako trdijo n. pr. protestanti. Pa kakšna je bila njihova reforma. Martin Luter je n. pr. mejnemu grofu Filipu Hesenskemu dovolil, da sme istočasno imeti dve ženi, samo priprosto ljudstvo o tem ne sme prav ničesar zvedeti. Seve, če se ozremo na taka in podobna dovoljenja raznih veroizpovedi, potem razu-

ska cerkev, ki stoji na trgu, na katerem je bil Marijin spomenik porušen. Zlasti mnogo je bilo pri službi božji moške mladine. To dejstvo je dalo vodilnemu listu čeških framasonov »Česke Slovo« priliko, da je na vidnem mestu ostro napadel katoličane zaradi spravnih božjih služb. Nadpis članka se glasi: »Cerkev se znova pripravlja na napad.« Dragocena je ugotovitev tega lista čeških svobodomiselcev, da se okrog Cerkve zbira mnogo mladine, katere svobodomiselna mladina ni mogla zase pridobiti.

— O Bog, usmili se nas! — je dvignil oči proti nebu.

Po tem žalostnem opravilu se je podal starec h kaplanu Francu, ki je bil v zakristiji, in mu je izročil ključe.

Duhovnik je prižgal dve sveči in je velel cerkovniku, naj ji odnese na oltar. Ko se je starec vrnil, mu je Franc položil roke na rame in mu je dejal:

— Jakob, vi ste vrl človek. Ugasnite večno luč in vzamite svetiljko. Jaz vzamem Najsvetejše iz tabernaklja in ga odnesem v grajsko kapelo. Vi bote šli pred menoj, kakor vedno, ko grem k bolniku.

Nato je spustil ključ v žep. Potem se obleče in se poda k oltarju. Iz tabernaklja vzame svete hostije, jih položi v pozlačeno posodico, ki jo zavije v bel robčič in spusti v svilen žakeljček. Potem se obrne in gre od oltarja. Iz prsi se mu izvije vzdih:

— Sedaj pa mi pomagaj, ljubi Zveličar!

Kaplan je šel v zakristijo. Starca, ki je drsal pred njim, je priganjal, naj hiti. Bal se je, da bi župnik prišel v zakristijo in bi ga motil. Ko sta

memo, zakaj se v večini držav — preganja katoliška Cerkev in uživajo druge veroizpovedi najlepši mir.

S tem pa, da zavedno in povsod javno pokažeš, da si katoliškega verskega prepričanja, še ni rečeno, da bi se moral spuščati z vsakim, kateri tvojo vero napada, v boj. Navadno iz tega itak nič pametnega ven ne pride. Tako je pred leti nekega odpadlega duhovnika, ki je katoliško Cerkev z besedo in tiskom venomer napadal, srečal na cesti njegov nekdanji sošolec ter mu dejal: »Ti! Že drugi so si pred teboj glavo razbili ob skali sv. Petra, pa si boš tudi ti. Zapomni si to!« tako je rekel in izginil. Stori tako tudi ti!

Starokatoličan Karel Jentsch je leta 1910 javno priznal: »Mi smo katoliško Cerkev tako malo omajali, kakor omajajo staro katedralo dečki, ki praskajo po njenem zidu.« In to velja še dandanes za vse, ki skušajo spodkopati katoliško Cerkev.

—

POZIV KARDINALA VERDIERA.

V zadnjem času je bila Francija pozorišče krvavih demonstracij in štrajkov, v katerih so padale žrtve kakor na bojnem polju. Ob tej priliki je izdal pariški kardinal Verdier Parižanom sledeči poziv:

»Predragi! Naše mesto Pariz preživlja prebridke čase. Kri je tekla, padle so mnoge žrtve in na stotine ranjenih se muči v hudih bolečinah. Bog ne daj, da bi se še kdaj ponovili pred našimi očmi oni strašni trenutki bratomorne borbe, katera bo ostala v večnem spominu vsem, ki smo jo gledali. Oglašam se, da vam izrazim svojo neizmerno bol in da vas prosim, molite za one, katerih ni več, za one, ki še trpe, za vse družine v globoki žalosti v črnino odete, in za našo ljubo nam Francijo. Da bi bila ta krvava žrtev vsaj v rešitev Francije! Naša deca je šla v smrt z namenom, da ustvari lepšo in srečnejšo bodočnost Franciji. Njih želja, ki so jo zapečatili s svojo krvjo, bodi uslišana. To jim obljubimo!

---

moža stopila iz zakristije, je Jakob zaklenil tudi zakristijska vrata. Ključ je izginil v kaplanovem žepu.

Trg pred cerkvijo je bil prazen. Le na drugi strani ulice pred gostilno »Grajska klet« je bila gruča ljudi. Kaplan in cerkovnik sta morala iti mimo gostilne. Ko sta se približala hiši, je duhovnik iz gostilniške sobe zaslišal besede:

— Mi bomo to naredili. Kaj nas briga Rim in škof! Cerkev pripada državi. Oni zelenec naj le poskuša kljubovati župniku! Orožniki mu bodo že stopili na prste!

Te besede je izgovoril župan.

Na stopnicah »Grajske kleti« je stal orožnik Kratzert, ki je bil dober katoličan. Ko je zagledal kaplana, je hotel po starem običaju poklekniti, a se je ta hip spomnil na županovo zapoved: »Kratzert, mi moramo držati z župnikom in priznati novi nauk, ker smo državni uslužbenci. Pazite dobro na kaplana Zieglerja! Državno pravdništvo ga bo kmalu iskalo. Če on pobegne, vam gre za službo!« Grožnja je ubogega Kratzerta zmedla. V srcu je ostal katoličan, službeno pa je moral podpirati novotarije. Sedaj je bil v

Nato sledi dolgo jadikovanje zaradi ugotovitve cerkvenega govornika, »da za češki narod ne bode dobro, dokler voditelji naroda ne bodo svojega kolena upognili pred božjo Materjo«. List pa zamolči, da je govornik to svojo tezo dokazoval iz vse zgodovine češkega naroda. »České Slovo« izraža le dvom nad govornikovo ugotovitvijo, da so mnogi od tistih, ki so pred 15 leti podirali Marijin kip, med tem že našli zopet pot k veri in Cerkvi. Ako so nasprotniki katoličanov že tako občutljivi, da mo-

Vzdignimo se torej nad vsa politična naziranja in ustvarimo med seboj jedinstvo in mir! Naj žrtvujejo vsi svoje strankarske zadeve najvišjemu interesu zemlje! Naj zavlada med nami zopet lepa stara francoska navada — poštenja, dela, čuta in ljubezni.

Pred nas se postavlja najresnejša naloga, ki jo je zgodovina kdaj poznala. V središču ozemlja, kakor tudi tam na meji se pripravlja nova naredba. Mar noče biti Francija eden izmed prvih sodnikov pri tem novem urejevanju, Francija, katera je dala svetu zmago? Toda, ako hočemo to doseči, mar ni potrebno plemenito tekmovanje vseh Francozov?

Zberimo se torej, molimo in bodimo ujedinjeni, ljubimo se med seboj, kakor to hoče Bog! Klonimo pred veličino žrtve, ki se je izvršila pred nami.«

—

NE VEMO NE URE NE DNEVA...

Neka stara pravljica pripoveduje, da je pri dvorjaniku kralja Salamona nekega jutra potrkala nemila smrt. Tako čudno in tako začudeno je strmela v dvorjanika, da je v gospodu kri oledenela. Tekel je h kralju: »Moj gospod in kralj! Vedno sem ti bil zvest podložnik, ne odreci mi edine prošnje: daj mi svojega najbolj hitrega konja!« — Kralj ni vedel, kako bi si razložil nenavadno prošnjo, a je privolil vanjo. Dvorjanik se je pognal na konja in je zdirjal v svet. Ves dan je podil konja, le da bi daleč prispel — čim dalje od smrti . . . Ko se je naposled zvečerilo, sta se konj in konjenik utrujena zgrudila na tla v deveti deželi. Ko se je dorjanik zvrnil iz sedla — moj Bog — kaj vidi? Kdo sedi na robu ceste in gleda utrujenega potnika? — Smrt! — Utrujeni dvorjanik se ves obupan uda usodi in reče: »Vidim, ne morem ti uiti, torej: vzami me, tvoj sem! Le na eno vprašanje mi odgovori: Zakaj si strmela v mene tako začudeno, ko si danes zjutraj prišla k meni?« — Smrt je odvrnila: »Veš, radi tega, ker mi je bilo naročeno, da te moram ob solnčnem

rajo svoj strah nad novo vstalim mladim katolicizmom razkričavati v svojih listih, je za češke katoličane to le dobro znamenje.

— —

Smrt kat. pisatelja.

Dne 6. febr. t. l. je umrl na Dunaju v 82. letu svoje starosti češko-ast. književnik R. von Kralik. Rodil se je leta 1852 v Eleononorenheimu na Češkem. Po širnem svetu je znan kot katoliški književnik. Pridobil si je velike zasluge kot pisec številnih dram za katoliški oder in kot pisec literarnih razprav. Znane njegove drame so:

veliki nepriliki. Ali bi pokazal, da je katoličan, ali pa bi nastopil kot privrženec novotarijev. Zmagal je strah. Obrnil se je proč, ko pa je kaplan odšel mimo njega, se je spet obrnil in mu je sledil.

Pot je peljala mimo hiše gospe Wilding. Vdova in dva njena otroka so stali pred hišo. Ko so zagledali služabnika božjega, so pokleknili. Kaplan jih je blagoslovil. Cerkovnik je zaklical malemu Henriku:

— Teci v grad in povej, naj v kapeli prižgejo dve sveči!

Mali je začudeno pogledal starca. Ali je v gradu kdo bolan? Morda njegova draga mlada kontesa Helena?

Gospa Wilding je takoj doumela, za kaj gre in je fantku velela:

— Teci hitro in povej gospodični Heleni, naj takoj odpro vrata in prižgejo vse sveče. Zveličar iz župnijske cerkve pride v grad na obisk.

Mali je že brzel proti gradu. Pri vratih je pozvonil. V hipu je bila pri vratih lepa gospodična Helena in nekaj služinčadi.

Fantek je naglo sporočil, kar mu je bilo na-

zahodu od tukaj, z roba ceste odnesti. In čudila sem se, kako bi bilo to mogoče, ko si bil tako neizmerno daleč od tukaj. Toda vidim, da si le prišel . . .« In smrt je že pograbila dvorjanika.

K materinskemu dnevu.

(Praznik Marijinega oznanenja.)

„Kronana ljubezen“ je tvoje ime!

Mati!

Kako naj te upodobim?

Če bi bil umetnik, bi naredil veliko srce, plamteče proti nebu, obdano s trnjeno krono in prebodeno z mečem.

Mati — to bi bila ti!

Srce — ker ljubiš, kakor nihče drug na svetu!

Plamen — ker zreš proti nebu, k Bogu in nebeški Materi Mariji in vodiš proti nebu, k Bogu, nebeški Mamici svoje otroke.

Trnjeva krona in meč — ker trpiš.

Trpiš, ko daš otroku življenje.

Trpiš, ko otrok zboli.

Trpiš, ko otrok greši.

Trpiš, ko preganja otroka nesreča.

Trpiš, ko umiraš in vidiš okrog sebe objokane otroke . . .

Neizmerna ljubezen in neizmerno trpljenje si ti — mati.!

Kronana ljubezen — je tvoje ime!

— —

Take so naše matere!

Anton Stonner je v glasilu nemških katoliških mladinskih organizacij priobčil članek o materinstvu. V tem članku pravi med drugim: Mnogo je dandanes

ročeno. Helena je takoj odhitela. Poklicala je mladega služabnika in mu naročila, naj zvoni. Sama pa je prižgala na oltarju sveče. Sestra Olga je med tem odprla vrata.

Komaj se je vse to izvršilo, sta bila kaplan in Jakob že pri vratih. Prestopila sta grajski prag, vrata so se za njima zaprla in — Zveličar je bil na varnem kraju.

Med tem je prišel do gradu tudi orožnik Kratzert. Skril se je za grmom. Ko so se vrata za kaplanom in zvonarjem zaprla, je globoko vzdihnil:

— Zasledovanje duhovnika in preganjanje Zveličarja je huda stvar! Oh, ko tega pritiska od zgoraj ne bi bilo!

Po teh besedah možakar ves vznevoljen pljune in se obrne proti mestu, da bi šel županu javit, ker je pobegnil Zveličar s svojim duhovnikom vred.

— — —

Heiligenberški odpadniki so bili v Grajski kleti pri pivu. Župan Robert Henel, mož zlobnega pogleda, je na ves glas kričal:

— Vrag z njim! V gradu nimam nikakega

Turki pred Dunajem, Maksimilijan, Zadnji vitez; od razprav ter študij so znana njegova dela: Osnove moderne umetnosti, Kat. književno gibanje ter Posvetna literatura in posvetna književnost in druge. Napisal je tudi več zbirk in povesti.

— —

Preganjalčevi vnuki - semeniščniki.

Posvečenje škofa Tonga je pokazalo položaj katoliške Cerkve v Anamu (Azija) v ganljivih prizorih. Navdušenje nad prvim domačim škofom je še povečal spomin, da je baš pred sto le-

mož, ki nočejo več ženske kot nekake načičkane punčke, ampak v ženski vidijo najprvo mater, to je bitje, katero je znotraj dozorelo in pripravljeno zastaviti svoje življenje, da morejo v božji delavnici biti posredovalke življenja. Že pri otrokovem rojstvu si pridobi zasluge, ki se za nje ne moremo izkazati dovolj hvaležne, kakor je pisano v Tobijevi knjigi: »Časti in spoštuj svojo mater vse dni svojega življenja; pomisliti namreč moraš, koliko težav in nevarnosti je prestala zaradi tebe.« Pa tudi vsa poznejša vzgoja in skrb je eno samo njeno samožrtvovanje, da se otrokovo mlado življenje more razvijati in rasti. P. Dörfler v svojem romanu »Judith Finsterwalderin« popisuje tako junaško mater. Njen sin je postal zapravljiv potepuh. Zmanjkalo mu je denarja. Mati mu ga pošlje v pismu: »Poslej si pomagaj sam, jaz ti ne morem več.« Ampak lahkomiselnež je zapravil vse in zopet stradal. Mati pobere zadnje prihranke za svojo starost in jih pošlje sinu: »Če ti tudi ta denar, ki je moj ves prihranek za stara leta, zmanjka, vedi, da ima tvoja mati še zdrave roke in noge, da bo delala za te.« Sin se vrne in hoče delati. Mati prosi in prosi in mu izprosi službo ter ga tako reši. — To je tudi naša mati. Prav take so naše dobre matere! Te trpeče žene so svoje veliko poslanstvo mnogo lepše in popolneje izpolnile, kakor pa tiste našminkane dame in damice. Pri vsem svojem trpljenju so one srečnejše, pokojnejše in popolnejše, kakor pa te, ki jim manjka materinskega duha, požrtvovalne ljubezni. Zato pa se ženske, ki so ostale samostojne kot bolniške strežnice, učiteljice itd., počutijo srečnejše tudi kot ženske, ker so najbližje materinskemu poklicu. Prav zato pa v svoji zdravi nravnosti nepokvarjen moški lahko prezira tiste polikane modne stvore, ki strašijo po promenadah, ker nočejo in ne morejo več biti matere.

— —

Župnik je hotel tolažiti neko mater, ki ji je smrt ugrabila edinega sina.

— Gospod župnik, hvala lepa za tolažbo — je odvrnila mati. — Pa je ne potrebujem, ker nisem žalostna . . . Že prej sem vedela, da ne bo ostal pri življenju. In vesela sem, da je umrl . . . V mesto se je hotel vrniti. Tresla sem se za njegovo dušo. Sedaj pa sem popolnoma mirna, ker vem, da se je odselil v nebo.

ti, leta 1833, izbruhnilo krvavo in besno preganjanje kristjanov pod cesarjem Ming-Mang. Tedaj so dobili Anamci v nebesih prvega priprošnjika, bl. Pavla Buonga. Ko so pa po sto letih slavili svojega prvega škofa, so prisostvovali slavnostim potomci blaž. mučenca in krvavega preganjalca, vsi kot dobri katoličani. Še več. Že 20 let sta si družini v sorodu in 3 pravnuki cesarja Ming-Manga študirajo danes v malem semenišču v Hue.

— —

posla. Grof je načelnik urada, ki nad njim jaz nimam nikake oblasti.

— Je že res! — so se oglasili drugi — toda urad vodi grof Henrik in on je na naši strani.

— Grof mu je upravo urada spet odvzel — je dejal župan.

Po daljšem tuhtanju so možje sklenili, da bodo stopili v stik z grofom Henrikom in da bodo šli k župniku, da pod njegovim vodstvom zaplenijo cerkev. »Papisti« več ne smejo imeti dostopa vanjo.

— Naj uganjajo svoje bogomoljstvo v gradu se je rogal mestni svetovalec.

— Dokler še imajo duhovnike! — je dodal župan.

Nato so mestni veljaki plačali, vstali in se podali proti župnišču. Med potjo se jim je pridružilo nekaj radovednih meščanov. Med njimi je bil tudi orožnik Kratzert. Z načelnikom pa so šli največji lizuni: sodni pripravnik Kunert, Wernoltov naslednik, dva učitelja, občinski tajnik, lekarnar, dva trgovca in nočni čuvaj Luks. To so bili stebri, ki so predstavljali starokatoliško cerkev.

Dalje sledi.

Umirala je. Na čelu mrzel pot. Okrog ustnic bolestne poteze. V očeh top sijaj. Na ustnicah — smrtni vzdih.

Ob postelji so stali otroci: dva sina in ena hči. Solze so dušili in žalostno zrli v mater . . . Trije so bili. Četrtega ni bilo. Ta je pred leti zabodel materi meč v srce in je odšel. Izgubljeni sin! Materina žalost!

Starka se je zganila. Njen pogled je zablodil po otrocih. V očeh so zaigrale solze. Ustnice so se zganile:

— Otrok, kje si? . . . Ljubim te! . . . Odpuščam ti! . . .

Vzdihnila je in — izdihnila.

Bila je — mati!

O z n a n i l a

MARIBOR:

Dne 15. marca t. l. se je vršila v stolnici molitvena ura v zahvalo za vse prejete milosti v tem svetem letu. Vso pobožnost je otvoril prevzvišeni nadpastir dr. Ivan Jožef Tomažič. Pobožnosti se je udeležila vsa mariborska duhovščina. Izostali so le oni, ki jih je nujno zadržala služba. Ganljiva je bila meditacija g. špirituala. V meditaciji se je zahvaljeval za milosti, ki jih črpamo iz sv. evharistije in prosil za goreče duhovniške poklice.

Dne 18. aprila se je vršila po vseh cerkvah pobožnost na čast sv. zakramentu. V stolnici je zjutraj sam prevzvišeni g. nadpastir izpostavil Najsvetejše, ki je bilo celi dan izpostavljeno. Popoldne pa se je prevzvišeni nadpastir udeležil molitvene ure v Alojzijevi cerkvi. Polna cerkev se je enoglasno zahvaljevala za vse prejete dobrote ter prosila, da bi naj zmagalo Kristusovo kraljestvo v tem raz burkanem in viharnem času.

Papeževa proslava. Prisrčna je bila prireditev papeževe proslave v Unionski dvorani dne 19. marca, ob 20. uri. Program je bil kratek, toda dobro izbran. Oba govornika, dr. Trstenjak in akad. Ciril Žebot sta žela mnogo priznanja med poslušalci. Vzorna je bila tudi zborna deklamacija »Ti si skala . . .« Nič manj ni bila prisrčna deklamacija o sv. Jožefu. Mogočno so donele pesmi, ki jih je proizvajal »Maribor« in mariborski bogoslovci pod vodstvom g. Gašpariča. Uspeh je bil popoln. Udeležilo se je mnogo mariborskih osebnosti. Prevzvišenega nadpastirja so pozdravili s šumnim ploskanjem in aplavzom. Dvorana je bila nabito polna. Vse to nam dokazuje, da je Maribor še katoliški in da so za enkrat še brez moči oni, ki so si obetali obilo uspeha ob tej proslavi!? Kristusovega naslednika ne bo človek odstavljal, ker ga tudi ni sam postavil.

Predavanje o Kristusovem trpljenju. V soboto dne 24. marca, zvečer ob osmih se vrši v dvorani Zadružne gospodarske banke na Aleksandrovi cesti versko predavanje s skioptičnimi slikami o Kristusovem trpljenju. Predava vseučiliški g. prof. dr. Ehrlich. Udeležimo se polnoštevilno tega verskega predavanja. Vstopnina prosta.

—

Stolna župnija.

Oznanilo:

Cvetno nedeljo ob pol desetih branje trpljenja našega gospoda Jezusa Kristusa, ob 10. uri blagoslovljenje oljk s procesijo, nato sv opravilo. Med sv. mašo se poje slovenski pasijon. — Popoldne ob 17. uri VI. postna pridiga in večernice.

Sredo, četrtek in petek se pojejo ob 15. uri žalne jutranjice.

Veliki četrtek začetek sv. opravila ob sedmih in sicer: škofova pontifikalna sv. maša, blagoslovljenje sv. olj, slovesno sv. obhajilo, prenešenje Najsvetejšega v Križevo kapelo, umivanje nog. — Ob 18. uri litanije trpljenja Gospodovega v Križevi kapeli

Veliki petek začetek ob osmih: branje trpljenja našega gospoda Jezusa Kristusa po sv. evangelistu Janezu, ob pol 9. uri počeščenje sv. križa, prenešenje Naj-

svetejšega v božji grob. Ob 17. uri bo zadnja postna pridiga, sv. križev pot in litanije trpljenja Gospodovega pri božjem grobu.

Veliko soboto začetek ob pol 8. uri: blagoslovljenje ognja pred cerkvijo, blagoslovljenje krstne vode, okoli 9. ure sv. opravilo. — Ob 18. uri slovesno Vstajenje s procesijo okoli cerkve, zahvalnica »Te Deum«.

Veliko noč ob 6. uri namesto pridige tiha sv maša, nato blagoslovljenje velikonočnega jagnjeta, ob pol 7. uri peta sv. maša. Ob pol 10. uri slovesna pridiga, ob desetih škofova pontifikalna sv. maša, ob koncu apostolski blagoslov. — Popoldne ob 17. uri pridiga, slovesne večernice in darovanje za farne uboge.

Blagoslov velikonočnega jagnjeta in kruha se vrši v stolni cerkvi na Veliko soboto ob 14. uri, pol 15. uri, 15. uri, ob pol 16. in 16. uri, na Veliko noč ob 6. uri. pol 7. uri in ob 7. uri. — Na Koroški cesti 79 na Veliko soboto ob pol 15. uri, v stolnem župnišču zvečer po Vstajenju.

Ljudsko gibanje:

Krščenih je bilo zadnji teden 12 novorojencev in sicer: Franc Šnofl, Franc Dobaj, Leopold Javornik, Jozefa Fras, Oton Petovar, Marija Butija, Franc Rat, Jožef Fasaič, Dušan Iršič, Jožef Robnik, Adalbert Potočnik, Jozefa Kristelj.

Poročili so se: Filipančič Anton, trgovec, in Ljudmila Gungl, trgovka, Vetrinj ska ulica 5. — Štefan Kraut, carinski posrednik, Aleksandrova cesta 11, in Sta na Nabergoj, zasebna uradnica, Koroščeva ulica 7. — Bilo srečno!

Umrl ni nikdo.

Razno:

Predavanje s skioptičnimi slikami: »Kristusovo življenje in trpljenje« se vrši v soboto dne 24. marca, zvečer ob 8. uri v dvorani Zadružne gospodarske ban ke. Predavatelj vseučiliščni profesor g. dr. Lambert Ehrlich iz Ljubljane. Vstop prost.

Prošnja za cvetlice. Vernike, ki ljubijo lepoto hiše božje, prisrčno prosimo, da pomagajo tudi letos, kakor druga leta, okrasiti božji grob s svežimi cvetlicami. V župnijski pisarni se v ta namen sprejemajo tudi denarni prispevki.

—

Cerkev sv. Alojzija.

Oznanilo:

Na cvetno nedeljo ob pol 6 sv. maša s petjem in slovenskim pasijonom po sv. Janezu, ki ga berejo dramatično bogoslovci, a vlogo ljudstva prevzamejo vsi verniki. Po sv. blagoslovu prvi del kratke razlage Jezusovega trpljenja — Popoldne ob ¾ na 4 poje bogoslovski zbor pasijon po sv Mateju, kakor že doslej 2 leti. Nato litanije Srca Jezusovega, sveti blagoslov, darovanje za velikonočno čiščenje in okrašenje cerkve. Nato drugi del kratke razlage Jezusovega trpljenja.

V torek pasijon po sv. Marku, v sredo po sv. Luku.

Zadnje tri dni Velikega tedna se udeležujemo vseh obredov v stolnici.

—

Frančiškanska župnija.

Oznanilo:

Blagoslavljanje oljk bo ob 10, nato procesija v baziliki. Popoldne ob 15 postna pridiga.

Veliki četrtek, petek in soboto se začne sv. opravilo ob 7; popoldne ob 17. — Veliko soboto bo sv. maša približno ob 8.

Blagoslavljanje velikonočnih jedil bo v kapeli sv. Frančiška v soboto od pol 13 do 15. — Po župniji pa na Aleksandrovi cesti 79 ob 13; v Počehovi ob pol 14, v Dolnji Počehovi 5 ob 14. — Na Košakih 43 ob 13, štev. 67 ob 14, na Meljskem hribu 35 ob 15. — V Krčevinah: v Vinarjih 13 ob 14, pri kapeli sv. Marije ob pol 15, nato na Ribniškem selu 25 in 19 ob 15. — Slovesno vstajenje obhajamo ob 17. — Vabljeni vsi župljani! Društva polnoštevilno s svojimi zastavami!

Ljudsko gibanje:

Poroke: Womer Ivan, učitelj-upravnik Dečjega doma, in Porekar Angela, učiteljica, Cankarjeva ulica 18. — Korban Anton, učitelj v Kančovcih, in Germek Štefka, magistratna uradnica, Aleksandrova cesta 83; poročil g. brat Korban Ksaver, kaplan v Trbovljah. Bilo srečno!

Umrli: Hanselitsch Karolina, vdova po železničarju, 78 let, Maistrova ulica 23. — Merkl Marija, zasebnica, 76 let, Mlinska ulica 1. — Naj počivata v miru!

Razno:

Letna obnova. Apostolstvo mož in mladeničev vljudno vabi vse mladeniče in može iz župnije in mesta k verskim govorom v četrtek, petek in soboto ob 7. uri zvečer kot priprava na vredni prejem sv. zakramentov za Velikonoč. Po pridigi bodo litanije Srca Jezusovega in nato spovedovanje Na cvetno nedeljo pa bo med šesto sv. mašo skupno sv. velikonočno obhajilo. Poagitirajte, da bo obilna udeležba!!

Materinska proslava. Marijina družba za matere proslavi v nedeljo ob petih v Mladinskem domu materinski dan z deklamacijami, govorom, godbo in gledališko predstavo »Mati« v treh dejanjih. Ker je prireditev vstopnine prosta, se pričakuje številna udeležba. Sprejemajo pa se prostovoljni prispevki za programe.

Kulturni odsek KA Melje. V nedeljo popoldne se je po kratkem razgovoru ustanovil namesto razpuščenega prosvet nega društva v Melju: Kulturni odsek KA za Melje. Odsek se udeleži na čelu moških z zastavo Vstajenja Gospodovega na Veliko soboto z gorečimi svečami. Natančnejša pojasnila podamo prihodnjič.

Poselska zveza ima svoj redni sestanek na cvetno nedeljo, popoldne ob pol petih. Skioptične slike. Pridite!

—

Magdalenska župnija.

Oznanilo:

V nedeljo po večernicah nauk za Marijin vrtec.

Na cvetno nedeljo ob ¼ na 10. uro: blagoslovitev oljčnih vejic, procesija in nato sv maša.

Na Veliki četrtek, petek in soboto se začne sv opravilo vsakokrat ob 7 uri zjutraj

Na Veliki četrtek ob ¾ na 6. uro zvečer sv. rožni venec. — Na Veliki petek ob pol 6. uri zvečer sv. križev pot in litanije. — Na Veliko soboto zjutraj ob 7. uri blagoslovljenje ognja, velikonočne sveče, krstne vode in okrog 8. ure sveta maša.

Veliko soboto popoldne ob štirih slovesnost vstajenja Gospodovega in procesija z Najsvetejšim. Ob 6. uri zvečer litanije s sv. blagoslovom.

Velikonočni blagoslov jestvin se vrši po župniji po sledečem redu:

na Pobrežju ob enih pri Paaru, nato po vrsti v kapeli na cerkvenem pokopališču, pri gospej Lešnik, Cesta na Brezje 62, pri Mohorkovi kapeli na Zrkovški cesti in pri g. Kaube, Zrkovška cesta 75;

na Teznu ob enih pri Ranerju, nato pa pri Marinu;

v Radvanju najprej pri Rothovi kapeli na Tržaški cesti, nato pri g. Skaza na Betnavski cesti, v škofijski kapeli v Betnavi, pri g. Rotnerju, v radvanjski kapeli, pri g. Ružiču in pri g. Fuchsu v Novi vasi.

V župnijski cerkvi se blagoslovijo jedila na Veliko soboto ob 6. uri zvečer po večernicah in v nedeljo zjutraj po prvi sv. maši.

— —

CELJE:

Mestna župnija sv. Danijela.

Ljudsko gibanje:

Krščeni: Rudolf Brigita, Železnik Bogdan, Trebovc Jožef, Korošec Marija, Jelen Branko, Zeme Gregor, Božič Rudolf, Lazički Marija, Šoštarec Štefan in Jecl Jožefa.

Poročila sta se: Poklač Vladislav, delavec, in Zamuda Terezija, delavka, Sp. Hudinja. Bilo srečno!

Umrli so: Krautberger Katarina, prevžitkarica v Zagradu, 73 let. — Gobec Henrik, brezposelni krojač iz Rogatca, 29 let. — Guček Jurij, občinski revež iz Kalobja, 75 let. — Učakar Ferdinand, preddelavec iz Laškega, 63 let. — Jeraj Franc, dninar iz Luč, 66 let. — Bevc Viktor, slikarski pomočnik v Celju, 30 let. — Kalšek Marija, dninarica iz Blata, 25 let. — Bizjak Ivana, dninarica iz Ljubljane, 72 let. — Veziak Marija, hišna posestnica v Celju, 72 let. — Kos Antonija, občinska reva iz Vranskega, 68 let. — Naj v miru počivajo!

—

TRBOVLJE:

Oznanilo:

Na cvetno nedeljo med prvo sv. mašo skupno sv. obhajilo deklet Marijine družbe, popoldan nauk zanje

Veliki četrtek se bo do sedmih spovedovalo, potem sv. maša in skupno spravno sv. obhajilo vseh cerkvenih organizacij ter posvetitev presv. Srcu.

Veliki petek se začne cerkveno opravilo ob sedmih, najprej sv. križev pot, potem sv. opravilo in počeščenje sv. križa. Popoldan ob petih sv. križev pot.

Velika sobota. Začetek ob pol šestih. Blagoslovitev ognja, velikonočne sveče, krstne vode in peta sv. maša.

Vstajenje na Velikonočno nedeljo ob petih zjutraj.

Vse drugo podrobno na cerkveni deski.

— —

Katoliški pojavi

Iz tajništva KA v Mariboru. — Pretekli teden sta se vršila dva dekanijska tečaja KA in sicer v Ljutomeru (130 ljudi in 12 duhovnikov) za ljutomersko dekanijo in v Mariboru (50 ljudi in 7 duhovnikov) za dekanijn Maribor levi in desni breg. Na prvem sta predavala gg. Jerebič in Kolenc, na drugem pa gg. kanonik dr. Cukala in Jerebič. — S tečajem v Mariboru je prirejanje dekanijskih tečajev KA zaključeno. Tečaji so se vršili v 25 dekanijah. V 3 dekanijah ni bilo tečajev, ker odbor od merodajnih uradov ni dobil obvestila, ali se lahko vršijo ali ne. S prirejanjem tečajev je imel škofijski odbor v Mariboru namen, da pride v nekoliko ožji stik z gg. dušnimi pastirji in zastopniki posameznih župnij ter da tam z živo besedo pove nekaj o tem, kako si zamišlja katoliško akcijo. Svoj namen je v splošnem dosegel. Zanimanje tako od strani dušnih pastirjev kakor od strani vernikov je bilo v večini dekanij izredno veliko. Da odborova beseda v dveh ali treh slučajih ni našla odmeva, ni nič čudnega. Polagoma bodo tla tudi tam ugodna.

Koledar od 25. do 31. marca.

25. marec, 6. postna (cvetna) nedelja. — 26. marec, pondeljek: Emanuel, mučenik. — 27. marec, torek: Janez Dam., c. uč. — 28. marec, sreda: Janez Kapistran, spoz. — 29. marec: Veliki četrtek. — 30. marec: Veliki petek. — 31. marec: Velika sobota.

Glavni mesečni namen za marec, blagoslovljen po sv. očetu: Brezposelni. — 25. marec, nedelja: Priprava na veliki teden. — 26. marec, pondeljek: Naša mladina. Verska vzgoja. — 27. marec, torek: Naši učitelji in učiteljice. — 28. marec, sreda: Radi vere preganjani. — 29. marec, četrtek: Velikonočno sv. obhajilo. Sveta ura. — 30. marec, petek: Zahvala za odrešenje. — 31. marec, sobota: Dušežrtve Srca Jezusovega. Ta mesec umrli.

Tiskar: Tiskarna sv. Cirila v Mariboru, predstavnik Albin Hrovatin v Mariboru.
Urednik: Franc Kolenc, korni vikar v Mariboru. — Izdajatelj: Mariborske župnije, predstavnik Franc Kolenc, korni vikar v Mariboru.

Poštnina plačana v gotovini. Posamezna številka stane 1 Din.
Leto 6. Štev. 13.

NEDELJA

Izhaja vsak petek.
Cena:
Celoletno 24 Din, polletno 12 Din, mesečno 2 Din. Inozem. 48 Din.

Tednik za versko življenje

Maribor, 1. aprila 1934.

Uredništvo: MARIBOR, Aleksandrova cesta 6/I.
Uprava: Maribor Koroška cesta 5.
Ček. rač. 15237.

Jezus vstane od mrtvih.

Velikonočna nedelja

1. Nedeljska božja beseda.

Evangelij.

(Mk. 16, 1—7.)

Ko je minila sobota, so kupile Marija Magdalena in Marija, mati Jakobova, in Saloma dišav, da bi ga šle mazilit. In prvi dan v tednu so prišle h grobu na vse zgodaj, ko je solnce vzšlo. Govorile so med seboj: »Kdo nam bo odvalil kamen od vhoda v grob?« Ko so se pa tja ozrle, so videle, da je kamen odvaljen; bil je namreč silno velik. In stopile so v grob in zagledale mladeniča, sedečega na desni in ogrnjenega z belim oblačilom, in so se prestrašile. On jim pa reče: »Ne bojte se! Jezusa iščete, Nazarečana, križanega; vstal je, ni ga tukaj. Glejte kraj, kamor so ga bili položili. Toda pojdite, povejte njegovim učencem in Petru, da pojde pred vami v Galilejo; tam ga boste videli, kakor vam je rekel.«

— —

»Vstal je, ni ga tukaj!« (Mk 16, 6.)

Kristus je moral žrtvovati življenje. Množice so se razšle v molku in strahu. Kaj bo, če Kristus res vstane? To bo največja zmaga, ki je je bil kdaj deležen nedolžno obsojeni. To bo ob enem najhujši poraz, ki je bil kdaj z njim poražen krivičen sodnik! — Kristus je res vstal! Zmaga Kristusova je na veke zagotovljena; poraz sovražnikov je na veke zapečaten. Kdor hoče doživeti vstajenje, mora iti preko Golgote. Preko Golgote stopajo vsi, ki po nedolžnem trpe. Ali to trpljenje za sodnike in mučenike ne pomeni začetek, marveč konec zmage ter vlade. Visoki dvor je Kristusov grob zapečatil in zastražil. Kaj se briga Resnica za uradni pečat in vojaško stražo? Kristus se dvigne iz groba, ne da bi se dotaknil pečatov, ne da bi se javil straži. — »Smrt, kje je tvoja zmaga? Smrt, kje je tvoje želo?«

»Kdor ne vzame svojega križa in ne hodi za menoj, ni mene vreden.« (Mt 10, 38.) Ni vreden vstajenja in slave v Kristusu Gospodu. Kdor pa je vzel svoj križ in šel za Kristusom: »bo spet sedel pod božjo senco in bo živel od pšenice ter bo zelenel kot vinograd.« (Oz 4, 8.) Kdor morda ne bo doživel tega vnanjega vstajenja, bo toliko močneje občutil notranje vstajenje. Nove žive moči bodo v njem vstale, ki bi sicer ostale pozabljene in brezplodne. Kaj pomeni vstajenje? Zmaga nad hudobijo sveta! Pred Kristusom, ki je šel kot zločinec v grob in smrt, se pripogibajo danes kolena vseh, ki so v nebesih, na zemlji in pod zemljo. Vstajenje pride pogostoma brez posredovanja slehernega posredovalca. To se pravi, če je volja božja, ti Bog sam obudi odrešenika, če treba, na skrajni meji dežela. Mnogi bodo videli svoje vstajenje zavoljo krivic, ki so jih prestali še le na drugem svetu. Tem je zapel psalmist: »Spremenil si v radost moj jok in raztrgal si mojo žalno obleko in obdal si me krogginkrog z veseljem« (Ps. 29, 12). Tako boš nekoč govoril tudi ti, ki danes trpiš. Tvojim sovražnikom, ki sramote tvoje ime, bo pa njih žal beseda žgala dušo, če se prej ne spokore. Praznik vstajenja in praznik zmage je praznik našega upanja in naše tolažbe.

— —

Skrivnost sv. krsta.

(J. K., bogoslovec.)

Obnova.

Dandanes se mi kristjani modernega liberalnega XX. stoletja prav malo zavedamo važnosti tega zakramenta. Iz sv. pisma morda še znamo, da ga je Kristus ustanovil. Mogoče bi še znali povedati na pamet vprašanja iz katekizma, ki se tičejo sv. krsta. Ne-

dojamemo pa bistva: da je to zakrament prerojenja.

Krščevanje je danes tako v navadi, da bi se nam skoraj čudno zdelo, če otroka ne bi par dni po rojstvu nesli v cerkev. Bojim se, da nam je postal krst le gola tradicija, zgolj formalnost, ki nam prinese včasih bogato botro ali botra. Morda celo s tega stališča izbiramo botre. Ne oziramo pa se na njihove duševne vrline: na poštenost, na njihovo vernost in na njihovo splošno prepričanje.

Vse drugače je bilo v prvih stoletjih Kristusove Cerkve. Slovesno so krščevali v glavnem le dvakrat na leto: pred Veliko nočjo in na binkoštno vigilijo. Glavna doba za krst je bil post. Post je že sam na sebi resnoben čas. Vse nas kliče k pokori in nas vede do luči, do veselega poveličanja. V postnem času so se katehumeni pripravljali na sv. krst. Spokorna je bila njihova priprava. Pri daritvi sv. maše še niso smeli sodelovati. Smeli so pa prisostvovati poučnemu delu sv. maše, to je do darovanja.

Sv. krst so prejeli na veliko soboto. Zato še danes blgaoslavljajo krstno vodo na ta dan. Na veliko soboto so se zbrali katehumeni — pripravniki na sv. krst — v cerkvi ter po dolgih ceremonijah prejeli sv. krst. Ob tej priliki so dobili tudi belo obleko v znamenje krstne nedolžnosti. To obleko so nosili do prve povelikonočne ali bele nedelje. Takrat so slovesno slekli to belo obleko. Odtod se še dandanes imenuje ta nedelja — bela nedelja.

Tako se je vršil krst v prvi dobi krščanstva. Ko se je Cerkev vedno bolj širila, je bilo nemogoče, da bi se krst vršil le parkrat na leto. Tudi je bilo potrebno, da so začeli majhne otroke krstiti, ker bi jih drugače mnogo umrlo brez svetega krsta.

Le to je škoda, da zdaj ti pomenljivi dnevi, kakor so stari krst ni dnevi, gredo tako brez pomena mimo nas. Skoro slepo gledamo obrede, ki jih vrši duhoven na veliko soboto. Razumemo prav malo ali pa nič.

Pri nas je to velik pomanjkljaj. V Nemčiji in tudi v Avstriji imajo vse to bolj priprosto urejeno. Ljudstvo ob takih prilikah samo sodeluje. Imajo posebne knjižice, kjer so prevedene vse obredne molitve v domači jezik. Polagoma si jih bomo morali tudi mi oskrbeti.

Idealno bi bilo, ko bi javno krstili na veliko soboto. Ponekod še imajo tako urejeno, da otroke, ki so bili eden ali dva tedna pred veliko nočjo rojeni, prinesejo še le na veliko soboto h krstu. To ima tudi skrivnosten, simboličen pomen: krščenec vstane s Kristusom iz vezi izvirnega greha. Tega žal ne morejo povsod izvesti. Lahko bi pa uvedli — in tudi potrebno bi bilo — krstno obnovo.

Sveti postni čas nas je pripravljal za vstajenje. Očistili smo svoje duše grehov. Bliža se nam spet luč. Kdaj je bolj, kakor ravno na ta dan, ko vstajamo v novo življenje, primerno, da obnovimo zopet vero v troedinega Boga, da se ponovno odpovemo satanu in njegovemu kraljestvu, da se zopet združimo z Njim, ki smo ga tako dolgo čakali.

— —

2. Nedeljska molitev.

To je dan, ki ga je naredil Gospod. Radujmo se in veselimo se ga!

M o l i m o: O Bog, ki si današnji dan po svojem edinorojenem sinu premagal smrt in nam odklenil vrata večnega življenja: naše sklepe, ki jih s svojo milostjo navdihuješ, s svojo pomočjo tudi spremljaš. Po istem Gospodu našem . . .

O. Amen.

— —

Katoliška akcija

Dalje.

č) Vodstvo župnijske KA.

Dušni pastir, župnijski svet KA, župnijski odbor KA, vodstvo odsekov KA — so nazivi, ki jih srečavamo pri vsaki dobro »organizirani« župnijski KA. To je ogrodje župnijske KA.

In vodstvo župnijske KA?

Če govorimo o vodstvu župnijske KA, ne govorimo o vodstvu kake organizacije, marveč o vodstvu dela — katoliškega, apostolskega dela; govorimo o tistih osebah, ki v smislu krajevnih potreb dajejo smernice za katoliško preporodilno delo v župniji.

Pravi voditelj župnijske KA je dušni pastir (župnik). Brez njega ni župnijske KA. V društvih, družbah, bratovščinah, zadrugah itd. se lahko izvajajo kakorkoli katoliška načela, a če se vrši to brez župnikovega vodstva, to ni KA. To je popolnoma razumljivo. KA je namreč dušnopastirsko delo, ki ga vršijo dušni pastir in verniki skupno. Predstavnik dušnopastirske službe je dušni pastir in tako je popolnoma upravičeno, da ima prvo in zadnjo besedo pri delu, ki ga vršijo laični »dušni pastirji« — verniki. Župnikova vodilna vloga pri župnijski KA je v tem, da daje smernice za preporodilno delo v župniji — naj se vrši to delo v društvih ali izven društev. »Dolžnost duhovnikov je, da uravnavajo vest vernikov v smislu nezmotnih načel božjih in cerkvenih zakonov, da vsakdo natančno vrši svoje dolžnosti . . . Duhovništvo ima pred seboj široko polje verskega, nravnega, gospodarskega in socialnega dela in sicer v tem pravcu, da meščane, zlasti šolsko mladino in delavce poučuje in uravnava njihovo vest, da katoliško mislijo in delajo« (Pij XI. AAS 1926).

Dušni pastir (župnik) je duhovni vodja župnijske KA in zastopnik cerkvene oblasti. Svojo vodilno vlogo mora igrati po navodilih svojega škofa.

Poleg duhovnega vodstva ima župnijska KA laično vodstvo, ki obstoja iz vernikov (mož, fantov, žen, deklet). To vodstvo je takozvani »župnijski odbor KA«. To ni nikak društven odbor, ki bi se strogo volil na podlagi pravil in poslovnika, marveč je sosvet 7 do 10 ljudi, ki ga dušni pastir imenuje sebi v pomoč pri dušnopastirskem delu. Ta župnijski odbor KA, ki mu je dušni pastir v vseh ukrepih duhovni vodnik, vodi vse preporodilno delo v župniji v zasebnem, družin-

Kristusov čolnar.

Dalje.

Nocoj sem premišljeval«, mi reče prijatelj, »Kristusovo ustanovo — sv. Cerkev, in sem prišel do prepričanja, da to res ne more biti človeška ustanova. Ko sem premišljeval začetek Cerkve, se mi je zdelo, kakor bi se bil Jezus Kristus igral ob njenem ustanavljanju. Saj je vendar prvo pravilo vsakega stavbenika, da si tem močnejši temelj poišče. čimdalje hoče, da stavba traja. Za Cerkev bi moralo veljati isto. Ustanovnik je hotel, da traja veke in veke, torej jo mora postaviti na prav krepki temelj. Pa poglej, koga izbere za temelj! Tistega, ki je kar trikrat zaporedoma omahnil — Petra, ubogega, neukega ribiča znad Galilejskega jezera. Po človeško govoreč, se zdi res nesmiselno.«

»Imaš prav«, mu odvrnem, »vsak bi tako sodil. Toda odgovori nam na to sv. Pavel: »Kar je nespametnega na svetu, si je Bog izvolil, da bi osramotil modre, in kar je slabotnega na svetu, da bi osramotil, kar je močnega.«

Peter je bil omahljiv — toda Jezus Kristus mu pravi: Ti si Peter — skala! Jaz sem te utrdil, da boš kakor pečina, ob kateri se bo

razbilo vsako sovražno brodovje; vsi besni valovi, ki se bodo zagnali proti njej, bodo nemočni omahnili. Da je bilo vedno tako, priča zgodovina 20 stoletij. Koliko mogočnih ter slavnih kraljev je že bilo, a jih ni več, njihova dinastija je že davno, davno izumrla; in prestoli in prestolne palače so se sesule v prah, samo ena dinastija še vlada in ta je božja, ker ji je Bog — Jezus Kristus začetnik. Kdo ima tak ugled, kakor ga ima in ga je že vedno imel rimski papež? Kar on reče, je kakor pribito. Njegovi podložniki si še v mislih ne upajo ugovarjati in ne smejo.

Dalje sledi.

skem in javnem življenju. Ta se razgovarja v vseh dušnih in telesnih potrebah v župniji, išče pota za odpravo raznih napak in za poglabljanje in utrjevanje verske zavesti ter uresničuje svoje sklepe potom članov župnijskega sveta KA in vodstev stanovskih odsekov KA. Župnijski svet KA in vodstva stanovskih odsekov sta torej pomožna organa župnijskega odbora KA, ne pa morda kake posebne organizacijske edinice.

Ves ustroj dela župnijske KA bi se dal primerjati krvnemu obtoku v človeškem telesu. Kri kroži po celem telesu. A kako pride n. pr. do zadnje celice v palcu na nogi? Pot je dolga. Iz srca pride kri v žilo odvodnico. Iz odvodnice pride v manjšo žilo. Iz te v še manjšo žilo itd., dokler naposled ne pride do konca. Tako je v župniji. Katoliški mora biti tudi župljan, ki je najbolj oddaljen od cerkve. Kako ga bo dušni pastir vzpodbujal k takemu življenju, če ne more priti do njega? Potom svojih dušnopastirskih pomočnikov. On prvi izreče besedo. O njej se pomeni župnijski odbor KA. Kak član odbora se obrne potem na člana sveta KA. Ta morda na člana stanovskega vodstva KA itd., dokler župnikova želja ne pride do onega župljana, ki je potreben dušne ali telesne pomoči.

Dalje sledi.

Iz življenja za življenje

SV. JANEZ BOSKO, PREDHODNIK KATOLIŠKE AKCIJE.

1. Vesela vest.

Izza misijonske dobe sv. Frančiška Ksaverija še ni bilo apostola, čigar ime bi vesoljni svet s toliko častjo izgovarjal in čigar svetniške slave bi se krščansko ljudstvo tako veselilo, kakor letošnjo veliko noč sv. Janeza Boska. V dvanajsterih kratkih poglavjih bomo govorili o katoliški akciji: v tistem pogledu, v katerem se je doslej pri nas Slovencih, kljub mnogim pismenim in ustmenim razpravam, še malo in le premalo govorilo in pisalo. Sv. Janez Bosko nam daje k temu prav ugodno priliko. Ni se zgodilo brez božje previdnosti in ne brez posebnega namena papeža Pija XI., da nam don Boska prav za velikonočni praznik in za sklep svetega leta prišteva med svetnike. To je praznik, ko se slovesno zapoje: »Regina coeli laetare: Raduj se, Kraljica nebeška, aleluja!« Da! Marija ima velik in bistven delež v Boskovem delu in življenju. Don Bosko je poosebljena gorečnost za kraljestvo božje na zemlji prav v duhu in smislu katoliške akcije. Ne moremo si predstavljati Boskovega ogromnega dela in uspeha brez Marije; in ne moremo si misliti uspešne in resnične katoliške akcije brez Srednice vseh milosti. Nimamo tega čuvstvenega nagnjenja in površnega mnenja, da bi Marijino češčenje smatrali samo kot priporočljivo sredstvo za naše posvečenje, marveč kot bistven del kršč. življenja in udejstvovanja. Don Bosko nam je le tipičen zgled, kaj more človek storiti za povišanje

Cerkve in za blagor duš, če v resnici ljubi Marijo. Bil je rojen prav ob največjem Marijinem prazniku dne 16. avgusta in prav v letu 1815 postavitve njenega novega praznika Pomočnice kristjanov. Bosku so dali pri krstu ime Janez, kar še bolj spominja na prvega enako imenovanega posinovljenca Marijinega. Marija je bila duhovniku Janezu Bosku prav vse to, kar je bila apostolu Janezu Evangelistu in kar more in hoče biti vsem apostolom katoliške akcije.

— —

ORGANIZACIJA KATOLIŠKEGA TISKA NA JAPONSKEM.

Visoka kultura japonskega naroda in njegova splošna prosvetljenost je že od nekdaj narekovala misijonarjem posebno dolžnost, da posvetijo veliko pažnjo svojemu apostolatu s peresom in tiskom. Tako srečujemo že v prejšnjih dobah kot uspešen pripomoček misijonarjem izdajanje raznih versko-propagandnih knjig in tiskovin.

Da bi se celotno prizadevanje v tej smeri vodilo s potrebno smotrenostjo in sistematičnostjo, so se združili predstojniki vseh japonskih misijonov in si leta 1932 ustanovili v Tokiju osrednjo centralo za katoliški tisk. Vodstvo te nove ustanove so izročili mlademu japonskemu duhovniku p. Tamaguči, ki je dobil nalogo, da uredi vse potrebno za izdajanje štirih velikih časopisov. Misijonarji so namreč sklenili izdajati: ilustrirani tednik »Nippon Katoliki Šinbun«, ki je danes najboljši list te vrste v državi sploh; nadalje še 3 mesečnike: »Koe«, ki je namenjen predvsem družinam; »Catholic«, revija z apologetično znanstvenim značajem, in »Fukkatsu«, ki je v prvi vrsti namenjen bolnikom. Ti štirje časopisi imajo že lepo število čitateljev in že toliko naročnikov, da se lahko popolnoma sami vzdržujejo.

Z ustanovitvijo »Osrednje centrale za katoliški tisk« pa niso prav nič prizadete ostale publikacije katoliških misijonov in razna

Kakor hrasti v viharju . . .
(Za vero očetov.)

Po Strachwitzu priredil Kolenc Fr.

Dalje.

Župnišče je bilo odprto in v njem je vladala grobna tišina. Na ognjišču je gorel ogenj, a v kuhinji ni bilo žive duše. Možje so se podali v prvo nadstropje. Vsa vrata so bila na stežaj odprta. Povsod je vladala tišina, le iz zadnje sobe, župnikove spalnice, se je slišalo stokanje. Župan je pogledal lekarnarja. Stopila sta naprej. Na pragu spalnice obstojita ko priklenjena. Na tleh je ležal župnik z glavo med posteljo in nočno omarico. Oči je imel zaprte. Hropel je.

— Za božjo voljo! — je vzkliknil župan ves preplašen.

— Kap ga je zadela! — je šepnil lekarnar. — Že od nekdaj ima slabo srce.

Moža sta poklicala nočnega čuvaja. Z njegovo pomočjo sta dvignila župnika in ga položila v posteljo. Lekarnar mu je dal na prsi mrzel ovitek. Župnik je polagoma prihajal k zavesti.

Duhovnik med 200 tisoč barakarji.

Okrog ogrskega glavnega mesta Budimpešte se je po vojni naselilo kakih 200 tisoč ljudi, med njimi povečini brezposelni, kateri na Ogrskem ne dobivajo nobene državne podpore. Med njimi so tudi propadli mali trgovci, obrtniki, izgnani uradniki itd. Stanujejo v lesenih kolibah in barakah, ki so ostale tam izza vojne. Celo v jamah in v podzemeljskih luknjah so se naselili. Njihova beda je strašna. Kajpada manjka vsaka kanalizacija, ni potov, ne vodovoda, ne elektrike —

župna glasila. Nekatera izmed teh so se razširila daleč izven mej svojega misijona, kakor na primer: »Mugenzaino Seibo no Kiši (Vitez Brezmadežne), ki so ga ustanovili leta 1930 poljski frančiškani v Nagasakiju. List je pisan predvsem za domačine, je mesečnik in izhaja od meseca decembra 1933 v nakladi 60.000 izvodov, od katerih razpošljejo 40.000 izvodov naročnikom na Japonskem in v kolonijah, ostalo pa Japoncem, ki živijo v tujini. Ta mesečnik je razširjen po vseh delih sveta in ga čitajo skoro vsi Japonci po širnem svetu.

Često prihajajo na uredništvo tega mesečnika ganljiva pisma od neznanih naročnikov. »Bolan sem že dolgo časa«, piše eden med njimi, »in veliko uteho in veselje najdem v čitanju »Viteza Brezmadežne«. Ko čujem v njem govoriti o katoliški veri, pozabljam na svoje bolečine. Vsak dan sem čital v časopisu kaj takega, kar se nanaša na Jezusa in Marijo, in upam, da me bosta ozdravila. Pošiljam vam skromen dar 50 senov.« Drugi zopet piše: »Sem ubog kandidat za katoliško vero in ležim bolan s svojim bratom v bedni kolibi. Od brata sem zvedel, da lahko dobim brezplačno Vaš časopis »Vitez Brezmadežne«. Imel sem nekoga, ki me je poučeval v katoliški veri, toda on stanuje daleč od nas in najbližja cerkev je oddaljena nad 80 km.« Neki poverjenik iz mesta Kioto je pisal uredništvu: »Pred nekaj dnevi so tu nenadoma težko oboleli trije mladeniči. Pred smrtjo so zaprosili za sv. krst. Vsi trije so namreč čitali časopis »Vitez Brezmadežne«.«

— —

TRD, A PRIMEREN ODGOVOR.

Nekoč so šli farani k škofu tožit župnika.

»No, kaj poveste lepega, prijatelji?« vprašal je nadpastir.

»Prosimo vašo milost, da bi nam dali drugega župnika.«

»Drugega župnika? Čemu?«

Pa se popraska en očanec za ušesi in potoži v imenu vseh: »Tako težko že poslušamo našega gospoda župnika. Zmiraj isto pridi-

ničesar. Ogrski časnikar Baltazar Elekes je spisal knjigo o bedi teh 200 tisoč ljudi, ki so pahnjeni na rob velemesta. V tej zanimivi knjigi pripoveduje naslednje: Kakor na robovih pariškega mesta, tako je na obrobnih središčih Budimpešte katoliško dušno skrbstvo edina sila, ki pomaga in zdravi. Katol. duhovniki, po večini mladi ljudje, so se kar prostovoljno oglasili za težko dušnopastirsko delo med temi reveži, Iz skromnih začetkov in z malimi sredstvi so nastale tu in tam dušno pastirske postaje s cerkvicami, katere so tam

— Ključi . . . ključi . . . — je zašepetal in je dvignil roko proti steni.

— Kake ključe misli? — vpraša lekarnar župana.

— Cerkvene — je odvrnil župan, ki je bil često pri župniku in je videl, da so ključi navadno viseli nad posteljo.

— Cerkveni ključi? — je nato vprašal župan župnika.

Župnik je pokimal in zašepetal:

— Ukradel . . . kaplan . . . izdal.

Župan je šele sedaj doumel, da je kaplan s ključi pobegnil. Pograbila ga je divja jeza. Ali naj on, mestni župan, zastopnik državnega patronata, to mirno gleda? Ne! Oni pobalinski kaplan si ga bo zapomnil. Pokazal mu bo, da je cerkev državna last. Sam bo vzel stvar v roke in meščani bodo videli, kakega župana imajo. Še Berlin se mu bo divil in potem — pride odlikovanje. Možiclju se je kar milo storilo pri srcu ob tej misli. Pustil je bolnika in lekarnarja ter je šel v sosedno sobo, kjer so zaostali drugi.

— Župniku se je primerila nesreča — je dejal. — Kap ga je zadela, a zdi se, da ne bo hujših

ganje. Vsi smo se že naveličali njegovih govorov.«

»Tako!« Škof namrši obrvi ter pogleda po nezadovoljnežih. »O čem pa govori vedno vaš župnik na leci?«

Tožitelji vrtijo klobuke v veliki zadregi in nobeden se ne more spomniti. Priznajo naposled, da res ne vedo, o čem so nedeljski govori. Škof, Salomon, pa odpošlje tožitelje domov z nasvetom: »Pojdite sedaj v imenu božjem in recite vašemu župniku, naj tako dolgo pridiguje eno in isto, da boste vsi znali njegove govore, da boste potem lahko po njih uravnali svoje življenje.«

Za Veliko noč

Aleluja! Gospod je vstal, tudi mi bomo vstali! — kličeta vsem prijateljem »Nedelje«

uprava in uredništvo.

— — —

Raduj se, Kraljica nebeška, aleluja. Zakaj on, ki si ga bila vredna nositi, aleluja, je vstal, kakor je rekel, aleluja.

Prosi za nas Boga, aleluja.

V. Veseli in raduje se, Devica Marija, aleluja.

O. Ker je Gospod res vstal, aleluja.

Molimo. O Bog, ki si z vstajenjem svojega Sina, našega Gospoda Jezusa Kristusa, svet razveselil: daj, prosimo, da po njegovi Materi Devici Mariji dosežemo veselje večnega veselja. Po istem Kristusu, Gospodu našem.

Amen.

— —

posledic. Zgodilo pa se je tudi nekaj drugega. Cerkvenih ključev ni nikjer. Pojdimo pogledat, ali je cerkev res zaklenjena.

Nato je odhitel iz sobe. Drugi so mu sledili. Pri vhodu v župnišče je stal orožnik Kratzert.

— Naprej, Kratzert, k cerkvi! — je velel župan.

V naslednjem trenutku je stal župan pri glavnih vratih. Prijel je za kljuko. Vrata so bila zaklenjena. Hitel je k drugim, tretjim, zadnjim vratam. Vsa so bila zaklenjena.

— Kratzert, pokličite cerkovnika! — je zakričal jezno, ko je spustil kljuko zadnjih vrat.

Orožnik je odbrzel k cerkovnikovi hiši.

— To so vražje stvari! — je gundral spotoma.

Cerkovnik je bil v sobi. Orožnikov prihod ga ni zmedel. Na Kratzertov poziv, naj mu sledi, je mirno vzel kapo in je šel za njim.

Ko je župan zagledal Jakoba, je zakričal nad njim:

— Jakob, odklenite vrata!

— Nimam ključev, gospod župan! — je mirno odvrnil starec.

postale središča nravnoverske obnove teh socialno in duhovno zapuščenih. Uspeh duš nopastirskega prizadevanja je razviden iz vedno bolj naraščajočih obhajil. V eni med teh obrobnih cerkev je bilo leta 1925 7000 obhajil, leta 1931 pa že 24 tisoč. Podobna poročila so tudi iz drugih proletarskih naselbin. Posebne uspehe je dosegel mladi jezuitski p. Tornoys v svoji naselbini, kjer životari 7000 obupancev. Z neutrudnimi obiski po barakah in s karitativno delavnostjo se mu je posrečilo, da je končno vse katoliško krščene iz te

**Velikonočni žrtvi
hvalnice pojte, kristjani!
Jagnje je ovce rešilo:
Kristus — nedolžni — je grešnika
spravil z Očetom.
Smrt in življenje sta se borila
v prečudnem dvoboju:
Gospod življenja je mrtev
— in živ kraljuje.
Povej nam, Marija,
kaj si videla na poti?
Grob Kristusa živega
in slavo sem videla vstalega,
angelske priče,
prtič in povoje.
Vstal je Kristus, upanje moje,
pred vami pojde v Galilejo.
Vemo: Kristus je res od mrtvih vstal!
Ti, o Kralj zmagoslavni,
pa se nas usmili. Amen. Aleluja.**

—— ——

Praznik Kristusovega Vstajenja obhajamo zato, ker verujemo, da je Kristus vstal in ker verujemo, da bo po tem Kristusovem Vstajenju vstalo vse človeštvo. Da, vse človeštvo in tudi naše slovensko ljudstvo bo vstalo. Vstalo bo iz teme nevere, iz nadlog in težav, iz objema pijavk in oblasti krivih prerokov.

Praznik Vstajenja ni praznik mehkega in sladkega upanja, ampak praznik trdne vere in globokega prepričanja. Kristus je vstal. To je naša jasna in glasna izpoved, to je naš nazor in naše prepričanje, to je naš jasen program in naš temelj. Na tem temelju bomo gradili dalje trdno ob začrtani poti, kajti »drugega temelja

naselbine pridobil za novo praktično versko življenje. Kako ti prebivalci proletarskih naselbin spoštujejo in ljubijo te svoje proletarske dušne pastirje, dokazuje pogreb mladega župnika Aladarja Zofala, ki je sam ustanovil eno takih proletarskih župnij. Pred nekaj tedni je umrl. Več tisoč proletarcev iz vseh naselbin je šlo za pogrebom. Pisatelj Anton König, ki obravnava to knjigo, piše: »Ti mladi duhovniki na robu mesta so izpolnili to, kar sta država in družba v preteklosti zanemarili — duh velikega socialne-

— Kaj? Nimate ključev? — je rdel od jeze župan. — Kdo pa jih ima?

— Ne vem.

— Ne veste? — se je drl župan. — Ali niste vi cerkovnik? Vedite, da ste vi odgovorni za ključe!

Starec se je mirno nasmehnil. Oči so se mu hudomušno zasvetlikale.

— Oprostite, gospod župan! Jaz nisem odgovoren za ključe. Saj jih je imel gospod župnik vedno pri sebi. Ali jih sedaj nima?

— Nekdo jih je ukradel — je zakričal mestni svetovalec.

— Ukradel? — je začudeno zastrmel Jakob. — Potem bodo vrata ostala zaprta.

V županu je vrelo.

— Poslušajte, Jakob — je strogo pogledal starca. — Vi držite s papeževci. Pazite! Odprite cerkev ali pa bote izgubili službo!

Starec se prekriža in mirno odvrne:

— Ne, gospod župan. Petinsedemdeset let že imam in ne morem menjati vere ko srajce. Zvest bom ostal svoji veri in papežu. Storite z menoj, kar hočete! Raje umrjem od gladu in pridem v

ne more nihče položiti, razven tega, ki je položen in ta je Jezus Kristus« (1 Kor. 3, 11).

Praznik Vstajenja pa je tudi opomin k delu in žrtvovanju. Kristus je pokazal, da je pot do Vstajenja težka, polna napornega dela in trpljenja in da gre preko Kalvarije, križa in smrti. Tudi naša pot bo vodila do uspeha le, če bo spremljana od intenzivnega dela, od zatajevanja in premagovanja ter od pripravljenosti tudi za popolno žrtvovanje samega sebe, za idejo vstajenja slovenskega delovnega ljudstva.

Praznik Vstajenja pa nam tudi kaže, kje je edina rešitev iz splošnega nereda. Kakor izvira vse iz Enega, tako se zopet vrača vse v eno in le v tem Enem najde vse svojo rešitev — to je v Kristusu, Bogu-Človeku, Kralju vseh kraljev, Delavcu vseh delavcev. Zato pa razpršimo meglo okoli sebe, da nam ne bo zastirala svobodnega in jasnega razgleda, bodimo samostojni in ne pustimo si vplivati od hujkačev, bodimo katoliški Slovenci vedno in povsod. Črpajmo nove sile in moči samo pri svojem vrelcu — v naukih Kristusa in Njegove Cerkve. To je edina rešitev, da vse dogodke v kulturnem, političnem in tudi gosporaskem polju, ocenjujemo po svojem svetovnem nazoru in tako najdemo rešitev vseh važnih sodobnih vprašanj.

V tem znamenju je tudi rešitev in vstajenje slovenskega ljudstva.

Julij Zeyer:

Vrt Marijin.

Poslovenil Marko Kranjc.

Z že izmučenim glasom reče tuja popotnica: »Kmalu razumeš besede, ki ti jih je povedala starka vekov, Sabata, Sibila hebrejska . . . Ustnice, svetejše od mojih, ti vse pojasne.«

Tako govoreč Sibila okrene z roko in z vleč-

nebo, kakor pa da bi bil proklet, kakor bodo vaši . . .

— Jezik za zobe, starec! — je zagrmel župan. Nato se je obrnil k zbranim in jim je rekel:

— Pojdite domov! Ključe ima kaplan Ziegler, toda kmalu jih bomo dobili. Takoj bomo brzo javno obvestili velikega župana in ministra.

Ljudje so se razšli. Ostal je še župan s stebri starokatoliške vere. Ti so sprejeli njegov predlog, da se naj obvestita veliki župan in minister. Po tem važnem sklepu so se junaki razšli s sladko mislijo, da jim bo čez par dni vse nemško liberalno časopisje pelo slavo. (Dalje sledi.)

Nad 4000 Špancev pri sv. očetu.

Sveti oče je v začetku marca t. l. sprejel mnogo romarjev, ki so prišli v Rim za sveto leto. Posebno Špancev je bilo mnogo med njimi ki so hoteli prisost

ga škofa Prohaske čuje nad njimi.«

vovati kanonizaciji M. Micaele, ki je bila istotako Španka. Sveti oče je sprejel 4000 romarjev, nadalje dva španska kardinala, nekaj drugih nadškofov ter škofov, kakor tudi 200 duhovnikov. V svojem nagovoru je sveti oče izrazil svoje veliko veselje, da so Španci v tako lepem številu prišli v Rim v tem času, ko Španija preživlja zgodovinske in težke čase. Sveti oče je pri tem omenil tudi blaž. Clareta, ki je bil pravi apostol tiskane krščanske besede. Prav danes morajo vsi, ki so ohranili še smisel hvaležnosti za vse, kar je lj. Bog dobrega dal katol. Španiji, postati apostoli v vsakem pogledu.

— —

Zanimivo mašniško posvečenje.

V benediktinski opatiji sv. Andreja pri Bruggu je bil nedavno posvečen za mašnika brat Peter Celestin Lu Čeng Čiang, bivši kitajski min. predsednik in minister za zun. zadeve. Pred vojno je bil poslanik kitajskega cesarja v Petrogradu in v Haagu. Leta 1915 je postal min. predsednik kitajske republike. V času mirovnih pogodb v letih 1918 in 1919 je vodil kitajsko deputacijo. Zanimivo je, da kot vodja te deputacije ni hotel podpisati versailleske mirovne pogodbe. Potem je nastal v njem silen preobrat. Izvojeval je težke du-

nimi, toda velikimi koraki počasi odide, stopi z vrta ter izgine v padajoči temi...

Izza tmin nebes je tiho vzšla bela, velika zvezda in svečano zrla Mariji v oči.

Vso noč in ves naslednji dan je bila Marija v doslej nikdar poznanem valovanju duha. Bilo ji je, kot da živi zunaj zemlje, v nepoznanem življenju je plula kakor v žaru, ki jo je hkrati opajal z vonjavo. Bilo ji je, kakor da stoji pred zaveso, ki se skriva za njo sveta, globoka skrivnost, in kakor da čaka, da se zavesa odgrne in bo oko v oko stala pred velikim razodetjem. In vendar je bil v njej hkrati tak mir! Mir, večji nego ga mora dati zemlja in življenje človekovo. Mir gotovosti in resnice brez dvomov! In če se je spomnila Sibile in njenih besed, ji je bilo kakor prebujeni iz sanj, z dojmom teh sanj, toda nejasnim dojmom; z dojmom sanj, ki izgube jasnost, ko se spomin zaman trudi, da bi jih obnovil. Le eno je pomnila jasno: da je ta čudna žena govorila o prihodu Mesijevem, o bližajoči se uri, in da je njena prerokba spajala s tem prihodom njo, Marijo samo.

Tako je premišljevala o tem ves dan, vendar je opravljala svoje navadne posle, dasi v nezavestnem zamaknjenju. K večeru pa je dopredla svojo škrlatno prejo, jo s tihim zadovoljstvom zložila in shranila v cedrovo skrinjo. Nato je dala sveže vode lilijam, ki so dehtele v stari posodi iz žgane gline in s svojim čistim, angelskim vonjem prevevale malo sobico, tako belo, hladno, preprosto. In najčistejša lilija, Devica Marija, sede poleg njih na tla, na snežnobelo, doma tkano preprogo, in v odpočitku sklene roke, v nezavestni molitvi govoreč: »O, Večni v nebesih! Skoraj z gotovostjo čutim zdaj, da se moje oči ne zapro prej, dokler ne vidijo Njega, ki po Njem koprni moja duša in moje ljudstvo! O, daj, da bi mogla biti ponižna in zadnja dekla nje, ki bo izvoljena, da ga porodi...«

Tedaj se ji zdajci zazdi, kakor da se zunaj nekaj giblje in po vrtu nekaj veje. In v hipu je drhtel po vsej hiši neki skrivnostipoln zvok. Marija se začudena ozre, ker bila je sama v hiši. In ovel jo je nekak dih in v hipu se je zavedala, da je v njeni bližini nekaj skrivnostipolnega. Skozi priprta vrata, kamor se je Marija ozrla, se je vlekel sem z vrta dolg žarek solnca, že h goram se nagibajočega; in za njim se je zdajci dvignil bel soj, mogočen kakor pri požaru, toda brez groze. In v tem nadzemeljskem plamenu se je prikazala postava. Bil je mladenič, visok in blesteč v svojem oblačilu, kakor s slane tkanem. Njegovo obličje je žarelo kakor solnce in oči kakor

zvezdnate globine ponočnega neba. V roki je držal lilijino steblo s tremi cvetovi in zastirale so ga razpete peruti kakor z mavrice narejene in kakor solnca blišč se iskreče. In z glasom, zvočnim kot godba harf, jo je nagovoril in rekel priklonivši se: »Zdrava, Marija, milosti polna! Bog s teboj, blagoslovljena ti med ženami!«

Marija ni začutila strahu. Mir, nikdar slajši, doslej nepoznani, in vzvišena resnost je vladala v njeni duši. Po hipnem navdihnjenju je vedela, da stoji pred njo Gabriel. V ponižni spoštljivosti je sklonila pred nadangelom glavo ter molče čakala. Toda, ko je pomislila. da ji po njegovih ustih govori Bog, je zadrhtela v veliki bojazni in sklenila roke. Angel pa ji reče: »Ne boj se, Marija, ker našla si milost pred obličjem Gospodovim. Spočela boš in porodila sina in njegovo ime bo Jezus in imenovan bo Sin božji in velik kralj bo, ker bo vladal na veke in njegovemu kraljestvu ne bo konca!«

Marija pa, zavedajoča se svojih svetih obljub, da ohrani devištvo svoje duše in svojega telesa, reče kakor omamljena: »Kako se bo to zgodilo, ker moža ne spoznam?«

Angel pa pravi, priklonivši se: »Sveti Duh pride v te in On, ki ga porodiš, bo od Svetega Duha in bo imenovan Sin božji.«

Zdaj si je bila Marija docela v svesti, da govori nadangel o samem Mesiju. In pred veličino tako neizmerne usode je njena duša drhtela v uprav nebeški radosti, a hkrati v smrtni bojazni in s strahom se je njen duh vprašal, ni li morda to slepilo. Prijela se je za čelo, kakor bi se hotela prebuditi iz sanj. Toda angel pravi: »Bdiš, o Marija! Čuj znamenje, ki po njem spoznaš, da nisi sanjala. Elizabeta, tvoja draga sorodnica, ki je nerodovitna že davno prestopila mladosti prag, tudi porodi sina. Pojdi in obišči jo!«

Tako je govoril angel. Marija pa se je umirila in umela vso svojo nalogo. Vedela je: ko jo je angel nagovoril, se niti za en sam trenutek ni polotil dvom njene duše; le njen človeški razum je tako počasi umeval, česar jasno umeti nihče ne more razun njega, ki mu je Bog razodel svojo skrivnost, in izmed vseh smrtnikov bo njej edini ta skrivnost razodeta. To je Marija zdaj razumela in iz božjih rok je sprejela svojo nalogo ter v neizmerni ponižnosti sklonjena odgovorila angelu preprosto: »Dekla sem Gospodova, zgodi se mi po tvojih besedah!«

Ko je zopet privzdignila glavo, ni videla več prikazni. Sladki mrak je preplavil sobo, kjer so lilije v beli krasoti tiho cvetele. Marija je zaprla oči, zavesa njenih vek je padla med nje in tvar-

ševne boje in se dal krstiti ter prestopil v katol. Cerkev. Leta 1927 je vstopil v opatijo sv. Andreja in leta 1931 je bil sprejet v benediktinski red.

— —

Nova družba.

V Aachenu je bila pred kratkim osnovana nova samostanska bratovščina pod imenom »Služabnice presv. Trojice« ali kratko »Trinitarke«. To novo društvo je prevzelo ime in nekaj spremenjena pravila nekega reda, ki je bil ustanovljen v srednjem veku in zopet razpuščen za časa velike francoske republike. Pomen nove družbe je v prvi vrsti proslava presv. Trojice in dobrodelna dela. V dobrodelni akciji se bo v prvi vrsti skrbelo za stare ljudi, za katere hoče družba, po možnosti sredstev, sezidati domove, kjer se jim bo v potrebi streglo.

— —

Minister z rožnim vencem.

Dvanajsto obletnico papeževega kronanja so zelo slovesno proslavili tudi v Washingtonu. Verska proslava je bila v katoliški univerzitetni cerkvi. Diplom. zbor je bil skoraj polnoštevilno zastopan. Dalje so bili navzoči 3 ministri: za pošto, trgovine in finance, prvi z rožnim vencem v roki. Odlično je bil zastopan senat, oficirski in

mornariški zbor. Po sv. maši je bil sprejem pri apostolskem delegatu, ki je sprejemal častitke zastopnikov raznih oblasti.

— —

nega sveta sijaj. In njena izvoljena duša je plula k Bogu, tako nedosežno visoko, in bila deležna nadzemeljske radosti, kakor še nobena duša človeška. Tako zamaknjena je bila njena nadangelska duša, tako vsa zatopljena v živega Boga, da se je brez diha zrušilo tik lilije njeno posvečeno telo, samo kakor lilija. Dalje sledi.

Za našo deco

Ko sta Jezus in sv. Peter potovala . . .

Pomlad se je razcvetela. Toplo solnce je sijalo.

Po prašni cesti sta šla dva potnika. Mlajši je bil visok, dostojanstven, starejši je imel sivo brado in plešasto glavo. Prvi je bil Jezus, drugi sv. Peter. Hodila sta po svetu in delila blagoslov vsem, ki so dobre volje. Pot je bila dolga in naporna in kar videlo se je, kako sta izmučena.

»Pa bi sedla v travo, Gospod, da se odpočijeva«, je dejal sv. Peter in pokazal na gosto, zeleno travo, ki je rastla ob poti.

»Zakaj pa nisi prej povedal, da si lačen?« ga je pogledal Jezus.

»Lačen sem tudi, Gospod; toda trudnost je hujša od gladu. Bojim se, da me stare noge ne bodo mogle več daleč nositi«, je odgovoril sv. Peter nekolilko potrt, ker je videl, da Jezus nima volje, da bi bila sedla.

»Glej, v bližini je vas! K prvemu kmetu kreneva in ga poprosiva za kos kruha, da si utešiva glad. Obenem se lahko tudi odpočijeva.«

Po teh Jezusovih besedah so se sv. Petru vrnile moči. Pospešil je korake, da bi čim prej prišla v vas.

Vstopila sta v prvo hišo. V njej je bila mlada žena, katere se je plašno oprijemal za krilo majhen deček; bal se je neznanih starcev.

»Ali je gospodar doma?« vprašal je Jezus, ko sta jo pozdravila z božjim pozdravom in jima je ona prav tako ljubeznivo odzdravila.

»Ni ga. Ovce je odgnal na pašo«, je odgovorila žena in gledala Jezusa v oči. Pri tem je začutila neizrekljivo milino v duši . . .

»Bi smela prositi malo kruha? Hudo lačna sva«, je dejal Jezus.

»Iz srca rada vama bi dala, popotnika, a nimam ga niti mrvice več pri hiši. Pred pol ure sem zadnji košček podrobila otroku v toplo mleko. Jutri bo velika noč in sem ga pravkar zamesila, a v peč ga še nisem dejala; ne bo še tako kmalu gotov.«

Tedaj je na dvorišču zakokodakala kokoš.

»Ha, zdaj pa že vem, s čim vaju pogostim! Kar sedita, dokler vama ne prinesem«, je dejala žena in odšla iz hiše h kokošnjaku. Med tem pa si je Jezus, ki ima otroke zelo rad, posadil dečka v naročje.

Žena je našla v kokošnjaku polno gnezdo jajc. Položila jih je brž v krušno peč, kjer je gorel ogenj in jih zabrskala v vroč pepel. Ko so bili pečeni, jih je nesla popotnikoma.

»Jejta, Bog vama jih blagoslovi, popotnika!« je dejala in odšla v kuhinjo na delo.

Ko se je vrnila v izbo, popotnikov ni bilo več. Začudila se je in vzela metlo, da bi pometla lupine izpod klopi, kjer sta jedla. In glej! — vse lupine so bile zlate. Šele ta hip je spoznala, da sta bila neznana — božja potnika. Pokleknila je in se zahvalila Bogu za veliko milost, ki ji je bila dana. Potem je pobrala zlate lupine, jih nalepila na druga jajca in jih dala možu, ki se je zvečer vrnil domov, kot velikonočno darilo.

Od tedaj je ta žena vedno za veliko noč obdarovala vsakega potnika z jajci, da bi jo morda zopet zadela taka sreča z zlatimi lupinami A tega ni nikdar več dočakala. Tudi drugi ljudje se od takrat naprej med seboj obdarujejo z lepimi, pisanimi pirhi — v spomin na uro, ko je Jezus nagradil revno ženo, ki mu je za veliko noč postregla s pečenimi jajci

(Po češki narodni legendi J. V.)

Katoliški pojavi

KA v župnijah. V nekaterih župnijah so se zadnji čas vršili sveti misijoni. Pobožni verniki so tako dolgo hodili od hiše do hiše, dokler niso tudi najbolj mlačnih in trdovratnih ljudi pripravili do tega, da so šli k pridigam, sv. spovedi in sv. obhajilu. To je bila KA (katoliško delo). — Pred božičem je župnijski odbor KA v eni zelo redni župniji sklenil, da po župniji nabere toliko drv, obleke in živil, da za božič obdari vse reveže v župniji. To je bila KA. — V Š.-u so šli možje g. župnika prosit, naj bi jim oskrbel za praznik sv. Jožefa duhovne vaje in so potem šli od moža do moža in so jim prigovarjali, naj se duhovnih vaj udeleži. To je bila KA. — V B. je bil kmet P. naročnik lista, ki je nasproten katoliškim načelom. To je doznal njegov prijatelj. V nedeljo si je dal v žep svoj katoliški list in je šel k P. na obisk. Po razgovoru o vremenu, konjih, kravah, delu, se je začel pogovor o časopisih. Prijatelj je mirno in jasno dopovedoval, kako škodljivi so nekatoliški listi. Pri naslednjem obisku prijatelj pri P.-ju ni našel nekatoliškega lista, marveč onega, ki ga je imel tudi sam naročenega. To je bila KA.

Nočna procesija mož v Zagrebu. V nedeljo se je v Zagrebu zaključil sv. misijon. Eden najlepših dogodkov med misijonom je bila ponočna procesija mož. V soboto dne 17. marca, ponoči ob 23. uri je korakalo od Kamenitih vrat proti stolnici 6000 mož. V stolnici je bila pridiga in polnočnica. Med polnočnico je 1000 mož pristopilo k sv. obhajilu.

Don Bosko — svetnik. Letošnja velika noč bo velik dan ne le za salezijance, marveč za vse, ki poznamo velikega mladinoljuba in vzgojitelja Boska. Ta dan bo proglašen v Rimu za svetnika.

Sveta Ludovika — ozdravljenje slovenske sestre. Dne 11. marca je bila v Rimu prišteta med svetnike Ludovika de Marillac, soustanoviteljica usmiljenih sester. Za nas Slovence je ta dogodek prav posebno važen. Drugi čudež, ki je bil potreben za prištetje med svetnike, se je bil zgodil v Ljubljani. Na priprošnjo nove svetnice je čudežno ozdravela sestra Veronika N. Hočevar. Sestra je imela bolezen, ki so jo bili zdravniki proglasili za neozdravljivo. Bolnica se je zaupno zatekla k blaženi Ludoviki. Pobožno je začela opravljati devetdnevnico. Zadnji dan devetdnevnice, 29. januarja 1926, je v trenutku postala popolnoma zdrava. Zdravniška komisija je bila proglasila ozdravljenje za čudežno.

Dobro čtivo.

O. Romuald (1721) - Kuret, »Slovenski pasijon«. Po rokopisu škofjeloške pasijonske procesije iz leta Gospodovega 1721. Besedilo p. Romualda predelal in za današnji oder priredil Niko Kuret. Prolog, predigra, 14 slik in zaključni zbor. Glasbene vložke uredil msgr. Stanko Premrl, ravnatelj stolnega kora ljubljanskega. Redno izdanje »Založbe ljudskih iger« v Kranju za 1934. Cena 20 Din (za naročnike izdanj 15 Din). — Besedilo škofjeloške pasijonske procesije iz leta 1721, ki ga je objavil leta 1916 dr. Man-

tuani v »Carnioli«, je doživelo prireditev za moderni oder. V času, ko drugod vstajajo iz zaprašenih knjižnic stari teksti in jhi sodobni priredi telji vračajo modernemu odru (primerjaj snov »Slehernika«!), je prav, da je najstarejši ohranjeni slovenski teaterski tekst otela pozabljenju »Založba ljudskih iger«. Knjižica vsebuje poleg uvoda izredno izčrpno navodilo za vprizoritev z načrtom in slikami krstne predstave v Kranju l. 1932. Glasbeni vložki so izšli posebej (10 Din) v uredbi msgr. Stanka Premrla in se naročajo pri »Založbi ljudskih iger«, Kranj.

»Ljudski oder«, list za poglobitev našega igranja. Izšla je tretja številka tega mesečnika, ki ga izdaja »Založba ljudskih iger« v Kranju. Ta številka je vsa posvečena velikonočni igri. Uvodni članek (Velikonočna igra, začetek modernega teatra, Niko Kuret) zanimivo navezuje ves pokret založbe na liturgijo sv. Cerkve in na začetke modernega teatra. Ostali članki (Davorin Pintarič, Matija Munda) se podrobno bavijo z vprizarjanjem Pasijona in prinašajo momente, ki se pri nas še niso dozdaj še nikjer izpovedali. Številka poroča tudi o oberammergauskem Pasijonu in prinaša zanimive razglede po tujem svetu. Odkritje so gotovo izvajanja o hrvaškem katoliškem teatru. Dragoceni so statistični podatki naših iger za mesec februar, kot jih dozdaj še nihče ni izbiral. List sam velja letno 20 Din, vsa izdanja (list in 4 knjige) pa 60 Din.

Razna obvestila.

Veliko romanje na Trsat, združeno z brezplačnim izletom z ladjo po morju na otok Krk, bo tudi letos o Binkoštih. — Kdor se namerava tega romanja udeležiti, naj se takoj prijavi, ker se prijave zaključijo že dne 8. aprila. Podrobna pojasnila v romarskem listu »Preporod« dobi vsakdo brezplačno, če sporoči svoj naslov po dopisnici na naslov: »Sveta vojska«, Ljubljana, Tyrševa (Dunajska) cesta št. 17.

Danes ali jutri vam pride prav to-le obvestilo: Kdor išče vajenca za trgovino ali obrt, kdor bi sprejel iz usmiljenja kakega siromašnega otroka v začasno oskrbo ali za svojega, kdor išče pastirja ali pestunjo, ali nudi kakršnokoli nameščenje za moške ali za ženske, za daljšo ali krajšo dobo, kakor tudi vsakdo, ki si v svoji težavi sam ne more ali ne zna pomagati, in vsakdo, ki je pripravljen ob prostem času delovati za »božji lon« (po navodilih društva), bodisi v mestu ali na deželi, v korist trpečega bližnjega, naj sporoči po dopisnici svoj naslov na: Dobrodelno društvo »Varstvo«, Ljubljana, Tyrševa (Dunajska) cesta 17.

Koledar od 1. do 7. aprila.

1. april, nedelja: Velika noč. — 2. apr., pondeljek: Velikonočni pondeljek. — 3. april, torek: Rihard, škof. — 4. april, sreda: Izidor, škof. — 5. april, četrtek: Vincenc, Ferč. spoznavalec. — 6. april: petek: Sikst I., papež, mučenik. — 7. ap., sobota: Epifanij in tovariši, mučeniki.

Glavni mesečni namen za april, blagoslovljen po svetem očetu: Obilni sadovi svetega leta. — 1. april, nedelja: Zmaga sv. Cerkve. — 2. april, pondeljek: Versko vstajanje našega naroda. — 3. april, torek: Naši možje in fantje. — 4. april, sreda: Naše žene in dekleta. — 5. april, četrtek: Naša mladina. — 6. april, petek: Sveta stolica in naši škofje. — 7. april, sobota: Mednarodni mir in ljubezen.

Tiskar: Tiskarna sv. Cirila v Mariboru, predstavnik Albin Hrovatin v Mariboru. Urednik: Franc Kolenc, korni vikar v Mariboru. — Izdajatelj: Mariborske župnije, predstavnik Franc Kolenc, korni vikar v Mariboru.

Poštnina plačana v gotovini. Posamezna številka stane 1 Din.
Leto 6. Štev. 14.

NEDELJA

Izhaja vsak petek.
Cena:
Celoletno 24 Din, polletno 12 Din, mesečno 2 Din. Inozem. 48 Din.

Tednik za versko življenje

Maribor, dne 8. aprila 1934.

Uredništvo: MARIBOR, Aleksandrova cesta 6/I.
Uprava: Maribor Koroška cesta 5.
Ček. rač. 15237.

Jezus se prikaže Mariji Magdaleni.

Nedelja Gospodovega miru.

1. Nedeljska božja beseda.

Evangelij:

Jan. 20, 19—31.

Zvečer tistega dne, prvega v tednu, je prišel Jezus pri zaklenjenih durih v hišo, kjer so bili učenci iz strahu pred Judi, stopil v sredo med nje ter jim rekel: »Mir vam bodi!« In ko je bil to rekel, jim je pokazal roke in stran. Razveselili so se učenci, ko so videli Gospoda. Tedaj jim je spet rekel: »Mir vam bodi! Kakor je Oče mene poslal, tudi jaz vas pošljem.« In po teh besedah je vanje dihnil in jim rekel: »Prejmite Svetega Duha; katerim grehe odpustite, so jim odpuščeni; katerim jih zadržite, so jim zadržani.«

Tomaža pa, enega izmed dvanajsterih, ki se imenuje Dvojček, ni bilo med njimi, ko je prišel Jezus. Pravili so mu torej drugi učenci: »Gospoda smo videli.« On jim je pa rekel: »Ako ne vidim na njegovih rokah znamenja žebljev in ne položim svoje roke v njegovo stran, ne bom veroval.«

Čez osem dni so bili njegovi učenci spet notri in Tomaž med njimi. Jezus pride pri zaprtih vratih, stopi v sredo in reče: »Mir vam bodi!« Potem pravi Tomažu: »Deni svoj prst semkaj in poglej moje roke; podaj svojo roko in jo položi v mojo stran in ne bodi neveren, ampak veren!« Tomaž mu odgovori: »Moj Gospod in moj Bog!« Jezus mu pravi: »Ker si me videl, veruješ; blagor tistim, ki niso videli, in so verovali.«

Še mnogo drugih znamenj je storil Jezus vpričo svojih učencev, katera niso zapisana v tej knjigi. Ta pa so zapisana, da bi se vi uverili, da je Jezus — Kristus, Sin božji in da bi po veri imeli življenje v njegovem imenu.

—

»Blagor tistim, ki niso videli, in so verovali!« (Jan. 20, 29.)

Prva, ki jo je Jezus pozdravil in počastil s svojim velikonočnim pozdravom, je bila: njegova mati Marija. Blagor ti, ki si verovala v moje vstajenje, preden se je še zgodilo. Blagor ti, ki si bila z menoj ponižana ob mojem rojstvu in ob mojem trpljenju in ob moji smrti. Jutršnji Marijin praznik nam daje povod in priliko, da govorimo o ponižani in povišani Devici Mariji. V takih okoliščinah ni nikoli nobeno srce imelo take skrivnosti. V tako ponižujočih okoliščinah! Doma je bila iz Galileje. Med tremi deželami: Galileja, Samarija in Judeja: je bila Galileja pri Judih najmanj upoštevana. »Saj si tudi Galilejec«, so očitali Petru na sodnem dvoru. Devica je živela v Nazaretu. Nazaret je bil pri Galilejcih na slabem glasu: »Iz Nazareta more biti kaj dobrega?« se je začudil Natanael. Nazarečani sami niso visoko cenili Marije. Spotikali so se nad Jezusovo modrostjo: »Ali ni njegova mati Marija?« (Mt 13, 55.) Po Galileji in Nazaretu je Devica osramočena, po svojem domu in možu osamljena: »jo je sklenil na skrivaj zapustiti« (Mt 1, 19). Hujše ponižanje še pride. Kakšna žalost in sramota za mater, katere sin je obsojen v smrt, križan sredi dveh hudodelcev kot največji hudodelec. »Spomnili smo se, da je on zapeljivec, ko je bil še živ«, tako so govorili o njem farizeji še po njegovi smrti. Kakšno ponižanje in sramotenje tudi za mater! Ali Marija ostane verna in vdana. Gospodov mir je z njo. In kakšno presenečenje in počeščenje je doživela ob vstajenju svojega Sina? V Nazaretu jo je nekdaj pozdravil angel: »Zdrava, milosti polna, Gospod s teboj, blagoslovljena ti med ženami!« Kako jo je pozdravil Sin božji sam? Evangelist tega ne pove, ker je nedopovedljivo. Janez Evangelist nam le zdaleč opisuje Marijino velikonočno veselje, ko ga nam kakor v zrcalu in skozi meglo razodeva v prizoru: »Jezus

se prikaže Magdaleni.« Neumljivo nam je Marijino poniževanje in ponižanje, zato je neizrekljivo tudi njeno vzradoščenje ob Gospodovem vstajenju. Samoto in sramoto je izvolila zavoljo ponižnega in ponižanega Jezusa in dosegla je hvalo in slavo zavoljo poveličanega in povišanega svojega Sina. Po svojem ponižanju in povišanju nam je postala: Kraljica miru! — Kraljica miru, daj in ohrani v nas Gospodov mir!

—

2. Nedeljska molitev.

Čez osem dni je vstopil Gospod pri zaklenjenih vratih in jim rekel: Mir vam bodi, aleluja, aleluja.

V. Ostani z nami, Gospod, aleluja.

O. Ker se večeri, aleluja.

Molimo: Daj, vsemogočni Bog, da bomo velikonočne praznike, ki smo jih dokončali, po tvoji milosti tudi nadalje z lepim življenjem slavili. Po Gospodu našem . . .

O. Amen.

Katoliška akcija

Kristusov čolnar.

Dalje.

Pa seveda tudi poganski duhovniki so imeli ugled, toda meje jim je določevalo ljudstvo samo, z drugo besedo: toliko oblasti so imeli, kolikor jim je je dalo ljudstvo. Pa poglej papeža! Znan ti je iz zgodovine cerkveni zbor v Kalcedonu (leta 400). Tam je več kakor 600 škofov sklenilo, da bo carigrajska cerkev takoj za rimsko, ne pa kaka druga. Ali misliš, da je to obveljalo? — Rimski papež je proti vsem 600 škofom dejal »Ne!« in ni pomagala nobena sila, tudi cesarska ne, čeprav je na vso moč podprla to misel. To je ugled! Ta se ne opira na ljudi, ampak ima svoj izvor v božjih močeh, zato papeževi oblasti ni meja. »Karkoli boste zavezali, bo zavezano!«

Vprašal boš, kako so si pridobili toliko moči in tak ugled, kdaj so

Dalje.

d) Župnijski odbor KA. — Stanovski odseki KA.

Čemu župnijski odbor — župnijski svet KA in poleg tega stanovski odseki KA? Ali ne zadostuje župnijski odbor in svet KA? Odgovor dobimo, če pogledamo, kako nalogo ima KA v župniji.

Naloga župnijske KA je, preroditi vso župnijo v Kristusovem duhu, iti za tem, da se bode vsak župljan (mož, žena, fant, dekle) v svojem zasebnem, družinskem in javnem življenju zavedal pravega katoličana in bo vsak vedno in povsod izvrševal božjo postavo.

V dosego smotra je treba delati dvoje: a) podpirati, utrjevati in širiti vse, kar je dobro, katoliško; b) odpravljati napake, ki so nasprotne katoliškemu duhu.

To dvojno delo mora iti v dvojni smeri: 1. skrb treba posvečati splošnim zadevam; 2. zanimati se za zadeve posameznih stanov.

Splošne zadeve spadajo v delokrog župnijskega odbora (in sveta) KA. Med splošne zadeve spadajo tiste zadeve, ki v gotovi meri tičejo vso župnijo.

Poleg splošnih zadev ima vsak stan v župniji še svoje posebne zadeve. Pri možeh je treba eno in drugo ukreniti, kar žen ne zanima, pri fantih, kar pri dekletih ne pride v poštev in obratno. Kdo se naj zanima za take stanovske posebnosti?

Ko je bila izrečena beseda o KA, je bilo tudi naglašeno, da mora biti mož apostol za može,

žena za žene, fant za fante, dekle za dekleta, delavec za delavce, izobraženec za izobražence itd. itd. Vsak naj torej predvsem med stanovskimi tovariši (tovarišicami) širi in utrjuje Kristusovega duha in odpravlja napake, ki so v nasprotju s tem duhom.

S tem je povedano, kdo se mora predvsem zanimati za zadeve posameznih stanov. Te so prepuščene zastopnikom posameznih stanov: zadeve mož možem, zadeve žen ženam, zadeve fantov, deklet, fantom, dekletom. To je popolnoma razumljivo. Stanovski tovariši najlažje vplivajo drug na drugega, poleg tega pa je tudi dolžnost dobrih članov posameznih stanov, da odpravljajo iz stanu vse, kar bi mu moglo biti v sramoto.

Pri zadevah posameznih stanov pa tudi župnijski odbor (svet) ne sme držati križem rok. Njegova naloga pri urejevanju teh razmer je ta, da je z vodstvi posameznih odsekov v stalnem stiku, jim daje smernice ter jih pri delu podpira.

Župnijski odbor (svet) KA in vodstva stanovskih odsekov se da primerjati drevesu. Odbor je kakor deblo, vodstva odsekov pa kakor veje. Deblo ne more živeti brez vej, veje ne brez debla. Tako je tudi pri KA. Osrednji odbor se mora posluževati odsekov, ti pa se morajo naslanjati na njega. Le na ta način je mogoče zadostiti nalogam, ki jih ima KA.

Dalje sledi.

podjarmili toliko narodov, kje so njih vojske? — Cerkev je kakor morje, h kateremu reke same tečejo. Cerkev nikogar ne sili, da vstopi vanjo, nikogar, da se brezpogojno podvrže glavarju Cerkve. In vendar, kaj je narode pripeljalo v Cerkev, kaj nagnilo Konstantina, da je vse svoje velikansko carstvo podvrgel Cerkvi in da je papežu celo svojo prestolico, svoj Rim odstopil? Po človeško si tega ne moreš razložiti. Tako moč ima samo Tisti, ki mu je vse podložno. Dokazano je torej, da ta oblast ni od ljudi, ampak od Boga, od božjega ustanovitelja, zato samo On odločuje in po njem samo tisti, ki je Njegov pravni zastopnik.

Dalje sledi.

Iz življenja za življenje

SV. JANEZ BOSKO, PREDHODNIK KATOLIŠKE AKCIJE.

2. Prva vzgojiteljica.

Prej in bolj ko v ljubezni do sebe je Boskova mati Marjeta vzgojila svojega sina v ljubezni do Marije. V nežni detinski dobi je sin že videl in sprejel vase, kar je pozneje vzrastlo v blagor množicam. Ideal katoliške akcije je utelešen v Boskovem delu in življenju. Obseg naših zapiskov je pretesen, da bi mogli zadostno začrtati vso dolgo pot tako svetega in delavnega življenja. V skromnih potezah hočemo pokazati Don Boska le kot predhodnika tega, kar imenuje Pij XI. »katoliško akcijo«. Pa tudi iz teh slabotnih podob bomo spoznali, da gre za moža, ki je svoj čas in rod presegal z dalekovidnim pogledom. Ustvaril je dela in razodeval je delavnost, katere pomen in delavnost moremo prav presojati šele danes. Bil je vdan sin svete Cerkve, oče uboge mladine, junak svojega časa, otrok Marijin in je svetnik naše dobe. Don Bosko je poznal v svetu samo eno in edino vrednost in dolžnost: rešitev neumrjočih duš. Vzgojitelji pred njim in za njim pred vsem hočejo vzgojiti dobre otroke; Don Bosko in njegova ustanova hoče videti in doseči več: rešene otroke. To rešilno vzgojno misel je dobil pri svoji materi Marjeti. Kakor Alojziju Gonzaleškemu, ki ga je Don Bosko tako cenil in častil,

je bila tudi njemu prva in najboljša vzgojiteljica: mati. Ona je svojga sina popolnoma razumela. Mati Marjeta je bila edina žena, kateri je Janez Bosko zaupal vse svoje skrivnosti, z njo edino se je pogovoril in posvetoval o vseh svojih težavah. Vsak dan se je v daljših dvogovorih ob materini strani pripravljal na svoj poklic. Mati je uvidela, kakšen vpliv ima na svojega dovzetnega sina in zavoljo odgovornosti pred Bogom in pred njimi, katerim bo poslan, si je prizadevala, da bi storila, kakor je zapisano: »da bodo videli vaša dobra dela in slavili vašega Očeta, ki je v nebesih.« (Mt 5, 12.) Mati Marjeta je katoliško akcijo izvršila najprej nad seboj in potem nad svojim sinom Janezom.

— —

RESNIČNA ZGODBA, KI MNOGO POVE.

Te dni so prišli k meni tam nekje iz Pašinega brda in z Jatagan male. Mož, ves bled, sušica ga ugonablja.

»Gospod, če mi ne pomagate, jaz bom obupal. Žena in štiri mali otročiči, pa ni drv. V cape se zavijamo. In ni kruha. Še koščka kruha ni pri hiši. Jaz bi že potrpel, ne morem pa gledati otrok, ki jokajo in prosijo, pa jim nimam kaj dati.«

Dal sem mu kovača, pa kruha in špeha, ki je ostal od predpusta. O reveži, kako nam je nerodno, ko se mesec bliža kraju . . .

Potem mati z otročičkom v naročju: »Saj me že poznate. Ne zamerite, gospod, iz stanovanja so nas vrgli . . . Dva otroka sta pri moji prijateljici, pa ne vem, kam bi s tem.«

»Nate, za prvo silo, pa bom skušal kaj nabrati . . .«

Druga žena, v pričakovanju: »Sram me je, pa si ne morem pomagati . . . Mož celo zimo brez dela. Kar ste nam za Miklavža preskrbeli, je bilo za en čas, hvala Bogu. Zdaj pa to pride in ga ni dinarja v baraki, ni obleke, otroci pa lačni, joj, tako hudo lačni, moje dve punčke in moj Pepček . . .«

In zopet: Za prvo silo . . .

Pa me je Bog nagradil in mi je vdahnil: Oznani!

In sem oznanil pred križevim potom: »Tako in tako je. Kdor kaj more, naj po večernicah prinese v zakristijo, da bomo vsaj otroke rešili!«

In kakor da je sam blagoslov božji spremljal prošnjo: po večernicah so prinašali — v veliki večini naša dekleta, te dobre dušice! 420 Din se je nabralo. Razdeljeno trem družinam, gre vsaki družini 140 Din.

Žena z otrokom je prišla. Naročil sem jo. In ko je prejela, se z besedo ni mogla zahvaliti. Solze veselja in globoke hvaležnosti so kapljale na v naročju spečega malega.

In je prišel tisti sušični človek — žena mu doma leži. Ko je prejel, se mu je razjasnil sicer v tužne gube začrtani obraz: »Gospod, kakor da sem se na novo rodil . . . Ali bo to veselje, ko pridem, ali bo veselje!«

»Otroci naj molijo za dobrotnike!«

»Bomo, vsi bomo molili.«

Kar zgodba, sicer nerodno zapisana, hoče povedati, je to-le: Kdor na Boga ni pozabil, ima srce za siromake. Dobre duše, molitev otrok vas spremlja.

Nemara bi bilo na svetu več lepote in solnca, ka bi se vsaj tisti, ki trdijo, da so katoličani, živo zavedali, da je od rojstva do smrti njihova prva dolžnost — ljubezen. Ne ljubezen do samega sebe, ampak ljubezen do bližnjega. Te je tako malo na zemlji, da bi tisto peščico ljudi, ki iz notranje potrebe in iz čuta dolžnosti dele ljubezen, prav lahko primerjali z morskimi svetilniki.

Kaj moramo znati iz katekizma?

Prva božja zapoved — Veruj v enega Boga.

Prva božja zapoved nalaga vsakemu človeku štiri dolžnosti: a) vero v Boga, b) upanje v Boga, c) ljubezen do Boga in č) molitev. Tako uči tudi katekizem, ko na vprašanje:

Kaj zapoveduje Bog v prvi zapovedi?

odgovarja::

V prvi zapovedi Bog zapoveduje, da moramo vanj verovati, upati in ga ljubiti, in da ga moramo moliti.

Te štiri dolžnosti so tesno združene. Prva je vera in ostale tri iz nje sledijo.

Vera nam pove, da Bog v resnici je in da je ta Bog naš Oče. Ona nam pove, da je Bog neskončno popolen, dobrotljiv, pravičen, usmiljen, vsemogočen in skrbi za ves svet, zlasti za ljudi, ki so njegovi otroci. Ona nam razkrije, da je Bog ljudem namenil večno srečo.

Bog je dobrotljiv, usmiljen, vsemogočen in vsaki stvari, zlasti vsakemu človeku, hoče dobro. Kaj mi je storiti, če to vem?Upati moram v tega dobrotljivega, usmiljenega, vsemogočnega itd. Boga.

Iz vere in upanja se rodi ljubezen. To je popolnoma naravno. Vera mi pravi, da je Bog neskončno popolen, dobrotljiv, usmiljen itd. Nadalje vem, da od Boga, svojega nebeškega Očeta, smem pričakovati vse, kar mi je potrebno v tem življenju in za večnost. Kaj preostane? Da se Boga, neskončne popolnosti (lepote in dobrote), tega dobrega nebeškega Očeta, ki skrbi zame, kakor nikdo drugi, oklenem z gorečo ljubeznijo.

V zvezi z vero, upanjem in ljubeznijo je molitev. Kako naj izrazim svoje spoštovanje do Boga, neskončno popolnega in vsemogoč-

Kakor hrasti v viharju...
(Za vero očetov.)

Po Strachwitzu priredil Kolenc Fr.

Dalje.

12.

V splošnem neredu se ni nikdo brigal za mladega kaplana Follerta. Ubogi revež je popolnoma izgubil glavo. Župnikov odpad ga je silno iznenadil, ravnotako pa tudi odlok, ki je bil z njim Ziegler postavljen za upravitelja župnije. On je Ziglerju sicer obljubil zvestobo, toda ni bil bojevite narave. Misel na nesrečne razmere, ki so nastale, so ga preplašile in je le o tem razmišljal, kam bi zbežal. Spomnil se je na dekana Bartela in se je odločil, da bo šel k njemu in mu bo sporočil vse, kar se je zgodilo v Heiligenbergu. Brez oklevanja se je oblekel in se je podal s palico v roki na pot.

Mladi duhovnik se ni zmenil za okolico. Z neba se je smehljalo pomladansko solnce in je božalo zeleno travico in bele cvetlice. Na drevesih so žgoleli ptiči. On ni slišal njihovega žgolenja. Korakal je sklonjene glave in se ni oziral

Mlada katoliška Švica.

Letošnje poletje je v Zugu v Švici 20.000 katoliške mladine iz vseh delov Švice manifestiralo za Kristusa Kralja. Bazelski škof je pri tej priliki imel slovesno sv. mašo na prostem, pri kateri je 20 tisoč mladih Švicarjev pelo cerkveni koral. Škof dr. Scheiwiler iz St. Gallena je prosil švicarsko mladino, naj pomaga zdraviti trojno rano, za katero boleha domovina: to je mlačnost, brezboštvo in razvratnost. Zvezni predsednik Musy je pozival mladino v boj za križ, ki je znamenje švicarske do

nega? S tem, da mu dam čast. To storim z molitvijo. Kako naj izražam svoje upanje do Boga? S tem, da se obračam nanj s prošnjami. Te prošnje, naj so izrečene ali v srcu skrivne. In kako naj izrazim to, da Boga, neskončno popolnost, usmiljenost, svojega nebeškega Očeta, ljubim? Z molitvijo.

Kako moramo v Boga verovati in upati, kako ga moramo ljubiti in moliti, bomo doznali iz naslednjih številk, a že sedaj vzdihnimo z gorečim srcem:

»O Bog, poživi mojo vero, utrdi moje upanje in užgi mojo ljubezen!«

Dalje sledi.

Verouk v šolah.

V Braziliji se dela na tem, da bi se v državni ustavi zajamčila obveznost verouka v državnih šolah. Tozadevno zakonito podlago izdeluje zbor izvedencev in strokovnjakov, 700 po številu, katerim je poveril ta posel predsednik Vargas. Ti strokovnjaki utemeljujejo to zahtevo z dejstvom, da je verski pouk skoro pri vseh kulturnih naro-

Julij Zeyer:

Vrt Marijin.

Poslovenil Marko Kranjc.

Dalje.

VII. »Blagoslovljena med ženami!«

Angel ni naročil Mariji izrecno, naj molči. Toda njegovo oznanilo je poneslo njeno vzvišeno dušo v take višave zamaknjenosti, da se je izgubila v morju božje milosti in živela in dihala le v plamenih svoje ljubezni do večnega Boga. Zavedajoči se svoje nadčloveške usode se ji je v brezdnu nebeške blaženosti glas govorjene besede zdel skrunjenje svete skrivnosti. Ves njen razum in vse njeno srce je zastajalo le v globokih sanjah o neizmerni bodočnosti, ki se že pripravlja, da postane sedanjost, ki preobrazi svet. In

---

movine, ki je simbol žrtev in vrelec večne pomladitve. Švicarska katoliška mladina je združena v zvezi, katera je bila ustanovljena leta 1893 in ki šteje danes 450 podružnic s 25 tisoč člani. Zveza izdaja lastno glasilo. Francoska Švica ima 134 podružnic s 4700 kat. mladci. Italijanski kanton Tessin šteje 67 podružnic z 2300 člani, kanton Graubünden pa 2500 članov. Skupaj s 3000 organiziranimi katoliškimi rokod. pomočniki predstavlja mlada katoliško organizirana armada v verskostanovskih društvih 37.500 članov, med ka-

ne na desno ne na levo. V duši je čutil neko praznoto. Po glavi so mu rojile mučne misli. Duhovnik je bil postal iz ljubezni do človeštva in Cerkve, poleg tega pa ga je vodila tudi želja po udobnem življenju. Na žrtve ni bil nikdar mislil. A glej! Njegove sanje o mirnem, udobnem duhovniškem življenju so se čez noč razblinile. V Heiligenbergu je našel vse drugo, le udobnosti ne. In to ga je zmedlo.

Bilo je ravno poldne, ko je Follert dospel do dekanovega stanovanja. Potrkal je na vrata pisarne. Ker se ni nihče odzval, je odprl vrata. Pisarna je bila prazna, pač pa je zagledal dekana skozi druga vrata v sosedni sobi. Obedoval je. Stregla mu je nečakinja Marija. Ona je takoj opazila obiskovalca pri vratih in je rekla dekanu:

— Stric, drugi kaplan iz Heiligenberga je prišel.

— Kdo? Follert? — je vprašal začudeno starček. — Prinesi še en krožnik!

Nato je dekan vstal in se je obrnil k Follertu.

— Kaj novega prinašate? Vsedite! Oddahnite si, malo založite, potem pa bote povedali, kaj vas je privedlo sem.

njene oči so neprenehoma zrle naproti samo Njemu, ki je imel že priti, da odreši svet ter venča Izraela. Že Ga je videla prihajati v solnčni slavi, kneza, sodnika vekov!

Krasnejši je bil od solnca na nebu, ki razsvetljuje svet, ker je bil svetejši in Njegova svetloba je pronicala vsako temo ter polnila s svojim sijem neizmerna nebesa. In človek bo ta Presveti in njo, Marijo, bo imenoval mater!...

Kakor omamica jo je prevzela včasi ta zavest. Zemeljski čuti niso prenesli te teže blaženosti in so omagovali.

Nekega večera, ko je ležala tako napol v snu, napol v omamici, se ji je zazdelo, kakor da v hipu prebujena čuje glas pred vratmi, glas, govoreč tiho s snivim naglasom: »O, najčistejša med devicami, ti polna milosti, o zvezda, blesteča kakor čudovit demant, na veke bodi slava tvojemu imenu!«

In tiho je potrkalo na vrata. Zavzeta reče Marija v polsnu: »Kdo trka na vrata in kdo me kliče?«

Glas, poln mile godbe, odgovori: »O vstani in ne vprašuj ter odpri! Sin najvišjega Kralja sem. Prvi sem in poslednji, ki sem prišel, da rešim ujete duše. In zato hočem pretrpeti smrt in prenašati žalitve in krvavo zasramovanje!«

Bleda, prestrašena je Marija v svojih sanjah vstala. Srce ji je trepetalo pred neznanim trplje-

dih osnova šolskega ustroja. Ta tudi izrazuje najlepše versko svobodo in je končno zahteva zdrave, globoke morale in neokrnjenega (popolnega) pouka o vzgoji.

— —

Katoliško šolstvo

je v Zedinjenih državah Severne Amerike najlepše razvito. Katoliki doprinašajo tam velike žrtve za šolstvo. Vzdržujejo 7992 osnovnih šol s 58.680 učitelji in 2,193.000 šolarji, 2250 srednjih šol s 14.300 profesorji ter 250 tisoč učenci, 174 kolegijev in vseučilišč z 7768 profesorji in 110 tisoč dijakov; 182 večjih in manjših semenišč s 1900 profesorji in 20 tisoč gojencev. Razen tega imajo v tej

---

— Naš župnik je prestopil k starokatolikom — je začel kaplan, še preden se je vsedel.

Dekana vest ni razburila.

— Kaj? Ali je tako globoko padel? — je vprašal mirno. — Revež!... Kaj pa kaplan Ziegler?

— Proglasil se je pred verniki za upravitelja župnije in je Najsvetejše odnesel v grajsko kapelo.

Dekanove oči so se zasvetlikale.

— Da, da, Ziegler! — je zadovoljno pokimal. — On je mož na mestu.

Za hip se je zamislil, potem pa je vprašal:

— Je cerkev odprta?

— Ne! Ziegler jo je dal zakleniti in je ključe odnesel s seboj.

— Pravi Kristusov vojščak! — je vzkliknil dekan. — Zapor ga čaka, a on bo ostal stanoviten. Kakor skala je.

Med tem je prišla nečakinja z obedom za gosta.

— Koga čaka zapor? — je vprašala nekam plašno.

— Kaplana Zieglerja — je odvrnil stric — in tudi druge. Hudi časi se nam obetajo. Katoličani

terimi pa kat. dijaške organizacije še niso vštete.

Obdavčene kat. šole.

Dunajski katoličani vzdržujejo celo vrsto zasebnih kat. šol, ki se lepo razvijajo. Pač pa te šole zelo trpe zaradi prevelikega obdavčenja. Posebno težko breme je takozvani stanovanjski davek, ki je odmerjen po velikosti in številu prostora. Zaradi tega je ta davek nekatere večje šole hudo in občutno zadel. Po zakonu je sicer določeno, da so tega stanovanjskega davka oproščena poslopja, ki služijo splošni koristi. Skoro gotovo se bo

državi 10.591 raznih zasebnih katoliških šol s 83.212 nastavljenci in profesorji ter 2 mil. 582.000 učencev.

— —

Število romarjev v Rim.

Do polovice meseca decembra je v tem sv. letu obiskalo Rim preko 300 tisoč romarjev iz vseh krajev sveta. Tu so pa navedeni le oni, ki so posetili Rim v skupinah. Število posameznih romarjev je tudi zelo veliko.

— —

Je-li še kaj vere v Rusiji?

Dasi tam boljševiki z vso silo zatirajo vero, najdemo med mladino, ki je vzrastla pod sovjetsko strahovlado, lepe in junaške

njem in ta sladki glas je vabil solze v njene oči. Omahovaje je šla in odprla vrata. Pod belo krasoto zvezd je stal mož nebeškomilega obličja, a zmučenega in mrtvaško osinelega. Kri mu je lila s čela izpod trnjeve krone, kri mu je lila s strani in z rdečimi madeži okrvavljala njegovo belo oblačilo. Njegovi lasje so se svetili kakor žarki in oči so blestele kakor morje svetih solz. Kakor blagoslavljaje je povzdignil svoje roke in bile so prebodene in zvezdni žarek je šel skozi rane njegovih rok. Tako je za hip stal, potem pa šel počasi dalje. In tudi iz njegovih blestečih nog je lila kri, ker bile so, kakor roke, prebodene . . . Stopal je počasi in težko, izginjal, izginjal v noči, tožno vzdihujoči, in vsak njegov korak je bil udarec v srce Marijino . . . Strmela je za njim in bridko zajokala in v njeni duši je šepetal tih tuj glas: »To je Tvoj sin, Tvoje veselje! Tvoje upanje! To je On, ki te je izvolil za svojo mater! . . .«

In Mariji se je zdelo, da sedem mečev prebada njeno srce. In bolečina je bila tako kruta, da se je, zdaj popolnoma prebujena, pred vratmi, napol odprtimi, zgrudila na tla in zrla v skrivnostipolno noč. In bilo ji je, kakor da v resnici sliši v neizmerni daljavi težke in trudne korake . . . In počasi je zamiralo odmevanje teh otožnih korakov ter se slednjič popolnoma izgubilo v šepetanju nočnih vetričkov . . .

Marija se je težko zrušila na posteljo in je v

tudi to sedaj na Dunaju predrugačilo.

Naša knjiga.

»La Vie Catholique« piše ob priliki jubileja založništva Bloud et Gay v Parizu o vlogi katoliških založništev pri razvoju katoliške akcije: »Naj se nikdo ne zgraža, če govorimo o katoliški akciji tudi v zvezi z ustanovo, ki je navidezno čisto industrijska in trgovska. Dejstvo samo, da služimo resnici, pobožnosti ,znanstvu, da podpiramo katoliško javno delovanje s pomočjo dobrega tiska in dobre knjige, to dejstvo nam jamči, da smo sodelavci, morda najvažnejši

bodo morali trpeti za svojo vero. Bismarck jim je napovedal pogin. A moti se, če misli, da bo zatrl katolicizem! Boj, ki ga je začel zoper katoličane, bo bolj škodil državi kakor katoličanom.

Nato je dekan umolknil.

Follert se je vsedel in je začel zajemati juho, ki mu jo je prinesla Marija.

Po obedu sta se duhovnika posvetovala o tem, kaj bi bilo treba storiti. Dekan je rekel kaplanu, naj ostane pri njem, da mu bo v pomoč. V Heiligenbergu tako ne bi imel miru. Odpadli župnik bi ga nadlegoval na vse mogoče načine. Follert je pristal na to, da ostane in da bo med dekanom in Zieglerjem vzdrževal živo zvezo.

Dekan se je čudil mlademu duhovniku. Ni zasledil na njem niti trohice navdušenja ali želje po mučeništvu. Nehote se mu je vsiljevala misel, da bi nekoliko večji pretres Follerta omajal in pripravil do odpada. Ta misel je bila pravi povod za to, da je obdržal kaplana pri sebi. Obvarovati ga je hotel župnikovega vpliva.

13.

Grofovska družina je bila zbrana tiste žalostne nedelje pri obedu. Za mizo je sedel tudi

solzah zaspala. Toda v jutro ni vedela ničesar o žalostni nočni prikazni in šele tedaj se je zopet spomnila, ko je videla te prebodene roke na križu ... One temne sanje so ji v jutro sicer izginile iz spomina, toda neko nejasno otožje je odmevalo v njeni duši.

V hiši ji je bilo tesno. Šla je na solnce in ko je zvedela, da se odpravljajo mnogi iz Nazareta ta dan na pot v Jeruzalem, se je odločila, da se jim pridruži in obišče Elizabeto, svojo sorodnico, živečo s svojim možem, duhovnom Zaharijem, v tihi vasici v judejskih gorah. Saj je mislila na to takoj od dneva, ko ji je bila oznanjena velika novica, ki je prevzela vse njeno življenje, do globočin pretresla njeno dušo in prešinila vse njeno srce. Z radostnim srcem, v vsej svoji blaženosti se je odpravila na pot in niti sence one hipne tesnobe v sanjah ni bilo več v njej. (Dalje sledi.)

primere. Nedavno so oblasti vprašale mlado dijakinjo v Višne-Volocku, zakaj ne vstopi v komunistično društvo? Odgovorila je: »Ne morem služiti dvema gospodarjema: Bogu in mamonu.« — Drugo dijakinjo moskovske tehnike so vprašali, zakaj nosi na prsih križec. Odgovorila je: »Kaj vas briga, kaj jaz verujem! Nikomur se ni še posrečilo dokazati, da ni Boga.«

— —

Kristus nas uči ljubiti Boga, ljubiti človeka, svojega bližnjega. Ljubezen do Boga in do človeka sta neločljivo zvezani. Po Bogu, po Očetu ljubimo svoje brate in po ljubezni do teh bratov se očituje naša ljubezen do Boga. »Če se ljubimo med seboj, prebiva Bog med nami in njegova ljubezen se v nas izpolnjuje.« (Prvo pismo sv. Janeza: IV, 12.) Kristus je bil Sin Boga in Sin človeka: odkril nam je popolno zvezo Boga in človeka, odkril nam je človeštvo Boga in božanstvo človekovo.

kaplan Ziegler. V sobi je vladal molk. Na vseh obrazih se je izražala neka pobitost. Le grof Henrik je bil vedrega čela.

Po obedu je Henrik vstal in je z izgovorom, da ima neke nujne opravke, šel iz sobe. Ostali so si oddahnili, ko so se vrata za njim zaprla. V njegovi družbi se niso počutili dobro, ker niso mogli govoriti o stvareh, ki so jim najbolj težile dušo.

Po Henrikovem odhodu se je začelo pri mizi nekako bojno posvetovanje.

— Oni bodo zahtevali od mene ključe, toda jaz jih ne dam! — je odločno dejal kaplan.

— Za živ svet ne! — je vsa vzhičena vzkliknila Helena. — Zaklenili jih bomo v očetovo blagajno, potem jih pa naj iščejo.

— Ali misliš, da se oni šalijo? — je vprašal nekam hudomušno brat, ki je prihajal ob nedeljah domov. — Pri nas so župnika odvedli v zapor, ker je bil sprejel pod streho nekega preganjanega duhovnika ... To ni igračkanje, kakor ti misliš ...

— Molči! — je prekinil sina grof, sam pa je dejal:

sotrudniki kat. akcije. Če smo to sodelovanje organizirali v obliki podjetja, nismo ničesar izgubili, nasprotno. Nasprotno, kajti kjerkoli kroži denar, se je treba ukloniti zelo določenim zakonom, ki to kroženje denarja urejujejo. Resnica, ki smo jo v kat. pokretih čestokrat zanemarjali. To je povzročilo, da se smo vdali gorostasnemu neurejenemu amaterstvu, da smo razsipali iz nevednosti denar in se zazibali v polovičarstvo, ki ga bode težko iztrebiti. Čimbolj je podjetje organizirano v trgovskem oziru, tem bolje za kat. akc.«

Kronika naših župnij

Nova Štifta pri Gornjemgradu. Župnik Gothard Ferme. — Cerkev Matere božje v zvezdi je nastala v dobi protestantizma. V letu 1557 se je zaradi čudovitih dogodkov, katere je popisal takratni ljubljanski škof Peter pl. Seebach v listu na papeža, začelo romanje k Novi Štifti na Metuljski hrib, kjer se je med drugim prikazala Marija v zvezdi med sv. mašo. Kmalu potem se je postavila tukaj kapela. Opeke, najdene v novejšem času, nosijo vtisnjen napis: PF. EPS. LA. 1561. Potem zidano cerkev, ki je imela tri ladije, 11 oltarjev in je imela tudi zunaj slike (rožni venec ali križev pot), je posvetil ljubljanski škof Tom. Chrön. Relikvijar v altarju je imel spodaj letnico 1612. Leta 1850 je ta veličastna romarska cerkev pogorela. Takratni župnik Gašper Dornik je na istem mestu pozidal novo cerkev v romanskem slogu, samo eno ladijo s prizidanim prezbiterijem in dvema zvonikoma ob vhodu. To cerkev je dne 15. avgusta 1854 posvetil lavantinski škof Anton Martin Slomšek. V glavni altar je vložil isti relikvijar kot poprej Tom. Chrön, le da je dodal nekaj novih relikvij v glinasti posodi, in na dnu dal vrezati letnico 1854. Leta 1910 je cerkev dobila nov glavni altar iz marmorja, ki je bil dne 21. maja 1911 od škofa dr. Mihaela Napotnika posvečen, ali relikvijar se ni več porabil poprejšnji. Cerkev je znana romarska cerkev in ima 5 altarjev. — Župnija Nova Štifta je bila ustanovljena leta 1774, vendar pa ne spada med jožefinske ustanove. Poprej je spadala pod župnijo Gornjigrad. Prvi župnik je bil Matevž Justin, ki se je posebno trudil, da se je župnija ustanovila. Župnija šteje danes prebivalcev 883. V preteklem letu 1933 je bilo rojenil 29 otrok. Umrlo je v tem letu 9 ljudi. Poroki ste bili dve. Nekdaj je bila pri romarski cerkvi ustanovljena roženvenska bratovščina dominikanska, v katero so se sprejemali ne le domačini, temveč tudi od daljnih krajev prihajajoči romarji. To spričuje velika knjiga z imeni. Pozneje je ta roženvenska bratovščina zaspala. Sedaj je v župniji bratovščina živega rožnega venca, ki šteje sedaj 20 rož. Kanonično je ustanovljen

V Kanadi

živi 4,285.388 katoličanov. V teku zadnjih 10 let je narastlo število istih za 1 milijon in to na račun protestantizma.

V svobodni državi Irski obiskuje osnovne šole 500 tisoč otrok. Od teh jih odpade 95 in pol od sto na kat. osnovne šole. Srednje šole obiskuje 32 tisoč dijakov. Od teh odpade 8 desetin na kat. šole, katerih je 230 v celi državi.

Na Japonskem

je nedavno umrl znameniti admiral Jamamoto. Pred svojo smrtjo je prestopil v katoliško Cerkev.

— Da, državni pravdnik vas bo dal zapreti, ker ste se proglasili za župnika in ste dali zapreti cerkev, ki jo ima oblast za svojo last.

— O ljubi Bog! — je vzdihnila grofica. Teta Sidonija pa je vsa vzhičena razširila roke proti nebu in je vzkliknila:

— Mučeniška krona! Kaka sreča!

— Zbežati bote morali preko meje — je dejal resno grof.

Kaplan se je dvignil s stola. Obledel je. Za hip je pomolčal, potem pa je pogledal grofa in je odločno dejal:

— Gospod grof, tega ne bom nikdar storil. Bežati preko meje?! Storil sem le to, kar sem moral storiti kot dober katoliški duhovnik. Vi ste mi ponudili zatočišče. Jaz sem ga sprejel, a ne kot človek, marveč kot varuh Najsvetejšega. Božji Zveličar je sedaj vaš gost. Pod vašim krovom biva in jaz ga moram čuvati. Poleg tega sem dušni pastir. Verniki v Heiligenbergu so izgubili župnika in tako je tembolj potrebno, da ostanem tukaj. In ostal bom ter žrtvoval vse za narod, ki ga bodo stiskali nesrečni odpadniki.

Dalje sledi.

III. red sv. Frančiška. Precejšnje število je vpisanih v družbi vednega češčenja. Bratovščina Srca Jez. ima mnogo članov, enako tudi bratovščina Srca Mar. Srcu Jez. se je v župniji že leta 1925 posvetilo 116 družin, katerim se je pozneje pridružilo še pet nadaljnih. Tudi delo za katoliško akcijo v župniji se dobro razvija. Versko življenje župnije se lahko opazuje pri spovednici in pri obhajilni mizi, h kateri je leta 1933 pristopilo nekako 9000. Dne 4. julja 1933 se je v Novi Štifti delil zakrament sv. birme in sicer 121 birmancem. Glavni romarski shodi se vršijo na binkoštni pondeljek, na Veliko Gospojnico in na Malo Gospojnico. Prihajajo pa romarji tudi ob drugih priložnostih.

— —

Rečica ob Savinji. Župnik Požar Alfonz. Število duš 3100. Lani je bilo 69 krstov, 13 porok in 53 pogrebov. Sv. obhajil je bilo 24.000. — Rečica, središče Gornjesavinjske doline, kaže, že po svojem farnem patronu sv. Kancijanu na zelo veliko starost. Njen začetek sega že v rimske čase, kakor kažejo izkopani rimski spomeniki. Župnija je nastala že 1140—1173, torej skoraj istočasno kakor benediktinski samostan Gornjigrad, ki ga je ustanovil 1140 oglejski patriarh Peregrin, najbrž tudi ustanovitelj rečiške župnije. Že 1173 je zboroval v cerkvi sv. Kancijana oglejski očak Udalisk z mnogimi dostojanstveniki. V listinah se pa nahaja neki Matija, 1247 naveden kot župnik rečiški. Župnija, še sedaj največja v tej dolini, je bila poprej še dosti večja; saj so se od nje odcepili v teku stoletij lepi kosi in ž njimi povečali novo nastale sosedne župnije Šmartno ob Dreti, Nazarje, Sv. Frančišek Ksaverij itd. Prvotna romarska cerkev, kateri je pozneje bil prizidan gotiški zvonik, je pogorela v požaru dne 13. 4. 1799 z župniščem in vsemi matic mi vred. Sedanjo cerkev pa so postavili takoj in jo je dne 19. 6. 1804 posvetil škof Leopold II. Maks grof Firmian. S cerkvijo vred se je postavilo tudi župnišče s silnimi kamenitimi zidovi. Kos obzidja, ki je obdajalo cerkev — tabor zoper Turke — obstoja še sedaj. Glavni altar je posvečen sv Kancijanu, stranska pa v kapelicah desni »Ecce homo« (»Glej, človek«), levi pa Žalostni Materi božji. Dne 4. 10. 1924 je dobila cerkev nove bronaste zvonove v teži 5568 kg za 393.216 Din. Prvi zvon (39 q) je tretji največji v škofiji. Leta 1930 je cerkev na novo poslikala češka umetniška družba »Ars sacra« iz Prage. Izmed podružnic je najbolj znana romarske cerkev M. B. na Kokarjih s tremi altarji. Imenuje se 1624 v listinah, a je stala že poprej, ker je nekokrat na petek v postu pripeljal gornjegrajski opat Kašpar (1453—1461) silno procesijo s sv. Rešnjim Telesom semkaj, da izprosi pri Mariji rešitev od strašne zime, ki je hotela isto leto vse uničiti. Zato je še zdaj glavni shod romarjev ta dan in pride še vedno veliko ljudi od vseh vetrov semkaj na božjo pot. Sv. Katarina na Gorici, posvečena najbrž 1614 od apostolskega ljubljanskega škofa Tomaža Hrena, ki se je mnogo udejstvoval v tej fari, je bila 1932 s kokarsko vred lepo poslikana. Ima tudi tri altarje in vso oskrbo kake župnijske cerkve zaradi pogostega sv. opravila tukaj. Poleg te cerkve je trirazredna podružna šola, v trgu pa petrazrednica. Najstarejša podružnica sv. Janeza Krstnika Št. Janž (na polju) se nahaja pa že 1347 v listinah. Ima dvoje stranskih kapel z altarjema sv. Florijana in sv. Apolonije. Tukaj je bila tudi rimska naselbina. — Župnija je imela zadnja leta zapored sv. misijone, duhovne vaje za zakonske, lani za fante itd. III. red šteje kakih 500 udov, dr. vednega češčenja 130, družba krščanskih družin 286, Apostolstvo mož in fantov 180, nova Mar. družba žen 200, deklet 300, v Mar. vrtcu so vsi otroci obeh šol, ki hodijo vsi mesečno k sv. zakramentom. Leta 1933 je imel Slovenec 26 naročnikov, Slovenski gospodar 113, mnogo Domoljub, Bogoljub je prihajal v župnišče v 135, Glasnik v 110 izvodih, več izvodov Cvetja, Katoliških misijonov itd. še pri posameznih naročnikov. Mohorjanov je bilo 160. Za sv. misijone, dijaško semenišče itd. je dala župnija vsako leto lepe stotake in tisočake, za novo bogoslovnico v zadnjih šestih letih okroglo 16.000 Din. — KA se organizira.

Solčava. (Ker uredništvo ni dobilo potrebnih podatkov, ne more podati o župniji zadostne slike.) Župnik Arko Leopold. Število duš 842. — Cerkev je bila zidana v 11. stoletju. Posvečena je Mariji Devici Snežni. — Duhovno življenje: III. red 61, Dr. vednega češčenqa 28, Dr. kršč. družin vse družine, Br. Srca Jez. in Mar. 508 (vpisanih), Br. rožnega venca 63, Br. živega rožnega venca 48, Br. karmelske Matere božje 46, Marijina družba za dekleta 68, BCM 35, DD 48, DŠV 30. — KA še ni organizirana.

Za našo deco

Otrok — duhovnik.

Bilo je za časa francoske revolucije. Kruti verski nasprotniki, ki so takrat vladali francoskemu narodu, so rabili vsa sredstva, da bi iztrgali vero iz src pobožnega prebivalstva. Ni ga bilo človeka, ki bi v tem času bil varen pred zalezovalci, le sramotenje vere in nebrzdano prostaštvo je bilo često zlasti odpadnikom v varstvo pred zaporom in obglavljenjem. Cele trume ljudi so dan za dnem tirali v zapore. Vsakega, ki je ostal stanoviten v veri, so smatrali za največjega hudodelca in izdajalca domovine. Celo ljudi iz plemiških rodbin so zapirali v ječe in jih obglavljali. Zlasti duhovnike in redovnike so kruto preganjali ter jih na tisoče pomorili. V cerkvah so postavljali brezbožniki na glavne oltarje kipe nedostojnih in skoraj nagih — žensk, ki so predstavljale boginje znanosti in razuma. Vsaka služba božja in delitev sv. zakramentov je bila pod smrtno kaznijo prepovedana.

Duhovniki, ki so vsled neprestanega skrivanja ostali pri življenju, so z žalostnim srcem gledali vse to početje. Najrajši bi javno priznali svojo vero ter šli na morišče, kjer bi umrli kot mučenci, toda zvesti pastirji so morali skrbeti za svoje ovce. Hodili so v civilni obleki in pod različnimi pretvezami po hišah, kjer so v nočnih urah maševali in delili preganjanim vernikom kruh življenja.

Toda vse drugače je bilo v ječah. Tu ni bilo nikogar, ki bi vernikom delil sv. obhajilo, kajti vse duhovnike so takoj pomorili. Dan za dnem so peljali nove žrtve na morišče, a nobeden izmed teh se ni mogel prej spovedati in sprejeti sv. obhajila.

Nekega večera je vstopil v neko pekarno v Parizu mlad fant in je prosil, da bi ga sprejeli v službo kot pekovskega vajenca. Gospodar ga je peljal v posebno sobo, kjer mu je rekel, da se mora o tem pogovoriti z ženo. Kmalu je prišla tudi žena in oba sta enoglasno sklenila, da ga sprejmeta v službo. Mladenič jima je naposled razodel, da je katoliški duhovnik, ki hoče s tem, da bo nosil kruh po hišah, nositi tudi zatiranim katoličanom kruh življenja. Oba sta bila nad to požrtvovalnostjo zelo začudena in sta mu obljubila, da mu bosta v vseh zadevah šla na roko. Duhovnik je nato pripovedoval: »Do sedaj sva hodila z nekim tovarišem po hišah ter v kakšnem skrivnem stanovanju opravljala sv. daritev in delila vernikom sv. obhajilo. Toda mojega tovariša so pred par dnevi brezbožniki zalotili in ga zaprli. Danes zjutraj pa je že, kot mučenec, položil svoje življenje na žrtvenik ter odhitel k svojemu Stvarniku po plačilo.« Po teh besedah mu je postalo slabo in zgrudil se je na stol. Pek in njegova žena sta ga skušala zopet spraviti na noge. Ko je za nekaj trenutkov prišel zopet k zavesti, jima je povedal, da že več dni ni ničesar zavžil in da se je zgrudil na stol vsled oslabelosti. V smrtni

sili je začel prositi za malo okrepčila, da ne bi umrl od gladu. Gospa je hitro naročila služkinji, naj pripravi čaj in ga hitro prinese v sobo, sama pa je prinesla iz jedilne shrambe par kosov potice. Ko je bil čaj pripravljen, mu je oboje ponudila. Duhovnik se je zopet okrepčal in jima govoril dalje o svoji usodi.

Hipoma so se odprla vrata in v sobo je vstopil majhen, komaj 8-letni deček, ki je začel jokaje pripovedovati, da ga je na ulici napadel neki zlobnež in mu vrgel kamen v glavo, tako da je dobil hudo rano. Za njim sta še prihiteli dve starejši deklici, ki sta ponovno povedali mami, kaj se je zgodilo na ulici. Gospa je izprala dečku rano ter jo zavezala, gospodar pa je pripovedoval duhovniku, da je ta deček, Evgen po imenu, sin nekega grofa, ki je bil pred kratkim vržen s svojo ženo v ječo in njegovo graščino je vzela država. Vse to so mu storili radi tega, ker je ostal zvest katoličan in ni hotel pristati na zahteve brezbrižnikov. Ubogi osemletni Evgen pa je bil vržen na cesto in ni znal kam bi se zatekel. Usmilil se ga je ta sicer premožni, toda javnosti manj znani pariški pek in ga vzel za svojega. Otroka so njegovi starši zelo strogo in krščansko vzgojili, tako da so ga vsled njegovih vrlin čislali vsi, ki so ga poznali. Vpliv lepih naukov, katere mu je dajala njegova pobožna mati, se je pokazal pri ravnokar omenjenem dogodku. Ko ga je namreč napadel na ulici neki zlobni deček in ga pošteno nabil, se ta ni maščeval nad njim, ampak ga je še prosil za odpuščanje. Ko so mu pozneje dejali njegovi tovariši, da je neumen, zakaj se ni nad njim maščeval, ampak se je celo pred njim ponižal, jim je ta odvrnil: »Ali ne veste, kaj nas je Kristus učil, da moramo ljubiti tudi sovražnike ter jim odpuščati in za nje moliti.«

Dalje sledi.

Katoliški pojavi

Romarski odbor KA sporoča na razna vprašanja, da se romanj, katere priredi ljubljanski romarski odsek, oziroma Dobrodelnost, lahko udeleže tudi romarji iz lavantinske škofije. Mariborski odbor ne namerava letos radi škofijskega evharističnega kongresa prirediti večjih romanj. V načrtu ima le romanja v manjših skupinah do 30 oseb v Marijino Celje, k Gospej Sveti na Koroško in sredi junija na Trsat v zvezi z izletom na Plitvička jezera. Ako se bode oglasilo dovolj udeležencev, se bo priredilo tudi enako romanje v Lurd. Lanskoletna skušnja je pokazala, da so romanja v skupinah po 30 udeležencev veliko prikladnejša, kakor pa pri veliki udeležbi ter se bomo v bodoče v glavnem držali le v malih skupinah. Pojasnila daje: Romarski odbor KA v Mariboru, Aleksandrova cesta 6, I. nadstropje.

»Vztrajajte v borbi!« Po katoliških cerkvah bratislavske škofije so dne 25. marca t. l. brali novo pastirsko pismo, ki ga je naslovil kardinal Bertram svojim duhovnikom in vernikom, v katerem nadškof obžaluje preganjanja, ki jih mora katoliška duhovščina prenašati obenem s trpljenjem, ki je zadelo sploh vse vernike. Vse napadajo, kar je katoliškega, vse zasramujejo, vero in njene predstavnike. Verska šola, kat. društva, kat. ustanove, nič jim ni sveto. »Jaz, ki bom polagal odgovor za svoje vernike«, piše kardinal, »imam sveto dolžnost, da se z odločnostjo postavim v bran za pravice cerkve, ki jih branim s prepričevalno jasnostjo in z dostojanstvom, ki se ne sme ničesar

plašiti. Pozivam tudi svojo duhovščino, naj nikakor ne preneha boriti se javno, a s krščansko ljubeznijo, proti vsemu tisku, ki napada našo sveto vero. To je ena najvažnejših nalog naše dobe.«

Nova katoliška cerkev v Moskvi. Že leta 1330 so v Mskvi zgradili Jožefovo katedralo. Letos bodo to cerkev porušili, da pridobijo prostor za razširjenje uradov komunistične stranke. Ob enem pa dobi Moskva novo katoliško cerkev. V pogodbi z Združenimi državami je bilo namreč določeno, da mora sovjetska Rusija pustiti verske svoboščine ameriškim državljanom. Med temi so seveda bili katoličani. Nedavno je prispel v Moskvo rimsko-katoliški duhovnik p. Leopold Brown in sicer iz Združenih držav. Med Američani je mnogo katoličanov in ta pater je takoj pričel z odločno akcijo za zgradbo nove katoliške cerkve. Denar za novo cerkev je že zbran. Sovjetske oblasti so tudi že odkazale stavbišče za novo katoliško cerkev. V najkrajšem času bodo pričeli graditi novo lepo zgradbo.

Materijalizem in svetost. De la Palisse je ob priliki kanonizacije Louise Marillac zapisal v časniku »Petit Journal« sledeče iskrice: »V teh gnusnih dneh, ko brodimo sredi samih zločinov, pred katerimi je strah celo sodno oblast in trepečejo varuhi javnega blagra, posvetimo vsaj eno misel najnovejši francoski svetnici Louisi Marillac. Še predno smo brali po časopisju, da je proglašena za svetnico, jo je večina Francozov poznala kot ženo velikega srca, ki je pred davnimi leti ustanovila družbo usmiljenih sester, ki so postale služabnice trpljenja in revščine po vsem svetu.« — »Mi kajpada rajši beremo zgodovino in življenjepis kakšnih lopovov ali sleparjev, kakor pa življenje kakšnega svetnika. S tem ni rečeno, da imamo rajši zločin kot pa čednost, mi samo mislimo, da je čednost brez vsake zanimive zgodovine, brez zgodb . . . In mi ljubimo avanture. Kako se vendar motimo. Življenje vsakega svetnika je velikanska drama, polna velikih borb in strašnih skušnjav, neprestanih avantur, kjer igra človeško meso najstrašnejšo vlogo. Saj so svetniki ljudje, ki so začeli zametovati površne človeške zabave, ker jim je bilo žal za izgubljeni čas, ki so ga rajše posvetili ljubezni in utešavanju trpljenja drugih.« — »Res je, za vsakogar te vrste nadnaravna veselja niso dostopna. Toda kadar pa je človeška družba prišla tako daleč, da jo je sram velikih duhovnih vrednot, ki so jih proslavili svetniki, kadar postavlja oltarje samo golemu telesnemu uživanju, potem je skrajni čas, da se zaveda, kako propadla je in degenerirana.«

Izredni misijonski uspehi v Belgijskem Kongu. Apostolska delegacija Belgijskega Konga je pred nedavnim objavila statistiko, ki kaže ogromen napredek katoliških misijonov v zadnjem letu. Katoliško prebivalstvo Belgijskega Konga in belgijskih mandatarnih pokrajin Ruanda in Urundi znaša trenutno 1,081.957. Prirastek je v zadnjem letu znašal 142.446 vernikov. Leta 1931 je bilo na istem ozemlju 816.957 katoličanov, kar pomeni v dveh letih prirastek za 32 odstotkov. V zadnjem letu je bilo krščenih odraslih 109.911, na sveti krst se jih pripravlja približno 75 tisoč. Otrok je bilo krščenih v tem času skoro 60.000; poročenih je bilo nad 25.000, sv. obhajil je bilo podeljenih preko 16 milijonov. V bolnišnicah in v manjših zdravstvenih postajah, po številu 294, je

dobilo pomoč preko 4 milijone bolnikov, v ustanovah za gobave se nahaja nad 500 gobavcev. Dejansko je vsa vzgoja v Belgijskem Kongu v rokah misijonarjev. V misijonskih šolah je namreč preko 375.000 otrok, od teh skoro 14 tisoč v srednjih šolah. Tuje misijonsko osebje znaša 2122 (733 duhovnikov, 435 misijonskih bratov in 954 misijonskih sester), od domačih je 33 duhovnikov, 40 bratov in 70 sester. V štirih velikih in v 19 malih semeniščih se vzgaja in šola 110 bogoslovcev in 834 gojencev malih semenišč.

Ali je čudno..?

Kaj? Da se o »KARITAS« toliko piše in govori . . . Nikakor ne, kajti ona je že marsikateremu revežu pomagala v največji stiski, ko ni vedel, kje bi vzel denar za trugo, pogrebne stroške itd. itd.

»KARITAS« je posmrtninsko zavarovanje. Zavarovati se lahko da vsaka zdrava oseba od 7. do 80. leta. Ob pristopu je treba plačati samo 10 Din. Glede plačevanja premij nudi »KARITAS« zavarovancem velike ugodnosti. Višino mesečnega zneska si lahko določi vsak sam. Najmanjši znesek je 5 Din, največji pa 75 Din. Še ena ugodnost je pri tem zavarovanju. Starši lahko zavarujejo otroke, otroci starše, sorodnik sorodnika itd., seveda vedno z vednostjo zavarovanja.

Ste že zavarovani pri »KARITAS«? Ako ne, se nemudoma zanimajte za to zavarovanje. Čim mlajši se daste zavarovati, tem večja je zavarovalna svota.

Vsa pojasnila dobite pri vodstvu »KARITAS« v Mariboru, Orožnova 8.

Koledar od 8. do 14. aprila.

8. april, nedelja: prva povelikonočna. — 9. april, pondeljek: Oznanjenje M. D. — 10. april, torek: Ezekiel, prerok. — 11. april, sreda: Leon I., papež, c. u. — 12. april, četrtek: Julij, papež. — 13. apr. petek: Hermenegild, muč. — 14. april, sobota: Justin, mučenik.

Glavni mesečni namen za april, blagoslovljen po sv. očetu: Obilni sadovi sve. leta. — 8. april, nedelja: Letošnji prvoobhajanci. — 9. april, pondeljek: Katoliški tisk. — 10. april, torek: Delo katoliške akcije. — 11. april, sreda: Verski zavodi in šole. — 12. april, četrtek: Dušni pastirji. — 13. april, petek: Naš apost. nuncij. Konkordat. — 14. april, sobota: Duhovne vaje in Duhovni domovi.

Tiskar: Tiskarna sv. Cirila v Mariboru, predstavnik Albin Hrovatin v Mariboru. Urednik: Franc Kolenc, korni vikar v Mariboru. — Izdajatelj: Mariborske župnije, predstavnik Franc Kolenc, korni vikar v Mariboru.

Poštnina plačana v gotovini. Posamezna številka stane 1 Din.
Leto 6. Štev. 15.

NEDELJA

Izhaja vsak petek.
Cena:
Celoletno 24 Din, polletno 12 Din, mesečno 2 Din. Inozem. 48 Din.

Tednik za versko življenje

Maribor, dne 15. aprila 1934.

Uredništvo: MARIBOR, Aleksandrova cesta 6/I.
Uprava: Maribor Koroška cesta 5.
Ček. rač. 15237.

Jezus dobri pastir.

Nedelja Dobrega Pastirja.

1. Nedeljska božja beseda.

Evangelij:

Jan. 10, 11—16.

Jaz sem dobri pastir. Dobri pastir dá svoje življenje za ovce. Najemnik, ki ni pastir in ovce niso njegove, vidi volka priti in ovce popusti ter zbeži, in volk jih pograbi in razkropi. Najemnik pa zbeži, ker je najemnik in ga za ovce ni skrb. Jaz sem dobri pastir in poznam svoje in moje poznajo mene, kakor mene pozna Oče in jaz poznam Očeta; in svoje življenje dam za ovce. Še druge ovce imam, ki niso iz tega hleva; tudi tiste moram pripeljati: in poslušale bodo moj glas in bo ena čreda, en pastir.

—

»Jaz sem dobri pastir« (Jan. 10, 11.)

Slika dobrega pastirja se najde v katakombah preko stokrat. Kaj je bil Dobri pastir prvim krščanskim časom? Voditelj, Tolažnik, Pomočnik! Kdor danes raziskuje socialno življenje, bo naletel na grozne prepade dušnega in telesnega gorja: to so katakombe 20. stoletja! To je valovje, ki vidoma raste; ki nosi v sebi gorje in sovraštvo, trpljenje in strast. In to ljudstvo postaja gospodar naše usode in postave; to ljudstvo bode postalo volk, ki bo razsodnik o naši prostosti in našem življenju. V zapuščenem kraju pariškega predmestja je našel duhovnik mladega vagabunda in mu je govoril o ljubem Bogu. »Ljubi Bog? Kdo je to?« — Duhovnik mu je pokazal križ. »Glej, dečko, to je lj. Bog!« — »Ne! Na tem križu Bog? Saj se še ne zgane ne.« — Resnično! Bog, ki se niti ne zgane, je simbol teh žalostnih krajev in zapuščenih družin! Kdo more prenoviti obličje nesrečnih človeških naselbin? Le Dobri Pastir! Podajmo njegovo podobo, kakor jo o svojem župniku opisuje samozavesten voditelj boljševizma v pariškem predmestju.

»Recite, kar hočete! Ako še nismo napravili velikega večernega pohoda, se to ni zgodilo radi strahu pred policijo, ali pred vojaštvom. Marveč zavoljo Vas, gospod župnik! Vi ste zajeli veter z naših jader. Veste, moč naše stranke je v družini, v tesno združeni Rdeči družini. To je naša strojna žaga. Da stroj dobro teče, ne sme žagi manjkati nobenih zob. Zobje, to so družine! Odkar ste Vi k nam prišli, Rdeča družina nima več vseh zob. Tu je deček prvoobhajanec, tam je deklica Marijin otrok; po drugod ste pridobili ženo; nekje ste vjeli celo moža. Stroj škriplje, ne gre več. In najhujše za nas je to, da ne moremo biti hudi na Vas. Vi niste prišli k nam: ne zaradi denarja, ne zaradi politike. Pregledali smo Vas. Vi imate ideale. Ne sicer naše ideale, vendarle ideale. In najnevarnejše na tem je to, da se nas ne bojite: Vi nas ljubite!« To je slavospev, ki ga poje Dobremu pastirju boljševik, ki je že spregledal. Vidi se, pod pepelom še tli krščanska zavest. Čuvaji ognja, zanetimo plamen!

—

2. Nedeljska molitev.

Jaz sem dobri pastir, ki pasem svoje ovce in dam življenje zanje, aleluja.

V. Ostani z nami, Gospod, aleluja.

O. Ker se večeri, aleluja.

Molimo: O Bog, ki si s ponižnostjo svojega Sina onemogli svet dvignil: podeli svojim vernim trajno veselje, da boš njim, ki si jih otel pogubi večne smrti, dajal uživati večne radosti. Po istem Gospodu našem . . .

O. Amen.

—

3. Prečitajte in še drugim pokažite!

1. Posvečuj Gospodov dan! (tretja božja zapoved).

2. Posvečuj zapovedane praznike! (prva cerkvena zapoved).

33. Bodi ob nedeljah in zapovedanih praznikih pobožno pri sv. maši! (druga cerkvena zapoved.)

Kakor ostale božje in cerkvene zapovedi, je tudi te tri dolžan vsak katoličan zvesto izpolnjevati.

Pri sv. maši je tisti, ki prisostvuje vsaj vsem glavnim delom sv. maše, ne zadosti pa zapovedi tisti, ki za par trenutkov pokuka med sv. mašo v cerkev. Kdor po lastni krivdi ob nedeljah in ob praznikih ni pri službi božji, ima smrtni greh.

Opominjaj svoje znance, sosede, sorodnike itd., naj zvesto izpolnjujejo te zapovedi. Sam pa dajaj v izpolnjevanju dober vzgled!

—

Katoliška akcija

Kristusov čolnar.

Dalje.

Poglej malo okoli, kaj se danes godi s kraljestvi! Narod, ki je dozorel, da sam po svojih zastopnikih vlada, je stopil pred kralja in mu dejal: »Mi smo dorasli, zdaj vzamemo vlado sami v roke, ti pa se umakni, ne potrebujemo te več.« Ako narod tega zlepa ne doseže, gre do skrajnosti: povzroči revolucijo, vrže kralja raz prestol, da mora bežati pred lastnim narodom. — Kdaj se je v božji kat. Cerkvi kaj takega sploh moglo misliti? Kdaj se je vesoljno človeštvo, ki ga vlada rimski papež, drznilo samo misliti na tak prevrat? Nikdar, ker dobro čuti, da ta oblast ni potekla preko njega na vladarja, ampak je naravnost od Boga, zato se zaveda, da nima do njega nikake pravice.

»Res je tako, res je«, mi odvrne prijatelj, »človek si ne more tega razložiti drugače, kakor da papeža krije božja oblast.«

Dalje.

e) Delokrog župnijskega vodstva KA.

Preden bo izrečena beseda o delokrogu župnijskega vodstva (župnijskega odbora in sveta) KA, naj bo še enkrat naglašeno, kako si dušni pastir izbere župnijsko vodstvo.

Duša vsega dela v župnijski KA je dušni pastir sam. S tem ni rečeno, da mora za vsako delo sam prijeti in ga dovršiti. Ne. Le to je naglašeno, da se mora vršiti vse preporodilno delo po njegovih nasvetih, z njegovo vednostjo, pod njegovim vodstvom itd. Delo samo vršijo njegovi dušnopastirski pomočniki, laični apostoli, člani župnijskega sveta in župnijskega odbora KA — župnijsko vodstvo KA. Kako torej izbere dušni pastir župnijsko vodstvo?

Najvažnejše načelo pri izbiri župnijskega vodstva je to, da dušni pastir pri izbiranju ne gleda na to, kako se kdo udejstvuje v javnem življenju, tudi ne na to, ali je kdo bogat in ugleden, marveč gleda samo na to, kako izpolnjuje kdo božje in cerkvene zapovedi sam in kako jih izpolnjujejo člani njegove družine. To mora biti edino merilo pri izbiri članov in članic župnijskega vodstva, kajti v vseh župnijah najdemo primere, da vsi »naši« niso vzgledni katoličani, med tem ko je marsikateri »ni naš« z ozirom na izpolnjevanje verskih dolžnosti dober katoličan.

Kaj spada v delokrog župnijskega vodstva? Vse javne zadeve v župniji. Župnijsko vodstvo KA mora posvečati skrb sploh vsem zadevam, ki so v zvezi z vsestranskim življenjem v župniji: ono mora skrbeti, da se pospešuje vse, kar dviga pravo katoliško življenje, in se zatira vse, kar je v nasprotju. Med splošne zadeve spada med drugim: 1. Skrb za lepoto hiše božje; 2. pridobivanje vseh župljanov za zvesto izpolnjevanje verskih dolžnosti; 3. dobrodelnost; 4. delo za

katoliški tisk; 5. borba zoper nenravnost, pijančevanje, sovraštvo itd. To so zadeve, ki jih najdemo v vseh župnijah, razen teh pa imajo posamezne župnije še razne posebnosti, ki jih dušni pastirji in vneti apostoli lahko zasledijo.

— — —

1. Skrb za lepoto hiše božje. — Vsaka družina ima svoj dom. Vsi župljani pa imajo skupni dom — cerkev. Kakor si vsakdo prizadeva, da bi bilo v domači hiši vse prijetno, razmeram primerno lepo, tako si morajo vsi župljani prizadevati, da je v skupnem domu — cerkvi, ki je obenem hiša božja, prijetno in razmeram primerno lepo. Vse župnije ne morejo imeti velikih, novih, bogatih cerkva, pač pa lahko imajo vse župnije snažne in okrašene cerkve. Za snago in okraševanje mora skrbeti župnijsko vodstvo KA. Ta naloga ni ravno težka. Treba je le nekoliko požrtvovalnosti. V vsaki župniji se najde nekaj ljudi, zlasti deklet, ki bodo teden za tednom posvetile nekaj časa in truda snaženju in krašenju cerkve. Ravnotako pa se tudi v vsaki župniji najdejo ljudje, ki od časa do časa radi darujejo kak dinar za potrebna popravila v cerkvi. Treba je le ljudi, ki med župljani na primeren način budijo smisel za vse to. Prvi je za to poklican dušni pastir. Z ljubeznivo prošnjo na prižnici in ob drugih prilikah bo dosegel vse. Poklicani pa so za to tudi člani župnijskega vodstva KA, ki se na sejah razgovorijo o vsem, kar je potrebno v cerkvi, in potem s svojim vzgledom in primerno besedo pridobivajo svoje sožupljane za požrtvovalno sodelovanje.

Dalje sledi.

»Še nekaj me zanima: bral sem namreč, da sv. Peter sploh ni bival v Rimu in da ni tam umrl in temu podobno.«

»O tem pa se pogovoriva jutri.«

III.

Sv. Peter v Rimu.

Drugo jutro me je že prijatelj čakal v vseučiliški knjižnici.

»Točen si, to je lepo, točnost je kraljevska čednost!«

»Čimdalje bolj se mi zde zanimiva vprašanja iz cerkvene zgodovine, preko katerih se v šolah pri svetni zgodovini s tako lahkoto preide, če se kar kratko in malo ne izpuste. Uvidevam, da so vse premalo uvaževana in bi zaslužila mnogo več pažnje.«

Dalje sledi.

Iz življenja za življenje

SV. JANEZ BOSKO, PREDHODNIK KATOLIŠKE AKCIJE.

3. Velik poklic.

Delo, za katero je Marija vzpodbudila in pripravila Janeza Boska, se more v polnem pomenu besede imenovati: katoliška akcija. Marija je označila, očuvala in blagoslovila njegovo prizadevanje, da je ustanovil Salezijansko družbo. Ravnal se je po navodilu svetega Frančiška Saleškega: »Delo, ki ga pričenjamo, bodi vedno boljše ko delo, ki smo ga pravkar izvršili. Tako naj gre naprej, dokler ne zapustimo sveta, da pričnemo drugo življenje, za katerim nič boljšega priti ne more.« V tem duhu je vodila in utrjevala Boska Marija v ponovnih prikazovanjih v sanjah. Bosko je spoznal, da se nam je daroval Bog po Mariji in On hoče, da se mu tudi mi darujemo po Mariji za blagor neumrjočih duš. Don Bosko je z Marijino pomočjo po mladini pridobival mladino. Ali ni vedra in sveža »udeležba lajikov na hierarhičnem apostolatu«, kakor je katoliško akcijo, ne brez božje Previdnosti, da je važnost in stvarnost katoliške akcije

in svetniško slavo Janeza Boska proglasil prav oni mož, ki je v svojih mladih letih videl v don Bosku živ zgled in opomin katoliške akcije. V veliki dobi živimo in velikega moža vidimo na Petrovem prestolu, ki nam oznanja in naroča velike reči. Don Boskova akcija je bila pred vsem katoliška akcija mladine. Na čigav naslov se glase primerneje sledeče besede: »Nadaljujte s tem delom, dragi sinovi, v duhu, ki je lasten vašim letom. Toda delajte tudi z disciplino, kajti brez discipline in metode so najboljši nameni brez učinka.« To misel je izrekel papež Pij XI. katoliškim belgijskim dijakom v aprilu 1933. To disciplino in metodo je papež kot mladenič videl v Boskovem delu.

—

ALI HOČEŠ BITI IZOBRAŽEN?

(Iz »Domoljuba«.)

Ali ti je znano,

— da je predsednik irske republike De Valera odločen katoličan in da se kot najvišja glava v državi ne sramuje streči duhovniku pri sv. maši?

— da je predsednik avstrijske republike dr. Miklas zelo izobražen mož, a ga vzlic temu ni bilo sram, da je lansko leto v dunajski stolni cerkvi, polni naroda, javno in na glas molil sv. vero?

— da je avstrijski državni kancler dr. Dollfuss kot vsak drug priprost katoličan opravil lansko leto v Rimu spoved in prejel sveto obhajilo, da si pridobi jubilejni odpustek?

— da je nedavno 800 inženjerjev (bivših dijakov visoke tehnične šole in drugi priznani učenjaki šole v Parizu) skupno prejelo v pariški stolnici zakramenta svete pokore in sv. Rešnjega Telesa?

— da po naših mestih: v Ljubljani, v Zagrebu, v Sarajevu, v Belgradu, v Splitu in drugod pristopajo k mizi Gospodovi poleg kmeta in delavca tudi trgovci, učitelji, profesorji srednjih in visokih šol in drugi priznani učenjaki in umetniki?

Ali si že kdaj slišal,

— da je slavni nemški pesnik Göthe izjavil: Luter je napravil veliko napako, ker je iz protestantovske vere odstranil sv. spoved in tako napravil tisoče in tisoče ljudi nesrečne?

— da je slavni francoski učenjak Janet nazval velikanom Onega, ki je dal svetu zakrament sv. pokore?

— da je pred štirimi leti zagrebški zdravnik dr. Thaler v nekem časopisu hvalil sv. spoved in jo nazval najboljše zdravilo proti samoumoru?

— da je isto napisal v nekem zdravniškem listu nemški zdravnik dr. Meyer?

— da je še tisoče učenjakov ter vzgojeslovcev, pesnikov in drugih pametnih in zelo izobraženih ljudi, ki z največjo pohvalo govore o sv. spovedi?

Pa če vse to veš:
ne sramuj se,
bodi dosleden,
uvrsti se med prave izobražence
pojdi in opravi svojo velikonočno dolžnost!

—

KDO JE NAŠ NAJBOLJŠI PRIJATELJ?

Francoski častnik Paqueron, ki je bil dober katoličan, je nekoč obiskal svojega tovariša-častnika. Pred njegovo hišo je videl berača, čisto premočenega, dasi ni bilo dežja.

— Kaj se je zgodilo? — je vprašal sočutno.

— Nisem videl, da je na vratih g. polkovnika napis, da je beračenje prepovedano in sem stopil na hodnik ter sem prosil za miloščino. Služabnik me je nagnal in me je polil z vodo.

Paqueron je ves vznevoljen poslušal beračevo tožbo, nato pa je dejal:

— Ogrnite si moj plašč in malo počakajte!

Šel je v hišo. Po pozdravu je dejal prijatelju:

— Nauči svojega služabnika na dostojnost, da ne bo tvojega najboljšega prijatelja polival z vodo!

Polkovnik je strme poslušal.

— Kaj se je vendar zgodilo? — je vprašal, ko je Paqueron nehal s pridigovanjem.

— Hodi k vratom!

Pri vratih je Paqueron pokazal na berača in je rekel:

— Ta revež je v Kristusovem imenu potrkal na vrata, ker ni videl napisa, in sluga ga je polil z vodo. Revež, ki prosi v Kristusovem imenu, je naš najboljši prijatelj, ker nam s svojo zahvalo zagotavlja v nebesih plačilo.

Polkovnik je mirno poslušal te prijateljeve besede. Napis je dal takoj odstraniti in od tistega dne je bil radodaren podpornik revežev.

Kaj moramo znati iz katekizma?

Dalje.

Prva božja zapoved.

1. O veri.

Prvo, kar nam prva božja zapoved nalaga, je vera v Boga.

Vera je pot do Boga. Kdor hoče priti k Bogu, mora vedeti, da ta Bog biva. Vedeti mora, kakšen je ta Bog in kake dolžnosti mu nalaga ta Bog za dosego večne sreče.

O vsem tem govori vera. Ona je za zveličanje neobhodno potrebna. To je naglasil že Bog, zlasti pa naš božji Učenik Kristus, ko je dejal: »Kdor bo veroval, bo zveličan, kdor pa ne bo veroval, bo pogubljen.

Kako pa moramo verovati? To je nad vse važno vprašanje. Mar-

Kakor hrasti v viharju . . .
(Za vero očetov.)

Po Strachwitzu priredil Kolenc Fr.

Dalje.

— Tako je prav! — je navdušeno vzkliknila teta Sidonija.

Oglasila se je tudi Helena, ki je ves čas nepremično strmela v kaplana.

— Jaz vam bom pomagala. Za cerkovnika in ministranta bom dobra.

Grof je molčal zatopljen v misli.

— Dobro — je dejal naposled. — Razumem vas. Ostanite! Jaz bom držal besedo in vam bom v pomoč, toda kaj, če vas primejo?

— Nadomeščal me bo kaplan Follert.

— On ni dovolj odločen — je pripomnil grof.

To je vedel tudi kaplan, vendar pa je Follertu pripisal toliko možatosti, da se ni bal, da bi odpadel.

— Gospoda kaplana moramo dobro skriti — se je vmešal v pogovor mladi grofič. — Ko bi le bil jaz vedno doma! Stal bi na straži in bi vselej pravočasno doznal, ko ga bodo iskali.

Japonski katolicizem v številkah.

Po najnovejši statistiki, ki je bila dovršena 30. junija preteklega leta, ima Japonska v ožjem pomenu 13 cerkvenih okrožij. Eno od teh upravljajo japonski misijonarji (škofijo Nagasaki), tri misijonarji pariškega misijonišča (Tokio, Osaka in Fukuoka), dve nemški misijonarji iz družbe Božje besede (apostolski prefekturi Niigata in Ngoya), po eno nemški jezuiti (Hirošima in kat. univerzo v Tokiju), nemški frančiškani, španski dominikanci, kanadski frančiškani in do-

sikdo misli, da lahko veruje, kar hoče in kakor hoče. A temu ni tako. Katekizem nas uči, da

»V Boga moramo tako verovati, da imamo neomahljivo vse za resnico, kar je Bog razodel in po katoliški Cerkvi zapoveduje verovati.«

Tak in nič drugače. Vere si torej ne sme nihče sam ustvarjati, marveč mora vsak verovati to, kar se nahaja v sv. pismu in ustnem izročilu in kar uči sv. Cerkev. Vse to moramo imeti za neomahljivo resnico, ker je Bog neskončno resničen in svojo Cerkev varuje, da se v razodetih naukih ne zmoti.

Svojo vero moramo tudi pred ljudmi spoznavati, to se pravi, da moramo vedno in povsod odločno izjaviti in v življenju pokazati, da smo katoličani, četudi bi morali trpeti radi tega preganjanje. Prvi kristjani so umirali za svojo vero. Misijonarji umirajo za svojo vero. Mehiški, ruski, španski itd. katoličani so umirali in še umirajo za svojo vero. Ti so pokazali in kažejo svojo vero pred ljudmi.

Naša dolžnost pa ni le to, da verujemo vse, kar Cerkev uči in da svojo vero javno izpovedamo, marveč se moramo boriti zoper vse, kar veri škoduje.

Kaj veri škoduje?

Veri škoduje: veri sovražno berivo, brezverna družba in grešno življenje, zlasti napuh in nečistost.

Kdor čita protiverske časopise in knjige ter jih naroča, kdor je član protiverskih družb, kdor vero pred svetom zataji itd., greši zoper vero.

Vsak mora zlasti takrat pokazati, da je pravi katoličan, ko naroča časopise, knjige in pristopa h kakemu društvu. Kar ni katoliško, s tistim ne sme imeti nič skupnega.

Dalje sledi.

minikanci, italijanski salezijanci in poljski frančiškani (na otoku Sahalin). — Po ljudskem štetju iz l. 1832 je bilo na področju teh 13 cerkvenih okrožij 64,700.557 prebivalcev. Število katoličanov je od junija 1832 do junija 1933 poraslo od 98.143 na 100.491 vernikov, število tujih misijonarjev od 199 na 204. Domačih misijonarjev je bilo v preteklem letu 59, sedaj 64. Tudi pomožno osebje, domači in tuji misijonski brati in sestre, se je pomnožilo, prvi od 208 na 235, drugi od 596 na 692. Tudi število učencev v os-

— Ljubi mož — je vprašala v skrbeh grofica — ali ne boš imel neprilik, ako boš v gradu skrival gospoda kaplana.

— Kaj zato! — je navidez malomarno zamahnil grof. — Plačam globo, drugo pa se mi ne more zgoditi.

Olga, Helena in brat so tuhtali, kako bi skrili kaplana. Po daljšem tuhtanju so ugotovili, da bo najboljše skrivališče neka omara, vzidana v steno, ki je imela skrivne predale.

— Kaj pa, če ga kdo izda? — je vprašala Olga.

— Nikdo ga ne bo izdal — je odvrnila grofica. — Naši ljudje so zanesljivi.

— Samo stric Henrik ni zanesljiv — je dejal grofič.

Vsi so umolknili. Teta Sidonija je sklonila glavo. Iz oči so ji privrele solze. Hipoma je vstala in rekla:

— Strica prepustite meni! Njegov odpad je nekaj groznega, toda izdajalec ne bo postal nikoli. Bodite mirni!

Nato je grofica pozvonila. V sobo je prišel strežnik Robert. Grofica mu je naročila, naj gre

O z n a n i l a

MARIBOR:

Stolna župnija.

DUHOVNE VAJE

s proslavo sv. Janeza Bosco v stolni in mestni župnijski cerkvi v Mariboru od 19. do 22. aprila 1934.

»Tisti, ki mnoge vodijo v pravičnosti, se bodo svetili kakor zvezde na vse večne čase« (Daniel 12, 3). Ta beseda Svetega Duha se izpolnjuje že tudi na svetovnoznanem apostolu mladine po imenu don Bosco, ki je z letošnjim velikonočnim praznikom javno proglašen svetnikom, našim najboljšim priprošnjikom pred prestolom milosti božje.

Porabimo to lepo priložnost še v tekočem svetem letu našega odrešenja, popravimo še mogoče zamujeno svojo velikonočno dolžnost in opravimo pod zaščito sv. Janeza Bosco dobre duhovne vaje, ki se bodo vršile zlasti za mariborsko mesto od 19. do 22. aprila t. l. v stolni in mestni župnijski cerkvi sv. Janeza Krstnika, čigar ime je dobil dne 16. avgusta 1815. leta rojeni Bosco.

V četrtek, petek in v soboto, t. j. 19., 20. in 21. aprila zvečer ob 19. uri bo pridiga, po pridigi pa litanije pred Najsvetejšim in blagoslov ob koncu.

V nedeljo dne 22. aprila bo ob pol 6. uri pridiga, sv. maša pred Najsvetejšim, med sv. mašo skupno sv. obhajilo, po sv. maši blagoslov; ob pol 10. uri slavnostna pridiga prevzv. g. knezoškofa, pontifikalna sv. maša z zahvalno pesmijo pred Najsvetejšim in blagoslov.

Sv. Avguštin nas opominja, da le tisti svetnike prav častijo, ki jih zvesto posnemajo. Pridite torej vsi v duhovno šolo sv. Janeza Bosco, da slišite, kako je on posnemal in tako častil svetnike in svetnice božje, zlasti pa njih Kraljico — pomočnico kristjanov!

O z n a n i l o:

V nedeljo dne 15. aprila, tretja nedelja v mesecu, se daruje blagoslovna sv. maša, kakor vedno tretjo nedeljo, za žive in rajne ude Družbe vednega češčenja. Popoldne se vrši od 16. do 17. ure pred izpostavljenim Najsvetejšim skupna molitvena ura, ob 17. uri je evh. pridiga,

---

v kaplanovo stanovanje in prinese razne njegove stvari. Nalog za kaplanovo aretacijo še ni bil izdan in tako kaplana še ni bilo treba skrivati.

Konec vsega tuhtanja je bil sklep, da bo šel kaplan Ziegler naslednjega dne na postajo, se bo od tam odpeljal, ponoči pa se peš vrne v grad. Svet bo mislil, da je pobegnil, v resnici pa bo v gradu in bo skrivaj opravljal dušnopastirske posle.

Vsi navzoči so čutili, da jih čakajo kritični dnevi. Misel na temno bodočnost pa jih ni strla. Nasprotno. Olga, Helena in Anton so bili kar oduševljeni. Helena je kot v prisego dvignila roko in vzkliknila:

— Mi ostanemo zvesti!

Grof je zapovedal, naj se vsa hiša zbere v kapeli. Tam je junaški duhovnik izpregovoril nekaj toplih, vzpodbudujočih besed, potem pa je zapel zahvalno pesem »Tebe Boga hvalimo« za začetek svojega mučeniškega pota . . .

14.

Iste majniške nedelje, ko so se v Heiligenbergu odigrali opisani žalostni dogodki, je Francova mati poklicala staro Jozifino v salon.

novnih šolah se je pomnožilo, pri srednjih šolah in vseučiliščih opažajo majhno nazadovanje. Povprečno se je število katoličanov od leta 1927 vsako leto povišalo za 2000 vernikov. — Hitrejši napredek opažamo na japonski Koreji in na otoku Formozi, ki sta razdeljeni na 5 cerkvenih okrožij in jih upravljajo misijonarji pariškega misijonišča (Seoul), ameriški misijonarji in Maryknola, nemški benediktinci (Wonsan) in na Formozi španski dominikanci. Ti misijoni so imeli koncem junija 1933 od skupnega

nato litanije s sv. blagoslovom in darovanje okoli oltarja za Družbo vednega češčenja.

Dekliška Marijina družba ima v nedeljo med sv. mašo ob 5. uri skupno mesečno sv. obhajilo, popoldne ob pol 16. uri pa družbeni nauk.

Deški Marijin vrtec ima v soboto dne 14. aprila ob 16. uri mesečni nauk in sv. spoved, v nedeljo ob pol 8. uri pa skupno sv. obhajilo.

Ljudsko gibanje:

Krščenih je bilo zadnji teden 24 novorojencev in sicer: Vladimir Godec, Zvonko Pratneker, Stanislav Pokorni, Igor Julijan Meliva, Dušan Rančigaj, Evgen Juriševič, Dragotin Senica, Bogdan Potočnik, Stanislav Polh, Stana Keršič, Antonija Ipavic, Franc Črešnik, Edvard Rojs, Antonija Maček, Stanko Lubej, Herman Pleteršek, Borut Baucon, Vinko Kramberger, Ivana Verzel, Gabriela Golubič, Herman Urgl, Anton Urgl, Stanislav Štandeker, Rudolf Pečnik.

Poročila sta se: Josip Marija Bakota, kovač na Rabu, in Ljudmila Karla Vodišek, gospodinja, Rab. Bilo srečno!

Umrli so: Bračun Roza, žena hišnika, Slovenska 40, 58 let. — Robinšak Gorazd, sin zas., Vrbanova 6, 4 leta. — Vinko Klemenčič, sin del. iz Pobrežja, 1 dan.

— —

Frančiškanska župnija.

Oznanilo:

Marijina družba za matere pristopi ob 6 pri balgoslovni sv. maši k skupnemu sv. obhajilu in ima popoldne po večernicah nauk v kapeli sv. Frančiška.

V torek se začne devetdnevna pobožnost v čast sv. Antonu Pad. Zato bo ob teh torkih peta sv. maša za žive in rajne društvenike in dobrotnike Mar. bazilike.

Dne 19. aprila, v četrtek, je god rimskega vojaka in mučenca sv. Ekspedita V nujnih in zamotanih zadevah ga z najboljšimi uspehi kličejo na pomoč.

Ljudsko gibanje:

Krščeni: Ribič Jožefa, Divjak Alojzija.

Poročila sta se Pečar Frančišek, zas. urad., in Rayer Matilda, zas. urad., Ciril Metodova 18, pri Sv. Lovrencu na Poh.

Umrla je Iglar Marija, učit. v p., 61 l., Tattenbachova 19, po padcu iz III. nadstropja. Naj počiva v miru!

Razno:

Na željo mnogih vernikov ter staršev godbenikov Daničarjev, članov pevskega

---

števila prebivalstva, ki šteje z Japonci vred 25,848.167 prebivalcev, 122.999 katoličanov.

Sveto leto bo podaljšano.

Sv. oče je podpisal novo pismo, ki začenja z besedami »Quod superiore anno«, s katerim daje vesoljnemu krščanstvu še enkrat priliko pridobiti si jubilejni odpustek svetega leta. »Ker je še veliko število katoličanov, ki niso bili deležni jubilejnega odpustka, hočem dati priliko kar vsem, da vsak v svoji lastni deželi dobi ta odpustek in sicer v dobi med 8. aprilom leta 1934 in 28. aprilom le-

— V skrbi sem za sina! — je vzdihnila stara vdova.

— Za gospoda Franca? — je vprašala Jozefina. — Bog ve, kaj je z njim! Že dolgo ni pisal.

— Ravno to mi dela skrb. Prej sem vsak torek dobila od njega pismo. Sedaj pa že dva tedna čakam.

— Hm! Hm! Hm! — je odkimavala starka. — Bolan ni, ker bi v tem slučaju gotovo dobili kako obvestilo.

— Tako mislim tudi jaz — je odvrnila mati. — Pač pa se je moralo zgoditi nekaj drugega. Bojim se, da so starokatoliki povzročili kake neprilike. Franc je često govoril o župniku. Rekel je, da je omahljivec in zagovornik protipapeške struje in da se je bati, da odpade od rimsko-katoliške vere.

— Kaj? — je udarila starka z nogo ob tla. — Duhovnik da bi odpadel? No, jaz bi mu že pokazala!

Starkin obraz je dobil pri tej pretnji tako bojevit izraz, da se je gospa nasmehnila, dasi je bila zelo razburjena.

in glasbenega društva, se je vpeljala za vsako prvo in tretjo nedeljo v mesecu ob pol 12 orkestralna sv. maša. In sicer prvo nedeljo svira godba na lok, tretjo nedeljo pa godba na pihala. V slučaju nepredvidenih ovir si društvo dovoli igranje opustiti, kar se bo pravočasno v »Nedelji« razglasilo. Ker pa se društvo do zdaj in predvsem bavilo s cerkvenimi nastopi, zato tudi nima toliko nabožnih cerkvenih not na razpolago, kakor do 30 za godbo na pihala in 15 za lok. Vsled tega se odbor društva prav vljudno obrača na slavno občinstvo z naslednjo prošnjo: To nedeljo 15. aprila se bo ob pol 12 pobiralo v cerkvi namesto za cerkvene namene za cerkvene note za pihala in lok ter se prosi občinstvo, da velikodušno daruje, da se laže kupijo itak drage note za dalje časa. V slučaju pa, da se občinstvo z dovoljivim uspehom ne odzove, se zopet meseca junija opustijo vsi muzikalni nastopi. Da, še več! Izrazila se je tudi želja, da se vpelje orkestralna sv. maša tudi za spremembo s petjem. Ker se je nekaj fantov vsled razpusta Omladine razgubilo in so šli k vojakom, nekaj dobrih pevk je pevovodja za seboj potegnil, nam primanjkuje dovolj pevk in pevcev. Vsled tega naj se pismeno obrnejo vsi oni, ki imajo veselje do petja, do vodstva društva za sprejem v teku 14 dni. — Vodstvo Danice v Mariboru, Cvetlična ulica 28.

— —

Magdalenska župnija.

Ljudsko gibanje:

Krsti: Sonja Žižmond, Viktor Krajnc, Zvonimir Planko, Stanislav Kramberger, Vinko Jus.

Poroke: Gornik Oskar, uradnik, Tezno, in Očka Marija, hči gost., Tezno. — Vivod Anton, žel., Studenci, in Stingl Marija, obrtnica, Studenci. Bilo srečno!

Umrli: Gornik Marija, vdova, Pobrežje, 87 let. — Franič Pavel, vpok., Ruška 3, 57 let. — Kanič Ana, soproga poslovodje kazn., Pobrežka 20, 54 let. — Decordi Marjan, sin paz. v p. — Golob Marjeta, viničarka, Kamnica. — N. v m. p.!

—

Krščanska ženska zveza za Maribor in okolico ima v nedeljo dne 15. aprila, ob 6. uri zjutraj v cerkvi sv. Jožefa v Studencih sv. mašo s skupnim sv. obhajilom. Po sv. maši darovanje za cerkvene potrebe. Vljudno vabimo vse člane in članice, da se pobožnosti udeležite v pol-

— Časopisi mnogo pišejo o preganjanjih — je dejala čez nekaj časa. — Zaprtih je že mnogo duhovnikov. V ječi je celo neki škof. Oh, žalostno, žalostno! In vsi so preganjani le radi tega, ker so zvesti svoji katoliški veri . . . Oh, če bi to doživel moj pokojni mož!

Vdovin pogled se je nehote ustavil na sliki pokojnega sodnega svetnika.

— Ali bomo vse to mirno prenašali? — je vzkliknila Jozefina. — Ali se ne bomo dvignili, da bi osvobodili duhovnike? Tudi jaz grem v vojsko, če bo treba. Žveplo in smolo bom sipala na orožnike, na te zmije . . .

— Ne govori tako, Jozefina! — je tešila ogorčeno starko vdova. — To ne pomaga nič. Vse bi bilo dobro, če bi Bismarck uvidel, da je zagrešil napako in bi prenehal z borbo.

— Da! Da! — je prikimala Jozefina. Medtem se je spomnila na gospoda Franca in je zaihtela:

— Ali bodo tudi našega gospoda Franca zaprli?

— Ne vem! — je vzdihnila mati. — To pa vem, da bo Franc ostal zvest svoji veri in bo raje

ta 1935.« Sv. oče posebno poziva vernike k neprestani molitvi, ki naj bo tolažba in proti uteha za žalitve Boga po pokretih brezbožnikov in ateistov. Papeževo pismo daje tudi vsa podrobna navodila, kako je mogoče ta jubilejni odpustek dobiti. Navodila bodo po posameznih škofijah v pravem času razglašena.

V portugalski zapadni Afriki,

na ozemlju apostolskega vikarijata Kubango so v preteklem letu krstili 32 kat. misijonarjev, 25.566 domačih, od katerih je 9038 odraslih. Ta vikarijat je

nem številu in z društvenimi znaki. — Odbor.

— —

CELJE:

Ljudsko gibanje:

Krščeni so bili: Podergajs Rudolf, Audič Ladislav, Brežnik Helena, Lednik Marija, Posedel Franc, Šalej Branko in Süssinger Franc.

Poročili so se: Bercko Ivan, ključ., in Založnik Antonija, zlatarka, Celje. — Stebernak Jakob, del. v Novi vasi, in Pohajač Alojzija, del. v Celju. — Kokalj Franc, brivec v Gaberju, in Videčnik Antonija, šivilja v Celju. — Lovrec Mirosl., odv. prip. in Finžger Aleksandra, zas.

Umrli so: Košenina Anton, dimn. mojster na Hudinji, 38 let. — Lednik Ivana, 1 leto. — Poznič Jožef, zidar iz Rečice, 27 let. — Staler Marija, služ. iz Polzele, 40 let. — Rihteršič Ana, urad. iz Ljubljane, 56 let. — Naj v miru počivajo!

— —

TRBOVLJE:

Oznanilo:

Marijina družba deklet: v nedeljo 15. aprila med prvo sv. mašo skupno sv. obhajilo, popoldan ob dveh nauk.

Ljudsko gibanje:

Rojeni 4 zakonski otroki.

Poročeni: Klančar Josip, kamnosek, in Guna Marija, delavka. — Deželak Stanko, rudniški kovač, in Planinc Rozalija, zas. — Guzej Stanko, rudar, in Šuster Antonija, zas. — Zupančič Josip, rudar, in Pajer Franja, zas. — Bilo srečno!

Umrli: Pristav Ivan, rudar v p., 72 let. — Starc Stanko, brezp. rudar, 26 let. — Dva mala otroka. Naj v miru počivajo!

Kronika naših župnij

Jarenina. Župnik in dekan častni kanonik Jožef Čižek. Število duš 3035. — Preteklo leto je bilo 87 krstov, 17 porok in 57 pogrebov. Sv. obhajil je bilo 10.800. — Cerkev je bila zidana leta 1135, oltarjev je 5, dolga 33 m, široka 10 m, visoka v prezbiteriju 8 m, v ladji 6 m. — Duhovno življenje: III. red 191, Dr. vednega češčenja 31, Br. Jezusovega Srca 1595, Br. Marijinega Srca 1272, Br. škapulirske

velik kakor petina današnje Nemčije.

Na Nizozemskem

so bili kat. učitelji v vsaki pokrajini kraljevine učlanjeni v pokr. kat. učiteljski savez. Vsi ti pokr. savezi so se zdaj ujedinili v glavni savez katoliških učiteljev Nizozemske.

Pruski princ prestopil v katoliško Cerkev.

Iz Rima poročajo, da je pruski princ Leopold, ki je prišel pred kratkim v Rim, da je navzoč pri svečani kanonizaciji Dona Bosca, dne 2. aprila t. l. prestopil iz protestantovske v katoliško sv. Cerkev.

— —

umrl, kakor pa da bi prelomil prisego . . . Najbrž ga bodo zaprli in mnogo bo moral trpeti.

— Le ne delajte si preveč skrbi, gospa — je dobrohotno tolažila služkinja gospo. — V torek bo gotovo prišlo pismo.

V torek je res prišlo pismo. Pisano je bilo v nedeljo. Jozefina ga je s tresočo se roko izročila vdovi. Tudi tej se je tresla roka, ko ga je sprejela. Jozefina je ostala v sobi in je čakala, da bi kaj doznala. Gospa je naglo odprla pismo. Komaj je začela čitati, je preplašeno vzkliknila:

— Slutila sem to! Jozefina, poslušaj!

Dalje sledi.

Matere božje 1251, Br. sv. Cirila 7, presv. Srcu Jez. posvečenih družin 120, Apostolstvo mož 68, Marijina dekliška družba 149, mladeniška Marijina družba 60, Marijina družba kršč. žen in mater 217, Dr. mož sv. Jožefa 142, otroški Marijin vrtec: dečkov 80, deklic 130. — Vsak stan ima na leto dvakrat skupno stanovsko pobožnost s slovesno službo božjo in skupnim sv. obhajilom. Razven tega je mesečno skupno sv. obhajilo prvo nedeljo v mesecu za Apostolstvo mož in mladeniško Marijino družbo, drugo nedeljo v mesecu za Marijino družbo kršč. žen in mater, tretjo nedeljo za dekliško Marijino družbo (z naukom), četrto nedeljo za otroški Marijin vrtec. — KA je organizirana.

Št. Ilj v Slovenskih goricah. Župnik duhovni svetnik Evald Vračko. — Število duš 3366. Lani je bilo: 80 krstov, 25 porok, 58 pogrebov. Svetih obhajil je bilo 19.140. — Tekom leta je prihajalo v župnijo med katoliškimi listi: Bogoljubov 124 izvodov, Glasnik 111, Kraljestvo božje 15, Katoliški misijoni 28, Cvetje 12, Slovenski gospodar 160, Slovenec 23, nedeljski Slovenec 40 (Nedelja ?). — Cerkev je bila zidana leta 1812. — Duhovno življenje: Apostolstvo mož 120, Marijina družba za žene 182, Marijina družba za dekleta 104. — KA je organizirana. Fantovski odsek KA ima 36 članov.

Sv. Jakob v Slov. goricah. Župnik Martin Erhatič. Število duš 2650. — Župnija je precej stara. Cerkev so Turki leta 1532 opustošili. Leta 1535 je bila zopet posvečena. Spada pod patronat samostana v Admontu. — Duhovno življenje: III red 75, Dr. vednega češčenja 150, Br. rožnega venca 170, Marijina dr. za mladeniče 25, Marijina dr. za dekleta 130, Apostolstvo mož 50. — KA še ni organizirana.

Sv. Jurij ob Pesnici. Župnik častni kanonik Ernest Trstenjak. Število duš 1135. Lani je bilo 22 rojstev, 15 smrtnih slučajev in 9 porok. Sv. obhajil je bilo 1600. — Zgodovinski podatki: Po dr. Zahnovem Ortsnamenbuch der Steiermark in Mittelalter (prim. dr. Aug. Stegenšek: Dekanija gornjegraska) se omenja patrocinij (proščenje) sv. Jurija ob Pesnici že leta 1383. Bila je torej prvotna zgradba precej stara, ki se je leta 1520 možno prezidala. Bila je sprva svečinska podružnica, nato pa kuracija s svojim dušnim pastirjem, dokler ni postala leta 1871 samotojna župnija. Od 1879 do 1905 1. avgusta, so oskrbovali dušno postirstvo duhovniki iz Admonta, kateremu samostanu je župnija inkorporirana. Ker pa Admont nima slovenščine veščih duhovnikov na razpolago, delujejo na tej župniji od leta 1905 spet duhovniki domače lavantinske škofije. — Duhovno življenje: III. red 22, Dr. vednega češčenja 11, Br. živega rožnega venca 3, Br. karmelske Matere božje 10, Marijina dr. za dekleta 10. — KA je organizirana.

Spodnja Sv. Kungota. Župnik Vincenc Kraner. — Cerkev zidana leta 1673; zakristija pa je bila prvotna cerkev in pozidana od dobrenjskih grofov že v 13. stoletju. Nekdaj podružnica jareninska, je postala leta 1786 samostojna župnija. — Leta 1933 je bilo 30 krstov, 29 mrličev in 11 porok. — Šteje 1400 duš. — Duhovno življenje: III. red 32, Marijina dr. za dekleta 40, Br. Srca Jezusovega 300, Srca Marijinega 300. — KA še ni organizirana.

Župnija Svečina. Župnik Časl Franc. — Kakor poroča kronika, je bila župnija ustanovljena leta 1196. Leta 1532 so Turki cerkev in župnišče zelo poškodovali, grad pa požgali. Sedanja cerkev je bila zidana v letih 1652—1657 in je 33 m dolga, 8 m široka in 10.50 m visoka. Prebivalcev ima župnija 1432. Prej jih je imela okoli 1800, a je precejšen del župnije pripadel Avstriji in je priključen trem sekovskim župnijam: Lučane, Gomilica. Spielfeld. — V letu 1933 je bilo v župniji rojenih 40, umrlo jih je 31, porok pa je bilo 12, sv. obhajil okoli 6000. — Duhovno življenje: III. red 83, Dr. vednega češčenja 30, Dr. kršč. družin 76, Br. Srca Jezusovega 82, Marijina dr. za mladeniče 20, Marijina dr. za dekleta 62. — KA še ni organizirana.

— — —

Za našo deco

Otrok — duhovnik.

(Dalje.)

Duhovnik, ki je dan za dnevom, preoblečen v pekovskega vajenca, nosil kruh po mestu, se je s prav posebno pozornostjo zanimal za tega dečka. Nekega dne je rekel svojemu gospodarju: »Ali bi dovolili, da bi mi vaš posinovljenec pri mojem apostolskem delu pomagal? Ljudem moram zlasti v ječi nuditi kruh življenja in radi tega moram nositi posvečene hostije vedno s seboj. Bojim se pa, da me ne bi zalotili. Ni mi sicer toliko za mojo osebo, ampak bojim se, da ne bi brezbožniki oskrunili posvečenih hostij. Zato bi mi Evgen, ki bi mi pomagal prodajati kruh, tudi nosil posvečene hostije in sicer skrite v zlati posodici, ki bi jo nosil pod obleko na prsih.«

Pek in njegova žena sta mu to rada dovolila, kajti štela sta si v veliko čast, da bo njun posinovljenec vršil tako vzvišeno in odlično službo, da bo živ tabernakelj Kralja nebes in zemlje.

Tako je otrok nosil vsak dan po ulicah modernega velemesta Njega, ki je rekel: »Učite se od mene, ker jaz sem krotek in iz srca ponižen.« Od svojega vzvišenega prijatelja-spremljevalca se je naučil vzornega in krščanskega življenja ter globoke vere in ponižnosti. Vsak dan je imel priliko videti, kako so njegovi starejši bratje v Kristusu šli junaško in pevajoč na morišče. Vse to ga je tako navdušilo, da je sklenil postati duhovnik ter širiti Kristusov nauk med pogani.

—

V pekovskega pomočnika preoblečen duhovnik in njegov osemletni spremljevalec sta vsak dan prihajala v ječo, kjer sta med jetniki prodajala kruh in ob enem delila na smrt obsojenim kristjanom Kruh nesmrtnosti. Najprej je šel od enega jetnika do drugega duhovnik sam ter spovedoval ljudi. Ko je to končal, je namignil malemu Evgenu, ki je takoj prihitel in izročil duhovniku posodico s hostijami. Nato je duhovnik zopet šel k vsakemu jetniku in ga obhajal. Za marsikaterega je bilo to sv. obhajilo popotnica v večnost kajti naslednjega dne je že moral iti pred solnčnim vzhodom na morišče.

Med jetniki sta bila tudi dva zakonca, ki ju je razodevala obleka in obnašanje, da sta iz plemiške rodbine. Gospa je vedno jokala in molila, gospod pa je ves potrt od žalosti in strahu hodil po ječi gor in dol. »Bog me je popolnoma zapustil«, je mrmral sam pri sebi, »to je neznosno! Ne bi se bal stopiti smrti pred obraz ter pustiti vse svoje premoženje, toda izgubiti svojega edinega otroka, ki je gotovo izročen divjakom, ki bodo angela spremenili v satana — to je preveč.«

Konec sledi.

Katoliški pojavi

ROMARSKI ODBOR KA

priredi letos sledeča romanja:

1. **Marijino Celje z izletom na Semmering,** dva dni s prenočiščem v Marijinem Celju. Odhod iz Maribora ob petih zjutraj, prihod nazaj v Maribor okrog osmih zvečer. Cena za vožnjo z udobnim avtobusom, hrana in stanovanje za osebo 370 Din, samo vožnja (brez hrane in stanovanja 210 Din.

2. **Marijino Celje z izletom čez Melk, Krems, Dunaj in Semmering,** tri dni s prenočiščem v Marijinem Celju in na

Dunaju. Odhod iz Maribora ob petih zjutraj, prihod nazaj v Maribor okrog polnoči. Cena z vso oskrbo kakor zgoraj 750 Din.

3. **Gospa Sveta nad Celovcem z izletom na Vrbsko jezero,** en dan. Odhod iz Maribora ob petih zjutraj, prihod nazaj ob desetih zvečer. Cena za vožnjo in celotno hrano 260 Din.

4. **Na grob sv. Antona Padovanskega v Padovo,** tri dni in sicer iz Maribora čez Ljubljano, Trst, Benetke, v Padovo, nazaj grede ogled Benetk, dalje čez Gorico, Kobarid, ob celi nekdanji soški fronti, čez Predil v Trbiž, Beljak, Vrbsko jezero, Celovec v Maribor. Odhod dne 12. 6. ob štirih zjutraj iz Maribora, povratek dne 14. junija okrog polnoči. Cena z vožnjo in celotno oskrbo 850 Din.

Pri vseh teh romanjih je v ceni zadržana tudi preskrba skupnega potnega lista in vseh potrebnih vizumov.

5. **Trsat z izletom na Plitvička jezera** in sicer iz Maribora čez Zagreb, Karlovec, Plitviška jezera, Senj, ob Jadranskem morju do Sušaka, nazaj čez Delnice, Novomesto, Zidani most, Celje. Tri dni. Odhod iz Maribora dne 5. junija ob štirih zjutraj, povratek v Maribor dne 7. junija okrog 11. ure zvečer. Cena za vožnjo, hrano in prenočišče pri Plitvičkih jezerih in na Sušaku 565 Din.

Romanja v Padovo in na Trsat se vrše le na določene dni, ostala romanja pa večkrat in sicer v Marijino Celje in nazaj prvič dne 14. in 15. maja, k Gospe Sveti pa prvič dne 17. maja.

Priglasiti se je treba za Marijino Celje in Gospo Sveto najpozneje do dne 25. t. m., za Sušak in Padovo pa najdalje do 15. maja t. l. Ker je zanimanje veliko, bodo se rezervirali prostori po vrstnem redu, kakor se bodo javljali priglašenci, ter bodo poznejši priglašenci morali čakati na prihodnjo skupino. Za vsa romanja bo preskrbljena sv. maša in prilika za sv. spoved.

Priglasiti se treba na Romarski odbor KA, Maribor, Aleksandrova cesta 6 I., ali pa na tajništvo KA v Mariboru, Slomškov trg.

—

Slovenci pri sv. očetu. K proglašenju blaženega Janeza Boska za svetnika, ki se je izvršilo na veliko noč, je pohitelo v Rim tudi 170 Slovencev pod vodstvom salezijanskega inšpektorja dr. Wallanda in kanonika dr. Mih. Opeke. Sv. oče je naše romarje sprejel v posebni avdijenci. Vsakemu je podal roko in prstan v poljub, nato pa je naslovil nanje daljši govor, v katerem je izrazil svoje veselje nad njihovim prihodom ter jih je vzpodbujal k svetemu, krščanskemu življenju. H koncu je dejal: »Blagoslavljamo vas in vse, kar je vašega, vaše družine, starše, otroke, bolnike, starčke. Blagoslavljamo pa tudi vaše duhovnike, ki vam posredujejo odrešenje in razvijajo v krščansko življenje. Blagoslavljamo vse redovne osebe, ki vašim duhovnikom pri tem pomagajo; a tudi vse svetne ljudi, ki z duhovniki po Katoliški akciji za isti namen delujejo. Velik naš blagoslov velja zlasti vašim škofom, našim preljubim sinovom in pastirjem vaših duš; zakaj vem, koliko dobrega oni za vas store, za vašo nad naravno življenje; vemo pa takisto, da, če so blagoslovljeni očetje, bodo blagoslovljene tudi družine. Zato vaše škofe s prav posebno velikim blagoslovom blagoslavljamo. In tako naj pride tedaj nad vse blagoslov vsemogočnega Boga Očeta in Sina in Sv. Duha!«

V ameriški državi Njujork, in sicer v mestu Sv. Pavel, je sedež znanega nadškofa Muraya. Nedavno je sodeloval ta cerkveni knez pri neki skupščini časopisnih trgovcev. V svojem govoru je med drugim rekel prodajalcem: »Še kot mlad dečko sem pripadal tudi jaz vašemu stanu. Kot prodajalec novin sem si prvi prihranek 800 dolarjev nabral, s katerim sem si pozneje omogočil in pomagal v bogoslovnem šolanju.

Najstarejši škof. Metropolit Nove Zelandije Franc Redwood gotovo zasluži naslov najstarejšega škofa na svetu. Star je 95 let in 69 let je preteklo, odkar je postal

duhovnik. 60 let je šlo v večnost, odkar ga je kardinal Manning, in sicer dne 17. marca 1874, na praznik sv. Patricka, posvetil v škofa in 47 let je že nadškof in metropolit v Wellingtonu.

Poslednja želja obsojenega na smrt. Tudi kitajska zakonodaja pozna to posebnost, da lahko na smrt obsojeni izrazi svojo zadnjo željo, ki se mu vedno izpolni, seveda če ni v nasprotju z določili zakonov. Navadno si obsojenci želijo kot zadnjo stvar krsto, v kateri jih naj pokopljejo, ali pa tudi razkošno kosilo. Pred nedavnim so dobili predstojniki misijona v Tienčinu na Kitajskem od sodišča sporočilo, da je v ječi na smrt obsojeni, ki bi pred svojo smrtjo rad bil prisoten pri sv. maši, ki jo naj daruje duhovnik za pokoj njegove duše. Sam apostolski vikar misijona je šel v ječo k obsojencu in je tam daroval sv. mašo, katere se je poleg obsojenca udeležilo še nekaj kristjanov, ki so obsojenca tudi pozneje v ječi obiskovali, se razgovarjali z njim o katoliški veri in ga skušali pripraviti, da bi vdano pričakoval svojo usodo. Tudi usmiljene sestre, ki so obiskovale bolne ujetnike v ječi, so ga posetile. Kristjani in usmiljenke same so s svojimi pogostimi obiski in z deli kršč. usmiljenja marsikoga pripravile, da je v ječi sprejel sv. krst. Tako je zmagala milost tudi tega na smrt obsojenega Kitajca, do tedaj še pogana, da se je dal pred svojo smrtjo krstiti in je z vidnim olajšanjem dočakal svoj zadnji dan. — (Fides.)

Razna obvestila.

Šentlenarčani zopet pridejo v Maribor in bodo ponovili znano zgodovinsko dramo »Črni križ pri Hrastovcu«. Pridejo v nedeljo dne 15. aprila in vprizorijo dramo v dvorani Zadružne gospodarske banke ob 20. uri. Ker je pri zadnji predstavi moralo brezuspešno oditi mnogo ljudi radi prevelikega navala, vljudno vabimo vse prijatelje naše domače zgodovine, naj ne zamude zadnje ugodne prilike in tako tudi podprejo naše težko delo. Igralci igrajo pristno domače, kot bi nastopale zgodovinske osebe same.

Dom duhovnih vaj pri Sv. Jožefu nad Celjem. Tridnevni tečaj oddeljenih duhovnih vaj se bo vršil: za dekleta, začetek v torek dne 17. aprila ob 6 zvečer; za dekleta: začetek v torek 1. maja ob 6 zvečer; za dekleta: začetek v soboto dne 12. maja ob 6 zvečer; za dekleta: začetek v soboto dne 2. junija ob 6 zvečer; za žene: začetek v soboto dne 23. junija ob 6 zvečer. — Vsak tečaj traja tri polne dni, h katerim se ne šteje začetni dan zvečer, ter se konča zjutraj ob šestih po dopolnjenih treh polnih dnevih. Oskrbovalnina je za ves tečaj 75 D. Če želijo večje skupine deklet ali žena iz ene župnije imeti lasten tečaj, naj se pravočasno naznanijo.

Solnograški škof o „Karitas“.

Dragi škofljani!

Gospodarski stiska je danes širokim ljudskim plastem onemogočila dostojen pogreb, ki so ga smatrali verni kristjani vseh časov za važno zadevo, za izraz pobožnega čuvstvovanja. Iz tega vzroka so karitativne zveze v mnogih krajih ustvarile novo ustanovo, posmrtninsko »Karitas«, in moja želja je, da bi ta času primerna ustanova tudi v moji škofiji našla velik razmah. Ona bode omogočila mrtvim krščanski pogreb, preostalim, ki v slučaju smrtnega slučaja v družini pridejo v velike denarne težkoče, pa pomoč. Upam, da bode ta ustanova karitativne zveze našla pri duhovščini in ljudstvu razumevanje in podporo. Tako se bo na času primeren način izvršilo lepo in pristno krščansko delo telesnega usmiljenja: »pokapati mrliče«.

† Ignacij Rieder, knez in nadškof.

— —

Vsa potrebna pojasnila daje »Karitas« v Mariboru, Orožnova ulica 8.

Proslavimo Don Boska — svetnika!

Poleg cerkvene proslave, ki je v mariborski stolnici v dneh 20., 21. in 22. aprila, se vrši tudi slavnostna proslava **v nedeljo dne 22. aprila popoldne ob treh v dvorani Union v Mariboru.**

SPORED: Uvod: Uvodna koračnica, orkester. Prolog. Slavnostni spev, mešani in moški zbor z orkestrom. — Prvi del: Slavnostni govor: Franjo Žebot. — Drugi del: Don Boskovo delo, melodramatičen prizor v treh slikah. — Za odmor: V norišnico, vesela deklamacija. Čigav je Don Bosko, zborna deklamacija. Pustite male k meni, odlomek iz Evangelija. — Tretji del: Njegova pot, melodramatičen prizor v treh slikah.

Sodelujejo: Salezijanski gojenci iz Rakovnika pri Ljubljani (120 po številu) in mariborska vojaška godba.

Vstopnina: Sedeži po 6 do 15 Din, stojišča 3 Din. dijaška 2 Din. Predprodaja vstopnic: Cirilova knjigarna na Aleksandrovi cesti 6.

Koledar od 15. do 21. aprila.

15. april, druga povelikonočna nedelja: Anastazij. — 16. april, pondeljek: Benedikt Labre, spoznavalec. — 17. apr., torek: Anicet, papež, muč. — 18. april, sreda: Varstvo sv. Jožefa. — 19. april, četrtek: Leon IX., papež. — 20. april, petek: Marcelin, škof. — 21. april, sobota: Anselm, škof, cerkveni učitelj.

Glavni mesečni namen za april, blagoslovljen po sv. očetu: Obilni sadovi svetega leta. — 15. april, nedelja: Pogosto sv. obhajilo. — 16. april, pondeljek: Brezposelni in stradajoči. — 17. april, torek: Učitelji in vzgojitelji. — 18. april, sreda: Sveta Cerkev v Jugoslaviji. — 19. april, četrtek: Služkinje doma in v tujini. — 20. april, petek: Posvetitev družin Srce Jez. — 21. april, sobota: Marijini vrtci in križarji.

Tiskar: Tiskarna sv. Cirila v Mariboru, predstavnik Albin Hrovatin v Mariboru. Urednik: Franc Kolenc, korni vikar v Mariboru. — Izdajatelj: Mariborske župnije, predstavnik Franc Kolenc, korni vikar v Mariboru.

Poštnina plačana v gotovini. **Posamezna številka stane 1 Din.**

Leto 6. Štev. 16.

NEDELJA

Izhaja vsak petek.
Cena:
Celoletno 24 Din, polletno 12 Din, mesečno 2 Din. Inozem. 48 Din.

Tednik za versko življenje

Maribor, 22. aprila 1934.

Uredništvo: MARIBOR, Aleksandrova cesta 6/I.
Uprava: Maribor Koroška cesta 5.
Ček. rač. 15237.

Jezus napoveduje svoj odhod.

Žalostnovesela nedelja.

1. Nedeljska božja beseda.

Evangelij:
(Jan. 16, 16—22.)

Še malo in ne boste me več videli, in spet malo in me boste videli, ker grem k Očetu.« Tedaj so nekateri njegovi učenci med seboj govorili: »Kaj je to, kar nam pravi: Še malo in ne boste me videli, in spet malo in me boste videli; in: Grem k Očetu?« Govorili so torej: »Kaj je to, kar pravi: malo? Ne vemo, kaj govori.«

Jezus je spoznal, da so ga hoteli vprašati, in jim je rekel: »O tem se vprašujete med seboj, ker sem rekel: Še malo in ne boste me videli, in spet malo in me boste videli? Resnično, resnično, povem vam: Jokali boste in žalovali, svet pa se bo veselil; vi boste žalovali, ali vaša žalost se bo spremenila v veselje. Žena na porodu je žalostna, ker je prišla njena ura. Ko pa porodi dete, ne misli več na bridkost, od veselja, da je človek rojen na svet. Tudi vi zdaj žalujete; ali spet vas bom videl in veselilo se bo vaše srce in vašega veselja vam ne bo nihče vzel.

— —

»Vaša žalost se bo spremenila v veselje« Jan. 16, 20.)

Danes meri pridigar s svojo pridigo prav visoko. Na tisti vrh, kjer nam veselja nihče več vzeti ne more. Kakor obljublja Gospod: »in vašega veselja vam ne bo nihče vzel.« To bo v nebesih, pravite! Pa zdaj vaš pridigar ne misli na nebeško veselje. Je tudi na zemlji veselje, katerega nam nihče vzeti ne more. Mislite: veselje do dela? Kakor ptič za polet, tako je človek ustvarjen za delo; vendar tudi v delu duša popolnega veselja najti ne more. To nam spričuje že veliki nemški mislec in pisatelj Goethe v svojem »Faustu«, kjer se njegov junak naposled zateče k neumornemu delu, ali miru v njem najti ne more. To bo torej veselje do službe božje, veselje nad bogoslužnim življenjem s Cerkvijo? Veliko duš je že pridobila res za bogoljubno življenje liturgija. Prav v zadnjem mesecu smo brali poročilo, po katerem je odlična protestantinja pisala dr. Piju Parschu, voditelju liturgičnega gibanja v Klosterneuburgu pri Dunaju: »Vaše liturgične knjižice so mojo dušo spravile na popolnoma nov tir. Vsak teden bolj čutim, kako rastem v veri, pa tudi v notranji sreči.« Vendar tudi bogočastje ne zamore dati tistega veselja, ki ga nam nihče vzeti ne more. Kaj bo torej? To bo, mi zatrjujete, veselje nad lepim življenjem! Pač piše Tomaž Kempčan: »Ako more biti na svetu še katero neskaljeno veselje, tedaj more priti le iz čistega in nedolžnega srca.« Ali tudi to veselje je minljivo. Legenda pripoveduje, da je velikemu mojstru Leonardu da Vinci pri njegovi »Zadnji večerji« služil za model Kristusov in model Judežev isti človek, samo ne z istim izrazom; prvikrat je bil v nedolžnem stanu, drugikrat v nesrečnem položaju izgubljenega sina. Katero veselje bo torej tisto, ki ga nihče vzeti ne more? Dolgo sem vas vodil na ta visoki vrh in tudi zdaj ob koncu vam ga težko povem. Ne boste verjeli? Boste? Torej to je: veselje do trpljenja! »V knjižici ‚Misli o hoji za Kristusom'« — piše sveta Mala Terezija — »sem našla lepo mesto: ‚Jezus je bil na Oljski gori napolnjen z vso sladkostjo presv. Trojice.' In vendar je bil njegov smrtni boj pregrozen. To je skrivnost. Nekoliko jo razumem, ker podobno doživljam.« Naj bi bilo tudi nam, da bi doživeli nekaj podobnega veselja, ki ga nihče vzeti ne more!

— —

2. Nedeljska molitev.

Resnično vam povem: Jokali še boste in žalovali, svet pa se bo ve-

selil; vi boste žalovali, ali vaša žalost se bo spremenila v veselje, aleluja.

V. Ostani z nami, Gospod, aleluja.

O. Ker se večeri, aleluja.

Molimo: O Bog, ki zabredlim kažeš luč svoje resnice, da se morejo vrniti na pot pravičnosti: daj vsem, kateri se krščanski veri prištevajo, da bodo zametovali, kar je temu nasprotno, in vršili, kar mu je prikladno. Po Gospodu našem . . .

O. Amen.

1. Posvečuj Gospodov dan((III. božja zapoved.)

2. Posvečuj zapovedane praznike! (I. cerkvena zapoved.)

Posvečevanje nedelje in zapovedanih praznikov zahteva dvoje: a) ne smeš opravljati hlapčevskih del (kositi, orati, drv sekati, šivati itd.); b) biti moraš pri službi božji. Kdor teh dveh zahtev ne izpolni po lastni krivdi, ima smrtni greh.

Pridobivaj vse svoje znance, sosede, prijatelje, sorodnike itd. za pobožno posvečevanje praznikov!

— —

Katoliška akcija

Kristusov čolnar.

Dalje.

»Res, čudno je, pa tudi ne, če pomisliš, da se ljudje rajši brigajo za minljivo, najvažnejše pa prezirajo. Toda pojdiva k stvari, ki sva si jo namenila.«

»Včeraj je govor nanesel na zgodovinsko vprašanje, ali je bil sv. Peter zares v Rimu, ali je res tam postavil svojo stolico in od tam kot glavar sv. cerkve vodil oznanjevanje evangelija.«

»Oprosti, da te prekinem; zdi se mi potrebno najprej dokazati, da je Kristus prav Petra izbral za glavarja Cerkve.

»Nič lažjega kot to. Kar evangelij odpriva. Pri Mateju bereva, da je dejal Jezus Kristus Petru: »Ti si Peter — Skala — in na to skalo bom sezidal svojo Cerkev!«

On je torej temelj, na katerega stavi cer-

c) Delokrog župnijskega vodstva KA.

Dalje.

2. Pridobivanje župljanov za izpolnjevanje verskih dolžnosti. — Ni dovolj, da večina župljanov hodi ob nedeljah in praznikih k službi božji. Vsi morajo hoditi. Ni dovolj, da večina župljanov prejema sv. zakramente. Vsi jih morajo sprejemati. Ni dovolj, da večina župljanov pobožno opravlja vse verske dolžnosti. Vsi jih morajo opravljati pobožno. Da bodo tudi mlačni in brezbrižni župljani začeli hoditi k službi božji, prejemati sv. zakramente in pobožno izpolnjevati vse verske dolžnosti, je naloga dušnega pastirja in župnijskega vodstva KA. Župnijsko vodstvo naj na svojih sejah pod župnikovim vodstvom razmotriva možnosti, kako bi se dali mlačni in brezbrižni polagoma pridobiti za življenje s cerkvijo.

Prvo sredstvo je beseda in dober vzgled. To sredstvo uporabijo v prvi vrsti člani vodstva sami; sami dajejo dober vzgled, sami prigovarjajo. Do katerih pa sami ne morejo, k tistim pošljejo svoje znance, prijatelje, sorodnike. Najboljša prilika za tozadevno apostolsko delo se nudi ob nedeljah in praznikih zjutraj. Ko gredo sami k službi božji ali k sveti spovedi, stopijo k svojemu znancu, ki je mlačen ali brezbrižen v izpolnjevanju teh verskih dolžnosti in ga povabijo, naj gre z njimi. To storijo enkrat, dvakrat itd., dokler znanca ne omehčajo.

Drugo sredstvo za spreobračanje mlačnih in brezbrižnih je lepota cerkve in službe božje. O prvem je že bil govor. Glede cerkve bi se dalo reči samo še to, naj dobi v njej vsak stan določen prostor. Razdelitev bi bila morda sledeča: na berilni strani moški svet, na evangelski strani ženski svet in sicer spredaj otroci (šolarji), za njimi mladina, za temi može in žene.

Glede službe božje se mora naglasiti to, da mora biti privlačna. Za človeka je sicer največja odlika, če smemo prisostvovati tudi najbolj preprosti službi božji, toda slabotni smo in s slabostjo treba računiti.

K službi božji, ki je obvezna za vsakega katoličana, spada v glavnem pridiga in sv. maša. Pridiga naj bo pridiga — podajanje besede božje, razlaganje verskih resnic in vzpodbujanje k pobožnosti, k zvestemu izpolnjevanju vseh krščanskih dolžnosti, ne pa zmerjanje. In predolga ne sme biti. Daritev sv. maše se naj opravlja na tak način, da bo pri njej vsak prisotnež sodeloval. K sodelovanju pritegneta vernike zlasti dve stvari: skupne molitve, ljudsko petje. Kako dvigne duha in srce, če vsa cerkev skupno moli vsaj pri glavnih delih svete maše! Razven molitvic pri glavnih delih bi se naj skupno molila še: spoved, vera, očenaš. Še bolj dvigne duha in srce, če vsa cerkev zapoje. Kako nebeško lepo je poslušati skupno pesem otrok, mladine in starih! Človek nehote pozabi na vse zemeljsko in dvigne misli proti nebu.

Skrb je treba posvečati tudi popoldanski službi božji. Tudi ta mora biti privlačna. Spet skupno petje in skupne molitve. Poleg tega pa primerna — ne predolga — duhovnikova beseda.

Pri uvedbi navedenega in drugih stvari, ki jih zahtevajo krajevne razmere, mora dušnemu pastirju pomagati župnijsko vodstvo KA. Uspehov ne bo kar prvi dan, z vztrajnim prizadevanjem pa se polagoma vse doseže. Poleg navedenih sredstev se naj od časa do časa uporabijo izredna sredstva: stanovske duhovne vaje, tridnevnice, sv. misijon. Ob takih prilikah je še prav posebej dolžnost župnijskega vodstva, da s pomočjo vnetih apostolov spravi vse župljane v cerkev k pobožnim vajam.

Dalje sledi.

kev. Temelj v družbi pa je gotovo najvišja oblast, brez katere ta družba ne more obstati, kakor hiša brez temelja ne. Petru je torej izročena najvišja oblast ali z drugo besedo: Jezus Kristus ga je postavil za svojega vidnega namestnika na zemlji. Odrešenik je mnogokrat naravnost pokazal, da Petra smatra med apostoli kot prvaka. Davek plača zase in samo zanj. Njega vzame s seboj v najbolj svečanih trenutkih življenja, na Tabor in v Getsemani. Moli zanj, da ostane trden v veri. Pri zadnji večerji njemu kot prvemu umije noge.

Dalje sledi.

Iz življenja za življenje

SV. JANEZ BOSKO, PREDHODNIK KATOLIŠKE AKCIJE.

4. Zvesta Pomočnica.

Marija je očuvala don Boska, da se v svojem apostolskem delu za mladino ni kakorkoli že razvadil ali naveličal. Bil je do zadnjega poln očetovske dobrohotnosti ter materinske nežnosti do svoje mladine, kakor živ studenec, ki se izliva z vedno svežim napojem. Zamogli bi navesti dovolj primerov, ali naš namen je le ta, da iz don Boskovih dejanj označimo, kakšen je bil duh njegove katoliške akcije, duh in uspeh. Marija je očuvala svojega apostola in prijatelja mladine tudi v boju zoper moči teme, ki so povsod toliko silneje na delu, kolikor srčneje se delakje za kraljestvo božje. Iz tega je razvidno, kako važno je Marijino pravo češčenje v dobi katoliške akcije. Devica mogočna je strah hudobnih duhov. Srcu, ki res ljubi Marijo, se hudi duh ne upa približati. Marija je očuvala Boska tudi pred malodušnostjo in brezupnostjo. V slehernem apostolskem življenju pridejo ure porazov in ponižanja, to so reči, ki bi mogle potreti tudi najpogumnejša srca. »Ne bojte se! Vse bo minulo!« je ob takih prilikah vzkliknil don Bosko, kakor da je slišal enak notranji navdih Marijin. Don Bosko je bil globoko uverjen o velikem pomenu Marijinega češčenja. Ni pozabil, da Marija ni samo njegova mati, marveč mati vseh, ki jih hoče privesti k Jezusu. Vedel je, če ji bo priporočal in izročal mladino, potem jo bo Marija podpirala in varovala v hudih bojih na poseben način. Don Bosko se

ni bal in sramoval Marijinega ime na pred nikomer. Kraljica apostolov je za vsako apostolsko delo slehernemu delavcu neobhodno potrebna. To je mislil sveti mož, ko je dejal v preroškem duhu: »V bodočnosti bodo Marijo častili kot Pomočnico kristjanov.«

—

ČUDEŽ.

Kaj je čudež? Čudež je pojav, učinek v vidni prirodi, ki nima sebi primernega vzroka v prirodnih silah; opozarja nas tedaj na neko višjo silo, na neko nadnaravno delavnost, ki je iz nje izšel, je dokaz božjega gospodstva nad prirodo. Ali je čudež mogoč? Težave, ki se tuintam pojavijo v razmišljujočem duhu glede možnosti čudežev, se zmanjšajo, da popolnoma izginejo, ako prav razumemo pojem stvarstva in odvisnost stvari od Stvarnika. Prirodo in njene sile je ustvarila vsemogočnost Boga; ta vsemogočnost jih tudi vedno ohranjuje in vzdržuje, zakaj sekundarni vzroki — prirodne sile — delujejo le v moči prvega in najvišjega vzroka — Boga. Bog pa se v prirodi, v njenih silah in zakonih ni izčrpal, njegova vsemogočnost se ni zmanjšala v teh po času in prostoru, obsegu in udejstvovanju končnih bitjih, ker je priroda delo njegove proste ter svobodne volje. Zato priroda ne more omejevati božje delavnosti, in vsemogočna volja, ki je ustvarila vesoljstvo, more tudi na drug način in brez posredovanja sekundarnih vzrokov proizvesti nove učinke.

—

NIKDAR . . .

V nekem mehiškem mestu so Callesovi odposlanci iz cerkve izmetali spovednice, klopi in druge predmete ter so vse to pred cerkvijo zažgali med kričanjem, preklinjanjem in ob zvokih godbe.

Neki uradnik je zakričal proti ljudem:

— Hočete svobodo?

— Da, hočemo!

— Dol s fanatizmom!

— Dol z njim!

— Dol z redovniki!

— Ne!

— Dol s papežem!

— Nikdar!

Uradnik je še bolj začel kričati.

— Dol s papežem! Če je Bog, naj me kaznuje s tem, da se ta cerkev name zruši.

Nato se je vsedel na konja in je oddirjal. Konj pa se je splašil, skočil je proti cerkvi in je tako pritisnil gospodarja k zidu, da mu je zmečkal prsi. Mož se je mrtev zgrudil iz sedla.

Ljudstvo je ostrmelo.

Z Bogom se ni dobro šaliti.

— — —

Skušaj svoje srce tako oblikovati, da bo sprejelo od božje Previdnosti sladkosti in bridkosti — enako vdano. Z vsemi močmi si prizadevaj, da ohraniš v svojem srcu v vsakem slučaju tega življenja vedro mirnost. Že v tem bo del tvoje življenjske sreče.

—

Vsa vednost in modrost vsetih mož in žena je obstojala v bistvu v treh besedah: delaj, trpi, moli. To je bila njihova pot do svetosti. Ista pot tudi tebe čaka in bodi prepričan, če boš do konca stanoviten ostal in boš znal zavoljo Boga potrpeti in zavoljo Boga delati, tudi tebe čaka zadnja velika sladkost poveličanja.

—

Često si že čul, ali pa celo sam izjavil, da je nemogoče živeti popolnoma po veri. Tako govore in mislijo ljudje, ki se še niso nikoli resno potrudili, da bi živeli po sv. evangeliju. Zakaj kakor hitro boš res iz dna duše začel živeti iz vere, boš naenkrat doživel lepoto za lepoto in začutil tudi, da je neizmeren zaklad, imeti mirno vest in biti z Bogom v prijateljstvu in v ljubezni.

—

Kaj moramo znati iz katekizma?

(Dalje.)

Prva božja zapoved.

2. O upanju.

Otrok ve, da sta oče in mati dobra in ga ljubita. Ve tudi, da sta starša pripravljena prenesti zanj vse žrtve. Ker to ve, upa v očeta in mater. Prepričan je, da bota storila zanj vse, kar je v njuni moči, ker hočeta, da bi bil srečen.

Vera nam pove, da imamo v nebesih Očeta — Boga. Pove nam, da nas je ta Oče ustvaril, da bi bili srečni. Pove nam, da je poslal na svet svojega Sina, da bi nas ta odrešil. Pove nam, da je prišel na svet tudi Sv. Duh, da bi nas posvetil. Pove nam, da je Bog neskončno dobrotljiv in usmiljen ter »noče smrti grešnika, marveč, da bi se spokoril in zveličal.« Pove nam, da nas Bog neizmerno ljubi in je pripravljen dati vse, kar je potrebno za našo pravo srečo.

Na kaj nas nagiba vse to znanje o Bogu, ki nam ga nudi vera? Na upanje. Na prepričanje, da bo Bog tudi nam pomagal.

Kako moramo v Boga upati?

V Boga moramo tako upati, da trdno pričakujemo, kar nam je Bog obljubil zaradi zasluženja Jezusa Kristusa.

Bog nam je zaradi zasluženja svojega Sina obljubil večno zveličanje in vse pripomočke, da ga dosežemo.

To, da bo Bog svojo obljubo izpolnil, smemo trdno pričakovati, ker je Bog vsemogočen, neskončno dobrotljiv in zvest.

Kdor ne upa v Boga, ali predrzno upa vanj, greši.

Kakor hrasti v viharju...

(Za vero očetov.)

Po Strachwitzu priredil Kolenc Fr.

Dalje.

Nato je začela čitati:

»Draga mama! Sporočiti Ti moram žalostno vest, da sem odšel iz župnišča. Župnik je odpadel. Jaz sem z Najsvetejšim pobegnil v — grad. Najbrž bo izdan nalog za mojo aretacijo, ker sem se po škofovi odredbi proglasil za heiligenberškega župnika. Saj veš, da majniški zakoni prepovedujejo, da bi duhovnik sprejel kako službo brez oblastnega privoljenja. Sedaj še čakam. Ako bo izdana naredba za aretacijo, se bom skril, ker se zaradi vernikov ne smem dati zapreti. Mama, ne delaj si skrbi radi mene! Vsi duhovniki so v božjih rokah. Ako mi hočeš kaj sporočiti, piši na naslov grofice Sidonije Lorma v Tannenberg, ona mi bo pismo po mladi grofici Heleni izročila. Bodi ponosna, da imaš sina, ki mu je Bog dal milost,

Stoletnica rojstva papeža Pija X.

Prihodnje leto se bo slavila 100letnica rojstva velikega papeža Pija X. Priprave za to proslavo se že zdaj vršijo v rojstnem mestu Rieseju. Ob priliki te proslave mu bodo odkrili tam spomenik, rojstno hišo pa bodo spremenili v muzej.

— —

Angleška mornarica in sveti oče.

Angleška admiraliteta je izdelala pravilnik, ki določa, kake časti se naj izkazujejo raznim cerkvenim dostojanstvenikom v slučaju kake zveze z voj-

3. O ljubezni.

Iz vere in upanja se rodi ljubezen. Kdor je dober in me ljubi, tistega tudi jaz ljubim. Bog je nad vse dober in me nad vse ljubi, moram torej tudi jaz njega ljubiti.

Kako moramo Boga ljubiti?

Boga moramo ljubiti zaradi njega samega in nad vse.

Bog je neskončno popolen, radi tega je vse ljubezni vreden. Boga torej ne ljubimo v prvi vrsti iz vzroka, ker nam deli dobrote, marveč ker je neskončna popolnost in dobrota.

Kdaj Boga ljubimo nad vse?

Boga ljubimo nad vse, če ga ljubimo bolj ko vse stvari in smo zato pripravljeni, rajši tudi umreti, kakor da bi ga žalili s smrtnim grehom.

Proti ljubezni do Boga greši človek z grehom, ker greh Boga žali. S smrtnim grehom človek Boga celo zavrže.

—

Često vzbujaj vero, upanje in ljubezen z vzdihom: »O, Bog, verujem v te, upam v te, ljubim te nad vse!« in se varuj vsakega — in zlasti smrtnega — greha.

(Dalje sledi.)

Podpirajte Katoliško akcijo!

no mornarico. V posebni klavzuli se govori o sv. očetu. Določeno je, da bi morala mornarica svet. očeta pozdraviti, če bi prišel v kako angleško luko, z 21 topovskimi streli. Primeren pozdrav se mora izkazati tudi papeževim zastopnikom. Odlok angleške admiralitete (ki ni katoliška) so sprejeli angleški katoličani z velikim veseljem in zadovoljstvom.

— —

Najstarejši škof na svetu.

Nova Zelandija se lahko ponaša, da ima najstarejšega škofa na

da za sveto vero lahko trpi. Zmagali bomo. Moli za svojega sina.

Franca.

Vdovin glas je drhtel. V očeh so se iskrile solze. Jozefina je mirno poslušala. Pri zadnjem stavku so ji oči zasijale.

— Prav ima! Ponosni moramo biti! Gospa, že danes vam lahko rečem: gospod Franc bo dobil v nebesih posebno odlično mesto. Ne jokajte. Molite raje! To je i za vas i za gospoda boljše.

Nato je odšla Jozefina v kuhinjo. Ves čas ni prenehala moliti.

Gospa se je ravnala po starkinem nasvetu. Sklenila je roke, dvignila oči proti nebu in je udano vzdihovala k nebeškemu Očetu . . .

15.

Torek, 2. maj leta 1874 je bil za Heiligenberg eden najznamenitejših in najbolj žalostnih dni. Že v pondeljek zjutraj sta se napotila predsednik nove, nenadoma ustanovljene starokatoliške občine, in mestni župan v župnišče. Župnik je sedel v naslonjaču. Bil je precej slab. Obisko-

Diakonat — zadnja stopnja pred mašništvom.

(K posvečenju diakonov 22. aprila ob ½6. uri v cerkvi sv. Alojzija.)

Diakonat ima dandanes glavni pomen v tem, da dvigne bodočega mašnika na zadnjo najvišjo stopnjo pod mašništvom, kakor izraža to tudi stalni položaj diakona pri slovesni maši, ko stoji na najvišji stopnji tik za mašnikom, za njim še na tleh pa subdiakon. To visoko povišanje poudari škof-posvetitelj takoj v začetku svojega nagovora o diakonovih dolžnostih in pravicah: »Preljubi sinovi! Ker boste povzdignjeni v levitski red, dobro preudarite, na kako visoko stopnjo v Cerkvi se povzpnete.«

Diakon se sme popolnoma približati Najsvetejšemu, sme streči neposredno kot prvi in najvišji asistent mašniku pri najsvetejši daritvi; še več, sme že prejeti v svojo roko monštranco z Najsvetejšim, da, še vse več, sme v potrebi deliti tudi že sv. obhajilo in slovesno krščevati. Sme tudi slovesno peti pri sv. maši evangelij.

Diakonat je že zakrament, dočim so bili ostali redovi le zakramentali. In sicer je diakonat prva stopnja trodelnega mašniškega posvečenja, druga je mašništvo in tretja pa škofovska oblast. Diakonat ima svoj izvor že gotovo v Jezusovih navodilih apostolom, kakor to med drugim poudarja sveti Ignacij, učenec apostola Janeza, ko piše v pismu v Filadelfijo: »Ubogajte škofa, duhovnike in diakone, ki so postavljeni po Kristusovi naredbi.«

Ker je diakonat zakrament, vtisne že neizbrisno znamenje, ki ostane diakonu vso večnost v posebno čast, ako bi tudi že umrl pred mašniškim posvečenjem.

Ker je diakonova služba tako častna in sveta, zato morajo biti tudi sveti tisti, ki so v njo poklicani. Iz vseh posvetilnih obredov odse-

---

valca sta bila kar iznenadena. Po mestu se je govorilo, da je kap, ki je zadela župnika, kazen božja in mnogi so pričakovali, da se bo vrnil v naročje Cerkve. A ni bilo tako.

Župnik in obiskovalci so se razgovarjali o tem, kaj naj storijo. Na županov predlog so naposled sklenili, naj gre v grad odposlanstvo z zahtevo, naj kaplan Ziegler izroči ključe. Ako tega ne bo hotel storiti, se naj odposlanstvo takoj poda k velikemu županu in ga naj prosi za dovoljenje, da cerkev odpro, če treba tudi s silo.

— Da, s silo! — je vzkliknil župnik. — Jaz sem župnik, ne pa Ziegler. To vsakemu povejte!

— No, tega kaplana se bomo hitro rešili — je dodal župan. — Od velikega župana bom šel k državnemu pravdniku in mu bom sporočil, da je Ziegler prekršil majniške zakone.

Vsi so se škodoželjno nasmehnili. Saj so že iz časopisov vedeli, kaj se v takih slučajih navadno zgodi. Čudno: ti ljudje, ki jim je kaplan ves čas le dobrote izkazoval, so hipoma pozabili na vse dobrote. V zavesti, da državi naredijo uslugo, so bili pripravljeni žrtvovati duhovnika,

svetu. To je wellingtonski nadškof msgr. Redwood. Star je 95 let. V škofa je bil posvečen pred 60 leti. Takrat je bil star 35 let in je bil najmlajši škof na svetu. Starček uživa velik ugled in ljubezen ne le od strani katoličanov, marveč ga spoštujejo ter ljubijo tudi pogani, ki bivajo na otoku.

— —

Taki so vladali.

V ječo je prišel v Mehiki general Gomes Hidalgo, morilec patra Proja. Zaprli so ga radi tatvine. Zanimivo je, da v ječi sedi tačas šest bivših državnih

va velika skrb svete Cerkve, da se ne bi kak nevrednež vtihotapil v svetišče. Zato ponovno razglasi imena bodočih diakonov po vseh cerkvah v škofiji, a še neposredno pred posvečenjem pozove škof resno duhovščino in ljudstvo: »S pomočjo Gospoda Boga in našega Odrešenika Jezusa Kristusa smo izbrali te navzoče subdiakone za red diakonata. Če ima kdo kaj proti njim, naj stopi za Boga in radi Boga pogumno naprej in naj pove.«

Še posebej vpraša škof najstarejšega duhovnika, ki ga je prosil, da posveti te navzoče subdiakone za diakonsko službo: »Ali veš, da so vredni?« O da bi se g. prošt ne motil, ko bo odgovarjal: »Kolikor more človeška slabost spoznati, vem in izpričujem, da so vredni bremena te službe.«

Kakor pri subdiakonatu, se molijo tudi tu litanije vseh svetnikov, kjer prosimo te mogočne nebeške priprošnjike za pomoč novim diakonom. Posebej jih bomo še priporočili onim slavnim svetim diakonom, ki bi naj bili njihovi vzori; to so: sv. Štefan, sv. Lavrencij, sv. Vincencij, sv. Frančišek Asiški.

Po litanijah se pa škof še posebej obrne k duhovščini in ljudstvu, da bi vsi skupno molili za novoposvečene, saj vsi skupaj želimo, da bi bili res sveti diakoni. Takole začne škof: »Skupno željo naj spremlja skupna molitev, da bi se ti, ki se na prošnjo sv. Cerkve pripravljajo za diakonsko službo, svetili po duhovnem življenju ter žareli po posvečujoči milosti.«

Ta skupna prošnja preide nato v slovesno obliko prefacije, ki tvori uvod v pravo bistveno posvečenje. To pa obstoji v tem, da škof vsakemu posamezniku položi desno roko na glavo, govoreč: »Prejmi Svetega Duha za moč, da se boš ustavljal hudobnemu duhu in njegovim skušnjavam: v imenu Gospodovem!« In nadaljuje držeč desnico iztegnjeno nad diakoni: »Pošlji jim, prosimo, Gospod, Svetega Duha, da bodo z darom tvojih sedmerih milosti okrepljeni za zvesto izvrševanje tvoje službe.«

---

predsednikov radi raznih grdih zločinov. Če pomislimo, da so taki ljudje meli v rokah oblast skozi desetletja, se ne smemo čuditi, da se v Mehiki katoliška vera, ki obsoja zločine, preganja.

— —

Italijanska vlada za misijone.

Franc. dnevnik »La Croix« prinaša iz Rima vest, da je italijanski državni svet dal za italijanske misijone v Kitaju 5 milijonov lir. Vlada bo to dovoljeno svoto izplačevala v pol milijonskih obrokih v naprej.

— —

ki so ga prej spoštovali in ljubili. To so bile kramarske duše, ki jim je bilo le za časni blagor.

Odposlanstvo, ki je bilo poslano na grad, se je vrnilo. Doseglo ni nič. Sluga Robert je odposlancem mirno sporočil, da je gospod kaplan odpotoval in se najbrž ne bo kmalu vrnil. O ključih pa ne ve nikdo nič. Odposlanci so izrazili željo, da bi radi govorili z grofom Henrikom, Robert se je nasmehnil in je odvrnil:

— Gospod grof Henrik je žal bolan in ne more nikogar sprejeti.

Odposlancem so se nosovi povesili in so kislih obrazov zapustili grad.

Razgovoru med Robertom in odposlanci sta v sobi nad vhodom prisluškovali Olga in Helena. Ko so junaki odšli, sta odbrzeli k očetu in sta mu vse sporočili. Helena je bila vsa razigrana od navdušenja.

Grof je resno poslušal poročilo in je nato dejal Heleni.

— Le ne tako brezskrbno otrok! Ti ne moreš presoditi posledic.

Dalje sledi.

Ker so prejeli diakoni v posebno obilni meri Svetega Duha in njegove sedmere darove, smejo odslej pozdravljati krščansko ljudstvo pri bogoslužju s častitljivim pozdravom: Dominus vobiscum — Gospod z vami, ker jim verniki upravičeno lahko odgovorijo: In s tvojim Duhom — to je: s Svetim Duhom, ki je v tebi posebno obilno od posvečenja za diakona sem.

Na visoko čast diakonata spominja še troje predmetov, ki se jim izroče: štola, dalmatika in evangeljska knjiga.

Pri izročitvi štole, tega častnega znamenja duhovništva, govori g. škof: »Sprejmi belo štolo iz božje roke, in izpolnjuj svojo službo; zakaj Bog more v tebi pomnožiti svojo milost.« Vedno bo vsakdo izmed novoposvečencev pri izvrševanju svoje službe nosil kot častno oznako svojega zakramentalnega dostojanstva štolo tja do onega dne, ko bo s štolo okrog vratu ležal na mrtvaškem odru. Ker pa diakon še nima popolne duhovniške oblasti, mu leži štola le preko leve rame. Bog z višjo službo da tudi večjo milost, kakor opomni to škof pri izročitvi štole, ki bo odslej kot znamenje časti, pa tudi jarma in bremena duhovske službe božje okrog diakonovega vratu.

Da bo pa ta jarem sladek in breme lahko, na to ga spomni izročitev dalmatike, te obleke veselja, kakor poudari škof: »Obleče naj te Gospod z oblačilom zveličanja in z obleko veselja in dalmatika pravičnosti naj te vedno ogrinja.« Ako le diakon vestno skrbi za svatovsko oblačilo milosti božje, katere znamenje je to levitsko oblačilo, potem je njegovo življenje ena sama radost, ena sama vesela pesem. Tega veselja svet ne pozna, zato pa večkrat pomiluje, a ne blagruje novomašnike.

Ali ni tudi sreča in radost oznanjevati evangeljsko blagovest? In to častno pravico mu izroči škof ob sklepu z besedami: »Sprejmi oblast brati evangelij v božji Cerkvi za žive in za mrtve.« — Sledi še darovanje sveč, skupno sv. obhajilo iz nadpastirjevih rok in njegov poseben blagoslov.

Mi vsi pa med to sv. mašo iskreno molimo k večnemu velikemu Duhovniku — Kristusu, da bi vsi novoposvečeni diakoni vzrastli v čiste služabnike njegovih svetih oltarjev.«

O z n a n i l a

MARIBOR:

Stolna župnija.

Oznanilo:

Duhovne vaje v proslavo sv. Janeza Boska. Slovenske pridige so od četrtka zvečer naprej vsak večer ob 19. uri ter vsako jutro ob pol 6. uri. Sklepno pridigo ima prevzv. g. knezoškof v nedeljo ob pol 10. uri, na kar sledi pontifikalna sv. maša, pri kateri pojejo salezijanski gojenci iz Rakovnika pri Ljubljani.

Kot sklep Don Boskove proslave se vrši v nedeljo dne 22. aprila popoldne ob 15. uri v dvorani »Union« **slavnostna akademija** s petjem, godbo, govori in dramatskimi prizori. Sodelujejo salezijanski gojenci iz Rakovnika (120 po številu) in mariborska vojaška godba. Vstopnina: sedeži po 6 do 15 Din, stojišča po 3 Din, dijaška po 2 Din.

Drugi višji red ali diakonat podeli prevzvišeni nadpastir v nedeljo dne 22. t. m., ob pol 6. uri v cerkvi sv. Alojzija letošnjim novomašnikom. Molimo za goreče dušne pastirje!

V nedeljo dne 22. aprila popoldne ob 17. uri bodo večernice: litanije s svetima blagoslovoma.

Dekliški Marijin vrtec ima v soboto dne 21. aprila, ob 16. uri, mesečni nauk, v nedeljo ob pol 8. uri pa skupno sveto obhajilo.

Ljudsko gibanje:

Krščenih je bilo zadnji teden 16 novorojencev in sicer: Vinko Jerbič, Viljem Lipuš, Rudolf Lipovšek, Kristina Stovanje, Emil Arlič, Marta Geč, Olga Petek, Tomaž Tomažič, Branka Skok, Antonija Hrnja, Emil Žunko, Erika Strohmaier, Cvetka Tončič, Edvard Celcer, Stanislav Rodošek, Ana Marija Vodopivec.

Poročili so se: Repinec Mihael, čevlj. pom., in Frančiška Vogrinec, šiv., Ob bregu 12. — Jernej Unuk, del., Stopno 41, in Lucija Kidrič, pos. hči, Slovenska 2.

Umrl ni nikdo.

—

Cerkev sv. Alojzija.

Oznanilo:

Posvečenje diakonov v naši cerkvi. — Tretjo povelikonočno nedeljo ob pol 6 podeli med sv. mašo prevzišeni g. nadpastir 13 letošnjim novomašnikom drugi višji red ali diakonat in 3 prvi višji red ali subdiakonat.

— —

Frančiškanska župnija.

Oznanilo:

Na Markovo, v sredo, bo blagoslovna sv. maša ob pol 6. Potem pa procesija v stolno in mestno cerkev, kjer bo pridiga in peta sv. maša.

Ljudsko gibanje:

Krsti: Stojnšek Alojzij in Vrabič Ema.

Pogrebi: Moran Marta, soproga trgovca, 34 let, Aleksandrova cesta 32. — Ivan Žvan, železničar v pokoju, 62 let, Loška ulica 5. — Naj počivata v miru.

— —

Magdalenska župnija.

Ljudsko gibanje:

Krščeni so bili: Majda Orešič, Marija Nerat, Stanislava Deučer, Marija Rep in Slavica Fras.

Poroke: Male Avgust, ključ., Tezno, in Kurbus Kristina, prod., Tezno. — Ozimič Alfred, pek Studenci, in Pelhan Amalija, del. — Murgelj Jožef, paznik, Pobrežka 20, in Lipej Jožefa, hči pos., Bizeljsko. — Pirc Lenart, pek, Državna 4, in Helbl Magdalena, kuh., Verstovškova 4. — Kovač Janez, šofer, Einspielerjeva 22, in Kocjan Emilija, predica, Kurilniška 3.

Umrli: Hudelist Matija, š. sluga v p., Pobrežje, 63 let. — Pecko Marija, vdova, Koseskega 47, 81 let. — Glavič Franc, zas., Betnavska 66, 63 let — Segalla Just, zas., Smoletova 10. — Gerželj Ivan, ključ., Pobrežje, 20 let. — Naj v miru počivajo!

—

Kapela Srca Jez., Levstikova ulica 29.

V nedeljo dne 22. aprila se začne poletni red. Ob nedeljah in praznikih je prva sv. maša s pridigo ob 7; druga sv. maša ob 9 s pridigo in blagoslovom; ob pol 8 zvečer pridiga in litanije z blagoslovom. Ob delavnikih je prva sv. maša ob 6, druga ob pol 7.

— — —

CELJE:

Mestna župnija sv. Danijela.

Ljudsko gibanje:

Novokrščenci: Imenšek Roza, Svetel Matej, Kokošinek Alojzija, Gajšek Milan, Kučer Jožef, Godunc Sonja, Straus Rudolf, Seidl Marijan, Kusterle Doroteja, Resnik Ivana, Eder Reinhold in Janez Srabočan.

Poročeni: Steinbüchler Josip, knjigovodja, in Verderber Marija, zasebnica. — Rakovnik Anton, kolar v Straži, in Česlovnik Franciska, kuharica, Gaberje.

Umrli: Petrik Terezija, 44 let. — Arčan Neža, obč. reva iz Vojnika, 77 let. — Grell Antonija, obč. reva v Gaberju, 70 let. — Hrapot Karolina, Zg. Hudinja, pol leta. — Zdolšek Urša, dnin. iz Pletovarja, 47 let. — Rozman Terezija, dnin., Ostrožno, 54 let. — Juteršek Jernej, pos., Gotovlje, 52 let. — Lipovšek Ljudmila, služ. iz Zagreba, 27 let. — Naj v miru poč.!

Kronika naših župnij

Arhidijakonija in nadžupnija Sv. Jurija v Konjicah. — Cerkev: Cerkev Sv. Jurija je stala tukaj že pred letom 1146, najbrž že koncem prvega tisočletja. Noben kos sedanje stavbe ne sega tako daleč. Po ljudskem izročilu je stranska ladja, imenovana »stara cerkev«, najstarejši del. A za to mnenje starinoslovec ne

more navesti nič, več razlogov pa proti temu. V XII. stoletju je bila pozidana ena (sedanja srednja) ladja z ravnim stropom, z nizkim zvonikom na zapadni in prezbiterijem na vzhodni strani. Pred letom 1369 je pozidal stransko ladjo na čast sv. Jakobu (sedaj z oltarjem sv. Križa) vitez Ortolf Konjiški, ki si je izbral v kapeli svoje zadnje počivališče. Okoli sredine XV. stoletja so to kapelo obokali, približno isti čas so pozidali sedanji gotski prezbiterij. Ladjo (srednjo) je obokal in pevski kor z znamenitimi stopnicami pozidal nekaj pred letom 1506 Valentin Fabri, duhovnik oglejske škofije, prej kaplan (1478) in vikarij (1479) konjiški, župnik konjiški od 1482 do 1509, arhidijakon za Savinjsko in kot prošt v Doberlivasi na Koroškem tudi za Junsko dolino. Pokopan je v Konjicah, kjer ima v roženvenski kapeli lep nagrobni spomenik. V XVII. stoletju je bila pozidana prvotna roženvenska kapela, ki si jo je izbral senjsko-modruški škof, prej župnik konjiški, Boštjan Glavinič de Glamoč za svoje zadnje počivališče. Isti je dal postaviti prejšnji veliki oltar in dva oltarčka, ki sta sedaj pri čadramski podružnici Sv. Mohorja. Kot škof je na potu na Dunaj v Konjicah umrl 2. 12. 1697 in bil tu pokopan, kjer ima tudi v roženvenski kapeli svoj nagrobni spomenik. V XVIII. stoletju so malo roženvensko kapelo podrli in pozidali večjo. Posebno vrednost imajo v njej globokoumno zasnovane fresko-slike, ki jih je leta 1749 slikal Gotlib Gessor. Prezbiterij sta slikala Tomaž Fantoni in Jakob Brollo l. 1862, ladjo pa leta 1866, vse pod nadžupnikom Jožefom Rozmanom. Obnovil je slikanje leta 1903 Ožbalt Bierti. Zvonik so povišali leta 1720, nadžupnik Jožef Rozman pa je dal leta 1871 strehi novo piramidalno obliko. Tako je cerkev Sv. Jurija v Konjicah dobila sčasoma današnjo obliko, a je zanimiva izjava profesorja Plečnika ob priliki obiska leta 1930: »Tako lepi in zanimivi komad gotskega sloga boste težko našli v Sloveniji.« Dolžina cerkve znaša 36.5 m, širina s stransko ladjo in kapelo 25 m, višina prezbiterija 10.8 m in ladje 7.95 m. Poleg glavnega oltarja je bilo svoj čas v cerkvi še 12 oltarjev, ki so bili oltarji raznih ustanov, in ker so prebivali v Konjicah duhovniki, ki so oskrbovali od tam skoroda vso konjiško pražupnijo. Danes je vseh oltarjev skupaj šest. Glavni oltar sv. Jurija je bil postavljen leta 1869 pod vodstvom Tomaža Fantonija, načrt je bil iz Monakovega, a nekoliko prenarejen od Hartla iz Graza. Oltar sv. Jakoba je bil spremenjen v oltar sv. Križa leta 1713 in posvečen od škofa Leslie, ustanovljen pa obenem z beneficijem po bratovščini Žalostne Matere božje že pred letom 1369. Oltar Marije Brezmadežne — družbeni oltar križevske družbe — je iz XIX. stoletja, najbrž kakor prižnica iz dobe nadžupnika Rožmana. Krstni kamen je dal postaviti leta 1607 nadžupnik in arhidijakon Gregor Ursus. Znamenit je kropilnik pri stranskih vratih na južni strani iz leta 1657, najbrž dar grofov Tatenbahov, patronov konjiške cerkve. — Podružnica Sv. Ane na pokopališču (do leta 1798 je bilo pokopališče okoli nadžupnijske cerkve in z zidom obdano) je bila pozidana nekoliko pred letom 1592. Sredi ladje je grobnica rodbine Tatenbahov, ki so jo napravili šele pričetkom XVII. stoletja. — Kapela presv. Srca Jezusovega v bolnici Rdečega križa je bila blagoslovljena 21. oktobra 1897. V gradu Windischgraetz je kapela sv. Antona. — Pražupnija: Prvič se omenja pražupnija Konjice leta 1146. Njen prvotni obseg dobimo, ako vzamemo sedanjo konjiško dekanijo razen župnij Stranice in Skomarje (ki sta spadali do leta 1789 pod pražupnijo Sv. Martin pri Slovenjgradcu), prištejemo pa Laporje, Poljčane, Studenice in Črešnjice. Leta 1251 je župnik Peter odstopil župnije Laporje, Poljčane in Studenice slivniškemu župniku, dobil pa je župniji Tinje in Venčesl iz slivniške pražupnije. Razven žičke kartuzije je že pred l. 1251 nastalo na ozemlju konjiške pražupnije več podružnih cerkev, ki so sčasoma razvile v ekspoziture in vikarijate in slednjič v samostojne župnije. Tako se omenja vikarijat Tinje že pred 1429, župnija Črešnjice 1402, vikarijat v Zrečah je bil ustanovljen okoli 1675, v Ločah 1681, v Čadramu 1762, na Prihovi 1766. Sedanjo obliko je dobila konjiška dekanija v času Jožefa II. (1780—1790), ko so nastale v dekaniji še

ostale druge župnije in se uredile meje dekanije tako, da sta bili priključeni župniji Stranice in Skomarje, izločena iz dekanije pa je bila župnija Črešnjice na Novocerkev, Tinje in Venčesl pa na Slov. Bistrico. Posledica tega razvoja pa je bila, da prezentira konjiški nadžupnik župnike na župnije Čadram, Loče, Prihova, Zreče, Črešnjice in Tinje. Glede naslova konjiških župnikov je omeniti, da nosi naslov nadžupnik prvi žički prelat Gašper Uwiz, ko je dobila žička kartuzija v oskrbo konjiško župnijo. To je trajalo od 1704 do 1738. Med tem časom so imeli žički prelati v Konjicah namestne župnike. Šele od tedaj je ta naslov v rabi. Knezoškof dr. Mihael Napotnik je kot konjiški rojak za svojo rojstno župnijo v Rimu izposloval, da je vsakokratni konjiški nadžupnik infulirani arhidijakon iz razloga, ker je bilo veliko konjiških župnikov za časa obstoja oglejske patrijarhije arhidijakonov za območje Savinjske doline. To se je zgodilo z apostolskim breve z dne 4. februarja 1910. Sedanji nadžupnik in arhidijakon je Franc Tovornik. — Versko življenje je bilo v konjiški nadžupniji od nekdaj lepo razvito. Že pred letom 1369 je obstojala bratovščina Žalostne Matere božje, s pomočjo katere je grof Ortolf Konjiški istega leta pozidal stransko ladjo (»staro cerkev«) z oltarjem sv. Jakoba, s pomočjo iste je leta 1497 arhidijakon Valentin Fabri ustanovil beneficij sv. Duha in kaplanijo sv. Sebastijana in Erazma. Sedež bratovščine je bil kmalu nato prenesen v Celje. Leta 1445 se imenuje bratovščina sv. Andreja z beneficijem in lastnim oltarjem, ravno tako leta 1497 bratovščina sv. Duha in leta 1545 bratovščina sv. Boštjana in bratovščina sv. Nikolaja. Te in še druge cerkvene družbe in bratovščine so bile razpuščene pod Jožefom II. Jožefinizem in janzenizem sta vplivala, da je versko življenje počivalo in to tja do škofa Slomšeka, ki je s svojim pastirskim pismom, pisanim na god Marijinega rojstva 1849, v naši škofiji vpeljal »Križevske družbe«. Nadžupnik konjiški Anton Terkuč in vikar Tomaž Rožanc sta še istega leta na praznik Vseh svetnikov osnovala v Konjicah »Križevsko družbo«. Nadžupnik Jožef Rozman pa je leta 1859 družbo preosnoval tako, da je izobraževalno, politično in gospodarsko nalogo prevzelo novoustanovljeno »Katoliško politično društvo«. »Križevska družba« sama pa je postala Marijina družba s popolnoma verskim značajem in bila pridružena prvi družbi v Rimu. Imela je obseg daleč preko mej konjiške dekanije in veliko vplivala na ustanovitev Marijinih družb naokoli. Za konjiško nadžupnijo obstoja za vsak stan posebej. Poleg marijanskega je lepo razvito evharistično gibanje: Apostolstvo mož in fantov, posvečenje družin, bratovščina presv. Srca Jezusovega in Marijinega, družba vednega češčenja, roženvenska bratovščina, vse te dvignejo število letnih svetih obhajil na 85.000. — KA je že osnovana.

Za našo deco

Otrok — duhovnik.

»Ljubi Bog že ve kaj dela«, mu je govorila žena, »in prepričana sem, da bo mojo gorečo molitev uslišal ter za najinega otroka poskrbel.«

»Tudi jaz upam, da bo k temu pripomogla tvoja molitev«, je dejal mož. Po dolgem obotavljanju se je tudi on začel pripravljati na vreden prejem sv. zakramentov, kajti vedel je, da je smrt obema zagotovljena.

Naslednjega dne sta oba skesano prejela sv. zakramente. Ta dan pa jima je usmiljeni Zveličar napravil sicer zadnje na tem svetu, toda prav posebno veselje. Ko je duhovnik spovedal vse jetnike, je, kakor po navadi, poklical svojega mlajšega spremljevalca, da bi mu izročil hostije. Mali Evgen je takoj prihitel z druge strani zelo prostorne ječe ter hitro odpel zgornjo obleko, pod katero je nosil posvečene hostije. Ko je gospa zagledala

otroka in si ga od bliže ogledala, je radostno vzkliknila: »O Evgen, moj ljubi otrok!« Tudi Evgen je spoznal svojo mamico in ateka ter planil k njima. Ker se že več let niso videli, se niso takoj spoznali. Ko je duhovnik opravil svoj posel ter podelil presrečnim starišem, ki so se veselili zopet najdenega otroka, in drugim jetnikom sv. obhajilo, je zapustil ječo ter odšel. Otrok se je sicer nekaj časa mudil pri očetu in mamici, naposled se je tudi on poslovil. S solzami v očeh so se ločili, kajti slutili so, da se na tem svetu ne bodo več videli. »Na svidenje v nebesih!« je otrok vzkliknil, ko je odhajal iz temne ječe in se oziral nazaj na ateka in mamico.

Ko je zopet prišel naslednjega dne v ječo, je že zvedel, da sta njegov atek in mamica padla pod mečem rabelja in splavala v raj.

Bog je mogočno čuval tega duhovnika in ga vodil po vseh potih, tako da ga ni zasledil nobeden sovražnik. Mnogo duš je s svojim neumornim delovanjem rešil ter jim odprl pot v nebesa.

Minilo je mnogo let in med tem se je marsikaj spremenilo. Tudi francoska revolucija in kulturni boj sta ponehala. Evgen, ki je nekoč nosil, kot otrok, svete hostije v pariške ječe, je postal vzoren duhovnik, ki je zapustil ljubljeno domovino ter šel v misijone. Postal je misijonski škof ter ustanovil novo škofijo v pokrajini Vincenes v Severni Ameriki. Umrl je v duhu svetosti, ko je zaključil svoje veliko delo za rešitev duš. Vse njegovo življenje je bil dolg slavospev Bogu, ki ga je spremljalo njegovo geslo: »Češčen in hvaljen bodi najsvetejši Zakrament v vseh tabernakljih na svetu sedaj in vse dni do konca sveta.«

Konec.

Katoliški pojavi

VLČ. ŽUPNIJSKIM URADOM LAV. ŠKOFIJE!

V času od 20. januarja do 15. marca se je vršilo po vsej škofiji 25 dekanijskih tečajev KA, ki se jih je udeležilo 210 duhovnikov in 3400 ljudi — zastopnikov posameznih župnij. Na tečajih so bile podane glavne smernice o KA v župniji. Namen tečajev je bil tudi ta, da bi škofijski odbor prišel v ožje stike z gg. dušnimi pastirji in zastopniki ljudstva. Prireditelja (Jerebič in Kolenc) sta doživela ob teh tečajih dosti razveseljivega ter izrekata vsem, ki so imeli s tečaji delo, zlasti onim, ki so morali prenesti velike materijelne žrtve, iskreno zahvalo!

Na vse gg. dušne pastirje se obrača odbor tem potom z veliko prošnjo: Kjer je župnijska KA že upostavljena, naj ne ostane samo na papirju, marveč naj živi, kajti KA je življenje, gibanje, delo, kjer pa še ni upostavljena, se naj čimprej sestavi župnijsko vodstvo. Navodila za sestavo župnijskega sveta in odbora KA se nahajajo v škofijskem Oglasniku 1929, štev. 824, ter v letošnji Nedelji štev. 12 do 15. Sploh prosi odbor vse dušne pastirje, da prebirajo sestavke, ki so v Nedelji pod »Katoliška akcija«. V tem oddelku bo do konca leta povedano vse, kar moramo vedeti o bistvu in smotru KA o šoli za laične apostole ter o načinu dela v duhu KA.

Odbor bo v doglednem času razposlal na vse župnijske urade vprašanje, ali KA v župniji že obstoji in deluje ter bo vesel, ako bo dobil pritrjevalen odgovor.

Ko se je v Nemčiji dala naredba zoper žide, so židovski in drugi listi vsega sveta prinesli ogorčene proteste zoper hitlerjevsko nasilje. Enemu so sledili vsi. »Židje znajo!« se je čitalo takrat po naših listih.

Sv. oče je pred leti spregovoril besedo o KA kot sredstvu za ohranitev, razširjanje in poglobitev pravega katoliškega duha v zasebnem, družinskem in jav-

nem življenju. Kako je sprejelo njegovo besedo 380 milijonov katoličanov? Kako so jo sprejeli duhovniki? Ali se tudi o nas sme reči: »Katoličani znajo«?

Eno si pokličimo v spomin ob tej priliki. Če smo se dolžni mi katoličani, zlasti duhovniki, sploh komu pokoriti, smo dolžni storiti to nasproti Kristusovemu namestniku, sv. očetu. Ne kritizirati, ne presliševati, ne izpraševati: »Čemu?«, marveč storiti, kar želi. To velja zlasti v zadevi KA.

Dal Bog vsem k delu v KA veliko gorečnosti in obilo blagoslova!

V Mariboru, dne 15. aprila 1934.

Dr. Franc Cukala l. r., škofijski vodja KA.

Kolenc Franc l. r., tajnik KA. **Jerebič Franc l. r., predsednik KA.**

Iz tajništva KA v Mariboru. — Pretekli petek se je vršila seja šk. odbora KA. Na seji se je govorilo o načinih, kako povečati zanimanje za KA in kako usmeriti delo v pravi tir. — KA se je zadnji čas uvedla v župnijah: Laško in Šmihel nad Mozirjem. Dosedaj je uvedena v 91 župnijah. Vseh župnij je 256.

Veličastna don Boskova proslava. Preteklo nedeljo se je vršila na Rakovniku pri Ljubljani don Boskova proslava, ki so se med drugimi udeležili: njeg. em. kardinal Hlond, primas Poljske; nadškof dr. Jeglič, škof dr. Njaradi, stiški opat dr. Kostelec itd. Slovesnosti je prisostvovalo na desettisoče vernikov. Mogočna je bila zlasti popoldanska procesija, v kateri so vozili Boskov kip. V njej je korakalo 8000 vernikov.

Razna obvestila.

Poselska zveza. Nedeljski sestanek odpade in so vse članice vabljene, da se udeležijo Boskove proslave v dvorani Union.

Romanje v Rajhenburg. Krščanska ženska za Maribor in okolico priredi v juliju t. l. romanje v slovenski Lurd — v Rajhenburg. Vsi, ki bi se radi udeležili romanja, se naj prijavijo do 16. jun. pri odbornicah ali pa v pisarni v Mariboru, ki posluje na Aleksandrovi cesti 6, I. nadstr., vsako sredo in vsako soboto od 8. do 11. ure dopoldne in od 2. do 5. ure popoldne. Polovična vožnja in posebni vlak preskrbljen. Vožnja tja in nazaj stane 50 Din. Ob priglasitvi je treba plačati 25 Din, ostalih 25 Din se mora plačati do 1. julija t. l. Romanja se lahko udeležijo tudi nečlani. Natančnejša pojasnila se bodo še objavila. Odbor.

Dom duhovnih vaj pri Sv. Jožefu nad Celjem. Tridnevni tečaj oddeljenih duhovnih vaj se bo vršil: za dekleta: začetek v torek dne 1. maja

ob 6. uri zvečer; za dekleta: začetek v soboto dne 12. maja ob 6 zvečer; za dekleta: začetek v soboto dne 2. junija ob 6 zvečer; za žene: začetek v soboto dne 23. junija ob 6 zvečer.

Hitro, da ne bo prepozno!

Časopisi dan za dnem poročajo o slučajih nagle smrti. Zadnji čas so poročali: Blizu Male Nedelje so ubili enega fanta, pri Hočah je fant po nepreviđnosti ustrelil neko dekle, v S. je nevesta po prihodu od poroke po nesreči dobila strel v glavo itd. itd. Kako naglo je prišla smrt.

Kako dolgo bote vi živeli? Ne veste. Morda računate, da še 10, 20, 30 ali še več let,, pa pride nesreča in ste mrtvi. Nesreča se lahko vsakemu in povsod primeri. Eden lahko pade s škednja, drugi z voza, tretji se močno vreže, četrtega zadene kap itd. itd. Ne veste torej, kako dolgo še boste živeli. Zato pa se za vsak slučaj zasigurajte. Takoj se dajte zavarovati pri posmrtninskem zavarovanju »KARITAS«. Tako bote rešili svoje domače v slučaju nagle smrti velike stiske, ker jim bo zavarovalnica v kritje pogrebnih stroškov izplačala zavarovalnino. Ne zamudite niti enega dneva! Čim mlajši se date zavarovati, tem večja bo zavarovalna vsota. Zavarujete tudi lahko svoje starše, otroke, sorodnike, znance itd. itd. Samo zdravi morajo biti.

Vsa potrebna pojasnila dobite pri domačih gg. dušnih pastirjih, pri zastopnikih, pri vodstvu »KARITAS« v Mariboru-Orožnova ulica 8.

Koledar od 22. do 28. aprila.

22. april, 3. povelikonočna nedelja: Soter, Gaj. — 23. april, pondeljek: Adalbert, škof in mučenik. — 24. april, torek: Jurij, mučenec. — 25. april, sreda: Marko, evangelist. — 26. april, četrtek: Mati b. dobrega sveta. — 27. april, petek: Peter Kanizij, cerkveni učenik. — 28. april, sobota: Pavel od Križa, spoznavalec.

—

Glavni mesečni namen za april, blagoslovljen po svetem očetu: Obilni sadovi svetega leta. — 22. april, nedelja: Praznovanje nedelj in praznikov. — 23. apr., pondeljek: Naši bogoslovci. — 24. april, torek: Vojaki in orožniki. — 25. april, sreda: Blagoslov na polju. — 26. april, četrtek: Poklici. — 27. april, petek: Cerkveni učenjaki. — 28. april, sobota: Versko življenje naših izseljencev.

Tiskar: Tiskarna sv. Cirila v Mariboru, predstavnik Albin Hrovatin v Mariboru. Urednik: Franc Kolenc, korni vikar v Mariboru. — Izdajatelj: Mariborske župnije, predstavnik Franc Kolenc, korni vikar v Mariboru.

Poštnina plačana v gotovini. Posamezna številka stane 1 Din.
Leto 6. Štev. 17.

NEDELJA

Izhaja vsak petek.
Cena:
Celoletno 24 Din, polletno 12 Din, mesečno 2 Din. Inozem. 48 Din.

Tednik za versko življenje

Maribor, dne 29. aprila 1934.

Uredništvo: MARIBOR, Aleksandrova cesta 6/I.
Uprava: Maribor Koroška cesta 5.
Ček. rač. 15237.

Jezus obeta sv. Duha.

Nedelja obljubljene tolažbe

1. Nedeljska božja beseda.

Evangelij.

Jan. 16, 5—14.

Zdaj pa odhajam k njemu, ki me je poslal, in nihče izmed vas me ne vpraša: Kam greš? Ampak, ker sem vam to povedal, je žalost napolnila vaše srce.

Ali resnico vam govorim: za vas je dobro, da grem. Zakaj, če ne odidem, Tolažnik ne bo prišel k vam; če pa odidem, vam ga bom poslal. In ko pride, bo on prepričal svet o grehu in o pravičnosti in o sodbi; o grehu, ker v me ne verujejo; o pravičnosti, ker grem k Očetu in me ne boste več videli; o sodbi pa, ker je vladar tega sveta obsojen.

Še mnogo vam imam govoriti, a zdaj bi še ne mogli nositi. Ko pa pride on, Duh resnice, vas bo učil popolne resnice; ne bo namreč govoril sam od sebe, temveč, kar bo slišal, bo govoril in prihodnje reči vam bo oznanjal.

— — —

»Če pa odidem, vam ga bom poslal.«

Jan. 16, 8.

Prihod Sv. Duha je zadeva, ki se ne tiče le birmancev in botrov; ne le otrok, marveč vseh odrastlih. Prihod Sv. Duha pomeni zmago za Cerkev in za vsako dušo, v katero pride. Katero spoznanje in prepričanje daje Sv. Duh predvsem verni duši, ki ga časti in prosi pomoči? Trojno spoznanje. Kaj je delo Judov, ki so Kristusa križali? Kdo je pri tem nedolžen? Kdo nosi v tem prvo in glavno krivdo? To vedeti je važno za naše vsakdanje življenje. Sv. Duh je prepričal ves svet: Delo Judov je greh. Križanje se je sicer izvršilo z božjim pripuščenjem, pa ne z božjim dovoljenjem. Križanje se ponavlja tudi še danes, samo v drugi obliki: s peresom, s pismom, s postavami, v katerih ni Kristusovega duha; nasprotno, v katerih se javlja Kristusu sovražen duh. Sv. Duh je svet prepričal: Kristus je bil obsojen in križan po nedolžnem. Kakor Kristus, tako trpi tudi Kristusova sv. Cerkev do danes po nedolžnem. Je ni verske družbe, v katero bi se svet in satan tako sovražno zaganjal, kakor v katoliško cerkev. Ali nam ne bo ta okolnost vzbudila sočutja in ljubezni do Cerkve? Gotovo, če le biva in deluje v nas Sv. Duh. In še o tretjem je Sveti Duh prepričal svet: Glavni krivec pri trpljenju, ki ga je po nedolžnem trpel Kristus in ga še vedno trpi njegova Cerkev, je bil in je in ostane: hudobni duh. Čudno! Prav tisti, ki se jih poslužuje hudi duh v dosego krivičnih namenov in zlobnih načrtov, ne uvidijo tega, ali sploh ne verujejo v bivanje satanovo. Jasno je, da hudobni duh iz neopažene zasede s toliko večjim uspehom ruje proti Kristusu ter njegovi Cerkvi. »Oslepil je njihove oči in zakrknil njih srce, da ne bi z očmi videli in s srcem umeli ter se spreobrnili in jih jaz ne bi ozdravil.« (Jan. 12, 40.) Kako grozno je, biti nevede; še groznejše, biti vede in hote orožje in orodje v roki hudobnega duha! O tem nam misijonska poročila veliko poročajo; pa tudi o tem, kako deluje po misijonarjevi besedi tudi med pogani Sveti Duh. »S Simeonom v templju bi hvalil Boga«, je zapisal misijonar, ko je videl lepe uspehe svojega dela med pogani: »Videle so moje oči tvoje zveličanje, ki si ga pripravil pred obličjem vseh narodov: luč v razsvetljenje poganov . . .« To je delo Sv. Duha. Pridi, Sveti Duh, nad ves naše delo in življenje!

— — —

2. Nedeljska molitev.

Odhajam k njemu, ki me je poslal; ali ker sem vam to povedal, je žalost napolnila vaše srce, aleluja.

V. Ostani z nami, Gospod, aleluja.

O. Ker se večeri, aleluja.

Molimo: O Bog, ki daješ, da so vernih srca ene volje: daj svojim narodom, da bodo to ljubili, kar zapoveduješ, to želeli, kar obetaš: da se pri vsej nestalnosti na zemlji naša srca tam ustalijo, kjer so prave radosti. Po Gospodu našem . . .

O. Amen.

— — —

3. Spet kliče nas venčani maj . . .

Po naših hribih in dolinah je zavladala prekrasna pomlad. Vsa narava je dobila veličastni sijaj, ki nas nehote dviga proti nebu, kamor kipijo vrhovi naših gorá, in nas opozarja, da tudi mi dvignnemo svoja srca proti Bogu, ki je mogočni izumitelj vse te lepote.

Temu veličastnemu vabilu narave se pridruži tudi blagodoneči glas zvona, ki nas vabi v cerkev pred ovenčani oltar Nje, ki nam jo je pred 1900 leti izročil umirajoči Zveličar za mater. Pojdimo torej k Mariji in jo prosimo, naj nam bo zvezda vodnica v pristanišče večnosti. Vihar brezverstva in prestrašne razdvojenosti je zajel človeštvo. Mnogokrat nas bridka življenjska usoda tira že v obup. Toda, zaupajmo, saj imamo vendar mogočno mater in priprošnjico, ki nas dobro pozna in razume.

Po naših gričih se med zelenimi vinogradi in sadonosniki dvigajo bele cerkvice, ki so pradavni dokaz Marijinega češčenja med vernimi Slovenci. V te cerkvice so se zatekali naši predniki, ko so prišli nad nje dnevi stiske. Ohranimo še tudi mi to najdragocenejšo dediščino naših očetov in radi hodimo, zlasti v mesecu majniku, pred Marijin oltar. Pri Mariji se učimo žive vere, ki nas more edina rešiti pred grozečim prepadom, dalje trdnega upanja, da še nebeški Oče ni pozabil na nas, ampak nas v dnevih trpljenja le očiščuje, in goreče ljubezni do Boga in do bližnjega. Pri Mariji se učimo medsebojne sloge in razumevanja, kajti to je potrebno za zboljšanje današnjih kritičnih razmer.

Katoličani! Maj nas kliče in vabi, da se zaupno zatečemo k Mariji. V solzni dolini živimo in ni tukaj naš pravi dom, temveč iščemo drugo bivališče, za katerega smo vsi ustvarjeni. Toda pot v to našo nebeško domovino je težka in je trnjeva. Zato potrebujemo pomoči od zgoraj in Marija je tista mogočna armada, pred katero trepeta vsa peklenska moč. Ona je vzor žive vere, ponižnosti, čistosti in plemenitosti. Prosimo jo torej v tem mesecu, naj se nam skaže kot mati in vodnica in naj nas vodi skozi viharno morje življenja v našo pravo domovino, kjer vlada večni maj.

— — —

Katoliška akcija

Kristusov čolnar.

Dalje.

Tudi po svojem vstajenju Zveličar istotako ravna; Petru pošlje naznanilo, da je vstal; Marija Magdalena hiti Petru povedat o Gospodovem vstajenju. — Kadar se v evangeliju naštevajo aposto-

d) Delokrog župnijskega vodastva KA.

Dalje.

3. **Dobrodelnost.** — Jezus je apostole razposlal in jim je naročil: »Gredé pa oznanjajte: ‚Približalo se je nebeško kraljestvo.' Bolnike ozdravljajte, mrtve obujajte, gobave očiščujte, hude duhove izganjajte« (Mat. 10, 7—9). Apostoli so morali izvršiti v smislu teh besed dvojno nalogo: učiti in izkazovati dobrote. V tem so posnemali svojega božjega Učenika, ki je tudi učil in izkazoval dobrote.

Po Kristusovem vnebohodu je bilo ravnotako. Apostoli in učenci so delili dobrote. Čut dobrodelnosti je bil med prvimi kristjani tako velik, da je bilo vse premoženje, ki so ga posamezniki imeli, skupna last. »Vsi pa, kateri so vero sprejeli, so bili skupaj in so imeli vse skupno; posestva in premoženje so prodajali in jih razdeljevali med vse, kolikor je kdo potreboval.« (Apd. 2, 44, 45.)

Današnji krščanski svet bi moral nuditi isto sliko, kakor jo je nudil krščanski svet prvih deset- in stoletij krščanstva. »Množica teh, ki so verovali, je bila enega srca in enega duha; tudi nihče ni govoril, da je kaj tega, kar je imel, njegovega, ampak jim je bilo vse skupno.« (Apd. 4, 32.) Enega srca in enega duha moramo biti kristjani tudi danes. Kako lep bi bil svet, če bi vsak premožen kristjan (kmet, uradnik, tovarnar, bankir, advokat, duhovnik itd. itd.) imel za vsakega reveža odprta vrata, odprte roke in odprto srce? Koliko lepši zagovor krščanstva bi bilo to, če bi vsak kristjan dal od tega, kar ima (premožnejši več, manj premožni manj) tistemu, ki nima, kakor najlepša pridiga; kajti svet krščanstva ne sodi po besedah, namreč po življenju in po delih kristjanov.

Kaj je po vsem tem naloga apostolov v župniji — naloga župnijskega vodstva (članov župnijskega odbora, sveta itd.)? Z verskim delom združiti delo krščanske ljubezni. Prvo in drugo je tesno združeno. V prejšnjem odstavku je bilo rečeno, da mora biti skrb vodstva, da vse župljane pridobi za zvesto izpolnjevanje verskih dolžnosti. Kako boš pridobil za molitev človeka, ki je radi svoje revščine in trdosrčnosti ljudi izgubil vero in zaupanje v Boga? Pomagal mu boš v stiski. Kako boš spravil v cerkev k službi božji, k sv. zkrmentom itd. reveža, ki nima obuvala in obleke? Preskrbel mu boš obuvalo in obleko.

Kaj storiti? Pomagati v župniji vsakemu, ki je pomoči potreben. Ker je dobrodelnost v gotovem oziru ena najvažnejših nalog katoliškega dela, bo o njej še posebej govor, na tem mestu pa bo podanih le nekaj namigov, kako jo naj župnijsko vodstvo vrši.

Po župnijah se že leta sem prirejajo miklavževi večeri in božičnice. Od časa do časa se tudi ob drugih prilikah obdarjajo župnijski reveži. Vse to je lepo, a ni dovolj. Potrebnemu je takrat treba nuditi pomoč, ko je res v stiski. To se lahko primeri ne le po zimi, marveč tudi spomladi, po letu in v jeseni. Nekateri so sploh vedno v stiski. Za podpiranje vseh potrebnih se naj osnuje na podbudo župnijskega vodastva poseben do-

li, se Peter imenuje vedno na prvem mestu. Peter govori v imenu drugih apostolov. Predseduje zboru o izvolitvi apostola Matije in še mnogo drugih dokazov za to najdeš po evangelijih in v Apostolskih delih.

To torej mimogrede. Glavno vprašanje sva si stavila: ali je bival sv. Peter res v Rimu. — Bival je. V Rim je prišel najbrže leta 42, da je bival v Rimu, o tem do XIV. stoletja sploh nihče ni dvomil. Šele Marsilij iz Padove, ki je v sporu med papežem Janezom 22. in Ludovikom Bavarskim s tem zadnjim potegnil, je sprožil dvom o bivanju sv. Petra v Rimu. Kalvinisti in protestanti so seveda isto trdili, vendar pa so bili med pro testanti taki, ki so zavračali vsak dvom.

Sicer pa imava za to dovolj dokazov. Pred vsem vprašaj tiste, ki tajijo bivanje sv. Petra v Rimu, kje je pač drugje bival, deloval in umrl. Nihče ne ve; nobeno mesto si ne lasti te časti kakor samo Rim.

Da je bil v Rimu, se da sklepati iz njegovega pisma, kjer pravi: »Pozdravlja vas soizvoljena Cerkev v Babilonu in moj sin Marko.« — Babilon tukaj gotovo pomeni Rim, ker oni slavni Babilon je bil že v razvalinah. Babilon v Egiptu pa je bil samo navadna trd-

njava. Sploh pa so prvi kristjani radi imenovali Rim Babilon in sicer radi njegove razsežnosti in razuzdanosti. Drugič pa je dokaz v tem, da je Marko v Rimu pisal sveti evangelij; bil je, rekli bi danes, tajnik svetega Petra.

Tudi dve skoro istodobni priči isto zatrjujeta.

Dalje sledi.

brodelni odbor. Ta odbor mora vršiti dvojno nalogo: a) oskrbi imenik vseh revežev v župniji s pripombo, v kakem oziru je kateri navezan na pomoč drugih; b) oskrbi sredstva za podpiranje. Kar se tiče oskrbe sredstev, mora dobrodelni odbor razmotrivati o načinih, kako bi prišel do teh sredstev. Med najbolj običajne načine spadajo: darovanje v cerkvi, nabiranje po župniji, dobrodelna prireditev.

Ljudi je treba k požrtvovalnosti in dobrotljivosti vzgajati. To nalogo vrši poleg dušnega pastirja župnijsko vodstvo KA in dobrodelni odsek. Člani morajo dajati dober vzgled, obenem pa s primerno besedo mehčati srca sožupljanov in sovaščanov — tudi najbolj trda. Dalje sledi.

Iz življenja za življenje

SV. JANEZ BOSKO, PREDHODNIK KATOLIŠKE AKCIJE.

5. Velika umetnost.

Legenda pripoveduje, »kako je deviška sestra, sveta Marcelina, vzgajala svoja dva brata, sv. Ambrozija in Satira v duhu krščanske pobožnosti«, kakor se bere v spominskem napisu pred Marijino podobo v rimski ambrozijanski palači, kjer je tolikokrat klečala verna varuhinja s svojima mlajšima bratoma. Kaj je večje ko vzgajati značaj mladeničev?« vprašuje sv. Janez Zlatousti. In za to največje delo se je z Marijino pomočjo zavzel don Bosko. Bil je velik umetnik v vzgajanju mladih duš. Bosko ni pripisoval mladini veljave in pravic, ki ji po božji naredbi nikakor ne gredo. Ni sicer vodil mladine po izvoženih tirih, skrbel je za razvedrilo in okrepčilo svojih gojencev, ali obenem je vzgajal mladino v zdravem katoliškem duhu, ki ga pozneje tudi odraslim ni bilo treba zavreči. Hettinger je za dobro katoliško vzgojo deške mladine zahteval, da naj ima vsak deček že s svojim 12. letom jasno in trdno katoliško versko prepričanje. Ali je to preveč in prerano, če pomislimo, kako danes vsi že nežno mladino vabijo v svoje vrste in vaje? Don Bosko si je s svojim dalekovidnim duhom vzgojil verne in hvaležne sodelavce za božjo stvar. Njegovi gojenci so bili veseli katoličani, veseli, ker so vedeli, kaj da imajo v svoji Cerkvi. Don Bosko je svoje učence poučil in obvaroval pred sleherno prezgodno in nezrelo kritiko. Dopovedal in dokazal je jim, da je za pravo in pravično kritiko treba imeti nekaj znanja in življenjskih izkušenj. O tem je moral biti prepričan vsak njegov učenec, da je ostal preprost in ponižen, kar je tako lepa poteza na mla dem človeku. Osrečujoč je bil pogled na to živahno in nedolžno mladino.

—

SVETO LETO — LETO SVETNIKOV.

V kroniki svetega leta zavzemajo po posebnem načrtu božje Previdnosti prav poseben obseg proglasitve izbranih cvetov katoliške Cerkve za blažene, odnosno za — svetnike. Morebiti nobeno leto cerkvene zgodovine ne izkazuje toliko sadov odrešenja.

Dne 1. aprila lani je bila proglašena za blaženo ustanoviteljica sestra Dobrega Pastirja: Marija Evfrazija Pelletier; dne 7. maja Vincencija Gerosa, soustanoviteljica sestra Ljubezni; dne 14. maja mi-

stična cvetka Gemma Galgani; dne 22. maja za čast božjo plameteči Jožef Pignatelli D. J.; dne 29. maja č. s. Katarinea Labouré, kateri je Marija izročila »čudodelno svetinjo«. Na binkoštno nedeljo je bil proglašen za svetnika bl. And. Hubert Fournet, ustanovitelj hčera križa (Andrejeve sestre); dne 8. decembra pa je prejela čast oltarjev lurška pastirica Bernadette Soubirous. Dne 14. januarja 1934 je bila proglašena za svetnico ustanoivetljica sestra ljubezni, ljubezniva bl. Ivana Antida Thouret. Potem je sledila vrsta proglasitev za blažene: dne 28. januarja trije misijonarji iz Jezusove družbe, ki so prelili kri za vero: Rok Gonzalez di Santa Cruz, Alfonz Rodriguez in Janez del Castillo; dne 25. febr. španski nadškof in redovni ustanovitelj Anton Marija Claret (umrl leta 1870).

Stroga preiskava, ki jo izvrši sv. Cerkev o vsakem primeru, ko naj se kdo proglasi blaženim ali svetnikom, je bila končana še o več drugih slučajih. Tako je in bo papež še v prihodnjih dneh nezmotljivo proglasil še več blaženih, odnosno svetnikov, in svetu oznanil, da so ti Kristusovi bojevniki po herojičnem čednostnem življenju in po posmrtnih čudežih izpričali, da žive v nebesih kot božji prijatelji in naši priprošnjiki in da se smemo nanje obračati z molitvami. Ta ko je bila dne 4. marca proglašena za svetnico bl. Marija Mihaela Naj svetejšega Zakramenta, španska redovna ustanoviteljica, ki je umr la 1865, dne 11. marca pa bl. vdova in pozneje soustanoviteljica reda Ludovika pl. Marillac (umrla 1660). Dne 19. marca so bili vpisani v kanon (album) svetnikov ali kanonizirani piaristovski duhovnik bl. Pompilij Marija Pirotti (umrl 1754), svetni duhovnik in ustanovitelj »Malega doma božje Previdnosti« v Turinu bl. Jož. Benedikt Cottolengo, katerega ustanova je danes stara 100 let in obsega 13.000 oskrbovancev, dasi nima drugih dohodkov, kakor le mile darove, ki jih vsak dan sproti pošilja božja Previdnost — je torej trajen čudež; bosa karmeličanka Terezija Margareta Redi

Kakor hrasti v viharju...

(Za vero očetov.)

Po Strachwitzu priredil Kolenc Fr.

Dalje.

Dal ji je časopis, ki je vseboval za katoličane žalostne vesti: spet so zaprli enega škofa, več duhovnikov in dva plemiča, ki sta duhovnike vzela v zaščito in sta jim dopustila, da so v grajskih kapelah smeli opravljati službo božjo.

Helenin obraz se je zresnil. Objela je očeta in ga drhte vprašala:

— A tebe, ata, vendar ne morejo zapreti?

— Tako daleč še nismo — se je nasmehnil grof. — Najprej pridejo denarne kazni in šele v slučaju, da se kdo večkrat pregreši, zaporna kazen. Za zdaj mi sploh ne morejo dokazati, da sem sprejel pod streho Zieglerja. Sicer pa za njegovo aretacijo še ni izdan nalog.

To je Heleno pomirilo.

— —

Dva zanimiva duhovniška poklica.

V angleškem bogoslovnem kolegiju v Rimu študira bogoslovne nauke Decker Karl. Ta mož je bil lastnik denarne banke v Filadelfiji. Po ženini smrti je likvidiral banko. Prestopil je iz protestantizma h katolicizmu in goreče želi, da bi postal čim prej katoliški duhovnik. — Vojni kurat franc. mornariške šole Jeane D'Arc je Pierre Emil, ki je bil 22 let zrakoplovni častnik.

Katoliški listi v Chilu.

Katoličani južnoameriške države Chile imajo 28 dnevnikov in

Najsvetejšega Srca Jezusovega (umrla 1770); na velikonoč blaž. Don Bosko. Na binkoštno nedeljo bode poseben praznik za nemške katoličane, saj bo tedaj proglašen za svetnika preprost bavarski kmetski sin in kapucinski junak Janez Bierndorfer -- brat Konrad.

TRDO JE ODGOVORIL, A ZADEL JE ...

V Lipskem je gostovala neka slavna igralka. Mladi svet je bil kar nor od navdušenja. Ko se je igralka po predstavi peljala domov, je nekaj kavalirjev izpreglo konje in so sami vlekli voz. Enemu se je pri tem zgodila nesreča. Izvil si je roko. Naslednejag dne je šel k zdravniku.

— Kako pa se vam je zgodila ta nesreča? — je vprašal zdravnik.

Mladi kavalir se je nekaj časa obotavljal z odgovorom, naposled je pa povedal, da je postal žrtev kavalirstva.

Zdravnik je resno poslušal, naposled pa je odvrnil:

— Dragi prijatelj, v tem slučaju vam ne morem pomagati. Pojdite k živinozdravniku. Z zdravljenjem konj se on peča.

Ljubezen je človeštva večna pesem. Skozi vsa stoletja doni v vseh jezikih, ki jih govore ljudje, v vseh deželah, kjer prebivajo ljudje, povsod, kjer bije človeško srce, odmeva silna pesem ljubezni. Sedaj kot besneči orkan, ki divje in brezobzirno ruši vse, kar mu zastavlja pot;sedaj ko tulenje divjih krdel, sedaj kot šelest svetih gajev, sedaj kot zbor nebeških duhov So ljudje, ki bi jih najraje s pestjo udaril v obraz, ko pojejo pesem ljubezni V njihovih ustih je najčistejše umazano in svete besede podla govorica. In so zopet drugi, ki jo pojejo tako iskreno in sveto, da nehote skleneš svoje roke. Mnogim je bila pesem ljubezni žalostinka in zdihovanje samotnih noči, ker se jim je srce nad to pesmijo zdrobilo. Kako jo boš pel ti kot kristjan in kristjana?

veliko število periodičnih časopisov. Vsi listi izhajajo v 26 milijonih izvodih.

Zamorski svetnik.

List »La Croix Congo« je začel priobčevati kratek življenjepis zamorskih svetnikov. Na prvem mestu je prinesel življenjepis zamorskega svetnika sv. Benedikta Zamorca. Za svetnika ga je bil proglasil papež Benedikt XIV.

Pri 50.000 sv. mašah je ministriral.

Rekord v ministriranju je gotovo dosegel Američan Edvard Kramer, ki je ministriral pri 50.000 svetih mašah. Mož je tudi še

V hiši gospe Wilding ni ostalo neopaženo, da so se gospodje starokatoliki brez uspeha povrnili iz gradu. Mali Henrik je bil sicer v šoli, Anica pa je prišla za eno uro domov, ker je verouk odpadel. To ji je povzročalo žalost. V trgovini je sedela in ihtela:

— Ah, mama, kako lepo je bilo pri gospodu kaplanu! Kako pa bo sedaj? Kdo nas bo pripravljal za prvo sveto obhajilo? Za dva tedna bi moralo biti, a sedaj ni gospoda kaplana.

Vdova je vsa sršenasta brisala prah.

— Ljubo dete, ne jokaj! Vse bo spet dobro! Gospod kaplan se bo kmalu vrnil in potem bo spet lepo.

Anica je še bolj zaihtela:

— Ne bo ga nazaj! Lizika, hči mestnega svetovalca, je rekla, da bodo kaplana zaprli, cerkev pa bodo vzeli satrokatoliki.

Med tem je vdova opazila odposlanstvo, ki se je vračalo iz gradu. Bili so župan, predsednik starokatoliške občine in Lizikin oče. Gospa je prenehala z brisanjem in je gledala skozi izložbeno okno:

— Glej, Anica, tam gredo farizeji! Kako vi-

Kaj moramo znati iz katekizma?

Dalje.

4. O božjem češčenju.

Vera nas med drugim uči, da je Bog neskončno veličanstvo, gospodar vsega stvarstva.

Vladarjem, gospodarjem gre čast. Bogu, ki je Vladar vladarjev, Gospodar gospodarjev, gre tudi čast in ker je Bog najvišji Vladar, najvišji Gospod, mu gre največja čast. In to čast ljudje Bogu izkazujejo s tem, da ga molijo.

Molitev je zapovedana. »Pisano je: Gospoda, svojega Boga, moli in njemu samemu služi« (Moz. 6, 13.)

Zoper božjo čast greši:

Kdor zanemari molitev in sveto mašo;

kdor skruni Bogu posvečene osebe, kraje ali reči;

kdor nevredno prejme kak zakrament itd.

5. O češčenju Marije in svetnikov.

Boga molimo (mu izkazujemo čast, ki gre le njemu kot najvišjemu Gospodu), Marijo, angele in svetnike pa častimo kot božje prijatelje.

Med svetniki najbolj Marijo častimo, ker je ona najbližje Bogu. Njo je tudi sam Bog poveličal: izvolil jo je za mater svojemu Sinu ter jo je obvaroval izvirnega greha.

---

hajo nosove. Lizikin oče je napihnjen kot kak puran.

Ta hip je zagledala vdova med slikami, ki so visele v izložbi, Bismarckovo sliko.

— Glej ga, glej, satana!

Bliskovito naglo je iztegnila roko in v naslednjem trenutku je bila slika na tleh.

— Sedaj pa pojdi v šolo — je nato velela vdova Anici. — Ure bo kmalu konec.

Anica je vstala. Stopila je k materi. Objela jo je in tiho vprašala:

— Kaj ne, mama, da je to lepo, da si ti spet postala dobra katoličanka? To je dosegel gospod kaplan.

— Pusti to, ljubi otrok.

Deklica je zdirjala proti šoli.

— Ali je to lepo — je govoričila polglasno vdova — je drugo vprašanje. Jaz sem pač vesela, da sem spet našla ljubega Boga.

Ko je vdova pobrisala prah, je začela urejati izložbo. Namesto Bismarckove slike je obesila sliko papeža Pija IX., nad njo pa sliko angela varuha.

drugače znamenit. On je prehodil vse kraje zemlje. Često je bil v Rimu. Sprejet je bil od 4 papežev. Pri sedanjem je bil 12krat ter je star 65 let.

Romunska vlada zoper krivoverske sekte.

Romunska vlada je prepovedala 10 verskih sekt, med temi adventiste, nazarence in raziskovalce sv. pisma. Prepoved je utemeljila z razlogom, da te sekte žalijo javno nravnost.

Vera v Rusiji.

Zgodovina nam ne nudi kmalu vzgleda za tako divje zatiranje vere, kakor ga najdemo v Rusiji. Vera pa

K Mariji se smemo v vsaki stiski zatekati, ker je naša priprošnjica pri Bogu. Bog ji je dal prvo mesto v nebesih. Kronal jo je in je Kraljica nebes in zemlje. In naša mati je. Dal nam jo je Jezus sam, ko je stala pod križem.

Poleg Marije pa častimo tudi angele in svetnike. Zaslužijo čast, ker so božji prijatelji in jih je sam Bog počastil.

Ko častimo Marijo, angele in svetnike, častimo tudi Boga, ker jih častimo samo zaradi njega.

— — —

Najlepša molitev je »Oče naš«. Moli jo često. Z njo častiš Boga in obenem prosiš od njega vse, kar ti je potrebno za življenje in za večnost.

Marijo častimo, če molimo »Zdrava Marija«. Poleg »Oče naša« molimo tudi to molitev z otroškim zaupanjem. Z njo pozdravimo našo nebeško Mater in se ji priporočimo.

Svetnike lahko počastiš in se jim priporočiš s kratkimi vzdihi.

Dalje sledi.

Dedno zdrave družine, ki koreninijo v versko-nravnih globinah, niso samo varna zibelka, iz katere more zrasti močan rod, marveč so tudi čast in ponos države in prav posebno naroda, ker predstavljajo vir obnove in preroda. Narod, ki ščiti svojo družino in jo visoko spoštuje, spoštuje s tem samega sebe. V taki družini zrastejo dom, gruda in domačija v nerazdružljivo enoto, v njih se poraja neomajna zvestoba deželi, v kateri je tekla naša zibel. Tako je ravno zdrava, notranje neokrnjena družina edini varen in v vseh slučajih zanesljiv temelj države. Kdor ta temelj podira, je sovražnik domovine.

vkljub najhujšemu zatiranju živi. Celo v boljševiških šolah najdemo mnogo vzgledov junaške vere. Neko študentko so v šoli vprašali, zakaj da nosi križec na prsih. Odgovorila jim je: »Kaj vas briga to, v kaj jaz verujem. Nikdo še ni bil tako srečen, da bi dokazal, da ni Boga.«

Omikanci so spreglédali.

V Zedinjenih državah Severne Amerike je bilo lansko leto med tisoči Američanov, ki so prestopili v katoliško Cerkev, 372 protestantskih pastorjev, 115 zdravnikov, 126 odvetnikov, 45 (bivših in

16.

Pred mestno hišo je stala štirisedežna kočija. Čakala je na župana, ki se je odpravljal k velikemu županu.

Čez čas so se pojavili na pragu mestne hiše župan, lekarnar in ravnatelj realke Grünwein. Kmalu nato je kočija s starokatoliškimi junaki oddrdrala proti sosednemu mestu.

Gospodje so se šele zvečer vrnili. Bili so vedrih lic. Takoj po prihodu so se podali v župnišče.

— Kaj ste dosegli? - je vzkliknil starec, ko jih je zagledal.

— Vse je v redu! — je veselo odvrnil načelnik in je nato začel pripovedovati, kako je veliki župan vzhičen nad dogodki, ki so se odigrali in kako čestita njemu, ki je v cerkvi tako junaško proglasil vernikom svoje prepričanje. Cerkev morajo dobiti starokatoliki, četudi jo bo treba s silo zavzeti.

— S silo jo bomo odprli! — se je navuševal Grünwein.

Župnik je nekaj časa pomišljal, potem pa je pristal na to. Otvoritev se naj izvrši naslednjega

O z n a n i l a

MARIBOR:

Stolna župnija.

O z n a n i l o:

V nedeljo dne 29. aprila popoldne ob 17. uri krščanski nauk, nato litanije s sv. blagoslovom, ob koncu darovanje v cerkvene potrebe.

V pondeljek dne 30. aprila ob 8. uri bo v stolnici slovesna sv. maša zadušnica za hrvatska heroja Zrinskega in Frankopana.

V petek dne 4. maja, prvi petek v mesecu, pobožnost v čast presv. Srcu Jez., zato ob sklepu sv. maše pred Najsvetejšim litanije Srca Jezusovega.

V pondeljek dne 30. aprila zvečer se začne v stolnici lepa **majniška pobožnost,** ki se vrši celi mesec majnik v sledečem redu: Zjutraj ob 6. uri blagoslovna sveta maša pri glavnem oltarju, ob koncu se molijo lavretanske litanije. Zvečer ob pol 19. uri sv. rožni venec, ob ¾ na 19. uro litanije s sv. blagoslovom, ob 19. uri bo majniška pridiga. Ta red velja tudi za vse nedelje in praznike v maju, le blagoslovna sv. maša je ob nedeljah in ob praznikih vedno ob pol sedmih. Vse vernike prisrčno vabimo, da celi mesec majnik vneto častite Kraljico nebes ter se v lepem številu udeležujete tako jutranje, kakor tudi večerne majniške pobožnosti.

Govori prvi teden majniške pobožnosti: v pondeljek dne 30. aprila: Uvodni govor, Sveta Marija, naša Kraljica. — V torek dne 1. maja: Zvezda upanja, žena, ki bo kači glavo strla. — V sredo dne 2. maja: Vojna napoved, večna in usodna. — V četrtek, dne 3. maja: Božja obljuba zmage, ki jo Marija pribori. — V petek dne 4. maja: Napuh, sladek in močen strup, Marijina ponižnost. — V soboto dne 5. maja: Pohlep po bogastvu, Marijina ljubezen do uboštva.

L j u d s k o g i b a n j e:

Krščenih je bilo zadnji teden 17 novorojencev in sicer: Valerija Borstner, Alfonz Zeilhofer, Dušan Potočan, Terezija Hauc, Rudolf Kurnik, Rudolf Šimon, Viljem Breznik, Ivan Saletinger, Katarina Faleš, Rudolf Dvoršak, Zdravko Planinc, Ivana Votolen, Rudolf Friedl, Ana Judar,

---

dne ob desetih. On se bo dal odnesti pred glavna vrata. Skupaj naj skličejo čim več ljudi. Le to je skrbelo župnika, kaj bo, če pride k otvoritvi tudi kaplan Ziegler.

— Kaj, on? — so se zasmejali gospodje. — On več ne more škodovati.

Gospodje odposlanci so namreči bili tudi pri državnem pravdniku, ki je takoj izdal nalog, da se mora Ziegler aretirati, ker je prekoračil majniške zakone in ker je zaprl cerkev, ki jo vlada smatra za svojo last. Postopati bo treba naglo, da bodo v Berlinu zadovoljni.

Trojica se je od župnika podala v grajsko klet, kjer je bila zbrana nova starokatoliška občina. Med zbranimi je bilo tudi precej protestantov. Tam je bil celo mestni zdravnik dr. Peukert, ki ga prej niso mogli pridobiti za starokatolištvo. Le grofa Henrika ni bilo med navzočimi. Poslali so k njemu sla, a ta se je že kmalu vrnil s poročilom, da je grof bolan . . .

Novi sodni referent je prevzel nalogo, da bo šel k Henriku in ga bo pregovoril, da izpolni obljubo. Če je bil v začetku junak, sedaj ne sme biti zajec.

sedanjih) članov kongresa, 180 častnikov in 206 pisateljev.

Katol. skavt na Poljskem.

V veliki državi bratov Poljakov je še od od l. 1909 ustanovljena organizacija kat. skavtov, ki šteje danes čez stotisoč skavtov. V tej organizaciji dela blizu 500 duhovnikov in lepo število bogoslovja se pripravlja za bodoče delo med temi skavti. Ti skavtje nimajo ravno dolge preteklosti, a zato pa jim je ta lepša in častnejša. Začetek organiziranja je prinesel takoj nepričakovanih težkoč, a v vojski Poljakov proti bolj-

Vladislav Timer, Janko Repina in Kristina Trampuš.

Poročili so se: Matija Majhenič, obč. delavec, in Pavlina Vračko, gospodinja, Koroška cesta 74. — V Marijinem Celju sta se poročila Josip Tscharre, trgovec, Zrinjskega trg 9, in Frančiška Kager, zaseb., Vetrinjska 30. — Bilo srečno!

Umrli so: Jurij Tinauer, vpok. želez., Vrtna 8, v lepi starosti 79 let po 53 letih srečnega zakona. — Miklaučič Franjo, zas. ur., Koroška cesta 102, star 69 let. — Wergle Marija, zas., Slovenska 40, stara 78 let. — Ana Predikaka, žena del., Vinarska 3, stara 31 let. — N. p. v m.!

— —

Frančiškanska župnija.

O z n a n i l o:

Majniška pobožnost se začne v torek. Ob delavnikih bo šmarnična sv. maša ob 5; pridige slovenska ob pol 6 in nemška zvečer ob 19. Ob nedeljah in praznikih bodo pridige popoldne ob 15 in 18. Za 1. maj bo ob 6 slovesna služba božja v čast Majniški Kraljici.

L j u d s k o g i b a n j e:

Krsti: Švarcbauer Silva, Lešnik Marija in Borovnik Alojzij.

Poroke: Filipič Anton, pek. pom., in Šparovec Marija, kmetska hči od Sv. Lenarta. — Arschitz Jakob, žel.-elektrovarilec, in Pötzi Lidija, tkalka, Mlinska 26. — Vidovič Frančišek, del., Dužič Marija, sob., Pesnički dvor 9. — Šafarič Frančišek, čevlj. pom., in Koren Rozalija, žel. hči od Sv. Jurija. — Ferenc Janez, žel. sin, in Koren Genovefa, žel. hči, od Sv. Jurija, sestra prej navedene neveste. —

Pogrebi: Čutul Marija, zas. vdova, 51 let, Aškerčeva 3. Naj počiva v miru!

— —

Magdalenska župnija.

O z n a n i l o:

V soboto ob treh popoldne spoved Marijinega vrtca, v nedeljo ob 7 sv. maša za otroke Mar. vrtca in med mašo sveto obhajilo.

Šmarnična pobožnost se obhaja meseca maja: ob delavnikih ob ¼ na 6 zjutraj in ob 7 zvečer, ob nedeljah in praznikih ob 2 pop. in ob 7 zvečer.

L j u d s k o g i b a n j e:

Krščeni so bili: Danica Leber, Julijana Stojnšek, Stanislava Wegan, Bogomir Zorec, Franc Šauperl, Ignac Ledinek in Erika Zlatar.

ševikom je sodelovalo okoli 15.000 katoliških skavtov -- prostovoljcev. V tej vojski so ti mladeniči, večinoma študenti, pokazali veliko junaštva, in njihov vodja duhovnik Ignacij Skorupka je postal slaven in priljubljen. On je bil nam reč glavni agitator za boj proti boljševikom, pa je kakor srednjeveški junak s križem v roki klical mladino v boj za vero in domovino.

Katol. sportni savez.

V Franciji obstoja katoliški sportni savez in ima 2872 sportnih društev in šteje 80.000 članov.

Ta večer je bilo v grajski kleti veselo in bučno, kakor da bi se slavila kaka zmaga. Pilo se je brez konca in kraja. Gostilničarju je že zmanjkovalo piva. In čim več se je pilo, tem bolj bojevito je postajalo razpoloženje. Protestanti so napivali starokatoličanom in so jim častitali k junaštvu, ki so ga pokazali s tem, da so se izrekli zoper Rim. Pile so se bratovščine, sklepala prijateljstva in vsem je bilo na ustnicah: »Jutri ob desetih pred cerkvenimi vrati! Odpreti je treba cerkev! Slovesni vhod v cerkev! Brzojav Bismarcku!« Na brzojavu bi se rad vsak podpisal.

Dalje sledi.

Poroke: Pust Anton, ključ. žel., Studenci, in Horvat Roza, tkalka, Betnavska 18. — Indest Friderik, strojni de. v Rušah, in Krajnc Marija, pestunja, Novavas. — Slekovec Alojz, drž. mojster, Kettejeva 22, in Praprotnik Marija, kuh., Studenci. — Frangež Ivan, tkalec, Pobrežje, in Vidovič Marija, predica. — Špes Leopold, mes. mojster, Studenci, in Slanc Marija, hči pos., Studenci.

Umrli so: Krajnc Vilko, trg. sot., Vuhred. — Frisch Hermina, vdova. — Šunko Jožef, viničar. — Škerlec Jakob, del. — Bračič Ana, zas., Pobrežje. — Kramberger Angela, sopr. plesk. — Pesserl Matevž, žel. v pok., Pobrežje. N. v m. p.!

— — —

CELJE:

Mestna župnija sv. Danijela.

Ljudsko gibanje:

Krščeni so bili: Črepinšek Leon, Špeglič Ema, Pavaletz Emil, Krajnc Ivan, Kramer Stanislav, Vanovšek Ivana, Jersič Anton, Anders Marko, Mak Ivan, Volovšek Vida, Tauzus Ivan, Drozg Stanislav, Krivec Alojz, Pestivšek Stanislav, Romih Justina, Lukman Milan, Gril Franc, Lesjak Stanislava.

Porok ni bilo.

Umrli so: Kunstl Janez, rudar s Trnovelj, 45 let. — Johnscher Štefanija, zas., 21 let. — Dolenc Franc, zas., 78 let. — Petrovič Marija, žena žel. v Gaberju, 68 let. — Obrul Janez, del. v Gaberju, 36 let. — Dva majhna otroka. — N. v m. p.!

— —

TRBOVLJE:

Oznanilo:

V nedeljo dne 29. aprila pozno sveto opravilo ob desetih tudi pri podružnici sv. Marka. — Tretji red ima popoldan ob dveh nauk.

Ljudsko gibanje:

Rojenih 9 otrok, 1 nezakonski.

Poročeni: Ivanc Viktor, rudar, in Kirn Marija, zas. — Primožič Jakob, rudar, in Borušak Marta, zas. — Unetič Franc, rudar, in Čamar Anica, šiv. — Škrbec Matija, kovač, in Avsec Ana, šiv. — Kajtna Friderik, kovač, in Kralj Marija, zas.

Umrli: Hodej Marija, rud. hči, 14 let. — Bočka Tomaž, rudar v p., 86 let. — Majnar di Gabriel, rudar v p., 80 let. — Pintar Ivan, dninar, 84 let. — Planinc Anton, kroj. mojster, 56 let. — Tratar Ivana, rud. žena, 61 let. — Drnovšek Franca, rud. žena, 70 let. — N. v m. p.!

Kronika naših župnij

Čadram. Župnik Franc Hohnjec. Število duš 2604. — Nova cerkev zidana 1895—1899, posvečena 1899. Dolga je 40 m, široka čez kapeli 24 m, visoka 18 m. Krasne freske v prezbiteriju je leta 1908 izvršil A Bradaška iz Kranja. Na steni za oltarjem vidimo prizore iz življenja sv. Janeza Krstnika, namreč oznanenje Cahariji, obiskovanje Marijino, pridigovanje Janezovo v puščavi in njegovo obglavljenje. Glavni prizor iz Janezovega življenja (temu svetniku je namreč župnijska cerkev posvečena), krščenje Jzusovo, je na sliki sredi oltarja, njegovo plačilo in nebeška slava pa je na oboku nad velikim oltarjem. Žrtvenik glavnega oltarja je iz sivkastega kraškega in rdečkastega isterskega mramorja ter ima štiri stebričke iz črnega lesenobodskega mramorja, leseni nastavek pa je marmoriran in deloma pozlačen. Izmed slikanih oken je najlepše južno oko v prezbiteriju, ki obstoji iz dveh polj. Zgoraj v enem sv. Mihael, ki je strmoglavil luciferja; v drugem sv. vitez Jurij, ki premaga zmaja. Obadva svetnika sta zaščitnika spodaj predstavljenega posvetitelja pokojnega gospoda knezoškofa dr. Mihaela Napotnika, velikega dobrotnika te cerkve, in stavitelja župnika Jurija Bezenšeka, ki sta oba konjiška rojaka. Poleg škofa pa je tretji Konjičan, dr. J. Pajek, kanonik in tudi dobrotnik čadramske cerkve in drži škofovsko palico. Omeniti bi še bilo prav lepo prižnico s podobo Zveličarjevo na vrhu strehe in obhajilno mizo iz brušenega cementa. Zgodovina te, za na kmetih izredno lepe in prostrane cerkve je zanimiva že radi tega, ker se je tukaj ustanovila prva cerkvena stavbena družba v škofiji, katero so potem drugje posnemali. V de-

narju se je potrošilo za novo cerkev 88.000 gld. Ustanovitelj cerkvene družbe, pokojni monsignor Jurij Bezenšek, je sam takoj prvo leto dal društveni prispevek 1000 gld in vsako naslednje leto pa 200—500 gld. —Podružnice: Sv. Barbara, zidana vsa iz rezanega kamenja, izmed najbolj zanimivih in lepih v dekaniji; Sv. Miklavž, na novo blagoslovljen 28. 8. 1921 (zaradi izrezljanih krasnih altarjev starinska znamenitost) in Sv. Mohor in Fortunat. — Šola ima 6 razredov z 2 vzporednicama. — Duhovno življenje: III. red 193, Dr. vednega češčenja 86, Br. Srca Jezusovega 432, Br. Srca Marijinega 432, Br. rožnega venca 226, Br. Karm. Matere božje 57, Marijina dr. deklet 185, Marijin vrtec 88, Ap. mož in fantov 112, posvečenih družin 178. — V preteklem letu je bilo 66 krstov, 14 porok, 51 pogrebov. — KA je že organizirana.

Sv. Jernej pri Ločah. Župnik Paulič Peter od 1. 7. 1919 naprej. Število duš 943. Lani je bilo 36 krstov, 2 poroki in 26 pogrebov. Svetih obhajil se je razdelilo 7000. — Cerkev, do leta 1788 loška podružnica, je bila prvotno pozidana leta 1405 in pozneje posvečena. Srednji zvon, glas A, in kipi na velikem oltarju so baje iz odpravljenega žičkega samostana. Oltarji so 4, posvečeni sv. Jerneju, presv. Srcu Jezusovemu, lurški Mariji in sv. Marjeti. Leta 1931 je bila cerkev prvič, odkar obstoja, poslikana. Delo je izvršil g. Fras iz Slivnice pri Mariboru. Novi bronasti zvonovi so iz leta 1921 ter je bil prvi mrlič, kateremu so slovo zvonili, sam papež Benedikt XV. — Župnija ima: Roženvensko bratovščino, dekliško Marijino družbo, tretji red, družbo vednega češčenja, Apostolstvo mož in fantov in družbo presv. Srca Jezusovega. Posvečenih družin je 14, KA še ni organizirana.

Kebelj. Župnik Jožef Panič. Število duš 1073. — Cerkev je bila postavljena leta 1391. — Duhovno življenje: III. red 30, Dr. vednega češčenja 40, Dr. kršč. družin 70, Br. Srca Jezusovega 20, Br. Srca Marijinega 22, Marijina dr. za dekleta 80, Apostolstvo mož in fantov 47. — KA še ni organizirana.

Katoliški pojavi

»DAJTE IN SE VAM BO DALO!«

S temi naslovnimi besedami Vas vabi sam božji prijatelj k dobrodelnosti. Še zadnji večer svojega vidnega življenja na zemlji je opozoril svoje apostole, da imajo uboge vedno med seboj. On sam je hodil okoli dobrote deleč. Dal nam je zapoved dobrodelnosti poleg prve in največje zapovedi ljubezni do Boga, katere pogoj je dejanska ljubezen do bližnjega, zlasti do ubogih, onemoglih in zapuščenih.

Že od nekdaj imajo župnije v lavantinski škofiji svoje ubožne zavode v obliki dobrodelnih zbirk za svoje reveže. Tako zbirajo ti zavodi pod vodstvom vsakokratnega g. župnika in od škofijstva potrjenega ubožničarja milodare za najbolj potrebne v župniji. Nabrano se sproti razdeli in se o tem polagajo letni računi škofijski oblasti v potrjenje. So tudi slučaji, da izredni dobrotniki volijo ali z oporoko naklonijo župnijskemu ubožnemu zavodu večje vrednosti, kar se istotako upravlja pod škofijskim nadzorstvom.

Stolna in mestna župnija mariborska podpira reveže s sredstvi svojega ubožnega zavoda potom posebne Vincencijeve konference župnijskega zaščitnika sv. Janeza Krstnika. Ta konferenca deluje v župniji že od leta 1887, zbira članarino in razne druge dobrodelne prispevke. Toda vkljub virom župnijskega ubožnega zavoda, namreč darovanja za uboge na božični in velikonočni praznik, ter skromnih milodarov v nabiralnik za »Kruh sv. Antona« s članarino in z zbirkami imenovane konference so podpore zaradi dobro znanih razmer sedanjega časa daleko prešibke, skoraj malenkostne. Zato se tč. predstojništvo župnijskega ubožnega zavoda in Vincencijeve konference sv. Janeza K. v Mariboru z vsem zaupanjem obrača do blagočutečih src s prisrčno prošnjo, da po mož-

nosti podpirate to svojo ubožno ustanovo in pomagate lajšati bedo in gorje premnogih siromakov in sirot ob spominu besed božjega Srca: »Pridite, blagoslovljeni mojega Očeta, prejmite kraljestvo, ki vam je pripravljeno od začetka sveta! Zakaj lačen sem bil in ste mi dali jesti; žejen sem bil in ste mi dali piti; popotnik sem bil in ste me sprejeli; nag sem bil in ste me oblekli; bolan sem bil in ste prišli k meni«. — »Resnično, povem vam: Kar ste storili kateremu izmed teh mojih najmanjših bratov, ste meni storili« (Mat. 25, 34—36; 40). Glejte, nebeški ključi so v rokah ubogih! Darujte, kar je minljivo, da prejmete večno!

V Mariboru, dne 24. aprila 1934.

Mihael Umek l. r., stolni in mestni župnik.

Ivan Dežman l. r., ubožničar in predsednik Vincencijeve konference.

Iz tajništva KA v Mariboru. — Pretekli petek se je vršila seja šk. odbora KA. Na seji se je med drugim razpravljalo tudi o počitniški akciji za revne mestne šolarje.

Dan KA pri Sv. Juriju ob j. žel. Preteklo nedeljo se je mudil pri Sv. Juriju ob južni žel. tajnik škofijskega odbora KA iz Maribora. V dveh pridigah je govoril o osebni preroditvi v duhu KA. Popoldne po blagoslovu se je v Katoliškem domu osnovalo župnijsko vodstvo KA (župnijski svet in odbor) ter vodstvo fantovske KA. Po osnovanju vodstev je g. tajnik v posebnem predavanju podal praktične smernice za delo. Poslušalo ga je nad 200 ljudi.

Boskova proslava v Mariboru. Kakor smo poročali, je bila dne 15. aprila t.l. Boskova proslava v Ljubljani. Preteklo nedeljo se je vršila v Mariboru. Kar se tiče veličastnosti proslave, mirno smemo reči, da Maribor ni zaostal za Ljubljano. Uvod v proslavo so bile tridnevne duhovne vaje v stolnici. Večer ne pridige, ki sta jih imela gg. p. Tomc in dr. Volčič, so poslušale velike množice. V nedeljo zjutraj ob šestih je bila sv. maša stolnega in mestnega župnika kanonika msgr. M. Umeka. Pri sv. maši so dolge vrste mož in žena, fantov in deklet, pristopile k sv. obhajilu. Glavna slovesnost je bila ob pol 10. uri. Začela se je s pridigo prevzv. g. knezoškofa dr. Ivana Jožefa Tomažiča. Nato je bila pontifikalna sv. maša g. stolnega prošta dr. M. Vraberja. Službi božji so prisostvovale velike množice vernikov ter predstavniki oblasti in katoliških društev. Popoldne je bila v Unionski dvorani slavnostna akademija. Tako polna, kakor ob tej priliki, ta dvorana še ni bila pri nobeni podobni prireditvi. Med prisotnimi so bili: prevzvišeni g. knezoškof, stolni kapitelj, predstavniki vseh oblasti in vseh katoliških društev. Bogati program so izvajali salezijanski gojenci z Rakovnika, slavnostno besedo pa je govoril g. bivši poslanec Franc Žebot. Ko so se množice po prireditvi razhajale, si pri vsakem koraku mogel slišati opazko: »Tako lepe prireditve Maribor že dolgo ni imel.«

Materinski dan Podmladka Rdečega križa. Glavno vodstvo Podmladka Rdečega križa sporoča, da se bo dne 13. maja po vsej državi proslavil materinski dan in izraža željo, naj bi se ta dan (nedelja) v vseh župnijskih cerkvah govorilo o materi.

Delo Vincencijevih konferenc v Ljubljani. V nedeljo dne 22. t. m. se je vršil občni zbor Vincencijevih konferenc ljubljanske škofije. Na zboru je bilo podano poročilo o delu konferenc. V smislu poročila so vse konference tekom lanskega leta zbrale 1,100.000 Din, razdelile pa 900.000 Din.

Kazen za bogokletneže. Na prošnjo Marijine družbe v Splitu je banska uprava izdala vsem upra-

vnim oblastem naredbo, da se morajo vsi bogokletneži strogo kaznovati . . . Taka naredba bi bila tudi drugod potrebna. Pa ne samo naredba, marveč predvsem natančno izvajanje naredbe.

97.600 molitvenih ur pred Jezusom v tabernaklju. Iz letnega poročila župnijske cerkve Montmartre (Pariz) je razvidno, da je bilo leta 1933 opravljenih pred sv. Rešnjim Telesom 97.600 molitvenih ur Od teh odpade na žene 51.600 ur, na moške 43.500 in na mladostne 2500 ur.

Kitajski predsednik -- postal duhovnik. Iz Bruselja poročajo, da je v benediktinski opatiji Sv. Andreja prejel zakrament mašniškega posvečenja o. Celestin, poprej kot predsednik ministrskega sveta v Pekingu na Kitajskem imenovan Lu-Tseng-Tsian. Opatija Sv. Andreja vzdržuje lastno misijonsko službo v apostolskem vikarijatu Shunking.

Katoliška radio-postaja v Nemčiji. Nemški katoličani so sklenili, da bodo postavili veliko radio-postajo, ki bo oddajala samo katoliške verske prireditve. Tako postajo imajo tudi belgijski katoličani.

Zanimiva deščina. Neki fant je zelo grdo ravnal s svojimi starši. Prilizoval pa se je stricu. Razumljivo. Stric je bil bogat in precej star. Naposled je stric umrl. V oporoki je med drugim določil: »De diča pooblaščam: da izplača mojemu nečaku 50 para, da si kupi mali katekizem. Iz njega se bode lahko naučil, kake dolžnosti ima otrok do staršev.«

Razna obvestila.

Dom duhovnih vaj pri Sv. Jožefu nad Celjem. Tridnevni tečaj oddeljenih duhovnih vaj se bo vršil: za dekleta: začetek v torek dne 1. maja ob 6. uri zvečer; za dekleta: začetek v soboto dne 12. maja ob 6 zvečer; za dekleta: začetek v soboto dne 2. junija ob 6 zvečer; za žene: začetek v soboto dne 23. junija ob 6 zvečer. — Vsak tečaj traja tri polne dni, h katerim se ne šteje začetni dan zvečer, ter se konča zjutraj ob šestih po dopolnjenih treh polnih dnevih. Oskrbovalnina je za ves tečaj 75 D. Če želijo večje skupine deklet ali žena iz ene župnije imeti lasten tečaj, naj se pravočasno naznanijo.

Romanje v Mariijno Celje, za katerega se je bilo treba priglasiti do 25. t. m., kakor je bilo sporočeno, v dneh 14. in 15. maja ter je podaljšan rok za prijavo do dne 2. maja. Za pozneje še ni gotovo, ali bo lahko zopet kmalu šla kaka skupina, ker so nastale razne težkoče. Kdor torej namerava romati letos v Marijino Celje, naj se oglasi takoj. Kakor smo že sporočili, znaša vožnja z avtobusom iz Maribora in nazaj 210 Din, vožnja s celo obskrbo pa 370 Din. — Tudi za Trsat in Padovo naj se prijave pošljejo čimprej, da ne bo prepozno. Ako ima kdo kake posebne želje, bodisi radi vožnje, prehrane ali drugo, naj se obrne na Romarski odbor KA v Mariboru.

Za romanje k Mariji na Trsat o Binkoštih se morate takoj prijaviti in čimprej plačati vozovnico in izkaznico, ker smo rezervirali prostor samo še za 150 romarjev. Podrobna pojasnila v listu »Preporod« dobi vsakdo zastonj. Pišite dopisnico na naslov »Sveta vojska«, Ljubljana, Tyrševa cesta 17.

Boskov praznik v Veržeju. Slovesni praznik sv. Janeza Boska bodo salezijanci obhajali v Marijanišču dne 6. maja. Pred praznikom bo slovesna tridnevnica: zjutraj in zvečer govori. V soboto dne 5. maja zvečer slavnostna prireditev na čast novemu svetniku in umetna razsvetljava zavoda. Naslednjega dne sv. opravila od 5. do 10. ure. Ob pol desetih slovesna pontifikalna sv. maša. Popoldne ob pol treh govor, nato procesija s kipom in z relikvijo sv. Janeza Boska. — V veržejsko Marijanišče so prihiteli ob raznih slovesnih prilikah tisoči in tisoči vernikov. Prihiti jih naj zlasti ob tej priliki želo mnogo. Sv. Janez Bosko je že v življenju delal čudeže, mnogo milosti pa bo

izprosil pri Bogu zdaj za vsakega, ki se bo z zaupanjem zatekel k njemu.

Dobro čtivo.

Med najlepše povesti se smeta prištevati: **»Krvave zarje«** (mehiški román) in **»Duhovnik s krvavo haljo«** (resnična irska zgodba). Obe se dobita v Cirilovih knjigarnah v Mariboru.

LISTNICA UREDNIŠTVA.

Fr. V., Dobova. Naročnina še ni plačana. Spis za Kr. le pošljite.

Ali smemo zaupati zavarovalnici „Karitas"?

V drugih državah (v Nemčiji, Avstriji itd.) se je »Karitas« ustanovila na pobudo, odnosno s pristankom škofov in duhovnikov. Škofje so jo priporočili kot najboljše sredstvo za kritje stroškov v slučaju smrti.

Pokrovitelj naše »Karitas« je nadškof dr. A. B. Jeglič. Ustanovljena je bila z njegovim pristankom. On jo je toplo priporočil. Priporočili pa so jo tudi drugi naši škofje, med njimi tudi naš prevzvišeni g. knezoškof dr. Ivan Jožef Tomažič.

»Karitas« vodijo ljudje, ki so znani po svoji človekoljubnosti. Vsakdo jim sme zaupati.

»Karitas« ima tudi sredstva na razpolago. Krije jo Vzajemna zavarovalnica z mnogimi milijoni.

Zavarujte sebe, svoje otroke, sorodnike pri »Karitas«! Sprejemni pogoji so zelo lahki. Zahteva se samo to, da je oseba, ki se zavaruje, ali ki jo zavarujemo, zdrava. Pristopnina je samo 10 Din.

Pojasnila daje vodstvo »Karitas« v Mariboru, Orožnova ulica 8.

Koledar od 29. aprila do 5. maja.

29. april, 4. poevilkonočna nedelja: Peter, mučenik. — 30. april, pondeljek: Katarina Sijenska, devica. — 1. maj, torek: Filip in Jakob, apostola. — 2. maj, sreda: Atanizij, š. c. uč. — 3. maj, četrtek: Najdenje sv. križa. — 4. maj, petek: Monika; Florijan. — 5 maj, sobota: papež Pij V.

—

Glavni mesečni namen za april, blagoslovjen po sv. očetu: Obilni sadovi svetega leta. — 29. april, nedelja: Poslušanje besede božje. — 30. april, pondeljek: Bolniki. Ta mesec umrli. — Glavni mesečni namen za maj, blagoslovljen po sv. očetu: Zatekanje k Materi božji kot naši materi. — 1. maj, torek: Šmarnična pobožnost. — 2. maj, sreda: Zakrknjeni grešniki. — 3. maj, četrtek: Katoliška akcija. — 4. maj, petek: Rešitev časnega in večnega ognja. — 5. maj, sobota: Svoboda sv. Cerkve.

Tiskar: Tiskarna sv. Cirila v Mariboru, predstavnik Albin Hrovatin v Mariboru. Urednik: Franc Kolenc, korni vikar v Mariboru. — Izdajatelj: Mariborske župnije, predstavnik Franc Kolenc, korni vikar v Mariboru.

Poštnina plačana v gotovini. Posamezna številka stane 1 Din.
Leto 6. Štev. 18.

NEDELJA

Izhaja vsak petek.
Cena:
Celoletno 24 Din, polletno 12 Din, mesečno 2 Din. Inozem. 48 Din.

Tednik za versko življenje

Maribor, 6. maja 1934.

Uredništvo: MARIBOR, Stolno župnišče.
Uprava: Maribor Koroška cesta 5.
Ček. rač. 15237.

O moči molitve.

Prva majeva nedelja

Evangelij:

Jan. 16, 23—30.

Resnično, resnično, povem vam: Ako boste Očeta kaj prosili v mojem imenu, vam bo dal. Doslej niste nič prosili v mojem imenu. Prosite in boste prejeli, da bo vaše veselje popolno.

To sem vam govoril v prilikah; pride pa ura, ko vam ne bom več govoril v prilikah, ampak vam bom očitno oznanjeval o Očetu. Tisti čas boste prosili v mojem imenu in vam ne pravim, da bom jaz prosil Očeta za vas; zakaj Oče sam vas ljubi, ker vi mene ljubite in verujete, da sem prišel od Boga. Izšel sem iz Očeta in prišel na svet; zopet zapuščam svet in grem k Očetu.«

»Glej«, mu reko njegovi učenci, »zdaj očitno govoriš in ne pripoveduješ nobene prilike. Zdaj vemo, da res veš in ne potrebuješ, da bi te kdo vpravešal. Zato verujemo, da si izšel od Boga.«

— —

1. Nedeljska božja beseda.

»Prosite in boste prejeli.« (Jan. 16, 24.)

Po slovenskih trgih in vaseh in nič manj po mestih imajo Šmarnice veliko privlačnost. Nekatere: ti so najsrečnejši: pritegne Marija. Ti so Gospodovo naročilo umeli in si mislijo: »Prosimo z Marijo in bomo prejeli z Marijo.« Druge privabi lepa Marijina pridiga in pesem. To je zanje dobro znamenje; taka šmarnična pobožnost ne bo ostala brez blagoslova. Tretje obiskovalce prižene večerni mrak in vzduh. Ti, ne samo, da ne bodo malo ali nič molili, marveč bodo celo pobožno množico motili. Prikradejo pa se k Šmarnicam tudi taki — ti so najredkejši — da osmešijo Marijino množico in službo. To so neolikanci in nevedneži. Neolikanci! Vsak dostojen človek ve, da je norčevanje iz verskega čuvstva kogarkoli, postavim tudi Turka, znamenje sirovega srca. Nevedneži! Ne vedo, da tako norčevanje med službo božjo ni samo prestopek, ki ga je treba popraviti: kdor najde to milost: pred spovednikom, marveč je tako vedenje tudi prestopek, ki, naznanjen in izpričan pred državnim sodnikom, ne ostane brez kazni. Pa to dvoje pri tem še ni najhujši obračun. Silnejša je misel, da je Bog zaščitnik Marijine časti. Bog nikomur ne prepusti, da bi brez kazni smešil in poniževal Marijo. Ona je dana človeškemu rodu, da je priprošnjica pri božjem Sinu, kakor je Sin božji naš srednik pri svojem Očetu. Kristus je sklenil, da brez srednice Marije, brez Marijine pri prošnje, za nikogar ne posreduje pri nebeškem Očetu. Kdor smeši Marijo, zapira roko in srce božjemu Sinu. Marija, mati usmiljenja, se sicer zavoljo nečeščenja in razžaljenja nad nikomur ne maščuje, toda je eden, ki namesto nje maščuje tako krivično početje: lj. Bog! »Nizko plove kdor ne pozna Marije; visoko plove, kdor jo časti«, je dejal v maju katehet svojim učencem. Deset let kasneje je prejel, v maju 1925, pismo svojega nekdanjega učenca, ki je postal načelnik vojaškega zrakoplovne-

Razlaga naslovne slike.

V današnjem evangeliju uči Jezus o moči molitve. Predpodoba Zveličarjeva v starem zakonu je bila bronasta kača. Sv. pismo nam pripoveduje, kako je postal Bog nad Izraelce radi raznih hudobij strupene kače. V hudi stiski se je izvoljeno ljudstvo obrnilo do Mojzesa po pomoč. Mojzes je prosil Boga in ta mu je naročil, naj postavi bronasto kačo. Ako se bo od kače pičeni Izraelec ozrl na bronasto kačo z zaupanjem v Boga, bo ozdravel. Kakor nekoč Izraelci, moramo tudi mi moliti v popolnem zaupanju na božjo pomoč.

ga oddelka. »Nad Marijinimi cerkvami plovem in na Marijo mislim. Pridi karkoli! Pripravljen sem na vse! Dve materi ljubim!«

— —

2. Nedeljska molitev.

Prosite in boste prejeli, da bo vaše veselje popolno; zakaj Oče sam vas ljubi, ker mene ljubite in verujete, aleluja.

V. Ostani z nami, Gospod, aleluja.

O. Ker se večeri, aleluja.

M o l i m o: O Bog, ki od tebe izhaja vse dobro: daj nam, prosimo, da bomo to, kar je prav, po tvojem navdihovanju mislili in pod tvojim vodstvom tudi spolnjevali. Po Gospodu našem . . .

O. Amen.

— —

Bodi ob nedeljah in zapovedanih praznikih pobožno pri sveti maši! (Druga cerkvena zapoved.)

Dolžan jo je vsak katoličan izpolnjevati — ne le otroci in žene, marveč tudi fantje in možje, in ne samo preprosti ljudje, nego tudi omikanci, ne samo podložniki, temveč tudi predstojniki; izvzeti niti vladarji niso.

Pri sveti maši si, če prisostvuješ vsem glavnim delom sv. maše, ne pa če med sv. mašo prideš v cerkev, tam nekaj trenutkov postojiš in greš pri drugih vratih ven.

Bodi apostol! Sam izpolnjuj nedeljsko dolžnost pobožno in tudi druge pridobivaj za to, da jo bodo izpolnjevali.

— —

3. Važna beseda birmanskim botrom.

Zakaj se birmancem dajejo botri?

Birmancem se dajejo botri, da jih z besedo in vzgledom podpirajo v krščanskem življenju.

Tako pravi katoliški katekizem. O krstnih botrih še posebej pravi:

Botri prevzamejo dolžnost, skrbeti za krščansko vzgojo svojih krščencev, zlasti če bi tega ne storili njihovi starši.

Ta dolžnost velja tudi za birmanske botre.

Boterske dolžnosti boter ne izpolni s tem, da podari birmancu uro ali prstan ali zapestnico ali obleko ali molitvenik, rožni venec itd., marveč je njegova dolžnost, da birmanca navaja k pravemu katoliškemu življenju. To dolžnost ima tudi v slučaju, da birmančevi starši še živijo in se ne brigajo za versko življenje svojega otroka.

Katoliška akcija

Kristusov čolnar.

Dalje.

Sv. Ignacij, škof v Antijohiji, piše v prvem stoletju Rimljanom: »Jaz vam ne ukazujem kakor Peter in Pavel.« Torej on ve, da sta Peter in Pavel v Rimu delovala. Sv. Klemen Rimski pa piše Korinčanom, da sta sv. Peter in Pavel mnogo pretrpela radi preganjanja. Sv. Klemen, pišoč iz Rima, takole nadaljuje: »Tema dvema svetima možema se je mnogo drugih pridružilo in

Dalje.

4. Katoliški tisk. Delo za katoliški tisk spada med najvažnejše in najlepše naloge katoličanov. To je naglasil sam Kristusov namestnik, sedanji papež Pij XI., z besedami: **»Razširjanje katoliškega tiska je najboljše apostolsko delo, ki ga moremo storiti.«**

Vojaku, ki bi šel v bitko brez orožja, bi rekli, da je neumen. Mi katoličani smo neprestano v bitki. Boriti se moramo zoper raznovrstne sovražnike, ki se zaganjajo zoper verska, nravna, vzgojna, socialna itd. načela naše svete vere. Zoper sovražnike, ki se norčujejo iz svetništva, pobožnosti, čudežev in raznih verskih ustanov. Najmočnejše orodje teh sovražnikov je tiskana beseda: časopis in knjiga. To oni sami naglašajo. Izak Cremieux, eden izmed zastopnikov protikatoliške fronte, je leta 1924 dejal: »Mi rabimo eno edino orožje, a to orožje je vsemogočno . . . Denar smatrajte kot nič, poveliče-

vanje ali zaničevanje mase kot nič, visoka mesta kot nič. Vse te stvari postavite na drugo mesto; predvsem pa se polastite tiska. **Tisk je vse!! Ako imamo tisk, imamo tudi vse drugo.«** Tisk je glavno orožje nasprotnikov, tisk mora biti tudi naše glavno orožje.

Kaj je naloga župnijskega vodstva KA z ozirom na tisk? Borba zoper nekatoliški tisk in delo za katoliški tisk — torej dvojna naloga. In končni smoter? Z neomajnim prizadevanjem doseči to, da se bo vsak župljan zavedal, da kot katoličan ne sme niti podpirati, niti čitati nekatoliškega tiska, pač pa mora i podpirati i čitati katoliški tisk: časopise in knjige, ki so pisane v smislu katoliških načel in jih izdajajo katoliške družbe.

Kako naj se vrši delo za katoliški tisk? Najprej si naj oskrbi župnijsko vodstvo dva seznama: seznam tistih, ki so naročniki nekatoliških listov in knjig, ter seznam naročnikov katoliških listov in knjig. Potem pride nadaljno delo. Naročnike nekatoliških listov in knjig nagovarjati, naj se odpovedo tem listom in knjigam ter si naj naročijo katoliške. Uspeha ne bo čez noč, z vztrajnim delom pa se bo dalo marsikaj narediti. Pri delu treba zlasti to povdarjati, da mora biti katoličan v vsakem oziru katoliški. Poleg prigovarjanja pa treba dati naročnikom nekatoliških listov katoliške liste v roke. To treba storiti večkrat, dokler ni zaželjenega uspeha. Nadaljna naloga župnijskega vodstva KA je, spraviti kak katoliški list v take hiše, v katerih nimajo sploh nobenega lista. Pri delu mora veljati geslo: **V vsaki katoliški hiši se naj čita katoliški list!** Kdor si radi revščine ne more naročiti lista, tistemu naj pomagajo drugi na ta način, da mu posodijo svoj list. Tako delajo drugi narodi. Na nekaterih nemških listih je že kar natisnjeno: »Prečitaj in daj dalje!« O londonskih naročnikih katoliškega tednika »Universe« so listi ob novem letu prinesli sledečo notico: »Londonski naročniki — 5000 jih je — po prečitanju odstopijo svoj izvod kaki bolnici, odvetniški, zdravniški ali kolodvorski čakalnici i. t. d. Na ta način list dobiva več čitateljev in tudi naročnikov.«

Vodstvo samo ne more izvršiti naloge, ki jo nalaga apostolat katoliškega tiska. Poišče si naj pomočnike. Osnuje naj poseben odbor ali pa pridobi nekaj deklet, ki imajo gibčen jeziček in brhke pete.

Kateri listi so katoliški? Gotovo tisti, ki jih izdajajo zavedni katoličani. Naših slovenskih katoliških listov ne bomo naštevali. Le eno naj

so ti med nami (torej v Rimu) zapustili svetle zglede.«

V drugem stoletju piše Klemen Aleksandrijski (150 — 215), da je sv. Marko na prošnjo vernikov spisal evangelij, ki ga je sv. Peter v Rimu oznanjal.

Tudi sv. Irenej (190) mnogokrat zatrjuje, da sta sv. Peter in Pavel ustanovila cerkveno občino v Rimu.

V tretjem stoletju sv. Ciprijan, škof v Kartagini († 258), velikokrat govori o sv. Petru na stolici v Rimu.

Tertulijan (200), slavni branitelj vere in Cerkve, ponovno govori o mučeniški smrti sv. Petra v Rimu.

Danes se to že splošno priznava, zadnja raziskovanja pa so to dejstvo nepobitno dokazala.

Starinoslovje to očividno potrjuje. V cerkvi sv. Sebastijana v bližini Kalikstovih katakomb, se nahaja na starih zidovih cerkve (iz II. stoletja) vse polno napisov (grafitov), kjer se romarji priporočajo sv. Petru. Nekaj časa sta namreč trupli sv. Petra in Pavla počivali v tej cerkvi. Vsi znamenitejši starinoslovci se popolnoma strinjajo s tem dejstvom.

Dokazov ti tedaj ne manjka.

Prestolica torej je bila utrjena v Rimu, zato so rimski papeži

pravni nasledniki sv. Petra. Cerkev, ustanovljena po Jezusu Kristusu, mora namreč trajati do konca sveta in torej tudi oblast nad vesoljno Cerkvijo, da bo enotna družba. Zato mora Peter imeti — in to po božji naredbi — naslednika v prvaštvu nad vesoljno Cerkvijo. Tudi vse druge cerkvene občine so to vedno priznavale in si v teku stoletij niti ena ni prisvajala prvenstva. Že sv. Irenij (180) to potrjuje.

Na zboru v Kalcedonu (451) so vzkliknili zborujoči škofje, ko se je prebralo pismo papeža Leona: »Peter je po Leonu govoril.«

Dalje sledi.

bo povedano: Knjige in liste, ki jih priporočajo duhovniki, ki jih izdajajo: Cirilova tiskarna v Mariboru, Družba sv. Mohorja v Celju, Jugoslovanska knjigarna in Nova založba v Celju, Tiskovno društvo v Kranju itd., z mirno vestjo lahko čita vsak katoličan. Oziroma ne le jih lahko čita, marveč je celo dolžnost, da jih podpira z naročanjem in širjenjem.

Mnogi jamrajo, da je pomanjkanje denarja in ga za naročnino ne preostaja. Res je veliko pomanjkanje. Res je pa tudi, da bi za katoliški tisk lahko več žrtvovali, ko bi na drugi strani nekoliko bolj štedili.

Tajništvo KA je poslalo nekemu gospodu knjižico »Bodi apostol!« Knjižica stane samo 5 Din. Čez nekaj dni je prišla knjižica nazaj. Na ovitku je bila pripomba: »Ni denarja! Sami izdatki, dohodkov pa nič!« To je zapisal gospod, ki ima kakih 20 pip in za tobak izdaje precej denarja in ki si tudi kapljico vina rad privošči. Ko bi ta gospod vsaj dvakrat na teden rekel: »Ne bom kadil!«, ko ima lušte in bi se enkrat na teden odrekel vsaj enemu kozarcu vina, bi spravil skupaj ne le 5 Din, marveč še več za katoliški tisk.

Voditelji, vzgajajte s svojim vzgledom in z besedo in utirajte pot katoliškim listom in knjigam pot v vsako katoliško hišo!

Dalje sledi.

Iz življenja za življenje

SV. JANEZ BOSKO, PREDHODNIK KATOLIŠKE AKCIJE.

6. Lep zgled in globok pogled.

Don Bosko je dobro poznal svojo mladino. K temu ga niso usposabljali samo njegovi nadnaravni, ampak tudi njegovi izredni naravni darovi. Z veliko uvidevnostjo se je zamislil v obzorje svojih gojencev. Z vsakim je občeval na pri kupljiv, čeprav raznovrsten način; posrečilo se mu je, da je našel pot do vsakega mladega srca. Ako dečka ni pridobilo resno vprašanje: »Ali znaš brati in pisati?« ga je moralo za don Boska zavzeti šaljivo vprašanje: »Pa znaš žvižgati?« Deček se je nasmehnil in zaupanje je bilo dobljeno. Don Bosko se je skrbno zanimal za vse, kar bi moglo obogateti njegovo vzgojno moč in pomnožiti zaupanje. Mladina kmalu spozna, če se ji vzgojitelj samo laska, ali jo tudi v resnici ljubi. Od laskačev se zrelejši mladostnik kmalu odvrne, svojim pravim ljubiteljem pa ohrani časten spomin. Spoštovanje, ki ga kaže mladina svojim učiteljem v šolski dobi, je narejeno in šolsko; spoštovanje, ki ga skazujejo svojim vzgojiteljem dozoreli mladi ljudje po končanih učnih letih, je pristno in resnično. To spoštovanje pa ima učenec le do tistega, pri katerem se je v resnici kaj naučil za življenje. Don Boskov zgled je bil najboljši učitelj. Bil je odločen, a ne strog; bil je vljuden, pa ne prilizljiv; preprost in vendar plemenit; ljubezniv vsak čas in do vseh. Don Bosku je šlo povsod samo za dušo. In učenci so to videli in vedeli, zato so se svojemu očetu in učitelju z veseljem zaupali. V njem so našli ne samo vedrega družabnika pri

igri in zabavi, ampak tudi modrega prijatelja v svojih dvomih in težavah. Don Bosko je bil ideal idealne mladine. Ob don Bosku so mlade duše rastle v polnost Kristusove starosti. Kogar je vzgajal nekaj časa Don Bosko, se je znal kmalu vzgajati tudi sam.

—

POGUMNE IZJAVE TREH NEMŠKIH ŠKOFOV.

Zoper razkristjanjevalno delo hitlerjevcev so vsi nemški škofje dvignili odločen protest. Značilne so zlasti izjave treh škofov: dr. Gröberja, dr. Michaela in dr. Barresa. Navedeni so med drugimi izjavili:

Dr. Gröber, Freiburg.

S krvavečim srcem moram ugotoviti, da se nahajajo v naši domovini ljudje, ki trdijo, da je napredek nemškega ljudstva mogoč le, če se odtrga od kulturnega ozemlja, v katerem je pognalo svoje korenine, namreč od krščanstva. Ti ljudje bi radi stoletja nemške zgodovine zbrisali ter današnji nemški rod povezali tudi po veri na naše prarodove. Jaz pa pravim, da ne bo nemški narod dosegel svoje veličine v bodočnosti, če bo izbrisal svojo krščansko prošlost in na mesto krščanskega križa postavil druga poganska znamenja! Pozivam vas, da ostanete iz ljubezni do nemškega naroda zvesti in jekleno trdi katoličani. Veliki voditelji našega naroda nočejo kulturnega boja, to hočejo le drugi, podrejeni, ki jim pa danes smelo kličem v obraz, da nas bodo našli popolnoma pripravljene, če se bodo igrali s kulturnim bojem in če nam bodo hoteli iztrgati vero iz naših katoliških src.«

Dr. Michael, Regensburg.

»Naj narodnosocialistični tirani katoliško Cerkev še tako preganjajo, naj teptajo katoliški tisk, kolikor hočejo, naj tudi nemška državna sodišča, kot dokazuje zgled v Duisburgu, odobravajo sirovosti in grožnje narodnih socialistov napram katoličanom, naj našim ljudem narodni socializem vsiljuje svoj tisk, kakor se mu poljubi, naj Hitlerjev tisk le trdi, da

Kakor hrasti v viharju...

(Za vero očetov.)

Po Strachwitzu priredil Kolenc Fr.

Dalje.

Na enem koncu mize sta sedela dva obrtnika, ki sta tudi prišla z namenom, da bi pristopila k starokatolikom, ker jima je šlo za odjemalce. V srcu sta bila proti odpadu. Ženama tudi nista nič povedala. Pri kozarcih sta nabirala junaštvo. Enega je zbodlo v srcu, ko je moral poslušati psovke na račun kaplana Zieglerja. Dobri kaplan je bil tolikim v pomoč, sedaj pa so vračali njegovo dobroto, ko da je največji razbojnik. Kričali so: »V zapor z njim!« Drugi obrtnik je ves čas zrl v neki časopis, ki je poročal o smrti velikega katoliškega borca Hermana Mallinokradt. Ta junak je v najhujši borbi sledil geslu: »Po križu k luči!« in je pozival nemške katoličane k junaški vztrajnosti tudi v najhujši borbi.

V splošni zmešnjavi in navdušenosti sta se obrtnika dvignila in sta neopaženo izginila iz so-

Katoličan se ne sme dvobojevati.

Berlinski škof je izdal v pastirskem listu pojasnila glede »akademskih dvobojev«. Za katoličana niso samo pravi dvoboji pod kaznijo izobčenja prepovedani, temveč tudi akademske menzure, kakršne so zelo v navadi na nemških vseučiliščih. Katoličan tudi ne sme prisostvovati dvoboju.

Božji računi.

John Gibon piše v angleškem listu »The Universe« o preganjanju Cerkve v Mehiki in dovrši svoje razlaganje tako: Da je v Mehiki revolucijonar-

smo podtalna organizacija in s tem žali sv. očeta in rodoljubne nemške državljane, naj tudi zatrjujejo hitlerjevski voditelji, da so naše organizacije in naš tisk nepotrebni! Katoliška fronta v Nemčiji bo zato postala le vsak dan močnejša in odpornejša in ni več dolgo čas, ko bodo tudi protestanti pri nas, ne samo katoličani, uvideli, da je bodočnost Nemčije le na črti krščanstva. Nas bodo naši nasprotniki našli pripravljene, da z odprtim čelom branimo svetinje naše vere!«

Dr. Barres, Berlin.

»Ni nobene srednje poti! Vedno bolj jasno se kažejo fronte kulturnega boja, vedno bliže si prihajajo nasprotniki, fronta krščanskega križa in fronta kljukastega pogan skega znamenja! Narodni socializem pa ne bo nikdar uspel, da uveljavi svojo diktaturo tudi nad dušami kristjanov Nemčije. V svojem blaznem početju bo zadel na nepremagljiv zid vzajemnega odpora, kajti največje brutalnosti ne morejo porušiti notranjega prepričanja katoličanov, ker sloni na večnostnih vrednotah. Naša Cerkev bo iz vsega trpljenja izšla zmagovita! Hvala Bogu imamo v Nemčiji močan mladinski pokret, ki zajema v svoje vrste vedno več za vero navdušenih in na vsake žrtve pripravljenih borcev za svobodo vesti in za svetinje naše vere. Nikdo ne bo uspel, da prisili našo mladino, da se udeležuje božje službe poganskih pokretov in katoliška Cerkev v Nemčiji ne bo odstopila niti malega koraka ne od stališča, ki ga je zavzela. Mi smo pripravljeni na vse, kar pride, in sicer z vedrim srcem in z vero v zmago, ki nam sije iz naših oči.

—

NAJVEČJA SREČA.

— Največja sreča je bogastvo — je dejal neki berač, ki ni imel niti denarja, niti premoženja.

— Največja sreča je zdravje — je dejal bogatin, ki je bil neozdravljivo bolan.

— Največja sreča je zmaga v

---

na vlada iztrgala veliko lepih cerkva, ki so jih zgradili katoliki, in jih predala »nacijonalni cerkvi«. A vse te cerkve so ostale takrat prazne. Isto se je zgodilo v Rusiji. Ruska revolucijonarna vlada je tudi ustanovila »nacijonalno cerkev«, misleč, da bo na ta način pridobila vernike. A nacijonalne cerkve so ostale prazne. Tudi Francija je isto dokazala. L. 1790 je revoluc. vlada »ukinila Boga« in uvedla »nacijonalno cerkev« z duhovništvom, ki bi bilo neodvisno od Rima. Tedaj se prvič dragi Bog ni pu-

be. Na ulici sta srečala orožnika Kratzerta, ki so se mu noge od zavžite pijače močno zapletale. Ko je mož postave spoznal obrtnika, se je zadrl nad njima:

— Kaj pa vidva iščeta tukaj? Saj vendar spadata med pobožnjake!

Moža se nista zmenila za orožnika. Mirno sta korakala proti domu.

— Ne morem se jim pridružiti! — je dejal Kunz, po poklicu čevljar. — Srce mi ne dovoli.

— To so sami prostaki! — je odvrnil mizar Schulz. — Ko da so obsedeni. Sedaj vsaj ne bom imel več skušnjav za prestop.

— Jaz tudi ne. Raje izgubim vse odjemalce.

— Imaš prav! Sedaj pa pospešiva korake, da obvestiva naše, kaj bo jutri. Pripraviti se moramo.

Čevljar ga je začudeno pogledal. Šele čez nekaj časa je doumel, kaj misli. Nasmehnil se je in rekel:

— Da, pojdiva k Wildingici. Morda je še budna.

— Gotovo! Saj vendar ne gre s kurami spat.

Moža sta prehodila nekaj ulic in naposled

boju — je rekel vojskovodja, ki so mu po zgubljeni bitki vzeli čin.

— Največja sreča je samota — je dejal mož, ki se je v neki družbi do smrti dolgočasil.

— Največja sreča je svoboda — je vzdihnil neki jetnik.

— Največja sreča je to, če ima človek v zaporu tih kotiček — je trdil neki revež brez doma.

— Največja sreča je to, če žena nima moža — je rekla neka žena, ki jo je mož pretepal.

— Največja sreča mora biti zakon — je tožila stara devica, ki se ni mogla poročiti.

— Največja sreča je otrok — je dejala mati, ki je v naročju držala otroka in ga je vsa srečna poljubovala.

— Največja sreča je združitev z Bogom — je rekla pobožna duša.

Kaj je zate največja sreča? Ne išče je v minljivih stvareh, marveč si prizadevaj, da dosežeš neminljivo, večno srečo.

Kaj moramo znati iz katekizma?

Druga božja zapoved: Ne skruni božjega imena.

Prva zapoved zahteva od nas, da v Boga verujemo, vanj upamo, ga ljubimo in mu izkazujemo najvišjo čast.

Druga zapoved je prepoved. Prepoveduje to, kar je nasprotno božji časti — skrunitev božjega imena.

Kdo skruni božje ime?

Božje ime skruni: kdor sveta imena izgovarja nespoštljivo, ali jih zlorabi za kletev; kdor Boga sramoti; kdor grešno priseže ali prisege ne drži; kdor prelomi zaobljubo.

Sveta imena smeš izgovarjati le z namenom, da jih na pomoč kličeš ali počastiš. N. pr.: Jezus, pomagaj mi! Jezus, usmili se me! Marija, prosi za me! Jezus, Marija, Jožef, stojte mi ob strani v zadnji uri. Hvaljen Jezus! Marija, bodi pozdravljena! itd. itd.

sta stala pred vdovino hišo. Presenečeno sta se pogledala. Okna so bila temna. Obiskovalca sta tuhtala, ali naj pozvonita ali ne. Kunz je naposled pozvonil. Iz hiše ni bilo nikakega odziva. Čez čas je mož spet pozvonil. Kmalu nato se je odprlo neko okence in dekliški glas je vprašal:

— Kdo je?

— Dobri prijatelji — je odvrnil Kunz. — Odpri, Anica!

— Takoj! Takoj! — je hitela deklica.

V vratih je zaškrtal ključ in v naslednjem trenutku sta stala obiskovalca na hodniku. Anica je zaklenila in je moža peljala proti sobi na dvoriščni strani.

— Mama, mojster Kunz in mojster Schulz sta prišla! — je zaklicala deklica, ko je odprla vrata.

— Le vstopita! — je povabila prijazno vdova. — Nekaj nas je že zbranih.

Moža sta v sobi res zagledala nekaj znancev. Med njimi je bila tudi Kunčeva žena.

Kunz je zbranim sporočil, da sta bila slučajno v grajski kleti. Tam so zborovali starokato-

stil »ukiniti« in nacijonalna cerkev je ostala prazna. Ni katoliške Cerkve brez Rima. Vse te države so po preganjanju, mučeništvu in trpljenju skozi desetino let postale verno katoliške. Božji računi niso ljud ski. On računa na deset- in stoletja.

Dobrodelno udejstvovanje španskih katolikov.

Znano špansko kat. društvo »Accion populair« je organiziralo veliko pomožno akcijo za zimo. Najodločneje je izvedlo svoje delo v Madridu, kateri je izmed vseh španskih mest morda najbolj

Kletev je eden najbolj grdih grehov. Kolne tisti, ki sebi ali drugim stvarem želi kaj hudega. Najhujša kletev je bogokletstvo: izgovarjanje besed, ki Boga sramote.

Druga zapoved prepoveduje grešno prisego in prelomitev prisege.

Kaj se pravi prisegati?

Prisegati se pravi, Boga klicati za pričo, da je resnica, kar govorimo, ali da hočemo izpolniti, kar obetamo.

Iz tega je razvidno, kako nekaj velikega je prisega. Sam Bog je priča.

Ker je prisega tako sveta stvar in jo mnogi zlorabljajo, si je treba o njej zapomniti posebno sledeče:

Pravična prisega je dovoljena. Greh pa je prisega: če kdo priseže brez potrebe, ali priseže po krivem ali priseže, da bo storil kaj pregrešnega.

Kriva prisega je silno velik greh, ker človek kliče neskončno svetega Boga za pričo laži.

Zoper drugo božjo zapoved greši ne le tisti, ki kolne in zlorablja prisego, marveč tudi tisti, ki zaobljube ne drži.

Kaj je zaobljuba?

Zaobljuba je Bogu dana obljuba, s katero se pod grehom zavežemo, storiti kaj takega, kar je Bogu všeč.

Človek se zaobljubi navadno v kaki stiski. N. pr.: V svetovni vojni je marsikateri vojak obljubil, da bo šel vsak mesec k sv. spovedi in sv. obhajilu, če se bo živ vrnil domov.

Bog človeka ne sili, da bi se moral zaobljubiti. Tem bolj upravičeno torej more želeti, da tisti, ki se je zaobljubil — zaobljubo tudi drži.

— — —

protestantski in poln siromaštva. »Accion popular« je izdala javen proglas, v katerem pravi med drugim: »V središču krščanske kulture jih je mnogo, ki stradajo, ki nimajo ne strehe, ne obleke. Veliko je število onih, kateri bi radi delali in preživljali svojo družino. Kličem vsem brez razlike, da ni prav, ni krščansko, ako poleg neverjetnega razkošja in razmetavanja živijo ljudje brez koščka kruha, brez strehe. Odločeni smo boriti se tako dolgo, dokler ne zavlada v državi popolna pravica. Do te-

liki, ki so med drugim sklenili, da bodo jutri ob desetih cerkev s silo odprli.

— Kaj? — so zaklicali navzoči razburjeno.

— To še ni vse! — se je oglasil sedaj Schulz. — Zoper kaplana Zieglerja se je izdal nalog za aretacijo.

— Prokleta banda! — je vsa zardela vzkliknila gospa Wilding.

— Mislijo — je nadaljeval Kunz — da bo kaplan hotel zabraniti otvoritev cerkve in ga nameravajo kar pri cerkvi aretirati.

Možakar si je kar oddahnil, ko je vse to povedal. Mislil si je, da mu bo ljubi Bog zdaj odpustil greh, ki ga je storil s tem, da je držal nekaj časa z onimi.

Vdova se je zopet pomirila. Uvidela je, da razburjanje ne pomaga nič, marveč je potreben trezen premislek, ki mu mora slediti odločno dejanje. Položaj je v trenutku presodila. Pred zoro bo poslala Henrika h grofici Heleni. A o tem sedaj ni hotela govoriti. Bodrila je žene, naj gredo zjutraj od hiše do hiše in naj ljudem prigovarjajo, da se zberejo pred deseto uro pri cerkvi. Prepričana je bila, da si ne bo nikdo upal

Nikdar izgovarjati svetih imen brez potrebe, nikdar preklinjati, nikdar brez potrebe krivo prisegati, prelomiti prisege ali zaobljube — to naj bo tvoj sklep.

O z n a n i l a

MARIBOR:

Stolna župnija.

Oznanilo:

Prošnje procesije se vršijo prihodnji teden v sledečem redu: V pondeljek pride okrog pol 7. ure zjutraj frančiškanska procesija v stolnico, kjer bo peta sv. maša. Iz stolne cerkve gre procesija po končani blagoslovni sv. maši, ki bo vse tri dni že ob pol 6. uri, v pondeljek krog 6. ure v baziliko Matere Milosti, kjer bo ob pol 7. uri pridiga in nato slovesno sv. opravilo; v torek okrog 6. ure odidemo v cerkev sv. Magdalene, kjer se vrši krog pol 7. ure asistirano sv. opravilo; v sredo obiščemo cerkev sv. Alojzija, kjer bo ob pol 7. uri pridiga in nato slovesna sveta maša. — Vernike prisrčno vabimo, da se udeležijo procesij v čim večjem številu. — Sv. maše ob 9. uri te tri dni ne bo, pač pa se bo služila sv. maša ob 8. uri, kakor običajno.

Na praznik Vnebohoda Gospodovega prihodnji četrtek bo ob 10. uri slovesna pontifikalna sv. maša.

Devetdnevnica v čast sv. Duhu se začne v stolnici v petek po Križevem: pri jutranji blagoslovni sv. maši se molijo vsak dan 3 Očenaši, 3 Zdravemarije in Časti bodi z molitvijo »Pridi sv. Duh«. Namen te pobožnosti je izprositi, da bi sv. Duh prežel s svojo milostjo vse javno in zasebno življenje.

Apostolstvo mož za stolno župnijo ima prvo majniško nedeljo zjutraj svojo redno mesečno pobožnost: ob 6. uri pridigo za može, nato med blagoslovno sv. mašo pri glavnem oltarju skupno sv. obhajilo.

Deški Marijin vrtec ima v soboto dne 5. maja ob 16. uri mesečni nauk, v nedeljo dne 6. maja pa zjutraj ob pol 8. uri med sv. mašo pri glavnem oltarju skupno sv. obhajilo. Dečki, ki radi izleta ne

---

cerkve s silo odpreti, ako bodo vsi verniki zbrani in bodo proti temu protestirali. Najbolj je računila na žene, ker je vedela, da možje niso ravno borbeni, ko gre za vero. Tudi o Kunzu in Schulzu je marsikaj slišala, a zdaj ji je bilo ljubo, da ju je naposled pamet srečala.

Ko so se ljudje pripravljali na odhod, je vdova pokazala na križ in je rekla:

— Pomolimo nekoliko in prosimo Boga, naj vzame našega gospoda kaplana v svojo zaščito.

Vsi so pokleknili in pobožno molili. Po molitvi pa so se mirno razšli.

17.

O jutranjem solncu še ni bilo sledu, ko se je gospa Wilding dvignila v postelji. Pokrižala se je in nekoliko pomolila. Potem je stopila iz postelje. Preko ramen je vrgla ruto in se je podala v sosedno sobico, kjer je spal mladi Henrik. Fantek je še sladko spal in mati je nekaj časa oklevala, ali bi ga vzbudila ali ne. Naposled ga je pokrižala in nato nekoliko stresla. Henrik se ni

daj pa smatramo za svojo dolžnost, da organiziramo pomoč za vse, ki so potrebni pomoči, brez ozira na njihovo vero.« Do sedaj so ustanovili v vseh delavskih okrajih jedilnice za nezaposlene in prenočišča. Gospe so se zavzele za deco ter hodijo in iščejo od hiše do hiše obitelji, ki stradajo. — »Accion popular« je napovedala takozvano križarsko vojno dobrodelnosti. Politika je zdaj potisnjena v ozadje. Prejšnji politični agitatorji, akademiki, gospe in gospodične zbirajo obleko in živež za uboge. Istočasno

morejo priti k nauku, naj ne pozabijo priti zjutraj vsaj k sv. obhajilu.

Cerkveni govori v stolnici drugi teden šmarnic: Nedelja dne 6. maja: Kult (češčenje) lepote, govori Vinko Munda; pondeljek dne 7. maja: Zavist, govori Janko Kokošinek; torek dne 8. maja: Nezmerno uživanje, govori Mihael Umek; sreda 9. maja: Jezljivost, govori Avgust Šparl; četrtek dne 10. maja: Preveč udobnosti, govori Franc Kolenc; petek dne 11. maja: Verski dvomi, govori Alojzij Juranovič; sobota dne 12. maja: »Proč z Bogom!«, govori Mihael Umek.

Ljudsko gibanje:

Krščenih je bilo zadnji teden 12 novorojencev in sicer: Dragica Maretič, Slavko Rebernik, Ivan Dvoršak, Stanislav Grašič, Zofija Reisman, Štefan Pomer, Antonija Rojs, Srečko Imenšek, Marjeta Babič, Frančiška Jurgec, Ivan Kisevic, Angela Svečnikar.

Poročil se ni nikdo.

Umrli so: Mayer Rudolf, klepar d. ž. v pok., Slovenska 40, 87 let. — Borstner Valerija, hči teh. ur., Vojašniška 13, 14 dni. — Arnejčič Marija, trg. pom., Gregorčičeva 14, 25 let. — N. v m. p.!

—

Cerkev sv. Alojzija.

Oznanilo:

Mesečni shod je na peto povelikonočno ali prošnjo nedeljo. Molitvena ura za odvrnitev vremenskih in drugih nesreč. Ob ¾ na 4 pred Najsvetejšim sv. rožni venec s petjem in premišljevanji, litanije vseh svetnikov, sv. blagoslov, darovanje okoli oltarja za cerkvene potrebe in začetek šmarnic o sv. Bernardki.

Prošnja procesija pride v sredo okrog ½ 7 v našo cerkev. Tu je slovesna sveta maša pred Najsvetejšim s pridigo med sv. mašo.

—

Frančiškanska župnija.

Oznanilo:

Prvo nedeljo v mesecu maju se pokloni Apostolstvo mož in mladeničev majniški Kraljici. Ob 6 sv. maša na svoj dober namen in skupno sv. obhajilo. Ob 10 slovesna služba božja. — Popoldne ob 15 šmarnice in shod za III. red sv. Frančiška, nato obljubljena molitvena ura pred izpostavljenim Najsvetejšim za obilni božji blagoslov v razvijajoči se naravi in za odvrnitev vsega hudega. Pete litanije in darovanje za uboge tretjerednike.

dela stranka veliko propagando po časopisih, v kinu in seveda tudi v radiju.

— —

Proti zakonski ločitvi je govoril na zadnjem kongresu ameriških odvetnikov njihov načelnik C. E. Martin. Razložil je, kako so vse ločitve nevarne za družino, kakor tudi za družbo in narod.

— —

V eni družini 8 duhovnikov.

Neka družina v Kanadi je dala Cerkvi 8 duhovnikov. Eden izmed njih je v Kewatinu škof, eden pa njegov pomožni škof.

— —

zmenil za tresenje. Še in še ga je morala stresti, preden je odprl oči. Ko pa je zagledal mater pri postelji, je naglo skočil in je objel mater, vprašaje jo:

— Mama, ali bo treba kam iti?

— Da, srček! V grad boš šel. Hitro vstani!

Henrik je bil v dveh — treh minutah umit in oblečen. Nato se je postavil pred mater in ji je vprašaje strmel v oči. Mati mu je stisnila v roko listič.

— Za grofico Heleno!

Malemu so se pri tem imenu zasvetile oči. Mlado grofico je imel zelo rad. Zapomnil si je vsako besedo, ki mu jo je ona rekla. K njej bi šel tudi opolnoči, če bi bilo treba.

Čez kake četrt ure je bil Henrik pri grajski ograji. Tam mu je skočil nasproti velik pes. Fantek se ga ni ustrašil. Saj je bila grajska Prozerpina.

— Prozerpina! Prozerpina! — je zaklical veselo.

Dalje sledi.

V prošnjem tednu bodo šmarnice že ob pol 5; blagoslovna sv. maša ob pol 6; procesija ob 6. V pondeljek v stolno in mestno župnijsko cerkev kakor na Markovo; v torek k Sv. Jožefu pri čč. oo. kapucinih v Studencih; v sredo k Sv. Barbari na Kalvariji.

V četrtek je Vnebohod Kristusov in se obhaja kakor največji praznik.

Ljudsko gibanje:

Poročili so se: Krajnc Janez, kmet, in Toman Jera, kmečka hči iz Gotovelj. — Šeligo Frančišek, podpregl. fin. kontrole, in Pokeržnik Jožefa, kmečka hči od Sv. Duha na Ostrem vrhu. — Vozli. Mihael, pos. in trg. v Ljutomeru, in Štiberc Matilda, zas. v Kejžarjevi 8. — Dr. Peter Mauritsch, zdravnik v Murau-u, na Zg. Štajerskem, rojen pri Sv. Lovrencu na Poh., in Bernhard Herta, hčerka veletrg. na Aleksandrovi 51, poročena pri Mariji Tolažnici v Gradcu. — Bilo srečno!

Svoj izstop iz rimsko-katoliške Cerkve je prijavila gdč. Schwarz Ana, šivilja v Wildenrainerjevi ulica 8. Molimo za njo!

Za poskušnjo so bile na prošnjo staršev za dne 1. maja vpeljane slovesne šmarnice za šoloobvezne otroke. Zvečer ob 18 se je nabralo toliko živahne nedolžnosti pri Materi Milosti, da jo je bilo kar veselo gledati. Prepevala je šmarnične pesmi in odgovarjala na pete litanije in še sama darovala za lepo razsvetljavo. Ni ostalo pri prvem dnevu, vse nadaljnje dni prihajajo. Zato bodo imeli vsako soboto pete litanije. Otroci so veseli, starši zadovoljni! Majniška Kraljica je blagoslovi!

Društva:

Pevske vaje za otroške šmarnice so vsak dan ob pol 6. Prinesite s seboj cerkveno pesmarico. Kdor je še nima, jo dobi pri vratarju za 3 Din.

Seja. Prvo nedeljo dne 6. maja ima izobraževalno društvo v Krčevini ob pol devetih v pevski sobi frančiškanskega samostana važno sejo, h kateri so vsi odborniki-ce vljudno vabljene. Popoldan po majniški pobožnosti plačevanje članarine in pogrebnine. Kdor še dolguje, naj spolni svojo dolžnost.

Danica bo pobirala po svojem pooblaščencu letno podpornino 25 Din, oziroma 2 Din mesečnine. Vpisovali se bodo tudi novi člani. Društvo prosi, da mnogo novih podpornih članov pristopi, da se društvo tem lepše in bujnejše lahko razvija. Društvo spremlja svoje podporne člane z godbo k zadnjemu počitku ter se služi za pokojnega tudi sv. maša, če je morda bil tudi samo 4 let podporni član.

—

Magdalenska župnija.

Oznanilo:

Prihodnji teden v pondeljek, torek in sredo se vrše prošnje procesije: v pondeljek k Sv. Jožefu, v torek v Radvanje in v sredo h kapeli na cerkvenem pokopališču na Pobrežju.

Ljudsko gibanje:

Krščeni so bili: Danica Novak, Zofija Frangeš, Srečko Frank, Olga Kozoderc, Stanislav Jurečko, Henrik Lastnak, Miroslav Pečovnik, Alojzjia Terbos in Anton Strakl.

Poroke: Bučar Jožef, krojaški mojster, Pobrežka cesta 13, in Rožman Marjeta, tkalka. — Knupleš Albin, del., Pobrežje, in Novak Frida, del. — Zavernik Jožef, varilec, Wattova 5, in Mernik Emilija, šivilja, Studenci. — Šebilja Maks, delavec, Dajnkova 8, in Novak Marija, šivilja.

Umrli: Kolednik Antonija, žena želez., Novavas, 63 let. — Kraner Franc, bivši grobar, Pobrežje, 83 let. — Šmigoc Elizabeta, zas. — Tement Marija, vdova, Spod. Radvanje 24. — Štrancer Štefan, Hoče, 50 let. — Naj v miru počivajo!

—

»Dom Srca Jezusovega«, Levstikova 29.

Oznanilo:

Dne 21. maja 1933 je papež Pij XI. proglasil za blaženega o. Jožefa Pignatellija, duhovnika Družbe Jezusove (1737 — 15. nov. 1811). Izgnan iz Španije je moral doživeti leta 1773 splošno ukinitev jezuitskega reda. V pregnanstvu in raznovrstnih slikah je bil svojim sobratom svetovalec in ljubezniv dobrotnik. Ko je papež Pij VI. na prošnjo dveh ital. vladarjev na tihem dovolil novo delovanje jezuitov, je bil bl. Jožef glavni organizator zatrte D. J. Ni dočakal dne 7. avg. 1814, ko je Pij VII. obnovil Družbo Jezusovo po nespremenjenih prvotnih pravilih z vsemi privilegiji, ki jih je kedaj prejela od rimske stolice. V bla. Jož. Pignatelliju

je dobil jezuitski red najvišje zadoščenje za vse krivice, ki so mu bile storjene leta 1773 po rovarjenju burbonskih kraljevih dvorov. — To proglašenje č. božjega služabnika o. J. Pignatellija se bo obhajalo v kapeli Srca Jez. na sledeči način: V pondeljek dne 7. maja se bo slovesno odkrila podoba novega blaženca; nato govor in litanije. V torek in sredo bo ob pol 7 sv. maša z blagoslovom, zvečer ob pol 8 govor in litanije z molitvijo k blaženemu. Na Vnebohod ob 9 peta sv. maša, ob pol 8 zvečer zahvalna pesem po govoru in litanije. Relikvija blaženega bo izpostavljena v češčenje. Enkrat v tej tridnevnici zadobe verniki popolen odpustek pod navadnimi pogoji.

— —

CELJE:

Mestna župnija sv. Danijela.

Ljudsko gibanje:

Krščeni so bili: Vozlič Helena, Maček Leopold, Snedic Marijan, Kaučič Zdenka, Hajsinger Ivan, Golavšek Franciska, Gregl Anton, Pere Stanislava, Mravljak Anton, Turnšek Ana, Kaučič Alojzij.

Poročila sta se: Mastnak Ivan, trg. pomočnik, in Mesarič Angela, tkalka.

Umrli so: Mak Marija, žena klobučarja, 76 let. — Pelko Alberta, žena kočarja z Rogaške Slatine, 54 let. — Frece Jožefa, obč. reva z Laškega, 68 let. — Zabukovšek Jakob, posestnik z Male vasi, 53 let. — Benedik Neža, vdova po rudarju iz Hrastnika, 74 let. — Štukl Jožef, pos. z Buč, 56 let. Žagar Anton, del. z Zagorja, 49 let. — Tombosko Franc, pošt. kondukter z Rogatca, 70 let. — N. v m. p.

— —

TRBOVLJE:

Oznanilo:

V nedeljo dne 6. maja: Apostolstvo mož in fantovska kongregacija ima med prvo sv. mašo skupno sv. obhajilo. — Gasilska čete Trbovlje ima florijansko sv. mašo ob 8 v župni cerkvi. — Gasilska četa v Hrastniku ob pol 11 na Dragi. — Ob 10 sv. opravilo pri Sv. Križu v Retju. Doma poznega sv. opravila ne bo.

Ljudsko gibanje:

Rojenih 5 zakonskih otrok.

Poročena: Laznik Franc, rudar, in Restar Lojzika, pos. hči. Bilo srečno!

Umrli: Lukmar Matevž, pos., 68 let. — Žagar Marija, vdova, 68 let. — Kralj Neža, vdova, 61 let. —1 mali otrok.

Razno:

Žalnega sv. opravila za ponesrečene rudarje v Kakanju v nedeljo dne 29. aprila se je tuk. delavstvo z g. ravnateljem, nad inšpektorjem, inženjerji, uradništvom in poduradništvom v velikem številu udeležila.

Kronika naših župnij

Sv Kunigunda na Pohorju. Župnik Ferdinand Žgank. — Od začetka je vsa župnija spadala h konjiški župniji; pozneje je bila vtelesena zreški župniji, dokler ni leta 1787 postala samostojna župnija. Prvi župnik je bil Valentin Martin Reich, rodom iz Kamnika, od leta 1787 do 1799. Umrl je leta 1815 na Spodnji Poljskavi. — Kedaj je bila župnijska cerkev pozidana, se zgodovinsko ne da dognati. Samo to se da ugotoviti na podlagi listin, da je stala že leta 1391. Število duš je zadnja leta okoli 1400. Župnija je izrazita pohorska župnija in razsežna, in je zato dušepastirstvo težavno. Ljudstvo je telesno in duševno zdravo, ohranilo si je do danes svoj pohorski značaj in je ostalo s par izjemami celotno globokoverno. Ljudstvo, zlasti mladina, rada čita. Protiversko berilo s par izjemami nima dostopa v župnijo. Mladina je zbrana v Marijini družbi, dekliška Marijina družba šteje 120 članov, mladeniška pa 40. Upeljalo se je tudi Apostolstvo mož in fantov. KA se snuje. Roženvenska bratovščina šteje 170 članov, Vedno češčenje 150 članov, tretji red 82, DŠV 100 članov. Verniki, posebno mladina, radi prejemajo sv. zakramente. Velikonočno sv. obhjalio prejemajo z malimi izjemami vsi. Krstov je vsako leto 40—50, mrličev 20—30, porok 10—20.

Prihova. Župnik Julij Vajda. Število duš 1460. — Svetih obhajil je bilo lani 6000. — Cerkev je bila pozidana v letih 1357—1562, posvečena leta 1766 v

čast M. B. Vnebovzeti, in je obenem postala župnijska cerkev. Pozidali so jo bržkone kartuzijanci iz Žič. V začetku je upravljal župnijo vikar, podrejen nadžupniku v Konjicah. Nekaj časa je bila podružnica župnijske cerkve v Čadramu, tako da je gornji del spadal pod Čadram, spodnji pa v Konjice. Leta 1766 je Prihova postala samostojna župnija z lastnim župnikom. Cerkev ima 5 altarjev, je dolga 33.10 m, široka 9.60 m, visoka v svetišču 10 m, v ladji 9 m. Cerkev s prekrasnim baročnim altarjem, posvečena v čast Vnebovzetju Marijinem, je romarska cerkev. Svoj glavni shod ima 15. avgusta. — Od leta 1766 do 1994 je bilo vseh skupaj 66 kaplanov in 11 župnikov. Župnija spada pod patronat nadžupnije Konjice; srez, sodnija, železniška postaja Konjice, od katerih je oddaljena 8 km. Ima prekrasno lego na 411 m visokem hribu pod južnim Pohorjem, v sredi med Konjacim in Slov. Bistrico. Kapelanija je nezasedena. Šola trirazredna. Občina Tepanje. — Duhovno življenje: III. red 475, Dr. vednega češčenja 20, Krščanskih družin 145, Br. Srca Jez. in Mar. 228, Br. rožnega venca 673, Br. karmelske Matere božje 60, Marijina dr. za dekleta 192, Apotsolstvo mož in mladeničev 60, Br. CL 100, Dr. za širjenje sv. vere 200, posvečenih družin 50. — KA je že organizirana.

Za našo deco

Nehvaležna hči.

Marica je mlada in lepa; odkar je v mestu, tudi dosti zasluži. Oni dan je prišla v domačo vas na obisk in vse jo je občudovalo zaradi njene lepe obleke in gosposkega vedenja. Tisti dan pa, ko se je poslovila, si je oprtal njen oče, ubog dninar, njen kovčeg in plašč, pa vzel še njen dežnik, da nese vse to svoji imenitni hčerki na precej od daljeno železniško postajo. Med potom sta pa srečala avto in v tem sta sedela dva gospoda, znanca lepe Marice. Povabila sta jo, da prisede, ker se tudi peljeta v mesto. Oče je stal ob strani, obložen s prtljago.

»Kdo je ta stari«, je vprašal prvi izmed gospodov.

»Ah, neki delavec, ki se mi je ponudil, da mi iz prijaznosti nese prtljago«, je odgovorilo dekle in potem — dala možu par dinarjev.

»Zahvalim, pa zbogom!«

Avto je oddrdral. Stari mož je pa stal na cesti in vrtel klobuk v rokah. V cestni prah sta padla 2 dinarja.

Katoliški pojavi

USMILITE SE REVNIH OTROK!

Škofijski odbor KA v Mariboru je razposlal župnijskim uradom v bližini mest sledečo prošnjo:

Prečastitim župnijskim uradom!

»Prosite in se vam bo dalo; iščite in boste našli; trkajte in se vam bo odprlo« (Luk. 11, 9). Tako je dejal Kristus.

S tem Kristusovim zagotovilom začenja podpisani odbor svojo prošnjo. Gre za revne mestne otroke, ki bodo imeli žalostne letne počitnice, ako se jih ne usmilimo.

Predlanskim je škofijski odbor z Vašo pomočjo in po dobrotljivosti našega kmečkega ljudstva spravil okrog 300 mestnih revnih otrok na počitnice. Vse se ni izteklo tako, kakor bi želeli, v splošnem pa so bili zadovoljni tisti, ki so imeli otroke na počitnicah, in otroci, ki so bili na počitnicah.

Odbor Vas prav lepo prosi, priporočite zadevo s prižnic. Razen tega stopite k premožnejšim župljanom in jih prosite, naj vzamejo vasj enega mestnega otroka na počitnice.

V slučaju, da bo imela akcija uspeh, blagovolite odboru (Tajništvo KA v Mariboru, stolno župnišče) sporočiti do konca maja, koliko otrok bi lahko šlo v Vašo župnijo. —

Tem potom se obrača odbor tudi na vse druge župnijske urade lavantinske škofije, in sploh na vse one, ki jim Bog tudi v teh težavnih časih daje toliko, da bi mogli poleg svoje družine skozi dva poletna meseca prehraniti enega (ali dva) revnega mestnega otroka.

Gospodje dušni pastirji, prav toplo priporočite zadevo svojim vernikom! Vsi pa, ki ste pripravljeni sprejeti na počitnice mestne revne otroke, ki jim često primanjkuje tudi trdega kruha, sporočite to domačemu g. župniku ali pa Tajništvu KA v Mariboru (stolno župnišče).

Bodimo usmiljeni, ako hočemo, da bomo tudi mi deležni usmiljenja!

Kolenc Franc l. r., tajnik. **Jerebič Fuanc l. r., predsednik.**

— —

Zborovanje društva »Krščanska šola«. Pretekli torek se je vršila seja škofijskega vodstva društva »Krščanska šola«. Na seji se je sklenilo, da se bo vršilo dne 5. julija zborovanje društva.

Škofijski evharistični kongres. Na zadnji seji pripravljalnega odbora se je končnoveljavno sklenilo, da se bo vršil škofijski evharistični kongres v Mariboru na praznik Marijinega rojstva, dne 8. septembra.

Sv. oče za poplavljence v Sisku. Sv. Oče je po belgrajski nunciaturi nakazal za poplavljence v Sisku 30.000 Din. Denar je bil poslan tamošnjemu župnijskemu uradu.

Novi stolni dekan. Sveti Oče je imenoval za stolnega dekana mariborskega mil. g. kanonika dr. F. Cukalo, ravnatelja bogoslovja. G. dekanu na tem mestu izrekamo iskrene čestitke in mu želimo v visoki službi obilo božjega blagoslova.

Dvojna slavnost pri Sv. Tomažu. Preteklo nedeljo se je vršila pri Sv. Tomažu pri Ormožu dvojna slavnost. Ta dan je bil »materinski dan« in »dan katoliške akcije«. G. Kolenc, tajnik škof. odbora KA iz Maribora, je v dveh pridigah podal smernice za preroditev zasebnega življenja v duhu KA. Popoldne pa je bila v društvenem domu lepa materinska proslava. Da ni šlo pri obojni slavnosti samo za zunanjost priča dejstvo, da je pristopilo ta dan okrog 500 vernikov (zlasti dekleta in matere) k sv. obhajilu; okrog 300 obhajancev je bilo tudi prejšnji dan.

Razna obvestila.

Otroški teden. Jugoslovanska zveza za varstvo otrok priredi pod pokroviteljstvom Njeg. Vel. kralja od 6. do 13. maja otroški teden. Vodstvo prireditve se je obrnilo na škofijske ordinariate s prošnjo, naj bi duhovniki dne 6. maja pridigali o otroških dneh.

Studenci pri Mariboru. V nedeljo dne 6. maja priredi tukajšnje Katoliško slov. izobraževalno društvo romarski izlet k Sv. Urbanu nad Kamnico. Odhod od cerkve sv. Jožefa ob tri četrt na 6. Pri Sv. Urbanu ob pol 9 sv. maša in pridiga. — Vrnitev poljubno.

Krščanska ženska zveza za Maribor in okolico ima na praznik Kristusovega

vnebohoda dne 10. maja ob 6. uri zjutraj pri Mariji Matere Milosti svojo skupno cerkveno pobožnost s skupnim sv. obhajilom. Popoldne ob 3. uri bo sv. blagoslov z darovanjem. Vljudno vabimo vse člane in članice, pred vsem pa še one, ki še niso opravili velikonočne pobožnosti. Prosimo, da se člani in članice udeležijo z društvenmi znakom in v prav obilnem številu. — Odbor.

Dom duhovnih vaj pri Sv. Jožefu nad Celjem. Tridnevni tečaj oddeljenih duhovnih vaj se bo vršil: za dekleta: v soboto 12. maja ob 6 zv.; za dekleta: začetek v soboto dne 2. junija ob 6 zvečer; za žene: začetek v soboto dne 23. junija ob 6 zvečer. — Vsak tečaj traja tri polne dni, h katerim se ne šteje začetni dan zvečer, ter se konča zjutraj ob šestih po dopolnjenih treh polnih dneh.

Koledar od 6. do 12. maja.

6. maj, 5. povelikonočna nedelja: Janez. — 7. maj, pondeljek: Stanislav š. m. — 8. maj, torek: Prikazen Mihaela. 9. maj, sreda: Gregor N. c. uč. — 10. maj, četrtek: Vnebohod. — 11 maj, petek: Franč Hieronim sp. — 12. maj, sobota: Pankracij, mučenec.

Glavni mesečni namen za maj, blagoslovljen po sv. očetu: Zatekanje k Materi božji kot naši materi. — 6. maj, nedelja: Posvetitev naših družin. — 7. maj, pondeljek: Čistost mladine. — 8. maj, torek: Naš konkordat. — 9. maj, sreda: Blagoslov na polju. — 10. maj, četrtek: Hrepenenje po nebesih. — 11. maj, petek: Skupna molitev v družini. 12. maj, sobota: Vdanost bolnih in trpečih.

Tiskar: Tiskarna sv. Cirila v Mariboru, predstavnik Albin Hrovatin v Mariboru. Urednik: Franc Kolenc, korni vikar v Mariboru. — Izdajatelj: Mariborske župnije, predstavnik Franc Kolenc, korni vikar v Mariboru.

Poštnina plačana v gotovini. Posamezna številka stane 1 Din.
Leto 6. Štev. 20.

NEDELJA

Izhaja vsak petek.
Cena:
Celoletno 24 Din, polletno 12 Din, mesečno 2 Din. Inozem. 48 Din.

Tednik za versko življenje

Maribor, 20. maja 1934.

Uredništvo: MARIBOR, Stolno župnišče.
Uprava: Maribor Koroška cesta 5.
Ček. rač. 15237.

Prihod sv. Duha.

Nedelja ljubezni

1. Nedeljska božja beseda.

Evangelij:

Jan 14, 23—31.

Jezus je dejal svojim učencem: »Ako me kdo ljubi, bo mojo besedo spolnjeval; in moj Oče ga bo ljubil in bova k njemu prišla in pri njem prebivala. Kdor me ne ljubi, mojih besed ne spolnjuje. In besede ki jih slišite, niso moje, ampak Očeta, ki me je poslal.

To sem vam razodel, ko sem bil pri vas; Tolažnik Sveti Duh pa, ki ga bo poslal Oče v mojem imenu, vas bo učil vsega in spomnil vsega, kar sem vam povedal.

Mir vam zapustim, svoj mir vam dam; ne kakor daje svet, ga vam jaz dam. Vaše srce naj se ne vznemirja in ne plaši. Slišali ste, da sem vam rekel: Odhajam in spet pridem k vam. Ko bi me ljubili, bi se bili razveselili, da grem k Očetu, zakaj Oče je večji od mene. In zdaj sem vam to povedal, preden se zgodi, da boste verovali, ko se zgodi. Ne bom več veliko govoril z vami, zakaj vladar tega sveta prihaja; pri meni sicer nima nič; vendar da svet spozna, da ljubim Očeta, in da tako delam, kakor mi je naročil Oče, vstanite, pojdimo odtod!«

—

»Vaše srce naj se ne vznemirja in ne plaši.« (Jan 14, 27.)

Naposled ostaneta izmed vseh nasprotujičih si sil samo dve sili: Ljubezen in sovraštvo. Ljubezen je z nebes, sovraštvo je iz pekla. Kaj je ljubezen, ali vprašajmo raje, kje je ljubezen? Povsod, kjer biva, kamor se razliva milost Sv. Duha. Ljubezen v Bogu je Sveti Duh, ljubezen v človeku je Marija. Marija je Mati lepe ljubezni. Toliko je v vsakem srcu lepe ljubezni, kolikor je v vsakem srcu Marije. Nobenega imena, nobene sile se satan bolj ne boji, ko Marije.Kraljestvo satanovo je kraljestvo sovraštva, kraljestvo Marijino je kraljestvo ljubezni. »Mati ljubezniva« jo kličemo v lavretanskih litanijah. Kjer se naseli, kjer se ukorenini Mati lepe ljubezni, tam se je naselila milost Sv. Duha. Kakor govori Kristus o sebi in o Očetu, tako more po božji vsemogočni naredbi govoriti Marija o sebi in o milosti božji: »in bova k njemu prišla in pri njem prebivala.« (Jan 14, 23.) Kjer je veselje, tam je mir, kjer je mir, tam je ljubezen, kjer je ljubezen, tam je Sveti Duh, tam je Bog. In Marija je »začetek našega veselja«. V Mariji se je pokazalo, da smo vsi otroci enega Očeta, kakor smo vsi otroci ene Matere. »Glejte srce, ki je ljudi tako ljubilo!« je dejal Jezus svoji služabnici Mariji Marjeti. Ali vsebuje ta beseda kaj višjega, kaj lepšega, kaj drugega ko njegova beseda s križa, izrečena Janezu, učencu ljubezni: »Glej, tvoja mati!« Učenec je razumel veliko skrivnostno besedo ljubezni. »In od tiste ure jo je učenec vzel k sebi.« (Jan 19, 27.) To učenčevo dejanje je zgledno za nas vse. Iz Janezovega občevanja z ljudmi se je poslej videlo, slišalo in čutilo, kaj se pravi: da je vzel Marijo k sebi. V ogromni tržnici na Dunaju je bila v prodajalni zaposlena hči uglednega veletrgovca. »Sama ljubeznivost je je«, so pravili o njej obiskovalci in kupovalci, ki so se komaj razvrstili. Dekle je tako storila zavoljo očeta, da mu kupcev ne odbije, marveč le privabi. To je skrivnost naravne lepe ljubezni. In skrivnost nadnaravne lepe ljubezni je: Marija. Marija je bila sama dobrohotnost v mislih, v besedah in dejanjih. Ali ni danes Marijino češčenje večja dolžnost človeške družbe, nego je bila kdajkoli?

—

2. Nedeljska molitev.

Danes je dopolnjenih petdeset dni, aleluja; danes se je Sv. Duh

v ognju prikazal apostolom in jim dal svoje darove; poslal jih je po vsem svetu oznanjat in pričevat: Kdo bo veroval in bo krščen, bo zveličan, aleluja.

V. Oznanjali so apostoli v raznih jezikih, aleluja.

O. Velika dela božja, aleluja.

Molimo: O Bog, ki si današnji dan srca vernih po razsvetljenju Svetega Duha učil, daj nam, da bomo v istem duhu spoznali, kaj je prav, in se vedno veselili njegove tolažbe. Po Gospodu našem Jezusu Kristusu, tvojem Sinu, ki s teboj živi in kraljuje v edinosti istega Svetega Duha Bog na vse veke vekov.

O. Amen.

—

3. Binkoštni duh.

Binkoštni duh zahteva od nas prerojenja, zahteva, da smo resnični in polni kristjani. Napoveduje odločen boj kompromisarstva z duhom, ki ga je Kristus imenoval »duh sveta«. Prokletstvo naše dobe je kompromisarstvo z duhom kapitalizma in socializma, z duhom osladnih predstav v kinu in gledališču, z duhom divjega, razbrzdanega razveseljevanja in ljubimkanja z lažnimi idejami. Binkoštni duh prinaša zato boj in razdor v srce modernega človeka: v dušo podjetnika, ki v cerkvi pobožno posluša pridigo na gori, izven cerkve pa brezvestno ravna s svojimi delavci. V dušo delavca, ki se doma ne sramuje počastiti križ, zunaj pa slepo drvi za tistimi, ki imajo v načrtu, njemu in njegovim otrokom vzeti vero. V dušo mladenke, ki zjutraj pobožno kleči pred podobo Brezmadežne, zvečer pa v sramotni obleki po plesišču razkazuje svojo goloto. V duše mater, ki se javno zavzemajo za zakone proti nemorali, doma pa nimajo moči, da bi čuvale svetost zakonskega in družinskega življenja. Naše življenje je polno neresničnosti. Binkoštni duh pa nam odkriva to življenjsko laž in ji napoveduje neizprosen boj. Ta boj je napovedal že Kristus: »Nisem prišel na ta svet, da prinesem miru, ampak meč!« Ni to boj proti ljudem, temveč proti idejam. Proti gospodstvu zgolj človeškega in nečloveškega. To je boj proti načinu življenja, ki globoko nasprotuje božjemu duhu. Gibalo tega boja ni sovraštvo, ampak ljubezen. Ljubezen do Boga, do naših bratov, ki so zapadli Bogu sovražnemu duhu. Binkoštni duh, ki je duh življenja in boja, je tudi duh ljubezni. Iz te ljubezni raste moč apostolstva za kraljestvo božje, neumorno delavna skrb za izgubljene brate in sestre.

— —

Katoliška akcija

Kristusov čolnar.

Dalje.

Da je papež nezmotljiv, se soglasno strinjajo tudi vsi cerkveni očetje, počenši od najstarejših: Ireneja, Ciprijana, Bazilija, Hieronima, Avguština, - cerkveni zbori do zadnjega vatikanskega, kjer se je nepreklicno in končno izrekla dogma o papeževi nezmotljivosti.

Pravoslavni ne priznavajo papeževe ne-

Dalje.

6. Boj zoper nenravnost. Na praznik vnebohoda Gospodovega (dne 10. maja 1934) je 71letna starka v razgovoru z nekim duhovnikom dejala: »Ko sem bila še mlada, mi je služkinja, ki je že zdavnaj v grobu, rekla: ‚Anica, dočakala boš čas, ko bodo ljudje v blato teptali lilije nedolžnosti'. Teh besed takrat nisem razumela in sem si mislila, kako korist bi imeli ljudje od tega, če bi v blato metali bele, duhteče lilije. Sedaj jih razumem. Oh, kako teptajo ljudje lilijo nedolžnosti in čistosti. Gospod, tako strašno še ni bilo na svetu!«

Res, grozno je. Človeku se dozdeva, da so danes tri strasti preplavile ves svet: nezmernost v jedi in pijači, lakomnost in nečistost. Najbolj nečistost. Prikradla se je že v razrede raznih šol,

celo osnovnih. Zastrupila je srca mladeničev in mladenk. Zasužnjila more in žene. Celo starcem ne prizanaša. Dom si je postavila v mestnih palačah in v vaških bajtah, v hišah bogatih in revnih. In sadovi njenega gospodovanja? Grozni so. Nečistniki skoraj v otroških letih, grešna znanja, nezakonski otroci, umori nerojenih otrok, divji zakoni, zakonske ločitve itd. itd. Molčimo o njih.

Pomagati je treba. Kdo naj pomaga? Poleg dušnega pastirja vsak dober župljan — zlasti vodstvo župnijske KA. Vodstvo naj bo roka, ki že vnaprej odstrani vse, kar bi moglo tega ali onega zapeljati v nečisti greh. Zlasti od otrok in od mladine treba odvračati nevarnosti.

Mnogim otrokom preti nevarnost v domači hiši; često so v pohujšanje starši sami. V takih primerih je treba spregovoriti s starši resno besedo. V nevarnosti so otroci tudi v šoli. Če je le en sam šolar pokvarjen, so vsi v nevarnosti. Kako velika pa je nevarnost šele v slučaju, če učiteljstvo samo daje slab vzgled. Naj preti nevarnost od katerekoli strani, župnijsko vodstvo ne sme molčati.

V še večji nevarnosti je doraščajoča mladina. Nudi se ji tisoč prilik, ki so lahko grobokopi nedolžnosti. Med najbolj nevarne spadajo razne veselice in ponočevanje. To dvoje odpraviti bodi ena največjih skrbi župnijskega vodstva. Naenkrat se to ne bo posrečilo, polagoma pa se bo dalo doseči. Poslužiti se je treba tudi oblasti. Saj nenravnost ni prepovedana le s šesto in deveto božjo zapovedjo, marveč tudi državni zakoni prepovedujejo nenravna dejanja. V smislu jugoslovanskega zakonika je med drugim kaznjivo: 1. Vse, kar je v zvezi s priporočanjem in ponujanjem sredstev za odpravo plodu; 2. javna nečista dejanja; 3. javna predavanja nenravne vsebine; 4. prešuštvo moža ali žene itd. itd. Če ne pomaga opomin pri osebi, ki je katero navedenih ali kakih drugih nenravnih dejanj izvršila, treba javiti zadevo oblasti. Ni pa dovolj, da se izvršena dejanja kaznujejo, marveč je boljše, da se nenravnosti sploh preprečijo. To pa se doseže, ako je vodstvo župnijske KA oko, ki vnaprej vidi nevarnost. Spoznano nevarnost je potem treba vdstraniti s pomočjo apostolov iz posameznih stanov. Vsakemu ogroženemu je treba postaviti angela varuha v osebi dobrega prijatelja ali prijateljice (stanovskega tovariša), ki sta tako utrjena, da ju nečista strast ne premaga. Naloga takih angelov varuhov je, da so opora svojim slabotnim tovarišem, tovarišicam; prido-

zmotljivosti, toda prav to zelo rahlja njih cerkveno oblast in ugled ter se nikakor ne strinja z evangelijem in ustnim izročilom, niti s prvotnim pravoslavnim naukom, ki je nekoč trdil, da je vendar le pri škofih nezmotljivost s pomočjo Svetega Duah.

Končno pa zmota nikdar nima trajnega obstanka. Prej ali slej pride resnica na dan. Tudi papeški prestol bi že sama možnost, da se zmoti, davno omajala. Cerkev ne bi bila steber in temelj resnice, kakor jo imenuje sv. Pavel. Rimski prestol je neporušen. Koliko prestolov je že zgodovina prevrnila, samo rimski še stoji trdno kot nekdaj, na trdni skali.

»To je tisti starec, ki se vedno vrača«, tako je rekel o papežu veliki francoski modroslovec in pisatelj De Maistre. Kakor pred tisoč in več leti, tako papež ostane papež. Komaj umre Leon, že stopi na njegovo mesto Pij, za Pijem Benedikt, za Benediktom zopet Pij, in Cerkev se vsakokrat kakor pomladi in poživi ob novi glavi. Tako trdna je ta božja dinastija, da je nobena sila ne uniči. Poskusili so rimski cesarji. 30 papežev zaporedoma so usmrtili. Pa potem? Cele njihove legije so kakor sence preminule. Ta starec pa ni preminul; brez orožja, —

brez vojne sile se je vrnil na svoj prestol in je na njem ostal. Poskusili so nemški cesarji. Dalje sledi.

bivati jih morajo s svojim dobrim vzgledom, odtegovati jih slabim vplivom (gostilnam, ponočevanju itd.) in jih vzpodbujati k odločnosti s primernimi nasveti.

Dalje sledi.

Iz življenja za življenje

SV. JANEZ BOSKO, PREDHODNIK KATOLIŠKE AKCIJE.

8. Modra metoda.

»Povsod naj me vodita ljubezen in sladkost sv. Frančiška Saleškega.« Sv. Janez Bosko nam z imenom in duhom svoje ustanove, Salezijanske družbe, kaže, da je sv. Frančišek Saleški najmodernejši svetnik. To misel obravnava kardinal Gibbons v »Pismih mlademu duhovniku«. Osnova vseh teh pisem je prepričanje, da more danes duhovnik le toliko storiti za duše, v kolikor mu te same vdano pridejo naproti. Pretirano povdarjanje različnih resničnih in namišljenih avtoritet nujno odbija prav tiste, ki bi lahko postali apostoli katoliške akcije. Nihče ni primeren za katoliško akcijo, kdor misli, da je v to potreben; nihče ni Bogu potreben, a vsak mora biti pripravljen za delo pri reševanju neumrjočih duš. Gotova sta nujno potrebna red in disciplina; toda neprimerno več ko hlapčevska pokorščina je vredna čista in dobrohotna vdanost vernikov svojim voditeljem in idejam. Brezprimerna dobrotljivost don Boskova je skrivnost njegovih velikih uspehov. Don Boska je mladina spoštovala in ljubila, ker je bil krotak do nje. Kdor študira življenje sv. Janeza Boska, ta študira lepoto in blagoslov krotkosti. Rastel je v starosti in milosti, to se pravi: starejši je bil, krotkejši je bil v svojem ravnanju in življenju. Apostol katoliške akcije brez krotkosti ne bo veliko opravil pri ljudeh. Učenost in zgovornost še morda kdaj nagibata duše na pot zveličanja, v resnici nagneta jih le dobrohotnost in krotkost. Duše se ne rešujejo po teoriji in komandi. Don Bosko je s krotkostjo prepričeval mnoge, a s svojo veliko znanostjo in zgovornostjo se ni prepiral z nikomur. Zato je bil zmagovalec src in rešitelj duš, pravi apostol katoliške akcije. Bil je angel miru.

—

ČE BI LE EN DAN SPOLNOVALI DESETERO BOŽJIH ZAPOVEDI!

Predstavljajmo si v duhu, kako bi bilo na svetu, če bi se človeštvo odločilo, da bo vsaj en dan strogo živelo po božjih zapovedih.

Bliža se jutro, že se svetlika lepo solnce izza gora, dolžnost kliče k delu. Pa čudno, nihče ne kliče takoj po jutranji kavi, vse kleči v molitvi, potem pa gredo zajtrkovat. Kako dobro vse danes diši, in sicer povsem naravno, saj mleka ni mlekarica nič krstila z vodo, ker danes pač velja deset božjih zapovedi. Jutranji časopis pride, bralci majejo z glavo, namesto cele stolpiče dolgih člankov vidijo prazen papir; danes je pač dan 10 božjih zapovedi, zato morajo izostati vsa obrekovanja, laži in vsako zlobno podtikanje. Mož gre na delo. Kako točno pride tjakaj, kako ljubeznivo danes uradniki ravnajo s strankami, tako da je človeku skoro žal, da se ne more z njimi dalje uradno razgovarjati, in kaj šele v delavnici, kako veselo gredo danes ljudje na delo, nihče ne zabavlja na tovarnarja ali »starega« saj pa tudi za to ni nobenega povoda, ker ti danes plačajo popolnoma dostojno plačilo,

ničesar ne odtrgavajo in so s svojimi uslužbenci zelo ljubeznivi.

Veselo in z lahkim korakom hitijo dijaki in dijakinje v šolo, saj danes ni treba nič premišljati, kako bi se lagali in s kakšnimi praznimi izgovori bi profesorje potegnili, koristno so svoj čas porabili. Sedaj samo še malo premislijo to, kar so se bili naučili. Mirno lahko puste stariši svoje otroke same v šolo, nič se jim ni treba bati, da bi jih kdo kvaril z umazanimi lepaki, reklamo in ničvredno literaturo.

Policija ima dopust, ker je brezposelna.

Gospodinja pride na trg. Kupi smetano, pa je ne pokuša, ker ve, da danes ni mavca v njej, kupi papriko in ve, da ji ni primešana opeka, kupi med in je prepričana, da je danes brez sirupa. Drobiža niti ne prešteje, ker je danes nihče ne goljufa. Tamkaj teče trgovski vajenec za nekim gospodom in kliče za njim: »Oprostite gospod! En dinar sem vam dal premalo nazaj, tukaj je.«

Tako bi lahko brez konca nadaljevali. In če premislimo to stanje, moramo priti do zaključka, da bi bil svet v resnici pravi raj, in vse to je še le primer enega samega dneva, kaj šele, če bi iz tega dneva nastal teden in iz tedna nastalo leto!

Desetero božjih zapovedi! Če bi jih ljudje spolnjevali, bi imeli v resnici raj na zemlji. Nekje sem bral, da je v Ameriki nad 10 tisoč zakonov (paragrafov) in vendar je prav tam letno nad 15 tisoč roparskih umorov in tatvine presegajo visoke milijone dolarjev.

O da bi pač ljudje spoznali, kaj je njim v zveličanje!

(Vera in življenje.)

—

VZOREN PRIMER BELGIJSKIH KRIŽARJEV.

Za velikonočne praznike so priredili belgijski križarji skupno propagando za svoje časopise. Ves čas je bil izpolnjen s predavanji, skupščinami, govori, prireditvami in nastopi, ki so imeli namen, opozoriti belgijske katolike na važ-

Kakor hrasti v viharju...

(Za vero očetov.)

Po Strachwitzu priredil Kolenc Fr.

Dalje.

— Follert, bodi cel duhovnik! — se je oglasil Ziegler. — Bodi pripravljen na največje žrtve. To je tvoja dolžnost. Sedaj pa se pripravi, ker bo treba čez pol ure odriniti.

Okrog devetih je dekanova kočija drdrala proti Heiligenbergu. Dekan je sedel zamišljen in molil psalme. Follert je zrl v daljavo, ki se je iz nje izvijal stolp cerkve v Heiligenbergu. Po glavi so mu rojile mučne misli. Izpraševal se je, ali je v srcu pravi katoličan in se ne bo dal omajati, četudi bi zahtevala vera od njega največje žrtve? . . .

Med kmeti, ki so bili zbrani na južni strani sejmišča in ki so bili večinoma protestanti iz sosednih vasi, si je širil poziv, naj se okrog desetih zberejo pred katoliško cerkvijo, ker se jim bo nudil tam zanimiv prizor. Večinoma niso ve-

Val verskega navdušenja v Franciji.

Francoski časopisi pišejo mnogo o izjavi nekega podadmirala, ki je izjavil, da se inteligenca vedno bolj približuje k sveti veri. Verska nezadovoljnost, ki je bila pred 50 leti, gineva. Polovica učenjakov dela za sv. Cerkev, ali pa je na poti k njej. To je največ med zdravniki. Savez kat. inženerjev šteje v Franciji 7300 članov in 700 mladih praktikantov. Mnogi od teh vršijo v prostem času službo katehista v raznih mestih Francije. V mesecu aprilu 1933. leta je pristopilo v Pa-

nost njihovega tiska, njegovo moč in delovanje na ljudske duše in na njihova dela.

V velikem tednu so opravljala vsa društva skupne molitve in sv. spovedi za napredek in razširjanje katoliškega in posebej njihovega križarskega tiska.

Na veliko nedeljo so bila vsa mesta prelepljena s propagandnimi plakati, na katerih so bili naslikani vsi njihovi listi in njih tekst: »Duševni napad brez tekmeca« in »Pritrgajte si dnevno nekoliko cigaret, pa boste tudi vi lahko naročeni na enega naših listov.« Razen tega je na prvi velikonočni dan bilo razdeljenih 1 milijon in 100.000 raznih listov s posebno propagandno vsebino, poslanih 155.000 pozivov na naročnino in na ulicah okoli 100.000 letakov razdeljenih.

Vsa ta akcija je vodena pod naslovom: »Pour la Resurrection du Christ dans la classe ouvriere« — »Za Kristusovo vstajenje med delavskim stanom.«

Mnogi letaki so imeli napis: »Opravili smo milijon žrtev, molitev in sv. spovedi za uspeh naše akcije in v korist belgijskega naroda.«

Belgijski križarji so napravili res veliko in za nas nerazumljivo ogromno delo in sigurno je, da tudi uspeh ne bo izostal.

—

Kaj moramo znati iz katekizma?

Dalje.

Četrta božja zapoved. — Spoštuj očeta in mater, da boš dolgo živel in ti bo dobro na zemlji.

Ponovi prve tri božje zapovedi (1. Veruj v enega Boga, 2. Ne skruni božjega imena, 3. Posvečuj Gospodov dan) in dodaj četrto zapoved (Spoštuj očeta in mater, da boš dolgo živel in ti bo dobro na zemlji).

rizu v cerkvi sv. Štefana k skupni spovedi 1100 učencev višje tehnične šole in ravno toliko drugih učencev z visokih šol je pristopilo k spovedi v cerkvi Notre Dame. Temu vzgledu so sledili tudi drugi dijaki vseh visokih šol v domovini in kolonijah. V Parizu samem vrši 100 dijakov Politehnike službo katehista med pariškimi reveži; mnogi prihajajo vsak dan k sv. spovedi in k opazovanju. 68% dijakov politehnike živi kot javni katoliki in slično je tudi v drugih visokih šolah. Tak narod, s tako inteligenco, gotovo

deli, za kaj gre, a so vendar trumoma hiteli proti cerkvi. Spočetka niso opazili nič nenavadnega. Pred vrati je hodil orožnik Kratzert sem ter tja. Kake četrt ure pred desetimi sta se pojavila med množico lekarnar in debeli mestni svetovalec, in sta z veliko vnemo začela pripovedovati radovednežem, da cerkev več ni katoliška in da jo bodo ob desetih odprli ter jo izročili starokatolikom.

Od južne strani so tudi vrele množice proti cerkvi, večinoma žene in otroci. V gruči je bilo tudi nekaj mož, med njimi Schulz in Kunze. Prva je korakala gospa Wilding.

Bilo je nekaj minut pred desetimi. Pred cerkvenimi vrati sta stali dve ločeni skupini. V eni so bili privrženci novega gibanja in radovedneži, v drugi pa katoličani, ki so prišli, da bi preprečili nasilno otvoritev cerkve.

Točno ob desetih se je pojavil na pragu župnišča župan. Korakal je proti cerkvi. Sledili so mu člani starokatoliškega odbora. Za temi je hlapec na vozičku peljal župnika Senderja. Procesija se je ustavila pred cerkvenimi vrati.

Ali ne zslediš, da je med prvimi tremi in med četrto velika razlika? Prve tri nalagajo dolžnosti z ozirom na Boga, četrta pa dolžnosti nasproti ljudem in sicer tistim, ki so vsakemu najbližji — nasproti staršem. In še ena razlika je. Za izpolnjevanje prvih treh zapovedi Bog ni posebej obljubil plačila, pri četrti pa je dejal: »da boš dolgo živel in ti bo dobro na zemlji.« Z obljubo plačila je Bog podčrtal neizmerno važnost četrte zapovedi.

Kaj zapoveduje Bog v četrti zapovedi?

V četrti zapovedi Bog zapoveduje, očeta in mater spoštovati, ljubiti in ubogati.

Bog tirja zase spoštovanje, ljubezen in pokorščino. Starši so otrokom na zemlji njegovi namestniki, radi tega tudi zanje tirja spoštovanje, ljubezen in pokorščino. To troje pa zahteva tudi hvaležnost, ki jo otrok dolguje staršem. Saj so oni za Bogom njegovi največji dobrotniki. Kdor pomisli na to, koliko so morali starši zanj žrtvovati in trpeti, preden se je mogel postaviti na lastne noge, bo očeta in mater spoštoval, ljubil in ubogal tudi brez ozira na četrto zapoved.

Kaj je Bog obljubil otrokom, kateri očeta in mater spoštujejo?

Otrokom, kateri očeta in mater spoštujejo, je Bog obljubil v tem življenju svoje varstvo in svoj blagoslov, v drugem pa večno zveličanje.

Otrok, ali si velik ali majhen, zapomni si to in še bolj spoštuj, ljubi in ubogaj svoje starše. Zapomni pa si tudi sledeče:

Otroke, kateri ne spoštujejo očeta in mater, in se ne spokore, zadene v tem življenju prokletstvo in v drugem večno pogubljenje.

»Kdor svojega očeta ali svojo mater udari, naj umrje, kdor svojega očeta ali svojo mater preklinja, naj umrje« (2 Moz. 21, 15. 17.).

Župan je stopil na vzvišen prostor. V roki je držal neko listino. Iz nje je množici sporočil, da sta veliki župan in prosvetni minister odredila, da se cerkev, ki je državna last, izroči starokatolikom, smejo pa jo uporabljati tudi katoličani. Nato je sporočil, da je cerkev nekdo zaklenil in s ključi odšel.

Po teh besedah je župan dal poklicati starega cerkovnika. Čez nekaj trenutkov je stal Jakob pred njim.

— Tu sem, gospod župan! Ključev nimam jaz. Gospod župnik jih je imel vedno.

— Da, imel sem jih, — je odvrnil župnik — a sedaj jih nimam. Kaplan Ziegler jih je odnesel.

— Bomo pa s silo odprli vrata — je pripomnil lekarnar.

Župan je segel v žep in je prijel za neki papir. Hotel ga je potegniti iz žepa, a premislil se je. Čemu bi pokazal brzojav. Saj pozneje lahko reče, da je brzojav prepozno prišel. Čemu bi ga moral ravno on prečitati? Zakaj bi moral ravno on vedeti, da je prosvetni minister sicer obljubil cerkev starokatolikom, a je obenem izrazil že-

ne bo izumrl, tudi če se brezverci še tako trudijo in delajo vse mogoče, da podkopljejo kat. vero v narodu in pri inteligentni mladini.

Spreobrnitev angleškega brezbožca.

V Napolju je nedavno vzbudila veliko zanimanje spreobrnitev velikega brezbožca Ettona Homea. Kapetan Etton Home je služil v Indiji v angleškem regimentu in se je še do najnovejšega časa priznal in s prepričanjem delal kot brezbožnež. Krst oficirja je bil izvršen v kapelici salezijanskega zavoda v Vomeru pri Napolju.

Kako grozne besede! In kako se uresničujejo! Koliko in koliko nehvaležnih otrok je že Bog udaril s smrtjo!

Od očeta in matere imaš življenje. Mati je čula ob tvoji postelji in oče je skrbel za te, ko si bil majhen. Bodi hvaležen za vso njuno ljubezen in vse njune žrtve. Izkazuj jima spoštovanje, ljubezen in pokorščino, četudi morda nista tako dobra, kakor si želiš.

Dalje sledi.

O z n a n i l a

MARIBOR:

Stolna župnija.

Oznanilo:

Na binkoštno nedeljo bodo prevzvišeni nadpastir delili v stólnici zakrament sv. birme. Ob 9. uri bo slovesna pontifikalna sv .maša. Kmalu po 10. uri se začne birmovanje. Ko bo prva vrsta birmancev birmana, se bo dalo znamenje z velikim zvonom. Vsi, ki so že bili birmani, se zberejo tedaj v cerkvi, da se opravijo zanje sklepne molitve in da sprejmejo birmski blagoslov. Nato lahko odidejo domov.

Okrog 11. ure se začne birmovanje zopet znova. Ob koncu se bo dalo zopet znamenje za sklepne molitve in birmski blagoslov z velikim zvonom, nakar se naj vrnejo v cerkev vsi, ki so bili birmani v drugi skupini.

Vernike prosimo, naj skrbe za red in dostojno vedenje v cerkvi.

Tihe sv. maše se bodo služile na binkoštno nedeljo pri stranskem oltarju ob 9., 10. in ob 11. uri.

Na binkoštno nedeljo zvečer ob 18. uri se izpostavi Najsvetejše in se vrši skupna mesečna molitvena ura, ki se nadaljuje ob pol 19. uri s sv. rožnim vencem in sklene ob ¾ na 19. uri z litanijami in sv. blagoslovom. Ob 19. uri majniška pridiga in ob sklepu Marijina pesem.

Na binkoštni pondeljek bo v stolnici služba božja kot sicer ob nedeljah. Ob 7. uri bo sv. maša v cerkvici sv. Barbare na Kalvariji, popoldne ob 15. uri istotam

Kapetan Home je sam izjavil, da ga je k resnicam kat. vere privedel njegov prijatelj, Anglež Charles Markham, ki je sam pred nekaj leti prestopil v kat. Cerkev. Za spreobrnjenca se je mnogo zanimal napoljski nadškof kardinal Ascalesi, ki mu je oljašal pot do sprejemanja katol. verskih resnic. Takoj po krstu mu je tudi še podelil zakrament sv. birme.

Cerkev v spomin na osvobojenje Dunaja.

V dunajskem mestnem okraju Währingu je bil pred kratkim postavljen prvi temeljni kamen cerkve, ki se

ljo, da se ne sme rabiti nikako nasilje. Poštar ga ne bo izdal, ker je tudi on starokatolik. Kako bi se mogel odpovedati zmagoslavju, ki ga danes čaka! Brez pomisleka je rekel:

— Kratzert, pojdite po ključavničarja!

En del množice je ostrmel od ogorčenja, na obrazih drugih pa si bral zadovoljstvo.

— Bogoskrunci! — je zaklicalo nekaj mož.

Vzkliku je sledila tišina, ki jo je prekinil župan z grožnjo:

— Kdor bo motil mir, bo aretiran!

Hipoma se je zaslišalo drdranje voza. Voz se je pred cerkvijo ustavil in z njega sta stopila gospod dekan in kaplan Follert.

— Dragi ljudje, pustite me naprej! — je prosil dekan.

— Dekan? . . . Kaplan Follert? . . . — je zašepetal župnik.

Med tem je dekan že stal pred županom.

— Gospod župan, v imenu škofovem vas vprašam, kaj delate?

Župan se je porogljivo nasmehnil:

— Gospod dekan, jaz vam nisem dolžen odgovora.

litanije s sv. blagoslovom, v torek po binkoštih pa ob 6. uri zopet sv. maša.

Dekliška Marijina družba ima na binkoštno nedeljo zjutraj ob 5. uri med sv. mašo skupno sv. obhajilo, popoldne ob pol 16. uri pa mesečni nauk.

Majniški govori: Na binkoštno nedeljo 20. maja: Sovražniki Cerkve, Vinko Munda; binkoštni pondeljek 21. maja: Nasprotniki Jezusovega božanstva, prof. Pavel Živortnik; torek 22. maja: Sovražniki duhovnikov, msgr. Mihael Umek; sreda 23. maja: Slab tisk, Franc Kolenc; četrtek 24. maja: Sovražniki in prijatelji Marijini, Vinko Munda; petek 25. maja: Oskrunjeni zakoni, dr. Jožef Meško; sobota 26. maja: Propad družin, dr. Jožef Meško.

Ljudsko gibanje:

Krščenih je bilo zadnji teden 19 novorojencev in sicer: Stanko Napast, Nevenka Ivanovič, Ladislav Asl, Marija Šmid, Tatjana Arko, Jožef Arko, Vanda Karničnik, Zofija Pretol, Florijan Gričnik, Danica Vinšek, Milan Šešerko, Marjeta Schwarz, Stanko Holer, Bogoslav Peinkircher, Ivan Črešnik, Elizabeta Likavec, Milan Sax, Milena Anželj, Danica Vidovič.

Poročili so se: Drahtschneider Franc, ključ., Jezdarska 3, in Klampfer Marija, sob., Strma 3. — Rižnar Franc, brivski pom., Vrbanova 2, in Koprivec Jožefa, služk., Vrbanova 21. — Bilo srečno!

Umrli so: Leschanz Leopold, Slovenska 22, star 64 let. — Justnik Henrik, sin del., Vinarska 3, star 3 dni. — Kothbauer Hermina, hišna pos., Židovska 3, stara 61 let. — Naj počivajo v miru!

—

Cerkev sv. Alojzija.

Oznanilo:

Shod udov bratovščine Svetega Duha se vrši kakor vsako leto na binkoštni pondeljek. Ob pol 6 sv. maša za vse žive ude in po namenu te bratovščine, sveti blagoslov in pridiga o pomenu bratovščine Sv. Duha. V binkoštni osmini bo še ena sv. maša za žive ude in tri svete maše za rajne. Vsi stari udje uljudno vabljeni in pripeljite nove!

— —

Frančiškanska župnija.

Oznanilo:

Marijina družba za matere ima ob 6 blagoslovno sv. mašo in skupno sv. ob-

Dekan se je obrnil k župniku:

— In ti to dopuščaš?

— Gospod dekan, jaz sem izstopil iz katoliške Cerkve.

— Izstopil? To se lahko reče. Toda verniki trpijo škodo. Prosim te . . .

— Zastonj, gospod dekan! Vse prigovarjanje ne pomaga nič.

En del množice je začel mrmrati in pritiskati na župana.

— Gospod župan, kaj dela ta tujec tu? Proč z njim! Ne obotavljajte se!

Orožniki so potisnili množico nazaj. Medtem je prišel ključavničar. Nerad se je odzval ukazu, a moral je, ker je stanoval v mestni hiši in je bil odvisen od župana. V roki je imel velik sveženj ključev. Stopil je k vratom in je izbral največji ključ.

V tem ga je nekdo potisnil na stran. Bil je kaplan Follert. Za njim je stal dekan. Starček je stopil na najvišjo stopnico in se je obrnil proti ljudstvu. Odkril se je, razširil roke in vzkliknil:

bo gradila za spomin osvobojenja Dunaja in cele Avstrije od rdeče nevarnosti socialistično - komunistične revolucije, ki je izbruhnila letos. Pri polaganju temeljnega kamna je prisostvoval kardinal dr. Innitzer, zvezni kancler dr. Dollfuss in dunajski mestni načelnik Schmitz. Zanimivo je, da je to prvič po vojni, da je dunajski mestni načelnik prisostvoval polaganju temeljnega kamna pri zgradbi nove cerkve.

Katoliki gradijo svojo radio postajo.

Nedavno so se portugalski katoliki odločili, da postavijo svojo

hajilo. Popoldne pa po majniški pobožnosti zbor in nauk v kapeli sv. Frančiška.

Ob pol 12 bo sv. maša na dober namen Meglič Florijana in Neže roj. Goltes, ki sta pred 50 leti v Slov. Bistrici sklenila svoj srečen zakon. Božji blagoslov za dijamantno gostijo!

Binkoštni pondeljek je red službe božje kakor ob praznikih.

Ljudsko gibanje:

Krsti: Praprotnik Alojzij, Krajnc Silvija, Benczik Erika.

Poroke: Pospeh Jožef, pos. sin, in Divjak Ivanka, pos. hčer, Griže. — Šmigoc Anton, viničar, in Kurbus Marija, del., Meljski hrib 27. — Pirš Stanislav, kol. mojster, in Simenčič Ivanka, kmetska hči, od Sv. Petra pri Radgoni.

Pogrebi: Skribe Elizabeta, zas., 95 let. Einspielerjeva 32. — Domitar Ivan, sin trg. sot., Krčevine. — Polančič Ivan, zid., 73 let, Klavniška 20. — N. p. v m.!

Društva:

Dne 21. maja bo ob pol 10 dop. v dvorani Mlad. doma redni občni zbor izobr. društva Košaki po navadnem sporedu. Vsi člani naj se polnoštevilno udeležijo.

Magdalenska župnija.

Ljudsko gibanje:

Krščeni: Jakob Ciglar, Norbert Markon, Viktor Pavlič.

Poroke: Koren Franc, del., Hotinja vas, in Mackovšek Antonija, pos. hči, Rogoza. — Lobnik Anton, trg. pom., Sp. Radvanje, in Struc Julijana, šiv., Koseskega 125. — Sivka Franc, del., Studenci, in Černe Venceslava, predica, Studenci. — Dvorščak Jožef, us. del., Pobrežje, in Vouda Albina, predica. — Studenčnik Jožef, pas. pom., Resljeva 2, in Grassl Ivana, plet., Novavas. — Kozel Jakob, del., Tezno, in Uduvč Marija, del. — Jožef Tenko, miz. pom., Sp. Radvanje, in Lubajnšek Zofija, šivilja, Spodnje Radvanje. — Bilo srečno!

Umrli: Dovečar Magdalena, vdova, Nova ulica 4, 60 let. — N. v m. p.!

— — —

CELJE:

Mestna župnija sv. Danijela.

Ljudsko gibanje:

Krščeni: Glinšek Ana, Starovasnik Zofija, Majcen Angela, Gajšek Albert, Vernik Roman, Obrez Zofija, Freitag

lastno radio postajo. Misel je lepo napredovala in se bliža sedaj uresničenju. P. Lopez Cruz je začel po ilustriranem listu »Renascenca« (Preporod) denarno nabiralno akcijo, ki je imela izreden uspeh. Lisabonski kardinal - patrijarh je dal društvu na razpolaganje del novozgrajenega bogoslovskega semenišča, da si tam uredi prostore, v katerih se bodo vršila vsa pripravna dela.

Vera v Rusiji.

Prvič po 10 letih se je brala na Veliko noč v Moskvi zopet sv. maša za katoličane. Brala se je v francoski cerkvi.

— Drago ljudstvo! Protestiram proti temu zločinskemu delu. Posvečena cerkev se ne sme s silo odpirati. Ta cerkev je večstoletna katoliška lastnina. Protestiram zoper to, da bi se dala starokatolikom, ki jih je v tem mestu komaj za eno peščico.

— Ne damo cerkve! — je zaklicalo sto in sto grl. — Branili jo bomo!

Množica zavednih je zavalovala in pritisnila proti zastopnikom oblasti in pristašem starokatoliške vere. Nad glavami so se pokazale stisnjene pesti in prišlo bi do prave bitke, če dekan ne bi zaklical:

— Mirujte! Ne delajte nasilja! Raje bomo trpeli.

— Upor! — je vzkliknil debeli občinski svetnik. — Gospod župan, uporabite silo!

Župana je iznenadila odločnost katoličanov. V prvem trenutku ni vedel, kaj naj stori. Šele na svetnikov vzklik se je zavedel.

— Mir, — je zaklical — drugače bom dal poklicati vojsko.

Dalje sledi.

Alojzija, Pohar Dragotin, Belej Danijela, Arnšek Ivan.

Poročeni: Korošec Mihael, miz. pom. v Petrovčah, in Randl Rozalija, nat. — Simonič Andrej, del. in Ojstrež Marija, del. — Terglav Ivan, čevlj. pom., in Borštner Ljudmila, kuh. — Vranker Josip, del., in Drobnič Ana, tkalka. — Presinger Adolf, mestni ur., in Žemlja Ana, zas. ur. — Drnovšek Franc, knjigovodja, in Pilko Marija, gost. — Hočevar Metod, nam. OUZD, in Zabukošek Vida, zas. — Poharec Josip, pregl. v Proložcu, in Gorišek Angela, uč. na Polzeli. Bilo srečno!

Umrli: Rabzelj Josipina, vdova, 61 let. — Tonstnik Terezija, obč. reva iz Šmartna, 80 let. — Vrečko Julija, perica s Slivnice, 21 let. — Aužner Franc, naj. s Sv. Lovrenca pod Prož. — Dovečar Josip, kroj. pom., 58 let. — Hriberšek Mihael, dninar s Skornega, 27 let. — Pavič Franjo, krošnjar z Gjurmanca, 38 let.

Kronika naših župnij

Kozje. Župnija Kozje, ki šteje po zadnjem ljudskem štetju 1502 duši, je bila prvotno podružnica župnije Pilštanj, kjer je bil obenem tudi sedež dekanije. Samostojna župnija je postala leta 1802. Ker je namreč na Pilštanju župnišče in gospodarsko poslopje jelo razpadati, so tam župnijo ukinili in jo prenesli v Kozje. Istočasno je Kozje postalo tudi sedež dekanije. Prvi župnik in dekan je bil v Kozjem Zeiselsteiner Franc, ki je nastopil župnijo dne 25. novembra 1802. Sedanji župnik je Viktor Lunder. Cerkev se v Kozjem omenja že v 12. stoletju. Prvotna je bila zidana v gotskem slogu in je sedanjo obliko dobila po večkratnem prizidavanju in prezidavanju. Je sicer še danes majhna, a prav prijazna. — Gibanje prebivalstva je bilo v letu 1933 sledeče: Porok je bilo 6, rojstev izredno veliko in sicer 47, pogrebov 25. Zdravstveno stanje ljudstva je torej precej dobro, kar je brez dvoma pripisovati svežemu zraku, katerega stalno čistijo obširni gozdovi, po katerih se imenuje ta okraj zeleni Urwald. — KA še ni organizirana.

Buče. Župnik Turk Miloš. Cerkev sv. Petra se imenuje že leta 1545 kot podružnica pražupnije Pilštanj. Leta 1786 je postala kuracija, leta 1873 pa prava župnija. Zadnji kurat in prvi župnik je bil Koren Matija, ki je pastiroval od leta 1852 do leta 1883. Ker je bila prvotna cerkev za župnijo premala, so pozidali novo leta 1793. Od stare je ostal samo zvonik. Prvi misijon se je vršil leta 1876, ki so ga vodili očetje lazaristi od Sv. Jožefa nad Celjem. Dne 9. julija 1796 je posvetil cerkev lavantinski knezoškof Vincenc Jožef knez Schrattenbach. L. 1858 jo je fresko poslikal Tomaž Fantoni iz Gemone. Tedaj se je pri njem vadil desetletni ministrant Pavlič Anton, še sedaj živeči, 86 let stari, daleč okrog znani kipar in slikar. — Župnija šteje 1150 duš. Leta 1933 je bilo 11 porok, rojenih je bilo 18 otrok, umrlo pa je 19 ljudi. Svetih obhajil je bilo blizu 10.000. Družba vednega češčenja šteje 92 udov, dekliška Marijina družba 80, Apostolstvo mož in fantov 75, Marijin vrtec 55, bratovščina sv. CM 150. V župnijo prihaja lepo število: »Bogoljuba«, »Glasnika« in »Slovenskega gospodarja«. KA se organizira.

Dobje. Župnik Vavpotič Franc. Od začetka je vsa župnija spadala h župniji Št. Vid na Planini, od katere je bila kot samostojna župnija izločena l. 1786 pod imenom: župnija Devica Marija v Dobju. Im Dobje izvira baje iz dob = hrast, ker po tradiciji (izročilu) je stala na mestu sedanje župnijske cerkve prvotno majhna gozdna kapelica sv. Barbare, sedaj Roženvenska kapelica. Cerkev je bila zidana pred letom 1654, je dolga 20 m, široka 6.50 m, visoka 8 m ter ima 4 oltarje, posvečene Devici Mariji Škapulirski, sv. Jožefu, sv. Barbari in Devici Mariji sv. rožnega venca. Število duš je zadnja leta okoli 1700, prej 2000. Župnija je izrazita gorata župnija in zelo razsežna in je zato dušepastirstvo precej težavno. Ljudstvo je duševno in telesno zdravo in je ostalo z malimi izjemami trdoverno.Ljudje po večini radi čitajo. V župnijo prihaja okrog 50 »Slovenskih gospodarjev«, 3 »Slovenci«, 12 »Kraljestvo božje«, 6 »Katoliški misijoni«, in 5

»Cvetje«. Marijina družba je naročena na »Glasnik in »Bogoljub«, v šolo prihaja 50 »Angeljčkov« in 3 »Vrtci«. Protiversko berilo s par izjemami nima dostopa v župnijo. Marijina družba šteje 111, tretji red okrog 60 članov. Mnogi verniki radi in pogosto prejemajo svete zakramente. Velikonočno sv. obhajilo prejemajo z malimi izjemami vsi. Krstov je bilo lani 44, porok 8, pogrebov 26. KA še ni zasnovana.

Olimje. Župnik Ivan Lorbek. Število duš okoli 986. Lani je bilo: 26 krstov, 9 porok, 22 pogrebov in 4300 obhajil. — Zgodovinsko bi bilo omeniti naslednje: Ivan Zakhmardi de Dyankok je poklonil svoj lovski grad »Olimje«, ki nosi nad portalom letnico 1550, eremitom »Pavlincem«, ki so ga zasedli leta 1663 ter spremenili in uredili v samostan. Sprva so se zadovoljili samo s kapelico, ki so jo priredili v I. nadstropju. Med tem pa so nabirali za novo cerkev, ki so jo pozidali že leta 1675 na večerni strani gradu. Je to veličastna hiša božja, posvečena Mariji Vnebovzeti. Zgrajena je v renesanskem slogu, enoladjasta, 32m dolga, 16 m široka in 18 m visoka, s krasnim velikim oltarjem Marije Vnebovzete, z bogato okinčanim, v barok-slogu izdelanim nadmizjem. Na večerni strani je cerkvi prizidana kapela sv. Frančiška Ksav., ki je fresko slikana in ima zlasti krasen oltar s podobo sv. Frančiška Ksaverja. Pavlinci so tukaj delovali od leta 1663 do 1782. V tem času je bila tukaj gotovo romarska cerkev, kamor je romalo zlasti ljudstvo iz sosedne Hrvatske. Omeniti vredno bi bilo to, da je dne 20. I. 1715 imel v Olimjem novo sv. mašo neki Mirko Luič iz pavlinskega reda. Ceremonijar pa je bil Jurij Branjug, ki je leta 1727 postal zagrebški škof. Pomembno je tudi to, da je za časa župnika Pražnikarja, svojega dobrotnika (od leta 1818 do leta 1833) imel tukaj v Olimju svojo novo sveto mašo tudi poznejši škof lavantinski Martin Slomšek. Leta 1782 je cesar Jožef II. tukajšnji klošter razpustil in menihe pognal. Oditi so morali od koder so prišli: na Hrvatsko. Leta 1785 se je v Olimjem ustanovila nova župnija. Dne 25. januarja 1805 je kupil grajščino Olimje g. grof Ferdinand Attems, ki je prevzel tudi patronat te cerkve in ga dozdaj obdržal. — Duhovno življenje: III. red 250, Srce Jez. 65, Srce Marijino 60, živi rožni venec 10, Karmelska Mati božja 50, Marijina družba za dekleta 35, BCM 20, DŠV 12. — KA se organizira.

Sv. Peter pod Svetimi gorami. Župnik Ivan Lah. Število duš 2799. — Cerkev spada med najstarejše cerkve v škofiji. Omenja se že leta 1054. K župniji spada podružnica Mati božja na Svetih gorah, ena najlepših in najznamenitejših romarskih cerkva na Slovenskem. Olepšala sta jo župnika Martin Sevnik in Ivan Lah. Glavno letno romanje je ob prazniku Marijinega rojstva (8. septembra). Traja 4 dni. Ob tej priliki prihiti počastit nebeško Mater od blizu in daleč do 15.000 romarjev. Med znamenitosti Sv. Petra spada veličasten Katoliški dom. Pri Sv. Petru je bil rojen g. dr. Josip Hohnjec, bogoslovni profesor, eden prvih slovenskih prosvetnih delavcev in narodnih voditeljev. — Duhovno življenje: Številno je članstvo Br. Srca Jezusovega, Marijinega in Br. rožnega venca. Marijina družba za fante šteje 28 članov in za dekleta 171 članic. — KA še ni organizirana.

Za našo deco

Junaški vzgled male deklice.

Škof Segur je bil že slep, ko je v Parizu nekega dne daroval sv. mašo za zdravje prijateljeve bolne hčerke.

K sv. maši so prinesli tudi deklico, ki je bila hroma in ni mogla hoditi. Bolnica je v cerkvi ves čas nepremično strmela v slepega gospoda škofa.

Po sv. maši je oče deklico poizkušal na noge postaviti. Brez uspeha. Otrok ni ozdravel. Dali so jo na voz in jo peljali domov. Med potjo se je razvil med očetom in deklico sledeči razgovor:

— Ljubi otrok, nisi ozdravela!
— Ne atek.
— Dasiravno si tako zbrano molila in prosila.
Deklica je molčala.
Oče jo je začuden gledal.
— Zakaj molčiš? Ali nisi prosila, da bi ti Bog vrnil zdravje?
— Ne — je tiho odvrnila hroma deklica.
— Za kaj pa si prosila Jezusa?
— Prosila sem ga, naj ozdravi slepega gospoda škofa. Ko sem ga gledala pred oltarjem, se mi je tako smilil, da sem pozabila na svojo nesrečo in sem zanj prosila.
Iz očetovih oči so privrele solze. Molče je pritisnil malega angelčka na srce in ga je poljubil na čelo.

— —

Zvest do konca.
Pred 130 leti je bilo, ko je izbruhnilo v Armeniji strašno preganjanje kristjanov. Turki pograbijo tudi 12letnega dečka in zahtevajo od njega, naj zataji Kristusa.
»Za nobeno ceno!« vzklikne mla di junak.
»Odsekali ti bomo roko!« zareže vanj neverniki.
»Tu jo imate!« se nasmehne deček in jim pomoli desnico pod nos.
Kriva sablja se zabliska in ročica pade na tla. Turki nato prevežejo rano, misleči, da se bo pobič vdal in zatajil Kristusa. Surovo se zaderejo vanj: »Odpovej se svoji veri ,sicer boš izgubil še drugo roko!«
»Nikoli!« zakliče junaški deček.
Zopet se zabliska meč in druga roka pade na tla. Zopet ga obvežejo in zahtevajo tretjič: »Odpovej se svoji veri!«
Toda dečkove trdne vere ni upognila nobena grožnja.
Turki so se kar penili od jeze in mu žugali, da mu bodo odsekali glavo. Tedaj pa se deček blaženo nasmehne, nagne svojo kodrasto glavico in pravi čisto mirno: »Naj le pade še moja glava! Kot kristjan hočem živeti in umreti.«
Zopet sikne kriva sablja — in glavica junaškega dečka pade na pesek.
Njegova čudovito lepa duša pa se je dvignila v nebo, kjer jo je že pričakoval božji Odrešenik. In zaslišal je presrečni deček Jezusove sladke besede: »Ker si bil zvest do konca, boš prejel krono življenja.«

Katoliški pojavi

Samostanski brat — svetnik. Dne 19. marca t. l. je bil slovesno prištet med svetnike bavarski rojak, blaženi brat Konr. Parzham. Nemški katoličani se močno vesele te odlike, ki bo cerkveno priznana preprostemu kapucinskemu bratu Konradu. V Altöttingu, dobro znani božji poti, je 43 let opravljal službo vratarja v samostanu sv. Ane, kjer je izkazoval usluge romarjem in revežem. Marsikateri rojak se ga še spominja, saj je bilo šele dne 21. aprila 40 let, kar je umrl.

Lepa gesta nove belgijske kraljice. Kakor znano, je belgijska kraljica Astrida, švedska princesinja, ki je bila rojena in vzgojena v protestantovski veri, 4 leta po svoji zaroki, to je leta 1930, prestopila v kat. Cerkev. Na dan kronanja je pred odhodom iz parlamenta nenadno stopila s svojima obema otrokoma pred navzočega kardinala Van Roeya in ga prosila: »Prvi dan naše vlade prosim Vašo eminenco, da naj podeli mojima otrokoma poseben sv. blagoslov!« Kardinal je blagoslovil mater in otroka.

Tako govore značajni katoličani. Ko je bil nedavno odlikovan avstrijski zvezni predsednik Miklas in je med cerkvenim obredom prejel znake Kristusovega reda, je nato pristavil: »Obnovil sem katoliško veroizpoved ne le kot za-

sebnik, marveč tudi kot zvezni predsednik. Dostojanstvo in čast z veseljem darujem Gospodu.«

Tako beremo. Prejšnji, po krutem preganjanju katoličanov v Mehiki dovolj znani predsednik mehiške države Calles, je še prav posebno jezuite po strani gledal. Zdaj pa ga je zadela kaznujoča roka božja. Lotila se ga je gobava bolezen, ki ga je tako zdelala, da so ga zapustili ne le brezbožni prijatelji, marveč celo njegovi najbližnji sorodniki. Od vseh zapuščen je nesrečnež končno iskal in tudi našel zavetje v bolnišnici jezuitov, ki so svojemu nekdanjemu srditemu sovražniku z ljubeznijo v dejanju pokazali, kaj je pravo krščanstvo, ki človeka usposobi in dvigne do tako junaške ljubezni do bližnjega.

Razna obvestila.

Romanja. V Padovo vozi avtobus iz Maribora izpred frančiškanske cerkve dne 12. junija ob 4 zjutraj, čez Ljubljano, Trst (kosilo) naravnost v Padovo. Drugi dan si ogledamo Benetke (4 ure) ter prenočimo v Gorici. Tretji dan dne 14. junija si zjutraj ogledamo Sveto goro pri Gorici, nato pa se vrnemo ob skoraj celi soški fronti čez Tolmin, Kobarid, Trbiž, Beljak, Vrbsko jezero, Celovec v Maribor. — V Marijino Celje na Nižjem Avstrijskem gre prihodnja skupina dne 6. junija ob 5 zjutraj izpred frančiškanske cerkve. Kosilo bo v Marijinem Celju. Vrnemo se drugi dan dne 7. junija krog 10. ure čez Semmering, Mürzzuschlag in Gradec domu, tako da smo v Mariboru nazaj krog osmih zvečer. — Za obe romanji je še prostih nekaj sedežev ter se treba prijaviti čimprej na Tajništvo KA ali pa na Romarski odbor KA v Mariboru, Orožnova ulica 10, kjer se dobe tudi vsa potrebna pojasnila.

Dom duhovnih vaj pri sv. Jožefu nad Celjem. Tridnevni tečaj oddeljenih duhovnih vaj se bo vršil: Za dekleta: začetek v soboto dne 2. junija ob 6 zvečer. Za žene: začetek v soboto dne 23. junija, ob 6 zvečer. — Vsak tečaj traja tri polne dni, h katerim se ne šteje začetni dan zvečer ter se konča zjutraj ob 6 po dopolnjenih treh polnih dnevih. Oskrbovalnina je za ves tečaj 75 Din. Če želijo večje skupine deklet ali žena iz ene župnije, imeti lasten tečaj, naj se pravočasno naznanijo.

Koledar od 20. do 26. maja.

20. maj, Binkošti. — 21. maj, Binkoštni pondeljek. — 22. maj, torek: Julija, mučenica. — 23 maj, sreda: Dezideri, škof. — 24. maj, četrtek: Marija Pomočnica kristjanov. — 25. maj, petek: Gregor VII., papež. — 26 maj, sobota: Filip Neri, sp.

Glavni mesečni namen za maj, blagoslovljen po sv. Očetu: Zatekanje k Mat. božji kot naši materi. — 20. maj, nedelja: Darovi Svetega Duha. Birmanci. — 21 maj, pondeljek: Misijonski poklici. — 22. maj, torek: Duhovne vaje in misijoni. — 23. maj, sreda: Letošnji novomašniki. — 24 maj, četrtek: Da bi bili Marijin narod. — 25 maj, petek: Prvoobhajanci. — 26. maj, sobota: Škof, duhovniki in verniki.

Tiskar: Tiskarna sv. Cirila v Mariboru, predstavnik Albin Hrovatin v Mariboru. Urednik: Franc Kolenc, korni vikar v Mariboru. — Izdajatelj: Mariborske župnije, predstavnik Franc Kolenc, korni vikar v Mariboru.

Poštnina plačana v gotovini. Posamezna številka stane 1 Din.
Leto 6. Štev. 21.

NEDELJA

Izhaja vsak petek.
Cena:
Celoletno 24 Din, polletno 12 Din, mesečno 2 Din. Inozem. 48 Din.

Tednik za versko življenje

Maribor, 27. maja 1934.

Uredništvo: MARIBOR, Stolno župnišče.
Uprava: Maribor Koroška cesta 5.
Ček. rač. 15237.

Presveta Trojica.

Nedelja Presvete Trojice

1. Nedeljska božja beseda.

Evangelij:

Mat. 28, 18—20.

In Jezus je pristopil in jim spregovoril te besede: »Dana mi je vsa oblast v nebesih in na zemlji. Pojdite torej in učite vse narode; krščujte jih v imenu Očeta in Sina in Svetega Duha in učite jih spolnjevati vse, karkoli sem vam zapovedal; in glejte, jaz sem z vami vse dni do konca sveta!«

— —

»Jaz sem z vami vse dni do konca sveta.« (Mat. 28, 20.)

Današnji evangelij obsega samo tri stavke. Malokdaj so besede, zavoljo katerih postavlja Cerkev evangelije na posamezne nedelje, izražene v tako tesnem in tako bogatem obsegu, kakor danes. V dveh stavkih, pravzaprav v enem samem stavku, je razodeta skrivnost Presvete Trojice. Dve reči izvemo iz tega stavka: V Bogu so tri osebe in te tri osebe ostanejo z nami do konca sveta. Sveti Duh, ki vodi Cerkev tudi v njenih bogoslužnih dejanjih, določilih in praznikih, je pokazal na tesno zvezo, ki je med Presveto Trojico in Svetim Rešnjim Telesom. Kako je to pokazal? Tako, da je Cerkev gnana po Sv. Duhu, postavila praznik Sv. Rešnjega Telesa takoj za praznikom Sv. Trojice in sicer na četrtek, ker je bilo Sv. Rešnje Telo po Kristusu postavljeno na četrtek. Letos se srečata praznik Sv. Rešnjega Telesa in zadnji maj kot sopraznik Marije, srednice vseh milosti. Nam Marija in nje češčenje ni le lepa navada ali pa šport ali prazničen okras. »Nam je«, da govorimo z velikim bogoslovcem Scheebnom: »Marija od Boga dana srednica, ki nam približuje in pojasnjuje božje skrivnosti.« Prav v zakramentu Sv. R. T. nam Mati milosti božje posreduje vse zaklade iz nezimerne zakladnice Presvete Trojice. Hoče vedeti, kako velike milosti deli Presveta Trojica Mariji in po Mariji sv. Cerkvi in njenim vernikom, dajte ob priliki pred izpostavljenim Najsvetejšim, premišljujte Marijine naslove v lavret. litanijah. Ti naslovi vas bodo spominjali na velika dela, ki jih prilastujemo posameznim osebam v Bogu. Nekateri naslovi poveličujejo dela božjega stvarjenja, drugi dela našega odrešenja, tretji dela našega posvečenja. In v skrivnosti najsvetejšega zakramenta ljubezni sta z učlovečenim in poveličanim Sinom božjim združena tudi Oče in Sveti Duh. In tako bo ostalo do konca dni. Sveti Vincencij Pavelski je prav v pogledu na združenje obojne Skrivnosti: Presvete Trojice in Svetega Rešnjega Telesa na naših evharističnih oltarjih, kazal toliko svetega strahu in spoštovanja v hiši božji, da ni v njej spregovoril nikoli nobene besede razen v pridigah in molitvah. Njegov prvi in zadnji dnevni pozdrav je veljal Presveti Trojici, ki ga je izrekel obrnjen proti svetišču, kjer se je shranjevalo Sv. Rešnje Telo. Storimo tako tudi mi v tem trenutku.

Sveta Trojica, en sam Bog, usmili se nas!

— —

2. Nedeljska molitev.

Tebe, Boga Očeta nerojenega, tebe, Sina edinorojenega, tebe, Svetega Duha Tolažnika, sveto in nerazdeljivo Trojico z vsem srcem in z besedo spoznavamo, hvalimo in slavimo: Tebi slava na veke!

V. Slavljen si Gospod na nebeški višavi.

O. In hvalevreden in slaven na vekomaj.

M o l i m o: Vsemogočni večni Bog, ki si svojim služabnikom dal, da v pravi veri spoznavajo

slavo večne Trojice in v veličastni mogočnosti molijo enoto, prosimo, naj bomo po trdnosti te vere vsikdar vseh nezgod obvarovani. Po Gospodu našem . . .
O. Amen.

— —

3. Skrivnost skrivnosti.

Skrivnost presvete Trojice! Skrivnost treh v enem — treh oseb v enem Bogu. Skrivnost Očeta in Sina in Svetega Duha v eni Trojici.

Kdo doume to skrivnost?

Nihče! Veliki mojster, mislec in učenik sv. Avguštin je zapisal: »Vsemogočno Trojico — kdo jo spreume?« (Conf. XIII. 11.) S to skrivnostjo je Bog pokazal, da je človek človek (in naj se imenuje sebe edinega Boga, kot premnogi hočejo) in naj bo ponižen s svojim darom — razumom in naj se ne povišuje čez samega sebe in naj ne sega v Boga, ki je solnce samo. Nikar ne oslepimo v solnčni luči! Svetilniki so bili, ki jim je sam Jahve (in Jezus Kristus in posebno še Sveti Duh z darom modrosti) pomagal, a niso rešili skrivnosti. Sv. Izidor, sintetik, sv. Tomaž Akvinski, sv. Avguštin, sv. Anzelm, učeni Tertulijan, apostol in učenik narodov sv. Pavel in sv. Janez, ljubljenec Gospodov, in nešteto drugih. Kdo bi jih preštel in zanikal njihovo razumnost in ljubezen in vendar skrivnost je ostala skrivnost, kakor jih še mnogo bolj preprostih.

Katoliška akcija

Kristusov čolnar.

Dalje.

Oblegali so papeža, vrgli ga v ječo, pa se je zopet vrnil, dočim so se morali mogočni cesarji ponižati pred njim in ga na kolenih prositi za odpuščenje, kakor je storil Henrik IV. v Kanosi.

In francoska revolucija? Proč z duhovščino, v pregnanstvo s papežem! Da, šel je, toda revolucija je zamrla, udušila jo je Napoleonova železna pest.

In starec se je zopet vrnil.

Tudi vsa izobčenja, kar jih papež premore, ne bodo mojim vojakom izbila orožja iz rok«, je dejal tisti ošabni Napoleon. Toda v Rusiji pred Moskvo prav dobesedno padajo puške iz premrlih rok njegovih vojakov. On sam je ugasnil ka-

Dalje.

d) Delokrog župnijskega vodstva KA.

7. Boj zoper pijančevanje. »Najbolj je prišlo boljše prepričanje o alkoholu med izobražene kroge . . . Med ljudstvo pa je ideja treznosti še premalo prodrla. Tudi tu se je pričelo na bolje obračati, a še vedno mnogo premalo. Se še naši ljudje, podkurjeni od vražjega alkohola, koljejo in morijo med seboj nedeljo za nedeljo. Vsako leto še pade v tej domači vojski nekaj naših fantov in mož pod nožem in kolom. Ta medsebojna morija je največja sramota in bolečina naše domovine.

Zato naj KA smatra tudi to delo za svoje! Kako ne? Kaj pa ovira Katoliško akcijo bolj kakor pijančevanje? Kjer vlada pijača, tam ni smisla za kaj višjega in boljšega. Za KA pa celo ne! Ali boš s pijanci delal KA? Gledali te bodo debelo in se ti smejali. Kaj pa izpodkopava in ruši vsako življenje bolj kakor alkohol? Gostilna podira to, kar zida cerkev.« (Kvišku zdaj dežela vsa, str. 92.)

Kaj naj stori vodstvo župnijske KA v boju zoper pijančevanje? Vse, kar je potrebno, da se iz župnije prežene duh nezmernosti v pijači in podivjanosti.

V neki župniji (L.) je storil župnijski odbor KA sledeče: Gostilničarjem je poslal pismo, v katerem je bila izražena prošnja, naj bi bile gostilne ob nedeljah in praznikih med službo božjo

zaprte. Županom pa je poslal prošnjo, naj gledajo na to, da se bodo glede točenja alkoholnih pijač zvesto izvrševali zakoni in naj vplivajo na svoje občane, da se bodo borili zoper pijančevanje.

Ta način dela bi si lahko vsako župnijsko vodstvo KA vzelo za primer. Sploh pa bi se dalo v boju zoper pijančevanje storiti sledeče: 1. Vodstvo KA naj vpliva na vse družbe in vsa društva v župniji, da vzamejo delo za treznost v svoj program in temu delu posvečajo posebno pozornost. Najvažnejše v tem oziru je: društva čim bolj oddaljiti od gostiln, iz društvenih domov oddaljiti gostilne, odpraviti navado, da bi se po raznih prireditvah popivalo itd. 2. Vodstvo naj vpliva na gostilničarje, da v svojih gostilnah ne bodo trpeli in podpirali pijančevanja in divjanja. Za sedanje žalostne pojave v gostilnah v veliki meri nosijo odgovornost gostilničarji sami. Če bi bil vsak gostilničar tak, da bi dal vsakemu pivcu le toliko pijače, kolikor mu je ne bi škodilo in bi vsakega razgrajača postavil na hladno, ne bi bilo raznih žalostnih izgredov. Vplivati je treba na gostilničarje. Obračati se na nje s pismenimi prošnjami in jih mehčati tudi z osebnim vplivom. 3. Vodsto se naj obrača na županstva in druge oblasti. Javi naj zlasti vse izgrede in vnaprej opozori na razne stvari, ki bi povzročile kako korednost. V župnijah bi se marsikaj hudega preprečilo, če bi se našli ljudje, ki bi oblastem vse pravočasno javili. 4. Člani vodstva naj se z vso ljubeznivostjo oklenejo onih revežev, ki so vdani nezmernemu uživanju alkoholnih pijač in so radi tega v nesrečo svojim družinam in vsej okolici. Pregovor sicer pravi, da se pijanec spreobrne, ko se v jarek zvrne, vendar pa smemo z gotovostjo reči, da bi se vsak pijanec in razgrajač spreobrnil že prej, če bi imel v osebi svojega prijatelja, znanca, sorodnika, stanovskega tovariša itd. angela varuha, ki bi ga odvračal od krajev, ki so zanj nevarni in bi mu vlival z vzgledom in besedo moči za premagovanje samega sebe. Vodstvo samo v tem oziru ne bo moglo vsega samo storiti. Za apostolsko delo naj pridobi druge: dobre in odločne može za spreobračanje mož in fante za spreobračanje fantov. Vztrajno prizadevanje bo rodilo najlepše sadove.

Dalje sledi.

kor zvezda na obzorju tam na samotnem otoku sv. Helene. — A papež, ki ga je bil cesar Napoleon odvedel v sužnost, se je vrnil. Čuden slučaj! Prav tisti čas se je papež vrnil, ko je Napoleon jadral v prognanstvo. In papež je ostal in ostane. — To je tisti starec, ki se vedno vrača.

Povej mi, ali ni to sijajna zgodovina? To je živa zgodovina? To ni zgodovina o egiptovskih sfingah in mumijah, o Ninivi, o Babilonu, Cezarju, Avgustu, ki jih ni več, le žalosten spomin je še ostal za njimi. To je zgodovina vedno se pomlajajoče Cerkve.

Še več boš lahko izvedel o papežu na pojutrišnji konferenci v univerzi.«

V.

Svetloba in senca.

»Ob jubileju velikega papeža«, tako je začel predavatelj, »je krščanska misel poromala doli k njemu — pred njegov prestol, da počasti velikega naslednika sv. Petra. Dolžnost in čast vsakega katoličana je, da se izkaže hvaležnega naslednikom tistih velikih mož, ki so skozi stoletja edini ohranili kulturo in branili pravice zatiranih in zapuščenih, ponižanih in žaljenih.« (Dalje sledi.)

Iz življenja za življenje

SV. JANEZ BOSKO, PREDHODNIK KATOLIŠKE AKCIJE.

9. Katoliško gledanje.

Iz Don Boskovega vseobsežnega in globoko zamišljenega delovanja moremo neprisiljeno razviti in pojasniti pojm katoliške akcije. Don Boskovo delo je katoliško delo. Takoj v začetku je zamislil svojo družbo kot ustanovo nad vsemi jeziki, rasami in narodi. Katoliško delo je tisto, ki se ozira na to, kar je vsem ljudem skupno, poslednje in najvišje. »Daj mi duše, drugo vzemi!« Don Bosko je bil v skrbeh za duše; brez skrbi in brez strahu pa za vsakdanje življenje. On ni poznal ljubosumnosti, nevoščljivosti, sumničenja, nasprotovanja: to vse je kot nekatoliško zavračal pri sebi kakor pri vseh svojih sodelavcih. Bosko se je znal tudi razvneti, močno razvneti; pa ne za Cerkev, marveč za duše. Za Cerkev se mu ni bilo treba razvnemati, ker je vedel, da je po Sv. Duhu očuvana, njej ne more nihče škodovati, če jo še tako poniža. Molil je sicer za povišanje Cerkve, a to povišanje si je mislil v čim številnejši rešitvi duš. Kakor prerok Izaija, ki je v duhu gledal vsa ljudstva, ki prihajajo kakor ena sama družina na Sion, je Don Bosko prerokoval velik razvoj in razmah svoje družbe v službi in k časti katoliške Cerkve. Sveti mož je vse ljudi ljubil, ker je želel in mislil in si prizadeval in se veselil, da so njih imena zapisana v knjigi življenja. Katoliška kacija po Boskovem vzoru je gledanje na človeka v zarji večnosti; gledanje z nebeškimi, ne z zemeljskimi očmi. Duh in cilj katoliške akcije je popolno jasno in lepo opisan in obsežen v »očenašu«: sklicuje se na to, kar nam je vsem skupnega. On, ki je nas učil tako moliti, je nam vsem, tudi zadnjemu izmed nas, brat, ki posreduje za nas vse pri skupnem »našem Očetu«.

—

VPLIV KINA NA MLADINO.

»The Ecclesiastical Review« prinaša za katoliške vzgojitelje nekaj zanimivih podatkov o velikem delu, ki so ga izvršili po dolgem razmišljevanju in preizkušanju najboljši ameriški vzgojitelji ter dušeslovci. Profesor Edgar Dale se je potrudil, da je izprašal nič manj kot 50.000 mladeničev in mladenk, da ugotovi, kolikokrat obiskujejo kino. Ugotovil je, da vsak teden prihaja v Ujedinjenih državah ameriških v kino povprečno 28 milijonov mladih ljudi, od teh je 11 milijonov otrok izpod 14. leta. Dečki obiskujejo kino povprečno 57krat, deklice 46krat na leto.

Jasno je, da ima kino veliko večji in trajnejši vpliv na otroke in mladino, kot na dorastle. »Osemletni otrok si zapomni dvakrat več dogodkov iz filma, kot dorastli, desetletni otroci morejo do 6 mesecev po predstavi ponoviti 90 odstotkov od vtisov, ki so jih dobili pri filmu. Važno je, da otroci z 9. in 10. letom zelo reagirajo na ljubezenske predstave. Intenzivnost te reakcije raste do 16., največ do 18. leta, pozneje malo popušča. Iz tega gotovo sledi, da seksualni filmi največ vplivajo na mladino, ki je v pubertetni dobi.«

Profesor Dale, ki je pregledal moralno vrednost 500 filmov iz leta 1920, 1925 in 1930, je ugotovil, da 30 odstotkov vseh filmov prikazuje ljubavne afere, 27 prikazuje razne zločine, in 15 odstotkov jih je popolnoma seksualnega značaja. Raziskano je, da je največji del zločincev dobil pobudo za zločin v kinu. Isto velja za dekleta, ki so bila obtožena zaradi seksualne perverznosti.

—

NALOGA KATOLIŠKIH LAIKOV.

Katoliški laiki, kmetje, delavci, obrtniki, trgovci, nameščenci ter intelektualci se morajo zbrati pod znakom križa kot zastavo Kristusovo za borbo proti liberalizmu.

Katoliški laiki se morajo aktivno udejstvovati na vseh poljih ljudskega delovanja.

Katoliški laiki morajo stati pod vodstvom Cerkve.

Naloga katoliških laikov je, da pomagajo pri uvajanju vere v dru žabno življenje in da na ta način sodelujejo pri obnovi družbe ter pomagajo Cerkvi do zmage.

—

MISLI O BOGU.

(K prazniku presv. Trojice.)

Bog je neskončen, On daje vsem in ne sprejme ničesar od nikogar.

Bog je tako velik, da so v primeri ž njim vse stvari, kakor da bi ne bile.

V primeri z božjo močjo je vsa moč ljudi le slabost.

V primeri z Bogom je vsa modrost stvari nevednost.

Bog je oni bogataš, katerega bogastvo nima konca in ne more nikoli jenjati, kajti njegovo bogastvo ni odvisno od drugih, ampak ga ima sam v sebi. On sam pa je neskončen.

Ker je Bog neskončen v svoji popolnosti, je tudi neskončen v svoji ljubezni.

Ono dobro, iz katerega pravzaprav nebo obstoja, je najvišje dobro, torej Bog sam.

Če gledamo katerikoli lepi predmet, krasen vrt, lepo cvetlico, tedaj moramo pomisliti, da iz teh stvari sije mali žarek one neskončne božje lepote, ki mu jo daje njegovo bistvo.

Če poslušamo lepo glasbo, če nas obdajajo prijetne dišave, če nam ugaja hrana in pijača, tedaj moramo pomisliti, da je Bog tisti, ki nam to veselje pripravlja, da bi mi potom njega svoje srce k Njemu dvignili in hrepeneli po nebeškem veselju.

Prvi, ki so nas tu na zemlji ljubili, so bili naši starši; pa ti nas niso preje ljubili, dokler nas niso

Kakor hrasti v viharju...

(Za vero očetov.)

Po Strachwitzu priredil Kolenc Fr.

Dalje.

Župan je bil že prej prepričan, da se stvar ne bo iztekla gladko in radi tega si je že prej zasigural vojaško silo. Komaj je izrekel pretnjo, se je prikazalo šestdeset oboroženih vojakov na konjih. Za njimi je prišel veliki župan.

— Prostor! — je zaklical častnik.

Ljudstvo se je preplašeno umaknilo. Dekan je še vedno stal na stopnici. Vztrepetal je in oči so se mu napolnile s solzami.

— Mi se uklonimo sili! — je dejal z drhtečim glasom. — Kri ne sme teči.

Zapustil je prostor in se podal proti svoji kočiji. Verniki so ga spremljali. Gospa Wilding mu je poljubila roko.

— Bodite mirni in prepustite vse Bogu! — je dejal dekan mirno.

Molitev amerikanskega sodnika.

Med zapuščino slovitega predsednika najvišjega sodišča v Zedinjenih državah Mr. Ryana, ki je bil na čelu ameriškega sodstva od leta 1874 do 1880, so našli sledečo od njega samega sestavljeno molitvico, ki jo je molil vsakokrat, ko je šel v svojo službo:

»Bog, ki si Resnica, ki si Vsevednost in ki si Pravica, Bog, ki brez tebe ni ničesar res, ničesar pametno in ničesar pravično, ozri se v svoji usmiljenosti na tvoje služabnike, ki si jim do-

poznali. Bog pa naš je ljubil, še predno smo bili, ker vemo, da nas je ljubil od vekomaj. Enako dolgo, kakor je ljubil sebe, je ljubil tudi nas.

Božje usmiljenje je neskončno, toda izrazi tega usmiljenja so dokončni in imajo svoje meje.

Bog čaka, pa ne vedno.

Bog hoče, da se vsakdo zveliča, kdor se hoče zveličati.

Bog hoče s svojo ljubeznijo kraljevati v naših srcih, toda on hoče sam v njem kraljevati; noče imeti tovarišev, ki bi mu jemali del kraljestva, do katerega ima le On sam vso pravico.

Kakor solnčni žarki ne morejo v kristalno posodo, če je polna peska, tako tudi srce, ki visi na denarju in blagu, na svetnih časteh in čutnem veselju, ne more biti od Boga razsvetljeno.

(Vera in življenje.)

Kaj moramo znati iz katekizma?

Dalje.

Četrta božja zapoved.

Prva dolžnost, ki jo Bog nalaga s četrto zapovedjo, je ta, da otroci svoje starše spoštujejo, ljubijo in ubogajo. O tej dolžnosti je že bil govor.

Nadalje smo dolžni izkazovati spoštovanje in pokorščino predstojnikom, ki starše nadomestujejo. Taki predstojniki so: redniki, vzgojitelji, mojstri, gospodarji, duhovna in svetna gosposka.

Kar se tiče pokorščine nasproti staršem in predstojnikom, si je treba zapomniti, da niti staršev niti predstojnikov ne smemo ubogati, če bi nam ukazovali kaj grešnega. V takem slučaju velja beseda sv. pisma: »Boga je treba slušati bolj ko ljudi..« (Apd. 5, 29.)

Nadalje je treba izkazovati spoštovanje starim ljudem.

---

volil, da sede na zemeljskih sodnih stolih, da delijo pravico Tvojemu ljudstvu.

Razsvetli njihovo nevednost in navdihni njihovo razsodnost. In posebno pa jim daj še milost, da bodo zares nepristransko delili pravico in tako služili Tvoji Resnici za slavo Tvojega imena

Naj Tvoje usmiljenje vodi moje srce tako, da bom danes mogel vršiti svojo dolžnost v strahu pred Teboj, da ne bom padel v nobeno zmoto pri razsojanju Daj mi milost, da bom potrpežljivo poslušal, da bom s polno vnemo razis-

Voz je oddrdral.

Na prostoru, kjer je bil prej dekan, je sedaj stal veliki župan. Govoril je. Z najstrožjimi kaznimi je pretil za vsak najmanjši upor. Nato je ukazal vojakom, naj potisnejo množico nazaj. Ti so v trenutku zadostili ukazu in so se v polkrogu razvrstili pred ljudmi. Ključavničar je sedaj začel svoje opravilo. Poskušal je z največjim ključem. Ni šlo. Izbral je drugega, tretjega, četrtega. Ni šlo. Peti je bil pravi. Mož ga obrne v ključavnici.

— Hura! — je zaklicalo nekaj glasov od veselja.

Toda vrata se niso dala odpreti, četudi so bila odklenjena.

— Železen zapah je na drugi strani — se je oglasil župnik.

— Razbijte vrata! — je ukazal veliki župan ključavničarju.

Mož je začudeno pogledal, a ubogati je moral. Vzel je železno palico in jo je potisnil med obe krili. Potem je začel tolči.

— Klak, klak! — je udarjalo kladivo.

Kako Bog kaznuje otroke, ki starosti ne spoštujejo, kaže vzgled preroka Elizeja in hudobnih dečkov. — Nekega dne je šel Elizej v Betel, kjer je bilo postavljeno zlato tele. In prišla je tolpa dečkov, ki so preroka zasmehovali, rekoč: »Pridi gori, plešec! Pridi gori, plešec!« Elizej jim preti z božjo kaznijo in glej, dva medveda planeta iz gozda in raztrgata dvainštirideset hudobnih dečkov.

Dolžnost pokorščine nam nalaga Bog tudi nasproti oblastem — nasproti gosposki.

Zakaj smo v vesti dolžni. pokoravati se gosposki?

V vesti smo dolžni, pokoravati se gosposki, ker ima oblast od Boga.

Glede cerkvene oblasti je Kristus dejal: **»Kdor Cerkve ne posluša, naj ti bo kakor pogan in cestninar.«** (Mat. 18, 17.)

Glede svetne oblasti pa je sv. Pavel zapisal: **»Kdor se ustavlja oblasti, se upira božji naredbi.«** (Rimlj. 13, 2.)

Gosposke le v tem slučaju ne smemo ubogati, če bi zahtevala od nas kaj takega, kar bi bilo v nasprotju z božjo voljo.

S četrto zapovedjo pa Bog ne nalaga dolžnosti le otrokom in podložnikom, marveč tudi staršem in oblastnikom.

Kakšno dolžnost imajo starši do otrok?

Starši imajo dolžnost, svoje otroke ljubiti; zato morajo skrbeti za njih časno srečo, jih varovati zapeljevanja, predvsem pa z besedo in vzgledom vzgajati za krščansko življenje.

Podobne dolžnosti imajo namestniki staršev: vzgojitelji, redniki, mojstri, gospodarji itd.

Kakšno dolžnost ima svetna gosposka do podložnikov?

Svetna gosposka ima do podložnikov dolžnost: da čuva nravnost in naravne pravice podložnikov; da bremena naklada po resnični potrebi in nepristransko; da po možnosti pospešuje časno blaginjo.

— Hura, hura! — so vzklikali starokatoliki in protestanti.

— Gospod, usmili se nas! — so vzdihovali katoličani.

Veliki župan je ves nervozen vihal brke.

— Klak! . . . Klak! . . .

— Hura . . . hura . . .

— Gospod, usmili se nas!

Župan je zopet segel v žep. Strah pred odgovornostjo ga je prevzel. Stopil je k velikemu županu in ga je vprašal:

— Ali bo prosvetnemu ministru po volji, da s silo odpiramo cerkev?

— Kako ne bi bilo? Saj jo je obljubil starokatolikom, — je odvrnil veliki župan.

— Klak . . . klak . . .

— Hura . . . hura . . .

— Gospod, usmili se nas!

— Brzojavil je, da se ne sme rabiti sila.

— Kaj? — je nasršil obrvi veliki župan. — In to mi komaj sedaj poveste, ko smo že rabili silo? Pokažite mi brzojav!

koval, da bom prav razumeval in da bom izrekel sodne sklepe pravično.

Daj mi, prosim Te, milost ponižnosti, da ne bi postal zlohoten, napuhnjen in sebičen. Kajti jaz ponižno priznam, da sem nevreden pred Tvojimi očmi in da brez Tvojega milostljivega vodstva ničesar doseči ne morem

Imej usmiljenje z menoj, ker sem reven in slab grešnik, ki neodločeno tavam okrog po temi Daj mi milost, da bom druge sodil tako, da ne bom sojen od Tebe, ko boš prišel, da sodiš svet v

Kako lepo bi bilo na svetu, če bi vsak izpolnjeval dolžnosti, ki mu jih Bog nalaga s četrto zapovedjo. Starši ne bi tožili nad nehvaležnimi otroci. Otroci bi imeli v starših najlepši vzgled krščanskega življenja. Oblastniki bi bili zadovoljni s podložniki, ti pa bi spoštovali oblast.

Bodimo na tem, da se bo četrta zapoved povsod zvesto izpolnjevala. S tem bomo ustvarjali pravi mir na zemlji!

O z n a n i l a

MARIBOR:

Stolna župnija.

Oznanilo:

Na trojiško nedeljo dne 27. t. m. bo ob 10. uri pontifikalna sv. maša; popoldne ob pol 19. uri se moli sv. rožni venec, ob ¾ na 19. uro bodo litanije s sv. blagoslovoma, nakar sledi ob 19. uri majniška pridiga in ob sklepu Marijina pesem. — To nedeljo se konča velikonočna doba in čas za velikonočno spoved in sv. obhajilo.

Na praznik presv. Rešnjega Telesa v četrtek dne 31. maja se bodo služile v stolnici sv. maše od pol 5 naprej. Predpoldne se vrši procesija s presv. R. T.

Spored procesije na Telovo v stolni župniji: Ob 7 zjutraj je pontifikalna sv. maša. Ob 8 se začne ob vedrem vremenu procesija, ki gre kakor prejšnja leta po Stolni ulici na Glavni trg, od tam na Koroško cesto do kapelice sv. Janeza (1. blagoslov); po Strossmajerjevi in Orožnovi ulici na Slomškov trg, mimo mestne hranilnice pred škofijo (2. blagoslov); po Ulici 10. oktobra, Gosposki in Slovenski ulici na Grajski trg (3. blagoslov); po Vetrinjski, Jurčičevi in spodnji Gosposki ulici na Glavni trg k Marijini sohi (4. blagoslov); odtod po Stolni ulici nazaj v stolnico.

Razvrstitev: Križ. 1. Godba poštnih uslužbencev. 2. Možje. 3. Društvo komisijonarjev. 4. Jugoslovanska Strokovna Zveza. 5. Društvo katoliških mojstrov. 6. Deška osnovna šola. 7. Deška mešč.

Tvoji Resnici. Usliši mojo molitev, iz ljubezni do Tvojega Sina, mojega Odrešenika, Jezusa Kristusa! Amen.«

(The Newyork Times.)

— —

Katoliško dijaštvo na Poljskem.

Katoliška dijaška društva na Poljskem imajo svoj prav poseben značaj. So nosilci in zastopstva katoliške mladine, ki je prevzela nalogo, da ponese Kristusov nauk v vsakdanje življenje. Njihova vloga je toliko važnejša, ker je večina poljskih akademikov praktično in

Župan mu ga je izročil.

— Klak . . . klak . . . klak!

— Hura . . . hura . . . hura!

— Gospod, usmili se!

Vrata so se udala.

Nastala je grobna tišina.

Iz cerkve je zevnil mrak. Večna luč ni brlela. Tabernakelj na stežaj odprt kakor na veliki petek.

Veliki župan je stopil na prag in dejal:

— Cerkev je odprta in prehaja v last starokatolikov. Toda današnja služba božja se bo vršila v protestantski cerkvi.

Med starokatoliki se je slišalo godrnjanje.

— Kaj to pomeni? — je vprašal Sender.

— Čitajte! — mu je izročil v odgovor veliki župan brzojav. — V smislu tega brzojava mi je nemogoče iti v cerkev, ki je s silo odprta. Za ta brzojav dozdaj nisem vedel. Cerkev lahko uporabljate, kakor vam je drago. Z Bogom!

Veliki župan je odšel. Sledilo mu je vse in župnik Sender je ostal sam. Nikdo se ni brigal zanj. Starec je vstal, se oprl na palico in je drsal

šola. 8. Vinarska šola. 9. Drž. učiteljišče. 10. Klasična gimnazija. 11. Vojaška godba. 12. Častna četa. 13. Fantovska Katoliška akcija. 14. Akademsko starešinstvo in kongregacija. 15. Poselska zveza. 16. Dekliška Marijina družba in Marijin vrtec. 17. Sestre usmiljenke. 18. Belo oblečene deklice. 19. Zavodi č. šolskih sester. 20. Frančiškovi križarji in sestrice sv. Klare. 21. Pevci. 22. Belo oblečeni dečki. 23. Bogoslovci. 24. Bele deklice v traku. 25. Najsvetejše. 26. Oblasti. 27. Društvo katoliških gospa. 28. Krščanska ženska zveza. 29. Žene. — Takoj po procesiji je v stolnici tiha sv. maša in istotako tudi ob 11. uri. — Verniki ob ulicah, kjer se pomika procesija, naj pokažejo spoštovanje do presv. R. T. s tem, da okrasijo in razsvetlijo okna. Občinstvo se naprosa, da ne trga procesije s prehodi čez ulico. Kršč. takt pa zahteva, da verniki pokleknejo, ko se nese mimo Najsvetejše.

Majniški govori: V nedeljo dne 27. maja: Brezverska šola (prof. Ivan Bogovič). V pondeljek dne 28. maja: Veseljačenje (prof. dr. Jožef Jeraj). V torek dne 29. maja: Poslednji boj (Peter Pribožič). V sredo dne 30. maja: Končna zmaga (stolni dekan dr. Franc Cukala). V četrtek dne 31. maja: Ljubezen do Marije je milost božja in naša sreča (prof. Pavel Živortnik).

Sklep šmarnične pobožnosti bo v četrtek, na praznik presv. R. T., zvečer in sicer bo: ob ¾ na 19. uro sv. rožni venec, ob 19. uri zadnja majniška pridiga, po pridigi pete litanije Matere božje in ob sklepu zahvalnica »Tebe Boga hvalimo«. Med litanijami se bo po cerkvi pobiralo za cerkveno razsvetljavo v maju.

Prvi petek v mesecu juniju dne 1. junija bo zjutraj ob 6. uri peta sv. maša in ob sklepu litanije presv. Srca Jez.

Deški Marijin vrtec ima v soboto dne 2. junija ob 16. uri zadnji nauk v tek. šolskem letu. Ob tej priliki bo blagoslovljena tudi nova zastava stolnega deškega Marijinega vrtca, lepo delo šolskih sester v Mariboru, in se ob sklepu vrši običajna obdaritev najzvestejših obiskovalcev naukov tekom tega šolskega leta. V nedeljo dne 3. junija bo ob pol 8 med sv. mašo skupno sv. obhajilo, po sv. maši pa se bo slikala z novo zastavo skupina onih 58 članov Marijinega vrtca, ki obenem z vrtcem obhajajo

proti vratom. Z muko je prišel do praga. Prestopil ga je in potem je drsal oprimaje se od klopi do klopi. Prikrevsal je pred oltar. Zastrmel je v odprti tabernakelj. Stresel se je.

— Pobegnil . . . on, Bog . . . Zveličar, ki ga je on izdal.

Starec je še bolj vztrepetal.

— Izdal? Ali ga je res izdal? Tako hudo pač ni mislil . . .

Nad tabernakljem je bila slika Žalostne Matere božje. Sedem srebrnih mečev je bilo zabodeno v Marijino srce.

Župniku so se orosile oči.

— Ali nisem enega jaz zabodel v to ubogo srce?

Starec se je zasmejal in se zgrudil na tla.

— O, Bog, usmili se me! Odpusti! Odpusti! — je zakričal v smrtnem strahu in skesanosti.

Hipoma je zavladala v cerkvi tihota.

Župnikovo srce je nehalo utripati.

Duša je šla skesano pred božjega Sodnika.

— — —

pozitivno vdana verskemu in cerkvenemu življenju. Samo v Varšavi si o Veliki noči lahko naštel 12 tisoč dijakov, ki so šli k sv. obhajilu. Vseh katoliških dijakov na Poljskem je kakih 35.000. Največje katoliško dijaško društvo je Marijanska bratovščina, ki je zastopana na 7 vseučiliščih in ki šteje 1500 članov. Njen namen je širiti Marijino češčenje med dijaki in dijakinjami.

Na drugem mestu so akademska misijonska društva, ki so znanstveno-verskega značaja ter imajo nalogo, misijonska vprašanja ob-

petletnico svojega izvestega članstva. Tokrat naj nikdo ne manjka!

Ljudsko gibanje:

Krščenih je bilo zadnji teden 15 novorojencev in sicer: Ivana Bračko, Danica Vidovič, Ida Visočnik, Marija Gradišnik, Ivana Verdnik, Stanko Golavšek, Marija Golavšek, Titon Jožef Osojnik, Stanko Šimenc, Ivica Anderluh, Sonja Krejač, Ivan Novak, Hilda Mihelič, Dragica Raith, Ferdinand Godec.

Poročili so se: Ivan Petrovič, učitelj, Pobrežje, in Berta Posega, mag. urad., Krekova 5. — Križmanič Srečko, tkalec, in Marija Podjaveršek, man., Barvarska. — Kašpar Josip, prod., Magdalenska 91, in Eleonora Gottlieb, prod., Vojašniška. — Gusel Leopold, trg., Koroška 16, in Pungertnik Zofija, zas., Koroška 16. — Galun Štefan, voznik, Meljska 16, in Pek Angela, del., Koroška 31. — Marčič Franc, zas. ur., Klavniška 14, in Hildegarda Limley, zas., Koroška 26.

Umrl ni ta teden nikdo.

Birmanih je bilo na binkoštno nedeljo v stolnici 1189 birmancev in birmank (lani 1299).

—

Frančiškanska župnija.

Oznanilo:

Na trojiško nedeljo bo zjutraj ob petih molitvena ura. Popoldne ob 15 šmarnice. Po večernicah seja KA.

Na Telovo ni pozne pridige. Poslednje tihe sv .maše bodo ob 10, 11 in ½12.

Prvi petek presv. Srca Jez. je začetek devetdnevnice za praznik sam. Pridiga zjutraj ob ½6 in zvečer ob 19.

Ljudsko gibanje:

Krsti: Zimšek Milan, Lešnik Alojzij, Čurič Milan, Šalamun Srečko, Perc Oto.

Poroke: Pečečnik Jožef, šofer, in Pristovnik Ana, vzgoj., Plinarniška 9. — Kosi Srečko, usl., in Plejnšek Rozalija, šiv., Mlinska 45. — Wolf Jožef, krojač, in Nipič Marija, del., Praprotnikova 19. — Brauner Rupert ,zidar, in Valenti Jozefa, zas., Pekel. — Bilo srečno!

Pogrebi: Spilak Avgust, vrtnar, 50 let, Krčevine. — Marko Katarina, post., 70 let, Aleksandrova 71. — N. p. v m.!

Društva:

V nedeljo bo ob 11 občni zbor narodno-glasbenega in pevskega društva »Danica« v Mladinskem domu, Cvetlična ulica 28, po navadnem sporedu.

delavati znanstveno in izvrševati obširno misijonsko propagando.

Naslednja organizacija je »Juventus Kristiana« (Krščanska Omladina), ki deluje v Varšavi, v Poznanju in v Vilni. Ta mladina študira pred vsem evangelije, da more Kristusove nauke uvesti v zasebno, socialno in narodno življenje.

Središče vseh teh katoliških dijaških organizacij pa je »Zveza katoliških dijaških društev«, ki izdaja svoj lasten časopis »Katoliška mladina«, ter ima svoj sedež v Varšavi.

— —

Trg pred cerkvijo je bil še vedno prazen, le nekaj psov se je sprehajalo po njem. Med tem se je prikradel do cerkve stari cerkovnik. Doma ni našel miru. Komaj je povžil zadnji krompir pri obedu, je že pograbil žametasto čepico. Žena ga je začudeno pogledala, rekla pa mu ni nič. Dobro je vedal, kako starec trpi radi cerkve, ki je več ni smel odpirati, in radi zvonov, ki z njimi več ni smel zvoniti. Kako lepo se je on z njimi razumel. Kako so peli. vabili k sveti maši, objokavali mrtve.

Cerkvena vrata so bila še vedno na stežaj odprta. Ali sme vstopiti? Ali kaplan ni tega prepovedal? Ni se mogel premagati, da ne bi vsaj pokukal v cerkev. Najprej je pogledal v cerkev. Potem je prestopil prag. Nato pa se je korak za korakom kradel proti glavnemu oltarju. Hipoma je obstal in se stresel od groze. V naslednjem trenutku je klečal pri mrliču in šepetal: »O, Bog, usmili se ga! Zaslepljen je bil!« Čez čas se je starec dvignil in je šel iz cerkve, da bi ljudem sporočil, kaj se je zgodilo.

Dalje sledi.

Društvo treznosti ima v nedeljo ob 17 svoj sestanek v Mladinskem domu.

—

Magdalenska župnija.

Oznanilo:

Marijin vrtec ima spoved v soboto ob treh popoldne, v nedeljo zjutraj ob sedmih pa skupno sv. obhajilo in kratek nauk. V nedeljo popoldne ob dveh bo sprejem v Marijin vrtec.

Zaključek šmarničnih pobožnosti bo v četrtek, na Telovo, ob 7. uri zvečer; slovesne pete litanije in zahv. pesem.

Ljudsko gibanje:

Krščeni so bili: Jožef Cvetko, Janez Horvat, Ana Prates, Maks Neugebauer, Adolf Šrimpf, Jelka Meden ter Emil Žurman.

Poroke: Habjan Karl, ključ., in Scheweder Zofija, šiv. — Gracl Henrik, miz. pom., in Krašna Ivana, del. — Gruber Alojz, kluč., in Novak Jozefina, del. — Vrabec Ferdinand, črkoslikar, in Nekrep Matilda snovalka. — Lešnik Bogomir strugar in Lorbek Marija, služk. — Reich Franc, tkalec, in Vošnik Ana, šiv. — Vorše Franc, pisar, in Rajh Matilda, tkalka. — Borovnik Franc, litograf, in Ferš Elizabeta, del. — Karažinec Lovro, pos. sin, in Maninger Ana, pos.

Umrli: Kramberger Terezija, gost. od Sv. Marjete ob Pesnici. — Novak Ivan, vin. — Horvat Ana, prevž., Pobrežje, 63 let. — Žugman Konrad, mes. mojster, Pobrežka 42, star 45 let. — Tarkuš Al., mizar. — Marko Julijana, zas. — Toplak Julijana, zas. — Marko Katarina, služk. — Berce Julijana, zas., Kettejeva ulica 3, 63 let. — Kostanjevec Josip, uč. v p., Ob Železnici, 70 let. — Faufer Fr., delavec, 34. let. — Naj v miru počivajo!

— —

CELJE:

Mestna župnija sv. Danijela.

Oznanilo:

V četrtek, na praznik presv. Rešnjega Telesa, je ob osmih slovesna sv. maša, potem procesija po navadnem redu. Posestniki in stanovalci hiš, kjer se procesija pomika, se naprošajo, da okrasijo in razsvetlijo okna. Krščanski takt zahteva, da verniki pokleknejo, ko se nese mimo njih Najsvetejše. Tisti pa, ki gredo v procesiji, nikoli ne pokleknejo, če se srečajo med procesijo z Najsvetejšim.

Ljudsko gibanje:

Krščeni: Blaj Zofija, Ulaga Klara in Zupanc Marijan.

Poročeni: Sinkovič Viktor, trg. pom., in Hajsinger Viktorija, šiv. — Korenjak Alojzij, del., in Kodela Julijana, kuh. — Cencelj Ivan, pos. v Libojah, in Leskovšek Franciska, pos. hči v Megojnicah.

Umrla: Sekirnik Marija, mestna reva, 83 let. — Naj v miru počiva!

—

Kronika naših župnij

Pilštanj. Pražupnija Pilštanj je bila veliko bolj obsežna, kakor je sedanja kozjanska dekanija. Na severu je šla njena meja tam, kjer gre danes župnijska meja Slivnice pri Celju, Sv. Štefana pri Žusmu in Sv. Eme do Sotle. Potem je delala na vzhodu mejo Sotla do izliva potoka Dramlja nižje Bizeljskega. Na jugu se je dotikala sedanje župnije Pišece, potem Sromelj, Zdol, Koprivnice in Rajhenburga; in na zahodu Zabukovja do potoka Gračnica blizu Jurkloštra; naprej še se je dotikala Sv. Lenarta nad Laškim, Sv. Ruperta, Kalobja do Jezerc. Začela se je v drugi polovici 10. stoletja. Leta 1254 je bila vtelovljena samostanu Gornjigrad, leta 1461 novo ustanovljeni ljubljanski škofiji; leta 1786 je pa prešla pod oblast lavantinske škofije. Na silno razsežnem ozemlju so že kmalu nastale podružne cerkve, h katerim so najprej prihajali duhovniki od glavne cerkve samo opravljat službo božjo, pozneje pa so začeli stalno tam prebivati. Tako so nastale najprej na skrajnih mejah pražupnije nove župnije. Do konca 15. stoletja so vsi obmejni kraji pražupnije imeli svoje cerkve in svoje dušne pastirje. Jožefinska preureditev pa je popolnoma razkosala še ostali del pilštanjske župnije. V njenem področju je nastala cela vrsta novih župnij. Ma-

ter-župnijo je pa zadela čudna usoda. Koncem 18. stoletja so bila župnijska poslopja popolnoma razpadla, tako da se je župnik in dekan Franc Zieselsteiner leta 1799 moral preseliti k podružnici na Prevorje ter je od tam vodil župnijo in dekanijo. Pilštanjčani pa se še vedno nič niso hoteli brigati za popravila. In to priliko so porabili Kozjani in so prosili, naj se sedež župnije prenese v Kozje. Zdaj se jim je tudi izpolnila njihova že dolgoletna želja. Župnik in dekan Franc Zieselsteiner se je leta 1802 peljal mimo Pilštanja in se prestavil v Kozje. Tako je bilo konec slavne staročastite pilštanjske župnije. Cerkev sv. Mihaela, mati vseh cerkev v pražupniji, je postala navadna podružnica. Ker je pa vendar severni del župnije preveč oddaljen od Kozjega, so na Pilštanju ustanovili kaplanijo, ki je še le leta 1828 bila zopet povzdignjena v župnijo. — Župnik: Jakob Rauter, kaplanija že šesto leto prazna. Število duš 2100. Lani je bilo 40 krstov, 40 pogrebov, 15 porok, 23.100 sv. obhajil. — Podružnice so tri: Sv. Urh v Lesičnem iz 14. stoletja, Sv. Trojica v Dobležičah iz 16. stoletja, Sv. Primož in Felicijan na Gubnem iz 16. stoletja. — Poleg farnega patrona častimo še posebno radi Karmelsko Mater božjo, ki ima v stranski kapeli svoj oltar. Ob njenem godu obhajamo vsako leto slovesno tridnevnico. — Na južni strani cerkve je hribček zasut z razvalinami pilštanjskega gradu, v katerem se je rodila blažena Ema. Na drugi strani trga pa je razvalina gradu Hartenstein, ki je še lastnina grofov Attems. — Duhovno življenje: III. red 600, SJM po 400, rožn. brat. 400, karmelska M. B. 1300, dekliška Marijina družba 380, Apostolstvo mož 200, posvečenih družin je 120. — KA še ni osnovana.

Planina pri Sevnici. Župnik: Jakob Sajovic. Število duš 872. (Šematizem izkazuje 730, kar pa ne more biti točno. Župnija je štela že pri ustanovitvi leta 1907 872 duš, tekom 27 let je bilo v župniji 225 več rojstev kot mrličev, radi tega z mirno vestjo navedem prvotno število). — Tu je bila že stara župnija, cerkev je bila zidana že pred letom 1452. Proti koncu 17. stoletja je bila župnija prestavljena v Št. Vid na Planini. Od takrat so tu službovali beneficijati. Od 18. avgusta 1849. ko se je smrtno ponesrečil g. Šimen Kastelic, bivši župnik v Dobjem in na Kalobju, pa do leta 1866 na Planini ni bilo duhovnika. Službo božjo so oskrbovali gg. duhovniki od Sv. Vida. Leta 1866 so bila sv. opravila od preč. ordinarijata skrčena na 12 v letu. Na ljudsko prošnjo in na posredovanje grofa Blome so dobili z dekretom dne 21. novembra 1866 novega g. provizorja Janeza Novak, ki je službovał na Planini 21 let in je s težkim srcem zapustil ta kraj. Ves srečen in zadovoljen je bil tukaj tudi lansko leto umrli g. Anton Pernat. Manj zadovoljen je bil g. Martin Škrbec, ki je služboval tukaj do l. 1902. Od njegovega odhoda do 1. decembra 1906 je bila zopet ekspozitura izpraznjena. S tem dnem pa je nastopil službo g. provizor Franc Gartner, ki je bil postavljen za župnika dne 1. februarja 1909 in je ostal tu do 1. novembra 1926. Sledil mu je g. Vladimir Cepuder, ki je umrl v mariborski bolnici dne 16. 9. 1931. — V letu 1933 je bilo: 27 rojstev, 11 mrličev, poročenih 6 parov, sv. obhajil je bilo razdeljenih 5104. — Duhovno življenje: Od 2. do 5. novembra 1933 smo s tridnevnico proslavili 1900letnico Kristusove smrti. Družba vednega češčenja šteje 25 članov, družba krščanskih družin 15, DŠV 11 desetnij, bratovščina Srca Jez. in Marije 499 članov, bratovščina sv. rožnega venca 5 mož. — KA še ni osnovana.

Podčetrtek. Župnik Andrej Pirc. Število duš 940. — Cerkev je iz sredine 14. stoletja. — Duhovno življenje: III. red 20, Marijina družba za može 50, Mar. družba za dekleta 40, Apostolstvo mož 40, Marijin vrtec 60. — KA še ni osnovana.

Podsreda, sedaj sedež kozjanske dekanije. Župnik Jožef Krohne, dekan. Število duš 1862. — Prvotna cerkev je bila zidana leta 1173. — Duhovno življenje: Razne bratovščine štejejo na stotine članov, Marijina družba za žene 14, Marijina družba za fante 12, Marijina družba za dekleta 170, Apostolstvo mož 45. — KA še ni osnovana.

Sv. Nikolaj na Polju. Župnijski upravitelj Ivan Mlakar, vpokojeni župnik tržaško-koperske škofije. Število duš 1193. — Cerkev je bila zidana leta 1553 in je bila prvotno podružnica Sv. Petra pod Sv. gorami. Leta 1786 je bila od cesarja Jožefa II. ustanovljena samostojna kuracija. Prvi kurat je bil Janez Herbitz. Leta 1874 je postala župnija v Polju. V župniji se nahaja trirazredna šola. — V preteklem letu je bilo: 24 krstov, 3 poroke in 15 pogrebov; sv. obhajil je bilo 7050. — Duhovno življenje: Dekliška Marijina družba 74, Apostolstvo mož in fantov 39, posvečenih družin je 34, družba vednega češčenja 116, družba kršč. družin 50, bratovščina Srca Jezusovega 139, bratovščina Srca Marijinega 139, bratovščina rožnega venca 470. — KA še ni organizirana.

Za našo deco

Možatost.

Pri nekem polku je bil za bobnarja še mlad dečko. Lepega dne mu reče desetnik, naj popije kozarček ruma. Deček pa je rekel, da ne pije opojnih pijač. Desetnik je dalje govoril: »Danes moraš piti, ko si ves dan bobnal in korakal, danes se ne smeš braniti!« — Deček pa je bil še vedno trden in se ni vdal prigovarjanju. Desetnik se je med tem obrnil na majorja: »Naš bobnar noče piti ruma, iz tega ne bo nikoli dober vojak.« — »Kako to«, se je delal major hudega napram dečku, »ti nočeš izpolniti povelja svojega predpostavljega?« — Deček je hrabro odgovoril: »Gospod major, nikoli še nisem odpovedal pokorščine in trudil sem se, da sem vse svoje dolžnosti redno izpolnjeval. Toda ruma ne bom pil, ker bi mi to škodilo.« — »Dobro«, reče major z osornim glasom, da bi ga preizkusil, »zdaj ti ukazujem jaz, pij rum! Dobro veš, da je kazen za neposlušnost smrt pred puško!« — Deček je zdaj uprl svoje jasne modre oči v častnika in rekel: »Gospod major! Moj oče je umrl za pijanostjo. Preden sem vstopil v vojaško službo, sem obljubil svoji materi, da ne bom spil niti kapljice ruma in zdaj hočem držati besedo. Žal mi je, da ne morem izpolniti vašega povelja. Rajši me kaznujte, kakor da bi moral žaliti svojo mater in prelomiti obljubo, ki sem ji jo dal.« — Major in vsi častniki so malega junaka pohvalili in ga odslej visoko cenili.

Katoliški pojavi

Otroški praznik pri Sv. Trojici. Predzadnja nedelja (13. majnik) je bila za Sv. Trojico v Slov. gor. dan veselja. Ta dan je g. župnik p. Ernest sprejel 30 fantov med križarje sv. Frančiška in 30 deklic med sestrice sv. Klare. Sprejem se je izvršil zelo slovesno. Iz Maribora se je pripeljalo pod vodstvom velikega mladinoljuba p. Konštantina 75 križarjev in klaris. Po cerkveni slovesnosti so mariborski gostje nastopili z igricami. Po predstavi pa so se vsi otroci podali v procesiji na pokopališče na grob malega križarja Majheniča, ki je pred osmimi meseci umrl. (Mariborčani se tem potom zahvaljujejo g. župniku p. Ernestu za gostoljubni sprejem.)

Iz tajništva KA v Mariboru. — Župnijskim odborom KA bo morda prav prišlo sledeče navodilo: Mesec junij je mesec treznosti. Odbor naj treznostni misli posveti pozornost. Na seji naj pretuhta, kaj bi se dalo v župniji storiti za povzdigo treznosti. Člani se naj posvetijo zlasti onim, ki so najbolj vdani pijači in jih naj po svojih močeh odvračajo od nesrečne razvade. Če je mogoče, se naj priredi

kako treznostno predavanje. Dobro bi bilo stopiti h gostilničarjem in jih prositi, naj nikomur ne dajo preveč pijače. To je nekaj namigov za delo. V ostalem pa bode odbor sam prišel na to, kaj je v župniji najbolj potrebno in bo našel načine, kako bi se dalo potrebam odpomoči. — Glede stanja KA v škofiji tajništvo sporoča, da je KA dosedaj uvedena v 91 župnijah. Ostale še čakajo. Tajništvo prosi vse čč. gg. župnike, da si čimprej izberejo apostole iz vseh stanov, ki jim bodo pomagali pri dušnopastirskem delu. — Vsi gospodje, ki še niso poslali denar za knjižici »Bodi apostol« in »Evharistični shodi in kongresi«, se naprošajo, da denar čimprej pošljejo na naše tajništvo.

Vzgledna župnija. V Št. Ilju v Slov. gor. so se vršile ob priliki župnikovanja duh. svetnika Evalda Vračka štiridnevne duh. vaje za sve štiri stanove: može, žene, mladeniče in dekleta. Vodil jih je s pomočjo o. kapucina Žige ravnatelj salezijanskega zavoda iz Veržeja g. dr. Volčič. Duh. vaje so bile v zvezi z evharistično tridnevnico. Vsak dan je bila cerkev nabito polna in spovednice oblegane. V nedeljo dne 13. maja je bilo 1135 obhajancev. Silno lepo je bilo otroško petje, ki je vse ganilo do srca. Gospod organist Rakuša je posebej vadil otroke za cerkveno petje.

Razna obvestila.

Dom duhovnih vaj pri sv. Jožefu nad Celjem. Tridnevni tečaj oddeljenih duhovnih vaj se bo vršil: Za dekleta: začetek v soboto dne 2. junija ob 6 zvečer. Za žene: začetek v soboto dne 23. junija, ob 6 zvečer. — Vsak tečaj traja tri polne dni, h katerim se ne šteje začetni dan zvečer ter se konča zjutraj ob 6 po dopolnjenih treh polnih dnevih. Oskrbovalnina je za ves tečaj 75 Din. Če želijo večje skupine deklet ali žena iz ene župnije, imeti lasten tečaj, naj se pravočasno naznanijo.

Dobre knjige. V prodajalnah Cirilove tiskarne v Mariboru se dobita dve krasni povesti in sicer: »Krvave zarje« in »Duhovnik s krvavo haljo«. Ti povesti smemo prištevati med najlepše povesti. Nabavite si je!

Ne vemo ne ure ne dneva.

Na majniškem izletu se je ponesrečila učenka III. letnika učiteljišča. Listi so pisali, da so se deklice veselo igrale, v skalah nad njimi pa je prežala smrt... Smrt na vsakega preži in nikdo ne ve, kdaj ga bodo zagrabile njene koščene roke. Radi tega pa je dobro, da se vsak za slučaj smrti zavaruje, da tako reši svojce najhujših skrbi. Če še niste zavarovani, zavarujte se in sicer pri »Karitas«. Če bote zavarovani, bote vi rešeni skrbi, ker vam ne bo treba misliti, kaj bodo začeli vaši domači po vaši smrti, in tudi oni bodo rešeni skrbi, ker bodo vedeli, da jim bo »Karitas« pomagala v najhujši stiski. Žrtvujte mesečno vsaj 5 ali 10 Din. Zavarujte se in zavarujte tudi vaše domače. Kdor je zdrav, se lahko takoj zavaruje. Zavarovanje stopi v veljavo, kakor hitro je plačana prva mesečna premija. V slučaju smrti vsled nezgode se plača dvojna zavarovalna vsota. Takoj se zglasite pri domačem župnijskem uradu, ali pa pri zastopniku. Tam dobite vsa potrebna pojasnila. Lahko pa pišite tudi vodstvu »Karitas« v Mariboru, Orožnova ulica 8. Kdor bi hotel biti zastopnik in bi rad zaslužil kak dinarček, se naj javi pri vodstvu.

Pošta uredništva.

F. B., Sv. Lovrenc: Za poslano lepa hvala! Za objavo ni, ker bi bilo treba popolnoma predelati.

Koledar od 27. maja do 2. junija.

27. maj, nedelja: Sv. Trojica. — 28. maj, pondeljek: Avguštin š. c. učit. — 29. maj, torek: Magdalena Pac. dev. — 30. maj, sreda: Ferdinand, kralj. — 31. maj, četrtek: Presv. Rešnje Telo. — 1. junij, petek: Juvencij, mučenec. — 2. junij, sobota: Marcelin, mučenec.

Glavni mesečni namen za maj, blagoslovljen po sv. očetu: Zatekanje k Materi božji kot naši materi. — 27. maj, nedelja: Uničenje bogokletstva. — 28. maj, pondeljek: Krščanska vzgoja. — 29. maj, torek: Spodobna ženska noša. — 30. maj, sreda: Naši izseljenci. Ta mesec umrli. 31. maj, četrtek: Naša evharistična obnova. — 1. junij, petek: Junijska pobožnost. — 2. junij, sobota: Apostolstvo mož in fantov.

Tiskar: Tiskarna sv. Cirila v Mariboru, predstavnik Albin Hrovatin v Mariboru. Urednik: Franc Kolenc, korni vikar v Mariboru. — Izdajatelj: Mariborske župnije, predstavnik Franc Kolenc, korni vikar v Mariboru.

Poštnina plačana v gotovini. Posamezna številka stane 1 Din.
Leto 6. Štev. 22.

NEDELJA

Izhaja vsak petek.
Cena:
Celoletno 24 Din, polletno 12 Din, mesečno 2 Din. Inozem. 48 Din.

Tednik za versko življenje

Maribor, dne 3. junija 1934.

Uredništvo: MARIBOR, Stolno župnišče.
Uprava: Maribor Koroška cesta 5.
Ček. rač. 15237.

Velika večerja.

Nedelja v osmini sv. R. Telesa

1. Nedeljska božja beseda.

Evangelij:

Luk 14, 16—24.

Neki človek je napravljal veliko večerjo in jih je mnogo povabil. Ob času večerje je poslal svojega služabnika, povabljenim povedat, da naj pridejo, ker je že vse pripravljeno. In začeli so se vsi hkrati izgovarjati. Prvi mu je rekel: »Njivo sem kupil in jo moram iti pogledat; prosim te, imej me za opravičenega!« Drugi je rekel: »Pet jarmov volov sem kupil in jih pojdem preskusit; prosim te, imej me za opravičenega!« In spet drugi je rekel: »Oženil sem se in zato ne morem priti.« Služabnik se je vrnil in to sporočil svojemu gospodu. Tedaj se je hišni gospodar razsrdil in je rekel svojemu služabniku: »Pojdi brž na ceste in ulice po mestu in pripelji semkaj uboge in pohabljene in slepe in kruljave!« Služabnik je rekel: »Gospod, zgodilo se je, kar si naročil, pa je še prostor.« In gospod je rekel služabniku: »Pojdi na pota in k ograjam in primoraj jih vstopiti, da se moja hiša napolni. Zakaj, povem vam, nobeden izmed onih povabljenih mož ne bo okusil moje večerje.

— —

»Nobeden izmed onih ne bo okusil moje večerje.« — (Lk 14, 24.)

V čem je okus Gospodove večerje, ki se more okušati že na zemlji? Izražen je v prvi izmed treh obhajilnih molitev, ki jih moli mašnik pred sv. obhajilom. »Mir vam zapustim, svoj mir vam dam; ne kakor daje svet, ga vam jaz dam.« (Jan 14, 27.) Kaj so ljudje brez tega miru, krepko označuje prilika o veliki večerji. Kar bi jim moglo biti v mir, od tega izostajajo in se izgovarjajo; kar jim je očividno v nemir, za tem se pehajo in za to se opravičujejo. Njiva, jarem volov, nevesta, vse to in kar je s tem v zvezi, jim je več ko mir Kristusov. Poglejmo v sodnijske akte naših rodov! Koliko nemira in prepira zavoljo ene same ozare na njivi, zavoljo ene same živali z utajeno napako; in koliko pobojev in umorov zavoljo neveste, ki sama ni vedela, koga naj ljubi. Prav je napovedal Kristus: »Nobeden izmed onih ne bo okusil moje večerje.« Glavni vzrok vsega prepira in nemira med ljudmi je v tem, da vsak strastno išče in zahteva, kar je njegovega in ne kar je Kristusovega. V svet in svetne dobrine zaverovan človek ne smatra miru kot svet zaklad, ki je vreden, da se človek odpove svojeglavnosti in sebičnosti, da si pribori in ohrani tisti zaklad. Jasno je, kdor sam ne okuša Kristusovega miru, ne bo v svoji sovražnosti ali razburjenosti dovolil, da bi Kristusov mir okušali drugi. Toliko časa se bodo ljudje še vedno prepirali za prostor pod solncem, dokler se bo reklo »pa je še prostor« v Gospodovi hiši, ob Gospodovi

Razlaga naslovne slike.

Gospod je rad govoril v prilikah. Današnji evangelij nam prinaša priliko o veliki večerji. Na naslovni sliki vidimo veliko večerjo, katero je priredil v starem zakonu zadnji babilonski kralj Baltazar. Ko so bili povabljeni pijani, je velel prinesti kralj zlate ter srebrne posode, katere je ugrabil njegov oče Nebuhodonozor iz jeruzalemskega templja. Iz svetih posod so pili kralj, njegovi mogočnjaki in žene. Naenkrat se je prikazala na steni roka, ki je pisala skrivnostne besede. Napis na steni je raztolmačil kralju prerok Daniel, ki mu je oznanil pogin ter uničenje kraljestva, kar se je tudi zgodilo še isto noč po veliki večerji. Kralj Baltazar je bil umorjen in sledil mu je na prestolu Medejec Darij.

— —

mizi. V zarji svete hostije izgubljajo vse zemeljske dobrine svojo vrednost.

Bratje in sestre v Kristusu! Kako je z našim mirom? Ali vplivamo na druge pomirljivo? Ali ni v nas samih še mnogokaj, kar miroljubne duše odbija? Morda trma, svojeglavnost, nepotrpežljivost? Morda smo duhovno dokaj podobni »ubogim in pohabljenim in slepim in kruljavim« v današnji priliki. Kako umevamo trpljenje in boje svojih sobratov in sester; kako in kedaj sočustvujem z njimi? Vsakemu izmed nas Gospod naroča, kakor služabniku v priliki: »Pojdi na pota in k ograjam in primoraj jih vstopiti, da se moja hiša napolni.« (Lk 14, 23.) Pokažimo in slajšajmo in skrajšajmo jim pot do Kristusa, do njegovega miru. Zavedajmo se, da tudi ti bogotajci in bogotujci nosijo v sebi dušo, ki je krščanska. Sklenemo s sv. Pavlom: »Mir naj čuva vaša srca in vaše misli, zakaj Gospod je blizu.«

— —

2. Nedeljska molitev.

Pojdi brž na ceste in ulice po mestu: in primoraj vstopiti uboge in pohabljene in slepe in kruljave, da se moja hiša napolni, aleluja.

V. Hranil jih je z najboljšo pšenico, aleluja.

O. In nasičeval jih je z medom iz skale, aleluja.

M o l i m o: Daj nam, Gospod, da vedno v sebi ohranimo strah ter ljubezen do tvojega svetega imena: ker nikdar ne nehaš voditi teh, ki jih utrdiš v stanovitnosti svoje ljubezni. Po Gospodu našem . . .

O. Amen.

— —

Krščanska vzgoja je potrebna prav v vseh strokah in na vseh vzgojnih poljih. Do te vzgoje ima Cerkev nedostopno pravico in obenem neodvezljivo dolžnost nadzirati vso vzgojo svojih otrok in vernikov v vseh javnih in zasebnih ustanovah.Krščanska vzgoja je potrebna tudi državljanski vzgoji, o kateri se zadnja leta veliko govori. Potrebno je, da se mladina vzgaja k ljubezni do svoje domovine, v spoznavanju svojih dolžnosti do države. Toda tudi ta vzgoja se more vršiti zanesljivo in uspešno le z nadnaravnimi vzgojnimi pripomočki, s katerimi razpolaga sv. Cerkev. Ti nadnaravni pripomočki edini morejo zbuditi v človeški naravi nesebično in iskreno požrtvovalnost. Že v 4. stoletju je napisal Tertulijan: »Naj nam oni, ki pravijo, da je Kristusov nauk državi sovražen, postavijo takšno vojsko, kakršni morajo biti po nauku Kristusovem njeni vojaki; naj nam dajo takih državljanov, takih zakonskih mož, takih zakonskih žena, takih roditeljev, takih otrok, takih gospodarjev, takih služabnikov, takih kraljev, takih sodnikov in končno takih davkoplačevalcev in takih davkarjev, kakršne hoče imeti krščanska vera, potem naj se šele drznejo zatrjevati, da je krščanska vera državi škodljiva; ali pa naj se niti za trenutek ne obotavljajo priznati, da more krščansko življenje državi največ koristiti.« Tudi kardinal Silvij Antoniani je pisal o razmerju med versko in državljansko vzgojo leta 1581 sledeče: »Čim bolj se svetna oblast prilagodi duhovni oblasti, čim bolj jo varuje in pospešuje, tem več stori tudi za ohranitev države same. Kajti s tem, da cerkvena oblast v smislu svojega namena z duhovnimi silami in sredstvi vzgaja dobrega kristjana, vzgaja obenem po nujni notranji zvezi tudi dobrega državljana, kakršen mora biti pod politično oblastjo.«

— —

Učeni ljudje so napisali cele knjige o vzrokih današnje stiske, a zadnjega vzroka večinoma niso našli. Zadnji vzrok vsega zla na svetu je greh. Tudi gospodarsko in družabno zlo izvira iz njega. Tega seveda narodni gospodarstveniki, sociologi in politiki ne upoštevajo, pa je vendarle temeljna resnica.

Katoliška akcija

Dalje.

8. Odpravljanje sovraštev. Bog je vcepil v človekovo srce ljubezen, ki naj bi vezala vse ljudi med seboj kot brate in sestre, kot otroke enega očeta. In ta ljubezen naj bi bila po besedah sv. Pavla potrpljiva in dobrotljiva, krotka in prizanesljiva. V začetku dni so se ljudje res ljubili med seboj. Prišel pa je satan, oče sovraštva in je zasejal med ljudi sovraštvo. In seme je vzklilo, tako da je danes skoraj več sovraštva, kakor pa prave, nesebične, požrtvovalne ljubezni. Glejmo po svetu! Sovraštvo je med belim plemenom in drugimi plemeni (rumenim, črnim, rujavim itd.). Sovraštvo je med državami, narodi. ljudstvi. Sovraštvo med stanovi itd. Poglejmo ožjo okolico: vas, župnijo! Sovraštvo vlada med možem in ženo, med starši in otroci, med brati in sestrami, med sorodniki, med sosedi itd. In kaj povzroča ta sovraštva? Navadno take malenkosti, da se niti zmeniti ni vredno zanje. Včasih je kriva kaka beseda, včasih košček zemlje, včasih petelin, ki je skočil čez plot v sosedovo dvorišče itd.

Naj pa vlada sovraštvo med komurkoli in naj ga povzroči ta ali ona stvar, eno je gotovo: sovraštvo je ena najbolj grdih in usodnih pregreh in vsi dobri katoličani si morajo prizadevati, da to pregreho preženejo iz svoje srede.

Kdo naj odpravlja sovraštva med župljani? Poleg dušnega pastirja predvsem župnijsko vodstvo KA. Odpravljanje sovraštev mora biti ena najvažnejših nalog vodstva, kajti razna sovraštva v veliki meri ovirajo katoliško delo. Člani vodstva morajo dajati dober zgled v odpuščanju, prizanašanju in požrtvovalnosti. Poleg vzgleda naj vplivajo na sožupljane, ki so si v jezi, tudi z besedo. Pri delu je seveda potrebna previdnost in potrpežljivost. Kak nastop je v posameznih slučajih bolj učinkovit, pokažejo razmere same.

9. Odpravljanje drugih napak in razvad. Poleg že navedenih napak, pregreh (nenravnost, nezmernost, podivjanost, sovraštvo) so v posameznih župnijah še gotove razvade in napake, ki jih je tudi treba odpravljati. Med najbolj navadne spadajo: 1. razgrajanje fantov ob naboru in odhodu k vojakom; 2. čuvanje pri mrličih; 3. sedmine; 4. razvade pri kožuhanju koruze; 5. odkupovanje nevest itd. itd. Večina teh razvad rodi često usodne posledice. Koliko je pretepov in pobojev ob priliki naborov? Do kakih neredności pride često pri čuvanju mrličev in na sedminah?

Kristusov čolnar.

Dalje.

Dobrote, ki jih je papeštvo skozi stoletja izkazovalo človeštvu, so nepregledne. Ker nam je čas kratko odmerjen, omenimo samo glavne.

Papeštvo je božja ustanova in kot taka mora nositi na sebi sledove božanstva. O Ustanovniku pa se bere, da je hodil od kraja do kraja ter je dobrote delil. Tudi papeži so šli tako skozi celo zgodovino, saj so njegovi namestniki. — Navedem samo glavne njihove zasluge za človeštvo.

1. Papeži v obrambi krščanskega zakona.

Papeštvo je poseglo v jedro človeške družbe — v družino. Od družin je odvisna sreča in blagostanje vse družbe; kakršna bode družina, taka bo družba. Vez družine pa je zakon. Zgodovina je pokazala in še vedno priča, da čim višje se ceni zakon, tem srečnejši so narodi. Tam pa, kjer je ta vez zrahljana, ni sreče, ni blagostanja, tam vladajo nezdrave razmere. Jezus Kristus je našel žalostno stanje. Bil je zakon, a kakšen! Moža ni držala nobena vez, žena je bila sužnja, popolnoma odvisna od moževe milosti ali nemilosti. Jezus Kristus je z

odločno zapovedjo posegel v ta nered in je dvignil zakon do časti zakramenta in ga obdaril s posebnimi, za ta stan potrebnimi milostmi. Njegova sv. Cerkev s papeži na čelu se je istotako zavzela za to, da se čast žene in blagostanje otrok zaščiti s svetimi zakramenti.

Proti tem nastopom so se neprestano zaganjale človeške strasti, toda zadele so vselej ob trd odpor. Nikdar ni čuvar Petrove Cerkve klonil niti pred najhujšimi grožnjami in nasiljem.

Dalje sledi.

Najbolje bi bilo, če bi se odpravile vse navedene razvade. Čez noč se ne bodo dale odpraviti, polagoma pa gotovo. V župniji T. (v Slov. krajini) je v letih svetovne vojne takratni kaplan odpravil plesne veselice, godbo na gostijah, sedmine, krstitke itd. Ni šlo čez noč, a je tako dolgo pridigoval, da so ljudje uvideli, da ima prav. Tako je tudi z delom vodstva. Uspehov ne bo rodilo kar prvi dan. Tega tudi želeti ni treba, ker kar hitro vzplamti, hitro ugasne.

— — —

Skrb za lepoto hiše božje, pridobivanje župljanov za zvesto izpolnjevanje verskih dolžnosti, dobrodelnost, delo za katoliški tisk, vzgoja, boj zoper nenravnost, pijančevanje, sovraštvo ter še druge razvade in napake so zadeve, ki spadajo v delokrog župnijskega vodstva KA — tako je bilo rečeno. V gornjih vrsticah je bilo podanih nekaj smernic in ne preostane drugo, ko da se župnijska vodstva z vso vnemo podajo na delo v smislu teh smernic.

Dalje sledi

Iz življenja za življenje

SV. JANEZ BOSKO, PREDHODNIK KATOLIŠKE AKCIJE.

10. Delež svetnikov.

Apostoli katoliške akcije dozorevajo in dozore le v trpljenju. Sv. mati Marjeta je svojega sina novomašnika poklicala k sebi in mu je govorila: »Jaz ne maram in ne pričakujem ničesar od tebe. V uboštvu sem rojena, v uboštvu hočem tudi umreti. Vem, da boš vsak dan molil zame, zdaj za živo, pozneje za mrtvo. To mi zadostuje. Odslej misli le na zveličanje duš, zame opusti vsako skrb. Rečem celo: če bi po nesreči postal bogat, bi te ne marala niti pogledati.« Podobno govori tudi Kristus svojemu apostolu: »Kdor mene pozna pred ljudmi, ga bom tudi jaz spoznal pred svojim Očetom, ki je v nebesih in kdor mene zataji pred ljudmi, ga bom tudi jaz zatajil pred Očetom, ki je v nebesih.« Zgled apostola Petra uči, da je največja nevarnost za to žalostno zatajenje takrat, če bi kdo ne hotel trpeti za Kristusa. Zgled don Boskov pa kaže, da kristjan Kristusa najlepše spoznava v svojem in po svojem trpljenju. Janez Bosko je veliko trpel za duše. Taka je usoda vseh svetnikov. Mestne in cerkvene oblasti so mu prvotno prepovedale zbiranje mladine. Duhovniki so ga tožili na višjem mestu in zahtevali, naj pusti otroke v miru. Drugi nasprotniki so zaničevali in obrekovali njegovo ustanovo, da bi jo že v kali zadušili. Iz maščevanja so mu odvrnili začasno skoraj vso mladino. Zaščitniki pravice, ministri, ga niso marali sprejeti, da bi opravičil pred njimi svoje delo. Poleg teh nasprotnikov, ki so ga mučili po dnevu, so ga nadlegovali hudobni duhovi po noči. Marija je v trpljenju preizkušala in podpirala svojega apostola. Janez Bosko je zmagal vse ovire in vse težave. Delo je rastlo. Ljudstvo je strmelo in proslavljalo don Boska. »Ne meni, Mariji gre čast, mo-

lite zame!« jih je ponižno zavrnil svetnik.

—

KAKŠNA JE TVOJA LJUBEZNIVOST.

Srečaš mlado gospodično ali hčerko »boljših« staršev in seveda jo ljubeznivo pozdraviš, čeprav nimaš nobene prave zveze ž njima. Neuljudno bi bilo, tako si misliš, če bi šel kar tako mirno. Ne zdi se ti pa seveda truda vredno, da bi kako neznatno ženico mimogrede vsaj prijazno pogledal. Prav tako ne zamudiš nobene prilike, da bi kaki mladi gospodični, če le mogoče, napravil kako uslugo, ali ji pokazal pozornost, niti malo pa ti ne pride na misel, da bi ubogi ženici, ki je vsled utrujenosti položila svojo butaro na tla, pomagal butaro zopet dvigniti. Zato te ima svet za človeka, ki pozna uljudnost, in pravijo celo, da si ljubezniv in postrežljiv in morda celo sam to verjameš. In vendar vsa tvoja namišljena ljubeznivost ni drugega kot navadna čutnost.

—

Voziš se na železnici. Sopotnik tujec bi rad imel neka pojasnila in te nagovori. Ti mu komaj odgovoriš in še to tako kratko, da je pogovora takoj konec. Zakaj? Jaz sem rad zase in ne maram praznega klepetanja. Če bi pa globlje pogledali v tvoje srce, tedaj bi morda našli, da si kratkobeseden samo radi tvoje komodnosti, ker se raje udajaš nemoteno svojim fantazijam; ali morda zaradi lenobe, ker hočeš imeti mir in se ti ne ljubi ne poslušati, ne misliti, ne govoriti; ali morda radi tvojega napuha, ker se ti zdi drzno, da te tak neznaten tujec nagovarja; ali morda radi skoposti, ker je tujec bolj slabo oblečen, in se bojiš, da bi ga s svojo ljubeznivostjo opogumil, da bi te poprosil za kako podporo.

Naj bo že kakorkoli, toliko je gotovo, da ljubezniv nisi.

(Vera in življenje.)

Kakor hrasti v viharju . . .

(Za vero očetov.)

Po Strachwitzu priredil Kolenc Fr.

Dalje.

19.

Po županikovi smrti je župan prevzel upravo cerkve, župnišča, cerkvene posesti. Polastil se je tudi pohištva obeh kaplanov. In tako je postal Heiligenberg prava sirota. Župan je mislil, da bo našel kakega mladega duhovnika, ki bi ga častihlepnost zavedla, da bi odpadel in prevzel župnijske posle. Njegov trud je bil brezuspešen.

Katoličani so se čutili, ko da več niso v pravi domovini. Bili so ko otroci brez očeta in matere. Drug pri drugem so iskali tolažbo. Tajno so se zbirali kot prvi kristjani in so opravljali verske pobožnosti. Najčešče so se zbrali pri vdovi Wilding. Ob večerih so drug za drugim prihajali k njej. Obiskali so jo zlasti tisti, ki so bili v kaki stiski. Ona jih je zasliševala, stari Jakob pa je čečkal skrivne znake v svojo beležnico. Tu je na-

Pridi, oče, in krsti me!

(Zamorski poglavar piše škofu.)

Tudi v Vzhodni Afriki morajo misijonarji — kakor povsod — premagovati pri svojem delu silne težave, ki včasih za nekaj časa ustavijo njihov polet, ali ga vsaj zmanjšajo. Silno praznoverje, ki so mu podvrženi poganski prebivalci, črnci še prav posebno, prepreči večkrat misijonarju plodovito delo. Tako je bil vznemirjen tudi apost. prefekt iz Taganjike, ko je v njegovi misijonski šoli nenadoma, po nekaj urah silovite mrzlice, umrl sin zamorskega

Kaj moramo znati iz katekizma?

Dalje.

Peta božja zapoved. — Ne ubijaj.

Kar ni človekovo, tega se on po božjem in naravnem zakonu ne sme polastiti, niti ne sme take stvari poškodovati ali uničiti. Če to stori, ima greh.

Življenja si ni dal človek sam, marveč mu ga je dal Bog. Tako življenje ni človekova last, marveč božja. Iz tega sledi, da človek niti z lastnim, niti z življenjem svojega bližnjega ne sme po svoji volji razpolagati. To je naglasil tudi Bog, ko je dal peto zapoved (prepoved): Ne ubijaj!

Kaj prepoveduje Bog v peti zapovedi?

V peti zapovedi Bog prepoveduje, sebi ali bližnjemu škodovati na telesu ali na duši.

Kakor Bog na eni strani zapoveduje ljubezen do lastne osebe in do bližnjega (»Ljubi svojega bližnjega kakor samega sebe!«), tako prepoveduje vse, kar bi bilo v škodo lastnemu ali življenju bližnjega. In ker ima človek telo in dušo, se Bog v prepovedi ozira na oboje in prepoveduje škodovanje na telesu in duši.

Kdo škoduje sebi na telesu?

Na telesu sebi škoduje, kdor se sam rani ali umori ali si krajša življenje.

Greh ima človek, če v nevarnost postavlja svoje življenje. Nevarnost je takrat, če človek s precejšnjo verjetnostjo lahko računi, da se bo ponesrečil. V tako nevarnost se podajajo n. pr. hribolazci, ki niso vajeni plezanja, če plezajo po zelo strmih skalah nad prepadi; kopalci, ki ne znajo dobro plavati, če se podajo v globoko ali zelo

---

poglavarja prav iz tistih krajev, kjer je bilo največ očitanj ter napačnih sodb o katol. veri. Zato je bil tembolj presenečen, ko je nekaj dni po tem dogodku prejel od starega poglavarja — očeta umrlega sinčka — sledeče pismo: »Iz srca ljubljeni oče! Danes Ti pišem zaradi smrti svojega sina. Ko sem zvedel za njegovo smrt, sem mnogo pretrpel, toda to trpljenje je prešlo v telo mojega sina. Za njegovo dušo se nisem bal, saj sem vedel, da je krščen. Naša domovina ni tukaj na tej zemlji, ona je v nebesih. Oče, redil en križ: bolnik želi sveto popotnico. Tam je načečkal tri križe: družino je obiskala smrt. Spet je z muko narisal vrček za oblivanje: krst, ali dva prstana: poroka. Na eni strani je naslikal dvajset sveč: znak za dvajset otrok, ki so željno pričakovali dan prvega sv obhajila. Verniki torej le niso bili čisto zapuščeni.

Veliko razburjenje je vzbudila v grajski kleti vest, ki so jo nekega dne prinesli časopisi, da je v Heiligenbergu umrla neka perica, sprevidena s sv. zakramenti za umirajoče. Kdo ji je podelil sv. zakramente? In kedaj se je moglo to zgoditi? Vprašali so zdravnika, zaslišali bolničarko. Doznali niso nič. Da se ne bi moglo primeriti kaj podobnega, je župan postavil stražo pred hišo, v kateri je kdo močno obolel. Straža je morala paziti, da ne bi šla v hišo kaka oseba v talarju. Niti sledu o taki osebi. Le enkrat je nočni čuvaj sporočil, da je tu in tam obiskal katero hišo neki gozdar, najbrž kak sorodnik. Niti sledu o kakem duhovniku in vendar se je slišalo o podeljevanju krsta in drugih zakramentov. Kdo jih je delil? Kdo je hodil nalik Odrešenika med zapuščenimi verniki? . . .

deročo vodo; šoferji, piloti, ki niso zelo dobro izvežbani, če nastopajo v divjih tekmah.

V nevarnost sme postaviti človek življenje le takrat, ko se je treba žrtvovati za višje dobrine, n. pr. duhovnik in zdravnik pri bolniku z nalezljivo boleznijo; vojak v boju za domovino. Junaki take požrtvovalnosti so zlasti duhovniki, sestre in bratje, ki strežejo gobavcem. Njihovo življenje je vedno v nevarnosti, a to izpostavljanje življenja v nevarnost ni greh, ker vršijo velika dela ljubezni.

Zelo hudo greši, kdor stori samomor. Kolikokrat se sliši danes, v dobi samoumorov: »Prav je imel«, ali »prav je imela, na svetu tako ni nič dobrega!« Kako pogrešna je ta sodba! Samoumor je greh, najsi ga je storil kdo še v tako veliki stiski, nesreči ali bolezni. Samoumorilec greši zoper Boga, ki je gospodar življenja in smrti; zoper svojo dušo, ki jo pahne v pogubo; zoper soljudi, ki jim napravi žalost in škodo.

Greši človek tudi v slučaju, če se udaja strastem, ki škodujejo zdravju in krajšajo življenje. Ena najhujših takih strasti je nezmerno uživanje opojnih pijač. Pijanci v veliki meri grešijo zoper peto božjo zapoved.

Poleg telesa ima človek dušo. Kakor človek sebi na telesu ne sme škodovati, tako tudi na duši ne.

Kdo škoduje sebi na duši?

Na duši sebi škoduje, kdor greši.

Duši škodi vsak greh. Že najmanjši greh jo omadežuje in kliče nad njo božjo kazen. Smrtni greh pa je smrt duše, ker jo pahne v večno pogubo.

Prepoved: »Ne ubijaj!« imej vedno pred očmi in jo zvesto izpolnjuj. Skrbi za telesno, zlasti za dušno zdravje in življenje!

Dalje sledi.

Nekega večera se je pri gospej Wilding vršil zaupniški sestanek. Po dnevu je bila v bližnji vasi na delu. Tam je dobila pri svojih sorodnikih nekega grofovskega gozdarja in se je z njim razgovarjala nad eno uro. In sedaj je dajala navodila, ki jih je dobila od gozdarja.

Grof je bil že dvakrat obsojen na denarno kazen, ker je bil obtožen, da sprejema duhovnike in da ščiti nekega duhovnika, ki si je brez vladinega dovoljenja prisvojil župnijske pravice. Grof je brez prigovora plačal kazen in je v gradu skrival kaplana Zieglerja — gozdarja.

Za noč 29. junija se je pripravljala v grajski kapeli velika slavnost — prvo sv. obhajilo otrok. Gospa Wilding je ravno o tem govorila. Prisotni so jo molče poslušali. Potem so se pomenili o vsem potrebnem. Največ skrbi jim je povzročala hči debelega svetnika. On je prestopil k starokatolikom, mati in deklica pa sta ostali katoličanki. Kaj storiti? Če svetnik dozna, kaj se pripravlja, bo kaplana izdal. Če drugače ne bo šlo, bodo morali Marico izključiti.

— Ne, mama! — je zaklicala Anica, ki je sedela poleg matere in je poslušala ves razgovor.

poslušaj me: podeli še tudi meni krst, da bo ob smrti tudi mene sprejel Bog k sebi. — Moj oče, moja mati, vsi moji otroci so mrtvi. Na zavrzi te moje prošnje, moja želja je, da bi umrl v Tvojih rokah, da bi me Ti pokopal, kakor si mojega sina. Že nekaj dni sem precej slaboten, pridi in podeli mi krst še to leto. Že sedem let sem katehumen, živim po veri, zapustil sem naše domače navade ter služim samo Bogu. Zakaj bi še torej moral čakati na krst? Vendar Ti ne želiš, da bi mi umrli brez svetega krsta? In mi, ali bomo

O z n a n i l a

MARIBOR:

Stolna župnija.

Oznanilo:

V nedeljo dne 3. junija ob pol 10. uri ni pridige, ob 10. uri je le tiha sv. maša. — Popoldne ob 17. uri bo pobožnost v čast presv. Srcu Jez. s pridigo in litanije s sv. blagoslovoma. Pred zadnjim sv. blagoslovom se vrši darovanje za škofijsko dijaško semenišče.

Prihodnji petek je praznik presv. Srca Jez., zato bo ob 6. uri peta blagoslovna sv. maša pri oltarju Srca Jez., ob koncu litanije in skupna posvetitev božjemu Srcu.Posvetitev se bo opravila tudi pri večernem sv. blagoslovu. Ta dan ali v nedeljo po tem prazniku prejmejo verniki popolni odpustek, če vredno prejmejo sv. zakramente ter molijo po namenu sv. Očeta.

Apostolstvo mož za stolno župnijo ima v nedeljo dne 3. junija svojo skupno mesečno pobožnost: ob 6. uri pridiga za može in nato med sv. mašo ob pol 7. uri pri glavnem oltarju skupno sv. obhajilo.

Deški Marijin vrtec ima v soboto dne 2. junija svoj zadnji letošnji nauk, pri katerem se blagoslovi nova zastava Marijinega vrtca in izvrši obdaritev najzvestejših obiskovalcev naukov; v nedeljo bo ob pol 8. uri skupno sv. obhajilo, nato pa se fotografirajo z novo zastavo dečki-jubilanti, ki so člani Mar. vrtca od njegove ustanovitve. Pridite!

Ljudsko gibanje:

Krščenih je bilo zadnji teden 12 novorojencev in sicer: Jelena Dobrajc, Vilko Leskošek, Ivan Štupnik, Milan Ivanuša, Stanko Ulbl, Slavko Najvirt, Marija Vogrin, Marija Gube, Karol Jožef Hernah, Erika Duchek, Helena Koletnik, Milan Miran Ralca.

Poročila sta se: Kašpar Josip, trgovec, Magdalenska ulica 91, in Eleonora Gottlieb, prod., Vojašnika 1. Bilo srečno!

Umrli so: Ivan Mikluš, sodnik, Smetanova 34. — Angel Matija zid. pom., Koroška 82, 94 let. — Sichmann Hedvika, zas., Slovenska 40, 84 let. N. p. v m.!

—

večno živali? Na svidenje, oče! Tvoj sin: poglavar Sabiko. — (Eides.)

Spreobrnjeni nadškof o Indiji.

Nadškof Jakobita M. Ivanios, ki je lani prestopil v kat. vero, je obiskal svojega očeta v Rimu in večja mesta v Evropi. V katedrali v Londonu je govoril o Indiji sledeče: »Bog povsod dela in jaz mislim, da se v Indiji že pripravlja obče spreobrnenje v katol. Cerkev. V tej zemlji je vedno mnogo ljudi, ki žive sveto življenje samozataje; ljudje, ki se odrečejo samemu sebi, ki jim je to življenska

— Marica mora iti k svetemu obhajilu, drugače bo žalostna.

Med tem se je stari Jakob oglasil:

— Mislim, da bo zadeva tako najbolje rešena, če bo šla Marica čez nedeljo in praznik na obisk k sorodnikom, ki so pol ure daleč od mesta. Od tam jo bomo lahko spravili v grad, ne da bi svetnik kaj opazil.

S predlogom so vsi soglašali. Potem so še govorili o svečah in belih oblekah ter o drugih stvareh, ki jih bo treba skrivaj spraviti v grad.

Po razgovoru so se razšli. Na ulici niso srečali niti nočnega čuvaja, niti orožnika.

Za soboto po opisanem sestanku je grofica Helena povabila male šolarke v grad na južino. V mestecu je zavladalo obče začudenje, ko je hodil grofovski sluga z vabilom od hiše do hiše. Povabljenih je bilo dvanajst deklic. Zakaj ravno dvanajst? Vsa zadeva je bila skrivnostna, le deklice in njihove matere so slutile, za kaj gre.

Deklice so se zbrale pri Anici in so se pod njenim vodstvom podale v grad. Med njimi je bila tudi svetnikova Marica. Ko so šolarke prestopile grajski prag, so se vrata za njimi zaprla.

Cerkev sv. Alozija.

Oznanilo:

Mesečni shod za junij bo na Alojzijevo nedeljo dne 17. junija in ne kakor redno prvo mesečno nedeljo. Drugo nedeljo dne 10. junija bo popoldne slovesna krstna obnova z govorom, skupnimi molitvami, zahvalno pesmijo, petimi litanijami in blagoslovom. Knjižico o krstnem obredu in o krstni obnovi dobite pri g. špiritualu ali v Tiskarni sv. Cirila. Cena 2 Din.

—

Frančiškanska župnija.

Oznanilo:

Našo »lepo nedeljo« bodo tihe sv. maše od 4. do 9. ure, takoj po procesiji in ob pol 12. uri. Ob 7 slovesna služba božja, ob pol 8 tiha šolarska sv. maša, ob 8 se začne procesija. Gre po Aleksandrovi cesti, Tomšičevem drevoredu, Ciril-Metodovi ulici na Trg svobode in se konča v baziliki. Šolska mladina in društva se razvrste po običajnem redu. — Popoldne bo ob pol 15 sv. križev pot, ob 15 pridiga v čast presv. Srcu Jez., pete litanije in darovanje za škofijsko dijaško semenišče. — Ob delavnikih zjutraj ob pol 6 in zvečer ob 18 pridige v pripravo za praznik kresv. Srca. V petek ob 6 slovesna služba božja.

Ljudsko gibanje:

Krst: Postružnik Ivana.

Poroke: Očišnik Jožef, trg. pom., in Rader Roza, prod., Meljski hrib 56. — Soršak Frančišek, kovač, in Verdnik Matilda, pos. hči, Mlinska 7. Bilo srečno!

Pogrebi: Pernek Jakob, vin., 63 let, Počehova 21. — Rojko Marija, zas., 95 let, Kopitarjeva 12. — Toplak Anton, mizar, 62 let, Meljski hrib 6. — Pirch Karol, pos., 50 let, Tomšičeva ulica 12.

Društva:

»Danica«, narodno, glasbeno in pevsko društvo, je imelo svoj prvi občni zbor. V odbor so bili voljeni gg. Žebot Franjo, Golež Franjo, Felser Ivan, P. Rupert Suhač, Bauman Vinko in Jamšek Frančišek, za duh. voditelja P. Valerijan. V posamezne odseke gg. Germ Frančišek, Lubič Frančišek in Horvat Frančišek. Daj Bog svoj blagoslov v procvit in razvoj!

Skupno sv. obhajilo frančiškove mladine bo dne 1. junija ob 6. uri v frančiškovi kapeli.

Deklicam je prišla nasproti Helena. Bila je vsa srečna, ko je zagledala pred seboj vesele dekliške obrazke.

Helena je deklice peljala po marmornatih stopnicah v veliko dvorano, od tam pa v svojo sobo. Deklice so se stresle od strahu, ko so zaslišale s stene moški glas:

— Kake smeti so to?

Kmalu pa jim je zaigral smeh na ustnicah, ko so zagledale v kletki papigo, ki jih je sedaj, posnemaje nežni Helenin glas, pozdravila:

— Dober dan, ljubi gostje!

Helena je peljala deklice na drugo stran sobe.

— Aa! — so deklice ostrmele.

Pred seboj so zagledale oltar lurške Matere božje. Bil je ves v cvetju.

Sredi splošnega začudenja se je pojavil pred oltarjem ljubljenec otrok — gospod kaplan Ziegler in se je ljubeznivo nasmehnil. Obrazki so zažareli od veselja. Kaplan je spregovoril:

— Ljube deklice! Čez osem dni bote srečne. Prejele bote ljubega Jezusa v svoje srce.

Nato jim je govoril o Jezusu in jih je prosil,

naloga. Upam in verujem, da bodo ti ljudje skoraj našli pot v katoliško Cerkev. V zadnjih 10 letih se je prebivalstvo Indije povečalo za 10% in število katolikov je narastlo za 24%. L. 1931 je bilo v skupni Indiji 3,682.133 katolikov s 3762 duhovniki, 820 redovniških mož, 7535 sester, 1740 cerkev, 50 velikih in malih semenišč, 5158 narodnih in srednjih šol in 377 sirotišnic. Danes je to število mnogo večje.

30.000 mož in fantov v nočni procesiji.

V Amsterdamu na Holandskem priredijo može in fantje vsako

K nedeljski procesiji sv. Reš. Telesa pridite že pred pol 8. uro v belih oblekcah in uniformah!

Slovesen sprejem v Zvezo frančiškove mladine bo na praznik presv. Srca Jez. dne 8. junija, v petek zvečer ob pol 6. uri v baziliki M. M.

Frančiškova mladina priredi v nedeljo dne 3. junija ob pol petih popoldne v dvorani Zadružne gospodarske banke žaloigro »Vestalka« v petih dejanjih. Dejanje se vrši v Rimu za časa cesarja Nerona. Vstopnine ni. Prostovoljne prispevke za kritje stroškov blagohotno sprejmemo. K obilni udeležbi vabimo prav vljudno!

—

Magdalenska župnija.

Oznanilo:

Prihodnjo nedeljo se vrši telovska procesija. Ob osmih peta sv. maša, po maši procesija po običajnem redu, po procesiji tiha sv. maša. — Po večernicah nauk za Marijino družbo. Sprejem v Marijin vrtec se preloži na 24. junij.

Ljudsko gibanje:

Krsti: Sonja Klampfer, Evelina Knuplež, Jožef Krašna, Hermenegild Dreo.

Porok ni bilo.

Umrla: Lisec Marija, vdova, Verstovškova ulica 4, stara 89 let. N. v m. p.!

—

Svetišče presv. Srca.

Oznanilo:

Milostna devetdnevnica na čast presv. Srcu se vrši od 31. maja do 8. junija t. l. Vsak večer ob pol 8. uri govor iz molitvenika presv. Srca z blagoslovom.

— —

CELJE:

Mestna župnija sv. Danijela.

Ljudsko gibanje:

Krščeni: Huš Janez, Gaber Ana, Bratina Erik, Črešnar Maksimilijan, Ocvirk Marijan, Pukmajster Josip, Esih Ana in Korošec Magdalena.

Poročeni: Mikuš Marijan, davčni ur., in Presečnik Marija, zas., Gornjigrad. — Jamšek Josip, šofer, in Melcher Karolina, del., Ložnica. — Koštomaj Anton, zas. ur., in Gračnar Ivana, Gaberje. — Šimenc Ignac, ščetar, in Višner Marija, šiv. — Mlinar Stanislav, zlatar, in Verbič Franciska, zas. — Stante Alojzij, del., in Krajnc Štefanija, del. — Jager Josip, zidar na Lopati, in Ribežl Marija, pos. hči na Dobrovi. — Navodnik Janez,

---

leto nočno »tiho« procesijo. Vršila se je tudi letos. Udeležilo se je je 30.000 mož in fantov. Procesija se je začela ob enih po polnoči in se je končala ob petih zjutraj. Udeleženci so tiho korakali po amsterdamskih ulicah. Po procesiji so napolnili vse katoliške cerkve, prisostvovali so sv. mašam in so prejeli sv. zakramente.

Prošnja evangeličanskih pastorjev na papeža.

Iz Nemčije je poslalo 600 evangeličanskih duhovnikov papežu pismo, v katerem ga prosijo za sprejem v kat. Cerkev.

da se morajo lepo pripraviti za prvo sv. obhajilo. Opozoril jih je tudi, da ne smejo nič govoriti o tej slovesnosti, ker bi jo nasprotniki preprečili.

Deklice so obljubile, da bodo storile vse, kar jim je gospod kaplan naročil.

Helena je med kaplanovim govorom pripravila kavo. Ko je kaplan končal, je povabila njega in deklice na južino.

Za mizo je bil velik živžav. Kaplan in Helena sta tako zabavala male goste, da so se deklice čutile v devetih nebesih.

Proti večeru je kaplan še enkrat opozoril deklice, naj molčijo o vsem, na kar so se šolarke poslovile in odšle.

20.

V salonu gospe Terezije danes ni bil pobrisan prah. To je bil nenavaden slučaj. Jozefina je nekam nevoljno opazovala gospo in ji je govoričila:

— Gospa, ne ravnate prav in gospod kaplan ne bo z vami zadovoljen.

Vdova se je nasmehnila. Nataknila je rokavice in odvrnila:

Dalje sledi.

pos., in Godec roj. Kranjc, pos., Šoštanj. — Toff Josip, gost. v Mežici, in Essig Marica, pos. hči v Celju. — Bilo srečno! Umrli: Trebičnik Metod, del., 35 let. — Cverlin Ivan, gost. iz Mestinja, 56 l. — Vračun Alojzij, del., 45 let. — Gregorčič Ignac, tesar, 47 let. — Velenšek Marija, pos. hči na Ostrožnem, 39 let. — Jurc Jožef, obč. revež iz Novecerkve, 78 let. — Vengust Uršula, prevž. iz Dobovca, 66 let. — Zdolšek Martin, naduč. v p., 74 let. — 1 novorojenec. N. v m. p.!

— —

TRBOVLJE:

Oznanilo:

Apostolstvo mož in fantovska kongregacija med prvo sv. mašo skupno sveto obhajilo. Ob devetih slovesna sv. maša in procesija z Najsvetejšim v Hrastniku. Meseca junija bo vsak dan v tednu ob pol šestih, v nedeljo pa pred večernicami premišljevanje o presv. Srcu Jez.

Prvo sv. obhajilo: 4. junija: šola pri Sv. Katarini; 5. junija: dekliška Trbovlje trg; 6. junija: deška Trbovlje trg; 7. junija: deška Vode in 8. junija: dekliška Vode.

V nedeljo 10. junija popoldan v Društvenem domu: evharistična proslava za prvoobhajance. Starši posebno vabljeni.

Ljudsko gibanje:
(od 6. do 27. maja)

Rojenih 12 zakonskih in 2 nez. otroka.

Poročeni: Sotlar Franc, rudar, in Ačkun Lojzka, zas. — Božič Alojz, klepar, in Božič Regina, pos. — Drobež Polde, rudar, in Kramar Marija, zas. — Kerle Jakob, brivec, in Prešeren Franja, plet. —Obreza Ivan, rudar, in Briner Terezija, del. — Hribšek Albert, rudar, in Zupan Nežica, zas. — Bilo srečno!

Umrli: Sihur Josip, rudar, 65 let. — Reher Emilija (samomor), 19 let. — Pintar Marija, rud. žena, 36 let. — Merdavs Hinko, rud. podur., 74 let. Trije mali otroci. — Naj počivajo v miru!

Kronika naših župnij

Nadžupnija Laško.

je ena najstarejših župnij v škofiji, spada med pražupnije. Njen obseg je bil nekdaj še večji, kakor je sedaj obseg cele dekanije; k župniji je pripadala celo župnija Radeče v ljubljanski škofiji. Župnije, ki tvorijo zdaj dekanijo, razen Trbovelj, so bile nekdaj samo podružnice župnije Laško. Tekom časa so postale podružnice samostojne župnije in s tem pripomogle svoji materi do časti nadžupnije. Župnija tudi ni spadala vedno k lavantinski škofiji, menjala je večkrat škofe, šteli so jo za svojo oglejski patriarhi, goriški nadškofi in ljubljanski škofi. Zgodovinske podatke o župniji sta zbrala Janez Gajšneg v svoji latinski kroniki, Ignaz Orožen, bivši stolni prošt in laški rojak pa v svoji nemški. Župnija ime res častitljivo preteklost za seboj.

Četudi pa nima župnija tačas več nekdanjega obsega, je vendar še ena največjih župnij v škofiji, pa tudi ena najbolj težavnih po hribovitem svetu. Farna cerkev je približno v središču župnije, ki se ob obeh straneh Savinje razprostira več kakor dve ure hoda na vsako stran.

Župnija ima šest podružnic: 1. podružnica Sv. Mohorja, prenovljena in oskrbljena z ubranimi bronastimi zvonovi; 2. Sv. Mihaela z dvema zvonikoma na griču, raz katerega tako prijazno pozdravlja vse, ki se Laškemu bližajo iz katerekoli strani; ta podružnica je bila nekdaj daleč naokrog celo po Hrvaškem in bivšem Kranjskem znana romarska cerkev, a tudi še današnje dni se jih ob Šmihelovem lepo število zbere iz sosednjih župnij; 3. na griču ob Savinji leži prijazna cerkvice Marijagradec s slovečimi freskami; 4. nad pokopališčem s hriba dol zre cerkvica Sv. Krištofa; 5. v kotu med Sv. Krištofom in Sv. Mihaelom se nahaja cerkvica Sv. Katarine; 6. ob meji proti Celju v Tremerjih je pa cerkvica Sv. Lukeža. Največkrat je opravilo pri Sv. Mohorju. — Župnija šteje 4600 du. Dušno pastirstvo oskrbujeta nadžupnik dr. Fr. Kruljc (dekan) in kaplan Vincenc Holcman.

Mesto Laško je sedež srezkega načelstva, sodnije, davčne uprave, finančne kontrole in drugih uradov. V mestu nastajajo zadnji čas nova industrijska podjetja, tekstilna v nekdanjem pivovarniškem poslopju že deluje, zgradba novega pivovarniškega poslopja na levem bregu Savinje pa se bliža svojemu koncu. V bližini mesta ima tudi rudnik Hudajama, ki daje prvovrsten premog, svoje uradne prostore, v mestu samem pa rudnik Trobendol, kjer kopljejo najboljši premog. Poseben sloves pa dajejo mestu toplice. Za dvig toplic se je zadnja leta veliko storilo. Toplice so celo leto odprte in imajo svojega zdravnika. Okolica se peča s kmetijstvom, predvsem z živinorejo. Posebnost pri Laškem je tudi velikanski, po amerikanskem sistemu zgrajen transformator falske elektrarne.

Versko življenje pospešujejo v župniji: enkrat III. red. Ta šteje 411 udov in delujejo tudi karitativno. Zbral in razdelil je od prevrata sem med uboge nad 30.000 Din. Živahno delujeta tudi fantovska in dekliška Marijina družba. Razen teh organizacij so na delu: Br. presv. Srca Jez. in Srca Marijinega s 35 udi, zadnji čas se lepo širi društvo za razširjenje svete vere. Največ zaslug ima za to nekaj vnetih Marijinih družbenk. Tudi Apostolstvo mož in fantov ima svoje zastopnike v fari. Katoliška akcija je organizirana, svoj mesečni sestanek ima zadnjo nedeljo v mesecu po prvem sv. opravilu. Svoj dom imajo verske organizacije v dvorani župnišča. Svetih obhajil se razdeli letno okrog 34 tisoč. Leta 1933 je bilo rojenih 122, umrlo jih je 66, poročenih pa je bilo 29 parov. V faro prihaja 70 Bogoljubov, 108 Glasnikov, 170 Slovenskih gospodarjev, 75 izvodov Cvetja, 40 izvodov Domoljuba. Prav delavno je tudi Salezijansko sotrudništvo, ki je že spravilo lepo število Salezijanskih vestnikov in salezijanskih knjižic v faro. »Nedelja« je našla v sestrah Kuntara požrtvovalni raznašalki, z nenavadno vnemo skušata ob nedeljah 70 izvodov »Nedelje« faranom oddati. Daj Bog, da ohrani fara v sebi vernega duha in da se ravnajo farani po načelih svete katoliške vere!

— — —

Prevorje. Župnik Jožef Prenik. Število duš 1100. Lani je bilo: 26 krstov, 24 pogrebov in 6 porok. Svetih obhajil je bilo 5000. — Versko življenje se je začelo po izredno vnetem prizadevanju novega dušnega pastirja zelo lepo razvijati. — KA še ni organizirana.

Sv. Vid na Planini. Župnik Jernej Vurkeljc. Število duš 2004. Cerkev je bila postavljena v sredi 15. stoletja. — Versko življenje pospešujejo bratovščine in družbe, ki imajo lepo število udov. Marijina dr. za fante šteje 80 članov, Marijina dr. za dekleta pa 402. V Apostolstvu mož je 164 mož in fantov. — KA še ni osnovana.

Zagorje. Župnik Jurij Pribožič. Število duš 591. — Cerkev je iz druge polovice 17. stoletja. V njej kraljuje »Zagorska Mati božja«, ki jo leto za letom obiščejo tisoči pobožnih romarjev od blizu in daleč, iz slovenskih in hrvaških krajev. — Duhovno življenje: III. red 12, Dr. vednega češčenja 115, Br. Srca Jez. in Mar. 300 vpisanih, Br. živega rožnega venca 8, Br. karmelske Matere božje 9, Marijina družba za dekleta 70. — KA še ni osnovana.

Za našo deco

Hrepenenje po luči.

Misijonar je končal pouk o sv. veri. Čez dva dni naj bi prejeli mladi pagani sv. krst. Tedaj pa stopi pred patra 16leten mladenič in ga prosi, če bi hotel tudi njega sprejeti med novokrščence in mu podeliti zakrament prerojenj. Iz njegovega obraza je sijalo veliko hrepenenje.

Misijonar mu pa pravi: »Ti vendar veš, kako tvoja babica besno

sovraži krščansko vero. Stara je in bogata, pa ti ne bo ničesar zapustila, če postaneš kristjan.«

»Dediščini se rad odpovem«. reče mladenič odločno.

»Potem pa še tole«, pravi pater, »s krstom ne gre tako hitro. Kdor hoče biti krščen, mora biti prej dobro poučen v veri.«

»Pater«, vzklikne mladenič »katekizem in molitvice znam že na pamet.«

Radovedno ga prične misijonar izpraševati in na veliko njegovo začudenje je odgovoril gladko na vsako vprašanje.

»Kje si se pa vendar vse to naučil?« vpraša duhovnik pagana osupnjen.

»Za vratmi«, pravi mladi pagan; »počepnil sem v kot in sem vsak dan prisluškoval, ko si ti poučeval. Vse sem si dobro zapomnil. Zvečer pa sem v postelji še enkrat vse ponovil, kar sem bil slišal.«

Ko je videl misijonar v mladeničevem srcu tako veliko hrepenenje po luči sv. vere in sv. krstu, mu je z ostalimi vred dva dni pozneje podelil zakrament prerojenja v božjega otroka.

— —

Katoliški pojavi

Iz tajništva KA v Mariboru. Dne 24. maja se je osnovala KA v Žusmu. G. župnik ob tej priliki sporoča: »Kot prvo delo se je določilo oskrbovanje revežev po vzoru prvih kristjanov. Sestanki bodo vsako prvo nedeljo po večernicah.« — Še nekaj navodil k delu župnijskih odborov KA za treznost: V prejšnji številki je bilo naglašeno, naj bi se župnijski odbori meseca junija posvetili delu za treznost in je bilo podanih za to delo nekaj namigov. K temu dodajemo še sledeče: Člani župnijskega odbora in sveta KA naj priredijo posebno molitveno uro za spreobrnenje pijancev in podivjancev. Vplivajo naj na gostilničarje, da ne bodo pri točenju pijač grešili proti treznosti. Pazijo naj, da se pravočasno preprečijo razni izgredi, o vseh morebitnih prestopkih pa naj poročajo pristojni oblasti. — Škofijsko vodstvo društva »Krščanska šola« bo v doglednem času poslalo vsem čč. župnijskim uradom okrožnico s prošnjo, naj bi se v vseh župnijah poživile podružnice »Krščanske šole« in naj bi se vsi starši zainteresirali za vzgojna vprašanja. Tajništvo okrožnico vnaprej prav toplo priporoča.

40letnica »Danice«. Katoliško akademsko društvo »Danica« je preteklo nedeljo proslavilo 40letnico svojega obstoja. Proslava je potekla v znamenju moči katoliškega duha. Začela se je s službo božjo. Maševal in pridigal je prevzišeni škof dr. Srebrnič, častni član »Danice«. V govoru je postavil tri avtoritete, v katere mora brezpogojno zaupati katoliški razumnik, namreč Boga, Marijo in sv. očeta v Rimu. Po službi božji je bilo v unionski dvorani slavnostno zborovanje. Na zborovanju so bili izrečeni pozdravi društvu, g. dr. Gosar pa je govoril o nalogah katoliških laikov v sedanji dobi. Na zborovanju je bil ljubljanski vladika dr. Rožman izvoljen za častnega člana. Z zborovanja so bile poslane udanostne brzojavke sv. očetu, kralju in nadškofu dr. Jegliču.

Množice spreobrnjencev. V apostolskem vikarijatu Ruanda (bivša nemška Vzhodna Afrika, sedaj pod belgijskim pokroviteljstvom) je bilo lani 33.000 novokrščencev; 85.000 oseb se je pa nanovo priglasilo s prošnjo za sprejem v sveto kat. Cerkev. Ves vikarijat ima sedaj 118.000 katoličanov. Beli očetje, ki tam misijonarijo, bodo dobi-

li pomoč v domačinih, ki se pripravljajo na duhovski poklic.

Razna obvestila.

Dom duhovnih vaj pri sv. Jožefu nad Celjem. Tridnevni tečaj oddeljenih duhovnih vaj se bo vršil: Za dekleta: začetek v soboto dne 2. junija ob 6 zvečer. Za žene: začetek v soboto dne 23. junija, ob 6 zvečer. — Vsak tečaj traja tri polne dni, h katerim se ne šteje začetni dan zvečer ter se konča zjutraj ob 6 po dopolnjenih treh polnih dnevih. Oskrbovalnina je za ves tečaj 75 Din. Če želijo večje skupine deklet ali žena iz ene župnije, imeti lasten tečaj, naj se pravočasno naznanijo.

Krščanska ženska zveza za Maribor in okolico naznanja, da priredi dne 7. in 8. julija romanje v slovenski Lurd — v Rajhenburg. Vsi, ki bi se radi udeležili romanja, se naj prijavijo do 16. junija na naslov: Bauman Katarina, predsednica Krščanske ženske zveze v Mariborru, Cvetlična ulica 23, ali pa se osebno prijavijo v društveni pisarni, ki posluje na Aleksandrovi cesti 6 I vsako sredo in vsako soboto od 8. do 10. ure dopoldne in od 2. do 4. ure popoldne. Vožnja tja in nazaj stane samo 50 Din. Vsak udeleženec mora plačati ob priglasitvi znesek 25 Din. Ostalih 25 Din pa najpozneje do 1. julija. Romanja se lahko udeležijo tudi možje in fantje. Pričakujemo od strani Marijinih družb in Marijinih častilcev prav obilno udeležbo. -- Odbor.

Točno 1000 cerkvenih pesmi se nahaja v Vencu sv. pesmi. V Vencu se nahajajo pesmi za vse različne prilike, za sv. mašo, za popoldansko službo božjo, za advent, božič ,veliko noč, za praznike raznih svetnikov, za posebne prilike, kot pri poroki, pri pogrebu, pri misijonih, novomašnikom, za birmo, za nove orglje, za razne cerkvene bratovščine itd. Pesmi se lahko uporabljajo tudi za citate v cerkvenih govorih, za deklamacije pri raznih prireditvah. Prepevaj Gospodu vsa zemlja, pravi sv. pismo. Kakor smo sv. pismo dali narodu po lastnih cenah, tako dajemo tudi to knjigo, ki je enaka po obsegu (ima 532 strani), po enakih cenah: broširan izvod 6 Din, v polplatno vezan 8 Din, v celo platno vezan 15 Din, poštnina posebej. — Organisti, ker ste junaki, poiščite na te pesmi melodije, pa boste imeli za vsako priliko primerno pesem! — Venec svetih pesmi se naročna pri Tiskarni sv. Cirila v Mariboru.

Svetnica kmetske grude sv. Bernardka. Katoliški Slovenci! Sv. Bernarko, ki je bila lani dne 8. decembra slovesno proglašena za svetnico, moramo poznati! Ona je, kakor ena izmed nas, vse lažje bodemo Bogu dopadljivo živeli, vse bolj bomo živeli z zaupanjem, kako je tudi nam mogoče, da se izpopolnjujemo v svetosti! Knjiga Sv. Bernardka je samostojno delo duhovnika Alojzija Juranoviča, ki je sam romal po vseh teh krajih, ki jih popisuje. Brali jo boste z zanimanjem, ker je kakor lepa povest

mladega dekleta. V knjigi je tudi 32 slik na umetniškem papirju tiskanih. Vsi bivši in letošnji lurški romarji jo bodo gotovo radi kupili, saj ni lepšega in cenejšega spominka na te svete kraje. To knjigo bomo letos poslali tudi v posebni lepi vezavi v Lourd s slovenskimi romarji, da tudi na ta način Slovenci počastimo spomin sv. Bernardke. Cena knjigi je: broširana 24 Din, vezana 34 Din in se naroča pri Tiskarni sv. Cirila v Mariboru.

Za junij: Kratko vsakdnevno premišljevanje v mesecu juniju nudi knjiga: **»Presveto Srce Jezusovo«**, spisal J. M. Knjiga stane vezana 20 Din, broširana 14 Din in se naroča v Tiskarni sv. Cirila v Mariboru.

Koledar od 3. do 9. junija.

3. junij, 2. pobinkoštna nedelja: Klotilda. — 4. junij, pondeljek: Frančišek Karač. — 5. junij, torek: Bonifacij, mučenik in škof. — 6. junij, sreda: Norbert, škof. — 7. junij, četrtek: Robert, opat. 8. junij, petek: Srce Jezusovo. — 9. junij, sobota: Primož in Felicijan, mučenika.

Glavni mesečni namen za junij, blagoslovljen po sv. očetu: Posnemanje neprestane molitve presv. Srca Jezusovega. — 3. junij, nedelja: Posvetitev družin presv. Srcu. — 4. junij, pondeljek: Verska svoboda. Konkordat. — 5. junij, torek: Katoliška akcija pri nas. — 6. junij, sreda: Naši izseljenci. — 7. junij, četrtek: Opravljanje Svete ure. — 8. junij, petek: Zadoščevanje presvetemu Srcu. — 9. junij, sreda: Odvrnitev hude ure.

Vsi, ki potujete,
ne pozabite na
novi vozni red!

Vozni red v lepi žepni izdaji stane samo 2 Din (po pošti je poslati naprej 2.50 Din v znamkah). Preprodajalci dobijo primeren popust. Naročila sprejema:

Tiskarna sv. Cirila v Mariboru.

Za mesec junij

vam nudimo sledeče kipe:

Srce Jezusovo

cm	17	20	25	30	30
Din	36·—	44·-	56·—	62·	82·—
cm	35	37	40	40	42
Din	94·—	102·—	120·—	140·	115·—
cm	50	60	60	75	80
Din	240 —	300·—	375·	400·	450·—

velikost v cm	100	100
cena Din	1720·	2150 —

Srce Jezusovo z razpetimi rokami

cm	22	25	30	40
Din	100·	120.	160	280·—

Pri naročilu napišite velikost in ceno.

Priporočamo se za naročila!

Tiskarna sv. Cirila v Mariboru.

Tiskar: Tiskarna sv. Cirila v Mariboru, predstavnik Albin Hrovatin v Mariboru. Urednik: Franc Kolenc, korni vikar v Mariboru. — Izdajatelj: Mariborske župnije, predstavnik Franc Kolenc, korni vikar v Mariboru.

Poštnina plačana v gotovini. Posamezna številka stane 1 Din.
Leto 6. Štev. 23.

NEDELJA

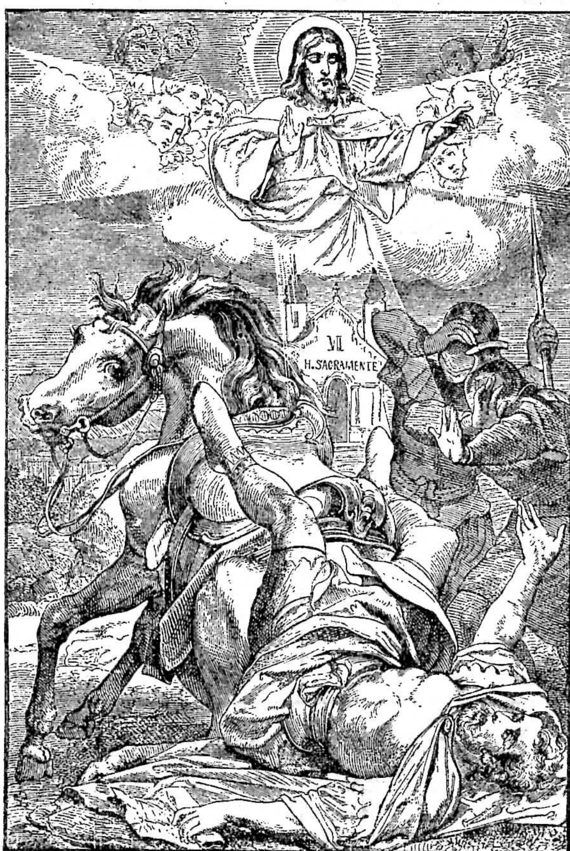
Izhaja vsak petek.
Cena:
Celoletno 24 Din, polletno 12 Din, mesečno 2 Din. Inozem. 48 Din.

Tednik za versko življenje

Maribor, 10. junija 1934.

Uredništvo: MARIBOR, Stolno župnišče.
Uprava: Maribor Koroška cesta 5.
Ček. rač. 15237.

Prilika o izgubljeni ovci.

Nedelja Srca Jezusovega

1. Nedeljska božja beseda.

Evangelij:
Lk 15, 1—10.

Približevali so se mu pa vsi cestninarji in grešniki, da bi ga poslušali. Farizeji in pismouki so godrnjali: »Ta grešnike sprejema in jé z njimi.« Povedal jim je pa to priliko: »Kdo izmed vas, ki ima sto ovac in eno izmed njih izgubi, ne pusti devet in devetdesetih v puščavi in ne gre za izgubljeno, dokler je ne najde? In ko jo najde, jo zadene vesel na svoje rame; in ko pride domov, skliče prijatelje in sosede in jim pravi: Veselite se z menoj, zakaj našel sem svojo ovco, ki je bila izgubljena. Povem vam, da bo tako v nebesih večje veselje nad enim grešnikom, ki se spokori, kakor nad devet in devetdesetimi pravičnimi, ki ne potrebujejo pokore.

Ali katera žena, ki ima deset drahem, če izgubi eno drahmo, ne prižge svetilke in ne pomete hiše in skrbno ne išče, dokler je ne najde? In ko jo najde, skliče prijateljice in sosede in pravi: Veselite se z menoj, zakaj našla sem drahmo, ki sem jo bila izgubila. Tako bode, povem vam, veselje med božjimi angeli nad enim grešnikom, ki se spokori.«

— —

»Da bo tako v nebesih večje veselje nad enim grešnikom, ki se spokori.«
(Lk 15, 7.)

Po svoji spreobrnitvi leta 1908 je francoski pisatelj Rene Bazin zapisal zanj in za vse spreobrnjence značilno besedo: »Ljudje, celo neverni, imajo takšno domotožje po svetosti, da letajo za njo, kjerkoli se pokaže.« Obratno so imeli vsak čas tudi svetniki domotožje po dušah, po grešnikih, ki bi jih radi pridobili za Boga. Čudovitna je medsebojna privlačnost svetnikov in grešnikov. V pogledu na to skrivnostno medsebojno privlačnost moremo nekoliko umeti božje ravnanje s človekom: »Da bo tako v nebesih večje veselje nad enim grešnikom, ki se spokori, kakor nad devet in devetdesetimi pravičnimi, ki ne potrebujejo pokore.« Tako ob svojem javnem nastopu razodene Jezus svoje usmiljeno srce: »Sin človekov je namreč prišel iskat, kar je izgubljenega« (Lk 19, 10). Božjemu Srcu se neizmerno toži po dušah izgubljenih grešnikov. Nikodema sprejme celo ponoči, Magdaleno celo pri gostiji povabljenih izbranih gostov, razbojnika celo na križu. Nikjer nima grešnik boljšega zagovornika ko v Kristusu Gospodu. Slabo uslugo napravi pridigar božjemu Srcu, če mu z ostro in osorno besedo grešnika odbije namesto privabi. Tudi pridigarja more užaljena sebičnost zaradi vidnega neuspeha njegovega prizadevanja zavesti v grožnje, ki so v sv. pismu sicer res zapisane, a se morajo rabiti previdno in pravilno kakor močna zdravila v lekarni. »Vse smemo izgubiti«, piše sv. Frančišek Saleški, ki se je pri Jezusu navzel ljubezni do grešnikov: »samo zaupanja v božje usmiljenje nam ne sme vzeti nobena stvar na svetu.«

»Feliks Adae culpa!« poje Cerkev na veliko soboto: »Blažen Adamov greh!« Zakaj? Ker je dobil tako usmiljenega Odrešenika. Na grešnike je mislil, ko je posta-

Razlaga naslovne slike.

Prilika o izgubljeni ovci se ne nanaša na nikogar tako, kakor na apostola narodov — sv. Pavla. Prenapeto goreči jud Savel je bil med prvimi preganjalci Kristusove mladostne cerkve. Na poti v Damask je napravil Gospod z enim svarilnim klicem iz Savla — Pavla. Zgubljena ovca Savel je postala izvoljena posoda Pavel, ki je ponesla Gospodovo ime med celi tedajni kulturni svet.

vil sv. krst, nanje je mislil, ko je postavil sv. spoved, nanje je mislil, ko je šel v smrt, nanje je mislil, ko je od mrtvih vstal, nanje misli v zakramentu ljubezni; zanje se razodene svoji služabnici Mariji Marjeti: »Glej, to srce, ki je ljudi (grešne ljudi) tako ljubilo.« Jezusa moremo umevati in globlje spoznavati le, če ga premišljujemo v njegovi usmiljeni ljubezni do grešnikov. »Gospod župnik!« je Katarina Lassagne priznala sv. Janezu Vianeju: »drugi misijonarji letajo za grešniki v tuje dežele, za Vami pa letajo grešniki sami.« — »To je res«, je odgovoril svetnik, na tihem pa si je mogel misliti: »Usmiljenje je edina privlačna sila za grešnike.« In Srce Jezusovo je potrpežljivo in neskončno usmiljeno.

— —

2. Nedeljska molitev.

Kdo izmed vas, ki ima sto ovac in eno izmed njih izgubi, ne pusti devet in devetdeset v puščavi in ne gre za izgubljeno, dokler je ne najde? Aleluja.

V. Naj se dviga, Gospod, moja molitev.

O. Kakor kadilo pred tvojim obličjem.

Molimo: O Bog, varuh v tebe upajočih, brez katerega nič ni krepko, nič sveto: pomnoži nad nami svoje usmiljenje, da bomo po tvojem vladanju in pod tvojim vodstvom tako šli skozi časne dobrine, da večnih ne bomo izgubili. Po Gospodu našem . . .

O. Amen.

— —

Vsi, zlasti pa katoličani, se morajo zavedati, da je pravilni vrednostni red le ta, da mora religija stati na prvem mestu. Vsakdo, ki ima moč, se mora zavedati, kakšno odgovornost ima pred Bogom in da je ta odgovornost tem večja, čim večja je moč, s katero razpolaga. Tega se mora zavedati bodisi posvetni, bodisi cerkveni vladar. Prav je tudi, da zavzema prvo mesto v nalogah cerkvenega občestva ponotranjevanje in oplemenitenje človeške duše, toda pri vsem tem se katolicizem ne more odpovedati oblikovanju sveta in človeškega občestva od družine do države, ker sicer bi tudi religiozno ohromel, se odtujil realnosti in bi bil izročen vsem silam, tudi zlim — malo bi mu potem pomagalo, če bi tožil o zlobi sveta in o besnosti svojih preganjalcev — glej Rusija, Mehika, Španija — zakaj kako naj se nebo usmili človeka, če ta sam ne uporablja moči in zmožnosti, katere mu je Bog dal, ali pa če se pod krinko nabožnosti odteguje nalogam, katere nam po božji volji zadaja svet, skozi katerega smo primorani korakati in katerega se ne moremo strahopetno izogniti. — Friderik Muckermann, S. J.

— —

Zmiraj se moramo spominjati, da je v Cerkvi človeški in božji element, da je življenje Cerkve »božječloveško«, sloneče na sodelovanju božjega in človeškega. Božja ustanovitev Cerkve je večna in nezmotljiva, sveta in čista in ne more biti zmaličena in peklenska vrata je ne bodo premagala. Božji element v sv. Cerkvi je Kristus, ki je njen Poglavar, moralni nauk evangelijev, v Njem so temeljna načela naše vere, dogme Cerkve, zakramenti, upliv milosti sv. Duha. Toda človeška plat Cerkve je zmotljiva, spremenljiva; v njej se morejo vršiti preobrazbe, bolezni, padci, nasprotja, razvoj, obogatenje, prerod. Grehi človeštva in cerkvene hierahije niso grehi Cerkve, kakor je ona v svojem božjem bistvu in ne zmanjšujejo njene svetosti.

Kdor hoče prinesti človeku odrešenje iz življenjskih stisk sedanjosti, mu mora prinesti najprej odrešenje od greha. In to je storil Jezus Kristus. Zato pa je jalovo vsako početje, ki hoče zboljšati razmere brez Jezusa Kristusa. Začetek zboljšanja sedanje stiske je v odločnem boju zoper greh, da se omogoči prihod kraljestvu božjemu.

Katoliška akcija

Dalje.

f) Delo stanovskih odsekov KA.

Poleg osrednjega vodstva (župnijskega odbora) ima župnijska Katoliška akcija tudi stanovska vodstva. V delokrog osrednjega vodstva spadajo vse splošne zadeve v župniji, v delokrog stanovskih vodstev pa zadeve posameznih stanov.

V vsaki skupini ločimo štiri stanovske skupine: može, žene, fante, dekleta. Vsaka teh skupin bi naj imela svoje stanovsko vodstvo, ki bi posvečalo brigo zadevam posameznih stanov: vodstvo moške skupine (odseka) zadevam moškega stanu, vodstvo ženske skupine zadevam ženskega stanu, vodstvo fantovske skupine zadevam fantovskega stanu in vodstvo dekliške skupine zadevam dekliškega stanu.

Glede stanovskih vodstev KA se mora naglasiti, da v svojem obstoju in delovanju niso samostojna, marveč morajo biti v zvezi z osrednjim vodstvom (škofijskim odnosno župnijskim odborom KA) **in so le nekak pomožni organ osrednjega vodstva.** Iz tega sledi, da mora osrednji odbor biti zastopan v stanovskih vodstvih in da morajo imeti vodstva posameznih stanov zastopnika v osrednjem vodstvu. To je popolnoma razumljivo; kajti splošne zadeve, ki se jim v prvi vrsti posveča osrednje vodstvo, so v zvezi s posameznimi stanovi, ravnotako pa tudi zadeve posameznih stanov vplivajo na splošne razmere v župniji.

Delo stanovskih vodstev bi se naj vršilo po vsem tem na sledeči način: Vsako važnejšo zadevo bi naj v splošnem pretreslo osrednje vodstvo. Nato bi jo zastopnik stanovskega vodstva predložil stanovskemu vodstvu (odboru stanovskega odseka), ki bi o njej razpravljalo v podrobnosti in bi ukrenilo vse potrebno, da bi se zadeva v duhu KA uredila. Na ta način se ohrani zveza med osrednjim in stanovskim vodstvom in se onemogočijo škodljiva nesoglasja.

Kaj naj bo delo posameznih stanovskih vodstev odsekov KA?

a) Delo vodstva moškega odseka.

Kako se ustvari moški odsek KA? Tako da kak član (mož) osrednjega vodstva zbere okrog sebe z župnikovo vednostjo in njegovim privoljenjem nekaj dobrih, odločnih katoliških mož, ki so pripravljeni na to, da bi med možmi širili pravega katoliškega duha in bi jih pridobivali

Kristusov čolnar.

Dalje.

»Ni dovoljeno«, je bil odgovor vselej in vsakemu; tako lotrinšk. kralju Lotarju II., — nemškemu ces. Henriku IV., — francoskemu kralju Filipu I. — Filipu Avgustu II., — aragonskemu kralju Jakobu I. — poljskemu kralju Žigi II. — in tudi nekdanjemu za Cerkev zaslužnemu angleškemu kralju Henriku VIII. Rajši je papež s silo srčno bolestjo prenesel, da se je vsa Angleška odtrgala od Cerkve, toda dovolil ni. Kako še danes ščiti papež zakon, je priča prekrasna okrožnica Pija XI. prav o zakonu, ki je našla v celem svetu velikanski odmev.

2. Suženjstvo.

Ena izmed največjih sramot človeštva in ob enem najtemnejša zadeva stare zgodovine je bilo suženjstvo. Starim so bili sužnji le živo orodje, s katerim so smeli početi, kar so hoteli. Če je kdo sužnja ubil, ni bila to nikaka sramota. Prodajali so jih po trgih kakor živino. Za nje suženj sploh ni bil človek. — Vojske so pospeševale suženjstvo, ker so mnogi obubožali in so se morali podvreči mogočnejšim.

Kako nas danes pretrese, ko se spomnimo tistih divjih iger, ob

katerih so se naslajali do mozga pokvarjeni Rimljani! Največja slast jim je bila, ko so gledali nesrečne gladijatorje (borce), kako so se klali med sabo, da je kri brizgala do cesarjeve tribune in do častnih sedežev »deviških« Vestalk. Samo v enem dnevu je cesar Trajan žrtvoval 10.000 sužnjev za krvavo klanje, ljudstvu in gospodi v naslado. Pa kdo bi našteval in naštel vse strahote?

Tako je izgledal svet, ko si je krščanstvo odpiralo pot med družbo. Kristusova Cerkev je proglasila nepobitno načelo, da so vsi ljudje enaki pred Bogom, ker so vsi otroci enega Očeta. S tem je bilo suženjstvo obsojeno. Neprestano in z vso odločnostjo so papeži povdarjali to načelo. Kakšne uspehe so želi, piše zgodovina.

Dalje seldi.

za zvesto izpolnjevanje verskih dolžnosti. Izmed teh mož se ustvari stanovsko vodstvo (kakih 5 članov), ki se na sejah razgovarja o zadevah moškega stanu in potem skuša deloma samo, deloma potom mož-apostolov ukreniti vse potrebno v tem oziru, da se med možmi pospešuje vse dobro, katoliško, in zatira vse slabo, nekatoliško.

V delokrog vodstva moškega odseka KA spadajo predvsem sledeče zadeve: 1. Vzgajati može, da bodo pravi katoličani kot možje, očetje, člani raznih odborov (tudi šolskega in občinskega in društev), volilci, naročniki listov in knjig in da bodo kot taki povsod zagovarjali katoliška načela ter se bodo borili zoper vse, kar je v nasprotju s temi načeli. 2. Pridobivati može za zvesto izpolnjevanje verskih dolžnosti. 3. Spreobračati verske brezbrižneže, verske mlačneže, pijance, preklinjevalce in one može, ki živijo v divjih zakonih, v sovraštvu itd.

V dosego smotra so potrebna sredstva. Poleg molitve, dobrega vzgleda in besede so najboljša sredstva razne pobožne vaje: duhovne vaje za može, molitvena ura za može, procesija za može, skupno sveto obhajilo mož, primerni stanovski nauki itd. Take pobožne vaje se morajo dobro organizirati. Zlasti je treba skrbeti, da se jih udeleži čim več mož, pred vsem tisti, ki so jih najbolj potrebni.

Katera izmed navedenih zadev se naj najprej reši, pokažejo v posameznih župnijah krajevne razmere. Glavno je, da se delo čimprej začne in da se pritegnejo k delu vsi dobri možje.

Dalje sledi.

Iz življenja za življenje

SV. JANEZ BOSKO, PREDHODNIK KATOLIŠKE AKCIJE.

11. Katoliško dejanje.

Ni dovolj, če se nam pove, kaj nam je treba storiti v katoliški akciji; koristno in potrebno je, da se nam tudi pokaže, kako je treba to storiti. Kristus je »učitelju postave« povedal postavo in način, kako naj jo spolni. (Lk 10, 25—37.) Poglejte, kako je delal Bosko v duhu katoliške akcije! Po njegovem delovanju je začelo izhajati več novih časopisov; sam pa je začel izdajati list »Prijatelj mladine«. Zoper Cerkvi nasprotna društva je ustanovil »Društvo medsebojnega podpiranja« in pa »Konference sv. Pavla«, in razširjal je med ljudstvo »katoliška berila«. Odklanjal je zaslužne križce, da bi prejel več podpore sirotam za vsakdanji kruh. Vlada mu je morala priznati: »da ima Cerkev moč, kakršne nima nihče drugi.« Don Bosko je vsak čas pogumno stal pred svojimi tožniki ter sodniki: »Vedno sem skušal živeti daleč od politike, zato želim vedeti, v čem sem se pregrešil.« Z vljudnim mirom jim je zaprl usta

in odšel zmagovalec. Ob takem delavcu katoliške akcije so mu pristopile v podporno društvo najodličnejše osebe in si odločile posebne kraje, kjer so širile dobre knjige in zatirale slabe. Vse don Boskovo življenje, vse besede, vsi spisi pričajo, da katoliška akcija nikjer ne nasprotuje in ne more nasprotovati ne vladi, ne državi, ker se zavzema le za resnični blagor državljanov. Sv. Janez Bosko je živ dokaz, kaj koristi katoliška akcija sleherni državi. Don Bosko je večkrat ugladil razmerje med papežem in vlado, da je praznim škofijam preskrbel škofe. Kakšen bodi duh in smoter katoliške akcije, je preprosto povedal v naročilu svojim duhovnim sinovom po škofu Caglieru: »Reci vsem salezijancem, naj delajo marljivo in goreče. Delo, delo! Trudite se vedno za zveličanje duš!« In naš Zveličar pravi: »Pojdi in tudi ti tako delaj.« (Lk 10, 37.)

TUDI TI NE VERUJEJO V BOGA.

V visoki družbi si je neki brezverec na vse načine prizadeval, da bi omajal vero hišne gospodinje, zelo omikane dame. Gospa je sijajno branila svoje versko prepričanje. Ko je mož videl, da nič ne opravi, se je začel norčevati.

— Gospa, res nisem mislil, da sem v tej hiši, v kateri je toliko duhovitih ljudi, sam, ki ne verujem v Boga.

— O, motite se, gospod — se je nasmehnila gospa. — Niste sami neverník. Tudi naš pes in naše svinje ne verujejo v Boga. Razlikujejo se od vas le v tem, da se ti ne morejo bahati s svojo nevero, kakor to vi delate.

— —

ALI SI KATOLIŠKI?

Srečam prijatelja in ga vprašam: Ali si katoliški kristjan? — Začudeno me pogleda ter pravi: Kako naj ti to dokažem? — Popolnoma lahko! Ali dovoliš, da te obiščem? — Zelo me bo veselilo!

—

Kakor hrasti v viharju . . .

(Za vero očetov.)

Po Strachwitzu priredil Kolenc Fr.

Dalje.

— Jozefina, grem na pot, naj bo karkoli. Od tega me ne boš odvrnila. Moj Franc je v stiski in rabi svojo mater.

Služkinja je odkimavala.

— Vi mu bote le poslabšali položaj.

— Le pusti, da izvršim, kar sem sklenila. Vse se bo dobro izteklo.

Gospa je bila pripravljena za odhod in Jozefina je morala hočeš-nočeš vzeti kovčeg in ga nesti na kolodvor. Spotoma je ves čas nekaj gundrala. Ob slovesu je zakrila oči z roko in je s tresočim se glasom dejala:

— Bog z vami, gospa! Pozdravite gospoda Franca, če ga najdete. In kmalu se vrnite!

— Z Bogom, Jozefina! Poiskala bom Franca, kjerkoli je in bom delila z njim njegovo usodo.

Vlak je zaropotal in stara Jozefina je ostala sama.

Delo misijonskih društev milanske škofije.

V milanski nadškofiji je bilo nabrano v lanskem letu za misije 1,676.130 lir. Ta svota je vsled gospodarske krize manjša za 139.120 lir nego l. 1932, ali vendar večja za 68.178 lir od leta 1931. Največ je nabralo društvo za razširjanje sv. vere (477.137 lir), zatem društvo sv. Deteta, društvo sv. Petra apostola za domorodni kler, Apostolsko društvo itd. Na misijonski dan sam je bilo nabrano v Milanu 315.143 lir. Tudi ta svota je manjša, kot pretekli dve leti.

Prijazno me sprejme. Vstopim v stanovanje in na pragu obstojim. Ali si katoliški? — Seveda! — Kako to, da so vse stene polne aktov? — To so vendar dela priznanih umetnikov! — Saj nisem trdil, da niso umetnine? Toda, če si katoličan, ali nisi mogel najti drugih umetniških del kot ta, ki vsak dan dražijo tvoje čute? In oči tvojih gostov? in dušo tvojih otrok? — Moji otroci so še mladoletni in takih stvari niti ne razumejo. — Motiš se, prijatelj! Starši niti ne veste, kaj vse uničijo v duši otrok take opolzke slike, ki visijo po stenah vaših stanovanj.

—

Ozrem se po bogati knjižnici in ga vprašam: Ali si katoličan? — Ne odgovori mi več, ampak me le samo gleda. — Če si katoličan, ne razumem zbirke knjig. Med leposlovjem cela vrsta francoskih knjig sumljivih pisateljev. Med znanstvenimi deli Darwin, Häkel, Bölsche, Hegel, Nietzsche in drugi; med »zdravstvenimi knjigami« sami pornografični spisi. Niti ene katoliške knjige, niti ene knjige verske vsebine.

Pozvoni. Pismonoša vstopi ter odda časopis.

Praviš, da si katoličan, pa bereš list, ki ponižuje in ubija vse, kar je katoliškega. — Meni in mojemu prepričanju ne škoduje. Kot inteligent moram vendar tudi poznati nasprotno mnenje! Poleg tega pa je list izborno urejevan! Takoimenovani krščanski listi so suhoparni in preenostranski! — V čem pa obstoji tvoje katoličanstvo? — Pojdiva raje k moji soprogi . . . Pravkar je s svojimi prijateljicami pri čajanki.

—

Šla sva v salon. Zdelo se je, kakor da so iz sten stopile dekoletirane in razgaljene slike ter sedè v živi izdaji pri čaju. In pri vonju najdražjega parfuma kako manjvreden, prazen pogovor. O čem in v kakšnem tonu so se razgovarjale . . .

Razgovor in raziskovanje o katoliškem mišljenju te zakonske dvojice je bilo končano.

Leta 1933 je imela milanska nadškofija v misijonih 113 misijonarjev, 35 bogoslovcev, 7 bratov laikov in 72 častnih sester.

1600 novih cerkva na Poljskem.

Na Poljskem so katoličani od politične osvoboditve sem postavili 1600 novih cerkva in veliko število kapelic. Poleg tega pa tudi kat. prosv. domove.

Nadškof katoliški mladini.

Paderbornski nadškof Caspar je nedavno poslal kat. mladini svoje nadškofije pastirsko pismo, v katerem hvali versko neustrašenost mladih ju-

Gospa Terezija je mirno sedela v enem kotu. V vozu je sedelo nekaj turistov, ki so se živo razgovarjali. Vdova se ni zmenila za razgovor. V mislih je bila pri sinu. Bog ve, kaj je z njim! Ta mesec ji je samo enkrat pisal. Morda je zaprt? Vzdihnila je in se trudila, da bi pregnala mračne misli. Prisluhnila je razgovoru turistov.

Razgovor se je sukal okrog vladinih odredb zoper katolike. Neki gospod je branil vlado in pozdravljal odcep od Rima. Nekateri so pritrjevali, drugi oporekali. Nasproti gospe je sedel mlad gospod. Ta se je hipoma obrnil proti govorniku in je prepričevalno dejal:

— Nemčija bo trpela škodo radi te nesrečne borbe. Rim bo zmagal vkljub vsem naporom vlade.

Še preden je moglo priti do hujšega prerekanja, se je gospa Terezija oglasila in je zaprosila:

— Ljubo bi mi bilo, če bi prenehali s tem razgovorom. Mati enega duhovnika sem, ki ga preganjajo ko kakega zločinca, četudi ni nikomur skrivil lasu. Verujte mi, da tako početje ne bo prineslo domovini sreče!

Vprašanje pa ni še odgovrjeno za tebe, prijatelj moj, ki bereš to zgodbo. Na stavljeno vprašanje si odgovori sam. Toth.

— —

PROTEST FILATELISTOV ZOPER PROTIVERSKE POŠTNE ZNAMKE.

Ko se je izvedlo, da hoče sovjetska vlada izdati nove poštne znamke za propagando brezboštva, je internacijonalen savez filatelistov napravil protest na občnem poštnem kongresu v Kairu.

Prinašamo nekaj odlomkov od tega protesta.

Začetkom leta 1933 se je izvedelo po celem svetu, da namerava sovjetska vlada za leto 1933 izdati serijo znamk popolnoma brezbožnega značaja. Že sama ta vest je povzročila po celem svetu veliko neodobravanje in protesti so se izvršili na vseh straneh. Internacijonalna filatelistična federacija je odredila svoje stališče v tej zadevi na svojem kongresu 7. julija l. l. na Dunaju. Ako se bodo te znamke vkljub temu izdajale, bo prišlo sigurno do nesoglasja v internacijonalni poštni službi, tembolj, ker bo internacijonalna federacija smatrala za svojo dolžnost, da se bori proti omenjenim znamkam z vsemi sredstvi, ki ji bodo na razpolago.

»Na znamkah smejo biti slike kronanih ljudi ali slavnih mož, tudi smejo predstavljati narodne embleme, ali spomine zgodovinskih dogodkov, ali gospodarsko aktivnost kakega naroda, federacija smatra samo, da znamke ne smejo predstavljati to, kar rani velikansko večino celega civiliziranega sveta.«

Končno je federacija filatelistov, v kateri je zastopanih 14 držav (Avstrija, Belgija, Čehoslovaška, Danska, Francija. Grčija, Italija, Jugoslavija, Luxemburg, Nizozemska, Nemčija, Poljska, Švica in Madžarska) poslala kongresu protest proti izdajanju omenjenih znamk v imenu, da se spoštuje versko prepričanje, in je izrazila upanje, da se te znamke, ako se bodo vseeno izdale, ne bo-

Potniki so utihnili, ko da je udarila strela. Mladi mož je prijel gospejno roko in jo je s spoštovanjem poljubil.

Potem gospa in mladi gospod več nista spregovorila niti besede. Gospa se je spet poglobila v misli, gospod pa v čitanje.

Vlak je enakomerno ropotal, postaja je izginjala za postajo in naposled je gospa na precej velikem poslopju čitala napis: Heiligenberg. Vlak se je ustavil in vdova je izstopila.

Pred postajo je stal avtobus. Gospa Terezija se je vsedla vanj. Čez nekaj minut se je znašla pred cerkvijo. Iz sinovega pripovedovanja je vedela, da je poleg cerkve hiša starega cerkovnika. Komaj se je ozrla okrog sebe, je zagledala na lepo pobeljeni hiši napis: »Jakob Langer, cerkovnik katoliške župnijske cerkve.« Podala se je k hiši in je pozvonila.

Čez čas so se zaslišali od druge strani koraki. V vratih je zaškrtal ključ in kmalu nato se je prikazala glava starega Jakoba.

— S čim vam morem postreči? — je vprašal vljudno.

Preden je gospa povedala, kdo je in česa

nakov in poziva katoliške starše, da svojim sinovom in hčerkam s popolnim zaupanjem omogočijo pristop v kat. organizacije in da tem junaškim društvom pomagajo moralno in materijelno. On jih odvrača od takozvane nemške vere in jih spodbuja k junaškemu odporu: »Mi katoliki ne nastopamo proti novi poganski veri samo kot verni kr-ščani, temveč tudi kot dobri rodoljubi, prepričani, da ne more nemški narod zadeti večja nesreča, kot odpad od krščanske vere. Nam je sveta izjava državnega kance-

do pripustile v internacijonalen poštni promet.

— —

MOLITEV PARIŠKIH OTROK ZA DOMOVINO.

V preteklih dneh je organiziral »Križarski vojni venček« skupno manifestacijo in molitve pariških otrok za domovino. Manifestirali so otroci najprej z desne strani reke Seine, potem z leve. Pobožnost je bila opravljena v katedrali Notre Dame. Prvič je bilo pri svečanosti 11.000 otrok, drugič pa še več. Vsak otrok je imel v roki rožni venček. V katedrali je titularni škof monsgr. Chaptal držal otrokom govor in jim izrazil veselje, da so se v tako lepem številu odzvali pozivu njihovih kardinalov, nadškofov in škofov. »Danes bodete v tem narodnem svetišču izvršili veliko dolžnost. Velike in razne nevarnosti pretijo Franciji, vaši domovini. Kaj bi vi napravili, če bi vašim staršem pretil pogin. Gotovo vse, kar bi mogli. Ne? Tudi Francija je vaša mati, mati nas vseh. Preti ji nevarnost in vi mali otročiči ji lahko pomagate s svojimi nevidnimi molitvami. Zato smo vas danes tu sklicali. Zedinite se torej skupno v molitvi, ki vam jo polagamo na srce, in odnesite od tu trdno odločitev, da bodete zmolili vsak dan vsaj eno desetinko rožnega venčka za Francijo.« Potem so hodili otroci v sprevodu skozi mesto, noseč svoje zastave, in prepevali so lurško Ave Marijo in himno »Križarskega vojnega venčka«. In med tem so molili rožni venček in po vsaki desetini so klicali enega francoskega svetnika.

Bilo je ganljivo, ko je ogromna množica otrok ponavljala za duhovnikom: Sv. Martin, moli za Francijo; sv. Vinko Paulski, moli za Francijo . . . In še več svetih imen se je slišalo: sv. Genovefa, sv. Ivana Arška, sv. Terezija od malega Jezusa, sv. Bernardka itd.

larja, da se more delo obnovitve našega naroda dvigniti na pečine krščanske vere. Mi vsi stojimo složni ter pripravljeni na žrtve, da izvedemo narodni preporod nemškega naroda v krščanskem in rodoljubnem duhu.«

Katoliški dijaki proti brezbožnim akcijam.

V zadnjem času se opaža tudi v Poljski živahnejša propaganda, ki jo vodijo framasoni in brezbožci. Zaradi tega so dijaške organizacije in korporacije katoliške mladine smatrale za svojo dolžnost, da izdajo naslednjo deklaracijo:

Poljski dijaki ne

želi, je odprla medaljico, ki jo je nosila na vratu in jo je pokazala starcu. V medaljici je bila slika, ki je predstavljala njo in sina.

Starcu je veselje zaigralo v očeh.

— O, ljubi Bog! Vi ste mati našega dragega gospoda kaplana! — je vzkliknil in je spoštljivo snel z glave čepico.

Gospo je peljal v hišo in ji je tam vse povedal. Starka je bila vsa srečna, ko je slišala, da je njen Franc še na svobodi in da preoblečen v gozdarja opravlja duhovniško službo.

— Jutri ponoči — je zaključil Jakob svoje pripovedovanje — bo v grajski kapeli velika slovesnost: dvajset otrok bo pri prvem svetem obhajilu. Tej slovesnosti morate tudi vi prisostvovati.

Starka je vsa srečna stisnila Jakobu roko in se je podala h gospe Wilding. Vdova je bila v trgovini. Razgovarjala se je z nekimi kmeticami. Ko so te odšle, je vdova vprašala gospo:

— S čim vam morem postreči?

Gospa Terezija je spet odprla medaljico.

— Tega iščem — je pokazala vdovi sliko. — Ta je moj sin.

Kaj moramo znati iz katekizma?

Dalje.

Peta božja zapoved. — Ne ubijaj!

Prva dolžnost, ki jo nalaga peta božja zapoved vsakemu človeku, je ta, da vsak čuva zdravje svojega telesa in svoje duše. Prepoveduje torej, da bi kdo v nevarnost postavljal svoje telesno in dušno življenje.

Druga dolžnost pa je ta, da vsak pazi tudi na telo in dušo svojega bližnjega v smislu Kristusove zapovedi: »Ljubi svojega bližnjega kakor samega sebe.« Prepoveduje torej bližnjemu škodovati na telesu ali na duši.

Kdo škoduje bližnjemu na telesu?

Na telesu bližnjemu škoduje: kdor ga rani ali umori ali mu krajša življenje.

Usmrtitev bližnjega je brez krivde: v pravični vojski, v pravičnem silobranu in če koga za veliko hudobijo na smrt obsodi gosposka.

Pač pa ni brez krivde usmrtitev v dvoboju. **Dvoboj je greh, ker brez pametnega vzroka človek ne sme svojega življenja ali življenja svojega bližnjega postavljati v nevarnost.** Sveta Cerkev je nasproti vsem, ki sodelujejo pri takem dvoboju, zelo stroga. Izobčuje vse udeležence pri dogovorjenem dvoboju, in kdor umrje za rano, ki jo dobi v dvoboju, ne more imeti krščanskega pogreba, ako ni pred smrtjo dal znamenja, da se je skesal.

Kdo škoduje bližnjemu na duši?

Na duši bližnjemu škoduje, kdor ga pohujšuje in zapeljuje v greh.

O pohujšanju je Kristus dejal: »Kdor pohujša katerega teh malih, ki v me verujejo, bi mu bilo boljše, da bi se mu obesil mlinski

---

— Oh! Mati našega dobrega gospoda kaplana! — je vzkliknila vdova. Skočila je h gospe in jo je objela ter poljubila, kakor da bi bila njena lastna mati.

Ženi sta stali še v objemu, ko se je zaslišalo pri vratih kašljanje.

Vdova je pogledala proti vratom in je začudeno vzkliknila:

— Gospod grof, vi tukaj? . . .

Bil je grof Henrik.

Ko je gospa Terezija slišala, da je ta mož član grofovske družine, se je priklonila in se je hotela predstaviti. Preden pa je prišla do besede, ji je vdova šepnila na uho:

— Za božjo voljo, molčite! Ta je izdajalec!

Grof je slišal besede in je porogljivo dejal:

— Gospa Wilding, nisem nikak izdajalec. Res sem postal starokatolik, a izdal nisem nič, četudi bi mogel marsikaj izdati.

Medtem se je gospa Terezija zbrala od prvega začudenja in se je spomnila, da ji je Franc pripovedoval o grofu Henriku, ki je postal nezvest katoliški veri.

morejo ostati indiferentni pri aroganci brezbožnih elementov, ki provedejo svojo pogubno propagando. Katoliška poljska mladina protestira proti organizaciji neke brezbožne akcije na vseučilišču v Poznanju. Mi povsem priznamo svobodo govora in spoštujemo tuje prepričanje, ali meje, ki so postavljene za obče dobro, ni dovoljeno prestopati! Tekom zadnjih let je bila Poljska pozorišče vedno večjega nasilja, ki težko prizadene osnovne principe katoliške civilizacije in socijalno življenje s klici korupcije. Ujedi-

kamen na vrat in bi se potopil v globočino morja. Gorje svetu zaradi pohujšanja!« (Mat. 18, 6.)

Pohujševanje in zapeljevanje spada med najbolj usodne grehe, ker kdor pohujšuje in zapeljuje, uničuje s tem svojo dušo in dušo tistega (odnosno tistih), ki ga (jih) pohujšuje in zapeljuje. Nakapa si odgovornost pred Bogom za svojo dušo in za dušo pohujšanih in zapeljanih.

V peti zapovedi Bog prepoveduje škoditi sebi in bližnjemu na telesu in duši, zapoveduje pa: skrbeti za svoje življenje in svojo dušo; živeti z bližnjim v miru in slogi in popraviti škodo, bližnjemu storjeno na telesu ali na duši. Škodo je treba popraviti, v kolikor dopuščajo razmere.

Določbe pete božje zapovedi se nanašajo tudi na živali. Usmiljeni moramo biti tudi do njih in sicer: zaradi Boga, ki hoče vsem stvarem dobro; zaradi bližnjega, do katerega moramo biti rahločutni, in zaradi sebe, ki moramo posnemati božjo dobrotljivost.

— —

Zahvali Boga za življenje! Čuvaj ga kot največji zaklad. Skrbi pred vsem za dušo, da jo obvaruješ večne smrti!

Dalje sledi.

Na Boga ljudje več ne mislijo! In tako se v resnici moramo bati, da se bo Bog, ko se je naznanil z vso težo svoje vsemogočne pravičnosti, še bolj občutno razodel! Saj mu ni treba drugega storiti, kakor da nas pusti same delati. Nas, uboge ljudi — samim sebi prepustiti in pustiti delati — brez njega!« . . . — (Pij XI.)

---

njeni v skupni borbi za katoliške ideale in za veličino svoje domovine, smo pripravljeni se odločno staviti proti intrigam brezbožnih elementov.

Število francoskih misijonarjev.

Po računu pariškega lista »La croix« od 27. aprila t. l. je v misijah danes 4524 duhovnikov in 1883 bratov laikov francoske narodnosti. Mi ne smemo potegniti niti paralele v tem pogledu z nami. Če je francoskih katolikov 10krat več kot nas, sledi iz tega, da bi moralo biti pri nas v misijah okoli 450 duhovnikov.

— Kaj bi sploh mogli izdati, gospod grof? — je vprašala trgovka nekam nagajivo.

— Kaj bi mogel izdati? Hm, hm, draga gospa! Pripovedovati bi mogel o lepem, mladem gozdarju, o tajnih sestankih, o slovesnosti, ki se pripravlja . . . Da, da, o marsičem bi mogel pripovedovati.

— Le poskusite! — je zapretila vdova.

— Ne, ne, ne bom izdal ničesar. In da ne bom naredil kake neumnosti, odidem iz tega kraja. Prišel sem po slovo.

— Kam pa bote šli?

— V Avstrijo k sestri.

— No, tam ne boste vzdržali dolgo, ker so Avstrijci še bolj pobožni ko mi.

— Toda tam ni take borbe in sestra mi je obljubila versko svobodo.

Tedaj se je oglasila gospa Terezija:

— Gospod grof, morda vas božja Previdnost spet privede v naročje svete Cerkve.

Vdova ponudi grofu roko.

— Z Bogom, gospod grof! Povejte mi po resnici, ali res niste in ne boste nič izdali?

Dalje sledi.

O z n a n i l a

MARIBOR:

Stolna župnija.

O z n a n i l o:

V nedeljo dne 10. junija bo dopoldne služba božja v običajnem redu, popoldne ob 17. uri bo krščanski nauk in nato litanije s sv. blagoslovoma.

Dekliški Marijin vrtec ima v soboto dne 9. junija ob 16. uri zadnji mesečni nauk v tekočem šolskem letu in slovesen sprejem novih članic, v nedeljo nato pa med sv. mašo ob pol 8. uri pri glavnem oltarju skupno sv. obhajilo.

Marijina družba za žene ima v nedeljo dne 10. junija med blagoslovno sveto mašo ob pol 7. uri pri glavnem oltarju skupno sv. obhajilo, popoldne ob 18. uri pa v društveni sobi v stolnem župnišču mesečni nauk.

L j u d s k o g i b a n j e:

Krščenih je bilo zadnji teden 11 novorojencev in sicer: Marija Golle, Franc Hanželj, Maksimilijan Novak, Peter Boris Kristan, Vladimir Zorko, Marjeta Justinek, Anton Luft, Ivanka Vedernjak, Antonija Kaiser, Stanko Barbre in Zofija Kager.

Poročila sta se: Ledinek Herman, ključ., Pobrežje, in Kranjc Frančiška, gospodinja, Koroščeva 8. Bilo srečno!

Umrla je: Kristanič Ivana, zasebnica, Vegova 18, stara 66 let. N. v m. p.!

—

Cerkev sv. Alojzija.

O z n a n i l o:

Krstna obnova. V nedeljo dne 10. jun. se vrši slovesna krstna obnova po sledečem redu: Ob ¾ na 4 nagovor o pomenu sv. krsta, nato krstna obnova po knjižici »Krst in krstna obnova«, ki jo dobite v Tiskarni sv. Cirila ali pri g. spiritualu. Potem litanije Srca Jez. s spravno molitvijo in posvetitev bogoslovske družine presv. Srcu Jezus. Ob sklepu zahvalna pesem in sv. blagoslov.

Mesečni shod se vrši na Alojzijevo nedeljo dne 17. junija.

—

Frančiškanska župnija.

O z n a n i l o:

V nedeljo presv. Srca Jez. gre ob pol 8 procesija k Sv. Barbari na Kalvarijo. Tam bo obhod s štirimi sv. evangeliji in blagoslovi, pridiga in levitirana sv. maša. Popoldne ob 17 pete litanije presv. Srca Jez. V baziliki pa popoldne ob pol 15 pobožnost v čast sv. Alojziju, ob 15 slovesne večernice. — Nauk za dekl. Marijino družbo odpade.

V sredo je god sv. Antona Pad., stavbenika in zaščitnika Marijine bazilike. Njemu v čast bo ob pol 6 slavnostna pridiga, potem blagoslavljanje lilij sv. Antona in slovesna služba božja za žive in rajne družbenike in dobrotnike za zidanje in kinčanje cerkve. Zvečer ob 19 pridiga in levitirane litanije.

L j u d s k o g i b a n j e:

Poroke: Meglar Ignacij, kovač, in Iršič Alojzija, pos. hči iz Zreč. — Leskovar Anton, pos., in Medved Marija, pos. hči iz Šikol. — Močivnik Matija, pos. sin, in Kugovnik Štefka, hči pos. iz Prevalj, poročil č. g. brat Močivnik Matej, kaplan v Ptuju. — Domajnko Anton, sin žel., in Kocuvan Terezija, oči žel. iz Kutinc pri Sv. Juriju ob Ščavnici.

Umrla je Sirak Alojzija, soproga lek., 67 let, Aleksandrova 23. Katoliški duhovnik je ni mogel blagosloviti, ker se je v krematoriju v Grazu dala sežgati. Molitve je opravil evang. pastor v Mariboru pred prevozom krste.

D r u š t v a:

Narodno glasbeno in pevsko društvo »Danica« nima sestanka prihodnjo nedeljo, ker je dopoldan zaobljubljena procesija na Kalvarijo. Ta mesec ne bo nobenega sestanka, pač pa bodo odborniki nabirali nove člane.

Izobr. društvo v Košakih ima prihodnjo nedeljo popoldne ob 4 v društvenih prostorih pri g. Sarnicu v Počehovi svoj redni mesečni sestanek, ki se ga naj člani udeležijo v obilnem številu. Na tem sestanku bo zanimivo predavanje. Eno uro poprej se prične plačevanje članа-

rine in pogrebnine. Mesto dopoldne je popoldne po sestanku mesečna odborova seja.

—

Magdalenska župnija.

Ljudsko gibanje:

Krsti: Jaroslav Kante, Anton Riedl, Ljudmila Nedelko, Vekoslav Nerat, Vida Koren, Ivan Zorko, Ivan Novak ter Ferdinand Fras.

Poroke: Krajnc Andrej, del., Pobrežje, in Rola Terezija, predica, Pobrežje.

Umrli: Červek Anton, del. — Cimperc Alojz, grav. mojster. — Kirchgessner Henrik, klepar drž. žel. v p., Kurilniška ulica 5.

—

Dom Srca Jezusovega.

Oznanilo:

V nedeljo dne 10. t. m. se obhaja v kapeli slovesno praznik presv. Srca in zaključek milostne devetdnevnice. Bo ves dan izpostavljeno Najsvetejše v počaščenje in zadoščenje. Sv. maše bodo ob pol 7, 9 in 10. Ob pol 8 zvečer govor in litanije z obnovitvijo posvetitve družin presv. Srcu.

— —

CELJE:

Mestna župnija sv. Danijela.

Ljudsko gibanje:

Krščeni: Jakše Franc, Šuperger Martina, Podgoršek Alenka, Hrovat Ivana, Zgoznik Vekoslav, Vičar Ana, Sovinc Marija, Hrovat Justin, Pristovšek Martina, Belc Franc, Miklavc Marijan, Jokan Nada in Puhlin Danijela.

Poročena: Kumrič Franc, oskrbnik, in Müller rojena Novak, delavka, Gaberje.

Umrli so: Gabrič Mihael, drž. vpok. iz Rog. Slatine, 49 let. — Hlastec Matija, kočar iz Pletovarja, 66 let. — Stropnik Jozefa, vdova po del., 81 let.

— —

Kronika naših župnij

Sv. Jedert nad Laškim. Župnijska cerkev ima 427 m nadmorske višine, edina pol ure oddaljena podružnica sv. Magdalene pa 554 m. Farno cerkev so dozidali leta 1652, po zaobljubi izza strašne kuge, ki je v letih 1646 in 1647 morila v teh krajih. Cerkev je vsa iz kamna, tudi krita še danes s skriljem, 22 m dolga, 8 m široka, visoka v oboku 10.50 m. Zvonik ima do strelovodne osti 37 m. Na koru so nad 100 let stare orgle, delo slavnega kamniškega mojstra Rumpla. Hudo so nadušne, zato jim pomaga harmonij. Načrt in proračun za nove orgle je napravil šentvidski Fr. Jenko, samo načrta, kako 20 že nabranih jurjev pomnožiti do 100, še ni. Zanimiv je v cerkvi stranski oltar: Snemanje s križa, ves iz domačega peščenca. Okoli cerkve so še ostanki trdnjavskega zidu proti Turkom. — Župnija ima okoli 1750 duš. Upravlja jo župnik Jožef Lončarič. V njej je premogovnik TPD Huda jama, ki zaposluje zdaj okoli 300 delavcev z domače in sosednih župnij. Nekako četrtina vseh družin v fari je samo delavskih brez lastnega doma, stanujočih večinoma v rudniških hišah (kolonijah) v Hudi jami in na Breznem. Druga četrtina je čisto kmetskih, polovica pa mešanih družin, ki imajo dom in nekaj zemlje, a se živijo pretežno od zaslužka v rudniku. — Rodilo se je zadnjih 10 let povprečno na leto 50, od teh nezakonskih 4, umrlo je po 24 oseb, poročenih bilo po 10 parov. Sv. obhajil je bilo letno po 4660. — Od Jurjevega do Mihaelovega imamo letos zopet vsako nedeljo in praznik dvojno božjo službo, kakor je bilo do leta 1881, ko so bili tu še kaplani. Zadnji je bil Ivan Cvetko. — Lani na belo nedeljo med prvim sv. obhajilom je bil izvršen rafinirani vlom v župnišče skozi kuhinjsko okno, ki je 4 m nad zemljo. Škode je bilo kakih 2500 Din (nova obleka, daljnogled, denar in drugo) Nekaj starih za muzej pripravljenih bankovcev so našli v hosti pod Sv. Miklavžem, zlikovcev pa še ne. — Za pouk malih skrbita šola doma in v Gornji Rečici; obe imata vodovod. Krekova mladina in Prosvetno društvo sta bili lani razpuščeni. Zdaj imamo KA, Jugoslovansko strokovno zvezo, Krščansko šolo in razne cerkvene organizacije. Potrebna bi bila še ena cerkev v Rečici, ker imajo

tamošnji farani daleč do cerkve in pogrešajo otroci šolskih maš. Zbira se denar za podružnico, ki bi jo radi pozidali Slomšeku na čast, a začeti z delom v teh časih brez tuje pomoči je težko. — Lansko jesensko deževje je povzročilo mnogo plazov, ki so zasuli tudi ceste. Imamo dve občinski cesti, ob potoku Breznici pa še banovinsko, ki veže Šmarjeto z Dolom in Hrastnikom. Pošto dobivamo vsak dan razven nedelj in praznikov iz Laškega. Postaji sta za nas Laško in Rimske Toplice. Domačini pa posnemamo turiste, hodimo namreč peš po našem hribovju, lepo zelenem. Še naš g. župnik, ki je doma tam nekje v Prlekiji in pastiruje pri nas že 18 let, med vsemi dosedanjimi duhovniki najdalje, se rad povzpne na Golški hrib (812 m), od koder je pregled skoro čez vso faro, ali na Pernice (865 m), ali celo na Gozdnik (1092 m), ki sta mejnika župnije proti Savinjski dolini. Tudi Mrzlica ni daleč od meje.

Dol pri Hrastniku. Župnik Peter Gorjup. Število duš 3726. — Cerkev je bila postavljena v letih 1908—1909 in je posvečena sv. Jakobu. — Duhovno življenje: III. red 74, Dr. vednega češčenja 60, Dr. krščanskih družin 76, Br. Srca Jez. 240, Br. Srca Mar. 170- Br. rožnega venca 610, Br. karmelske Matere b. 210. Marijina dr. za dekleta 40, Apostolstvo mož 80, Kršč. šola 315. — KA je že osnovana.

Jurklošter. Župnik Anton Kocjančič. Število duš 1578. — Cerkev je bila postavljena leta 1208. — Duhovno življenje: Br. živega rožnega venca 3, Marijina dr. za dekleta 25, Apostolstvo mož 42. — KA še ni osnovana.

Sv. Lenart nad Laškim. Župnik Karol Lampert. Število duš 1024. — Cerkev je bila zidana leta 1720. — Duhovno življenje: III. red: 230, Dr. vednega češčenja 50, Dr. krščanskih družin 23, Marijina dr. za dekleta 60, Apostolstvo mož 49, Krščanska šola 40. — KA je že osnovana.

Za našo deco

Materina podoba.

Bilo je po bitki pri Manili, kjer je bilo špansko brodovje od Amerikancev popolnoma poraženo. — Zmagoviti admiral Dewey bi bil moral podpisati obsodbo nekega mladega mornarja, kateremu je malo trenutkov pred bitko padel suknjič v vodo. Prosil je predstojnika za dovoljenje, če sme skočiti v morje in rešiti obleko. Zaradi bližajoče se bitke mu tega ne dovolijo. Toda kljub temu je skočil v vodo, rešil suknjič in se nato postavil na svoje mesto. Po bitki so ga privedli pred admirala, ki naj bi izrekel sodbo nad njim.

»Kako si mogel biti nepokoren tik pred bitko, v najnevarnejših trenutkih?« vpraša admiral.

Mladenič potegne ves potrt iz žepa podobo in jo pokaže predstojniku: »Moja mati!«

Hotel je reči: V suknjiču imam shranjeno podobo svoje matere, ki bi je za vse na svetu ne hotel izgubiti.

Admiral je bil ganjen in ni podpisal obsodbe. Rekel je: »Sin, ki stavi za podobo svoje matere svoje življenje v smrtno nevarnost, bo imel pogum žrtvovati življenje tudi za svojo domovino.«

— —

Katoliški pojavi

Iz tajništva KA v Mariboru. — Preteklo nedeljo se je osnovala KA v Svečini. Ob tej priliki se je tam mudil tajnik škof. odbora KA iz Maribora in je v treh govorih podal smernice za delo v duhu KA. — K delu župnijskih odborov KA za treznost še sledeče: Na gostilničarje v sedežih župnij se naj vpliva, da med službo bož-

jo (dopoldansko in popoldansko) ne bodo dajali nikomur jedil in pijače, marveč bodo vplivali na goste, da bodo šli k službi božji. Kot pravi katoličani so to dolžni storiti. — Škofijsko vodstvo društva »Krščanska šola« je okrožnico, ki je že bila v zadnji številki omenjena, razposlalo. V zvezi s to okrožnico je tudi tajništvo škof. odbora KA poslalo vsem vlč. župnijskim uradom eno okrožnico. Tajništvo tem potom prosi vse vlč. gg. dušne pastirje, da obe okrožnici vpoštevajo, v kolikor dopuščajo krajevne razmere.

Blagoslovitev dveh zastav. Tekom preteklega tedna sta bili v mariborski stolnici blagoslovljeni dve zastavi. Na praznik presv. R. T. je monsig. M. Umek, stolni in mestni župnik, blagoslovil zastavo mariborske skupine »Fantovske katoliške akcije«. Ob tej priliki so vsi člani skupine pristopili k sv. zakramentom. — V soboto pa je g. stolni vikar V. Munda, vneti voditelj fantovskega Marijinega vrtca, blagoslovil zastavo Marijinega vrtca. Malčki so ta dan bili pri sv. spovedi, v nedeljo pa pri sv. obhajilu. Stolni deški Marijin vrtec je po prizadevanju g. voditelja mogočna četa. Šteje 260 članov. Najstarejši član je M. Falatov, ki je že 7 let pri vrtcu. Ob priliki blagoslovitve je dobil lepo darilo.

Proslava 40letnice krščansko-socijalnega gibanja. Preteklo nedeljo se je v Ljubljani vršila proslava 40letnice krščansko-socijalnega gibanja na Slovenskem, ki ga je bil započel pokojni dr. J. E. Krek. Proslava se je bila začela v soboto zvečer s slavnostno akademijo. V nedeljo je bila za pok. člane in članice Jugoslovanske strokovne zveze sv. maša, nato pa slavnostno zborovanje. Načelnik Jugoslovanske strokovne zveze g. Žumer, ki je vodil zborovanje, je v svojem govoru naglasil: »Mi rastemo iz krščanstva. Kajti krščanstvo more dati tista duhovno-etična načela, brez katerih ni pravega socijalizma.«

Razna obvestila.

Svetnica kmetske grude sv. Bernardka. Lepa knjiga, 32 slik na posebnem umetniškem papirju. Cena knjigi 24 D broširana in 34 Din vezana. Naročila sprejema Tiskarna sv. Cirila v Mariboru.

Mrliškim oglednikom! Ker želimo razprodati dosedanjo zalogo tiskovin za mrliške oglednike, dajemo vsem 30 odstotkov popusta, dokler traja zaloga. — Tiskarna sv. Cirila v Mariboru.

Slovenci, poznate sv. Cirila in Metoda? Po imenu že, toda po delovanju gotovo ne dovolj! Zato vsem priporočamo, da si nabavijo knjigo »Sv. Ciril in Metod«, ki obsega 180 strani velikega formata in ima 42 slik, stane pa le 12 Din. Šole potrebujejo to knjigo, društva naj jo imajo na razpolago, cerkvene organizacije naj jo oddajajo od hiše do hiše! Gospodje duhovniki, moderna pridiga je — tisk, javno vas tu prosimo, da sodelujete! Vsak narodnjak, če je res narodnjak, naj kupi to knjigo! Naročila sprejema Tiskarna sv. Cirila v Mariboru.

Berilo za mesec junij: Presv. Srce Jezusovo. Spisal Martin Jurhar, mestni župnik v Brežicah. Kakor je mesec majnik posvečen šmarnicam, tako je mesec junij posvečen pobožnosti Srca Jezusovega. Priporočamo novo knjigo vsem tistim, ki bi radi to pobožnost opravljali zase ali skupno, doma ali v cerkvi. Za porabnost te knjige priča dejstvo, da je morala letos iziti že v drugi izdaji, ki je vsebinsko in oblikovno še bolj izpopolnjena in polepšana. Pisana je zelo živahno, toplo, sveže in prisrčno. Obsega za vsaki dan meseca primerno berilo s kratkim zgledom, ki vsi odkrivajo prelepe lastnosti božjega Srca in spodbujajo k zaupanju do Njega. Knjiga stane broširana 14 Din, lepo vezana v celo platno 20 Din, po pošti vsak izvod 3 Din več. Dobiva se po knjigarnah, ali pa se naroči naravnost od: Uprave »Glasnika presv. Srca Jezusovega«, Ljubljana, Zrinjskega cesta 9.

Opozarjamo vse cenjene naročnike, ki imajo tokrat modre naslovne listke, na prilogo! Uprava.

Kaj je treba storiti?

Kaj mora storiti tisti, ki se hoče zavarovati pri »Karitas«? Nič težkega. Stopi k domačemu g. župniku ali kaplanu ali zastopniku »Karitas«, ali pa piši vodstvu »Karitas« v Mariboru (Orožnova ulica 8), ali se zglasi na uredništvu »Novin« v Črensovcih, ali pri g. Mataj Francu, tajniku Kmečke posojilnice v Murski Soboti, in pove, da bi se rad zavaroval, ali da bi rad zavaroval svoje starše ali sorodnike. S seboj naj prinese 10 Din pristopnine. Če je zdrav, se zavarovanje brez nadaljnega izvrši. Zavaruje pa se vsak lahko za tako svoto, kakor sam hoče. Najmanjše mesečno plačilo je 5 Din. Vsa natančnejša navodila se dobijo pri zgoraj navedenih naslovih. Kdor še ni zavarovan, naj se čimprej zavaruje za slučaj smrti. Vodstvo »Karitas« v Mariboru sprejme tudi zastopnike. Kdor hoče na lahek način zaslužiti nekaj denarja, se naj javi!

Koledar od 10. do 16. junija.

10. junij, 3. pobinkoštna nedelja: Marjeta kr. — 11. junij, pondeljek: Barnaba, apostol. — 12. junij, torek: Janez Fakundo, spoznavalec. — 13. junij, sreda: Anton Padov. spoznavalec. — 14. junij, četrtek: Bazilij Vel., š. c. u. — 15. junij, petek: Vid in tovariši, mučenci. — 16. junij, sobota: Frančiš. Regis. spoz.

Glavni mesečni namen za junij, blagoslovljen po sv. očetu: Posnemanje neprestane molitve presv. Srca Jezusovega. — 10. junij, nedelja: Posvečenje našega naroda. — 11. junij, pondeljek: Sv. oče in naši škofje. — 12. junij, torek: Hrepenenje po popolnosti. — 13. junij, sreda: Deviška in zakonska čistost. — 14. junij, četrtek: Skupna molitev v družini. — 15. junij, petek: Dobra letina. — 16. junij, sobota: Spreobrnjenje grešnikov.

Tiskar: Tiskarna sv. Cirila v Mariboru, predstavnik Albin Hrovatin v Mariboru. Urednik: Franc Kolenc, korni vikar v Mariboru. — Izdajatelj: Mariborske župnije, predstavnik Franc Kolenc, korni vikar v Mariboru.

Poštnina plačana v gotovini. Posamezna številka stane 1 Din.
Leto 6. Štev. 24.

NEDELJA

Izhaja vsak petek.
Cena:
Celoletno 24 Din, polletno 12 Din, mesečno 2 Din. Inozem. 48 Din.

Tednik za versko življenje

Maribor, dne 17. junija 1934.

Uredništvo: MARIBOR, Stolno župnišče.
Uprava: Maribor Koroška cesta 5.
Ček. rač. 15237.

O čudežnem ribolovu.

Nedelja novomašnikov

1. Nedeljska božja beseda.

Evangelij:
Lk 5, 1—11.

Ko je pa množica pritiskala za njim, da bi poslušala božjo besedo in je on stal ob Genezareškem jezeru, je zagledal dva čolna, ki sta bila pri bregu; ribiči so bili stopili iz njih in so izpirali mreže. Stopil je v enega izmed čolnov, ki je bil Simonov, in ga prosil, naj odrine malo od kraja; in sédel je ter iz čolna množice učil. Ko je pa nehal govoriti, je rekel Simonu: »Odrini na globoko in vrzite svoje mreže na lov!« Simon se je oglasil in mu rekel: »Učenik, vso noč smo se trudili, pa nismo nič ujeli; toda na tvojo besedo bom vrgel mrežo.« In ko so to storili, so zajeli veliko množino rib, da se je njih mreža trgala. Pomignili so tovarišem v drugem čolnu, naj jim pridejo pomagat. Ti so prišli in napolnili so oba čolna, da sta se potapljala. Ko je pa to videl Simon Peter, je padel Jezusu k nogam in rekel: »Pojdi od mene, Gospod, ker sem grešen človek!« Groza je bila namreč obšla njega in vse, ki so bili z njim, zaradi ribjega lova, ki so ga bili zajeli; prav tako pa tudi Zebedejeva sinova Jakoba in Janeza, ki sta bila Simonova tovariša. Jezus je pa Simonu rekel: »Ne boj se; odslej boš ljudi lovil.« In potegnili so čolna h kraju, popustili vse in šli za njim.

— —

»Ne boj se; odslej boš ljudi lovil.«
(Lk 5, 10.)

Ni primernejšega evangelija v poletni cerkveni dobi za novomašni spomin, ko današnji nastop in pogovor med Kristusom in Petrom. Novomašnik je v katoliškem ljudstvu s posebno častjo in radostjo sprejet in pozdravljen, kjerkoli »stopi v enega izmed čolnov, ki je bil Simonov«: kjerkoli stopi pred oltar Gospodov. Hočete vedeti, kakšno je razpoloženje v novomašniku ob vstopu k najsv. daritvi: Glejte in poslušajte danes Petra, ki »je padel Jezusu k nogam in rekel: Pojdi od mene, Gospod, ker sem grešen človek!« Petra je pretresla množica rib, novomašnika prevzema skrivnost in svetost tistega dejanja, ki ga je opravil prvi Novomašnik: Kristus. Ako novomašnikova mati misli: nevredna sem časti matere novomašnikove, kaj naj potem misli novomašnik sam? »Groza je bila namreč obšla njega in vse, ki so bili z njim«, če so namreč preudarili, kaj se pravi postati in biti: mašnik. Pravijo, da jih veliko, ki prvikrat vidijo in slišijo slap Niagare, omedli in se zgrudi na tla pred veličino naravnega pojava. »Tudi nad mašnikom«, je učil sveti Vianej deco v šoli, »se zgodi pri sv. maši neopažen čudež, da namreč ne skoprni pred oltarjem, ko drži v rokah svojega Stvarnika in Gospoda«. Verno ljudstvo, prav je, da pozdravljaš in proslavljaš novomašnike, a vedi, da so to tihe žrtve Gospodove, za katere je treba moliti, da ne omagajo v svoji strašno skrivno-

Razlaga naslovne slike.

Današnji evangelij nam slika čudežni ribji lov v Genezareškem jezeru. Tudi sv. pismo stare zaveze govori večkrat o čudežnih zvezah človeka z ribo. Znan je prerok Jona, ki je hotel ubežati pred klicom Boga, naj gre oznanjevat pokoro Ninivam. Ukrcal se je na ladjo, nastal je vihar in kot vzrok viharja je določil žreb begunca Jona. Mornarji so vrgli preroka v morje, ogromna riba ga je pogoltnila in ga vrgla po treh dneh na suho. Na naslovni sliki vidimo mladega Tobija, ki vleče na ukaz spremljevalca — nadangela Rafaela veliko ribo iz reke. Jetra te ribe so vsebovala čudežno zdravilno moč.

stni službi. Ko stoji novomašnik pred vami 'n vas blagoslavlja z novomašnim blagoslovom, mislite si, da vas prosi: Molite zame! Ko stoji novomašnik pred oltarjem, ga v sveti daritvi dviga in ohranja ena sama zavest: »Ne zase, za druge stojim in darujem!« Ta zavest mu odganja strah in tesnobo in izpred oltarja prihaja glas v njegovo srce: »Ne boj se, odslej boš ljudi lovil.« Vi vsi veste, kako je danes zlasti po mestih in drugih industrijskih krajih ta lov težak in neuspešen. Prišel bo trenutek, morda še več kot enkrat, ko bo moral novomašnik, ki ga danes častite, govoriti s Petrom: »Vso noč smo se trudili, pa nismo nič ujeli.« In zakaj tako? Kdo bi vedel za vse te različne razloge različnih neuspehov, ali en razlog se vidi tako jasen in določen: Krščansko ljudstvo, ti premalo moliš za svoje duhovnike. Hočete novomašniku, ki vas je povabil na svoje častitljivo slavlje, izkazati posebno uslugo in mu pokloniti poseben dar, zagotovite mu vi njemu in on vam: Vsak dan bom molil zate!

— —

2. Nedeljska molitev.

Učenik, vso noč smo se tru lili, pa nismo nič ujeli; toda na tvojo besedo bom vrgel mrežo.

V. Naj se dviga, Gospod, moja molitev.

O. Kakor kadilo pred tvojim obličjem.

Molimo: Daj nam, prosimo, o Gospod, da se bo tek sveta po tvoji ureditvi za nas mirno uravnal in se bo tvoja Cerkev nemotene pobožnosti radovala. Po Gospodu našem . . .

O. Amen.

— —

3. Veroizpoved naših akademikov.

Ob 40letnem jubileju »Danice« so naši katoliški akademiki v Ljubljani izdali listič »Povsod Boga«.

V prvem članku »Cilji in naloge akademske mladine« izpovedajo:

»Povsod Boga! Mi hočemo povsod Boga!

Mi verujemo v Boga!

Njemu posvečamo svoje mlado življenje, Njemu ga darujemo jutro za jutrom in se čutimo močne kljub slabostim, ki nas tarejo.

Zadivljeni gledamo zmagovito znamenje, ki ga je Bog postavil med narode, sv. Cerkev, zgrajeno na Petrovi skali. Okoli nje se zgrinjamo in zbiramo — kajti od nje potekajo vode novega življenja.

Ona nas bodri in uči, kako naj ponesemo Boga v naše domove, družine in ustanove, kako naj uveljavimo Njegova življenja načela v gospodarskem, kulturnem življenju.

Je še rešitev možna? Da, tisočkrat da! Tudi naša doba je le ena stran božje knjige! Mi akademiki hočemo le božjo knjigo pravilno čitati! Na nas je, da doumemo vso globino poslanstva, ki ga nam nalaga naša doba; na nas je, da uresničimo geslo: »Povsod Boga« in — prenovili bomo svet.«

Katoliška akcija

Kristusov čolnar.

Dalje.

Že za časa Trajana odpusti načelnik mesta Rima, Hermens po imenu, na dan svojega krsta 1250 sužnjev in vsakega obdari, da si zamore osnovati lasno domačijo. Za

Dalje.

b) Delo vodstva fantovskega odseka.

Kakršni fantje, taki možje. Resničnost te trditve potrjuje vsakdanje življenje. Dober, odločen katoliški fant je tudi dober, odločen katoliški mož. Iz slabega, raznim razvadam in strastem vdanega fanta pa nastane slab mož. Izjeme so redke.

Iz tega sledi, da je treba posvečati moški mladini veliko skrb. Ta skrb je izročena vodstvu fantovskega odseka KA.

Glede ustvaritve fantovskega odseka velja isto, kar je bilo rečeno glede moškega odseka. Fant, ki je član osrednjega vodstva (župnijskega odbora KA) zbere okrog sebe z vednostjo in privoljenjem dušnega pastirja nekaj fantov, ki o njih ve, da bi bili po svojem življenju in nastopu sposobni za apostolsko delo med svojimi stanovskimi tovariši. Koliko naj bo teh fantov-izvoljencev, je postranska stvar. V začetku jih bodi čim manj: morda pet do deset, a ti naj bodo v vsakem oziru dobri, katoliški fantje. Ko se ti pripravijo z molitvijo, duhovnimi vajami in s poukom (o bistvu KA, o delu v KA, o raznih verskih resnicah, ki jih je treba zagovarjati itd.) na apostolsko delo, začno pridobivati tudi še druge. To pridobivanje se mora ozirati na vse fante, tudi na one, ki niso v »naših« vrstah. Na tiste pred vsem. Tu mora veljati Kristusova beseda o izgubljeni ovci, zaradi katere gospodar ali pastir pusti devet in devetdeset v puščavi in »gre za izgubljeno, dokler je ne najde.« (Lk 15, 4.)

Naloga vodsta fantovskega odseka KA.

V zvezi z osrednjim vodstvom KA, z njegovim privoljenjem in po navodilih dušnega pastirja posvečati skrb vsem zadevam, ki so v versko-nravnem oziru v zvezi s fantovskim stanom. Med te zadeve spada med drugim sledeče: 1. Pridobivanje mlačnih, veri odtujenih fantov za molitev, službo božjo, prejemanje sv. zakramentov in za druge pobožne vaje (procesije, molitvene ure itd.); 2. borba zoper vasovanje, grešne zabave, pijančevanje, podivjanost, grešna znanja itd.; 3. pridobivanje fantov za katoliška društva, katoliško čtivo itd. To so zadeve, ki jim naj posveča vodstvo vso pozornost na svojih sejah in jih naj polagoma rešuje. Navidez teh zadev ni mnogo, kakor hitro pa bo začelo vodstvo z delom, se bo videlo, kako dosti jih je. Naloga vodstva bo rešena šele takrat, ko bo vsak sleherni fant v župniji živel v vsakem oziru katoliško.

Kakih sredstev se naj poslužuje vodstvo? Pred vsem nadnaravnih sredstev: molitve, prejemanja sv. zakramentov. Ta sredstva nikdar ne zgrešijo smotra. Čim bolj vneto se jih kdo poslužuje, tem večje uspehe doseže. Poleg teh so dobra tudi nekatera naravna sredstva. Eno najbolj učinkovitih je to, če dobi vsak fant, ki ga je treba spreobrniti, v kateremkoli oziru nekakega angela varuha v osebi svojega tovariša — ver-

časa Dioklecijana da svobodo 1400 sužnjem Hromacij, župan mesta Rima, Melanija 8 tisoč, Ovidij v Galiji pa 6500 sužnjem. Papeži izdajo najstrožje naredbe proti suženjstvu. Vsak, kdor je prostovoljno povzročil smrt sužnja, je bil izobčen iz Cerkve. Papeži so šli še dalje. Tudi sužnjem so odprli pot do duhovskega stanu in celo do škofijske stolice. S takimi dejanji so jim neizmerno dvignili ugled pred svetom.

Do konca 18. stoletja so se edini papeži zavzemali za Indijance in črnce sploh. Papež Urban VIII. je ponovno potrdil bulo, ki jo je izdal Pavel III. v prilog sužnjem, in kdorkoli bi se usodil Indijanca prodati ali ga iztrgati njegovi familiji, ga je zadelo izobčenje. Tako so papeži po načelih Zveličarjevih delovali za blagor človeštva.

3. Kultura in civilizacija.

Ozrimo se na kulturno delo papežev. Da so papeži doprinesli neizmernih dobrot na kulturnem polju, jim tudi najbolj zagrizeni sovražniki ne morejo oporekati. Tam kjer je rimska kultura ležala v razvalinah, zlasti ob preseljevanju narodov, tam je po prizadevanju papežev začelo kliti novo življenje. Prosvetitelji, ki jih je papež pošiljal,

so šli skozi divje šume in močvirja v eni roki s križem, v drugi s sekiro in lopato. Koliko puščobnih krajev so spremenili v rodovitna polja in cvetoče pokrajine! Zidali so samostane, okrog njih pa zbirali divje ljudstvo; poučevali so ga v veri in ga prosvitljevali. In kdo jih je pošiljal? Papeži.

Dalje sledi.

nega, poštenega fanta, ki bi ga s svojim vzgledom in z lepo besedo vzpodbujal k dobremu in odvračal od slabega. To sredstvo je bolj učinkovito, kakor razne prireditve: predavanja, igre, pevski nastopi, tekme, izleti itd., ki se jih mnogi poslužujejo za pridobivanje mladine. Pri katoliški akciji se naj tudi ta sredstva uporabljajo, toda pri vsakem izmed njih se naj naglasi, da moramo biti najprej katoliški verniki in šele potem drugo.

Čim prej se bo delo začelo, tem prej bomo videli sadove! Na noge torej, katoliški mladeniči! V boj za sveta katoliška načela, za reševanje duš vaših tovarišev!

Dalje sledi.

Iz življenja za življenje

SV. JANEZ BOSKO, PREDHODNIK KATOLIŠKE AKCIJE.

12. Apostol in apostoli.

Salezijanska družba je don Boskova nesmrtna katoliška akcija. Sv. Janez Bosko še vedno deluje: v nebesih s svojo priprošnjo, na zemlji po svojih duhovnih sinovih in sotrudnikih. Poglej salezijansko ustanovo in družbo in videl bodeš papeževo definicijo o katoliški akciji v jasni luči: »udeležba laikov na hierarhičnem apostolatu.« Salezijanska družba vzgaja apostole laike, ki so v tesni zvezi s svojimi duhovniki; po svojih duhovnikih so združeni s svojim škofom; in po svojem škofu in svojem vrhovnem predstojniku so v urejeni zvezi s pogla-

Stiska sveta in vera.

Liberalizem in marksizem žalujeta na razvalinah sveta: beda toliko milijonov ljudi v vseh deželah je sad gospodarskih nazorov in življenjskega modroslovja, ki niso bili vkoreninjeni v večnih temeljih vere. Sloveči jezuit p. Muckermann piše o tem: »Vsak materialističen nazor precej lahko premoti ljudi, dokler je vsega dovolj. Kmalu pa je pri koncu svojih sil, če obstanejo stroji in motorji, denar več ne kroži, če so velike luke z ladjami podobne pokopališčem. Podobno se

Kakor hrasti v viharju...

(Za vero očetov.)

Po Strachwitzu priredil Kolenc Fr.

Dalje.

— Nisem in ne bom.

— Sedaj pa mi obljubite, da ne bote prestopili tega praga, preden se ne odrečete starokatolištvu.

— Hu, vi pa vedno več zahtevate! — se je zasmejal grof. — Dobro! Obljubim, da tega praga ne bom prestopil, ne obljubim pa tega, da morda po hodniku ne pridem v trgovino . . . Z Bogom!

— Vi . . . vi poredněž! — je požugala vdova. Takoj nato je skočila za pult in je začela nekaj iskati. Grof se je med tem obrnil h gospe Tereziji:

— Ali smem vedeti, koga imam čast videti?

Še preden je mogla gospa odgovoriti, je zaklicala trgovka:

— Ne! Ne smete vedeti. To je tajnost.

— Že spet tajnost! — je zagodrnjal grof.

varjem in apostolom na Petrovem prestolu. Don Boskova Družba je odlična akcija. To kaže vse delovanje njeno, če bi se ozrli že samo na slovenske salezijance. Don Boskova Družba je katoliška akcija, če pogledamo njeno plodonosno delo po vesoljnem svetu. »Da bi imel dvanajst duhovnikov«, je večkrat vzdihnil, »koliko dobrega bi lahko storil«. Danes jih ima tisočkrat dvanajst in čez. Na praznik Brezmadežne in pod njenim varstvom je sprejel l. 1859 prve klerike v družbo sv. Frančiška Saleškega. Ves razvoj in vsa zgodovina Salezijanske družbe priča, da je bila z ubogim duhovnikom Janezom Boskom: Marija, Pomočnica kristjanom. Gledamo v zgodovino cerkvenih redovnih in drugih duhovnih ustanov, pa ne najdemo vidnejšega in večjega zgleda, da bi kje in kdaj Marija posameznega svojega častilca v njegovi bogoljubni in dušobrižni ustanovi tako vodila, kakor Janeza Boska, apostola mladine iz vasice Beki v Gornji Italiji. Ko je papež Pij IX. vse to videl in premislil, je vneto zagotavljal don Bosku: »Ves sem salezijanec. Jaz sem prvi sotrudnik. Kdor je Vaš sovražnik, je sovražnik božji. Jaz bi se bal Vam nasprotovati. Vi z majhnimi sredstvi dosežete ogromno. Kako obširno je Vaše poslanstvo in koliko koristi prinaša Vaša družba kat. Cerkvi! V Vaši družbi dela Bog.« Sv. Janez Bosko je velik Marijin apostol; in zato tudi velik predhodnik in vzornik Katoliške akcije.

— —

V OGLEDALU VIDI KRISTUSA.

Evgenija, 19letna hčerka bogatega posestnika v Boutiersu, je bila zelo lepa. Prišla je od plesne veselice, kjer je vzbujala občno občudovanje. Preden se je slekla, je stopila pred ogledalo. Vsa zadovoljna se je ogledovala, nazadnje pa je pogledala proti nebu in je prosila: »Ljubi Bog, pelji me proti visokemu smotru, ki si mi

---

Medtem je gospa Wilding našla, kar je bila iskala. S škatljo v roki je stopila h grofu:

— Izvolite, gospod grof, da si bote preganjali dolgčas na potu! — mu je prožila v škatlji deset finih cigar, kakor jih je grof svojčas vsak dan kupoval.

— Gospa, vi ste zlata žena! — je vzkliknil grof. Nato se je poslovil in odšel.

Po grofovem odhodu je vdova prijela gospo Terezijo za roko in jo je peljala v sobo. Gospa je v sobi odložila klobuk in plašč in se je vsedla v naslonjač. Trgovka jo je prosila, naj nekoliko potrpi in se je vrnila v trgovino.

Gospa je ostala sama. Razmišljala je o sinu. Bila je vsa srečna. Kako ne bi?! Ko pa je njen edinec v Heiligenbergu tako priljubljen! In tako junaški je! Tako požrtvovalen! Pravi Kristusov učenec. Misli so starko utrudile. Oči so ji zlezle skupaj in čez nekaj časa je starka zadremala.

21.

Vsak človek mora iti v življenju skozi očiščevalni ogenj preizkušnje; tu ali zmaga, ali podleže. Preizkušnja niti našemu junaškemu ka-

---

godi tistemu finejšemu materializmu, ki misli, da je delo zadnji cilj življenja. More pač še miriti stroje, dokler je še kaj dela. Ali pa nam ima še kaj povedati potem, ko s stroji obstane delo? — Sedaj je to usoda, ki je zadela milijone. In vsem tem milijonom, ki tako strašno trpijo, nimajo materializem, liberalizem in marksizem, prav nič več novega povedati. Že zato je moral materializem pasti. Ura svetovne krize je za vse ljudi, ki so šli za zastavo liberalnega kapitalizma ali pa marksizma, postala ura duhovne kri-

ga določil!« Pri tem je mislila na svojo sijajno bodočnost. Ko je po prošnji spet pogledala v ogledalo, je zagledala v njem podobo bičanega in s trnjem kronanega Kristusa. Stresla se je, prebledela in se zgrudila na tla, vzdihujoč: »Ljubi Zveličar, usmiljenje! Odpusti mi!« Čez čas je vstala in je strgala raz sebe plesno obleko. Potem je poklekníla in je vso noč prečula v molitvi. To noč si je Kristusa izbrala za ženina. Svetu je dala slovo in je postala misijonarka.

— —

Kaj moramo znati iz katekizma?

Dalje.

Šesta božja zapoved. — Ne nečistuj!!

Pred padcem v greh Adam in Eva nista imela nikakih skušnjav. Niso ju motile nobene strasti, četudi sta bila naga. Po padcu pa je bilo drugače. »Zdaj so se njima odprle oči . . . osramočena sta videla, da sta naga« — poroča sv. pismo.

S tem trenutkom se je začela žalostna usoda ne samo za Adama in Evo, marveč za ves človeški rod. Pojavile so se skušnjave in strasti, med temi skušnjave in strasti v greh, ki ga prepoveduje Bog v šesti zapovedi.

Kaj prepoveduje Bog v šesti zapovedi?

V šesti zapovedi Bog prepoveduje grehe zoper čistost.

Zoper čistost se more človek pregrešiti v mislih in željah, v pogledih, v besedah in dejanjih, in tako Bog prepoveduje nečiste misli in želje, nesramežljive poglede, nesramne pogovore in nečista dejanja.

---

ze, duhovne stiske. Sedaj se morajo ozirati po novih zvezdah, ki v menjavi gospodarskih stisk ne zatonejo. Vnovič so morali začeti razmišljati o — človeku! Saj ne more biti res, da bi bil človekov cilj v stvareh, katere so tako minljive kakor plača in sreča. Ta človekov cilj je višji. Mora še svetiti, ko je nebo zemeljskega blagostanja že zatemnelo. In na vsem svetu ga ni, ki bi mogel pokazati tak cilj, kakor le vera. V svitu tega cilja vidim namreč, da gospodarstvo in da delo nista sama sebi namen, ampak da oba služita

planu Zieglerju ni bila prihranjena. Boriti se je moral z njo ravno onega dne, ko je hotel osrečiti otroke s prvim svetim obhajilom.

Pri svidenju, ki je bilo tako ganljivo, da trgovka, ki mu je prisostvovala, ni mogla zadržati solz, mu je mati izročila zapečateno pismo. Kaplan ga ni takoj odprl, marveč ga je dal v žep. Šele zvečer, ko se je vrnil v grad od vdove Wilding, kjer je pustil svojo mater, je vzel pismo spet v roke. Mislil je, da je pismo prišlo iz škofijske pisarne in je pričakoval, da so v njem kake tajne odredbe. Ko je pismo odprl, je ostrmel. Pismo je prišlo od nekega vseučiliščnega profesorja, ki je igral važno vlogo pri starokatolikih. Franc je prvi hip zagnal pismo proč, ne da bi ga prečital. Čez nekaj trenutkov pa ga je pobral in ga je začel čitati. V pismu je med drugim stalo: »Dobro premislite vse! Sreča se Vam nudi, le zagrabiti jo morate. Izgledi so izvrstni!« Izkušnjavec je namigoval, da bo kmalu prazno eno škofovsko mesto in če bo pameten, mu škofijski stol ne bo ušel.

— Škofovski stol! — se je zasmejal kaplan. Raztrgal je pismo in se je podal k počitku. Miru

Nespodobne misli so prepovedane, ker vodijo do nečistih dejanj. Podobne so iskri, ki lahko povzroči velik požar, če se pravočasno ne pogasi.

Še bolj vodi do nečistega dejanja nespodobna želja.

Nespodobni pogovori so prepovedani, ker morijo dušo govornika in poslušalcev. »Mnogi so padli od ostrine meča, a ni jih padlo toliko, kakor jih je bilo uničenih z jezikom!« — pravi sv. pismo.

Najbolj usodna za vsakega so nečista dejanja, radi tega so tudi med vsemi nečistimi grehi najbolj prepovedana. »Če kdo tempelj božji ruši, njega bo Bog končal!« — je zapisal sv. apostol Pavel. Tempelj božji je naše telo.

Nečisti grehi spadajo pod najbolj pogubne grehe.

Zakaj so grehi zoper nečistost posebno pogubni?

Grehi zoper nečistost so posebno pogubni: ker skrunijo dušo in telo in imajo strašne nasledke.

Nasledki nečistosti so: mržnja do Boga in božjih reči; oslepljenje razuma in slabost volje; časne nesreče in večno pogubljenje.

Nečistnik mrzi Boga, ker ve, da Bog ne trpi njegovih grehov in se boji pravične sodbe.

Med časne nesreče, ki zadenejo nečistnika, spadajo: hiranje, umobolnost, gnusne bolezni. Nezmernost v jedi in pijači ter nečistost povzročata največ in najhujše bolezni.

Poleg časnih nesreč čaka nečistnika večno pogubljenje. Sv. Alfonz pravi, da je ravno nečistost tisti greh, ki največ duš pogubi in da med pogubljenimi ni skoraj nobenega, ki v življenju ne bi bil vdan temu grehu.

— — —

Božja prepoved: »Ne nečistvuj!« ti naj miglja vedno pred očmi in spolnjuj jo v mislih, željah, besedah, pogledih in dejanjih!

ni našel. Pred očmi so mu plesale črke, ki jih je prej videl v pismu: ». . . Samo prositi morate in gotovo bote nastavljeni! . . . Sreča se Vam smeje! . . . Škofovski stol Vas čaka . . .!« Kaplan zagleda v duhu samega sebe, kako sedi na prestolu, oblečen v krasna škofovska oblačila in kako klečijo pred njim tisoči vernikov ter ga prosijo za blagoslov . . .

Napade ga tako silno častihlepje, kakršnega še ni občutil. Že je hotel vstati, prižgati svečo, da bi zbral koščeke raztrganega pisma. V tem hipu so se zaslišali iz stolpa grajske kapele trije udarci ure . . . Kaplan se je stresel in se zasmejal. On naj bo starokatoliški škof? Naj prelomi duhovniško prisego? In naj z odpadom poplača žrtve grofovske družine? Kaj bi rekel grof, ki je bil radi njega kaznovan? In kaj bi rekla Helena, ki ga uvršča med največje katoliške junake in med mučence? Ali se naj da premagati od samoljubja? . . . Zaječal je in zaril glavo med blazine . . .

Naslednjega jutra je raztreseno bral sveto mašo. Navzoča je bila vsa grofovska družina in tudi Egon Fehrenturm, Olgin zaročenec, ki je

le višjim namenom. Zmeda v gospodarstvu in v drugih smereh je le od tod, da ljudje v ozkem obzorju materialističnega svetovnega obzorja ne vidijo več, kam v božjem svetu kaka stvar spada. Prav zato je velika mašinerija naše kulture zašla v popoln kaos.«

— —

Boj na življenje in smrt.

Na zborovanju škotske mladinske zveze je imel nadškof iz Edinburgha msgr. dr. Macdonald znamenit govor, v katerem je dejal:

»Katoličani še vedno

O z n a n i l a

MARIBOR:

Stolna župnija.

O z n a n i l o:

V nedeljo dne 17. junija se popoldne ob 16 izpostavi Najsvetejše, nakar se vrši mesečna molitvena ura, ob 17 evharistična pridiga, nato litanije s sv. blagoslovom in darovanje okrog oltarja za Družbo vednega češčenja.

V četrtek dne 21. junija, na praznik sv. Alojzija, zavetnika šolske mladine, imajo dečki IV. deške osnovne šole zjutrja ob 7 slovesno prvo sv. obhajilo, ob 8 pa bo šolska sv. maša.

Dekliška Marijina družba ima v nedeljo dne 17. junija, zjutraj ob 9, med sv. mašo skupno sv. obhajilo, popoldne ob pol 16 pa mesečni nauk.

L j u d s k o g i b a n j e:

Krščenih je bilo zadnji teden 10 novorojencev in sicer: Marijan Slatinšek, Majda Dolenc, Marta Verdenik, Milena Polegeg, Vekoslav Leš, Vladislav Kobale, Alojzij Ploj, Amalija Zafran, Miloš Štrucel, Marjeta Krajnc.

Poročila sta se: Knechtl Vinko, monter, Mejna 39, in Marija Karner, gospodinja, Krekova 4. Bilo srečno!!

Umrla je: Charlota Platzer, trgovka, Gosposka 3, stara 77 let. R. I. P.

—

Cerkev sv. Alojzija.

O z n a n i l o:

Alojzijeva nedelja. V nedeljo dne 17. junija obhaja naša cerkev god svojega patrona, ki je poseben zavetnik mladine. Zjutraj običajna božja služba, pop. pa mesečni shod vseh dobrotnikov in obiskovalcev naše cerkve. Ob ¾4 pete litanije Srca Jez., sv. blagoslov, darovanje za cerkvene potrebe in govor: Pomen sv. Alojzija za naš čas.

V četrtek na praznik sv. maša z ljudskim petjem in zbornimi molitvami. — V nedeljo in na praznik ostane cerkev ves dan odprta in vas vse vljudno vabimo, da pridete v to edino sv. Alojziju posvečeno cerkev v Sloveniji, da skupno izprosimo od tega mogočnega nebeškega zaščitnika varstva naši mladini.

---

ne razumejo nujnosti, ki jo veleva enciklika sv. očeta! Še vedno niso spregledali, da papež resno misli. On je najbolje poučeni vladar na svetu. Nihče mu ne more očitati, da mu manjka poguma, saj je vsemu svetu dal sijajen zgled. Gre za boj na življenje in na smrt, ki ga bode svet moral izbojevati proti silam zlega. Ali bode svet v bližnjih prihodnjih letih postal pekel na zemlji, to je odvisno od nas katoličanov. Ali bo zahodno-evropska kultura razpadla v razvaline, ali jo bosta izpodrinila boljševizem in poganstvo, to

prejšnji dan prišel. Helena je takoj opazila kaplanovo raztresenost. Čudila se je, ker je bil kaplan vedno izredno zbran in miren. Ko bi videla v duhovnikovo dušo, se seveda ne bi čudila. Revež je trpel neznosne muke. Čutil se je velikega grešnika. Preizkušnjo je sicer prestal, a za greh je imel že to, da se je nekaj trenutkov vdajal misli na odpad. Dozdevalo se mu je, da je bilo vino, ki ga je vlival v kelih, motno, voda pa okužena. Na dnu keliha je videl zeleno kačo in zdelo se mu je, da se mu odurna žival roga: »Tudi ti si podkupljiv!« . . . Roke so se mu tresle, ko je dvignil sveto hostijo . . .

Po maši je ostal sam v kapelici. Skrušeno je vzdihoval in molil. V trenutku se je stresel. Skušnjavca je zagledal pred seboj. Jasno je videl, kako je prišel skozi okno. Nasmehnil se mu je in mu je začel sladko govoriti: . . . Naj pomisli, da lahko celemu svetu pomore k odrešitvi. Vsi narodi bodo šli za nemškim narodom. Čemu priznavati papeža? Kako se vedejo Italijani nasproti drugim narodom? Te večne suženjske verige! Vse predpisuje Rim: obleko, hrano, molitve, ženitev, ljubezen . . . Kaplanovo čelo je oblil

Frančiškanska župnija.

Oznanilo:

Marijina družba za matere ima ob 6 sv. mašo z blagoslovom na svoj dober namen in skupno sv. obhajilo. Po večernicah bo shod in nauk v kapeli sv. Frančiška. — Popoldne bo ob 15 občni zbor za zidanje in kinčanje bazilike M. Milosti, nato slovesne večernice z darovanjem za cerkvene potrebe.

V četrtek, na god sv. Alojzija, bo ob 6 slovesna služba božja na dober namen vseh, ki opravljajo pobožnost njemu v čast.

V soboto bo kanonična vizitacija naše župnije. Ob 8 slovesen sprejem preč. g. dekana monsig. Mihaela Umeka.

Ljudsko gibanje:

Krsti: Mlinarič Olga, Plavčak Vera in Markovič Ivan.

Poroke: Pavlič Anton, sedlar, in Koražija Brigita, natakarica iz Konjic. — Kramberger Frančišek, višji mestni uradnik, in Hojnik Ivana, zasebna uradnica, Aleksandrova cesta 12. — Mukenauer Alojzij, pos. sin, in Krivec Jožefa, zas. iz Svečine. — Emeršič Anton, rest., in Fink Marija, pos., Aleksandrova 18. — Herzog Emerik, zas. urad., in Denk Hedvika, prod., poročena pri D. Mariji v Puščavi. — Bilo srečno!

Društva:

Izlet k Sv. Trojici v Slov. gor. priredi Poselska zveza v nedeljo dne 24. t. m. Zbirališče pred franč. cerkvijo in odhod z avtobusom ob dveh popoldne. Pri Sv. Trojici pridiga in pete litanije M. B. V Maribor se vrnemo okoli sedme ure zvečer. Cena tja in nazaj 20 do 24 Din, odvisno od števila izletnikov. Prijave sprejemajo do vključno 18. junija (ob prijavi je treba plačati 20 Din): Rakuša Kristina, Čopova 8; Juranovič Alojz, korni vikar, stolno župnišče; Kokošinek Janko, škof. pisarna. Izleta se lahko udeleži vsakdo, ne samo člani Poselske zveze. Priglasite se v obilnem številu in pravočasno!

—

Magdalenska župnija.

Ljudsko gibanje:

Krsti: Karlota Kajnih, Norbert Vršič, Vilibald Orlak, Slavka Pihler, Leopold Jauk in Viljem Potočnik.

---

znoj . . . Prijel se je za glavo! . . . Rim! Rim! . . . Kdo pa naj predpisuje, če ne Rim? . . . Kdo naj podeljuje duhovniško službo? . . . Prosvetni minister! . . . Prosvetni minister? . . . Kateri? Sedanji? Kako dolgo pa bo na mestu? In potem? Njegov naslednik! . . . Ne! Ne! To ne gre! . . . Samo eden je, ki je upravičen, odločati v verskih stvareh: papež! Da, papež! . . .

Boj je bil končan. Skušnjavec je bil premagan. Kaplan je pritisnil roke na prsi, dvignil oči proti nebu in je vzkliknil: »O, Bog, pomagaj mi! Utrdi me! Marija, prosi zame!«

Kot zamaknjen je bil. Zdelo se mu je, da je zaslišal angelske glasove. V dušo se mu je povrnila moč in spet je postal neomahljiv borec . . .

22.

Tistega večera je bila grajska obednica slavnostno okrašena. Vse je bilo v cvetju. Na mizi se je svetlikalo zlato in srebro.

Sluga Robert je bil sam v obednici. Nameščal je na prvem mestu dva lepa stola z visokim, izrezljanim naslonjalom. On je vedel, kaj se pripravlja. Gospod grof mu je po obedu dejal: »Ro-

bo odvisno od našega delovanja. Prav lahko se bo zgodilo, da so tu med nami ljudje, ki bodo že prelili svojo kri in dobili mučeniški venec. Pripravimo se na to, ker je to čisto mogoče. Niti svet, niti katoličani doslej še niso razumeli strahotnega pomena brezposelnosti. To vprašanje postaja vsak dan resnejše in težje. Parlament je odpovedal. In res se zdi človeku, da tega vprašanja parlament ne more rešiti. Saj ne ve, kje naj začne in kje naj neha. Zato bi rad vsakemu delajočemu človeku zaklical, naj za brezpo-

Poroke: Horvat Rudolf, dežnikar, Sp. Radvanje, in Cenar Katarina. — Šušmelj Karl, trg. pomočnik, Tržaška 98, in Vaverka Ivana, hči delovodje, Tezno. — Gabrovec Daniel, del., Tezno, in Munda Matilda, predica. — Bilo srečno!

Umrli: Rebernik Regina, vdova, Valvazorjeva 36, 70 let. — Curič Adolf, del., Košaki. — Rojko Marija, Dajnkova 8, 30 let. — Lubajnšek Lucija, vdova, Sp. Radvanje, 64 let. — Rošker Marija, vdova, Tezno, 78 let. — Kurnik Alojzija, vdova, Novavas, 63 let. — N. v m. p.!

— —

CELJE:

Mestna župnija sv. Danijela.

Ljudsko gibanje:

Krščeni so bili: Cvikl Vekoslav, Razboršek Olga, Kert Alojz, Letnar Josip, Mastnak Ivan, Krajnc Milan, Podpečan Dorica in Kidrič Janko.

Poročili so se: Torma Ivan, kočijaš, in Volavšek Marija, služkinja, Medlog. — Jurc Franc, artil. narednik v Aleksincu, in Pisk Pavla, urad., Kozje.

Umrli so: Kovačič Adolf, del., Spod. Hudinja, 54 let. — Čonč Josip, dninar iz Brestovca, 62 let. — Korošec Katarina, gospodinja iz Pečovja, 40 let. — Vran Janez, redov, 21 let. — Grobelnik Franc, rudar iz Zabukovce, 71 let. — Ferlin Josip, drvar iz Kozja, 29 let. — Čokl Marija, žena kočarja iz Pristave, 39 let. — Naj v miru počiva!

— —

TRBOVLJE:

Oznanilo:

V nedeljo dne 17. junija, med prvo sv. mašo skupno sv. obhajilo žen Mar. družbe, popoldne shod v zakristiji. Pozne sv. maše v župni cerkvi ne bo, ker sta dve pri podružnicah in sicer: ob 10. uri pri sv. Katarini, ob pol 11. uri pri Mat. božji v Dragi.

Ljudsko gibanje:

Rojenih 9 zakonskih in 2 nez. otroka.

Poročena: Zakonjšek Alojzij, posestniški sin, in Zmrzlek Elizab., pos. hči.

Umrli: Mejač Terezija, vdova, 87 let. — Zagorc Neža, vdova, 65 let. — Dva mala otroka. — Naj v miru počivajo!

selne kaj stori iz hvaležnosti do Boga, ker more še delati. Njemu ni mogoče nekaj storiti za tiste, ki ne morejo več delati. Ko bi vsak katoličan poslušal mojo prošnjo, bi brezposelno vprašanje na koncu svetega leta bilo čisto drugačno.«

— —

Patriotizem in konfesionalna šola.

Pred nekaj dnevi se je v belgijskem senatu ob priliki proračunske debate razvila razprava o patriotični vzgoji v konfesionalnih šolah. Poročevalec Van den Nest je ostro napadel konfesionalno šolo v Belgiji, ki jih

bert, zvečer bomo proslavili Olgino zaroko!« Še več je vedel Robert.

Točno ob sedmih so se vrata odprla. Prvi je vstopil grof, salonsko oblečen. Na prsih so se mu bleščala odlikovanja. Pod roko je vodil neko starejšo gospo, ki je bila zelo podobna gospej Tereziji. Za njima je stopicala grofica. Vodil jo je starejši gospod. Gospa, ki je šla z grofom in gospod, ki je vodil grofico, sta bila starša Egona Fehrenturma, Olginega zaročenca. Za starimi je korakala mladina: Olga ob zaročenčevi desnici in Helena ob strani nekega grofa Bzssela, Egonovega prijatelja. Zadnja je stopicala grofica Sidonija. Spremljal jo je grofič Anton.

Po prvi pečenki je grof mignil strežnikom, naj odidejo. Ko je služinčad zapustila sobo, se je grof dvignil in je slovesno spregovoril:

— Ljuba hčerka! Čez nekaj ur boš stopila pred oltar in se boš poročila z Egonom Fehrenturmom. Živimo v žalostnih časih. Ne moremo prirediti slovesnosti niti v cerkvi niti na dvoru. Želela si, da se poročiš pred izvajanjem zakona o civilni poroki in da opravi poročne obrede duhovnik, ki je svetel primer katoliške požrtvo-

Kronika naših župnij

Loka pri Zidanem mostu. Župnik Mihael Šket. Število duš 2200. — Cerkev je iz začetka 13. stoletja. — Duhovno življenje: III. red 100, Marijina dr. za mladeniče 5, Marijina dr. za dekleta 60- BCM 65, Cerkveno dr. za novo cerkev 300, Posvečenih družin 33. — KA še ni osnovana.

Sv. Marjeta pri Rimskih toplicah. Župnik Jakob Bohak. Število duš 640. — Preteklo leto je bilo krstov 20, porok 3, pogrebov 16, sv. obhajil 4850. — Cerkev zidana 1535, razširjena in prenovljena 1905. — Duhovno življenje: III. red 38, Br. vednega češčenja 25, S. J. 121, S. M. 121, BCM 35, DŠV 28, Apostolstvo mož 35, Marijin vrtec: 25 dečkov in 27 deklic, po enkrat mesečno: skupno sv. obhajilo za moške in ženske. KA je organizirana.

Razborje. Župnija ima po zadnjem ljudskem štetju 1145 župljanov. Bila je podružnica župnije Loka pri Zidanem mostu. V letu 1789 kuracija, leta 1813 samostojna župnija. V letu 1813 je bila pridružena župniji vas Predgorica iz župnije Sevnica ob Savi. Prvi župnik je bil Verdinek Jurij. Nova krasna gotska cerkev je bila zidana leta 1868 pod pokroviteljstvom župnika Bunčeka Jožefa, ki je umrl kot župnik v Loki pri Zidanem mostu. Je 29 m dolga in 11 m široka. Patron je sv. Janez Krstnik. Stranska oltarja sta posvečena sv. Antonu in Mariji sedem žalosti. Podružnici sta dve: sv. Kancijan na Kumenu in sv. Jošta, patrona kmetov na hribu Lisca, ki je tudi znamenita božja pot. Odlične župnike je imela ta župnija. Poleg že imenovanih še Alviran Frančišek, ki je bil zavratno umorjen leta 1842, Kolarič Jožef, Ulčnik Jožef, Potočnik Anton iz Pilštanja, Čepin Vinko iz Pilštanja, Jamšek Nikolaj, odličen zgodovinar, in Kalan Jakob, imeniten cerkveni govornik in narodni borec na Koroškem. Da versko ugodno prospeva, je zasluga Marjine družbe (34 članic) in III. reda (75 članov). KA še ni ustanovljena.

Sv. Miklavž nad Laškim. Župnik Jakob Čebašek. Število duš 800. — Župnija ima samo župnijsko cerkev, posvečeno sv. Miklavžu, škofu, in dvorazredno šolo.

---

valnosti in smo mu pod našo streho dali zatočišče. Danes je on tukaj. Podelil ti bo blagoslov in nato bo 20 otrok peljal h Gospodovi mizi. Ta nenavadna poroka bo imela to prednost, da se bo globlje vtisnila v tvoje in moževo srce, kakor kaka navadna poročna slovesnost. O polnoči se bodo odigravali dogodki, ki spominjajo na prve krščanske čase. Naše molitve in molitve prvoobhajancev vama naj izprosijo od Boga obilo blagoslova!«

Grof bi še govoril, a glas mu je ganutja zadrhtel. V očeh so mu sijale solze. Tudi ostali so se solzili. Le Anton je ohranil vedrost.

— No, pravega duhovnika si izbrala — se je obrnil šaljivo proti Olgi. — Tega revolucionarnega kaplana. Ta bi še mene mogel kdaj strpati v zakonski jarem.

Družba se je zasmejala in veselo razpoloženje se je vrnilo. Grof Byssel se je osmelil vprašati Heleno, ali tudi ona smatra zakon za jarem. Helena je zardela in je odvrnila ko večina sedemnajstletnih deklet:

— Jaz se sploh ne bom možila!

Dalje sledi.

imenujejo navadno: svobodne šole. Njegove napade je katoliški senator Verbist učinkovito zavrnil. Popolnoma se mu je posrečilo dokazati, da v konfesionalnih šolah vzgoja k patriotizmu in nacionalnemu mišljenju prav nič ne zaostaja za tozadevno vzgojo v državnih šolah, česar prav za prav ne bi bilo treba niti dokazovavati, ker je spoštovanje pred oblastmi ter zakoni važna dolžnost slehernega kristjana. Ako kralj kliče narod v pravično vojno, potem je njegovemu klicu treba slediti.

— —

Cerkev je zidana v romanskem slogu in je stara že blizu 400 let. Prvotno je bila podružnica nadžupnije Laško in kot taka se omenja že v strassburškem vizitacijskem zapisniku iz leta 1545. Leta 1787 pa se je ločila od laške nadžupnije in postala samostojna duhovnija ter dobila svojega duhovnika z naslovom: kurat. Leta 1797 so hoteli to duhovnijo vsled pomanjkanja duhovnikov opustiti, a so jo na ponovno prošnjo vernikov končno pustili in leta 1873 je bila povišana v župnijo, in kurat je dobil naslov župnika. — Doslej je delovalo v župniji 12 duhovnikov: 6 kuratov in 6 župnikov. Večina izmed njih je pastirovala po 8—10 let; eden je zdržal celo 26 let, eden 15 let, eden pa samo 5 let, namreč g. Karel Ferdinand Ripšl, ki je bil dne 20. 4. 1859 imenovan vojnim kuratom in nemudoma odposlan k svojemu pešpolku štev. 47 v Milan na Italijansko. Ta gospod je na Markovo leta 1857 začel pisati tudi kroniko in napisal dva velika dela: I. del, obsegajoč 162 velikih strani, je zgotovil dne 31. 12. 1857 kot kurat pri Sv. Miklavžu; II. del, obsegajoč 225 velikih strani, pa je začel pisati kot vojni kurat v Conegliano pri Trevižu dne 31. 12. 1859 in zgotovil v Trevižu na Benečanskem dne 16. 6. 1860. V I. delu kronike popisuje g. K. F. Ripšl na dolgo in široko postanek cerkve in njene spremembe tekom desetletij zunaj in znotraj, potem postanek župnišča in drugih cerkvenih poslopij, vse lepo pojasnjeno z lastnoročnimi risbami in slikami. Nadalje popisuje natančno vse dajatve, katere so dolžni posestniki odrajtovati cerkvi, duhovniku in cerkveniku, odkar je Sv. Miklavž postal samostojna duhovnija. Potem pripoveduje kronist, kako se je vršila služba božja, dokler je bila cerkev samo laška podružnica, in kako se ima vršiti, odkar je samostojna duhovnija. In nazadnje popisuje na drobno še vse šege in običaje ob raznih časih in okoliščinah, kakor: ob krstu, ob ženitovanjih, ob pogrebih itd., in o lastnostih in razmerah tukajšnjih ljudi sploh. V II. delu pa popisuje kronist K. F. Ripšl vse zgodovinske zanimivosti in znamenite dogodke od leta 1621 naprej pa do leta 1859. Od leta 1859 dalje pa je pisana kronika od posameznih njegovih naslednikov, seveda precej različno: največ sta pisala prva dva njegova naslednika: gg. Matija Stagoj in Jožef Skerta, in zadnja dva: gg. Ivan Zakošek in Jakob Čebašek. — Sv. birma je bila pri Sv. Miklavžu vsega skupaj petkrat: prvič in drugič (23. 6. 1849 in 3. 9. 1862) je birmoval škof Anton Martin Slomšek; tretjič (30. 8. 1874) škof dr. Jakob Maksimilijan Stepišnik; četrtič (27. 6. 1898) škof dr. Mihael Napotnik; in petič (20. 7. 1927) škof dr. Andrej Karlin. Vmes, kadar ni bilo tukaj sv. birme, pa so botri vodili birmance največ v Laško. — V preteklem letu je bilo tukaj 26 krstov, 7 porok in 17 pogrebov. Sv. obhajil je bilo približno 4500. — Duhovno življenje: III. red 165, Dr. vednega češčenja 133, Br. Srca Jezusovega 402, Br. Srca Marijinega 402, Br. rožnega venca 402, BCM 52, DŠV 2. KA še ni organizirana.

Z a n a š o d e c o

Sv. Ludvik — vzor žive vere.

Ko je nekega dne daroval duhovnik ob obilni navzočnosti vernikov sv. mašo, se je dogodil v dotični cerkvi velik čudež. Ko je pri povzdigovanju držal duhovnik sv. hostijo kvišku, se je ta hipoma spremenila v prelepi sijaj, v katerem je bil čudovito lep otrok. Vsi ljudje so ostrmeli nad to nenavadno prikaznijo. Prosili so duhovnika, naj bi držal sv. hostijo nekaj časa kvišku, da bi poklicali v cerkev ljudi, ki so neverni, da bi videli čudež. Tudi francoskemu kralju sv. Ludviku, čigar palača ni bila daleč od dotične cerkve, so sporočili to vest in ga prosili, naj pride za hip v cerkev. Toda sveti Ludvik je odgovoril: »Naj gredo gledat čudež drugi, ki niso dovolj v veri; jaz, hvala Bogu, nimam nobenih verskih dvomov in mi ni treba nobenega čudeža, da bi tako

s svojimi telesnimi očmi moral gledati to, v kar verujem.« Nadaljeval je nato z začetim delom in ni šel v cerkev.

Otroci, ta ali oni izmed vas bo morda letos pristopil prvič k sv. obhajilu. Tudi vi posnemajte sv. Ludvika in prosite Jezusa, ko bo prišel v vaša srca, naj vam podeli milost žive vere in stanovitnost do konca.

— —

Katoliški pojavi

Iz tajništva KA v Mariboru. — Pretekli petek se je vršila seja škofijskega odbora KA. Na seji se je med drugim sklepalo o ustanovitvi Društva za varstvo deklet. Oblasti se bodo takoj predložila pravila v odobritev, potem pa se bo sklical ustanovni občni zbor. Društvo bo skrbelo v zvezi s »Kolodvorskim misijonom« za dekleta na potovanju, zlasti za ona, ki pridejo v mesto iskat službo. — Govorilo se je tudi o prireditvi meseca KA po vsej škofiji. Določeni mesec bi se naj skozi vse nedelje v vseh župnijskih cerkvah govorilo o KA. Kako se naj stvar izvede, se bo natančnejše določilo na prihodnji seji. — Preteklo nedeljo se je osnovala KA v Ribnici na Pohorju. G. Kolenc, tajnik škofijskega odbora iz Maribora, je v cerkvi in na sestanku podal smernice za apostolsko delo, g. župnik pa je imenoval člane in članice župnijskega odbora KA. Na sestanku je bila nad 100 ljudi. Vsi so z velikim zanimanjem sledili izvajanjem gospoda tajnika.

V baziliki Matere Milosti v Mariboru je bil 8. jun., na praznik presv. Srca Jez., nad vse prisrčen zaključek otroške pobožnosti na čast božjemu Srcu Jez. Kakor k šmarnicam, tako so otroci tudi k tej pobožnosti prihajali v lepem številu. Zadnji dan pa je ljudstvo napolnilo cerkev. Zaključek te pobožnosti je povzdignil slovesen sprejem v Zvezo frančiškove mladine. Starejši križarji in klarice so v svojih lepih in slikovitih uniformah napravili špalir novosprejeti armadi. Vse belo je bilo pred oltarjem. Samostanski predstojnik dr. p. Gracijan Heric je v lepem govoru navduševal mladino za Frančiška, Marijo in Jezusa in izročil 31 križarjem in 56 klaricam pasove in znake.

Romanje v Marijino Celje. V četrtek in petek se je vršilo pod okriljem romarskega odseka šk. KA romanje v Marijino Celje. Udeležilo se ga je 24 oseb. Romarji so se vozili z avtobusom. Vse se je izvršilo v najlepšem redu in udeleženci so se navdušeni vrnili iz slavnega Marijinega svetišča.

Katehetski kongres. Kakor se je že poročalo, se bo vršil v Mariboru v dneh od 2. do 6. julija t. l. katehetski kongres. V zvezi s kongresom bode tudi zborovanje društva Krščanska šola. Pripravljalni odbor dobiva iz vseh krajev države prijave in iz tega se vidi, da bo udeležba velika.

Spregledujejo! Kako se je zatirala svoboda vesti do osvoboditve na Dunaju, kažejo novejša poročila o številnem vračanju v kat. Cerkev. Cenijo, da se je samo v zadnjem mesecu spravilo s sveto Cerkvijo čez 20.000 oseb. Mnogo jih je, ki se šele moliti uče. Solznih oči prejemajo svete zakramente tudi taki, ki so 30 let stali ob strani. Samo v župniji sv. Antona (favoritski okraj) se jih je povrnilo sredi marca 2500. Otroki, ki so že v starosti do 10 let, krščujejo. Društvo »Vesela mladost« prevzema v svoje vodstvo bivše socijalno-demokratske organizacije »Otroška zavetišča«.

— —

Razna obvestila.

Krščanska ženska zveza za Maribor in okolico priredi na splošno željo dne 7. in 8. julija romanje v slovenski Lurd, v Rajhenburg. Vsi, ki bi se radi udeležili romanja, se naj prijavijo do 16. junija na naslov: Bauman Katarina, predsednica Krščanske zveze v Mariboru, Cvetlična ulica 23, ali pa se prijavijo osebno v društveni pisarni, ki posluje na Aleksandrovi cesti 6 I, vsako sredo in vsako soboto od 8. do 10. ure dopoldne in od 2. do 4. ure popoldne. Vožnja tja in nazaj stane samo 50 Din. Vsak udeleženec mora plačati ob priglasitvi znesek 25 Din, ostalih 25 Din pa najpozneje do dne 1. julija. Romanja se lahko udeležijo tudi možje in fantje. Priglasite se še danes, da ne bode prepozno!

Veržej. Marija vabi vse častilce božjega Srca v nedeljo dne 24. t. m. v svoje svetišče, kjer bo sal. zavod slovesno obhajal praznik presv. Srca Jez. Pridite vsi, ki ljubite božje Srce, njemu posvečene družine pošljite svoje zastopnike, da s salez. družino obnovite obljubo večne zvestobo Kristusu Kralju. Priprava na praznik bo slovesna tridnevnica od 21. do 23. junija. Natančni spored praznika se bo še objavil. Naj zavlada Jez. Srce v naših srcih, družinah, domovih!

Za junij: Kratko vsakdnevno premišljevanje v mesecu juniju nudi knjiga: **»Presveto Srce Jezusovo«,** spisal J. M. Knjiga stane vezana 20 Din, broširana 14 Din in se naroča v Tiskarni sv. Cirila v Mariboru.

Svetnica kmetske grude sv. Bernardka. Lepa knjiga, 32 slik na posebnem umetniškem papirju. Cena knjigi 24 D broširana in 34 Din vezana. Naročila sprejema Tiskarna sv. Cirila, Maribor.

Mrliškim oglednikom! Ker želimo razprodati dosedanjo zalogo tiskovin za mrliške oglednike, dajemo vsem 30 odstotkov popusta, dokler traja zaloga. — Tiskarna sv. Cirila v Mariboru.

Slovenci, poznate sv. Cirila in Metoda? Po imenu že, toda po delovanju gotovo ne dovolj! Zato vsem priporočamo, da si nabavijo knjigo »Sv. Ciril in Metod«, ki obsega 180 strani velikega formata in ima 42 slik, stane pa le 12 Din. Šole potrebujejo to knjigo, društva naj jo imajo na razpolago, cerkvene organizacije naj jo oddajajo od hiše do hiše! Gospodje duhovniki, moderna pridiga je — tisk, javno vas tu prosimo, da sodelujete! Vsak narodnjak, če je res narodnjak, naj kupi to knjigo! Naročila sprejema Tiskarna sv. Cirila v Mariboru.

Točno 1000 cerkvenih pesmi se nahaja v Vencu sv. pesmi. V Vencu se nahajajo pesmi za vse različne prilike, za sv. mašo, za popoldansko službo božjo, za advent, božič, veliko noč, za praznike raznih svetnikov, za posebne prilike, kot pri poroki, pri pogrebu, pri misijonih, novomašnikom, za birmo, za nove orglje, za razne cerkvene bratovščine itd. Pesmi se lahko uporabljajo tudi za citate v cerkvenih govorih, za deklamacije pri raznih prireditvah. Prepevaj Gospodu vsa zemlja, pravi sv. pismo. Kakor smo sv. pismo dali narodu po lastnih cenah, tako dajemo tudi to knjigo, ki je enaka po obsegu (ima 532 strani), po enakih cenah: broširan izvod 6 Din, v polplatno vezan 8 Din, v celo platno vezan 15 Din, poštnina posebej. — Organisti, ker ste junaki, poiščite na te pesmi melodije, pa boste imeli za vsako priliko primerno pesem! — Venec svetih pesmi se naročna pri Tiskarni sv. Cirila v Mariboru.

Koledar od 17. do 23. junija.

17. junij, 4. pobinkoštna nedelja: Adolf, škof. — 18. junij, pondeljek: Efrem Sirski, c. uč. — 19. junij, torek: Julijana Falk, devica. — 20. junij, sreda: Silverij, papež, mučenik. — 21. junij, četrtek: Alojzij Gonzaga, spoznavalec. — 22. junij, petek: Pavlin Nol., šk. — 23. junij, sobota: Srečko, mučenec.

Glavni mesečni namen za junij, blagoslovljen po sv. očetu: Posnemanje neprestane molitve presv. Srca Jezusovega. — 17. junij, nedelja: Pogostno sveto obhajilo. — 18. junij, pondeljek: Lepo ljudsko petje. — 19. junij, torek: Naše matere in dekleta. — 20. junij, sreda: Dijaki in visokošolci. — 21. junij, četrtek: Prvoobhajanci. — 22. junij, petek: Letošnji novomašniki. — 23. junij, sobota: Poklici (duhovni, redovni in misijonski).

Tiskar: Tiskarna sv. Cirila v Mariboru, predstavnik Albin Hrovatin v Mariboru. Urednik: Franc Kolenc, korni vikar v Mariboru. — Izdajatelj: Mariborske župnije, predstavnik Franc Kolenc, korni vikar v Mariboru.

Poštnina plačana v gotovini. Posamezna številka stane 1 Din.
Leto 6. Štev. 25.

NEDELJA

Izhaja vsak petek.
Cena:
Celoletno 24 Din, polletno 12 Din, mesečno 2 Din. Inozem. 48 Din.

Tednik za versko življenje

Maribor, dne 24. junija 1934.

Uredništvo: MARIBOR, Stolno župnišče.
Uprava: Maribor Koroška cesta 5.
Ček. rač. 15237.

Ti si Peter, to je skala!

Treznostna nedelja

1. Nedeljska božja beseda.

Evangelij:
Mt 5, 20—24.

Kajti povem vam: Ako vaša pravičnost ne bo obilnejša ko pismoukov in farizejev, ne pridete v nebeško kraljestvo.

Slišali ste, da se je reklo starim: Ne ubijaj; kdor pa koga ubije, pride pred sodbo. Jaz pa vam pravim: Vsak, kdor se jezi na svojega brata, zasluži, da pride pred sodbo; in kdor reče svojemu bratu »ničvrednež«, zasluži, da pride pred veliki zbor; kdor pa reče »brezbožnež«, zasluži, da pride v peklenski ogenj. Če torej prineseš svoj dar k oltarju in se tam spomniš, da ima tvoj brat kaj zoper tebe, pusti svoj dar tam pred oltarjem, in pojdi, da se poprej spraviš s svojim bratom, in potem pridi in daruj svoj dar.

— —

»In potem pridi in daruj svoj dar.«
Ma 5, 24.

Nedeljski pridigar ima danes resno in važno besedo na svojem srcu. Rad bi šel z njo na visoko goro in bi jo tam zaklical v slovenski svet, da bi jo vsi slišali: »Slovenci, trezni bodimo!« Ako pojde z našimi pivskimi navadami in razvadami tako naprej, nas čez 200 let skoraj več ne bo, vsaj kot narod nas več ne bo. Saj tudi drugod pridelujejo vino, še boljše vino kot pri nas, pa se ne pogubljajo in ne utapljajo v njem. »Pri nas«, nam je dejal mornar s Krka, »je največje pohujšanje nad ženo, ki preveč pije; pri vas pa tudi ženske pozno v noč popivajo z moškimi in vas to nič ne pohujšuje?« Kam plovemo, Slovenci? Ako naši delavci ne dobijo vina, nočejo delati; kadar pa ga imajo, ne morejo več delati. Družine posvečujemo božjemu Srcu in vsako leto praznujemo spomin tega posvečenja in tudi takrat in celo takrat nezmerno pijemo ter preveč popijemo. In nič ne čutimo neskladnosti, ki je med »posvečenjem« in popivanjem? Kdaj in kje se bo pri vas vršila prva svatba, pri kateri bi se svatje ne opajali z vinom? Čudno! Pred vsakega svata se položi kos kruha in kozarec vina; kos kruha navadno za vsakega zadošča, kozarec vina pa skoraj nikdar in nikjer in nikomur. Slovenija ne leži baš ob morju, vendar se pri nas več ljudi potopi v vinu, kot se jih na vsej jadranski obali potopi v morju. Od žeje pri nas še nihče ni umrl, od pijače jih je že veliko. Če kje toča pobije, takoj pišemo po vseh listih: »Ljudje so vsi obupani, zadnji košček kruha jim je uničen«; obenem pa molčimo, če se povodenj pijanosti razsteza od enega do drugega vinskega hrama. »Buschenschank« imamo vsepovsod in oblasti ga ne dovolijo drugače, kakor da se naroči najmanj pet litrov skup. Kakšne so posledice takega točenja in dovoljenja, naj se pridejo merodajni činitelji prepričat na lastne oči. Noben si menda ne napija tolikokrat »na zdravje«, kakor naš maloštevilni narod. Preklicano čudno vero imamo mi v vinsko kapljico in še bolj čudno zaupanje: »Kolikor kapljic, toliko let, Bog nam daj na svet živet!« Pa ker so te »kapljice« le prevelike teh let ne bo več veliko. Kdorkoli je v tem prizadet, naj danes ne pride k sv. maši brez odločnega sklepa treznosti. »In potem pridi in daruj svoj dar.«

— —

2. Nedeljska molitev.

Slišali ste, da se je reklo starim: Ne ubijaj; kdor pa ubija, pride pred sodbo.

V. Naj se dviga, Gospod, moja molitev.

O. Kakor kadilo pred tvojim obličjem.

Molimo: O Bog, ki si pripravil nevidne dobrote tistim, ki te ljubijo: vlij svojo ljubezen v naša srca, da bomo tebe v vsem in nad vse ljubili in tvoje obljube, ki presegajo vsako željo, dosegli. Po Gospodu našem . . .

O. Amen.

— —

Katoličanu ni možno reševanje nobenega, ne le verskega, temveč tudi kulturnega, političnega, gospodarskega in socialnega vprašanja brez ozira na odnos do Boga in Cerkve. Nekatoliško je dalje vse prikrito in neprikrito napadanje hierarhije, vsako polemiziranje glede avtoritativnosti papežkih enciklik i. t. d. Ozir na cerkveno občestvenost izključuje v svojih konsekvencah dalje tudi vse, kar je proti čutu katoliške skupnosti. Ne bom našteval vsega onega destruktivnega dela, ki ga vrše oni, ki so daleč proč od katolicizma, pa ravno tega venomer zlorabljajo v svoje sebične namene in ki je vse drugo prej kot katoliško. Naj bo toliko značajnosti v njih samih, da javno izpovedo svoj non serviam, če so že dejansko prenehali biti katoličani, ali katoličani sploh nikoli niso bili. Če pa se jim zdi oportuno, da še nadalje zakrnkani sejejo ljuljko med pšenico, naj vedo, da si zastonj prizadevajo, zakaj Kristusova sv. Cerkev je zidana na skalo in peklenska vrata je ne bodo premagala!

Katoliška akcija

Kristusov čolnar.

Dalje.

Sv. Bonifacija je papež poslal v Nemčijo, sv. Avguština v Anglijo, druge drugam prižigat luč resnice in znanja. Dosti bo, če povemo, kar je dejal protestant Karleton v Združ. državah: »Ako se hočem držati dokazanih dejstev, moram nastaviti samo katoliške misijonarje kot učitelje in učiteljice pri divjih in ukročenih Indjancih.«

Vsi pošteni možje kakršnega koli veroizpovedanja proslavljajo delo katoliške Cerkve za kulturo in civilizacijo.

4. Umetnost in znanost.

Koliko so si papeži zaslužili za umetnost in znanost, bi se dalo sklepati že kar z njihovega poslanstva. Na-

Dalje.

c) Delo vodstva ženskega odseka.

Brez dobrih fantov ni dobrih mož, očetov. Brez dobrih žen, mater pa ni niti dobrih fantov, niti dobrih mož, očetov. Iz tega sledi, da mora Katoliška akcija posvečati skrb ne le fantom in možem, marveč tudi ženam. Vzgojiti jih mora za dobre, katoliške žene, matere, ki bodo pomagale pri vzgoji fantov in mož. In kdo naj vzgaja žene ter jih pripravlja na apostolstvo dela, ki je njihovemu stanu in značaju primerno? Ta naloga pripada vodstvu ženske skupine (ženskega odseka) KA.

Ženski odsek KA se osnuje na isti način, kakor moški in fantovski. Žena, ki je članica župnijskega odbora KA (ali kaka druga dobra žena) zbere okrog sebe nekaj dobrih žen, ki imajo voljo za apostolsko delo. Te žene se pod vodstvom dušnega pastirja pripravijo za apostolsko službo in nato začnejo pridobivati svoje stanovske tovarišice. Iz najboljših in najbolj delavnih se osnuje vodstvo ženskega odseka, ki se posveti vsem zadevam, ki so z ženskim stanom v zvezi.

Naloga vodstva ženskega odseka KA v župniji je, da vzgaja žene za dobre katoliške žene in matere, v javnem življenju pa za apostole in usmiljene Samarijane. — Ženino mesto je predvsem v hiši. Pregovor pravi, da žena tri ogle podpira. S tem je naglašeno, kako važno mesto zavzema v hiši. Brez dobre žene in matere ni dobrega družinskega življenja. Ona da smer moževemu življenju ter življenju otrok, in če je

dobra, katoliška žena in mati (zvesta, pobožna), potrpežljiva), polagoma spreobrne tudi najbolj divjega moža in najbolj razposajene, razuzdane otroke.

V javnem življenju mora biti žena apostol in usmiljeni Samarijan. Kot taka vrši predvsem sledeče naloge: 1. Svoje tovarišice pridobiva za zvesto izpolnjevanje verskih dolžnosti in jih navaja k pobožnosti. 2. Odpravlja napake in pregrehe, ki so doma med ženskim svetom (sovraštvo, zakonolomstvo itd.). 3. Vrši dela usmiljenja: obiskuje bolnike, skrbi za reveže (za zapuščene otroke, revne matere, berače itd.). Dobrodelnost je bila navedena med »splošnimi zadevami«, ki jim naj posveča skrb osrednje župnijsko vodstvo KA. Tu je spet navedena, ker so predvsem žene poklicane (po svojem značaju), da se ji posvečajo.

Kakih sredstev se naj poslužuje vodstvo? Predvsem tistih, ki so na uslugo vsaki ženi — tudi najbolj revni. To so: molitev, služba božja, prejemanje svetih zakramentov. Ko bodo v župniji vse žene in matere pridobljene za to, da bodo rade molile in pogosto prejemale sv. obhajilo, bomo imeli same dobre žene in matere. Poleg teh sredstev dobro služijo zlasti sledeče: a) dober vzgled; b) dobra beseda; c) razgovori o vseh stanovskih vprašanjih sploh; d) med sebojno vzpodbujanje k vnetemu apostolskemu delu itd. Za pridobivanje mlačnih žen se lahko uporabijo tudi kaka razvedrila: družabne prireditve, izleti itd., a pri teh prireditvah je vedno treba pomisliti, da so le sredstvo za dosego višjega smotra. Ker spada v delokrog ženskega odseka tudi dobrodelnost, je potrebno še eno sredstvo — denar in druge materielne dobrine.

O vsem, kar je treba ukreniti, se naj vodstvo odseka razgovori na svojih sejah. Sklepi se naj potem izvedejo potom članic vodstva in potom žen apostolov. Kjer se je storilo kaj dobrega, so bile žene skoraj povsod na prvem mestu. Gotovo bodo tudi pri katoliški akciji na prvem mestu in če bodo one storile svojo dolžnost, se ni treba bati tudi za ostale stanove.

Dalje sledi.

loga jim je namreč, da širijo vero, ki oznanja večno resnico — Boga, ki je obenem izvor tudi vse lepote, katero skuša umetnost v različnih oblikah posneti. Bog je izvor vse resnice, ki si jo znanost prizadeva doseči in z njo izpolniti človeški um. Toda zgodovina nam jasno priča, koliko so si papeži prizadevali za razvoj vseh vrst umetnosti. Rim je kakor veliko svetišče umetnin. Tja so se premnogi hodili učit k mojstrom ter njihovim umetninam. Rimski papeži so bili meceni (zaščitniki) umetnikov.

Kakor za umetnost, tako so skrbeli za znanost. Svojim duhovnikom zapovedujejo, da goje znanost in da ustanavljajo šole. Do 16. stoletja so vseučilišča skoro izključno ali ustanovljena ali pa vsaj podpirana po papežih. Pred reformacijo (pred Lutrom) je bilo 70 vseučilišč ustanovljenih na pobudo papežev. Papež Nikolaj V. (1447 do 1455) je ustanovil vatikansko knjižnico, ki še danes uživa največji svetovni sloves.

Dalje sledi.

Iz življenja za življenje

TUDI OKO MORA NEKAJ IMETI.

Marija P. se je hotela poročiti s fantom, ki je rad pil. Starši so naprosili domačega g. župnika, naj jo odvrne od te namere.

Župnik je ob prvi priliki prijazno dejal:

— Marija, premisli, kaj delaš? Kako življenje bodeš imela poleg moža, ki je tako vdan pijači?

Dekle se je nasmehnilo in odvrnilo:

— O, ga bom že spreobrnila.

Duhovnik je odkimal.

— Ali ne poznaš pregovora: Pijanec se spreobrne, kadar se v jarek zvrne!?

Gospod župnik, Anton je najlepši fant v okolici. In glejte, tudi oko sme želeti nekaj.

Čez šest tednov po poroki je g. župnik zopet srečal Marijo. Imela je zavezano oko.

Župnik jo je vprašal:

— Kaj pa se je zgodilo?

— Oh, mož me je nabunkal! — je tožila mlada žena.

Duhovnik jo je tolažil, obenem pa jo je spomnil na njene besede: »Tudi oko mora nekaj imeti.«

— —

JAPONSKI INDUSTRIJEC TER PUBLICIST — KONVERTIT.

Dne 6. marca t. l. je bil smrtno zadet od zločinske roke znani organizator japonske bombažne industrije, Sanji Muto, ki je bil poznan tudi kot žurnalist in politik. V Kamakuri blizu Tokija ga je zadela morilčeva krogla in naslednjega dne je podlegel poškodbam pri atentatu. V istem času, ko se je izvršil nanj napad, je bila njegova hčerka, gospa Jošikava, soproga japonskega generalnega delegata v Mandžukuo, pri sv. maši v kapelici sester presv. Srce J. Ko je zvedela za nesrečo, je hitela v bolnišnico, da bi bila navzoča ob smrti očetovi. Po njeni molitvi in prigovarjanju je težko ranjeni sprejel na smrtni postelji sv. krst. V zadnjem času je pokojni z živim zanimanjem čital apologetično delo, ki je zelo razširjeno na Japonskem, to je knjiga: »Izvor resnice« očeta p. Drouarta.

Spreobrnitev tako znanega moža je zbudila živahno zanimanje po vsej deželi. V lepi gotski cerkvi mesta Šukugava pri Osaki je opravil tamošnji škof slovesno sv. mašo za pokojnim o čemer so poročali vsi časopisi po državi. Vsi udeleženci so dobili obsmrtni list z življenjepisom pokojnika in z besedilom o dobrem pastirju, ki

J. J., dijak.

Spomin na Marijino Celje.

V dneh 7. in 8. junija je romarski odbor KA v Mariboru priredil prvi romarski izlet v Marijino Celje (Maria Zell) v Avstriji. Romanja se je udeležilo 23 oseb. V nasledn. vrsticah hočem opisati doživljaje ter občutke na tem lepem romanju.

Bil je krasen poletni dan v četrtek dne 7. junija, ko smo se zbrali pred baziliko Matere Milosti, kjer je že stal avto, pripravljen za odhod. Razni kraji širom Slovenije

Kakor hrasti v viharju . . .

(Za vero očetov.)

Po Strachwitzu priredil Kolenc Fr.

Dalje.

Navzoči so se glasno zasmejali. Stari Robert je slišal ta smeh. Odprl je vrata in v naslednjem trenutku je že stregel pri mizi.

— —

Okrog devetih zvečer je vdovin Henrik stopical ob ograji grajskega parka. Za njim je korakala gospa Terezija. Ko sta potnika prispela do vrtnarjeve koče, je mali potrkal na vrata. Vrata so se kmalu odprla. Gospa Terezija je vstopila, Henrik pa je odhitel proti gradu, da bi naznanil prihod kaplanove matere. Vrtnarjeva žena je peljala gospo po samotni vrtni poti proti gradu. Pred vhodom v grad je stala Helena. Ko je zagledala gospo Terezijo, ji je pohitela naproti. Objela jo je, poljubila in ljubeznivo pozdravila. Nato je odslovila vrtnarico, gospo pa je peljala proti kaplanovi sobi. Potrkala je na vrata

išče izgubljeno ovco in jo na svojih ramenih prinese domov. Ker je bil gospod Sanji Muro ravnatelj velike Kanegafuči predilnice in časopisnega podjetja »Jiji-Šimpo« so se vršile za delavce in za nastavljence teh podjetij posebne svečanosti, pri katerih sta govorila dva japonska misijonarja.

Ta spreobrnitev je napravila večji vtis, kakor bi ga napravilo večje število pridig in učenih knjig. Ko gledamo nazaj na življenje tega moža, lahko trdimo, da si je v nekem pogledu res zaslužil milost sv. krsta. Bil je vse skozi plemenit mož, ki je vodil v svojem dnevniku neizprosen boj proti korupciji in je za svoje nameščence in delavce ustanovil vzorne socialne naprave. Neki časopis, ki izhaja v angleškem jeziku, mu je po pravici napisal v posmrtnici: »Malo mož je bolje služilo svoji domovini kakor on in njegov značaj je bil tako edinstven, da pomeni njegova smrt za domovino zelo hudo izgubo.«

Zanimanje vzbujajoča konverzija tako znanega in slovitega gospoda nam je ponovno pokazala eminentno važnost katoliškega vzgojnega dela na Japonskem — kajti v zavod sester presv. Srca tečejo vse niti v tem primeru. Letam je bila vzgojena njegova hči, tam je ona sprejela sv. krst. Vsi njeni otroci so katoliški in nekaj časa že tudi njena mati, žena g. Sanji Muto. Resnično katoliško življenje njegove hčerke in njena pomoč v zadnjih urah življenja sta tudi očetu pomagale, da je on premagal zadnje ovire.

Kaj moramo znati iz katekizma?

Šesta božja zapoved. — Ne nečistuj!

V šesti zapovedi Bog prepoveduje vse, kar je nečisto in kar vodi k nečistosti.

---

in ko se je duhovnik odzval, je starko potisnila v sobo in je odbrzela, odkoder je bila prišla.

Kaplan je že bil oblečen v duhovniško obleko. Mater je nežno objel in je veselo dejal:

— Kaka radost zame, ljuba mama, da si ravno danes tu!

— O, kako sem šele jaz vesela, ljubi otrok! Tako sem si želela, da bi bila pri tebi! Sedaj sem tu in bom ostala tu.

Kaplan je odkimal.

— O, ne! Ločiti se bova morala. Po nočni slovesnosti bom moral jaz oditi.

— Takoj po slovesnosti boš šel?

— Da, mati! Zjutraj se bo raznesla vest o nočnih dogodkih. Jaz moram biti takrat že daleč od tukaj, da grofa rešim še večjih neprijetnosti, kakor jih bo imel že zaradi tajnih verskih slovesnosti.

Starka je z žalostjo poslušala sina in ko je izrazila strah, da mu beg morda ne bo uspel, ji je on pokazal čudno omaro v steni, ki je imela skriven predal. Iz tega je vodil skriven izhod.

— Vidiš, mama — je tolažil mater — ne bodo mi prišli na sled.

so bili zastopani: Maribor, Celje, Sevnica, Sv. Trojica v Slov. g. in Sv. Lovrenc na P. Iz teh krajev so prišli posamezni romarji, in sicer deloma že prejšnji večer, deloma pa že v prvih jutranjih urah. Ob pol 5. uri zjutraj smo prisostvovali sv. maši nato pa smo se v veselem razpoloženju zbrali pred cerkvijo in vstopili v že pripravljeni avto. Mimo nas so šli drugi ljudje k jutranji pobožnosti v čast presv. Srcu Jezus. Ti so se ustavili tik avtomobila ter nas blagrovali in se nam priporočali v molitev. Mnogi bi

V zapovedi pa ni izražena le prepoved, marveč tudi zapoved.

Kaj zapoveduje Bog v šesti zapovedi?

V šesti zapovedi Bog zapoveduje: da moramo biti sramežljivi in čisti v mislih in željah, v pogledih, v besedah in dejanjih, in da moramo rabiti pripomočke, ki so potrebni, da obvarujemo čistost.

»To je božja volja, da se posvetite: da se zdržite nečistosti.« (1 Tes 4, 3.)

Katere pripomočke moramo rabiti, da ohranimo čistost?

Da ohranimo čistost, prosimo Jezusa in Marijo in čimvečkrat prejemamo sveto Rešnje Telo; ustavimo se nečisti skušnjavi vselej takoj v začetku in obrnimo misli na druge reči; mislimo na to, da nas Bog povsod vidi in da vsak trenutek lahko umrjemo.

Če pride kaka skušnjava, ali se zbudi nečista strast, ji takoj daj slovo. N. pr.: Vsili se ti nespodobna misel ali želja. Ko se je zaveš, streseš z glavo, češ, nočem se pomuditi pri njej in začneš misliti na kako drugo stvar (na delo, ki te čaka, ali na kaj drugega). V družbi si in na jezik ti pride kaka nespodobna beseda. Preden jo izgovoriš, se zaveš, da boš z njo škodoval svoji duši in onim, ki jo bodo slišali. Rekel si boš na tihem: »Ne bom je izgovoril!« Če ti pred oči pride kaka nespodobna slika, odvrni takoj oči od nje itd. itd. Pri nečistih skušnjavah in strasteh takoj prvi trenutek reci odločno »Ne!« in zmagal boš.

Da lažje ohraniš čistost, se varuj vsega, kar v nečistost napeljuje. Med stvarmi, ki se jih moraš prav posebno varovati, so: nesramežljivi pogledi, nespodobne slike, nenravno berivo, nespodobnost v obleki, pohujšljive pesmi, igre, plesi, razuzdane veselice, pijančevanje, slaba tovarišija, predomače občevanje z drugim spolom, brezdelnost in lenoba.

—

radi šli z nami, a njihove življenjske razmere jim tega ne dopuščajo, mnogi so se morda odločili, da bodo poromali v prelepo Marijino Celje ob prvi priliki, ki se jim bode nudila. Vsem tem kličem sledeče: Bridka je naša usoda v današnjih dneh, ko moramo mnogokrat živeti življenje, ki skoraj ni vredno, da bi se imenovalo življenje, in ko nas mori skrb za obstoj in prihodnjost. Toda, vedite, Vsemogočni je povsod pričujoč in vidi naše velike bridkosti in gorje. Tudi Marija, ki ima v Marijinem Celju

— O, Bog ti pomagaj! Ali se spominjaš, kako je bežal p. Pitalski?

— Kako se ne bi spominjal!

Vsedla sta se na divan drug poleg drugega in sta se začela razgovarjati o žalostnih dneh, ki so nastopili.

— Da, prav si imel — je dejala mati — ko si rekel, da se ta preganjanja vršijo samo zato, da bi se strla moč katoliških duhovnikov. Vsi žal niso ostali stanovitni. Nekateri so podlegli. A ti, ljubi otrok, si jak in zvest duhovnik.

Hotela ga je objeti, a on se je branil.

— Ne, mati! Tudi jaz sem imel skušnjave in v mislih sem bil nezvest.

— Kdaj? — je zadrhtel materin glas.

— Danes!

— Danes? — se je začudila mati. — Morda ono pismo? . . .

— Da, ono pismo!

Starka se je nagnila k sinu in ga je objela.

— Franc, poglej mi v oči in povej, ali si zmagal?

— Da, mati, zmagal sem. A borba zoper samoljubje je bila huda . . .

Nedolžnost je največji zaklad, ki si ga prejel od Boga. Čuvaj ga! Kristus je povedal priliko o trgovcu, ki je iskal lepih biserov. Dejal je o njem: »Ko je našel dragocen biser, je šel in prodal vse, kar je imel, in ga je kupil.« Ti si prejel dragoceni biser nedolžnosti brezplačno. Čuvaj ga z vso skrbnostjo za sodni dan. Često se izroči v varstvo brezmadežne Device Marije in sv. Alojzija!

P. Pavel — med rajnimi!

V torek ob enih je zapel v cerkvi M. Milosti mrtvaški zvon. Oznanil je smrt gorečega delavca v vinogradu Gospodovem, znanega in priljubljenega patra Pavla Potočnika. Apostolsko goreči duhovnik je zatisnil oči k smrtnemu spanju po dolgi mučni bolezni.

Cele strani bi rabili, če bi hoteli opisati velika dela pokojnikova. Sicer pa njegovih del ni treba opisovati, ker jih pozna ne le vsak Mariborčan, marveč tudi vsi okoličani. Storil je dosti dosti več, kakor mu je nalagala njegova služba. Bil je goreč duhovnik pridigar, veroučitelj, spovednik. Zunaj cerkve se je posvetil reševanju mladine in širjenju krščanske prosvete. Ustanovil je Katoliško Omladino, izobraževalno društvo v Melju, Krčevini in Košakih, Danico, Marijino družbo za žene itd. Vsem tem ustanovam je bil pravi oče.

Še je hotel delati pater Pavel, a bolezen ga je strla. Dolgo ji je kljuboval. Ko se je že ves tresel, se je še vedno smehljal in znancem odgovarjal: »Še bo boljše!« Sedaj mu je res boljše. Odselil se je v večnost po plačilo.

Počivaj v miru, blaga duša! Bog ti bodi plačnik za tvoje veliko delo in trpljenje!

— Samoljubje?

— Da! Pomisli, ponudili so mi škofovski prestol!

— Ah! — je zadrhtelo starkino srce. O, saj je bila njena vroča želja, da bi videla sina oblečenega v škofovska oblačila. In sedaj? . . . Napadlo jo je samoljubje. Treščila je z nogo ob tla, kakor da bi hotela pogaziti skušnjavca. Nato je poljubila sina in je nežno dejala:

— Moj ubogi Franc! Da si le zmagal!

— Da, zmagal sem! In moje orožje je bilo: ponižnost v krščanskem duhu in pokorščina nasproti Bogu in škofu.

— In ljubezen ,otrok moj, ljubezen do duš, ki vse premaga, vse prenese, vse pretrpi.

— Da, ljubezen do duš, do otrok . . . do svete vere — je odločno dejal duhovnik. Nato je vstal in je prijel mater za roko:

— Mama, pojdiva pred oltar, da ob Zveličarjevih nogah obnovim svojo vero in pripravim svojo dušo! Čist in svet hočem biti, ko stopim danes pred deco s sveto hostijo v roki . . .

V kapeli je vladal mrak. Na oltarju sta go-

svoj veličastni prestol, je med nami. Saj jo je slovenski narod častil in klical na pomoč v vseh burnih dnevih svoje zgodovine in ji po naših gričih postavil prekrasna svetišča. K Njej se zatekajmo in jo prosimo za pomoč, zlasti pa, kar je najvažnejše, posnemajmo jo v živi veri, ponižnosti, skromnosti in ljubezni do bližnjega. Vsem ki so se odločili ob drugi priliki romati v Marijino Celje, pa kličem: Pojdite in pokušajte, kako prijetno je bivati v hiši Boga vojnih trum. — Nekaj minut po peti uri je avtobus

O z n a n i l a

MARIBOR:

Stolna župnija.

O z n a n i l o:

V nedeljo dne 24. junija obhaja stolna in mestna župnijska cerkev praznik svojega farnega patrona sv. Janeza Kr., zato bo ob pol 7 slovesno sv. opravilo, ob 10 pa pontifikalna sv. maša. Ob 9 bo v nedeljo prvič procesija z Najsvetejšim po cerkvi. Procesija se bo odslej zopet redno vršila vsako nedeljo. Popoldne ob 17 bodo slovesne večernice.

V četrtek na Vidov dan bodo ob 8 in ob 9 šolske sv. maše, ob 10 bo pontifikalni Requiem z Libero za vse v bojih za vero in domovino padle junake.

V petek na praznik sv. apostolov Petra in Pavla bo ob 10 slovesno pontifikalno sv. opravilo, popoldne ob 17 uri pa slovesne večernice in pred zadnjim sv. blagoslovom darovanje okoli oltarja za cerkvene potrebe.

L j u d s k o g i b a n j e:

Krščenih je bilo zadnji teden 21 novorojencev in sicer: Frančišek Gaber, Rudolf Köpp, Elizabeta Zinreich, Anton Dobnik, Emilija Šketa, Alojzij Jesenik, Milan Rode, Aleksander Skaza, Alojzij Bobič, Amalija Klemenčič, Amalija Skrbiš, Edita Marčič, Viljem Jurečko, Alojzija Medved, Emilija Vodopivec, Alojzija Šef, Alojzij Oblak, Jožef Vrečar, Marija Holcman, Alojzija Koletnik in Jerica Lovrec.

Poročil se ni nikdo.

Umrli so: Avgustinčič Marija, vdova po nadučitelju, Krekova ulica 16, stara 73 let. — Leopold Verbošt, sin zidarja, Koroška cesta 90. — N. p. v m.!

— —

Frančiškanska župnija.

O z n a n i l o:

Za izletnike bo prva sv. maša ob ¼ na 5. Isto velja za praznik sv. apostolov Petra in Pavla.

L j u d s k o g i b a n j e:

Krsti: Zevnikar Margit, Vogrin Alojzij, Jurhan Vida, Kapun Brigita.

Poroke: Ošlovnik Rudolf, poljedelec, in Gutsche Ana, poljedelka iz Ojstrice

---

odbrzel izpred bazilike Matere Milosti in kmalu nam je zginil Maribor in okolica izpred oči. Na državni meji v Št. Ilju smo nekaj časa stali, nakar smo se vozili po lepi cesti preko Mure in po širnem polju vse do Graza. V Grazu smo stali eno uro, nato pa smo odhiteli naprej proti še oddaljenemu cilju. Od Graza naprej se nam je prej široko Mursko polje skrčilo in vozili smo se v ozki soteski ob zeleni Muri. Pri Kapfenbergu smo zapustili glavno cesto, ter krenili v stran proti Seewiesenu. Sedaj se je začel svet dvigovareli dve sveči. Med njima je stal križ. Na oltarni mizi je ležala lepa mašna obleka.

Franc je pokleknil na stopnico in se je zatopil v molitev. Mati se je vsedla poleg njega v naslonjač in se je tudi zatopila v molitev.

Kaplan je dolgo molil, upiraje pogled v mašno obleko. Spomnil se je na dan nove svete maše. Prosil je Boga za moč, da bi premagal samega sebe . . .

— Dasi se čutim nevrednega —so šepetale njegove ustnice — daj mi, Gospod, da bom v stanu milosti daroval to noč najsvetejšo daritev! Daj, da bom tako živel, da zaslužim večno življenje zase in za druge. Daj, da bom vedno pravi duhovnik, klicar tvojega nauka, varuh tvojih resnic, delivec tvojih zakramentov, duhovnik tvojega srca in tvoje ljubezni . . .

To so bile misli in prošnje mladega duhovnika. Poleg njega je molila tudi mati.

Okrog desetih je zmotila kaplana grofica Helena.

— Gospod kaplan, prosim, otroci čakajo na spoved.

pri Dravogradu. — Kureš Jožef, kmet. sin, in Pernat Neža, kmetska hči iz Šikol pri Cirkovcah. — Meglič Alojzij, poročnik, in Rotovnik Karolina iz Sv. Martina pri Slovenjgradcu. Bilo srečno!

Pogrebi: Tomažič Elizabeta, zas., 65 let, Principova ulica 4. Bila je pobožna tretjerednica. Zjutraj še pri sv. maši, sv. obhajilu in blagoslavljanju lilij sv. Antona Pad., je prišla domov, kjer jo je zadela srčna kap. — Kretič Marija, ur., 24 let, Kacijanerjeva ulica 22.

P. Pavel Potočnik, mašnik reda sv. Frančiška. Rodil se je dne 18. novembra 1880 pri Sv. Urbanu pri Ptuju. Nadarjen sin kmetskih staršev je pričel svoje študije na ptujski gimnaziji, vstopil v frančiškanski red in bil v mašnika posvečen v Ljubljani dne 15. aprila 1905. Nastavljen za učitelja na franč. ljudski šoli v Novem mestu je že deloval kot mladinoljub in voditelj III. reda 12 let. Od tam je prišel za nekaj mesecev v Marija Nazaret in jeseni leta 1921 v dušeskrbje v Maribor. Njegovo neumorno delovanje v baziliki Matere Milosti, v krčevinski osnovni šoli, pri jetnikih v okrožnem sodišču je obče znano. Ustanovil je in spretno vodil Katoliško Omladino, izobraževalna društva Krčevine, Košaki, Melje. Navdušen za vse dobro, si je znal pridobiti srca in sredstva, z jekleno voljo je premagal vse težkoče. Bolehal je čez leto dni, in še na bolniški postelji je bil gonilna sila vseh iz srca ljubljenih društev. V Gospodu je zaspal pretečeno sredo ob 13. Zaplapolala je žalna zastava na baziliki, vžalostili so se verni društveniki. Slovesen, veličasten pogreb v arkado frančiškanskega pokopališča je bil v četrtek ob 14. Spavaj v Gospodu, ki je tvoj obilni plačnik!

Društva:

Narodno glasbeno in pevsko društvo »Danica« ima na Alojzijevo nedeljo 14. junija ob pol 12. uri v frančiškanski baziliki svojo vsakoletno društveno sveto mašo, pri kateri bo svirala društvena godba na pihala. Člani društva z godbo se zbero ob 11. uri v Cvetlični ulici 28, odkoder odkorakajo v cerkev.

Poselska zveza. V nedeljo dne 24. t. m. odpade sestanek Poselske zveze zaradi izleta k Sv. Trojici v Slovenskih goricah.

— —

Duhovnik je vstal in se je podal v zakristijo, kjer so otroci čakali nanj, da bi stresli s svojih duš zadnji prašek greha . . .

23.

V gradu je medtem vladal pravi živžav. Od vrtnarjeve koče so prihajali v spremstvu odraslih otroci. Pri vhodu jih je sprejemala Helena in je peljala fantke v eno sobo, deklice v drugo. Tam so se otroci preoblekli. Ko je bilo vse gotovo, so se vsi podali proti »kapeli«.

Vsi vhodi v grad so bili zaklenjeni. Pred vhodi pa so stražili očetje prvoobhajancev. Le debelega občinskega svetnika ni bilo med njimi. Ta je sladko spal in se mu o nočnem dogodku niti sanjalo ni. Pač pa so bili med njimi vdovin Henrik in še dva druga fantka.

Spovedali se niso samo otroci, marveč tudi matere otrok. Tudi one so hotele biti deležne sreče, ki jo deli božji Zveličar tistim, ki ga sprejmejo v svoje srce.

Nekaj minut pred polnočjo se je začel kaplan oblačiti. Helena je medtem prižgala v kapeli štirideset sveč. Oltar je plaval v morju

ti ,zato je avto moral voziti počasi. Točno opoldne smo se ustavili v Seewiesenu. Tu sem strmel nad prekrasno lepoto narave. Okoli nas so se dvigale mogočne gore, kojih vrhovi so bili pokriti z meglo. Tik pred nami se je dvigoval strmi hrib Seeberg, preko katerega se bomo morali voziti. Med tem, ko si je šofer pripravljal avto za naporno vožnjo navzgor, so se nekateri podali po serpentinasti cesti kar peš na vrh, nekateri pogumni fantje od Sv. Trojice v Slov. gor. pa so jo udarili kar naravnost

Magdalenska župnija.

Oznanilo:

V soboto ob treh popoldne spoved Marijinega vrtca, v nedeljo pri 7. maši sv. obhajilo, popoldne ob dveh sprejem v Marijin vrtec.

Ljudsko gibanje:

Krščeni: Anton Oto, Silverija Radolič in Sonja Žunič.

Poroke: Kessler Rudolf, uradnik žel., Stritarjeva ulica 5, in Gruber Pavla, prodajalka, Jezdarska 5. Bilo srečno!

Umrli: Vedlin Maksimilijan, ključ., Dušanova 5, 42 let. — Brus Maksimilijan, kol. vajenec. — Valentan Martin, viničar, Pobrežje, 70 let. — Knavs Katarina, artistinja, Radvanje, 24 let. — Urban Amalija, zas., Pobrežka 38, 70 l. — Novak Alojzija, vdova, Pobrežje, 71 let. — Berginc Anton, vpok., Pobrežje.

—

Kapela presv. Srca (Magd. predmeste).

Oznanilo:

V nedeljo dne 24. junija in na predvečer dobe verniki, ki prejmejo sv. zakramente, kolikorkrat obiščejo kapelo presv. Srca in molijo šest očenašev, šest zdravamarij in šestkrat čast bodi Očetu, popolni odpustek kakor ob porcijunkuli. Ta dan bo ves dan tukaj izpostavljeno Najsvetejše v počaščenje in zadoščenje.

— —

CELJE:

Mestna župnija sv. Danijela.

Ljudsko gibanje:

Krščeni so bili: Belej Marija, Toplak Alojzij, Puncer Franc, Planinšek Marija, Kurmanšek Olga, Tržan Martin, Deželak Anton in Ivana, Ožek Antonija, Hurdes Eva, Resnik Stanislav, Kolman Ana, Korošec Ana, Hribarnik Janez in Žuža Ladislav.

Poročena sta bila: Robinšak Henrik, pos. tajnik na Lavi, in Medved Antonija, zasebnica na Lavi. Bilo srečno!

Umrli so: Obad Urša, mestna uboga, 74 let. — Jelen Anton, hlapec, 58 let. — Pestivšek Alojz, krojač, 70 let — Neža Cilenšek, služk. iz Kasaz, 61 let. — Vrečer Martin, pos. sin v Košnici, 5 let. — Krajnčan Franciska, hči prevž. iz Lemberga, 48 let. — Fidler Valentin, čuvaj na Zg. Hudinji, 74 let. — Grčar Ivan, ključ. iz Jesenic, 29 let. — Arh Rudolf, kino-operater, 26 let. — Škorjanc Franc, kočar iz Prelog, 57 let. — N. v m. p.!

---

in presekali vse serpentine. Tudi jaz sem se jim pridružil in med občudovanjem lepe narave smo prišli prvi na vrh. Za nami pa so prišle ženske, ki so šle počasi okoli po cesti, kmalu nato pa avto z onimi, ki težko hodijo in so se zato naje peljali. Na vrhu smo zopet vstopili v avto, ki je vozil nekaj časa po ravnini, nato pa je zavozil navzdol. Ta vožnja je bila zelo nevarna; le božji Previdnosti, ki je čuvala nad nami, in šoferjevi pozornosti se je zahvaliti da ni prišlo do kakšne nesreče, ki bi na takšn strmini bila

svetlobe. Bil je lepo okrašen. Helena si take slovesnosti ni mogla zamisliti brez cvetlic. Kar je bilo v grajskem vrtu belega in lepega, je bilo to noč na oltarju.

Pred oltarjem sta klečala Olga in njen zaročenec. Ona je bila oblečena v dolgo belo obleko. Na glavi je imela venec iz mirte. Zaročenec je imel na sebi slavnostno častniško uniformo.

V prvih klopeh so sedeli otroci: deklice v belih oblekcah, fantki v črnih. Otroci so strmeli od začudenja, ko so pred seboj in okrog sebe videli tak sijaj.

Kaplan se je pri oltarju obrnil proti zbranim. Ozrl se je po njih, nato pa je spregovoril:

— Velespoštovana zaročenca!

Navzoči so prisluhnili, kaplan pa je začel govoriti o svetosti zakona.

Med govorom je bil kaplanov obraz bled in deci se je dozdevalo, da je bil podoben Zveličarjevemu obrazu. Ko je kaplan končal govor na zaročenca, se je obrnil k deci.

— Ljubi moji otroci! Vi ste sedaj podobni prvim kristjanom v katakombah. Oni so se mo-

Kronika naših župnij

Sv. Martin v Trbovljah.

Prvokrat najdemo v zgodovini omenjeno cerkev sv. Martina v Trbovljah leta 1330, da je pri njej nastavljen stalen duhovnik, neki Nikolaj de Pairisgraetz. Spadale so tedaj pod pražupnijo Braslovče in bile z njimi vred priklopljene pod gornjegrajski samostan. Leta 1463 je s samostanom vred prišla naša župnija pod ljubljansko škofijo; prvotno pa je spadala pod oglejskega patriarha.

Sedanja župna cerkev je bila zidana v različnih dobah, glavna ladja menda leta 1660 pozneje je bil prizidan stolp in zakristija. Kjer je sedaj stranska kapela sv. križa, postavljena leta 1863 od »hvaležnih Trboveljčanov za dobro letino«, je bil prvotno oltar sv. Rešnjega Telesa. Kronika omenja, da je bil pri tem oltarju leta 1690 sedež bratovščine sv. Rešnjega Telesa s 431 članom.

Zadnjikrat je bila cerkev prezidana in podaljšana za sedanji kor leta 1855 pod župnikom Hašnikom. Cerkev napravi sedaj enoten vtis in ima obliko križa. Slikana je bila leta 1860. Na slikah je podpisan »Janez iz Leskovca« in Tit Juliani. Slog je baročen. Posebna baročna dragocenost je Mati božja v tronu, ki so jo prej dekleta nosila pri procesijah.

Na zunanje stene cerkve je vzidanih več kamenitih rimskih spomenikov, enako na podružnični cerkvi sv. križa v Retju; pri zidanju južne železnice so našli veliko kamenja z rimskimi napisi, znamenje, da je tod nekje bila precejšna rimska naselbina. Župnija ima vedno svoj prvotni obseg, po zadnjem ljudskem štetju leta 1931 čez 17.000 duš. Leta 1786 sta bili ustanovljeni lokalni kuraciji sv. Lenart v Dragi in sv. Katarina na Potoku. Vsled pomanjkanja duhovnikov pa je prva čez dve leti, druga pa od leta 1797 opuščena.

Leta 1928 je bila ustanovljena ekspozitura v Hrastniku s stalnim duhovkom, ki je 4. trboveljski kaplan. Službo božjo ima v zasebni dvorani, ki je spre-

---

rali skrivati pod zemljo. Tudi vi ste prišli sem skrivaj. V župnijski cerkvi ne smete in ne morete pristopiti k prvemu svetemu obhajilu, ker so se nekateri dali preslepiti in so odpadli od vere. Nič ne marajte za to! Čim več bote trpeli iz ljubezni do ljubega Jezusa, tem bolj vas bo on ljubil. Danes ste kakor angelčki. Vaše duše so čiste. Jezus bo prišel v vaša srca. Kako vesel bo v njih prebival. Glejte, da ga ne preženete iz njih s kakim grehom! Kako žalosten bi bil, ko bi jih moral zapustiti . . .

Tako je govoril kaplan. In še več je povedal. Njegove besede so privabile i otrokom i odraslim solze v oči. Nazadnje je duhovnik pozval otroke, naj obljubijo Jezusu, da ga bodo vedno ljubili.

Nato se je začela sveta maša. Po evangeliju se je izvršila poroka. Po povzdigovanju je Helena vstala in se je podala v zakristijo. Storila je to radi tega, ker ji je mali Henrik mahal z roko. Komaj je prišla v zakristijo, je fantek ves razburjen zašepetal:

— Oni pridejo!

Dalje sledi.

---

sicer neizogibna. Ko smo dospeli zopet v ozko dolino, sem na obcestnem kamnu videl zapisano: Maria-Zell 9 km. Prijetna je bila za nas vse ta vest in s pozornostjo smo se ozirali na vse strani, kje bomo zagledali cilj našega potovanja. »Maria Zell« se že vidi«, je zavpila neka ženska, ki je cerkev prva zapazila. In res, vsi smo nepremično zrli v velik trg z lepimi večnadstropnimi hišami; nad ves trg pa se dviguje mogočna bazilika s svojimi majestetičnimi stolpi ter kupolo.

Dalje sledi.

menjena v zasilno cerkev z oltarjem Kristusa Kralja. Za novo cerkev se pridno nabira in znaša fond že čez 400.000 Din.

Najstarejša podružnica je sv. Križ v Retju. Sedanja cerkev je zidana v 16. stoletju. Ljudsko poročlo trdi, da je pozidana na temeljih nekdanjega poganskega templja. Ker pod retenjskim hribom kopljejo premog in vlečejo tam okrog plazovi in se narejajo vsedline, je velika nevarnost, da se ta cerkev nekega dne zruši. Oprema cerkve je baročna. Vsled raznih plinov, ki prihajajo iz premoga, so vsi kipi svetnikov popolnoma črni, kakor zamorčki.

Najlepša tukajšnja podružnica je Matere božje v Dragi, nekdaj posvečena sv. Lenartu, po katerem se je imenoval celi kraj, ki so mu leta 1928 spremenili ime v Hrastnik. Podružnica je zidana leta 1768. Ima pokopališče za Hrastnik.

Podružnica sv. Katarine na Potoku je bila zidana v 17. stoletju. Znamenje, da je imela nekaj časa stalnega duhovnika in bila namenjena za župno cerkev, je še ohranjen krstni kamen.

Starejša je podružnica sv. Marka, zidana v začetku 17. stoletja. Nekaj desetletij pozneje so pozidali podružnico sv. Miklavža v Lokah. Vse podružne cerkve so zidane v prehodnem romansko-baročnem slogu, imajo novo bronasto zvonenje in so dobro ohranjene.

Socialno-zdravstvene naprave: 1. Bolnica združene bratovske skladnice za oskrbo rudniških bolnikov, ustanovljena in blagoslovljena 22. 11. 1925 za približno 90 bolnikov. Oskrbujejo bolnike usmiljene sestre, tačas 10. 2. Občinska izolirnica, otvorjena dne 30. 9. 1933, z 2 sestrama. 3. Občinska hiralnica, povečana leta 1926, z 3 sestrami.

Dušeskrbstvo: Trbovlje so menda največja industrijska župnija v Jugoslaviji. Še pred kratkimi leti je bilo tukaj zaposlenih 5000 do 6000 delavcev, tačas je njih število padlo na 2600 in se še vedno manjša. Dušno oskrbuje župnijo župnik Jakob Gašparič, trije kaplani in dva stalna kateheta, ki tudi v cerkvi pridno pomagata, in eden duhovnik, ki je stalno nameščen v Hrastniku. Sv. obhajil je na leto povprečno do 50.000. Versko življenje poživljajo razne cerkvene ustanove, kakor III. red z 229 člani, Apostolstvo mož 193, Marijini družbi žen 127 in deklet 129, fantovska kongregacija 32, Marijin vrtec: dečkov 118 in deklic 245, Družba vednega češčenja 56. Karitativno dobro deluje Vincencijeva konferenca 410 udov, ki je kupila stavbišče za otroško zavetišče in novo podžupnijsko cerkev na Vodah. V dušeskrbstvu se najbolj čuti pomanjkanje zadosti velike župne cerkve. Za faro, ki ima 17.000 duš, je cerkev, ki obsega prostor le za 800 ljudi, pač veliko premajhna, četudi imamo po nedeljah 5 sv. opravil. Še za šolarje moramo ob državnih praznikih imeti za vsako šolo posebej sv. mašo, ker vseh šolarjev obenem ne spravimo v cerkev. Kje so pa drugi verniki?! Šol (meščanskih in osnovnih) je skupaj 75 razredov po dve uri in v nadaljevalnih tri ure na teden kateheze. Ljudsko gibanje v zadnjem letu: rojstev 329, porok 99 in mrličev 183. Rojstva od leta 1922, ko jih je bilo 691, vsako leto rapidno padajo: bela kuga. — KA je organizirana in le s težavo napreduje.

— —

Sv. Rupert nad Laškim. Župnik Avguštin Jager. Število duš 2191. — Cerkev je bila zidana v prvi polovici 18. stoletja. — Za poživljanje duhovnega življenja skrbijo: III. red, Bratovščina presv. Srca Jezusovega, Bratovščina rožnega venca in karmelske Matere božje. — KA še ni osnovana.

Širje. Župnik Mihael Kristovič. Število duš 1012. — Cerkev je bila postavljena leta 1747. — Duhovno življenje: III. red 18, Bratovščina rožnega venca 10, Marijina družba za dekleta 10. — KA še ni osnovana,

Podpirajte Katoliško akcijo!

Katoliški pojavi

Iz tajništva KA v Mariboru. — Vroča želja tajništva je, naj na treznostno nedeljo ne bi bilo župnijske cerkve, v kateri se ne bi molilo za uspeh treznostnega gibanja. Župnijski odbori KA naj bi imeli ta dan sejo, na kateri bi se naj razpravljalo o tem, kaj se je v župniji za pobijanje pijančevanja že storilo in kaj bi se moralo storiti. Naredijo naj se sklepi in člani odbora ter drugi dobri verniki se naj podajo na delo za spreobračanje pijancev. — Odziv na prošnjo tajništva KA glede počitnic revnih mestnih otrok je bil tako neznaten, da iz cele akcije ne bo nič. Javilo se je 8 gospodarjev. Radi teh ni vredno začenjati ničesar, ker je na stotine otrok, ki bi bili potrebni oddiha na deželi.

Marenberg. Na povabilo g. dekana in župnika se je mudil preteklo soboto in nedeljo v Marenbergu g. tajnik škofijskega odbora KA iz Maribora. V govorih je vzpodbujal k češčenju presv. Rešnjega Telesa in presv. Srca Jez., ter je podajal smernice za delo v KA. Prvo delo katoliških akcionašev v Marenbergu bo poživljanje in utrjevanje verskega življenja. V ta namen bodo pridobivali člani župnijskega odbora in sveta in drugi dobri verniki ljudi za Družbo vednega češčenja in za posvečevanje hiš presv. Srcu Jez.

Evharistični shod koroških Slovencev. Dne 10. junija se je vršil v Dobrlavasi za Podjuno evharistični shod, ki so se ga udeležili tisoči koroških Slovencev. Osrednja misel shoda je bila: »Evharistija, življenje župnije«. Govori so bili ločeno za posamezne stanove. Posebej so imeli evharistično pobožnost tudi otroci. Shod je v verskem oziru uspel nad vse pričakovanje.

Sveti oče Pij XI. slovenskim katoliškim akademikom. Sveti oče je na pozdrav, ki je bil poslan Nj. Svetosti s slavnostnega zborovanja ob 40letnici »Danice«, poslal po apostolskem nunciju H. Pellegrinettiju »Danici« (pod št. 16.170 z dne 4. junija 1934) sledeče sporočilo: »Vesel sem bil, ko sem čital, da praznuje akademsko društvo »Danica« 40. obletnico svojega obstoja in delovanja med kat. Slovenci. Zelo sem bil vzradoščen, da vedno znova izraža čuvstva svoje ljubezni in vdanosti do sv. očeta, kar dokazuje, da jo vodi in dviga katoliški duh. Sv. oče je vesel sinovske ljubezni in jih vzpodbuja, naj se v katoliški znanosti, v prizadevanju po krepostí ter v gorečnosti za svoje in drugih posvečenje vedno bolj in uspešneje odlikujejo ter jim v znak božje milosti podeljuje apostolski blagoslov.«

Razna obvestila.

Studenci pri Mariboru. Kdorkoli pride v Studence in vidi cerkev sv. Jožefa — patrona delavcev — v tako revnem stanju zunaj in znotraj, gotovo vzdihne: »Oj, ti ubogi sv. Jožef, ki imaš tako revno svetišče!« Ker ta cerkev ni farna, ampak podružna sv. Magdalene in ker so naši delavci revni,je oo. kapucinom, ki tu oskrbujejo službo božjo, nemogoče popraviti svetišče. Prav za prav niso dolžni, ker ni njihova cerkev. Ker pa je vendar hiša božja, bi jo radi polagoma popravili, kolikor bodo dovolili dospeli milodari. Zato se obrača predstojništvo kapucinskega samostana na dobra srca pobožnih častilcev sv. Jožefa, naj po svojih močeh prispevajo z milodari, da se popravi hiša božja! Za dobrotnike se vsaki teden opravi ena sv. maša. Tudi sicer se moli za nje pri službi božji ob nedeljah in praznikih. Prav gotovo bo sv. Jožef mogočen priprošnjik tistim, ki storijo kaj v njegovo čast. Vsak najmanjši dar hvaležno sprejema: Predstojništvo kapucinskega samostana Studenci pri Mariboru.

Krščanska ženska zveza za Maribor in okolico ima v nedeljo dne 24. junija ob 6. uri zjutraj pri sv. Magdaleni svojo cerkveno pobožnost s skupnim sv. obhajilom (Alojzijevo). Popoldne ob dveh bo sv. blagoslov z darovanjem. Vljudno vabimo vse člane in članice, da se pobožnosti udeležite v prav obilnem številu in z društvenimi znaki. — Obenem javljamo, da se romanje v Rajhenburg ne vrši, ker se ni zglasilo zadostno število udeležencev. Kdor je že vplačal 1. obrok, naj istega v uradnih urah dvigne v društveni pisarni, Aleksandrova cesta 6 I, k je odprta vsako sredo in soboto od 8 do 10. ure dopoldne in od 2. do 4. ure popoldne. — Odbor.

Za junij: Kratko vsakdnevno premišljevanje v mesecu juniju nudi knjiga: **»Presveto Srce Jezusovo«,** spisal J. M. Knjiga stane vezana 20 Din, broširana 14 Din in se naroča v Tiskarni sv. Cirila v Mariboru.

Svetnica kmetske grude sv. Bernardka. Lepa knjiga, 32 slik na posebnem umetniškem papirju. Cena knjigi 24 D broširana in 34 Din vezana. Naročila sprejema Tiskarna sv. Cirila, Maribor.

Mrliškim oglednikom! Ker želimo razprodati dosedanjo zalogo tiskovin za mrliške oglednike, dajemo vsem 30 odstotkov popusta, dokler traja zaloga. — Tiskarna sv. Cirila v Mariboru.

Slovenci, poznate sv. Cirila in Metoda? Po imenu že, toda po delovanju gotovo ne dovolj! Zato vsem priporočamo, da si nabavijo knjigo »Sv. Ciril in Metod«, ki obsega 180 strani velikega formata in ima 42 slik, stane pa le 12 Din. Šole potrebujejo to knjigo, društva naj jo imajo na razpolago, cerkvene organizacije naj jo oddajajo od hiše do hiše! Gospodje duhovniki, moderna pridiga je — tisk, javno vas tu prosimo, da sodelujete! Vsak narodnjak, če je res narodnjak, naj kupi to knjigo! Naročila sprejema Tiskarna sv. Cirila v Mariboru.

Točno 1000 cerkvenih pesmi se nahaja v Vencu sv. pesmi. V Vencu se nahajajo pesmi za vse različne prilike, za sv. mašo, za popoldansko službo božjo, za advent, božič, veliko noč, za praznike raznih svetnikov, za posebne prilike, kot pri poroki, pri pogrebu, pri misijonih, novomašnikom, za birmo, za nove orglje, za razne cerkvene bratovščine itd. Pesmi se lahko uporabljajo tudi za citate v cerkvenih govorih, za deklamacije pri raznih prireditvah. Prepevaj Gospodu vsa zemlja, pravi sv. pismo. Kakor smo sv. pismo dali narodu po lastnih cenah, tako dajemo tudi to knjigo, ki je enaka po obsegu (ima 532 strani), po enakih cenah: broširan izvod 6 Din, v polplatno vezan 8 Din, v celo platno vezan 15 Din, poštnina posebej. — Organisti, ker ste junaki, poiščite na te pesmi melodije, pa boste imeli za vsako priliko primerno pesem! — Venec svetih pesmi se naročna pri Tiskarni sv. Cirila v Mariboru.

Pošta uredništva.

Sv. Rupert: Podatke za kroniko sem dobil. Hvala lepa!

Sv. Križ pri Ljutomeru: Vaša dekanija pride na vrsto čez pet ali šest tednov. Upam, da bo do takrat mogoče, kaj napisati. Se lepo priporočam!

Koledar od 24. do 30. junija.

24. junij, 5. pobinkoštna nedelja: Janez Krstnik. — 25. junij, pondeljek: Viljem, opat. — 26. junij, torek: Janez in Pavel, mučenika. — 27. junij, sreda: Ladislav, kralj. — 28. junij, četrtek: Irenej, škof in mučenik. — 29. junij, petek: Peter in Pavel. — 30. junij, sobota: Spomin sv. Pavla.

Glavni mesečni namen za junij, blagoslovljen po sv. očetu: Posnemanje neprestane molitve presv. Srca Jezusovega. — 24. junij, nedelja: Treznost, Sveta vojska. — 25. junij, pondeljek: Vsi naši naročniki. — 26. junij, torek: Bolniki in trpeči. — 27. junij, sreda: Učitelji(ce) in vzgojitelji(ce). — 28. junij, četrtek: Mladina na počitnicah. — 29. junij: petek: Zvestoba sv. Cerkvi. — 30. junij, sobota: Priporočene zadeve. Ta mesec umrli.

Same ugodnosti . . .

Same ugodnosti vam nudi »Karitas« . . . Glejte! . . . Če ste zdravi, se pri njej lahko zavarujete pod zelo ugodnimi pogoji. Ob pristopu treba plačati samo 10 Din . . . Zavarovanje stopi v veljavo takoj po vplačilu prve mesečne premije . . . Premijo si lahko določite sami . . . Najmanjša je 5 Din. Toliko zmore na mesec tudi revež. Lahko pa se zavarujete tudi za večjo mesečno premijo in sicer od 10 Din do 75 Din. Po višini premije in po starosti se ravna zavarovalna vsota, ki se izplača donosilcu police ali onemu, ki je označen na polici v slučaju zavarovančeve smrti. Zavarujete lahko tudi svoje domače, sorodnike, znance. Pa le z njihovo vednostjo . . . Družinam z otroci nudi »Karitas« še posebne ugodnosti. Če sta zavarovana oče in mati, odnosno vdovec ali vdova in en otrok, so brezplačno zavarovani tudi vsi ostali otroci v starosti od 2. do 16. leta. Če se katerih izmed teh brezplačno zavarovanih otrok smrtno ponesreči, izplača »Karitas« dvojno zavarovalnino . . Ne pomišljajte! Tokoj stopite k zastopniku »Karitas«, ali k vodstvu »Karitas« v Mariboru, Orožnova ulica 8, ali na uredništvo »Novin« v Črensovcih v Prekmurju. Tam dobite vsa potrebna pojasnila. Seveda se tam tud ilahko zavarujete. Ne pozabite, kotudi lahko zavarujete. Ne pozabite, komanj mislijo na smrt! Tudi vi ne veste ne ure, ne dneva! Pohitite torej, da ne bo prepozno!

Vsi, ki potujete,

ne pozabite na

novi vozni red!

Vozni red v lepi žepni izdaji stane samo 2 Din (po pošti je poslati naprej 2.50 Din v znamkah). Preprodajalci dobijo primeren popust. Naročila sprejema:

Tiskarna sv. Cirila v Mariboru.

Inserirajte v „Nedelji“!

Vsa tapetniška dela in popravila izvršuje hitro, solidno in poceni: **Novak, Vetrinjska 7, Koroška 8.**

Za mesec junij

vam nudimo sledeče kipe:

Srce Jezusovo

cm	17	20	25	30	30
Din	36·—	44·—	56·—	62·-	82·—
cm	35	37	40	40	42
Din	94·—	102·—	120·—	140·—	115·—
cm	50	60	60	75	80
Din	240 —	300·—	375·—	400·—	450·—
	velikost v cm		100		100
	cena Din		1720·—		2150 —

Srce Jezusovo z razpetimi rokami

cm	22	25	30	40
Din	100·—	120.—	160·—	280·—

Pri naročilu napišite velikost in ceno.

Priporočamo se za naročila!

Tiskarna sv. Cirila v Mariboru.

Denar

naložite najboljše in najvarnejše pri

SPODNJEŠTAJERSKI LJUDSKI POSOJILNICI V MARIBORU

Gosposka ulica Ulica 10. oktobra

r. z. z n. z.

Hranilne vloge se obrestujejo po najugodnejši obrestni meri

Vsi hitijo kupovat **obleko, platno, sukno, svilo** itd. v

Trpinov Bazar

MARIBOR, VETRINJSKA UL. 15.

Tiskar: Tiskarna sv. Cirila v Mariboru, predstavnik Albin Hrovatin v Mariboru. Urednik: Franc Kolenc, korni vikar v Mariboru. — Izdajatelj: Mariborske župnije, predstavnik Franc Kolenc, korni vikar v Mariboru.

Poštnina plačana v gotovini. Posamezna številka stane 1 Din.
Leto 6. Štev. 26.

NEDELJA

Izhaja vsak petek.
Cena:
Celoletno 24 Din, polletno 12 Din, mesečno 2 Din. Inozem. 48 Din.

Tednik za versko življenje

Maribor dne 1. julija 1934.

Uredništvo: MARIBOR, Stolno župnišče.
Uprava: Maribor Koroška cesta 5.
Ček. rač. 15237.

Čudežno nasičenje.

Nedelja presvete Rešnje Krvi

1. Nedeljska božja beseda.

Evangelij:
Jan 19, 30—35.

Ko je torej Jezus vzel kisa, je rekel: »Dopolnjeno je.« In nagnil je glavo in izdihnil.

Judje so tedaj, ker je bil dan pripravljanja, da bi trupla ne ostala na križu v soboto — bil je namreč velik tisti sobotni dan — prosili Pilata, da bi se jim kosti strle in da bi se sneli. Prišli so torej vojaki in strli kosti prvemu in tudi drugemu, ki je bil z njim križan, ko so pa prišli do Jezusa in videli, da je že mrtev, mu niso kosti strli, ampak eden izmed vojakov je s sulico prebodel njegovo stran in takoj je pritekla kri in voda. In tisti, ki je videl, je pričeval in njegovo pričevanje je resnično; in on ve, da govori resnico, da bi tudi vi verovali.

— —

Evangelij za 6. nedeljo p. b.
Mark. 8, 1—9.

V onih dneh, ko je bilo spet mnogo ljudstva in niso imeli kaj jesti, je poklical učence in jim rekel: »Ljudstvo se mi smili; kajti že tri dni vztrajajo pri meni in nimajo kaj jesti. In če jih odpustim lačne na njih dom, bodo na potu omagali, zakaj nekateri izmed njih so prišli oddaleč.« Njegovi učenci so mu odgovorili: »Kako jih bo mogel kdo nasititi s kruhom tukaj v puščavi?« Vprašal jih je: »Koliko hlebov imate?« Ti so rekli: »Sedem.« In velel je množici sesti po tleh; in vzel je sedmero hlebov, se zahvalil, jih razlomil in dajal svojim učencem, da bi jih polagali pred nje; in položili so jih pred množico. Imeli so tudi nekaj ribic. Blagoslovil jih je in velel tudi te položiti pred nje. In jedli so in se nasitili. Nato so pobrali ostanke koscev — sedem košar. Njih pa, ki so jedli, je bilo kakih štiri tisoč; in jih je odpustil.

— —

»Dopolnjeno je.«
Jan 19, 30.

V svoji priliki o sejavcu in semenu je Zveličar zatrdil, da dobro in plemenito srce obrodi sad v potrpljenju. Kakšen sad je obrodilo najboljše in najplemenitejše Srce? Naše odrešenje! Jezus si je bil tega sadu tako svest, da je z velikim zadoščenjem izrekel in izdihnil zadnjo besedo: »Dopolnjeno je!« To besedo bo moglo po končanem trpljenju izreči tudi tvoje srce. Recimo boljše: po tvojem potrpljenju. To je gotovo, da vsako trpljenje enkrat premine; pa tudi to je gotovo, da vsako plemenito potrpljenje prinese dober sad. »Dopolnjeno je!« Velika in vesela beseda, če jo izreče srce, ki je veliko in vse potrpelo. Potrpljenje ima hudo nasprotnico, ki se imenuje: nepotrpežljivost. Iz prebodene Gospodove strani je pritekla kri in voda: v znamenje njegove potrpežljive ljubezni do konca. Pri raztelesenju sv. Frančiška Saleškega so ob njegovi smrti našli celo plast strnjenega žolča nad njegovim srcem: v znamenju njegove potrpežljive krotkosti do konca. Kako se je mogel toliko premagovati, kako je mogel toliko potrpeti? S pogledom na potrpežljivo Srce Jezusovo! »Gledali bodo vanj, ki so ga prebodli.« (Jan 19, 37.) Saleškemu

Razlaga naslovne slike.

Evangelij današnje nedelje slika Jezusovo čudežno nasičenje 4000 mož. Na naslovni sliki vidimo egiptovskega Jožefa, katerega kaže farao zbranim velikašem in ljudskim množicam kot dobrotnika in nasičevalca Egipta ter sosednih pokrajin skozi precej dolgo dobo 7 let. Ko so se zatekali ljudje ob času strašne lakote k faraonu, jih je ta pošiljal k Jožefu, naj jim ta pomaga. Jožef dobrotnik in rešitelj ljudskih množic v stari zavezi je predpodoba novozakonskega dobrotnika celega sveta: Kristusa!

svetniku so se zdeli njegovi križi s pogledom na Kristusov križ »kakor dehteče rože, ob katerih trni nič ne pomenijo.« Potrpljenje zmanjša trpljenje in poveča zasluženje. Nasprotno pa: nepotrpežljivost povečava trpljenje in zmanjšuje zasluženje. Ne reci: »Potrpel bi, toda kaj takega in od takega človeka sploh ne smem potrpeti.« Poslušaj! Ali je razdalja med teboj in tistim nadležnim človekom ali dogodkom večja kot je bila razdalja med nedolžnim Kristusom in krivičnim judovskim rodom in križem? In vendar Gospod je vse potrpel. Kdor hoče biti potrpežljiv po Kristusovem zgledu, ne sme misliti na žalivce ter žaljenje, marveč na zasluženje vdanega potrpljenja. Kdo je v resnici potrpežljiv? Samo ta, ki ne gleda, kdo in kakšen je človek, ki mu trpljenje povzroča; ali je dober ali slab, ali je veljaven ali je brezpomemben. Samo ta je v resnici potrpežljiv, ki sprejme vsak križ kot dar iz božjih rok. Potrpežljiv človek si misli: »Od Boga je prišla preizkušnja, od Boga bo prišlo tudi plačilo.« Krona potrpežljivosti je zagotovljena samo potrpežljivim. Seveda za tako potrpljenje je treba posebne milosti. Prosimo zanjo: Gospod, zavoljo zasluženja tvoje sv. Rešnje Krvi naj nam bo mogoče po tvoji milosti, kar se nam zdi nemogoče po naši naravi.

— —

2. Nedeljska molitev.

Ljudstvo se mi smili, kajti že 3 dni vztrajajo pri meni in nimajo kaj jesti. In če jih pustim lačne na njih dom, bodo na potu omagali, aleluja.

V. Naj se dviga, Gospod, moja molitev.

O. Kakor kadilo pred tvojim obličjem.

Molimo: O Bog moči, ki je vse tvoje, kar je dobrega: vsadi v naša srca ljubezen do tvojega ime na in daj nam v bogoljubnosti rasti, da boš to, kar je dobrega, vzgajal in kar bo vzgojenega, z gorečo dobrotljivostjo varoval. Po Gospodu našem . . .

O. Amen.

— —

3. O sv. Cirilu in Metodu.

(K prazniku, 5. julija.)

1. S ponosom in zaupanjem gledajo narodi na svoje apostole, to je na one, ki jim prinesejo veselo vest o Kristusu in ki so prvi s svojo apostolsko roko zasadili križ odrešenja med nje. Kako slavi nemški narod sv. Bonifacija in irski narod sv. Patricija! Tudi mi, slovanski narodi, ljubimo in častimo svoja apostola sv. Cirila in Metoda.

2. Pred praznikom in na praznik teh velikh apostolov, molimo in prosimo, da bi se vsi narodi, ki sta jih nekdaj pridobila za Kristusa, zopet utrdili v božjem kraljestvu. Naj vcepita sveta brata v srce nas vseh idejo božjega kraljestva Kristusovega! Koliko živi danes kristjanov, ki so le v krstnih knjigah kristjan, ki so se zneverili dediščini sv. apostolov. Zatijili so Boga! O sveti Ciril in Metod, molita za nas! Molita, da postanemo goreči in neustrašeni, kakor so bili apostoli.

3. Prosimo sveta brata, apostola Cirila in Metoda, da se izpolni ona vroča želja velikega papeža Leona XIII. »Želim«, pravi Leon XIII., »želim, da bi vsi spoštovali in častili sveta brata Cirila in Metoda, da bi milost, ki sta jo ona od Boga prejela, prežela vse vzhodne narode in da sprosita katoličanom stanovitnost, a vzhodnim narodom zopet zedinjenje, da bo ena čreda in en pastir!« Darujmo pobožno sv. mašo in milostipolno sv. obhajilo za naše vzhodne brate, a zlasti za slovanske brate v Rusiji, ki toliko in tako hudo trpijo pod silo človeške volje!

Katoliška akcija

Dalje.

d) Delo vodstva dekliškega odseka.

Dekletom je ostalo zadnje mesto. Kako to? Morda igrajo pri Katoliški akciji najmanjšo vlogo? O ne! Le glejmo! Brez dobrih fantov ni dobrih mož. Brez dobrih žen in mater ni niti dobrih fantov, ni dobrih mož. In kako je z ženami in materami? Nastanejo iz dobrih, poštenih in vernih deklet. Dekleta so torej v gotovem oziru temelj človeške družbe. Kakršna so ona, taki so in bodo: matere, fantje in možje. Da se mora po vsem tem pri KA dekletom posvečati zelo velika skrb, je umevno samo ob sebi. Ta skrb obstoja (v) tem, da bi vsa dekleta v župniji bila dobra, poštena, verna in bi vneto vršila apostolsko nalogo, ki jim jo nalaga njihov stan. Skrb za dekleta je izročena vodstvu dekliškega odseka.

V čem obstoja dekliški odsek KA? Kakor so: moški, fantovski in ženski odsek župnijske KA le nekake veje skupne župnijske KA (osrednjega vodstva župnijske KA), tako je tudi dekliški odsek veja te skupne župnijske KA. Tudi nastane na isti način kakor ostali odseki. Okrog enega dekleta (članice župnijskega odbora KA, ali prednice Marijine družbe itd.) se zbere nekaj dobrih deklet, ki se odločijo za apostolsko delo. Nato se osnuje posebno vodstvo (odbor), ki ima nalogo, dajati smernice za apostolsko delo.

V delokrog dekliškega odseka spadajo dvojne zadeve: a) stanovske zadeve; b) nekatere javne zadeve, ki jim mora posvečati pozornost tudi osrednje vodstvo KA.

Med stanovske zadeve spada: a) utrjevanje deklet v poštenosti in pobožnosti; b) spreobračanje v verskem in nravnem oziru padlih deklet; c) pripravljanje deklet za pravo katoliško zakonsko in družinsko življenje — za materinstvo. — Kar se tiče spreobračanja, je treba naglasiti, da morajo dekleta z lepim vzgledom in odločnostjo pomagati tudi pri spreobračanju fantov.

Med javnimi zadevami se morajo dekleta posvetiti zlasti trem stvarem: a) skrbeti morajo za lepoto hiše božje (sem spada skrb ze cerkveno perilo, čiščenje cerkve in okraševanje oltarjev); pomagati morajo cerkovniku in drugim, ki jim je poverjeno tozadevno opravilo; b) biti morajo apostoli katoliškega tiska (širiti morajo dobre, katoliške knjige in časopise ter delati proti slabim, nekatoliškim knjigam in časopisom); c) po-

Kristusov čolnar.

Dalje.

Papeži so klicali na svoj dvor umetnike in znanstvenike ter jih za njihov doprinos k umetnosti visoko odlikovali. Sam Volter je moral priznati resnico: »Splošno je znano — pravi — da se mora Evropa le papeški stolici zahvaliti za civilizacijo, za del naj, boljših zakonov ter skoro za vse znanosti in umetnosti.«

Vsak pošten človek mora tedaj priznati zasluge cerkve za civilizacijo in kulturo. Ali je Cerkev torej nazadnjaška?

5. Papeži obramba narodom.

Bili so papeži tudi vselej močna obramba svojim narodom. Nekoč je Zveličar dejal: Smili se mi ljudstvo! Tako so za Učenikom rekli tudi papeži ter so zastavili vse sile in ves ugled za njihovo obrambo.

Leon I. gre sam neustrašeno groznemu Atili nasproti in obvaruje kraj in narod pred opustošenjem . . Papeži so si mnogo prizadevali, da mohamedanstvo ni preplavilo južnih dežel. Proti Turkom so klicali krščanske kneze, da branijo narode. Sam Herder, protestant, je priznal, da bi bila Evropa brez papežev —

»velika mongolska puščava«. Iz dragocenosti v Vatikanu so papeži dali kovati denar za vojaštvo, da je moglo iti branit dom in narod.

6. Slabi papeži.

»Kaj pa slabi papeži? O teh pa molčiš!« me vpraša o neki priliki prijatelj.

»Ni mi treba molčati. Žal, bili so tudi taki, toda njih število je primeroma zelo neznatno.

Čuden pojav je to v sveti Cerkvi. Zdelo se je, da jo je Ustanovnik zapustil. Valovje človeških strasti se je zaganjalo v Petrovo ladjo; zdelo se je, da jo potope. Ali Jezus Kristus je bedel.

Dalje sledi.

magati morajo pri zbiranju prispevkov v razne dobre namene (za podpiranje misijonov, revežev itd.). To so stvari, ki najbolj odgovarjajo ravno dekliškemu značaju. Dekleta imajo gibčne jezičke, hitre roke in brhke pete. Pri navedenih opravilih pa je ravno to najbolj potrebno.

Brez sredstev tudi dekliški odsek ne bo žel uspehov. Najboljše sredstvo je pobožno opravljanje raznih pobožnih vaj: molitev, služba božja, prejemanje svetih zakramentov, duhovne vaje itd. Od tega bodo dekleta dobivala moč za premagovanje skušnjav, strasti, slabih vplivov itd. Teh sredstev se morajo posluževati zlasti ona dekleta, ki hočejo biti za svoje tovarišice apostoli. Za pridobivanje (spreobračanje) padlih, mlačnih deklet se lahko rabijo poleg nadnaravnih tudi razna naravna sredstva: razne poštene prireditve, izleti itd.

Kako se naj v posameznih župnijah dela, pokažejo krajevne razmere.

— —

Župnijski stanovski odseki ene dekanije (lahko) imajo dekanijsko vodstvo, vsi odseki v škofiji pa osrednje škofijsko vodstvo. Ločimo: a) škofijsko vodstvo moških —, b) fantovskih —, c) ženskih — in d) dekliških odsekov KA.

Dalje sledi.

J. J., dijak.

Spomin na Marijino Celje.

Dalje.

Toda ves diven prizor nam je takoj zginil izpred oči in cerkev smo zagledali zopet, ko smo dospeli že tik pred prijazni trg, ki se dviguje na nizkem griču. V Marijinem Celju smo . . . — O tisočkrat pozdravljen, prijazni kraj milosti! Že nad 700 let prihaja sem verno in pobožno ljudstvo iz raznih držav, da si izprosi od nebeške Gospe milosti, ki jih potrebuje za pot skozi razburkano morje živ-

Kakor hrasti v viharju . . .

(Za vero očetov.)

Po Strachwitzu priredil Kolenc Fr.

Dalje.

— Kdo?

— Orožniki.

— Kratzert?

— Ne, marveč štirje tuji orožniki. Pripeljali so se z večernim vlakom. V gostilni so večerjali, sedaj pa gredo proti gradu . . .

— Odkod veš to?

— Da so se pripeljali z vlakom, je javil Kunze, vse drugo pa sem sam videl.

V kapelici je med tem zvonček zacingljal za sveto obhajilo. Helena in Henrik sta pokleknila. Kaplan je zavžil sveto hostijo. Helena je vstala in se je podala proti oltarju. Ko je bila za kaplanovim hrbtom, je zašepetala:

— Požurite se!

Kaplan je ni razumel. Helena je glasneje zašepetala:

— Požurite se! Orožniki so tu.

Iz življenja za življenje

VERA IN ŽIVLJENJE.

Bivši predsednik Zedinjenih držav Severne Amerike Coolidge je označil svoje stališče nasproti veri takole: »Vera je temelj današnje svobode. Vera je dala narodu nov značaj in novo svobodo in novo uredbo. Ta težnja po svobodi in novi uredbi more trajati le samo dotlej, dokler traja versko prepričanje. Prazno govorjenje je, če se razpravlja o nekih drugih temeljih svobode in enakosti; zakaj zaman pričakujemo bistvenih izboljšanj od kakih drugih dejstev. Izboljšanje ne more priti od zunaj, ampak mora priti od znotraj.« Kako resnične besede! Kdo bo namreč tajil vpliv vere na življenje posameznika in kdo bo tajil vpliv življenja posameznika na človeško družbo?

Življenje posameznika je velikega pomena tako za njega samega kakor tudi za družbo, ki ji pripada. Za posameznika zavisi gotovo vse od tega, da ne poseduje samo resnice, ampak da po spoznani resnici tudi živi. Zakaj pred Bogom niso pravični tisti, ki postavo poslušajo, ampak tisti, ki jo izpolnjujejo. Prav to velja tudi za skupnost. Blagor skupnosti ne zavisi od tega, da se v njej resnica priznava, ampak da se spoznana resnica v življenju tudi udejstvuje. »Pravičnost namreč povzdiguje narod, greh pa ljudstva nesrečna dela«, tako pravi knjiga Pregovorov. Od življenja posameznih ljudi pa zavisi še tretje, sodba o vrednosti ali nevrednosti družbe. To se nikjer tako jasno ne vidi, kakor z ozirom na krščanstvo. Vera je temelj in začetek pravičnosti. Kakor si brez temelja ne moremo misliti tudi najmanjše stavbe ne, tako tudi brez vere ne nadnaravnega življenja- ne blaženosti. Kakor pa podlaga sama brez nadzidka ni zgradba, tako je tudi vera brez del

---

Duhovnik se je za hip stresel. Potem je vzel v roko ciborij in je začel obhajati otroke. Vdovina Anica je bila zadnja. V trenutku, ko je njej položil na jezik sveto hostijo, so se zaslišali na glavnih grajskih vratih udarci. Kmalu nato je zaklical oster glas:

— Odprite! V imenu zakona odprite!

V kapeli je nastala prava zmešnjava. Kaplan se je obrnil nazaj od oltarja in je pomirjevalno dejal:

— Kaj se bojite, maloverni? Saj je Gospod z vami! In tudi jaz bom ostal pri vas . . .

— Ne! Vi bežite! Vas iščejo! — mu je odgovorilo nekaj glasov.

— Dobro! Le pomirite se! Bog vas blagoslovi!

— Hitro! Hitro! — je priganjal grof. — Moram dati odpreti vrata.

Kaplan je slekel mašno obleko in se je še enkrat obrnil proti zbranim:

— Bodite jaki v Kristusu! — je dejal in je nato odšel v zakristijo.

Helena je šla za njim.

Grof je stopil k oltarju in je dejal glasno:

ljenja. Vsi narodi brez izjeme so dobrodošli. Tudi Slovenci so v obilnem številu zlasti v prejšnjih časih romali v Marijino Celje. Pred to slovečo romarsko cerkvijo smo se ustavili tudi mi ob pol dveh popoldan in stopili smo v svetišče. Ostrmel sem nad to krasoto in hipoma se nisem zavedel, kje da sploh sem. Tu je lepota, ki se da le videti in občutiti, nikakor pa ne popisati. Vsi smo najprej pokleknili pred milostni tron, ki se blešči v samem srebru. Na tronu stoluje starodavni kip Matere božje, pred ka-

podobna neobdelani zemlji. Zato mora biti življenje kristjanov v skladu z njihovo vero.

(Vera in življenje.)

— —

KJER ŽIVI PETER, TAM JE SV. CERKEV.

Od dni obeh prvakov apostolov dalje prepleta vso zgodovino Cerkve in sveta zlata veriga papeštva, vsak njen nov člen je novi naslednik Kristusov, vsak obroč je trdno sklenjen s prejšnjim, vsi so združeni v celoto, ki izhaja v Kristusu, najvišjem Gospodovalcu duš. Ob stvarjenju sveta je izgovoril besede, polne moči in življenja, in kakor je v jutru početka sveta z besedo »bodi« poklical v življenje vse, tako se je tudi v jutru odrešenja razlilo iz besed Jezusovih novo življenje v človeški rod.

V malem krogu, daleč od velikih cest svetnega gospodstva, je izrekel preproste besede: »Ti si Peter — skala — in na to skalo bom sezidal svojo Cerkev!« S temi besedami, polnimi življenjske moči, je bilo ustanovljeno papeštvo. Postalo je v onem trenutku in od tedaj »ga niso premagala peklenska vrata« vkljub vsem ogromnim naporom. Kristus živi, deluje, se bojuje, trpi in zmaguje na nevidni poti skozi stoletja v onih, ki so njegovi vidni namestniki na zemlji. Sprejeli so od njega ključe v znak oblasti, ki jim je dana v kraljestvu božjem na zemlji.

Najgloblji in najtehtnejši nagib, da katoličanstvo tako visoko spoštuje papeštvo in papeža, je dejstvo, da je Kristus sam ustanovil to najvišjo učeniško in pastirsko oblast v svoji Cerkvi, v kateri živi in hoče živeti do konca dni. Zato ima Cerkev vtisnjeno znamenje svojega božjega Ustanovitelja. Kakor se dviga v Rimu veličastno kupola sv. Petra nad vse griče večnega mesta, tako se dviga papeštvo kot zgradba učlovečenega Sinu božjega visoko nad vse oblasti zemlje, ki so se menjavale v življenju narodov, počenši od velesil starega veka do državnih oblik naše moderne dobe. Moč pape-

---

terim vedno gorita 2 električni luči. Tron pa se nahaja v kapeli iz krasnega marmorja, ki stoji v sredini ogromne bazilike. Ko smo se pri milostnem tronu malo pomudili, smo šli naprej proti glavnemu oltarju, ki je posvečen sv. Križu. Tudi glavni oltar je prava umetnina. Nad tabernakeljem se nahaja zemeljska obla, okoli katere se vije kača — peklenski sovražnik, ki hoče svet pogubiti. Nato stoji križ s Kristusovo podobo, ki je tudi srebrna; nad križem pa plava nebeški Oče in se z zadostilnim ob-

— Ostanite vsi na prostorih! Nič se vam ne more zgoditi. Jaz sem edini odgovoren in bom tudi odgovarjal za vse.

Udarci so postajali vedno močnejši. Slišale so se tudi pretnje.

Grof se je podal proti vratom in je vprašal:

— Kdo je?

— Kraljevska pruska policija. Odprite!

— Takoj!

Grof je namignil služabniku in v naslednjem trenutku so bila vrata odprta. Na pragu sta stala dva orožnika, za njima pa dva redarja.

— Česa želite? — je vprašal grof narednika.

— Ugotoviti moram, ali se ne vrši tukaj prepovedano bogoslužje — je odvrnil orožnik strogo.

— Bogoslužje se je vršilo, a ne prepovedano — je odvrnil grof. — Tako daleč še nismo, da bi mi mogel kdo zabraniti proslavo poroke moje hčere . . .

— Gospod grof, proti poroki ne morem reči ničesar, toda kdo je izvršil poroko?

Grof je medtem opazil, da mu je grofica pokimala z glavo. Razumel jo je; kaplan je bil

štva ni vezana na nikake meje. Papeštvo je od Boga dana oblast, ki naj sega do vseh narodov in objema vse čase.

Kakor so preganjali Kristusa, preganjajo tudi njegove naslednike. V skalo Cerkve, ki trdno stoji v morju časovnih dob, so vedno besneče udarjali viharni valovi. V svetovni zgodovini je papeštvo pojav, proti kateremu se bije najljutejši boj. Tako nekdaj kakor še dandanes. Kjer zahrume viharji, kjer seka ozračje šum puščic, povsod je boj naperjen proti vodstvu sv. Cerkve. Vkljub temu stoji papeštvo in bo stalo do konca sveta. Skala je nerazrušljiva, kakor ne umrje On, ki jo je nekoč položil kot temeljni kamen svoji sv. Cerkvi. Njen odpor je tako silen, da se ob njem razbijejo vsi načrti pekla. Kristus živi in zmaguje v onih, ki nosijo in visoko dvigajo njegov prapor. Tako stoji skala nepremično tudi sredi razvalin sedanjih dni, ki jih je ustvarila nevera, svobodomiselstvo, kriva vera in prevrat. Iz Petrove skale doni večno ista pridiga ene velike avtoritete, ene nespremenljive resnice, ene neminljive vere in moči enega Duha resnice, ki jo varuje in zmagovito ohranja skozi stoletja.

Na tej skali mora stati množica vernikov z obema nogama, oklepati se je mora z obema rokama. Potem ji bo ta skala, skala stanovitnosti in moči, skala zveličanja in rešitve iz nevarnih valov viharnih časov. (Donders.)

Kaj moramo znati iz katekizma?

Dalje.

Sedma božja zapoved. — Ne kradi!

Bog je dal človeku življenje, ki ga mora v smislu pete zapovedi čuvati, ohranjevati. Za ohranjevanje življenja so potrebne razne

izven nevarnosti. Obrnil se je k orožnikom in jih je pozval:

— Da vam olajšam službo, vas vabim v zakristijo, kjer lahko takoj naredite zapisnik. Gotovo ga bote rabili.

Narednik je zapovedal, da se postavijo k izhodom straže in je nato šel za grofom proti zakristiji. Tam je bilo že vse pripravljeno za pisanje.

— Vsedite se! — je dejal grof ponosno. — Povedal vam bom vse, kar bote hoteli vedeti.

Narednik se je vsedel in je začel pisati, kar mu je grof pravil:

— V dvorski kapelici gospoda grofa Tannenberga se je vršilo po noči tajno bogoslužje; najstarejša hči grofica Olga se je poročila z vitezom Egonom Fehrenturmom.

Narednik je dvignil glavo.

— Moj polkovnik v vojski se je tako imenoval.

— To je bil stric mojega zeta.

— No, to je presenečenje! — je zamrmral narednik v zmedenosti.

— Nič se ne vznemirjajte! Njega ni tu.

razom ozira na sina - Odrešenika, kakor da bi hotel reči: To je moj ljubi sin, nad katerim imam veselje. Ljudstvo moje, odrešeno si, hodi po poti, ki ti jo je označil moj sin, ko te je odrešil. Pred glavnim oltarjem, oziroma med glavnim oltarjem in milostnim tronom pa se nahaja visok steber, na katerem stoji kip Matere božje, in pred tem stebrom gori nešteto sveč, katere darujejo ljudje dan za dnem. Kamorkoli se ozreš po cerkvi, povsod vidiš le krasoto, nad katero se diviš in duša ti nehote poje

dobrine: hrana, obleka, stanovanje, denar itd. Do teh dobrin, v kolikor so neobhodno potrebne za življenje, ima vsak človek pravico: sme si jih na pavičen način pridobivati in pridobljene kot osebno lastnino pridržati. Zemeljske dobrine se lahko pridobijo na različne načine: z delom, s kupčijo, s podedovanjem itd.

Osebno lastnino je Bog posebej zaščitil. Dal je 7. zapoved: Ne kradi! Z njo gotove stvari prepoveduje, gotove stvari pa zapoveduje.

Kaj prepoveduje Bog v sedmi zapovedi?

V sedmi zapovedi Bog prepoveduje bližnjemu po krivici škodovati na njegovi lastnini.

Vsaka škoda, ki jo kdo po krivici povzroči bližnjemu na imetju, je greh zoper sedmo božjo zapoved.

Vprašanje je sedaj, kdo škoduje bližnjemu po krivici na njegovi lastnini? To vprašanje je zlasti danes, v dobi, ko dve socialni skrajnosti: kapitalizem in komunizem, bijeta boj na življenje in smrt, zelo važno. Katekizem odgovarja nanj popolnoma jasno, ko pravi:

Bližnjemu škoduje po krivici na njegovi lastnini: kdor si tuje imetje po krivici prisvoji; kdor ga krivično pridržuje in kdo ga hoté in brez potrebe poškoduje.

Ko govorimo o kraji (tatvini), mislimo navadno na tatove, roparje, goljufe in oderuhe. Ti si prisvajajo tujo lastnino po krivici. Tat vzame tuje blago skrivaj in po krivici, ropar ga vzame s silo in po krivici, goljuf ga pridobi s prevaro, oderuh pa izrablja stisko bližnjega. Oderuštvo je eden najbolj grdih grehov; kajti izrabljanje stiske bližnjega v lastno korist je nekaj nečloveškega.

V izrednih slučajih tatvina ni greh. Če kdo živi v takem pomanjkanju, da je vsled gladu njegovo življenje v nevarnosti, si sme vzeti toliko tujega blaga — če si drugače ne more pomagati — da si življenje ohrani. Tak človek pa mora imeti namen, da vzeto stvar

---

Marijin slavospev —: Magnificat — moja duša poveličuje Gospoda! Tukaj se v polni meri uresničujejo Marijine besede: Blagrovali me bodo vsi rodovi, ker se je na ponižno služabnico ozrl Gospod. — Toda krenimo po stopnicah navzgor. Tu pa vidimo nešteto dragocenih zahvalnih podob, ki nam govorijo o čudežih in o milostih, ki jih Marija na tem sv. mestu deli svojim otrokom. Največje dragocenosti pa se nahajajo v zakladnici. Tukaj ti že priletni mož rad pokaže umetne mašne obleke in krasne mon-

Narednik si je oddahnil.

— Hočete vedeti — je nadaljeval grof — kaj je privedlo te otroke sem?

— Prosim!

— Pišite: »Ravno tako je bilo prvo sveto obhajilo dvajsetih otrok. To se je moralo izvršiti v grajski kapeli, ker je bila katoličanom vzeta njihova cerkev . . .

— Tega ne morem zapisati! — je dejal tiho narednik.

— No pa izpustite!

— A kdo je izvršil bogoslužje, poroko in obhajilo?

— Kaplan iz Heiligenberga.

— Kaj? Kaplan iz Heiligenberga? Ziegler? — je poskočil narednik.

— Da, Ziegler!

— Kje je? Moram ga aretirati.

— Ga že ni v gradu — je mirno dejal grof in se je nasmehnil, ko je videl, kako je orožnik po njegovih besedah obledel.

— Preiskali bomo ves grad — je vzkipel narednik.

— Prosto vam!

vrne (ali škodo drugače poravna), ko in če mu bodo razmere dopuščale.

Zoper sedmo zapoved greši tudi tisti, ki zadrži najdene ali izposojene stvari, ki kupi ukradene stvari ali jih prikriva, in ki dolgov ne plačuje.

Krivično prisvajanje tujega blaga je lahko »veliki« ali »mali« greh. V splošnem lahko rečemo, da je tatvina takrat smrtni greh, če kdo toliko vzame, kolikor rabi en človek, da se en dan stanu primerno preživi.

Često pa so tudi male tatvine in goljufije smrtni greh.

O teh (malih tatvinah in goljufijah) je treba pomniti, da smrtno greši: kdor ima namen, da bi si pomalem prisvojil znatno svoto in kdor opazi, da z malimi tatvinami in goljufijami povzroča znatno škodo, pa vendar še dalje krade ali goljufa.

Dalje sledi.

Evharistični kongres v Mariboru.

Največji dogodek za vso lavatinsko škofijo bo letos škofijski evharistični kongres v Mariboru, ki se bo vršil v dneh 7. in 8. septembra — pred praznikom in na praznik Marijinega rojstva. Ta kongres bo zaključek veličastnih dekanijskih in pokrajinskih evharističnih shodov, ki so se zadnja leta vršili po vsej naši škofiji.

Program je že sestavljen. Kot pripravo na kongres program predvideva po vseh župnijah v dneh 5., 6. in 7. septembra tridnevnice, v mariborskih cerkvah pa ob večerih primerne pridige. Dne 7. septembra bodo zborovanja za dijake, izobraženstvo in za posamezne stanove. Središče vse prireditve bo na praznik: na Glavnem trgu slovesna služba božja, ki jo bo opravil prevzvišeni

Narednik je nadaljeval s pisanjem brez narekovanja:

— Službo božjo je opravil kaplan Ziegler, ki je zoper njega izdana tiralica. Gospod grof Tannenberg ga je sprejel pod streho in se je tako ponovno pregrešil zoper majniške zakone.

Nato se je obrnil h grofu.

— Prosim, gospod grof, podpišite!

Grof je podpisal brez oklevanja, ker je šlo za to, da bi od drugih odvrnil odgovornost. Narednik je vstal in je nekam ponižno dejal:

— Gospod grof! Bojim se, da v tem slučaju ne bo ostalo pri običajni globi . . . Ali ne bi raje izdali krivca?

— Nikdar! — je izjavil grof odločno.

— Ali vsaj pregovorite gospoda kaplana, naj si izprosi od pokrajinskega namestnika dovoljenje za izvrševanje župnijske službe . . .

— Tega ne bom storil.

Narednik nekaj časa ni vedel, kaj naj stori. Naposled pa je dejal:

— Gospod grof, preiskati moram grad, da najdem krivca.

— Zdaj po noči?

štrance in kelihe ter druge umetnine, katere so darovali v zahvalo deloma plemiči, deloma pa cesarji ter kralji. — Tudi v srednji stolp je vstop dovoljen. Tu se nahaja ogromni zvon, ki tehta nad 5000 kg, zraven njega pa je še 5 manjših zvonov. Iz stolpa se ti nudi krasen razgled na trg in na vso okolico. Na vsaki strani tega stolpa pa se nahajata dva nekoliko manjša stolpa, ki pa nimata zvonov. Nad milostnim tronom pa je majhen stolpič, v katerem se nahaja zvon, s katerim zvonijo pred vsa-

gospod knezoškof, po službi božji pa po mestu procesija z Najsvetejšim. Popoldne v pokopališčni kapeli litanije z blagoslovom in poklonitev zastav na Slomšekovem grobu.

Vsak verni Lavantinec, zlasti Mariborčan, si naj šteje v sveto dolžnost, da moli za uspeh kongresa ter se ga tudi udeleži!

O z n a n i l a

MARIBOR:

Stolna župnija.

Oznanilo:

V nedeljo dne 1. julija bo ob 9. uri procesija z Najsvetejšim po cerkvi, popoldne ob 17. uri bo pobožnost v čast presv. Srcu Jezusovemu s pridigo in litanije s sv. blagoslovoma.

V torek dne 3. julija ob 8. uri se vrši slovesno mrtvaško sv. opravilo za pok. stolnega župnika g. Franca Moraveca.

V petek dne 6. julija — prvi petek v mesecu — bo ob 6. uri blagoslovna peta sv. maša in pred zadnjim sv. blagoslovom litanije presv. Srca Jezusovega.

Apostolstvo mož za stolno župnijo ima v nedeljo dne 1. julija zjutraj svojo pobožnost: ob 6. uri pridiga za može, nato med sv .mašo pri glavnem oltarju skupno sv. obhajilo.

Deški Marijin vrtec ima v nedeljo dne 1. julija skupno sv. obhajilo med sveto mašo pri glavnem oltarju ob pol osmih. Pridite vsi!

Knjižnica deškega Marijinega vrtca je zopet odprta vsak petek ob dveh pop.

Ljudsko gibanje:

Krščenih je bilo zadnji teden 12 novorojencev in sicer: Anton Koren, Otmar Hanfstingel, Ana Stöger, Zdravko Rat, Alfred Vladimir Baukovac, Slavko Korošec, Alojzija Šmigoc, Marija Kokol, Henrik Stromšek, Ana Škerget, Marija Zrnko in Srečko Herzog.

Poročil se ni nikdo.

ko sv. mašo, ki se daruje pred milostnim tronom. Nad glavnim oltarjem pa se nahaja kupola v elipsasti obliki. Tako ima to ogromno svetišče zadaj 3 stolpe, spredaj pa majhen stolpič in kupolo.

Kratka zgodovina Marija-celjske božje poti.

Ko smo si ogledali Marija-celjsko baziliko, poglejmo še malo v njeno preteklost. — Marijino Celje je starodavna božja pot. Beli dan je zagledala l. 1157. Kjer je sedaj prijazen trg s cerkvijo, tam se je razprostiral ogromni gozd, v katerem so si morali ubogi drvarji služiti svoj

— Moram, vsaj navidezno, ker mi gre za službo.

— Ubogi človek! — je pomilovalno dejal gospod grof. — Izvolite!

Nato je velel Robertu naj vodi orožnike po gradu.

Ko so orožniki odšli, so se oklenile grofovega vratu nežne roke. Bile so Helenine. Deklica je med razgovorom stala za očetovim hrbtom. Sedaj je skočila k njemu in ga je objela.

— Dragi, sladki moj atek! — je pritisnila svoj obrazek k njegovemu.

— Ljubi otrok, bliža se velika preizkušnja! — je dejal resno grof.

Čez eno uro so orožniki zapustili grad. Celo iskanje je bilo brezuspešno.

V slavnostni dvorani je vladalo veselo razpoloženje. Tam so bili zbrani otroci pri zajutrku, ki jim je bil pripravljen.

V grofovi sobi je bila zbrana grofovska družina, razen grofice, ki so jo bili napadli srčni krči, tako da so jo morali položiti v posteljo.

Skozi temno noč je korakal mlad gozdar . .

Umrla je Angela Pečar, zas., Strossmajerjeva 11, stara 36 let. N. p. v m.!
V katoliško Cerkev so bile te teden sprejete tri osebe.

R a z n o:

Stolna dekliška Marijina družba ima v nedeljo dne 1. julija izlet na Marija Brezje (Pobrežje). Odhod od stolne cerkve ob dveh popoldan. Večernice v cerkvi Marija Brezje bodo ob štirih popoldan. Vabijo se tudi drugi!

—

Cerkev sv. Alojzija.

O z n a n i l o:

Vsled začetka bogoslovskih počitnic odpadejo odslej v naši cerkvi večernice, pridige in sv. blagoslov z Najsvetejšim. Pač pa bo redno ob nedeljah in delavnikih gotovo sv. maša s sv. obhajilom vsaki dan ob pol 6. Takrat je tudi prilika za sv. spoved.

Vsem dobrotnikom in obiskovalcem naše cerkve se cerkveno predstojništvo za vso njihovo naklonjenost najiskrenejše zahvaljuje! Stoteren Bog plačaj! — Redna služba božja se zopet začne prvo oktobersko nedeljo!

— —

Frančiškanska župnija.

O z n a n i l o:

Prvo nedeljo meseca julija počasti ob 6 Apostolstvo mož presv. Rešnjo Kri s sv. mašo in skupnim sv. obhajilom. Po pridigi bo sestanek v kapeli sv. Frančiška. Popoldne ob pol 15 sv. križev pot, nato ob 15 shod za III. red sv. Frančiška. Po večernicah sprejem novih udov in obljube namesto na praznik sv. apostolov Petra in Pavla.

Prvi petek bo ob pol 6 in ob 19 pridiga.

L j u d s k o g i b a n j e:

Krsti: Keršič Peter, Knuplež Jožefa.

Poroke: Drobne Albin, kamnosek, in Ocvirk Ivanka, hči kovača iz Ribnice. — Kaučič Ivan, sklad., in Prednik Roza, kuh., Tomšičev drevored 14. — Jurič Ivan, trg. pom., in Kadrmas Jaromira, zas. Kraljeviča Marka 13. Bilo srečno!

Pogreb: Tihec Simon, vlakovodja, 47 let, Trstenjakova ulica 14. N. p. v m.!

P. Pavel Potočnik. Na Alojzijevo — od mladine. Prelepi pogreb — živi dokaz spoštovanja in ljubezni. — Vsem posameznim udeležencem, kakor žalujočim društvom in zavodom in še zlasti

---

Vsem je pretila nevarnost, a nad vsemi je čuval Kristus . . .

24.

Splošno je bilo znano, da nemška cesarica Avgusta ni odobravala kulturnega boja, ki ga je začel Bismarck. Trudila se je, da bi vplivala na cesarja, toda Bismarck je imel večji vpliv. Ko je bilo nekega dne v državnem svetu sklenjeno, da se aretira breslavski škof, to cesarju ni bilo po godu, a ni smel izdati tajnosti iz državnega sveta. Cesarica pa je doznala za to in je vzdihnila: »Pojutrišnjem bodo aretirali breslavskega škofa. Revež!« Cesar je molčal, a naslednjega dne je bil škof že v Avstriji in je od tam opravljal svojo škofijo.

Grofica Tannenberg je vedela za cesaričino naklonjenost nasproti katoličanom. Ker se je bala za moža, je sklenila, da se bo pismeno obrnila na cesarico v njegovi zadevi. Ko ji je nekoliko odleglo, je vstala in je napisala pismo. Poslala ga je neki dvorni dami s prošnjo, naj ga izroči cesarici . . .

Dalje sledi.

vsakdanji kruh. Med te o veri nepoučene drvarje se je naselil redovnik iz bližnjega samostana. Postavil si je malo leseno kolibico, kjer je spal. S seboj je tudi prinesel lesen kip Matere božje, ki ga je pritrdil na drevo in pred tem kipom si je postavil oltarček, kjer je maševal in učil zapuščeno ljudstvo sv. evangelij. Kakor so novorojeno dete Jezusa prvi počastili pastirji, tako so tudi tukaj prišli pastirji, ki so pasli svojo čredo v gorah in se zbirali z drvarji vred okoli Marijine podobe.

Konec sledi.

preč. duhovščini ginjeno-hvaležni: Bog plačaj! — Počivaj v miru od svojih naporov in trudov!

Razno:

Danica. Običajna mesečna vaja bode prihodnji pondeljek zvečer ob 8 v frančiškanski pevski sobi.

— —

Magdalenska župnija.

Oznanilo:

V nedeljo po večernicah bo nauk za Marijino družbo. Izlet Mar. vrtca se vrši v pondeljek dne 2. julija za dečke, v torek dne 3. julija za deklice. Obakrat na Boč. Vlak tja in nazaj stane 8 Din. Odhod iz Maribora ob pol 6 zjutraj, prihod ob 6 popoldne. Otroci se naj oglase do sobote oziroma nedelje pri svojih katehetih.

Krsti: Roža Klokočovnik, Ludovik Novak, Zvonko Hanzelič, Erna Koberman, Alojzija Jagodič, Anton Golež.

Poroke: Stoklas Lovrenc, žel., Linhartova 16, in Černjavič Frančiška, kuh., Pobrežje. — Šteher Avguštin, uradnik, Tezno, in Pšunder Ernestina, modistinja, Zgornje Radvanje. — Bilo srečno!

Umrli: Babič Franc, čevlj. pom., Vrbanova 23, 26 let. — Tikvič Anton, var., Tezno, 33 let. — Vidovič Štefan, del. iz Rogoze, 67 let. — Pirc Norbert, sin ključav., Rajčeva 13, 3 tedne. — Krajnc Jožef, delavec, Voličina, 37 let.

CELJE:

Mestna župnija sv. Danijela.

Ljudsko gibanje:

Krščeni so bili: Wernig Elizabeta, Mužič Karolina, Teržan Ciril, Jevšinek Alojz, Šorn Alojzija in Krajnc Adela.

Porok ni bilo.

Umrli so: Sinkovič Mihael, mlinar iz Kozja, 61 let. — Toman Berta, hči del. iz Sv. Križa na Slatini, 1 leto. — Praviček Franc, sin voznika iz Boštanja, 8 l. — Svetko Franciska, žena delavca iz Podvrha-Braslovče, 43 let. — Leskovšek Franc, delavec v Gaberju, 70 let. ——

— —

TRBOVLJE:

Oznanilo:

V nedeljo dne 1. julija med prvo sve to mašo skupno sveto obhajilo Apostolstva mož in fantovske kongregacije. — Marijina družba žen in Dekliška zveza imata izlet na Sv. Goro, kjer bo pridiga in sveta maša.

Ljudsko gibanje:

Rojenih 14 otrok, 2 nezakonska.

Poročena: Kastelic Ivan, rudar, in Hochkraut Albina, zas — Bilo srečno!

Umrli: Strnak Terezija, rud. vdova, 74 let. — Šuntar Terezija, rud. vdova, 70 let. Naj v miru počivata!

— —

Kronika naših župnij

Sv. Lenart v Slovenskih goricah. Župnik Franc Sinko, duh. svetnik. — Število prebivalcev 3012. V letu 1933 je bilo: rojenih 68, umrlih 38, poročenih 14 parov. Svetih obhajil je bilo v preteklem letu 13.260. — V trgu je sresko sodišče itd. Cerkev je velika in visoka, znamenita in lepa gotska stavba. Prvotno zidana leta 1203, razširjena leta 1445. Zgodovinskih znamenitosti drugih posebnih ni, kakor kar se je godilo ob času reformacije, kakor je popisano v zgodovinski povesti in igri »Črni križ pri Hrastovcu«, kako so čarovnice po krivem sežigali in kako so zatrli luteranizem in razne krivoverske in nenravne sekte, kakor »skakače« in »bičarje« v začetku 17. stoletja. Skakači so bili baš tukaj najbolj razširjeni (imeli so celo v Radehovi svojo kapelo, katero so jim reformatorji morali razdreti in zažgati). Turki so divjali tudi tukaj, plenili, ropali, morili, zažigali — kakor sploh v Slovenskih goricah. V teh krajih sta se gotovo mudila sveta brata Ciril in Metod in sv. Metod celo večkrat, ko je potoval v Rim in nazaj, se je tukaj med Slovenci ustavljal in misijonaril. V trgu Sv. Lenart je rojen še zdaj na Dunaju živeči svetovno slavnoznani profesor, zdravnik, specialist-orthopedist (proteza) dr. Hans Spitzy. — Pred kratkim smo obhajali

srečno uspeli sv. misijon. Vodili so ga 4 č. gg. patri jezuiti iz Ljubljane. Svetih obhajil je bilo med sv. misijonom 3500. Prosvetno in versko življenje se čvrsto poživlja. — KA je že osnovana.

Sv. Ana na Krembergu. Župnik Konrad Šeško. Število duš 3220. — Cerkev je iz začetka 18. stoletja. — Za poživljanje duhovnega življenja skrbita poleg III. reda in bratovšč'ne presv. Srca Jezusovega zlasti Marijina družba za mladeniče (32 družbenikov) in dekleta (122 družbenic) in Apostolstvo mož (45 članov). — KA je uvedena.

Sv. Anton v Slovenskih goricah. Župnik Franc Škof, kaplan Janko Petan. Število duš 2561. V letu 1933 je bilo: 84 krstov, 14 porok, 75 smrtnih slučajev. — Cerkev je bila zidana v letih 1516—1546 kot podružnica Sv. Benedikta v Slov. goricah. Da je gradnja tako počasi napredovala, je po kronistovem mnenju krivo prodiranje protestantizma, ki pa se v tukajšnjem kraju ni mogel usidrati, ker je ljudstvo bilo nasprotno vsemu, kar je bilo nemškega. Prvi pri Sv. Antonu stanujoči duhovnik se omenja v letu 1598. Leta 1609 se imenuje kot vikar pri Sv. Antonu Caharija Rozman. Samostojna župnija je bila ustanovljena po letu 1630. V tem času se je imenoval ta kraj Sv. Anton na Dolanjskem. Kronika omenja, da je živela tukaj že skozi stoletja premožna rodbina Alt, koje člani so bili nekaki oskrbniki ali valpeti graščinske oblasti v Negovi. Stari ljudje se še spominjajo, da se je nekdaj reklo še sedaj živeči tukajšnji Altovi rodbini pri »Vopotovih« (Valpetovih). — Duhovno življenje: III. red kanonično ustanovljen 84, krščanskih družin 181, Srcu Jezusovim posvečenih družin 16, Apostolstvo mož in mladeničev 217, Marijina družba za mladeniče 21, Marijina družba za dekleta 236, Marijina družba za žene 256, Marijin vrtec 69 dečkov, 96 deklic, bratovščina rožnega venca 60, DŠV 90. — KA je organizirana.

—

Z a n a š o d e c o

Goreča priprava na prvo sveto obhajilo.

Bližal se je dan prvega sv. obhajila. G. katehet je z veliko vnemo pripravljal prvoobhajance na ta veliki dan. Med drugimi lepimi nauki jim je svetoval, naj se vsaki dan nekoliko žrtvujejo iz ljubezni do Jezusa, bodisi da obiščejo cerkev, ali da pobožno molijo in vestno opravljajo naložena jim dela ter ubogajo svoje starše. In otroci so ga ubogali. Vsak si je poiskal doma škatljo, v katero je vrgel vsak dan toliko pšeničnih zrn, kolikor žrtev je storil za Jezusa.

Nekaj dni pred sv. obhajilom so prinesli otroci v šolo ta pšenična zrna in so jih pokazali g. katehetu. Ta se je silno razveselil in rekel, naj mu zrna izročijo. Ko so bila vsa zrna skupaj, je bil precej velik kup pšenice. G. katehet je dal to pšenico zmleti in napraviti iz moke hostije za prvo sv. obhajilo.

Na določeni dan so otroci, dušno in telesno pripravljeni, pristopili prvič k mizi Gospodovi. S kakšnim veseljem je pač prišel nebeški Prijatelj otrok v ta čista in nedolžna srca!

— —

K a t o l i š k i p o j a v i

Iz tajništva KA v Mariboru. — Pretekli petek se je vršila seja šk. odbora KA. Na seji se je med drugim sklenilo: 1. Za tridnevnico pred škofijskim evharističnim kongresom se bodo poslala duš-

nim pastirjem posebna navodila in načrt za pridige. 2. Mesec oktober bo posvečen Kat. akciji. Vse nedelje se bo pridigovalo o KA. Pridige bode oskrbel in razposlal dušnim pastirjem škof. odbor. — Tajništvo se obrača na vse župnijske urade (in druge dušne pastirje), ki še niso poslali denarja za doposlane jim knjižice: »Bodi apostol« in »Evharistični shodi« s prošnjo, da to čim prej storijo, ker je v blagajni suša! — Delo župnijskih vodstev KA naj obstoja tekom meseca julija v tem, da bo deloma samo, deloma potom drugih pridobivalo tiste, ki z raznim hlapčevskim delom skrunijo Gospodove dni, za posvečevanje nedelj in praznikov. Kdor je zadnje čase hodil po deželi ob nedeljah nekoliko okrog, je na travnikih mogel videti toliko delavcev, da ni vedel, ali je nedelja ali delavnik. Vodstva se naj razgovorijo na sejah, kako bi se dalo nedeljsko hlapčevsko delo odpraviti. Verniki se naj tudi s prižnic opozorijo, da je opravljanje hlapčevskih del ob nedeljah in praznikih smrtni greh.

Zborovanje društva Krščanska šola. V okvirju katehetskega kongresa v Mariboru, ki se bo vršil v dneh od 1. do 6. julija, se bo vršilo dne 5. julija zvečer ob pol 8. uri v Karlinovi dvorani (dijaško semenišče) zborovanje društva Krščanska šola. Govorila bosta gg. profesor Pavel Živortnik in Franc Žebot, predsednik društva. Oba govornika bosta obravnavala vzgojna vprašanja, ki morajo zanimati vse katoličane. Vabljeni ste vsi, posebej pa še člani in članice raznih katoliških združenj!

KA v Št. Ilju pri Velenju. Pretekla nedelja je bila posvečena Katoliški akciji. Za to priliko je g. župnik iz Maribora povabil g. Kolenca, tajnika škof. odbora KA. G. tajnik je v govorih v cerkvi in v društveni dvorani podal smernice za katoliško delo v župniji. Po rani službi božji je bilo predavanje za može in žene (zbralo se jih je 110). Pred predavanjem se je osnoval župnijski odbor KA. Po Po pozni službi božji pa se je vršilo predavanje za fante in dekleta (navzočih 55 fantov in 70 deklet). G. tajnik je navzočim orisal delo mladine pri KA.

Posvetitev novega nadškofa v Zagrebu. V nedeljo dne 24. junija je bil posvečen novi zagrebški g. nadškof dr. Stepinac. Posvetitvi so prisostvovali: papeški nuncij iz Belgrada in vsi jugoslovanski škofje (večina osebno, nekateri pa po zastopnikih). K slovesnosti je prihitelo od vseh strani zagrebške škofije do 100.000 vernikov. Novi nadškof si je izbral za geslo rek: V tebe, Gospod, sem zaupal!

Koledar od 1. do 7. julija.

1. Julij, 6. pobinkoštna nedelja: Sveta kri. — 2. julij, pondeljek: Obisk. M. D. — 3. julij, torek: Leon II. papež. — 4. julij, sreda: Urh škof. — 5. julij, četrtek: Ciril in Metod. — 6. julij, petek: Lucija mučenica. — 7. julij, sobota: Vilibald škof.

Glavni mesečni namen za julij, blagoslovljen po sv. očetu: Zgledna ljubezen do bližnjega. — 1. julij, nedelja: Milosti svetega leta. — 2. julij, pondeljek: Romarji in izletniki. — 3. julij, torek: Sveti oče in njegovi nameni. — 4. julij, sreda: Katoliška Cerkev v Jugoslaviji. — 5. julij, četrtek: Apostolstvo sv. Cirila in Metoda. — 6. julij, petek: Slepci in njih zavodi. — 7. julij, sobota: — Zaročenci in zakonci.

Tiskar: Tiskarna sv. Cirila v Mariboru, predstavnik Albin Hrovatin v Mariboru. Urednik: Franc Kolenc, korni vikar v Mariboru. — Izdajatelj: Mariborske župnije, predstavnik Franc Kolenc, korni vikar v Mariboru.

Poštnina plačana v gotovini. Posamezna številka stane 1 Din.
Leto 6. Štev. 27.

NEDELJA

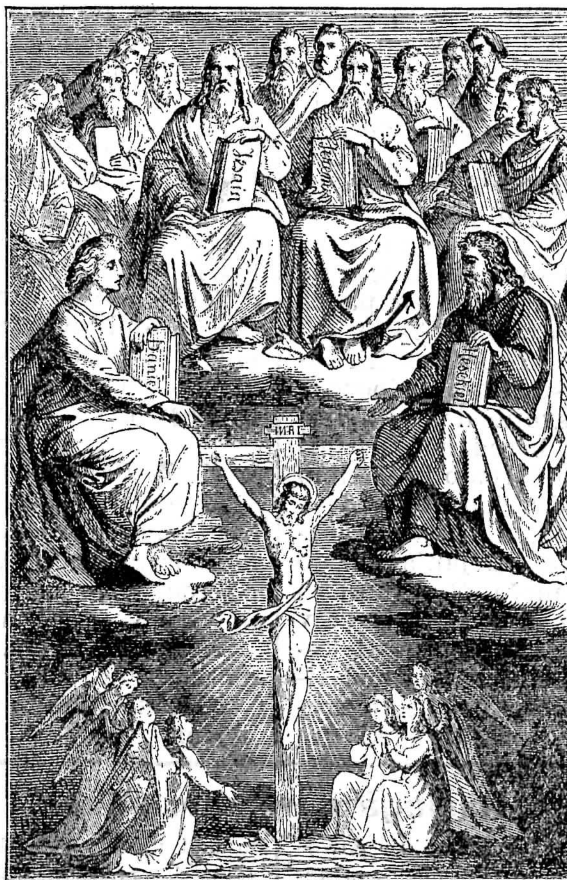
Izhaja vsak petek.
Cena:
Celoletno 24 Din, polletno 12 Din, mesečno 2 Din. Inozem. 48 Din.

Tednik za versko življenje

Maribor, 8. julija 1934.

Uredništvo: MARIBOR, Stolno župnišče.
Uprava: Maribor Koroška cesta 5.
Ček. rač. 15237.

Pravi preroki.

Nedelja dobrih sadov

1. Nedeljska božja beseda.

Evangelij:
Mat 7, 15—21.

Varujte se lažnivih prerokov, ki prihajajo k vam v ovčjih oblačilih, znotraj pa so grabežljivi volkovi. Po njih sadovih jih boste spoznali. Mar bero grozdje s trnja ali smokve z osata? Tako rodi vsako dobro drevo dober sad, slabo drevo pa rodi slab sad. Ne more dobro drevo roditi slabega sadu in ne slabo drevo roditi dobrega sadu. Vsako drevo, ki ne rodi dobrega sadu, se poseka in vrže v ogenj. Po njih sadovih jih boste torej spoznali.

— —

»Ne more dobro drevo roditi slabega sadu.« Mat. 7, 18.

Stojimo v letnem času in mesecu, ko dozoreva kmetov up, pšenica in drugi prvi poljski pridelki. Kakšno je drevo, kakšno je polje, moreš spoznati še le po njegovih sadovih. Tako je tudi v duhovnem življenju. Kdo bo sadil drevesa, od katerih ne pride noben dober sad, kdo bi hodil za novimi smernicami, od kateril ne vidi še nobenega sadu, ali pa že slab sad. Boljševizem obsoja samega sebe v svojih brezbožnih sadovih. Živo krščanstvo priporoča samo sebe po svojih dejanjih ljubezni. Ne, po besedah ljubezni! Teh lepih besed beremo in slišimo vsepovsod, vendar lepa beseda — »Gospod, Gospod, ne pojde v nebeško kraljestvo.« Dejanja kažejo in priporočajo moža. Programi so prevare celotne skupnosti, če se v dejanju ne skažejo skupnosti koristne. Bodočnosti ne bo imel tisti, ki ima lepe in visoke in resnične ideje; tudi ne tisti, ki gre za njim mladina; tudi ne tisti, ki je odločen in samozavesten v svojem nastopu; bodočnost se bo nasmejala tistemu, ki dela. In kdor dobro dela, temu in le temu se bo nasmejala srečna večnost. Veliko vedeti, spravlja življenje še bolj zamotano, če se z vednostjo ne družijo tudi dejanja. Volja Kristusova je volja nebeškega Očeta, in ta hoče, da delamo. »Jaz pišem knjige«, se je oprimerjal zelo učen sodobnik s Frančiškom Saleškim, »on rešuje duše!« Ali ni tudi lepa knjiga lepo delo? Tudi lepa knjiga, tudi učena knjiga je lepo in koristno delo, če človek v njej ne išče samega sebe, ampak blagor skupnosti. Poznamo knjige, ki so že več dobrega storile, kakor so mogli storiti največji misijonarji. N. pr.: »Hoja za Kristusom«, »Filoteja«, »Duhovni boj« in druge. To so dobra drevesa, ker so njih sadovi tako dobri. Le žal, da se pri vsaki knjigi takoj ne spozna, ali ti bo prinesla dober ali slab sad. Knjige, ki se pišejo danes, leposlovne in druge, je treba naročati z veliko previdnostjo. Molitev današnje sv. maše nas ljubeznivo opozarja na vse dušne nevarnosti in nas hoče z božjo pomočjo očuvati pred njimi.

— —

2. Nedeljska molitev.

Ne more dobro drevo roditi slabega sadu in ne slabo drevo roditi dobrega sadu. Vsako drevo, ki ne rodi dobrega sadu, se poseka in vrže v ogenj, aleluja.

V. Naj se dviga, Gospod, moja molitev.

O. Kakor kadilo pred tvojim obličjem.

Razlaga naslovne slike.

V današnjem sv. evangeliju govori Gospod o krivih prerokih; naslovna slika nam predstavlja Zveličarja na križu in nad njim v nebeških višavah starozakonske prave preroke.

— —

Molimo: O Bog, ki se tvoja previdnost v svojih naredbah ne zmoti: ponižno te prosimo, odvrni od nas vse kar je škodljivega, in podeli nam vse, kar nam je v prid. Po Gospodu našem . . .
O. Amen.

— —

Hočemo šolo, ki bo v njej vera središče in temelj vsej vzgoji! Vzgoja brez vere pa je brez življenjske sile! Tako bo brez življenjske sile tudi rod, odgojen brez vere! Pred vsem pa hočemo za Cerkev svobodo, da neovirano vzgaja našo mladino po svojih večnih načelih! Zahtevamo popolno vzgojno svobodo za katoliške starše, ki so rodili otroke in vzdržujejo ter zidajo šole, da bodo po teh šolah lahko poskrbeli svojim otrokom tako vzgojo in tak pouk, kakršnega edinega bodo lahko zagovarjali pred svojo vestjo in svojim Bogom! Cerkvi in staršem svobodo!

Najhujši greh nad vzgojo mladine je šolski monopol, ki hoče od vzgoje odriniti Cerkev in družino ter hoče otroka proglasiti izključno za državno last, kar je čisto protinaravno. Med naravnimi činitelji gre prva beesda staršem, ki so otroke prejeli od Boga in so za njihove duše Njemu odgovorni! To je načelo katoličanov, med katere se prišteva velika večina slovenskega naroda. Vzgojni monopol države — v katerikoli obliki in v kateremkoli področju — pa je s katoliškim staliěčem nezdružljiv! Z njim se katoličani nikdar ne bomo pomirili, pa naj se borimo proti njemu eno leto ali eno desetletje! To je treba jasno in odločno povedati. Vzgojni monopol je za katoličane poseganje v pravice Cerkve, atentat na svobodo vesti in kršenje pravic staršev!

— —

Katoliška akcija

Kristusov čolnar.

Dalje.

Apostole je na Genezareškem jezeru celo karal, ker so se strašili, pa je bil vendar tako naraven ta strah. Karal jih je, ker so pozabili, da je On z njimi. V tak vihar, v tako zmedo je zašla Cerkev v 9. in deloma v naslednjih stoletjih. Toda Jezus je dopustil ta vihar, to zmedo v svoji Cerkvi, prvič, ker se je s tem izkazalo, da je ne vodi človeška modrost, ampak božja, drugič pa zato, da se še bolj potrdi, kar je Jezus rekel Petru: »Peklenska vrata je ne bodo premagala.«

Čudno je res, da pod vodstvom slabih papežev Cerkev ni klo-

Dalje.

Za dosego uspeha pri delu je potrebno dvoje: a) na razpolago morajo biti potrebna sredstva in b) podani gotovi pogoji. Isto velja za Kat. akcijo. Brez sredstev ni uspeha in če niso podani nekateri pogoji, tudi ni uspeha.

Na tem mestu bodo navedeni nekateri pogoji, ki jih bodo morala upoštevati vsa vodstva KA: škofijsko, dekanijsko in župnijsko.

1. Elita — ne masa.

Ponovno je bilo rečeno, da KA ni niti stranka, niti društvo, niti družba, marveč skupno delo duhovnikov z dobrimi verniki, ki gre za tem, da prerodi vsakega posameznega človeka in vso človeško družbo v Kristusovem duhu. Katoliški akciji torej ne gre za to, da si pridobi čim večje število članov (ker so njeni člani itak vsi katoličani), marveč da vzgaja vzorne katoličane, apostole, ki bi z molitvijo, vzgledom in besedo polagoma pridobivali in prerajali druge. Da bo to delo uspešno, je treba začeti le z nekaterimi — z najboljšimi, ki so »istega srca in istega duha«. To bi bilo v vsaki župniji morda pet — šest zastopnikov vsakega stanu. Ko so ti v duhovnem oziru tako pripravljeni, da so lahko svetopisemska luč in sol za župnijo, se lahko začne pravo apostolsko delo. Kdor bo gledal pri

KA v začetku na kolikost, ne pa na kakovost, bo doživel isto, kar so doživeli že mnogi organizatorji. V vrstah »članov« in »članic« bo imel mnogo mrličev — suhih vej — ki bodo ovirali tudi delo tistih, ki bi radi delali. Če kje, naj pri Katoliški akciji velja rečenica: »Iz malega raste veliko«!

2. Šola za apostole.

Kdor hoče kaj znati, se mora učiti. Apostolsko delo v smislu KA je v gotovem oziru največja umetnost; tu gre za širjenje Kristusovega kraljestva in reševanje duš. Če je tako, je jasno, da se mora vsak, ki hoče biti »katoliški akcionaš«, za apostolsko delo primerno pripraviti — izšolati.

Šola naj bo dvojna: a) za elito (izbrane apostole), b) za množico.

Šolanje apostolov se mora začeti z duhovnimi vajami, ki jih bodo prerodile v pravem katoliškem duhu. Važnost duhovnih vaj za laične apostole je naglasil sveti oče Pij XI. sam v okrožnici »Mens nostra«, ki jo je izdal dne 20. decembra 1931. V njej je opozoril, da so duhovne vaje tista šola, ki iz nje izhaja elita — izbrana četa voditeljev KA. V teh duhovnih vajah se mora naglasiti: 1. Potreba, nadnaravni značaj KA. 2. Dolžnost sodelovanja pri apostolskem delu. 3. Delokrog apostolskega dela. 4. Lastnosti apostolov (živa vera, neomadeževano življenje, gorečnost. 5. Sredstva (predvsem nadnaravna: molitev, prejemanje sv. zakramentov). 6. Napake, ki se jh morajo apostoli ogibati (samoljubje, nepotrpežljivost, osornost itd.) . . .

Za duhovnimi vajami pride natančni pouk o vsem, kar morajo apostoli (voditelji) vedeti v zvezi s KA. Pri tem pouku se naglasi vse, kar je bilo naglašeno že pri duhovnih vajah, poleg tega pa se podajo smernice za vsestransko apostolsko delo. Ta šola se vrši potom predavanj, razgovorov na sestankih, tečajih itd.

Šola je potrebna tudi za množico. Namen te šole je v prvi vrsti ta, da vernike v splošnih obrisih seznani z bistvom in smotrom KA ter jih navaja k temu, naj zbranim apostolom (voditeljem) pomagajo pri preporodilnem delu v svojih družinah in v svoji okolici. Ta pouk se lahko vrši s prižnice in na sestankih.

Dalje sledi.

nila, ampak je neomajno trajala dalje.

Toda vprašali me boste, kako je mogoče, da so prišli na krmilo slabi papeži? — Pred vsem moram reči, da je slabih bilo zares prav malo. Najbolj zagrizeni protestant Davisson jih je našel v zgodovini 18, toda to število je dokaj pretirano. V resnici jih je bilo le pet ali šest. To bi se reklo, na 50 apostolov 1 Judež.

Kako so prišli taki na krmilo? Krive so bile tedanje politične razmere. V Rimu je bilo tedaj vse polno strank, ki so jih vodile premožne in mogočne rodbine. Te so seveda imele tudi velik vpliv na cerkvene dostojanstvenike, v katerih se je ohladila apostolska gorečnost. Mogočni baroni, ki so se zvali konzuli ali senatorji, so po svoji volji izbirali papeže izmed sebe in jih posajali na Petrov prestol. Od takih ljudi res ni bilo mogoče pričakovati kaj dobrega. Tak je bil Štefan VI. (896—897), ki ga je postavila za papeža Teofilaktova stranka. Tak je bil Sergij III. (904 — 911), Janez XII. (955—064). Zares slab je bil Aleksander VI. (1492—1503).

Dalje sledi.

Podpirajte Katoliško akcijo!

Iz življenja za življenje

»RESNICA VAS BO OSVOBODILA.«

(Jan 8, 32.)

Prečitajte in dajte čitati tudi svojim sosedom, znancem, prijateljem itd.!

— —

Zadnji čas se mnogo govori o starokatolištvu. V Ljubljani, Mariboru itd. se celo vrši starokatoliška služba božja. Da bote imeli glede starokatolištva prave pojme, bo »Nedelja« v tej in v naslednjih številkah skušala odgovoriti na nekatera najbolj važna vprašanja. Te sestavke preberite sami in jih dajte brati tudi drugim — zlasti onim, ki so omahljivi v veri!

— —

1. Starokatoliška cerkev uči:

Leta 1870 je na Vatikanskem cerkvenem zboru razglasil rimski škof (papež), da je od Boga oznanjen nauk, da je on (rimski škof), po božjem naznanilu in odredbi vrhovni poglavar in nezmotljivi učenik cele Kristusove cerkve. Razglašenju tega nauka se je protivilo veliko škofov, kateri so zastopali veliko večino katoliškega sveta; pa so bili številno preglasovani od mnogoštevilnih škofov latinskih držav, posebno Italije, Španije in Južne Amerike.

Katoliška Cerkev odgovarja:

Zgodovina uči drugače. Iz raznih krajev celega sveta je prišlo na Vatikanski cerkveni zbor okoli 700 škofov. Bil je otvorjen 8. dec. 1869. Ker so se razprave zavlekle, je okoli 120 škofov dobilo dovoljenje, da smejo domov bodisi iz zdravstvenih ozirov, bodisi radi drugih važnih razlogov. 55 škofov iz Nemčije, Avstro-Ogrske in Sev. Amerike je odšlo zato, da so se odtegnili glasovanju. Dne 18. julija 1870 se je vršilo glasovanje o vrhovnem poglavarstvu in nezmotljivosti papeža. Od vseh navzočih 535 škofov so razen dveh vsi škofje glasovali za vrhovno poglavarstvo in za nezmotljivost papeževo. Le dva škofa, eden iz Sicilije in eden iz Severne Amerike sta glasovala proti, ki sta se pa

Spomin na Marijino Celje.

Konec.

Minula so leta in desetletja. Marijin kip ni bil več pritrjen na drevo, ampak postavili so mu lično leseno kapelico in končno še zidano. Sloves o kipu Marijinem v sredi gozda se je naglo razširil daleč na okrog. Trumoma in v procesijah so prihajali semkaj ljudje. Z mnogimi darovi, ki so prihajali od raznih odličnih oseb, so začeli graditi cerkev, ki pa je sčasoma postala premajhna in morali so graditi večjo. Leta 1644 so položili temeljni ka-

Kakor hrasti v viharju...

(Za vero očetov.)

Po Strachwitzu priredil Kolenc Fr.

Dalje.

Naslednjega jutra je bil ves Heiligenberg v ognju, ko se je razširila vest o nočnih dogodkih v gradu.

Debeli svetnik se je penil od jeze, a žena mu je odločno zapretila:

— Če boš danes otroku rekel le eno ostro besedo odidem in se ne vrnem več.

Svetnik je molčal ko grob.

Župan pa je bil ves divji. Rohnel je nad ubogim Kratzertom in malo je manjkalo, da ga ni napodil iz službe.

Vrelo je tudi med katoličani. Iskali so izdajalca. To je moral biti kak podlež, ki si je hotel prislužiti nagrado, ki je bila razpisana na kaplanovo glavo. Ljudje so ugibali, kaj bo s kaplanom in z grofom. Ko so doznali, da je grofica pisala cesarici, se jim je vzbudilo upanje, da se bo vse dobro izteklo. Prišlo je drugače.

kmalu pridružila ostalim. Manjkalo ni pri tem glasovanju nobenega škofa iz: Belgije, Holandske, Španije, Portugalske in Južne Amerike. Številno so bili zastopani škofje iz Irske, Anglije, Francije in Severne Amerike, katerim se je potem pridružilo še 200 škofov, ki v Rimu niso bili navzoči.

Škofje, ki so glasovali proti, niso tega storili zato, kakor da ne bi bili prepričani o vrhovnem poglavarstvu in o nezmotljivosti papeža, ampak iz povsem drugih razlogov. Nekateri so se bali, da bi bila s tem preveč okrnjena pravica škofov, drugi so mislili, da bo s tem postavljena nova ovira za zedinjenje vzhodne cerkve z zapadno (tako n. pr. hrvatski škof Strossmayer). Vendar pa so se vsi podvrgli odlokom Vatikanskega cerkvenega zbora in niti eden med njimi ni hotel prevzeti vodstva starokatoliške crkve. **Dalje sledi.**

Kaj moramo znati iz katekizma?

Sedma božja zapoved. — Ne kradi!

Za prepovedjo pride zapoved. Ni dovolj, da dejansko ne škodujemo bližnjemu na imetju. Bog zapoveduje še več.

Kaj zapoveduje Bog v sedmi zapovedi?

V sedmi zapovedi Bog zapoveduje, da naj vsakemu pustimo, damo in storimo, kar mu gre.

»Vsakemu svoje!« — veli pravica.

Bog še posebej nalaga dolžnosti tistemu, ki je škodoval bližnjemu na imetju. **Kdor je storil krivico zoper tujo lastnino, mora tujo lastnino povrniti in storjeno škodo poravnati.** Kdor nima, da bi povrnil, pa se resnično kesa in želi povrniti, se mu more greh odpustiti tudi brez poravnave.

Tat ni samo tisti, ki krade, marveč tudi tisti, ki žakelj drži — pravi ljudski pregovor. To velja tudi glede povračila. Kadar je udeleženih več krivičnikov, so dolžni vsi sodelovati pri poravnavi škode. Čim več je kdo kriv, tem večjo dolžnost ima glede poravnave. Vsak pa je dolžen povrniti vse, če ostali tega ne bi mogli ali ne hoteli storiti.

Dne 13. julija je bil Bismarck v Kissingenu in tam je oddal neki mladenič, ki je bil slučajno katoličan, nanj strel. Protikatoliško časopisje je zagnalo krik in je zahtevalo za katoličane kazen, dasi je bil atentator le po imenu katoličan, drugače pa verski odpadnik. Strel je Bismarcku zadal le neznatno rano na roki, a to je bilo dovolj. Prevratneži so zahtevali žrtve.

In prva žrtev je bil grof Tannenberg. Sodišče ga je obsodilo zaradi kršenja majniških zakonov na tri mesece zapora. Domači so mu prigovarjali, naj pobegne čez mejo, a on je odločno dejal:

— Nikdar!

Grofico so napadli še silnejši krči, a premagala se je in je rekla možu:

— Bodi neomajen! Pričaj za nas in za našo sveto vero.

V soboto dne 18. julija so se pojavili v gradu orožniki. Robert jih je peljal v grofovo sobo.

— Gospod grof . . . — je začel narednik.

— Vem! — ga je prekinil grof. — Pripravljen sem. Robert, prinesi moje stvari . . . Danes je to že nekak običaj, da ugledni katoličani romajo v zapor . . .

men za novo večjo cerkev, toda leta 1827 je požar to cerkev močno poškodoval. Vsled mnogih darov, ki so prihajali od vseh strani, so obnovili in povečali leta 1830 cerkev, kakoršna je še danes.

O marijaceljski božji poti bi se dalo mnogo napisati, a naj bo to dovolj. Omenim še samo to, da so v Marijino Celje prihajali, ne samo preprosto ljudstvo, ampak celo kralji in cesarji. Ko je leta 1363 premagal ogrski kralj Ludvik Turke, je prišel z vso armado v Marijino Celje, kjer se je Njej, ki

Kakor moramo po božji naredbi skrbeti za svoje življenje, tako moramo skrbeti tudi za svoje imetje.

Kako skrbimo za svoje imetje?

Za svoje imetje skrbimo tako, da ga pridobivamo pošteno in da ga rabimo po božji volji.

Pošteno si pridobivamo imetje, ako ga pridobivamo tako, da s tem ne kršimo pravice in ljubezni do bližnjega.

Imetje moramo rabiti po božji volji.

Kako se imetje rabi po božji volji?

Po božji volji se imetje rabi: za resnične potrebe; za dobra dela in za primerno razvedrilo.

Kakor človek z življenjem ne sme ravnati popolnoma po svoji volji, marveč se mora ozirati na božje zakone, tako mora tudi imetje rabiti po božji volji.

Vsak lastnik se mora zavedati, da je pravi lastnik Bog, stvarnik vsega, on pa je le nekak najemnik. Svoje posesti torej ne sme rabiti v svrhe, ki bi bile v nasprotju z božjo voljo — ne sme biti ne zapravljivec in ne skopuh.

Od tega, kar preostaja od potreb za vzdrževanje življenja, je vsakdo dolžen obrniti vsaj nekaj v dobre namene. Med dobre namene spada podpiranje revežev.

»Če imaš obilo, daj obilo; če pa imaš malo, rad podeli tudi malo.« (Tob 4, 9.)

Kdor hoče biti pravi katoličan, se mora ravnati po teh besedah in mora podpirati svojega bližnjega, ki je v stiski.

— —

»Daj nam danes naš vsakdanji kruh!« — moliš v Gospodovi molitvi. Uslišan boš, če tudi ti uslišiš reveža, ki te prosi pomoči. Daj in dobil boš stoterno!

---

je mogočno urejena armada in strah sovražnikov, iskreno zahvalil in ji podelil krasna darila. O mnogih cesarjih se govori, da so prihajali semkaj celo peš, da so se zahvalili Mariji za prejete dobrote. — Tako je marijaceljska božja pot rastla, dokler ni dosegla slovesa, ki ga ima še danes. Marija pa je v svoji celici delila milosti in svoj materinski blagoslov neštetim, ki so iskali pri njej pomoč in zavetje.

Tako smo preživeli srečne ure v Marijinem Celju vse do večera in si ogledovali cerkev in druge zani-

Nato se je podal grof v sosedno sobo. Tam se je poslovil od družine. Čez čas se je vrnil.

— Gremo! — je dejal.

In šli so.

Vest o grofovi aretaciji se je v Heiligenbergu kmalu raznesla. Bila je kakor strela z jasnega neba. Ostrmeli so celo odpadniki. Katoličani so se zbrali pri hiši vdove Wilding in so se pod vdovinim vodstvom podali proti gradu. Ko je množica prišla do gradu, se je na balkonu prikazal stari Robert.

— Česa želite? — je vprašal glasno.

— Gospo grofico!

— Ona je bolna.

— Potem pa grofico Heleno! Heleno!

Robert je zginil in čez nekaj časa se je prikazala Helena . . . bleda in objokana.

Množica je utihnila.

— Mama se zahvaljuje za vašo pozornost . . . bolna je . . . in vas prosi, da mirno odidete domov . . . Ata . . .

Helena je zaihtela in glasu ji je zmanjkalo.

— On je mučenec! — se je slišalo iz množice.

Česa ne veš o mašniškem posvečenju?

K posvečenju letošnjih novomašnikov 8. VII., ob 7. uri v stolnici.

Morda si bil že večkrat navzoč pri izredno lepih in pomenljivih obredih mašniškega posvečenja, a nisi vedel, kaj posamezni obredi pomenijo, zlasti ne, kaj je najvažnejše in bistveno pri tem posvečenju.

Kakor se pri sveti maši izvrši najvzvišenejše dejanje v skrivnostni tihoti spremenjenja, ko je posvečen zemeljski dar kruha in vina v Kristusa samega, prav tako se izvrši posvečenje novih mašnikov v popolnem molku s položitvijo škofovskih rok. Najprej položi škof sam in za njim vsi navzoči mašniki obe roki na glavo vsakega novoposvečenca.

Kaj pomeni ta položitev rok, ki je še apostolskega izvora? Zunanje znamenje je notranja podelitev mašniških milosti. Skrivnostno kakor rosa v noči se razlije v dušo vsakega novomašnika polnost zakramentalnih milosti. Ko bi mogli videti, kako čudovita sprememba se izvrši nevidno takrat v teh posvečenih dušah! Slično kakor je spremenjanje med sv. mašo, ko postane zemeljska stvar sam božji Sin, prav tako postane tukaj iz navadnega človeka drugi Kristus, ki ima iste čudovite božje oblasti, kakor Kristus. Na zunaj se sprememba tudi tu prav kakor pri posvečenem kruhu res ne opazi, a živa vera nam jo spričuje.

Kakor je prvotno sv. maša obstojala le iz malo obredov, tako je bilo tudi mašniško posvečenje nekdaj krajše. Pozneje so pa bistveni obred položitve rok obdali kakor s krasnim vencem s celo vrsto veličastnih obredov in molitev.

Najbolj vidni med temi obredi so sledeči: izročitev mašnega plašča, keliha z vinom in patene s hostijo, maziljenje rok, končno še ena položitev rok ob koncu z izro-

---

— Živijo! Živijo grof! — je nato zagrmelo.

Med tem se je bližal proti gradu orožnik Kratzert, ki ga je poslal župan z naročilom, da bi razgnal množico pred gradom. Njegov nastop ni bil potreben. Ljudje so se na Helenin poziv mirno razšli.

Grofa Tannenberga so v zaporu spoštljivo sprejeli. Ječar mu je sporočil, da mu je pokrajinski namestnik odločil dve sobi in je dovolil, da sme imeti pri sebi služabnika. Grof je takoj poslal domov sporočilo, da bi pomiril grofico. Naslednjega dne je prispel v zapor Robert, da bi mu stregel. Grof mu je stisnil roko in je dejal:

— Hvala vam, Robert. Vse, kar se dogaja, se godi po božji volji. Prišli bodo drugi časi in takrat bom ponosen nato, da sedaj sedim v zaporu, drugi pa se bodo sramovali. Le za bolno ženo sem v skrbeh in za drago domovino, ki bo imela od tega verskega boja samo škodo . . .

— —

Tri dni nato je bil tudi dekan Bartel aretiran. Obtožen je bil, da je sprejemal duhovnike-begunce pod svojo streho. In še hujši zločin je

---

mirvosti zunaj nje in okolico. Hitro so potekali ti prijetni trenutki. Zvečer smo se spet zbrali v svetišču in prisostvovali pobožnosti v čast presv. Srcu Jezusovemu. — Naslednjega dne v petek dne 8. junija, na praznik presv. Srca Jezusovega, smo se že ob petih zjutraj podali v svetišče, kjer je bilo že zbranih mnogo ljudi. Med prvo sv. mašo, ki se je darovala pred milostnim tronom, so naše pevke zapele nekaj Marijinih pesmi. Po sveti maši smo šli k zajutrku v hotel, kjer smo prenočevali, nato pa smo se

čitvijo pravice odpuščenja grehov, obljuba pokorščine v škofove roke in škofov poljub na lice za slovo.

A najpomembnejše pa je nekaj drugega, česar navadno ljudje ne vedo. Navadno mislijo, da je prva maša novoposvečenega duhovnika takozvana »nova maša«, ki se vrši čisto primerno navadno v rojstni župniji z vso slovesnostjo. Ne, novomašniku ni treba tako dolgo čakati, da se sme poslužiti svoje neizmerno velike časti in oblasti, ki jo je prejel pri položitvi škofovih rok. Takoj na dan svojega mašniškega posvečenja darujejo vsi novomašniki skupno s svojim škofom posvetiteljem prvo sv. mašo. Prvič spremenijo s svojimi besedami kruh in vino v Jezusovo telo in kri. Sveto obhajilo prejmejo sicer še iz škofovih rok, a to obhajilo presega vsa dosedanja obhajila. Prvikrat zaužijejo sveto evharistijo, ki so jo sami soposvetili. Prvikrat se združi Jezusovo velikoduhovniško srce z novomašniškim srcem na posebno tesen način. Saj se takoj po obhajilu zaslišijo čudovito lepe Jezusove besede novomašnikom: »Odslej vas ne bom več imenoval služabnike, temveč svoje prijatelje.«

Da, kdo bi mogel pač biti srečnejši, ko je novomašnik v teh rajskolepih dneh svojega tako čudovitega povišanja. Molimo vsi za vse letošnje novomašnike, da bi ostali vedno vredni svojega visokega dostojanstva.

Romanje na Brezje in Bled

V nedeljo dne 29. julija se odpeljemo zopet na Brezje k Mariji Pomagaj. Prihodnjo nedeljo boste izvedeli potom preč. župnih uradov vse potrebno. Vozila bosta 2 vlaka. Eden iz Maribora za vse postaje od Maribora do Št. Jurija in za vse, ki se po stranskih progah pripeljejo na te postaje. Drugi vlak bo vozil iz Celja in bo stal na

---

slikali pred cerkvijo in ob sedmih smo se udeležili slovesne sv. maše v čast presv. Srcu Jez. Po sv. maši smo se za slovo še enkrat zbrali pred milostnim tronom, kjer smo skupno molili lavretanske litanije. Težko nam je bilo pri srcu, ko smo se morali ločiti od tega kraja milosti, toda zapuščali smo svetišče s sladko zavestjo, da nas je Marija slišala in razumela naše hrepenenje ter nam bode zvesta spremljevalka skozi življenje. Iz srca nam je prikipela ona krasna:

Srčno kličem, zbogom Mati,

bil zagrešil. Iz cerkva, ki so dobile za predstojnike satrokatoliške duhovnike, je odnesel Najsvetejše.

Ko se je doznalo, da bodo orožniki dekana odvedli, so verniki napolnili cerkev. Dekan je odslužil sveto mašo in je podelil zbranim blagoslov. Nato je predal upravo župnije kaplanu Follertu. Mladi duhovnik je bil čisto spremenjen. Zieglerjev vzgled ga je predrugačil. V očeh mu je zasijal živ plamen . . .

Po službi božji so se verniki zbrali pred župniščem, da bi izkazali vdanost svojemu staremu župniku in dekanu. In ravno ko je starec prihajal iz cerkve, so se pojavili orožniki. Narednik je stopil pred njega. Pozdravil ga je in mu dejal:

— Gospod dekan, imam nalog . . .

— Prosim, hodite v župnišče!

Med narodom je vzvalovilo in zaslišali so se ogorčeni klici proti nasilju. Dekan pa se je obrnil proti množici in je mirno dejal:

— Hvala lepa za vašo vdanost in ljubezen! Prosim vas, razidite se mirno, da nesreča ne bo še večja!

vseh postajah do Trbovelj. Vožnja stane za prvi vlak tja in nazaj in sicer skupno za legitimacije, zavarovanje in vožnjo na vseh postajah enako in sicer 78 Din. Pri drugem vlaku, ki vozi iz Celja, pa 59 Din. Voznino je plačati s prijavo. Ako bi si kdo potem premislil, lahko legitimacijo odda drugemu. V pondeljek bomo nato na Brezju in bomo imeli dovolj časa za izlet na Bled, zvečer bo običajna velika procesija in v torek zjutraj se vračamo, da bomo proti večeru že vsi doma. Ker se prijave sprejemajo le do torka dne 17. julija, se prijavite pravočasno pri domačem župnem uradu, ali pa direktno pri pripravljalnem odboru v Mariboru, Koroška cesta 5.

O z n a n i l a

MARIBOR:

Stolna župnija.

O z n a n i l o:

V nedeljo dne 8. julija se proslavi praznik slovanskih apostolov sv. Cirila in Metoda. Ob sedmih zjutraj bo prevz. g. knezoškof podelil sv. mašniško posvečenje 14 letošnjim novomašnikom. Verniki naj te dni goreče molijo za bodoče duhovnike. — V proslavo naših blagovestnikov bo dalje v nedeljo ob pol desetih pridiga in ob desetih slovesna pontifikalna sv. maša. Pri popoldanski službi božji se vrši to nedeljo darovanje za slovanske misijone in se pobirajo prispevki za Apostolstvo sv. Cirila in Metoda.

L j u d s k o g i b a n j e:

Krščenih je bilo zadnji teden 13 novorojencev in sicer: Vekoslav Cee, Vlasta Brumen, Rudolf Jurač, Ana Jaušovec, Ana Donko, Ana Ploč, Vida Kranjc, Frančišek Ploj, Ljudmila Žerjav, Janko Snoj, Frančišek Repina, Vilibald Feichtinger in Leopold Gusel.

Poročil se ni nikdo, umrl ni nihče.

— —

Dekan je v pisarni vprašal narednika, česa želi.

— Dobil sem ukaz, da vas odvedem v zapor.

— Dobro, šel bom, toda udam se le sili.

— Gospod dekan, ne otežite nam službe — je prosil narednik.

— Kako? Nebeško kraljestvo silo trpi — je odvrnil starec. — Šel bom le v slučaju, če uporabite silo.

— Moram torej uporabiti silo!

— Tako, sedaj grem — se je dvignil dekan.

Poslovil se je od kaplana in od nečakinje, ki je bridko ihtela in se je podal proti vozu, ki je čakal pred župniščem. Voz so verniki okrasili s cvetjem. Dekan se je nasmehnil. Pozornost in ljubezen župljanov ga je močno ganila. Še enkrat se je zahvalil. Nato se je vsedel in voz je oddrdral.

Dekana so zaprli v ječo Finkenstein, ki je stala tik ob meji. Na drugi strani meje je stal močen grad. V njem je našel zatočišče dekanov škof. Starec je škofu takoj napisal pismo, ki mu je v njem sporočil, da je zaprt in ga je prosil za blagoslov.

tebi hočem zvest ostati.
Kadar pride smrtna
noč,
tebe klical bom v pomoč!

Mnogo smo imeli za prositi, za sebe, za svoje domače in za vse, ki so se nam priporočili v molitev, dalje za svoje duševne in telesne potrebe. S počasnimi koraki in z očmi obrnjenimi proti milostnem tronu smo zapuščali svetišče. — Kmalu nato pa smo že zapustili Marijino Celje ter se odpeljali v smeri proti domu. Mimogrede smo še obiskali romarsko cerkev Marije Tolažnice pri Grazu in nekateri smo

Frančiškanska župnija.

Oznanilo:

Radi praznovanja slovanskih apostolov sv. Cirila in Metoda bo popoldne molitvena ura. Po večernicah nauk za dekliško Marijino družbo.

Ljudsko gibanje:

Poroke: Pajnkiher Jožef, čevljar-obrtnik, in Majzek Matilda, pos. hči, Mlinska 4. — Phlar Ferdinand, pos. sin, in Perbil Zofija, pos. hči iz Ljutomera.

Pogrebi: Božiček Zlatka, hči trg., 24 let, Počehova. — Gnus Mihael, nadstrojevodja v p., 70 let, Sodna 26.

Društva:

Izobraževalno društvo v Košakih ima prihodnjo nedeljo ob osmih v frančiškanski pevski sobi svojo mesečno sejo. Popoldne ob 4 pa sestanek z zanimivim predavanjem v svojih društvenih prostorih pri g. Sarnicu. Eno uro poprej je ravno tam plačevanje članarine in pogrebnine.

Danica. Za glasbeno in pevsko društvo Danica odpade za ta mesec sestanek in predavanje.

— —

Magdalenska župnija.

Ljudsko gibanje:

Krščen je bil: Franc Tement.

Poroke: Kunst Anton, pol. stražnik, Ob železnici 14, in Riedl Rozalija, pos. hči. — Gruber Alojzij, vrtnar, Studenci, in Ločičnik Ivana, pletilja, Studenci.

Umrli: Megla Franc, tkalec, Mejna ulica, 27 let. — Rafolt Jozefa, zas., Betnavska 39, 79 let. — Čretnik Ivan, fin. insp. v p., Studenci, 58 let. — Krajnc Ferdinand, viničar, Košaki, 20 let. — Harb Uršula, vin., Sv. Marjeta ob Pes., 76 let. — Ketiš Franc, vin., Zgornja Sv. Kungota, 33 let. — Šumenjak Jože, pos. sin, Jareninski vrh, 27 let. — Kodrič Franc, dninar, Cigonca, 27 let. — Ertl Anton, čevljarski mojster, Meljska cesta, 65 let. — Knapič Ana, zas., Vojašniška ulica, 73 let. — Partlič Ivan, ključ., Studenci, 53 let. — Šalamun Janez, del., Frankopanova ulica, 58 let. — Cajzek Marija, branjevka. — Celcer Eduard, sin pred., Koseskega 119.

se povzpeli tudi še na Schlossberg, od koder smo imeli lep razgled na Graz in okolico. — Zvečer ob desetih pa smo se zopet ustavili pred baziliko Matere Milosti v Mariboru.

Tako smo končali naše prijetno romanje. Hitro so minuli ti prijetni trenutki, ko smo z velikim navdušenjem vzklikali s psalmistom: Kako prijetno je bivati v tvoji hiši, o Gospod vojnih trum. Zopet smo se povrnili na svoje domove k delu za življenjski obstanek. Toda vrnili smo se polni žive vere, trdnega upanja in brezmejne ljubezni. Če ra-

25.

V gradu so nastopili žalostni dnevi. Gospa grofica je trpela silne bolečine. Stregla ji je teta Sidonija. Helena pa je nemirno tekala sem ter tja. Največ se je mudila v kapelici. V globoki ponižnosti je klečala pred oltarjem in je prosila Boga za moč, blagoslov in zdravje.

Grofičino stanje se je iz dneva v dan slabšalo. Heiligenberški zdravnik že več ni vedel, kaj bi počel in je predlagal, naj pride zdravnik iz sosednega mesta. Helena je takoj poslala po njega. Zdravnika sta se dolgo posvetovala. Uspeh posvetovanja je bil ta, da sta naročila, naj se grofica čuva vsakega razburjenja.

— Še eno razburjenje in zdravniki več ne moremo jamčiti! — je na tihem povedal tuji zdravnik Sidoniji.

— Oh! In mi nimamo duhovnika! — je teta vzdihnila.

Zdravnika sta odšla.

Sidonija je poklicala Heleno in je resno dejala:

— Na vse moramo biti pripravljene.

CELJE:

Mestna župnija sv. Danijela.

Ljudsko gibanje:

Krščeni so bili: Stiplovšek Marijan, Zupan Zofija, Štrajhar Marija, Drobne Ana, Fabjančič Marija, Hojan Marta, Ostrožnik Dušan, Germ Vilibald, Gologranc Ana in Hriberšek Amalija.

Poročili so se: Lipuš Mihael, delavec, in Perdovnik Alojzija, delavka, Lava. — Glušič Matej, pos., in Ternek Ivana, del., Bevče. — Stergar Josip, tipograf, in Verhjak Matilda, zas. — Bilo srečno!

Umrli so: Vertačnik Jožefa, dekla iz Poljan, 46 let. — Pilih Marija, dninarica iz Vrbja, 65 let. — Ločičnik Rudolf, posestnik iz Sv. Petra v Sav. dol., 38 let. — Verbič Pavla, hči dnin. iz Vrbja, 4 leta. — Kovačič Peter, dninar iz Pristave, 25 let. — Hribernik Marija, vdova po del. v Gaberju, 58 let. — Umek Drago, sin del. iz Arje vasi. — Šprajc Katarina, žena hlapca iz Ponikve, 44 let. — Žagar Alojz, zas. ur. v Gaberju, 41 let. — Naj v miru počivajo!

— —

TRBOVLJE:

Oznanilo:

V nedeljo dne 8. julija (Cirilova): med prvo sv. mašo skupno sv. obhajilo dekliške Marijine družbe, popoldan nauk zanjo. Druge sv. maše po navadi. Pri vseh opravilih darovanje okoli oltarja za slovenske misijone.

Ljudsko gibanje:

Rojeni 4 otroci, 1 nezakonski.

Poročena: Urana Ivan, rudar, in Fajdiga Pavla, steklarka. Bilo srečno!

Umrli: Vukovič Franc, nezakonski, 9 mesecev. — Stradar Mihael, rud. paznik v pok., 77 let. — N. v m. p.!

— —

Kronika naših župnij

Sv. Bolfenk v Slovenskih goricah. Župnik Franc Letonja. Število duš 1022. — Župnija je bila ustanovljena leta 1785. Cerkev je bila postavljena v letih 1786—1789. — Duhovno življenje: III. red 90, Marijina družba za žene 132, Mar. družba za dekleta 50, Apostolstvo mož 46, itd. — KA je že uvedena.

— Mama bo umrla? — je žalostno vprašala deklica.

— Vse je v božjih rokah. Sicer pa bodi močna!

Helena se je privila k teti. Dasi se je premagovala, so ji privrele v oči solze. Ko ji je nekoliko odleglo, ji je Sidonija začela praviti, da bo treba stvar javiti grofu, obenem pa zaprositi pokrajinskega namestnika, da pusti grofa za nekaj dni domov. Nazadnje sta ženi sklenili, da bota takoj poslali po kaplana Follerta.

Ko sta nato prišli v bolnično sobo, je grofica s slabotnim glasom vprašala:

Je kaplan Ziegler tukaj?

— Mama, poklicali bomo kaplana Follerta —je nežno odvrnila Helena.

—Ne, ne! — je odkimala grofica. — Gospod Ziegler naj pride!

Sidonija in Helena sta se spogledali. Kaj naj storita? Ziegler je bil prek meje pri škofu. Kdo ga naj obvesti?

V tem hipu je nekdo potrkal na vrata. Služabnik je poklical Sidonijo ven in ji je sporočil, da se je grof Henrik vrnil.

Dalje sledi.

vno so hitro minuli ti trenutki, ko smo pili iz studenca milosti vodo večnega življenja, nam je vendar nekaj ostalo, kar nas bo blažilo vse življenje. To je namreč spomin na te lepe ure življenja. Ta nas naj blaži tudi v dneh, ko se bodo nad nami zbirali temni oblaki bridkosti in trpljenja, da bomo tudi tedaj obračali svoje oči proti nebu z veselo zavestjo, da biva nad nami naš dobri Oče, ki nas nikdar ne bo pozabil, in naša mati Marija, ki je bila v vseh časih upanje obupavajočih, tolažba žalostnih, pomoč vseh vernih

Sv. Benedikt v Slovenskih goricah se kot župnija prvikrat imenuje leta 1299, prvi župnik Nikolaj pa leta 1329. Do leta 1450 je bila vikarijat radgonske pražupnije. Župnijska cerkev pa sega nazaj do leta 853. Prvotna stavba je bila romanska, kot je posneti iz prejšnjih glavnih vrat in iz zvonika. Presbiterij je gotski, severna gotska ladija je bila pozidana pred letom 1535, južna gotska pa leta 1886, ko je bil presbiterij za 4 m podaljšan, križna kapela razširjena, strop glavne ladje povišan in oratorij nad žagredom pozidan. Povečana cerkev je bila posvečena 24. oktobra 1886, poslikana pa leta 1890. Sedaj je dovolj prostorna za 2620 župljanov. V župniji živi tudi 20 luteranov. Župnija, ki je pred vsaj 200 leti obsegala še sedanjo antonjevsko in negovsko župnijo, del anovske in trojiške župnije in kateri je pripadel leta 1812, ko se je osnovala župnija Sv. Peter v Gornji Radgoni, Zagajski vrh in Ščavnica, je podolgovata; župnijska cerkev je v sredi župnije. — Glavni oltar Sv. Benedikta, križev oltar, oltarja Brezmadežne in sv. Jožefa v stranskih ladjah je gotski izdelal mizar Potočnik od Sv. Trojice, vse kipe pa trojiški kipar Leopold Perko. V severni stranski ladji se nahaja lep baročni oltar sv. Sebastijana s slikama sv. Sebastijana in sv. Roka. Pri tem oltarju je bila ustanovljena bratovščina sv. Sebastijana, ki pa je bila ukinjena za časa cesarja Jožefa II. — Župnik je od 1. maja 1919 Fr. Sal. Gomilšek, ki je od 1. septembra 1932 tudi dekan lenarške dekanije; kaplan je Anton Boštele. Versko življenje pospešujejo 4 Marijine družbe: moška s 76, ženska s 177, mladeniška s 101 in dekliška s 247 člani. Tretjeredna skupščina ima 137 članov, Apostolstvo mož 104, Apostolstvo mladeničev 72, br. sv. rožnega venca 2472 članov, živega rožnega venca 15 rož, karm. brat. 54, vedno češčenje 150, družba krščanskih družin 243 družin, BCM 127 udov, DŠV 7 desetinj, Marijin vrtec 95 otrok, božjemu Srcu so posvečene 104 družine. Sv. obhajil je bilo leta 1933: 21.000. Prva nedelja v mesecu je moška nedelja, druga mladeniška, tretja dekliška, četrto nedeljo imajo žene Marijine družbe in udje 3. reda skupno sveto obhajilo. KA je že izvedena. — K župniji spada podružnica Sv. Treh kraljev v Slovenskih goricah; je ena najlepših naših poznogotskih cerkva. Napravi s svojimi tremi ladjami veličasten vtis na vsakega obiskovalca. Pročelje in obod cerkve sta bila pozidana leta 1558, leta 1564 je bil dogotovljen presbiterij, leta 1577 obokana srednja ladja, leta 1588 postavljen stolp in cerkev posvečena po sekovskem škofu Martinu Brennerju. Cerkev hrani znamenite umetnine. Kamenita prižnica nosi podobi Krištofa pl. Myndorfa in škofa Brennerja. Veliki oltar ima krasno sliko svetih treh kraljev, delo slikarja Lederwascha iz leta 1818. Posebno pozornost vzbuja renesančni oltar Marije Device Vnebovzete v južni stranski ladji s svojo velikostjo, s svojimi okraski in kipi iz leta 1636. Pri tem oltarju je bila ustanovljena bratovščina Marije Device Vnebovzete, ki je gotovo dala povod, da se še dandanes precej romarjev zbere na Velike maše dan. Bratovščina je prenehala na povelje cesarja Jožefa II., leta 1929 pa je bila pri tem oltarju vpeljana bratovščina preč. Srca Marijinega, ki šteje 870 članov, pri leta 1907 na novo postavljenem oltarju Srca Jez. pa je bila leta 1923 vpeljana bratovščina Srca Jez., ki šteje 2100 udov. Posebno znamenit je krilni oltar s Kristusovim rodovnikom. Na vratni strani je slika Mar. Oznanjenja, ozadje pa diči slika Kalvarije. Drug krilni oltar pa se shranjuje v starem žagredu. Obojna vrata imajo 8 slik iz življenja in trpljenja Jezusovega. Slike so vsaj 300 let stare in imajo veliko umetniško vrednost. Dva oltarja ob stebrih imata eden sliko: Jezus blagoslavlja otročiče, drugi pa sliko: Učenca v Emavsu. Zanimiv je kip žalostne M. božje v severni stranski ladji, še bolj pa Kalvarija v južni stranski ladji z oblečenima razbojnikoma, in slika: sv. Janez Krstnik oznanja pokoro v puščavi. Leta 1923 je cerkev dobila novo obhajilno mizo iz hrastovega lesa z 8 reliefi mojstra Sojča. Vredna je, da si jo vsak ogleda. Lepi so tudi novi gotski cerkveni sedeži v presbiteriju. Z 50 m visokega zvonika je krasen razgled. Vsak obiskovalec je prijetno presenečen nad lepoto te cerkve, ki je še

vedno romarska. Romarji jo obiščejo ob Sv. Treh kraljih, poletne in zlasti jesenske kvatre. V tej cerkvi se vrši sveta maša vsak prvi četrtek v mesecu in se slovesno obhajajo prvi petki, zlasti slovesno vsako leto tridnevnica v čast božjemu Srcu v četrtek, petek in soboto teden Srca Jez. in se zaključi v nedeljo Srca Jez. pri pozni službi božji z evharistično procesijo in s kipom Srca Jez. Deset let se že obhaja v nedeljo sv. Marjete Marije Alakok praznik Srcu Jez. posvečenih družin, katero nedeljo pristopijo vsi člani posvečenih družin k sv. obhajilu in se ponovno posvetijo. Pred Veliko Gospojnico imajo romarji tudi rimsko procesijo z lučicami.

Za našo deco

Pijanka.

Monika je bila v vsakem oziru sveta deklica. Sam ne vem, kaj jo je nekega dne pičilo: Mamica jo je poslala v klet po vino; takrat jo je obšla želja, da bi vino pokusila. Samo nekaj kapljic je srknila — pa bi kmalu postale te kapljice zanjo usodne. Vino ji je bilo všeč in z vedno večjim junaštvom ga je pila; bila je na tem, da postane v kratkem prava prav cata pijanka.

Uboga Monika! Večkrat jo je opozoril njen angel varuh, naj pazi in naj se premaga radi Jezusa — Monika pa ni hotela poslušati tega svojega prijatelja in je pila — vsaki dan.

Prišla ji je v roke celo knjižica, v kateri je čitala, da je v vinu zelo nevaren strup, ki se imenuje alkohol in da je ta strup zlasti za otroke zelo škodljiv, ker njih telo še ni povsem razvito. Otroci, ki pijejo opojne pijače, zaostajajo v rasti, so vedno bolehni, v šoli so nepazljivi in leni, težko se učijo in zelo hitro pozabijo, kar so se naučili. Opojne pijače vzbujajo v mladih srcih hudobne, zlasti nečiste strasti.

Vse to je Moniko natančno prečitala, toda vinu se vendar le ni odpovedala.

Njena svetost je začela propadati, toda propadla ni. Jezus jo je otel pogube.

Ko je nekega dne v kleti zopet srkala iz steklenega keliha vino, pride nenadoma po stopnicah njena mamica. Kako se je je Monika prestrašila. Toda tudi mamica se je prestrašila, da je kar na stopnicah obstala in žalostno vzkliknila:

»Pijanka!«

Moniko je ta bridka beseda zadela živo v srce in je prav do ušes zardela. Treščila je kozarec ob tla, se vrgla mamici v naročje in vzkliknila:

»Mamica, celo svoje življenje ne bom pokusila niti ene kapljice vina več. To ti slovesno obljubim.«

»Ne stori tega radi mene«, ji reče ganjena mamica, »stori to raje radi Jezusa.

»Da, radi Jezusa se hočem premagati, radi Jezusa ne bom pokusila celo življenje nobene kapljice vina.«

Monika je ta svoj sklep držala in postala je zelo svet otrok.

(Lučka z neba.)

Katoliški pojavi

Pogumna katoliška mladina. Za časa štrajka na Španskem tudi listi, razen marksističnih, niso izhajali. Pač pa je bil veliki katoliški dnevnik »El Debate« vsakodnevno pravočasno na ulici. Nasprotniki so skušali razprodajo preprečiti, pa zastonj. Mladi fant-

je Katoliške akcije so postavili že samo v Madridu 34 stojnic za prodajo lista. Tako se je vse pulilo zanj, da je bila razprodana vsa naklada 400.000 izvodov. V tako velikem številu doslej še nobeden katoliški list ni izšel. Redna izdaja vsakega dne: 200.000!

Duhovno pastirstvo v Rimu. V »večnem mestu« so sedaj 403 cerkve, 197 javnih in poljavnih kapel in 66 molitvenic, in vendar jih je še veliko premalo. Mesto se je v zadnjih letih močno razširilo, tako da živi v novih predmestjih do 600.000 ljudi. Svetišč v teh novih naselbinah ni bilo. V zadnjih letih je bilo pozidanih 15 novih cerkvá in več kapel ter ustanovljenih 19 novih župnij. Za bodoče je v načrtu še 15 novih cerkvenih stavb. Zemljišča so v ta namen že nakupljena. Vse to se je moglo zagotoviti s pomočjo sv. očeta Pija XI., ki je prispeval prav znatne svote.

Razna obvestila.

Slovenci v Švico! V dneh 23. do 26. avgusta bo v proslavo tisočletnice božje poti pri Mariji v Puščavi v Einsiedelnu v Švici IV. mednarodni kongres Kristusa Kralja. Mednaroden je ta kongres, tudi Slovenci se ga udeležimo! Če se prijavi 300 oseb, bomo imeli svoj posebni vlak in bi znašala voznina z brzim vlakom (Ljubljana — Jesenice — Schwarzach — Innsbruck — Zürich — Einsiedeln in nazaj) okoli 1000 Din. Pri udeležbi najmanj 150 oseb, posebni priključni vozovi rednemu brzovlaku, je zvišana voznina za blizu 200 Din. Pristojbina za vizum je všteta, potni list si preskrbi vsak sam. Odhod iz Ljubljane dne 24. avgusta zvečer, prihod v Ljubljano nazaj dne 28. avgusta zvečer. Tja grede triurni postanek v Zürichu, nazaj grede osemurni postanek v Innsbrucku in osemurni postanek v Celovcu z izletom h Gospej Sveti. Spored se bo po želji udeležencev spremenil, zlasti še, če bomo imeli posebni vlak. Romanje priredi dobrodelno društvo »Varstvo«. Podrobna pojasnila objavi romarski list »Po božjem svetu«, ki izide te dni in ga dobi vsak interesent brezplačno. Prijavite se na naslov: List »Po božjem svetu«, Ljubljana, Tyrševa cesta 17.

Da bote vedeli, kje je vaš pomočnik . . .

V stiski se človek vpraša, kje dobi koga, ki bi mu bil pripravljen pomagati. Da bote vedeli, kje je vaš pravi pomočnik, vam sporočimo, da obstoja posmrtninsko zavarovanje »Karitas«, ki je bilo ustanovljeno ravno z namenom, da bi pomagalo ljudem v največji stiski. »Karitas« je za vse, posebno za revne. Revni so najbolj potrebni pomoči, a jo tudi najtežje najdejo. »Karitas« jim bo pomagala v tisti največji stiski, ko je mrlič pri hiši in treba misliti na to, odkod se bo dobil denar za kritje pogrebnih in drugih stroškov. Če je tisti, ki umrje, zavarovan pri »Karitas«, na to ni treba misliti, ker ona izplača zavarovalnino, s katero se bodo lahko krili razni izdatki . . . Zavarujte se pri »Karitas«! S tem zasigurate svojim domačim najboljšega pomočnika, sebe pa rešite skrbi. Zavaruje se lahko vsak, kdor je zdrav . . . Najbolje je, če sta zavarovana oče in mati. V tem slučaju so zavarovani brezplačno tudi vsi otroci v starosti od 2. do 16. leta . . . Druga ugodnost, ki jo nudi »Karitas«, je ta, da izplača v smrtnem slučaju vsled kake nezgode dvojno zavarovano vsoto. Nesreča nikdar ne miruje in tako tudi vi ne veste, če ne bote postali žrtev kake nesreče . . . Pojasnila glede »Karitas« dobite pri domačih dušnih pastirjih, pri zastopnikih, pri vodstvu »Karitas« v Mariboru (Orožnova ul. 8), v uredništvu »Novin« v Črensovcih, pri Mataj Francu v Murski Soboti (Kmečka posojilnica) itd. — Kdor hoče biti zastopnik, naj piše vodstvu »Karitas« v Mariboru.

Slovenci, poznate sv. Cirila in Metoda? Po imenu že, toda po delovanju gotovo ne dovolj! Zato vsem priporočamo, da si nabavijo knjigo »Sv. Ciril in Metod«, ki obsega 180 strani velikega formata in ima 42 slik, stane pa le 12 Din. Šole potrebujejo to knjigo, društva naj jo imajo na razpolago, cerkvene organizacije naj jo oddajajo od hiše do hiše! Gospodje duhovniki, moderna pridiga je — tisk, javno vas tu prosimo, da sodelujete! Vsak narodnjak, če je res narodnjak, naj kupi to knjigo! Naročila sprejema Tiskarna sv. Cirila v Mariboru.

Svetnica kmetske grude sv. Bernardka. Lepa knjiga, 32 slik na posebnem umetniškem papirju. Cena knjigi 24 D broširana in 34 Din vezana. Naročila sprejema Tiskarna sv. Cirila, Maribor.

Mrliškim oglednikom! Ker želimo razprodati dosedanjo zalogo tiskovin za mrliške oglednike, dajemo vsem 30 odstotkov popusta, dokler traja zaloga. — Tiskarna sv. Cirila v Mariboru.

Koledar od 8. do 14. julija.

8. julij, 7. pobinkoštna nedelja: Elizabeta. — 9. julij, pondeljek: 19 mučenikov, Gorkum. — 10. julij, torek: Rufina in Sek. d. m. — 11. julij, sreda: Pij I. papež. — 12. julij, četrtek: Moh. in Fort. — 13. julij, petek: Marjeta, devica. — 14. julij, sobota: Bonaventura, c. uč.

Glavni mesečni namen za julij, blagoslovljen po sv. očetu: Zgledna ljubezen do bližnjega. — 8. julij, nedelja: Letošnji novomašniki. — 9. julij, pondeljek: Verska zavest in odločnost. — 10. julij, torek: Ponižanje sovražnikov Cerkve. — 11. julij, sreda: Naši škofje in škofije. — 12. julij, četrtek: Mohorjeva družba. Dober tisk. — 13. julij, petek: Skupna molitev v družini. — 14. julij, sobota: Frančiškanski redovi.

Tiskar: Tiskarna sv. Cirila v Mariboru, predstavnik Albin Hrovatin v Mariboru. Urednik: Franc Kolenc, korni vikar v Mariboru. — Izdajatelj: Mariborske župnije, predstavnik Franc Kolenc, korni vikar v Mariboru.

Poštnina plačana v gotovini. Posamezna številka stane 1 Din.
Leto 6. Štev. 28.

NEDELJA

Izhaja vsak petek.
Cena:
Celoletno 24 Din, polletno 12 Din, mesečno 2 Din. Inozem. 48 Din.

Tednik za versko življenje

Maribor, 15. julija 1934.

Uredništvo: MARIBOR, Stolno župnišče.
Uprava: Maribor Koroška cesta 5.
Ček. rač. 15237.

O pravi uporabi premoženja.

Nedelja naše odgovornosti

1. Nedeljska božja beseda.

Evangelij:

Luk. 16, 1—9.

Govoril je tudi svojim učencem: »Bil je bogatin, ki je imel oskrbnika, in tega so mu zatožili, da mu imetje zapravlja. Poklical ga je ter mu rekel: ‚Kaj to slišim o tebi? Daj odgovor o svojem oskrbovanju, zakaj poslej ne boš mogel biti več oskrbnik.' Oskrbnik pa je rekel sam pri sebi: ‚Kaj naj storim, ker mi moj gospod jemlje oskrbništvo? Kopati ne morem, beračiti me je sram. Vem, kaj bom storil, da me sprejmejo v svoje hiše, ko bom od oskrbništva odstavljen.' In poklical je dolžnike svojega gospoda, vsakega posebej, in dejal prvemu: ‚Koliko si dolžan mojemu gospodu?' ‚Sto mer olja', je rekel ta. On pa mu je dejal: ‚Vzemi svoje pismo, brž sédi in zapiši: petdeset.' Nato je rekel drugemu: ‚Koliko si pa ti dolžan?' Ta je rekel: ‚Sto mer žita.' Pravi mu: ‚Vzemi svoje pismo in zapiši: osemdeset.' In gospod je pohvalil krivičnega oskrbnika, da je razumno storil. Zakaj otroci tega sveta so nasproti svojemu rodu razumnejši kakor otroci luči. In jaz vam pravim: Pridobite si prijateljev s krivičnim mamonom, da vas, ko obnemorete, sprejmejo v večna bivališča.

— —

»Daj odgovor o svojem oskrbovanju.«
(Lk: 16, 2)

Vsak dan, ki ga nam Bog podeli, je za nas nova odgovornost pred Bogom za dan sodbe. Kako bi si to odgovornost olajšali? Ako posvetimo vsak dan z dobrim namenom. Najlepši jutranji pozdrav in poklon je izražen v besedi: »Vse v božjo čast!« S tem je ves dan posvečen kot božji dan. Vsako najmanjše delo dobi tako pečat večnosti; zakaj angeli ga zapišejo v knjigo življenja. Brez dobrega namena pa bo dan morda le korak izven pota. »Vse v božjo čast!« tako so angeli posvetili prvi dan Gospodovega življenja na zemlji, ko so peli: »Slava Bogu na višavi!« Dober namen je ključ do miru in zadovoljnosti. »Vse v božjo čast!« kako tolažlivna beseda. Katera bol ni lažja, katera ločitev ni vdanejša, katera smrt ni slajša ob tem bogočastnem namenu? Jutranji dobri namen postavi vsako delo v božjo službo. Kdor je svoj dan posvetil z dobrim namenom, naj se ne boji, da bi mogel kdaj tožiti: »Kaj naj storim, ker mi moj Gospod jemlje oskrbništvo?« On je že storil, kar je mogel, ko je vsak dan dejal: »Vse v božjo čast!« Z dobrim namenom postane svet slehernji še tako osamljeni, zapuščeni in pozabljeni kraj. Po tem dobrem namenu se nizka koča spremeni v hišo božjo. Nikoli ni človek večji, ko če svoje delo spravi v zvezo z Bogom, to se zgodi z dobrim namenom. Nikoli ni življenje dragocenejše, kot če mineva v zarji večnosti. Nikoli niso vsakdanje manjše in večje skrbi vzvišenejše, plemenitejše, kot če so posvečene z lučjo dobrega namena. Tako nismo le z imenom, marveč tudi v resnici »otroci luči«, kakor imenuje Gospod svoje vernike. Dobri namen razlije luč na dan in delavca in delo. »Vse v čast

Razlaga naslovne slike.

V današnjem evangeliju beremo o krivičnem hišniku, ki si je poskrbel z znižanjem dolgov dolžnikom svojega imovitega gospodarja za onemoglo starost. Na naslovni sliki vidimo Gospoda, ki se razgovarja s Cahejem na drevesu. Cahej je bil kot mitničar na slabem glasu. Pri prvem srečanju z Gospodom se je spreobrnil, Kristus je krenil v njegovo hišo in Cahej je obljubil, da je pripravljen na poravnavo vsake krivice, katero je komu storil.

božjo.« Življenje brez dobrega namena je podobno črvu, ki leze v prahu in išče v prahu svoj stan in svojo hrano in nič ne ve za reči, ki so nad njim. Življenje z dobrim namenom pa je podobno orlu, ki se na silnih krilih dviga in leta po višavi. Dobri namen je mogočno krilo, ki nese dušo in nje delo v božje naročje. Dnevi z dobrim namenom so dobri angeli, ki bodo ob smrti pozdravljali in tolažili našo dušo in jo spremljali v domovino, kjer nas bodo sprejeli v večna bivališča.

— —

2. Nedeljska molitev.

Kaj naj storim, ker mi moj Gospod jemlje oskrbništvo? Kopati ne morem, beračiti me je sram. Vem kaj bom storil, da me sprejmejo v svoje hiše, kadar bom odstavljen.

V. Naj se dviga Gospod moja molitev.

O. Kakor kadilo pred tvojim obličjem.

Molimo. Daj nam milostno, prosimo, Gospod, da bomo vsekdar mislili in delali, kar je prav: da bomo mogli, ki brez tebe obstati ne moremo, po tvoji volji živeti. Po Gospodu našem...

O. Amen.

— —

Med raznimi krščanskimi veroizpovedanji je katoliška Cerkev na prvem mestu, kakor visoki hrast med neznatnimi drevesi. Ona kraljuje nad vsemi petimi deli sveta. Kamor pošilja solnce svoje poživljajoče žarke po zemlji, povsod pozdravlja in obseva katoliško Cerkev. Kjer se odpirajo človeške oči, ki iščejo resnico, kjer hrepene človeška srca po religiji, katera bi jim mogla dati odgovor na vsa življenjska vprašanja, ki bi jim odkrila tudi uganko smrti, tam stoji katoliška Cerkev, katera govori kot taka, ki ima moč.

Nobena od rimske Cerkve ločena sekta se še ni imenovala katoliška (vesoljna) cerkev. Več sto jezikov se na svetu glasi v Cerkvi, pa vsi se zlagajo v veličastnem spoznavanju: Verujem v eno, sveto, katoliško Cerkev; vsa raznovrstna plemena ljudi prihajajo v katoliško Cerkev, različna in raznovrstna po šegah in običajih, ali vsi edini kot bratje in sestre v ljubezni do enega očeta, namestnika Kristusovega na svetu. Dežele in morja jih ločijo, ali vendar so vsi ena velika družina, vsi se klanjajo in časte Mater Jezusovo ter jo z vso ljubeznijo in vsem zaupanjem kličejo svojo mater.

Katoliška akcija

Kristusov čolnar.

Dalje.

Razmere v Cerkvi so se izboljšale, ko je zasedel prestol Oton I., ki je bil kronan za rimskega cesarja. Ta je zunanje razmere prenovil. Na znotraj so reformirani Benediktinci iz Klinji (Francija) prinesli novega življenja v Cerkev.

Ta očitek slabih papežev Cerkvi prav nič ne škoduje; nasprotno, tem jasneje se vidi, da

3. Od znotraj ven...

Razlika med katoliškimi društvi, strankami, družbami itd. na eni strani in med KA na drugi strani je med drugim tudi ta, da so bila in so katoliška prosvetna, gospodarska, politična itd. združenja nekaj naravnega, KA pa je nadnaravna ustanova.

Razlika mora biti tudi v načinu dela. Razna katoliška združenja so se posluževala in se poslužujejo načina: od zunaj na znotraj; z igrami, koncerti, knjižnicami, tekmami, izleti itd. so skušala in skušajo pridobivati ljudi za katoliško življenje. O uspehu tega dela na tem mestu ne bomo govorili. Pri KA mora biti drugače. Ona mora iti od znotraj ven.. Človeka mora narediti najprej za dobrega katoličana in šele potem tako prerojenega človeka mora vplivati na prosve-

to, gospodarstvo, politiko in na druge panoge življenja, da se bodo tam v vsakem oziru izvajala katoliška načela. V tem oziru se voditelji KA ne smejo ozirati na to, kako je bilo dosedaj, marveč se morajo ravnati po Kristusovih besedah: najprej božjega kraljestva in potem vse drugo... Seveda bo marsikdo manj navdušen, če bo vedno slišal govore o pobožnosti, globoki katoliški zavesti, o neoporečnem katoliškem življenju in o drugih verskih stvareh, kakor pa je bil, ko je slišal o sodelovanju pri igrah, akademijah, prosvetnih in drugih tekmah, izletih itd., a to nič ne stori. Kdor bo vztrajal, bo jeklen značaj, apostol in bo za pravo katoliško stvar več storil ko deset in še več medlih katoličanov. Uspehi v začetku sicer ne bodo sijajni, bodo pa trajni.

4. Pokorščina do cerkvene oblasti.

Papež, škofje, župniki so središča, okrog katerih se naj zbirajo verniki, laični apostoli. Ti so prvi voditelji KA: papež za vso Cerkev, škof za svojo škofijo, župnik za svojo župnijo. Poleg teh voditeljev ima KA svetne voditelje. To dvojno vodstvo dela roko v roki. Prvenstvo pa gre cerkvenemu vodstvu, ki kot učeča Cerkev daje smernice za veliko preporodilno mesto.

Kat. akcija je verska, nadnaravna ustanova, radi tega se vrši v njej vse delo — četudi ga opravljajo laiki — pod vodstvom cerkvene oblasti. Brez njene vednosti, njenega privoljenja ali celo v nasprotju z njeno voljo se ne more in ne sme izvršiti pri KA nobena stvar. Vsak laični apostol pa naj bo tudi predsednik škofijskega odbora (»laični škof«) mora biti pokoren svojemu duhovnemu predstojniku. »Vse, kar podpira dušno pastirsko službo Cerkve in kar ima verski smoter... mora biti v vsaki, tudi najmanjši stvari podložno škofom... A tudi vse ono, kar bi naj v prvi vrsti osvežilo in podpiralo pravo krščansko prosveto in kar, kakor smo rekli, tvori Kat. akcijo, se ne more zamisliti neodvisno od sveta in vodstva cerkvene oblasti... Še manj pa je mogoča Kat. akcija, ki bi bila v več ali manj očitem nasprotju s cerkveno oblastjo...« (Pij X. Il. f. pr. II. 101.) Da mora biti laično vodstvo KA podložno cerkveni oblasti, je popolnoma razumljivo. Pri vsaki skupnosti je nekdo, ki zapoveduje in nekdo, ki se mora pokoriti. Ker je le v složnem delu moč in pogoj uspeha, je jasno, da je ta pokorščina za uspešno delo pri KA neobhodno potrebna. (Dalje sledi.)

Cerkev ni človeška, ampak božja ustanova. Če bi bila človeška, bi bila tedaj gotovo propadla. Tudi veri ni škodovalo. Saj ti papeži niso izdali niti enega odloka, ki bi bil veri ali nravnosti nasproten. Tudi nezmotljivost ni pri tem prav nič trpela, saj ta nima nič opraviti z zasebnim življenjem, nekaj drugega je namreč služba, nekaj drugega oseba.

Nič torej ne dokažejo nasprotniki proti papeštvu, ker papeštvo je ostalo sveto in nedotaknjeno v svojem bistvu. Sicer pa, čemu se spotikati ob teh petih ali šestih papežih, ko pa imamo vrsto papežev, ki so s svojo svetostjo in delom doprinesli neprecenljivih zaslug za človeštvo in Cerkev. Sam Luter, največji sovražnik papeštva, priznava, da jih je 46 prelilo kri za vero; da jih je bilo 36 oklicanih za svetnike, še preden se je Cerkev o tem izrekla; da je 75 papežev svetnikov; da je bilo med ostalimi nasledniki Petrovimi mnogo takih, ki so se odlikovali po krepostih, znanosti, pogumu in značaju. Povedati je treba, da je veliko pripovedk o slabih papežih izvitih iz trte, izmišljenih, neresničnih.

Še nekaj strašnega očitajo Cerkvi: da je nestrpna.

Iz življenja za življenje

»RESNICA VAS BO OSVOBODILA.«

(Jan 8, 32.)

Prečitajte in dajte čitati tudi svojim sosedom, znancem, prijateljem itd.!

— —

Dalje.

2. Starokatoliška cerkev uči:

Temeljna in bistvena razlika med starokatoliško in rimskokatoliško vero je papežev nauk, da je rimski škof po božjem oznanilu vrhovni poglavar in nezmotljivi učenik Kristusove cerkve. Rimski katoliki v ta nauk verujejo, starokatoliki pa ga zametujejo iz različnih tehtnih vzrokov.

Katoliška cerkev odgovarja:

a) **Rimski škof je po božjem oznanilu vrhovni poglavar Kristusove Cerkve.**

Kristus je takoj spočetka Petra odlikoval in ga pripravljal za prvenstvo v Cerkvi. Že ko ga je poklical za apostola, mu je dejal: »Ti si Simon Jonov sin: ti se boš imenoval Kefa, kar pomeni Peter (Skala).« (Jan. 1, 42.

V vseh seznamih apostolov je on vedno na prvem mestu, medtem ko se vrstni red drugih menja, kar se more nanašati edino na prvenstvo, določeno od Gospoda in priznano od apostolov. Ne more se to nanašati na klic k apostolstvu, ker je bil Andrej pred njim poklican. (Prim. Mt. 10, 2; Mk. 3, 16; Lk. 6, 14; Apd. 1, 13; Jan. 1, 40—42.)

Petru je Kristus prvenstvo obljubil: »Ti si Peter — Skala — in na to skalo bom sezidal svojo cerkev in peklenska vrata je ne bodo premagala. In dal ti bom ključe nebeškega kraljestva. In karkoli boš zavezal na zemlji, bo zavezano v nebesih, in karkoli boš razvezal na zemlji, bo razvezano v nebesih.« (Mt. 16, 18—19.)

Kristus je Petru prvenstvo tudi izročil po svojem vstajenju. Ko je bil od Petra zahteval trikratno zagotovilo posebne ljubezni, mu reče: »Pasi moja jagnjeta... Pasi moje ovce.« (Jan. 21, 15—17.) Da je tu Gospod Petru izročil prvenstvo ne more biti dvoma, Kristus je samega sebe imenoval dobrega pastirja, in zdaj

Nekaj lepega je doživela katoliška ženska zveza v Erfurtu.

Po evharističnem tednu, ki so ga imeli katoličani v tem mestu, ki šteje osem župnij, so se posvetovale katoliške žene, včlanjene v imenovani zvezi, kako bi bolnikom celega mesta mogle nuditi vsaj nekaj od lepih dni, ki so jih preživeli zdravi v tednu presvete Evharistije. Sklenile so, da na ta ali oni način zbero zadnji dan vse bolnike, ki so tedne in mesece že prebivali v svojih bolniških sobicah, spravijo v cerkev, da se udeleže javne službe božje.

Kakor hrasti v viharju...

(Za vero očetov.)

Po Strachwitzu priredil Kolenc Fr.

Dalje.

— O, Bog, sedaj?! — je vzkliknila teta.

Stric je ves razburjen stopil pred njo. Poljubil ji je roko in je zašepetal:

— Sidonija, dalje nisem mogel vzdržati . . .

— V žalostni uri prihajaš. Grofica bo umrla.

— Morda ji bom mogel narediti kako uslugo.

Sidonija ga je krčevito zgrabila za roko.

— Da! — je vzkliknila. — Mogel ji boš narediti uslugo. Zieglerja želi imeti pred smrtjo. Še danes moraš iti preko meje po njega.

— Dobro grem! — je odvrnil Henrik. — Z vozom bom v treh urah tam.

Sidonija je nekaj časa molčala, potem pa je pogledala strica v oči in ga je resno vprašala:

— Henrik, povej mi, ali ne boš peljal kaplana v pogubo? Se smemo nate zanesti?

— Sidonija, bodi mirna — je odvrnil nežno grof. — Jaz sem se spreobrnil.

to pastirsko oblast nad celo čredo, nad ovcami in jagnjeti izroča Petru.

In Peter je to prvenstvo tudi izvrševal v prvi krščanski občini. On je predlagal izvolitev novega apostola namesto Jude. (Ad. 1, 15.) Prvi je oznanjeval krščansko vero na binkoštni praznik in prvi to potrdil s čudežem. Pred ljudstvom in pred oblastniki je govoril v imenu vseh apostolov in prvi je poganom odprl vrata v Cerkev. Na prvem cerkvenem zboru v Jeruzalemu je prvi predložil svoje mnenje in vsi so mu pritrdili. (Apd. 2, 14; 3, 1—6; 4, 8; 5, 29; 10; 15, 7 in 14.)

Sv. pismo je božje oznanilo. Kdor zna brati, lahko spozna, da je po božjem oznanilu rimski škof vrhovni poglavar Kristusove cerkve.

b) **Rimski škof je po božjem oznanilu tudi nezmotljivi učenik Kristusove Cerkve.**

Nezmotljivost papeža ne pomeni, da je on brez greha ali da se kot zasebnik ne mora zmotiti, ampak pomeni le, da se kot učenik in pastir vesoljne cerkve ne more zmotiti in sicer le če a) gre za versko ali nravno resnico: b) če jasno in nedvomno vesoljno Cerkev obvezuje k veri; c) če je ta njegova odločba prosta in neprisiljena. Kakor hitro bi se mogel motiti papež, bi Cerkev nujno morala razpasti. Petrov naslednik bi ne bil več skala, ampak vzrok padca in peklenske moči bi nad Cerkvijo zmagovale.

Kristus pa je Petru še posebej obljubil trdnost vere z naročilom, naj brate potrjuje v veri: »Simon, Simon, glej, satan vas je hotel imeti, da bi vas presejal kakor pšenico; jaz pa sem prosil zate, da ne opeša tvoja vera. In ko se ti svoj čas spreobrneš, potrdi svoje brate.« (Lk. 22, 31—32.) Jasno je, da tu ne gre samo za apostole, ki so bili osebno nezmotljivi, ampak za vse Petrove naslednike, ki naj bi potrjevali v veri vse vernike do konca sveta, in zato morajo biti nezmotljivi.

— —

LE MALO VEČ LJUBEZNI.

V zakotni krčmi v predmestju je sedelo več mož ter pilo žganje, ali bolje rečeno, špirit pomešan z vodo. Izvzemši enemu se je vsem poznalo, da so že dolga leta prijatelji te pijače.

Stari »Šentjanževec«, to ime se ga je že dolgo držalo, saj za pravega nihče ni vedel, je bil stalen gost krčme, zato je poznal vsake-

— Kaj? — je zažarel Sidonijin obraz. — Ti si pustil starokatolike?

— Da! Vračam se kot izgubljena ovca k čredi in upam, da bom boljša ovca ko prej.

— Henrik! Dragi naš Henrik! — je vzkliknila teta. — Kako veselje!

Grof se je ves zadovoljen smehljal, ko je videl, kako veselje je naredil Sidoniji, ki jo je leta sem oboževal.

— Da, sedaj sem spet vaš. In kaj me je privedlo nazaj? Spoznanje. Uvidel sem, da ta verska borba rodi vse drugačne sadove, kakor sem jih pričakoval. To me je privedlo nazaj. Poleg tega bratova aretacija in . . . ljubezen do tebe!

— Ljubezen . . . — se je stresla Sidonija in si je zakrila obraz z rokami.

— Da, ljubezen, draga Sidonija . . .

V tem je Helena prišla iz sobe in je javila:

— Tetka, spet je slabše. Takoj moramo obvestiti ateka in poslati po gospoda kaplana.

— Vse bo takoj urejeno — je odvrnila teta.

— Stric Henrik se bo takoj odpeljal po gospoda Zieglerja.

— Stric . . . ti . . . ti boš šel? — je začudeno

Tako so hodile od hiše do hiše ter prigovarjale za ta lepi praznik. 60 bolnikov se je prijavilo, da bi bili pripravljeni iti v cerkev, če jim kdo pomaga na poti. Že par dni pred tem dnem je duhovščina obiskala vse te bolnike, jih spovedala in tudi obhajala. Za prevoz v stolnico pa so dali na razpolago svoje avtomobile in vozove najuglednejši meščani. Lepo število mladih ljudi, največ iz Vincencijevih in Elizabetnih konferenc, se je ponudilo, da bodo pomagali pri prevozu in prenosu. Tudi ob bolniških nosilnicah v

ga gosta, ki je tjakaj zahajal. Takoj je opazil mladega moža, ki se mu je poznalo, da še ni domač v tej družbi: »Fant, ti pa nisi vsak dan tu, bržkone te je mraz potegnil v krčmo, toda zoper mraz je zadosti en kozarček. Pazi fant, to je nevarna stvar. J a z to vem. Nekoč, kdaj je to že bilo! sem bil tudi jaz mlad in pošten. Pa to je zdavnaj proč. Imel sem delo, bil sem poročen, imel sem mlado ženo in otroka. Vse je šlo lepo, dokler nisem prišel v slabo družbo in jel piti. Tedaj je šlo z menoj navzdol. Žena je jokala, ni imela kaj dati jesti otrokom in tedaj sem tovarišu izmaknil denarnico. Dobili so me in zaprli. Bridko sem obžaloval svoj greh in bil na tem, da obupam. Žena me ni zapustila. Prišla me je obiskat v zapor, dajala mi je poguma. Imel sem dovolj odločno voljo začeti novo življenje. Le to me je skrbelo, kje naj dobim delo in zaslužek. Kdo bo bivšega kaznjenca in tatu hotel sprejeti. Tudi tu mi je žena pomagala. S pomočjo dobrih ljudi sem v drugem kraju dobil službo in s tem bi bil rešen.

Pridem k mojstru. Ta pa mi pokaže uraden obraz in pričo drugih mi dela pridigo češ: »Ti si torej, ki so mi ga priporočili. Le glej, da boš zdaj pošten. Kakor hitro se mi napiješ, ali bo kaka stvar zmanjkala, boš takoj na cesti. Pijancev in tatov ne trpim pod svojo streho.« Sram me je bilo. Vsi tovariši so zdaj vedeli, da sem odpuščen kaznjenec. Gledali so me postrani. Delal sem kolikor sem največ mogel, bil sem postrežljiv in prijazen, toda zaupali mi niso. Iz njih pogledov sem videl in spoznal, da ne verujejo v moje poboljšanje, in da vedno oprezno gledajo: Češ, Bog ve, če se je v resnici poboljšal. Pijanec se spreobrne, ko se v jamo zvrne. Dela se lepega, da nas bo nekoč lažje okradel. En čas sem prenašal te poglede, kratke odgovore in nezaupanje. Potem pa sem obupal. Tolažbe sem začel zopet iskati v pijači. In danes sem pijanec, žena je od žalosti umrla, otrok je pri tujih ljudeh ... Dolgo

---

cerkvi, katero so napolnili sami bolniki v eni stranski ladji, so bili Vincencijevi bratje in Elizabetne sestre bolnikom na uslugo. Do desetih dopoldne so bili zbrani vsi bolniki, na kar se je pričela sv. maša, kateri je prisostvovala večina bolnikov s solzami v očeh zopet enkrat po mnogih letih. Med sv. mašo je bila pridiga nalašč za bolnike. Po sv. maši so spravili bolnike v zakristijo in stranske prostore, kjer so jim pripravili kosilo. Popoldne so imeli še popoldansko službo božjo s kratkim nagovorom. Potem pa je stol-

pogledala Helena. — Saj si vendar bil njegov največji nasprotnik.

— Da, bil sem, a sedaj nisem več. Potrudil se bom, da izpolnim materino zadnjo željo.

— O, da bi le ne bilo prekasno! — je vzdihnila deklica.

Pol ure nato sta zdrdrala iz gradu dva voza: eden po grofa, drugi po kaplana Zieglerja. V drugem je sedel grof Henrik. Voz je drvel proti meji. Na meji ga je grof pustil v gostilni in se je peš podal na avstrijsko stran. Solnce je že zašlo, ko je prišel do gradu, ki je nudil škofu in Zieglerju zatočišče. Vratarja je prosil, naj takoj sporoči škofu, da je prišel grof Henrik Tannenberg in želi z njim takoj govorii v zelo nujni zadevi. Čez nekaj minut je grof stal pred sivolasim petinsedemdesetletnim škofom. Starček se mu je nasmehnil in ga je ljubeznivo vprašal, česa želi.

— Prevzvišeni, prihajam v nujni zadevi: moja svakinja je smrtnobolna in...

— Želi duhovnika? — ga je prekinil škof.

— Da, in sicer kaplana Zieglerja.

sta še tako sedela obadva, stari Šentjanževec in mladi mož. Šentjanževec je polagoma pri mizi zaspal. Mladi se je kmalu na to dvignil in šel.

—

Le malo več ljubezni od strani mojstra in od strani sodelavcev bi bilo treba, pa bi bilo na svetu ena srečna družina več. Bili so sicer pravični vsi ti možje, nikdar niso prišli navzkriž s kakim človeškim paragrafom. Toda ker niso imeli ljubezni v svojem srcu, zato imajo na vesti pijanca, smrt njegove žene in otroka, ki bo morda tudi pijanec in tat...

Kaj moramo znati iz katekizma?

S peto zapovedjo je Bog zaščitil življenje, s sedmo lastnino, ki je potrebna za vzdrževanje življenja, z osmo pa resnico in bližnjega dobro ime. Z njo je prepovedal grehe zoper resnico in grehe zoper bližnjega dobro ime.

Kdo greši zoper resnico?

Zoper resnico greši, kdor laže in kdor se hlini.

Laže tisti, ki drugače govori, kakor misli.

Oče laži je hudi duh, ki je z lažjo zapeljal prva starša v greh. On je vedel, da bo Bog Adama in Evo kaznoval, če bosta jedla sad od prepovedanega drevesa, vendar pa je Evi dejal, da ne bota kaznovana, marveč bota postala Bogu enaka.

Bog laž sovraži. »Lažnive ustnice so gnusoba pred Bogom.« (Preg 12, 22.) To tudi ni nič čudnega. Saj je Bog neskončna resnica in ga žali vse, kar je resnici nasprotno.

Iz vsega tega sledi, da se mora človek laži varovati. Vsake laži — tudi laži v šali ali sili. Kako tudi ne? Oče laži je hudi duh.

— Zieglerja? — je zategnjeno vprašal starček?

— Da, Zieglerja — je prikimal grof in je nato začel pripovedovati o žalostnih razmerah: o aretaciji grofa, o preganjanju vernikov, o pomanjkanju duhovnikov...

— Da, ni duhovnikov — je dejal žalostno škof. — Pozaprli so jih... Vi želite Zieglerja? On gotovo pristane na to, da bo šel z vami. Toda ali ga ta pot ne bo pripeljala v zapor?

Škof je bil slišal o odpadu grofa Henrika, radi tega je bil v brigi za kaplana. V srcu se mu je vzbujal sum, da hoče grof kaplana zvijačno zvabiti preko meje in ga tam izdati. Prodirljivo je pogledal v grofove oči.

— Henriku je bil položaj neprijeten. Za hip je pomolčal, potem pa je dejal:

— Prevzvišeni, jaz sem se spreobrnil. Vrnil sem se k svoji veri.

Starčkove oči so se zaiskrile od radosti.

— Verjamem vam! Zahvalite Boga za to milost.

Po teh besedah je škof pozvonil in je strežni prošt hodil z Najsvetejšim iz vrste v vrsto in blagoslovil vsakega bolnika posebej. Ali bi se ne dalo v kakšni župniji pri nas tudi to udejstviti?

— —

Katoliške žene v Karlsruhe

so ob birmovanju nadškofa pripravile lepo slovesnost v čast Kristusu Kralju. Na večer pred birmo so se zbrale v dvorani, kjer je pred velikim križem govoril duhovni voditelj o pomenljivi temi: »Na meji med časom in večnostjo stoji križ.« Na to so žene predstavile prelep misterij sv. Mihaela, ki

Lažnivec je otrok hudega duha. Kdo bi hotel to biti? In kdo bi si hotel poleg tega radi laži nakopati božjo jezo?

Drugi greh zoper resnico je hlinba. Hlini se tisti, ki se dela boljšega, kakor je v resnici.

Kaj naj rečemo o onih, ki se hlinijo — o hinavcih? To, kar je rekel Jezus o farizejih. »Gorjé vam, pismouki in farizeji, hinavci: ker ste podobni pobeljenim grobovom, ki se odzunaj kažejo čedni, znotraj pa so polni mrtvaških kosti in vsake gnusobe; tako se tudi vi odzunaj ljudem kažete pravične, znotraj pa ste polni hinavščine in krivice.« (Mat. 23, 27. 28.) Sveto pismo navaja zastopnike nekatere grešnike: Zaheja, goljufa, Magdaleno in ženo pri Jakobovem studencu itd. Jezus jih ni obsodil. Pač pa je izrekel obsodbo nad farizeji — hinavci. Iz tega sledi, kako zoperni so bili Kristusu grehi zoper resnico (laž in hlinba).

Laž je usodna za človeško družbo. Kako bi bilo mogoče odkriti razne zločine, če bi ljudje bili vdani laži? In kako bi se mogel človek zanesti na sočloveka, če bi vedel o njem ,da mu je vseeno ali govori resnico ali laž.

Usodna pa je laž tudi za lažnivca samega. Polagoma ga spravi v največjo nesrečo. Spočetka se ljudje lažnivcu smejejo, zlasti če v šali laže. Polagoma pa zgubijo do njega zaupanje. Ne verjamejo mu nič, ker ne vedo, kdaj govori resnico in kdaj laže. Tako ostane lažnik sam — drugim v zasmeh, sebi pa v sramoto in nesrečo.

— —

Tvoj sklep bodi: Nikdar nobene laži in hlinbe! Ako boš ta sklep izvrševal, boš dopadljiv Bogu in ljudem.

---

so ga lansko leto predstavljali tudi pri dunajskem evharističnem kongresu. Ob sklepu je spregovoril še nadškof, ki je slovesno proglasil veliko število Kristusu Kralju posvečenih družin, iz katerih izhajajo birmanci, ki bodo prihodnji dan prejeli sv. birmo.

Katoliško vesoljstvo v številkah.

Rimski osrednji odbor za proslavo Svetega leta je objavil naslednje podatke o številu katolikov na svetu v razmerju do drugih veroizpovedi:

Evropa šteje 202 milijonov katolikov ali 43% vsega prebival-

niku, ki je vstopil v sobo, naročil, naj pokliče kaplana Zieglerja.

Čez nekaj minut je stal kaplan pred škofom. Spoštljivo se je priklonil, potem pa je začudeno pogledal Henrika.

Starček je opazil Zieglerjevo začudenje.

— Čudite se? Še bolj se bote čudili, če vam povem, da je prišel gospod grof z namenom, da bi vas še to noč odvedel v Heiligenberg.

Kaplan je molče poslušal, škof pa je nadaljeval:

— Sicer pa bodite mirni. Gospod Henrik več ni naš nasprotnik. Božja previdnost ga je privedla nazaj v naročje svete katoliške Cerkve.

Kaplanov obraz je zažarel od veselja.

— Gospod kaplan — se je sedaj oglasil grof — jaz sem zopet vaš in vas prosim, da greste z menoj v grad. Grofica je v zadnjih vzdihih in od vas želi imeti zadnjo tolažbo. Velika žrtev zahteva od vas, a prosim vas, da ji izpolnite zadnjo željo.

Ko je kaplan doznal, za kaj gre, je brez oklevanja dejal:

O z n a n i l a

MARIBOR:

Stolna župnija.

Oznanilo:

V nedeljo, dne 15. julija bo dopoldne služba božja, kakor običajno; popoldne bo od 16. do 17. ure mesečna molitvena ura pred izpostavljenim Najsvetejšim, ob 17. uri pridiga, nato litanije s sv. blagoslovoma in darovanje okoli oltarja za Družbo vednega češčenja.

Dekliška Marijina družba ima v nedeljo, dne 15. julija zjutraj ob 5. uri sv. mašo s skupnim sv. obhajilom, popoldne ob pol 16. uri pa mesečni nauk.

Ljudsko gibanje:

Krščenih je bilo zadnji teden 15 novorojencev, in sicer: Franc Bergman, Olga Filipič, Marija Vindiš, Peter Smolnik, Ana Šafarič, Ivan Breščak, Maksimilijan Bonjšak, Mar'ja Benko, Ivan Fideršek, Franc Holzknecht, Ana Ornik, Viktor Mlačnik, Ana Vrbnjak, Angela Hajc, Harald Haas.

Poročila sta se: Bogomir Sagaj, posestniški sin, Selnica ob Dravi št. 36, in Savka Rašić, zasebnica, Dr. Medvedova ulica št. 18. Bilo srečno!

Umrli so: Antloga Bogoljub, sin čevljarskega pomočnika, Vinarska ulica št. 3. — Skrabl Antonija, zasebnica, Koroška cesta št. 92, stara 85 let. — Čigerl Franc, orožniški kaplar končal kot samomorilec, Grajski trg št. 3, star 26 let. — Rešek Avgust, pleskar d. ž. v p., Koroška cesta št. 26, star 75 let. — Naj počivajo v miru!

— —

Frančiškanska župnija.

Oznanilo:

Marijina družba za matere ima ob 6. sv. mašo na svoj dober namen in skupno sv. obhajilo; popoldne pa po večernicah nauk v kapeli sv. Frančiška.

Ljudsko gibanje:

Krščen je bil Bohak Bruno.

Poroke: Lomas Matko, veterinarski pomočnik IV. kl. v Zagrebu, in Kosi Emilija, zasebnica, Tattenbachova ul. 24. — Plečko Frančišek, čevljar, in Gselman Marija, delavka iz Rač. — Bilo srečno!

— O, grem, če mi le vi, Prevzvišeni, dovolite?

— O, dovolim, ljubi sin, toda ta pot se lahko konča zate v zaporu.

— Naj bo! Za svoje vernike grem, če treba tudi v smrt.

Škof se je nasmehnil.

— Če bi bili vsi taki, kakor ste vi, ne bi bili dočakali tako žalostnih časov.

Nato se je obrnil škof k Henriku.

— Pred odhodom bomo nekoliko povečerjali. Vi in g. kaplan bota moja gosta.

Večerja je bila zelo skromna. Razen škofa, Henrika in Zieglerja, je sedelo pri mizi še nekaj kanonikov, ki so s cerkvenim knezom delili bridko usodo pregnanstva.

Škof se je med večerjo hipoma dvignil in stopil k oknu. Zagledal se je v temno noč. V daljavi so migljale svetle točke. Starček je nekaj časa molče strmel skozi okno, potem pa se je obrnil k družbi in je dejal:

— Glejte gospodje one svetle točke. Tam je ječa. V njej je zaprt dekan Bartel. V bogoslovju je bil moj tovariš. Iz zapora mi je pisal, naj pri-

stva. Število ostalih kristjanov (pravoslavnih, protestantov in različnih verskih ločin) znaša 234 milj. (50% vsega prebivalstva). Število brezvercev in poganov (v severnih predelih ob tečajnem krogu) znaša 31 milj. ali 7%.

Severna Amerika s Kanado ima 42 in pol milj. katolikov (33%), do 85 milj. ostalih kristjanov in 21 milj. poganov.

Južna Amerika ima 73 milj. (97 %) katolikov, 9 milj. ostalih kristjanov (7%) in poldrugi milijon malikovalcev, buddhistov in sl.

Umrl je Ornik Adolf, zvaničnik drž. žel., 37 let, v gozdu najden pri Treh ribnikih. N. p. v m.!

— —

Magdalenska župnija.

Ljudsko gibanje:

Krščeni so bili: Ervin Peer, Henrik Purgar, Engelbert Pšeid, Marjeta Breznik, Ivan Frangež in Ivanka Goričan.

Poroke: Lesnika Avguštin, pos. sin, Einspielerjeva ul. 41, in Zorec Ana, kontoristinja, Pobrežje, Stanko-Vrazova ul. 4; Renčelj Miroslav, pom. delavec, Pobrežje, Ob gozdu 17, in Nabergoj Marija, služkinja, Pobrežje, Ob gozdu 17; Rafolt Jurij, tov. del., Betnavska c. 39, in König Marija, vd. Konjišek, pos., Pobrežje, Čopova ul. 9; Bončina Karol, pom. del. d. ž., Dušanova ulica 14, in Kogej Marija, tkalka, Dušanova ul. 14; Novak Franc, tov. livar, Ruška c. 2, in Erker Pavlina, kuharica, Ruška c. 2; Mühl Viljem, tkalski mojster, Studenci, Ciril-Metodova ul. 17, in Leber Pavla, Studenci, Ciril-Metodova ul. 17; Florjančič Frančišek, mizar d. ž., Studenci, Zrinjskega ul. 14, in Haas Zofija, hči slikarja, Studenci, Zrinjskega ulica 16; Anderluh Franc, tov. ključ., Tezno, Ptujska c. 64, in Hartberger Ivana, hči ključ. d. ž., Tezno, Ptujska cesta 54; Halbwidl Jožef, inžener aviatike, Tržaška c. 2, in Blažič Angela, trgovka, Tržaška c. 2.

Umrli so: Peterin Ivan, paznik moške kaznilnice, 48 let. — Fuchs Terezija, posestnica, Pobrežje, Zrkovska 42, 35 let. — Smolič Amalija, hčerka fin. podpregl. — Garb Alojzija, zasebnica, in Ojsteršek Ivan, kovač d. ž., 57 let.

—

Sv. Jožef v Studencih pri Mariboru.

Oznanilo:

Prihodnjo nedeljo bo v cerkvi sv. Jožefa slovesna maša s primernim nagovorom za studenško požarno brambo. Po sv. maši pa se vrši darovanje okoli oltarja za popravilo cerkve. Ta dan je **obletnica ustanovitve vsega gasilstva** kraljevine Jugoslavije. —

— —

CELJE:

Mestna župnija sv. Danijela.

Ljudsko gibanje:

Novokrščeni: Stožir Vladimir, Bolšec Franc, Bervar Marijan, Razboršek Ana, Kolšek Hubert, Vidic Teobald, Štamol Helena.

Afrika ima 5 milj. 380 tisoč katolikov (4%), do 9 milj. ostalih kristjanov (7%) in 125 milj. malikovalcev.

Azija ima 17 milj. katolikov (2%), 9 in pol milj. drugih kristjanov in 970 milj. buddhistov i. dr.

Avstralija je še vedno premalo raziskana v notranjosti in iz nje ni točnih podatkov.

Tako je razvidno, da je Južna Amerika najbolj katoliški del sveta. Evropa je na drugem mestu. Največ misijonskega dela zahtevata Azija in Afrika.

— —

List »Revista Catolica« je objavil statistiko o

dem vsak večer ob osmih k oknu in ga naj iz daljave blagoslovim... O, koliko gorja je prinesel Bismarck naši domovini! Napočil bo čas, ko bo on sam uvidel svojo napako, a prišli bodo tudi dnevi, ko bo seme, ki ga on sedaj seje, rodilo nesrečo domovini. Kristus bo spet slavil zmago in takrat bodo vse rane zacelile.

Potem se je obrnil škof k Henriku in kaplanu.

— Čas je tu, iti bo treba.

Kaplan in grof sta pokleknila pred škofa in sta ga zaprosila za blagoslov. Starček je ves ganjen dvignil roko in ju je blagoslovil. Nato je oba objel. To je bilo slovo. Škof je ostal v sobi, moža pa sta odšla. Zunaj sta ju sprejela tema in dež. Nista se zmenila za to. Srca jima je krepčala moč, ki so jo bili čutili Kristusovi učenci v prvih časih krščanstva.

26.

Kaplana in grofa je do meje spremljal škofov pozdrav. Vodil ju je po skritih stezicah, kjer

Poročena sta bila: Kostajnšek Ivan, delavec, in Mihalič Viktorija, zlatarka, oba v Celju. Bilo srečno!

Umrli so: Dne 30. junija sta v Trstu smrtno ponesrečila celjska zlatarja — tovarnarja Alojzij Knez in Avgust Pacchiaffo in sta bila prepeljana v Celje. — Florjančič Helena, vdova po poštnem uradniku v Celju, 61 let. — Vanovšek Karol, sin železničarja v Gaberju, 4 leta. — Vidmar Jožica, hči komisijonarja v Celju, 1 leto — Naj v miru počivajo!

— —

TRBOVLJE:

Oznanilo:

V nedeljo 15. julija bodo sv. maše: ob petih, ob šestih rana, ob osmih tiha. Ob pol desetih se bo pričela slovesnost:

Nove sv. maše našega novomašnika — domačina g. Viktorja Ramšaka. Sprejeli ga bomo pred Kukenbergovo hišo, pri vhodu na Glavni trg, ki se bo ta dan spremenil v velik, mogočen dom Božji pod samim milim nebom in bo prostor, ki je namenjen za službo Božjo, natančno ograjen z vejicami in smrekami; pred Mollovo hišo pa bo postavljen poseben, nov oltar, kjer bo naš novomašnik vesel zapel: Slava Bogu na višavah! In ob njem bo novomašniku in vernikom zapridigal mil. g. stolni kanonik Časl, ki ga vsi poznamo. G novomašnik bo imel darovanje in bo vsakemu darilcu dal lepo podobico kot spomin na svojo prvo sv. daritev.

Prostora bo dovolj, zato vsi, zlasti rudarji, na to lepo in tako redko cerkveno svečanost!

Ponosni in veseli smemo biti, da imamo v naši črni dolini tako pridnega in vzglednega novomašnika, pravega in pristnega rudarskega primicijanta, kojega oče je bil tudi 56 ur zaprt v jami. Ob štirih popoldan pa bodo slovesne večernice s petimi litanijami.

Bog daj, da bi naš novomašnik pokazal mnogim drugim nadarjenim dečkom lepo pot v zvišeni duhovniški poklic!

Ljudsko gibanje:

Rojenih šest otrok, eden nezakonski.

Poročena: Borštner Anton, pos. sin in Črešnovar Marija, služkinja.

Umrla: Vratanar Marija, rud. žena, 56 let.

ni bilo obmejnih straž. Na meji se je gozdar poslovil.

Potnika sta zavila proti gostilni, ki je pri njej čakal grofovski voz. Ko sta prišla do voza, sta bila že čisto premočena. To ju ni motilo. Niti za hip se nista ustavila, marveč sta se vsedla na voz. Voznik je udaril po konjih in voz je zdrdral proti Heiligenbergu.

Vreme se je začelo polagoma boljšati. Potegnil je močen veter in je razgnal oblake. Dež je prenehal in prikazale so se zvezde. Potnike je to spravilo v boljšo voljo. Grof je začel besedičiti in je kaplanu razkril svojo preteklost.

— Jaz sem zrastel — je začel — v avstrijskem zraku. Tam smo bili vsi katoličani, a bolj navidezni. Včasih smo šli v cerkev in smo se tam dolgočasili, nastopali smo pri raznih verskih slavnostih, drugače pa smo pustili Boga pri miru. Moja družina je prišla v denarne stiske in vse naše premoženje je prišlo na boben. Otroci smo se nato razšli po svetu. Mene je sprejel moj stric grof Tannenberg. In tako sem prišel v Heiligenberg. (Dalje sledi.)

spreobrnitvah na katolicizem v Kitaju. Po tej statistiki je bilo v dobi od 1923 do 1924 — 58.643, v dobi od 1932 do 1933 — 69.751 spreobrnjencev, torej je bilo v dobi 10 let na Kitajskem 650 tisoč spreobrnitev.

Romanje na Brezje in Bled

Prijave se sprejemajo do torka 17. julija pri vseh župnih uradih ali pa pri Pripravljalnem odboru Maribor, Koroška cesta 5. Prijavite se točno, na poznejše prijave se ne bo mogoče ozirati.

Kronika naših župnij

Sv. Jurij v Slovenskih goricah. Kdaj je bila cerkev zidana, ni gotovo. Prvič se omena v Lapajnovi »Zgodovini štajerskih Slovencev«, stran 131, že v 14. stoletju (1388). Zgodovinar Anton Krempl pa jo stavi v svoji knjigi: »Dogodivščina štajerske zemlje« v leto 1501. Vsekakor pa datira njen početek pred letom 1532. V tem letu so namreč obiskali ta kraj Turki. Domačini so ta dogodek ovekovečili s stolpom, ki so ga to leto sezidali in so nad podbojem napravili velepomemben kratek napis: »In Turkhen Zng 1532«. Cerkev je bila v začetku podružnica Sv. Lenarta, odkoder so hodili kurati opravljat službo božjo. Med temi je posebno znan prejšnji šentlenartski župnik Morenus, ki je bil kot strasten pristaš Lutrov iz Št. Lenarta pregnan, pa se je vsilil za kurata pri Sv. Juriju, ki ga pa je tudi moral zapustiti leta 1607. Leta 1616 pa je bil za Sv. Jurija nastavljen lastni kurat, toda moral je stanovati pri šentlenartskem župniku. Od konca 17. stoletja pa so bili redno kurati pri Sv. Juriju, toda odvisni od šentlenartskega župnika. Šele leta 1784 je kuracija postala samostojna. Od tega leta datira tudi krstna knjiga, poročna in mrtvaška pa iz leta 1785, ko je kuracija postala župnija. Kakor poroča kronika iz leta 1756, so se vršile letno procesije iz Sv. Lenarta k Sv. Juriju in sicer na Jurjevo, prošnjo sredo, tretjo nedeljo po Veliki noči na Jožefovo in na Martinovo. — Župnikovalo je tukaj 10 župnikov, najdalje med vsemi Jurij Rantaša, 32 let. Zadnji je bil Gregor Einspieler, tinjski prošt, ki mu je dal tukaj škof Napotnik tukaj zadnje zavetje, 5 let. Od 15. 9. 1927 pa vodi župnijo župnik Ivan Bosina, ki je bil tukaj prej 9 let kaplan. Župnija šteje 2850 duš, pa tudi teritorijalno je razsežna. Cerkveno življenje je bilo že od nekdaj razvito. Pospeševale so ga razne bratovščine, družbe, organizacije, pogosto prejemanje sv. zakramentov. Tretji red 280, vedno češčenje 80, krščanska družina 90, Srce Jezusovo 400, Srce Marijino 400, rožni venec 530, Marijina držba žen 100, mladeničev 50, deklet 250, Apostolstvo mož in fantov 180, Katoliška akcija. Letnih obhajil okrog 15.000. Vnema župljanov za hišo božjo je cerkev popolnoma prenovila od znotraj in od zunaj pred dvema letoma. Vsi so prispevali vsak po svoji moči v ljubezni in edinosti. Tudi prosvetno delo je bilo pred vojno na vrhuncu s prosvetnim društvom, mladeniškimi in dekliškimi zvezami, krožki, s pevskimi odseki itd. Tudi po vojni se je začelo spet razvijati veselo in živahno, dokler društvo ni bilo razpuščeno. Zdaj je društvo spet priznano, a ne sme radi »javnega miru in reda« javno nastopati s prireditvami, igrami itd. A mi čakamo in upamo in skušamo s cerkvenim življenjem izoblikovati in utrjevati značaje za bodoče težke dni. Bog blagoslovi naše delo!

Sv. Rupert v Slov. gor. Župnik Jožef Kodrič. Štev. duš. 3214. V letu 1933: 77 rojstev, 23 porok, 62 mrličev, 13.054 sv. obhajil. Cerkev pozidana 1538. leta. Ima 5 oltarjev. Dolga 30 m, šir. 9 m, vis. v prezbiteriju 9 m, v ladji 7.5 m. Patronat: nadžupnija Ptujska. Morska višina 230 m. Cerkev sv. Ruperta se omenja prvič (kot prvotna) leta 1443. Leta 1532, 26. oktobra je posvetil kor (prezbiterij) z glavnim oltarjem in drug oltar pod korom sv. Mihaela, ter birmal okoli 100 oseb takratni lavantinski škof Lenart I. Pewerl (1508 do 1536). Do leta 1780 je bila župnija vikarijat Ptujski, od tedaj župnija. — Cerkvene orga-

nizacije: III. red 218 udov, Apostolstvo mož in mladeničev 40 udov, Mladeniške Mar. družbe 18 udov, Dekliške Mar. dr. 92 udov, Družbe treznosti 51 udov, Bratovščine živega rož. venca 47 rož, Vedno češčenje 141 udov, Krščanskih družin 410, Brat. Srca Jez. in Mar. 321 udov, Nadbrat. CM. 22 udov, Marijin vrtec 250 udov. — KA organizirana. — Listi: Cvetje 5 izv., Bogoljub 41 izv., Glasnik najsv. Src 112 izv., Kraljestvo božje 12 izv., Slovenec 2 dnevnika, 15 nedeljskih, Slov. Gospodar 215 izv., Mohor. družba 93 izv., Domoljub 5 izv., Nedelja 12 izv. — Znamenitosti. V kraju Črmlenšak je bil roj. dr. Anton Murko, pisatelj in slovničar. Roj. 8. junija 1809, umrl kot dekan v Hočah 1871. V nekdanjem tuk. gradiču Štralek je bila doma pl. Agata Nürnberg (čitaj zgod. povest Črni Križ), ki je bila l. 1599 po nedolžnem kot čarovnica in detomorilka obglavljena in sežgana na grmadi. V graščini Hrastovec, last grofov Herbersteinov, je ruski Dečji dom, nekaka nižja gimnazija ruskih beguncev pred boljševiki.

Župnija Sv. Marije v Negovi je prvotno bila podružnica Sv. Benedikta v Slov. gor.; samostojna župnija je postala okoli l. 1710. Prvi po imenu znan vikar je bil Püchler od l. 1592, prvi župnik Nudi Andrej, kot vikar nastopil l. 1707. Prvotna cerkev, sedanji presbiterij, je bila gotska, postavljena v 13. ali 14. stol., najbrž takrat kadar grad Negova; sedanja cerkev je od l. 1710, posvečena je bila l. 1842, je baročna. — Prvotni grad je bil postavljen v 12. ali 13. stol., najbrž ga je dal postaviti slovenski plemič Negoj, po katerem je menda dobil tudi ime Negova; ta plemič je živel okoli l. 1190. Sedaj je grad last kneza Trauttmansdorf; ta rodovina sega v 10. stol., izvira iz Štajerske, sedaj biva na Češkem, grad ima v lasti od l. 1538 naprej. Župnija šteje 1416 duš, rojstna knjiga se začenja z l. 1699, mrtvaška in poročna pa z l. 1706. Lansko leto je bilo sv. obhajil: 2800. Rojenih 38, umrlih 28, poročenih 15. III. red šteje članov: 51, Bratovščina S. J.: 82, S. M.: 82, dekl. Mar. družba: 137, fant. Mar. družba: 43, BCM: 18. Katol. akcije se snuje. Do 1. maja 1934 je bil negovski župnik Franc Bratkovič, ki je stopil v pokoj, njegov naslednik je Ivan Granfola.

Za našo deco

»Premagal sem te!«

V ugledni hiši je bila slavnostna večerja. Preden so prišli gostje, je gospodinja poslala spat osemletnega sina.

Mali Jožef je šel skozi obednico v spalnico. Miza je bila že pogrnjena. Otrok je poželjivo gledal. Sredi mize je stala steklena skleda, iz katere so se kar smejale sočne breskve. Kako rad bi imel on vsaj eno! Nekaj časa je pomišljal, potem pa je stopil k mizi. Ozrl se je okrog sebe. Sam je bil v sobi. Iztegnil je roko in ena breskev je izginila v njegovem žepu.

Mati je iz sosedne sobe vse to opazovala. Žalost ji je napolnila srce. Otroka je vedno lepo učila, sedaj pa se je tako daleč spozabil. Ravno je hotela za njim, ko je zaslišala tihe korake. Jožek je prišel nazaj v obednico. Mati je mislila, da hoče vzeti še eno breskev. A kaj se je zgodilo? Mali je vzel iz žepa ukradeno breskev in jo je položil nazaj v skledo.

— No, vrag! Premagal sem te! — je rekel pri tem. — Nato se je obrnil in je veselo odkorakal v spalnico.

— —

Katoliški pojavi

Veliki dnevi v Mariboru. V dneh od 1. do 5. julija se je vršil v Mariboru katehetski kongres in z njim je bilo združeno zborovanje društva »Krščanska šola«. Dnevi kongresa so bili za Maribor veliki

dnevi. Na kongresu so se obravnavali vsa pereča vzgojna vprašanja. Sprejete so bile resolucije, ki naglašajo, da je vzgoja brez versko-nravne podlage nemogoča. (Resolucije bodo objavljene v prihodnji številki.) — Ob zaključku kongresa se je vršilo v četrtek zvečer zborovanje društva »Krščanska šola«. Vodil ga je g. predsednik Fr. Žebot, govorila pa sta g. prof. P. Živortnik in ga. Milica dr. Grafenauerjeva. G. dr. Žerjav, tajnik Osrednjega društva v Ljubljani je podal cilje in naloge društva. Sprejeti sta bili dve resoluciji: 1. da pri izvajanju zakona o obvezni telesni vzgoji sodeluje tudi Cerkev in 2. da se tudi v obrtno nadaljevalnih šolah in kmetijskih nadaljevalnih šolah zasigura verska vzgoja in da se omogoči vajencem, ki ob nedeljah morejo obiskovati obrtno nadaljevalne šole, obisk službe božje, kar je po dosedanjem učnem načrtu skoraj nemogoče.

Dve leti dela Kol. misijona v Mariboru. S 1. julijem je stopil Kolodvorski misijon v Mariboru v 3. leto svojega življenja. Kako ogromno delo je izvršila voditeljica misijona, ga. Terezija Štumberger v preteklih dveh letih, se ne da opisati. Na njo se je obrnilo okrog 3000 oseb. Važnejših posredovanj je bilo (pri občini, na policiji, sodniji, borzi dela itd. itd.) 1042. Službo je dobilo 154 deklet.

Protibrezbožniška razstava. Preteklo nedeljo je bila v Ljubljani otvorjena protibrezbožniška razstava mednarodne akcije »Pro Deo« (Za Boga) iz Ženeve. Razstava predočuje nevarnost sodobnega protiverskega gibanja.

Ljubljana sv. Cirilu in Metodu. Prva nedelja v juliju je bila nad vse pomembna za Ljubljano in sploh za vse Slovence. Ta dan je bila posvečena župnijska cerkev sv. Cirila in Metoda. Posvetitvi so prisostvovale velike množice vernikov... V novi cerkvi se je vršil od 1. do 8. julija sv. misijon. V dneh sv. misijona so obiskali cerkev slovanskih apostolov verniki posameznih ljubljanskih župnij in so v njej opravili svojo pobožnost pod vodstvom svojih dušnih pastirjev. Cerkev je obiskalo tudi več cerkvenih dostojanstvenikov, med temi prevzvišeni g. nadškof dr. A. B. Jeglič in prevzvišeni g. knezoškof dr. Ivan Jožef Tomažič.

Razna obvestila.

Svetnica kmetske grude sv. Bernardka. Lepa knjiga, 32 slik na posebnem umetniškem papirju. Cena knjigi 24 D broširana in 34 Din vezana. Naročila sprejema Tiskarna sv. Cirila, Maribor.

Mrliškim oglednikom! Ker želimo razprodati dosedanjo zalogo tiskovin za mrliške oglednike, dajemo vsem 30 odstotkov popusta, dokler traja zaloga. — Tiskarna sv. Cirila v Mariboru.

V Domu pri sv. Jožefu nad Celjem bodo tridnevne duhovne vaje. Začetek vsakokrat ob 6. zvečer prvega imenovanega dne; konec vsakokrat ob 6. zjutraj zadnjega imenovanega dne. — V juliju: za gospodinje v župniščih od ponedeljka 23. do 27. — V avgustu: za fante od sobote 4. do 8., za dekleta od sobote 18. do 22. — V septembru: za fante od četrtka 6. do 10., za dekleta od sobote 22. do 26. Vzdrževalnina za ves čas 75 Din. Če hoče imeti kaka župnija svoj tečaj, naj pravočasno piše na naslov: Dom duhovnih vaj pri sv. Jožefu nad Celjem.

Fantje! Nov čas vstaja. Nova velika doba kliče žilavih oblikovavcev bodočnosti. Ne stojte brez zanimanja ob strani! Kdo hoče biti pripravljen, da bo sejal novo seme v nove razore življenja, ki bo iz njih klila stoterna sreča za vsakega posameznega in za občestvo, ki v njem živi. Fantje! Sterite stare suženjske okove zastarelih fantovskih navad! Izidite iz zatohlega ozračja, ki vas v njem ukle-

pa neznačajni strah pred ljudmi! Fantje, pridite pod vihrajoči prapor vašega edinega pravega voditelja Kristusa! Izkopljite pozabljene, a neusahljive vrelce življenja, ki so iz njih pili mučenci prvega krščanstva! V svetem letu Gospodovega odrešenja se je tudi za fante preuredil Dom duhovnih vaj pri Sv. Jožefu nad Celjem. Oskrbovalnina za ves čas znaša 75 Din. Prvi tridnevni tečaj se začne v četrtek 6. sept. ob 6. zvečer. Pišite na naslov: Dom duh. vaj pri Sv. Jožefu nad Celjem. Prijavi priložite znamko za odgovor.

Kako močna je „Karitas"?

V Nemčiji in Avstriji ima več milijonov članov. Zavarovani so pri njej: raznovrstni uradniki, delavci, kmetje, škofje, duhovniki itd. In pri nas v Sloveniji? Je tudi zelo močna milijon članov nima, ker je nas dosti manj ko Nemcev, a več tisoč jih že ima. Zavarovani so visoki uradniki, delavci, kmetje, škofje, duhovniki itd. Zavarovanih je zlasti dosti takih ljudi, ki vedo, da po njihovi smrti domači ne bodo dobili bogve kaj in bodo v stiski pri plačevanju pogrebnih stroškov. Zavarovali so se z namenom, da bi svoje domače rešili stiske in žalosti ... Namen zavarovanja »Karitas« je ravno ta, da bi bili revni ljudje v slučaju smrti kakega člana družine rešeni najhujših skrbi. V gotovem oziru vrši torej delo usmiljenja. Poleg tega gre čisti dobiček, ki ga ima zavarovalnica, v same dobre namene (za podpiranje Karitativne zveze). Kdor se pri njej zavaruje, dela sebi v korist, poleg tega pa podpira dobro stvar. Zavarujte se čimprej. Ne čakajte na stara leta, ker čim bolj mlad se kdo zavaruje, tem višja je zavarovalna vsota. Vsa potrebna navodila dobite pri vodstvu Karitas v Mariboru, Orožnova ul. 8, v uredništvu Novin v Črensovcih in pri domačih dušnih pastirjih.

Koledar od 15. do 21. julija.

15. julij, 8. pobinkoštna nedelja: Henrik kr. — 16. julij, pondeljek: Karmelska Mati božja. — 17. julij, torek: Aleš spoznavavec. — 18. julij, sreda: Kamil Lelij, spoznavavec. — 19. julij, četrtek: Vincencij Pav. spoznavavec. — 20. julij, petek: Hieronim Em. spoznavavec. — 21. julij, sobota: Danijel, Prakseda.

—

Glavni mesečni namen za julij, blagoslovljen po sv. očetu: Zgledna ljubezen do bližnjega. — 15. julij, nedelja: Dobra letina. — 16. julij, pondeljek: Karmeličanke, Marijine družbe. — 17. julij, torek: Dijaki na počitnicah. — 18. julij, sreda: Bolniki in njih strežniki. — 19. julij, četrtek: Lazaristi in usmiljenke. — 20. julij, petek: Naši fantje pri vojakih. — 21. julij, sobota: Trpeči in preganjani.

Tiskar: Tiskarna sv. Cirila v Mariboru, predstavnik Albin Hrovatin v Mariboru. Urednik: Franc Kolenc, korni vikar v Mariboru. — Izdajatelj: Mariborske župnije, predstavnik Franc Kolenc, korni vikar v Mariboru.

Poštnina plačana v gotovini. Posamezna številka stane 1 Din.
Leto 6. Štev. 29.

NEDELJA

Izhaja vsak petek.
Cena:
Celoletno 24 Din, polletno 12 Din, mesečno 2 Din. Inozem. 48 Din.

Tednik za versko življenje

Maribor, 22. julija 1934.

Uredništvo: MARIBOR, Stolno župnišče.
Uprava: Maribor Koroška cesta 5.
Ček. rač. 15237.

Solze nad Jeruzalemom.

Nedelja božjega obiskanja

1. Nedeljska božja beseda.

Evangelij:

Luk. 19, 41—47.

In ko se je približal in je zagledal mesto, se je zjokal nad njim in rekel: »O da bi bilo spoznalo tudi ti vsaj na ta svoj dan, kaj ti je v mir! Tako pa je skrito pred tvojimi očmi. Zakaj prišli bodo dnevi nad te, ko te bodo tvoji sovražniki obdali z nasipom in te oblegali ter stiskali od vseh strani: in v tla bodo poteptali tebe in tvoje otroke v tebi, in ne bodo pustili v tebi kamna na kamnu, ker nisi spoznalo časa svojega obiskanja.«

In stopivši v tempelj je začel izganjati tiste, ki so tam prodajali in kupovali; in jim je govoril: »Pisano je: ‚Moja hiša naj bo hiša molitve, vi pa ste iz nje napravili razbojniško jamo.'«

— —

»Moja hiša naj bo hiša molitve.«

(Lk: 19, 46)

Štajerski slikarski mojster Weissenkirchner je l. 1686. naslikal pomembno podobo Sv. Družine, s katere odseva božji mir in božji duh, ki mora napolnjevati vsako hišo božjo, da bo res hiša molitve. Petero oseb na podobi nam razodeva tega božjega duha: Jezus, Marija, Jožef, Joahim, Ana. Poglejmo sliko! Sveta Ana je prišla z Joahimom, svojim možem, v obisk k Sveti Družini. Prvo pozornost je posvetila Jezusu. Pokleknila je predenj, sklenila pobožne roke in ga moli vsa veselo zaverovana v Detetovo sveto obličje. Glejte, tako pobožno zbranost hoče Bog v svoji hiši. Cerkev ni kraj razkazovanja in ogledavanja, marveč je kraj božjega obiskanja. Nekateri, pa še bolj nekatere pridejo v cerkev, da gledajo, kdo pride, kdaj pride, kakšen pride, pa še bolj, kakšna katera pride. Cerkev je vendar hiša božja in služba božja je vendar služba božja. Kdor služi, pač ve, da ne sme služiti po svoji, marveč po gospodarjevi volji, in kdor Bogu služi, mora služiti po volji božji. Druga oseba na sliki je: sveti Joahim. Ponižno stoji v ozadju, dovolj mu je, da Gospod ve zanj in da on ve za svojega Gospoda. Hvaležen je, da ga je Bog oblagodaril v njegovi hčeri Mariji, da se torej tudi on Joahim prišteva Gospodovim sorodnikom. Ali ne spoznamo iz tega, s kakšnim razpoloženjem bi morali prihajati v hišo božjo? S ponižno hvaležnostjo in s hvaležno ponižnostjo, da nas je Bog pridružil svoji cerkvi, duhovni družini božjih otrok.

Na drugi strani se izza ozadja sklanja proti Gospodu molčeča postava sv. Jožefa. Ne najde besede, ki bi bolj izražala ljubezen in spoštovanje vernega srca ko tih molk in poklon. Ko je Tomaž apostol na belo nedeljo zagledal Kristusa poveličanega, je spoštljivo vzkliknil: »Moj Bog in moj Gospod«. Kdor pomisli, da je v cerkvi, pri daritvi sv. maše njegov Bog in njegovo vse, kako bi mogel govoriti reči, ki ne spadajo v cerkev in službo božjo. Molk in molčečnost! Marija pa drži v naročju božje Dete in premišljuje. »Marija pa je vse te besede hranila in jih premišljevala v svojem srcu« (Lk: 2, 19). Sv. maša in poslušanje in premišljevanje božje besede je med seboj v tesni zvezi. Središče Sv. Družine pa je

Razlaga naslovne slike.

Evangelij današnje nedelje nam pripoveduje o Jezusovih solzah nad nespokornim Jeruzalemom. V stari zaveti je že svaril Jeruzalem prerok Jeremija in ga vidimo na naslovni sliki, kako žaluje nad gorečimi razvalinami razdejane prestolice izvoljenega ljudstva.

— —

Jezus. Proti ljudstvu gleda in kaj drugega mu je na božjem srcu, ko silna želja: »O da bi spoznalo tudi ti na ta svoj dan, kaj ti je v mir!«

— —

2. Nedeljska molitev.

Pisano je: Moja hiša naj bo hiša molitve, vi pa ste iz nje napravili razbojniško jamo. In učil je vsak dan v templju.

V. Naj se dviga, Gospod, moja molitev.

O. Kakor kadilo pred tvojim obličjem.

Molimo. Naj bodo tvoja ušesa, usmiljeni Gospod, odprta za molitve prosečih: in da boš prosivcem dal, česar bodo želeli, daj, da bodo prosili, kar je tebi po volji. Po Gospodu našem...

O. Amen.

— —

Sv. oče nas uči: V naravnem redu pripada prvo mesto družini, neposredno ustvarjeni od Boga za dosego njenega svojskega namena, ki je rodnja in vzgoja otrok. Zato ima družina pri vzgoji otrok naravno in pravno prednost pred državo. Vendar pa je družina le nepopolna družba, ker nima na razpolago sredstev za lastno spopolnitev, medtem ko je država popolna družba in ima na razpolago vsa sredstva za dosego svojega namena, ki je skupna časna blaginja državljanov. Zato ima država v tem oziru na skupno blaginjo prednost pred družino, ki more prav zaradi tega doseči svojo, času primerno popolnost le v državi. Pri sv. krstu se rodi človek za člana cerkve, tiste nadnaravne, vesoljne in popolne družbe, ki edina ima na razpolago vsa sredstva za dosego najvišjega in končnega namena človekovega in zato zavzema v redu vzgojnih činiteljev najvišje mesto. Soglasno delo vseh teh treh činiteljev, Cerkve, družine in države, daje tisto vzgojo, ki je naš ideal. Tisti, ki kličemo po versko-moralni obnovi vzgoje, priznajmo, da ima materinsko učeništvo Cerkve pravico povsod, da ima tudi pravico do tako imenovane srčne vzgoje, zakaj ta vzgoja je le sredstvo, ki krščanski vzgoji lahko koristi ali pa škoduje. Cerkev ima neodstopno pravico in neodvezljivo dolžnost nadzirati vso vzgojo svojih otrok in vernikov v vseh javnih in zasebnih ustanovah, ne samo z ozirom na verski pouk, ampak z ozirom na celoten pouk in na naredbe kolikor so v zvezi z vero in nravnostjo.

Katoliška akcija

Kristusov čolnar.

Dalje.

VII. Ali je cerkev res nestrpna?

Odgovorimo kratko. Nestrpna? Pravijo, da je nestrpna, ko odpove cerkveni pogreb ljudem, ki se niso njej pokoravali; nestrpna, ko zahteva versko vzgojo otrok; nestrpna, če izobči nevredne člane.

Ali ima prav? Poglejmo!

Ako bi vam kdo hotel vtepsti v glavo, da je dvakrat dve pet, ko vendar veste, da je šti-

5. Delitev dela.

Človeško telo je tako sestavljeno iz raznih delov, da vsak del vrši gotovo življenjsko nalogo. Način dela je tako razdeljen, da se posamezni organi v delovanju ne morejo zamenjati. Tudi to ni mogoče, da bi en organ prevzel delo vseh. V redu se vrši delo le tako dolgo, dokler vsi organi delajo.

Kat. akcija je tudi neke vrste organizem, ki sestoji iz več delovnih edinic. Njeno delo je uspešno le takrat, ako je razdeljeno med vse delovne moči. Govor je bil o splošnih zadevah, ki jim naj posveča skrb osrednje vodstvo in o stanovskih zadevah, ki se naj zanj brigajo stanovska vodstva. S tem je že podana ena delitev dela. Delitev pa se mora izvesti še bolj natančno. Delati morajo ne samo člani vodstev, marveč se morajo k delu pritegniti vsi, ki so po svojem vzglednem življenju sposobni zanj. Vsakemu se

mora poveriti naloga, ki njegovemu značaju in poklicu najbolj odgovarja.

6. Osebni stik.

O sredstvih, ki se jih naj poslužujejo »katoliški akcionaši«, je mimogrede že bil govor. Naglašeno je bilo, da morajo prvo mesto zavzemati nadnaravna sredstva = molitev, prejemanje svetih zakramentov in druge pobožne vaje.

Med uspešnimi naravnimi sredstvi moramo prvo mesto dati osebnemu stiku. Dušni pastir ne more biti z vsakim vernikom v osebnem stiku. Pač pa so lahko njegovi sodelavci — laični apostoli. Ravno v tem je važnost KA. Potom sodelavcev dušni pastir lahko izve vse, kar se v župniji godi, ravno tako pa tudi verniki doznajo potom njih za želje dušnega pastirja.

Osebni stik laičnih apostolov z ostalimi verniki se omogoči z obiski. Ti obiski niso navadni obiski, marveč neke vrste uradni obiski katoliških akcionašev. Glede teh obiskov sledeče: 1. Dušni pastir naj pouči vernike o pomenu in smotru obiskov; 2. Obiskovalci se naj vedejo tako, da si bodo povsod pridobili zaupanje: naj ne vzbujajo videza, da so prišli kot kaki cerkveni nadzorniki in naj ne čvekajo o raznih neumnostih, marveč se naj poučijo o razmerah v hiši; 3. Obiskovalci naj o vsem poročajo dušnemu pastirju, ki potem z vodstvom KA ukrene vse potrebno.

V stalnem stiku morejo biti dušni pastir in laični apostoli zlasti z osebami ali družinami, ki jim je treba pomagati, ali ki so izpostavljene raznim pogubnim vplivom in se je bati, da bi se v verskem — ali nravnem oziru izgubile. Tem je treba v obilni meri pokazati, kako velika je krščanska ljubezen do bližnjega.

Zaključna beseda.

»Ni samo duhovnikova dolžnost, da sam vleče farni voz proti nebesam, vsa fara pa lagodno in brezskrbno sedi na vozu, in to ne samo dušni bolniki in invalidi, temveč tudi duhovno zdravi in močni ljudje, mnogokrat močnejši kot duhovnik sam. Duhovnik lahko omaga, in voz obstane. Zdravi in močni dol z voza! Uprezite se poleg duhovnika, na vozu naj ostanejo bolniki in invalidi, saj jih je itak, Bogu bodi potoženo, zmerom več. Pa bo šlo dobro naprej, duhovnik bo vlekel najbolj in smer dajal, vi pa mu boste pomagali.« (Ljublj. škof. list, 1934. Št. 2—3, str. 15.)

Nazorno povedano. Kar je v posameznih župnijah dobrih mož, žen, fantov, deklet, se morajo postaviti ob stran svojim dušnim pastirjem in

ri in drugače biti ne more, bi menda ne mogli sprejeti njegovega nauka. Ali ste zato nestrpni? Nikakor! Tu se resnica zoperstavlja zmoti. Zmota in resnica se ne trpita, kot se ne trpita dan in noč. Vendar pa radi tega tistega, ki je v zmoti, še ne sovražite, ako njegovega nauka ne sprejmete. Vaša nestrpnost se obrača ne na osebo, ampak na zmoto. Ako doma na vrtu najdete med zelenjavo plevel ali škodljive, celo strupene rastline, jih gotovo ne pustite, ampak čim jih opazite, jih pomečete čez plot.

Ako Cerkev obsojaš, da je nestrpna radi tega, ker uči resnico in ne trpi zmote, potem moraš obsoditi najprej Jezusa Kristusa samega, ki je dejal: »Kdor Cerkve ne posluša, naj bo kakor pogan ali javni grešnik!« — Da torej Cerkev izključi, izobči nevrednega člana, ni prav nič posebnega; saj ima vendar vsako društvo pravico izključiti člana, ako se ne drži pravil ali celo društvu kvari ugled ter mu škoduje. To ni nestrpnost, to je samoobramba društva pred smrtjo, ker tak član je gnila rana na živem telesu.

Da Cerkev odpove pogreb takemu, ki javno ni živel po njenih zapovedih, ni nič čudnega. Društvo se udeleži pogreba vrednega pokojnega člana z za-

stopniki in svojo zastavo, ki pokojnemu članu izkažejo zadnjo čast.

Konec sledi.

jim morajo pomagati pri reševanju slabih z molitvijo, dobrim vzgledom in besedo.

Bodi apostol v duhu katoliške akcije, s tem si zagotoviš srečno časno in večno življenje!

Iz življenja za življenje

»RESNICA VAS BO OSVOBODILA.«

(Jan 8, 32.)

Prečitajte in dajte čitati tudi svojim sosedom, znancem, prijateljem itd.!

— —

Dalje.

3. Starokatoliška cerkev uči:

Starokatoliška cerkev ni nova cerkev in ne nova vera. Ona je nadaljevanje one edinstvene katoliške Cerkve, kakor je bila ista do usodnega Vatikanskega cerkvenega zbora leta 1870. Katoličani imajo pravico, da se odločijo po svoji vesti za rimokatoliško ali za starokatoliško cerkev, da pa vsled tega ne zgubijo ne svojih cerkev, ne svojih pravic in predpravic, katere je uživala katoliška Cerkev do leta 1870.

Prestop rimokatoličana v starokatoliško cerkev ne pomeni, da on spremeni vero, ampak on spremeni samo cerkev. Prestopi namreč iz latinsko katoliške Cerkve v svojo narodno katoliško cerkev.

Katoliška Cerkev odgovarja:

Starokatoliška cerkev je nova cerkev, ki je bila ustanovljena na kongresu nasprotnikov vatikanskega cerkvenega zbora v Monakovem, ki se je vršil od 22. do 24. septembra l. 1871. Tedaj je bila sklenjena lastna cerkvena organizacija in ustanovljene lastne cerkvene občine.

Starokatoliška cerkev ni nadaljevanje edinstvene katoliške Cerkve, ker sploh nima edinstva, ki je znak prave Kristusove Cerkve.

Kristusova Cerkev mora biti edina po veri, po vladanju (upravi) in bogoslužju (zakramentih). Kristus je govoril o edini

Don Bosko na Dunaju. Tudi Dunaj je slavil don Boska. V štiridesetih cerkvah so se po odredbi kardinala Innitzerja opravljale tridnevnice s pridigami o vzgojnih načelih in verskih smernicah sv. don Boska. Govorniki so se bili poprej zbrali pri salezijancih v zavodu, kjer je bil svoj čas inšpektor sedanji kardinal dr. Hlond; tu jih je ravnatelj Peninger seznanil z novim svetnikom in se z njimi sporazumel o vsebini nagovorov. — Na slavnostni dan je kardinal Innitzer daroval v cerkvi sv. Štefana slovesno sv. mašo, katere se

Kakor hrasti v viharju...

(Za vero očetov.)

Po Strachwitzu priredil Kolenc Fr.

Dalje.

V Nemčiji sem takoj videl, da se verske dolžnosti strožje izvršujejo in kdo jih ne izvršuje, nehoté zajadra v protiverski tabor. Tu ni polovičarstva. Tako sem tudi jaz prijadral v ta tabor in sem na koncu postal starokatolik. V tem je bilo nekaj častiželjnosti, a glavni vzrok prestopa je bil ta, da se nisem razumel z bratrancem, ki mi je često dal čutiti, da jem njegov kruh. Saj sami veste, da imam trdo glavo...

Kaplan je molče prikimal, grof pa je nadaljeval:

— Vem, da sem vas često mučil in žalostil. Sedaj je tega konec. Do spreobrnitve mi je na eni strani pomagala grofica Sidonija s svojo globoko vernostjo, na drugi strani pa me je dovedla do njega junaška odločnost katoličanov v tem kulturnem boju. Najboljši svetilnik ste mi bili vi. Ko sem pred nedavnim bil prišel v

Cerkvi z enotno vidno organizacijo: kraljestvo, čreda, hiša, en ovčnjak in en pastir«. (Jan. 10, 16.) Molil je za edinstvo svoje Cerkve, da bi bili verniki tako edini in tako popolni v edinosti kakor Oče in Sin. (Jan. 17, 11—23.)

Kristus je postavil Petra za poglavarja apostolov in vse Cerkve, da bi se pod enotnim poglavarstvom ohranjalo upravno cerkveno edinstvo. Brez upravnega edinstva se ne bi moglo ohraniti versko edinstvo. Iz verskega in upravnega edinstva pa sledi edinstvo posvečevalnih sredstev (zakramentov) in bistveno edinstvo bogoslužja.

Starokatoliška cerkev nima verskega edinstva s katoliško Cerkvijo, ker poleg tega, da taji vrhovno poglavarstvo in nezmotljivo učeništvo rimskega papeža, kakor smo že omenili, taji, kakor bomo še videli, tudi celo vrsto drugih verskih resnic.

Starokatoliška cerkev tudi nima upravnega edinstva (enotnosti v vladanju). Ona uči: »Vsak narod ima svojo samostalno cerkveno organizacijo: to pomeni svojo posebno narodno cerkev.« Cerkveni zbor starokatoliških škofov, ki se vrši vsako drugo leto v Utrechtu na Holandskem, pomeni le edinstvo starokatoliških cerkva med seboj, ne pa edinstva s katoliško Cerkvijo.

Prestop rimokatoličana v starokatoliško cerkev pomeni torej, da on spremeni vero in cerkev in preneha biti član katoliške Cerkve. Kdor pa »cerkve ne posluša«, pravi Kristus sam, naj ti bo kakor pogan in cestninar«. (Mt. 18, 17.)

— —

POSLANSTVO VERSKEGA POUKA V ŠOLI.

Iz resolucij katehetskega kongresa v Mariboru.

1. Katoliški kateheti v Jugoslaviji, zbrani na katehetskem kongresu v Mariboru, naglašajo, da je zlasti v sedanjih časih neobhodno potrebno, da se spoštuje blagodejni vpliv verske vzgoje mladine, ker je samo na versko moralni podlagi mogoče vzgajati vzorne značaje, poštene narodno-zavedne državljane in koristne člane človeške družbe.

2. Verouk hoče bistveno sodelovati pri vzgoji dobrih državljanov, in sicer tako, da uveljavlja pravilno krščansko pojmovanje države. Hoče, da so vse pravice in dolžnosti v soglasju z naravnim redom

---

Avstrijo k svoji sestri, ki je zelo pobožna, sem začel razmišljati o najnovejših dogodkih v Nemčiji. Poleg tega pa sem mnogo čital o verskih stvareh. Poslušal sem tudi verski pouk, ki so ga dobivali moji nečaki od grajskega duhovnika. Ni preteklo dosti časa in jaz sem kot spokornik klečal pri Gospodovi mizi. Nato pa me je obšlo tako hrepenenje po Heiligenbergu, da ga nisem mogel zadušiti. Temu se je pridružila žalostna vest o bratrančevi aretaciji in grofični bolezni. Poslovil sem se od sestre in sem pohitel proti Heiligenbergu. Prišel sem v trenutku, ko so me najbolj potrebovali... Čudovita so božja pota!

Grof je umolknil. Tudi kaplan je molčal. Vsak je mislil na svoje skrbi.

Bilo je ob dveh ponoči. Voz je obstal pred gradom. Vrata so se odprla. Kaplan in grof sta izginila v temnem hodniku. Sprejel ju je stari Robert.

— Kako je z grofico? — je bilo prvo Henrikovo vprašanje.

— Gospa grofica še živi, je pri zavesti in neprenehoma povprašuje po gospodu kaplanu —

je udeležil tudi zvezni predsednik Miklas. Cerkev je polnila ponajveč dorasla mladina v slikovitih nošah in z zastavami. — Pri akademiji sta govorila tudi kardinal Innitzer in zvezni predsednik Miklas. Kardinal je poudaril, da so mnogi dolgo mislili na pomirjenje sveta brez vere in brez ljubezni, ki izvirata iz Boga. Don Bosko pa je vse svoje ogromno delo osredotočil v to dvojno središče: dvignil je kar celo križarsko vojsko, da zabrani propad zapadne kulture. Zbral je vse sloje in stanove v nadnarodno in nadna-

in božjim zakonom. To so najmočnejši in najtrajnejši temelji prave državljanske kulture.

3. Radi tega na eni strani najodločneje nastopamo proti insinuaciji, da vpliv Cerkve obtežuje vzgajanje mladine v duhu narodne zavesti in državnega edinstva; na drugi strani pa najostreje obsojamo namere onih, ki poskušajo omejiti vpliv Cerkev na vzgojo šolske mladine s tem, da bi se iz višjih razredov srednjih šol odstranil verski pouk.

4. Ker pravilna izobrazba in vzgoja temelji na absolutnih vrednotah resnice in se to ne more doseči brez objektivnosti v vseh panogah znanosti, zahtevamo, da se v srednješolskih učbenikih razne teorije in hipoteze ne podavajo kot ugotovljeni zaključki znanosti ter se tako postavljajo v nasprotje s temeljnimi verskimi resnicami. Osobito poudarjamo, da je za resnično izobrazbo nevarno in za pravilno vzgojo pogubno, če se teorija absolutne evolucije obrača kot rezultat vede proti veri in se v njenem imenu zahteva odprava verouka v višjih razredih srednjih šol. Nasprotno, teorija evolucije, dokler temelji na načelu vzročnosti in zadostnega razloga, ne more biti nasprotna resnici božje eksistence.

5. Poudarjamo, da je verski pouk v višjih razredih srednjih šol posebno potreben, da v najusodnejši dobi odpira mladini poglede na najvažnejša vprašanja življenja in da verska vzgoja spravlja mlado dušo v ravnotežje v dobi razvoja ter ji določa pravo smer na razpotju življenja. Izkušnje so namreč doslej pokazale, da je vzgoja brez temeljnih verskih resnic brezuspešna.

6. Poskus odstranitve verskega pouka iz višjih razredov srednjih šol je protizakonit napad na svobodo vesti in na spoštovanje verske svobode in znanosti, ki je vsem zajamčena v ustavi.

7. Kongres opozarja kompetentno oblast, da se širijo med mladino škodljivi marksistični nazori z nedovoljeno propagando in s tendenčno tako zvano socialno literaturo. Radi tega jo prosimo, da to na uspešen način prepreči.

8. Posebej naglašamo, da se more pogubni vpliv marksizma preprečiti edino z uveljavljenjem onih načel o družabnem redu, ki slone na socialni pravičnosti in ljubezni. Ta načela so posebno

---

ravno družino, položil mostove med narode in narode, med ljudi in Boga. Poučil je človeštvo, da je pot, ki vodi do sreče, le v zmagi nad sebičnostjo in nad krutostjo. — Predsednik Miklas je poudaril don Boskovo socialno delavnost: »Danes vsi vidijo, da se more družba obnoviti le, ako se zajame ves človek, z vsemi njegovimi interesi in z vso njegovo dušo. Tudi vlade se morajo zavedati te nujnosti. Postavе same ne zadoščajo; duha je treba. Le pokristjanjen svet bo deležen miru in stalne sreče. Edina srečna politika je don Bo-

je odvrnil služabnik. — Gospod grof je pri njej in jo tolaži.

Medtem je prišla do vrat Helena. Objokane oči je dvignila h kaplanu in je hvaležno zašepetala:

— Prečastiti, tega vam ne bomo nikdar pozabili! ... Sedaj pa le hitro! Vse je pripravljeno.

Kaplan je odbrzel v svojo sobico in se je preoblekel. Nato je odhitel v kapelo. Tam sta že čakala Helena in sluga s prižganimi svečami v rokah. Kaplan je vzel iz tabernaklja Najsvetejše in mala procesija se je nato podala v bolničino sobo.

Ob bolniški postelji so klečali grof, teta Sidonija, Henrik in grofič Anton. Kaplan je položil sveto hostijo na mizo. Helena in služabnik sta odložila sveče in nato so vsi navzoči zapustili sobo. Kaplan in grofica sama. Bolnica se je spokorno spovedala. Ko so se grof in ostali vrnili v sobo, je ležala čisto mirno, z blaženim smehljajem na ustnicah. Po prejemu svetega obhajila se je blaženi sijaj še povečal in ko ji je duhovnik podelil sveto olje, je venomer šepetala:

jasno obrazložena v encikliki »Quadragesimo anno«.

9. Pozivamo katoliške založbe in katehete, da izdajajo in širijo tako socialno literaturo, ki je glede socialne vzgoje mladine pravilno usmerjena.

Kaj moramo znati iz katekizma?

Osma božja zapoved. — Ne pričaj po krivem!

Kakor druge zapovedi je tudi osma zapoved ne samo prepoved, marveč tudi zapoved.

Kaj zapoveduje Bog v osmi zapovedi?

V osmi zapovedi Bog zapoveduje, govoriti vselej resnico in varovati bližnjega dobro ime.

Nad vse so ljubili resnico prvi kristjani. Ko so bili preganjani in so se morali pred poganskimi oblastniki zagovarjati, bi na vprašanje, ali so kristjani lahko odgovorili, da niso in bili bi rešeni. Oni tega niso storili. Odločno so izjavili, da so kristjani. Raje so umrli, kakor pa da bi si z lažjo pomagali. Taki moramo biti tudi mi. Raje za resnico trpeti, kakor izreči kako laž!

Kako varujemo bližnjega dobro ime?

Bližnjega dobro ime varujemo tako, da o bližnjem radi dobro govorimo, o njegovih napakah pa samo iz važnega vzroka.

Srečala sta se dva prijatelja. Eden izmed njih je bil prejšnji večer na neki veliki pojedini. Prijatelj ga vpraša: »No, kako je bilo sinoči?« — »Eh, pusti!« — je ta odvrnil. — »Če ne bi ljudi obirali, bi bili lačni!«

Točno povedano. V naših družbah se mnogo govori o tistih, ki niso navzoči. Dobrega se govori malo, pač pa slabega. Na vrsto pridejo resnične napake, potem izmišljene pregrehe in nazadnje ne ostane na ubogem obrekovancu nič dobrega.

— Moj Jezus... usmiljenje!

Nazadnje ji je kaplan podelil apostolski blagoslov. Takoj potem je grofica zaželela, da bi videla Olgo. Navzoči so jo potolažili z zagotovilom, da bo kmalu prišla. Nato je grofica blagoslovila otroke. Henriku se je ljubeznivo nasmehnila. Na robu postelje je sedel mož. Bolnica se je dvignila, krčevito se ga je oklenila in ga je gorko poljubila. Nato je omahnila nazaj na blazino.

Napočili so zadnji trenutki. Bolnica je bolestno zaječala. Oči so zgubile sijaj. Dihanje je postalo vedno slabše. Ustnice so se parkrat premaknile in zašepetale: »Jezus, moj Jezus!« Prsi so se še enkrat dvignile in nato je srce nehalo utripati.

Zunaj je zardelo nebo, ptice so zapele jutranjo pesem, a grofičino življenje je ugasnilo.

Navzoče je objela nema bol. Kakor otrpli so strmeli nekaj trenutkov v grofičin voščeni obraz. Prvi se je zganil kaplan. Vzel je v roko vejico in je z blagoslovljeno vodo pokropil mrliča. Isto so storili za njim ostali.

skova »politika« očenaša«. — Nadalje se je v cerkvi sv. Štefana zbrala nedorasla mladina in prelat Mörzinger ji je govoril o zaščitniku don Bosku. Papežev nuncij je podelil blagoslov.

Don Bosko ima v Avstriji in na Nemškem 26 zavodov s 721 salezijanci. Sestre Marije Pomočnice imajo 9 zavodov. Na jesen pridejo salezijanci tudi v Celovec.

— —

Razstava katoliškega tiska.

Mnogo katoliških novinarjev iz vseh krajev sveta so o priliki pri svojih božjih poteh v

Pregovor pravi: »O mrtvih nič, če ne dobrega!« Zapomni si to tudi z ozirom na žive. **Če o bližnjem ne moreš povedati nič dobrega, molči o njem!** Ako pa drugi slabo govorijo o njem, ga zagovarjaj s tem, da naštevaš njegove dobre lastnosti!

Kakor smo dolžni varovati bližnjega dobro ime, tako smo dolžni skrbeti tudi za svoje dobro ime.

Kako skrbimo za dobro ime?

Za dobro ime skrbimo tako, da živimo pošteno in se varujemo vsega, zaradi česar bi nas mogel kdo slabo soditi.

*

Sveti očetje, cerkveni učenjaki so mnenja, da če ljudje z jezikom ne bi grešili, bi bilo na svetu najmanj za eno tretjino manj grehov.

Niti ne govori o bližnjem slabega, niti ne poslušaj o njem slabih govoric. Tako se boš obvaroval greha in si boš zasigural dobro ime.

O z n a n i l a

MARIBOR:

Stolna župnija.

Oznanilo:

V nedeljo, dne 22. julija proslavi stolna župnija spomin sv. Vincenca Pavlanskega, zato bo ob 6. uri pridiga, ob pol 7. uri pa blagoslovna sv. maša s skupnim sv. obhajilom članov stolne Vincencijeve konference, popoldne po večernicah pa darovanje okrog oltarja za reveže stolne župnije.

Ljudsko gibanje:

Krščenih je bilo zadnji teden 18 novorenjev, in sicer: Marjeta Trantura, Milena Pož, Vladislav Gaiser, Viktorija

Rim v lanskem »Svetem letu« izrazili, da bi se v kratkem organizirala v Rimu razstava celokupnega katoliškega tiska. Ta želja je učinkovala na direkcijo vatikanskega dnevnika »Osservatore Romano«, da je odločila prirediti to razstavo leta 1936., o priliki 75letnice ustanovitve svojega lista. Sveti Oče ni samo odobril to podjetnost, temveč je dal organizatorjem na razpolago svojo vilo Castel Gandolfo.

Predsednik pripravljalnega odbora za to razstavo je ravnatelj »Osservatore Romana« Comte Dalla Torre.

Ko je bila prva bol premagana, so se začeli posvetovati o nadaljnjih korakih. Predvsem so sklenili, da se mora kaplan Ziegler istega večera vrniti h škofu, ker bi bilo bivanje v gradu zanj nevarno. Pogrebne obrede bo opravil župnik iz Hertensteina.

Ziegler se je udal. Odšel pa vendar ni. Doznal je, da sta otroka vdove Wilding bolna na tifusu in da je Anica že v zadnjih vzdihih. Nekaj ljudi je že umrlo, nekaj pa jih je bilo bolnih. Kaplan je pozabil na nevarnost. Šlo je za njegove vernike.

Grem v mesto — je odločno dejal — četudi me bodo aretirali.

Oblekel je gozdarsko obleko, iz tabernaklja je vzel sedem svetih hostij in se je podal po stranski stezi proti mestu. Brez vsake neprilike je prišel do vdovine hiše. Trgovina je bila zaprta. Na vratih je visela tablica z napisom: »Vstop prepovedan zaradi nalezljive bolezni.«

Kaplan je pozvonil. V oknu nad vrati se je prikazala glava z baržunasto čepico in zaslišalo se je vprašanje:

Ornik, Ana Neger, Jožef Rajšp, Helga Mülleret, Frančišek Kranjec, Avguštin Jaunik, Emil Valenko, Ana Pufič, Slavko Kapun, Marija Bertalanič, Marjeta Berlič, Ana Karnet, Henrik Kaloh, Marjeta Matjaž, Ana Čelofiga.

Poročila sta se: Alojzij Žužek, profesor, Velika Kikinda, in Angela Lečnik, strokovna učiteljica, Dr. Rosinova ulica št. 25. Bilo srečno!

Umrli so: Korent Franjo, davčni izterjevalec v p., Smetanova ul. št. 48, 66 let star; Weigert Adolfina, hči trgovca, Slovenska ul. št. 22, 28 let stara; Planinc Vinko, gostilničar, Dravska ulica 13, star 56 let. Naj počivajo v miru!

— —

Frančiškanska župnija.

Oznanilo:

Škapulirsko nedeljo je naročilo Apotsolstvo mož ob 6. sv. mašo z blagoslovom za blagopokojnega voditelja P. Pavla. Vabimo k polnoštevilni udeležbi. — Ob 10. slovesna služba božja za žive in rajne ude škapulirske bratovščine.

Popoldne po večernicah seja Katol. akcije v pevski sobi. Volitev novega tajnika.

V četrtek, na god sv. Ane, obhaja Marijina družba za matere pri peti sv. maši ob 6. svojo zavetnico in vzgledno mater. — V krčevinski kapeli na Aninem hribčku bo ob 6. sv. maša na dober namen Kolaričevih.

Ljudsko gibanje:

Krščena sta bila: Bach Valter in Herman Branko.

Poročila sta se Hajdinjak Jožef, absol. medicinec, in Cvetko Olga, zasebna uradnica iz Murske Sobote. Bilo srečno!

Umrla sta: Bregar Frančišek, delavec-kaznjenec, 35 let, v jetnišnici okrož. sodišča. — Vidmar Marija, soproga podpolkovnika, 44 let, Prešernova ul. 1. — Naj počivajo v miru!

Društva:

Društvo v Košakih. Vsled sklepa pri zadnji društveni seji se udeleže vsi člani katoliškega izobraževalnega društva v Košakih v nedeljo ob pol 8. uri zjutraj sv. maše za blagopokojnim ustanoviteljem in voditeljem č. P. Pavlom. Tudi člani drugih katoliških društev frančiškanske župnije so prijazno vabljeni.

— Kdo je?

Kaplan je polglasno izustil cerkovnikovo ime in cerkovnik, čigar glava se je videla v oknu, ga je takoj spoznal. V trenutku je hitel k vratom in jih je odprl.

— Hvala Bogu, gospod kaplan — je vzkliknil — da ste prišli. Anica vas rabi... Hudi časi so prišli. To je kazen božja za vse, kar počenja Bismarck...

— Pokličite gospo Wilding! — je prekinil starca kaplan.

Cerkovnik je potrkal na vrata sobe, ki sta v njej ležala bolna otroka. Vdova je prišla ven in čim je zagledala kaplana, je padla na kolena in je vzkliknila:

— Vi?... O, vi prinašate Zveličarja!?...

Kaplan jo je blagoslovil z Najsvetejšim in je šel v sobo. V enem kotu je ležal mali Henrik. Ovit je bil v mokre rjuhe. Krizo je že bil prestal. V drugem kotu je ležala Anica. Tudi ona je bila ovita. Lica so ji gorela od silne vročine. Ko sta pristopila kaplan in mati, je nekam plašno dvignila glavo.

Povabljeni so pri sodelovanju na razstavi sledeči:

1. Vsi katoliški dnevniki in tedniki, ki jih prizna katoliška oblast, 2. perijodične objave za versko vzgojo, apostolat, Katoliško akcijo in za misijonsko propagando, 3. znanstvene, literarne, umetniške in kulturne katoliške revije.

Posamezni izvodi časopisov in revij bodo sistematično razdeljeni po deželah, v katerih izhajajo, skupno s potrebnim tolmačenjem oziraje se na historijat in sedanje stanje publikacije. Razstavljeni bodo tudi najmodernejši

Poselska zveza ima svoj redni sestanek v nedeljo 22. julija ob pol petih popoldne v dvorani Zadružne gospodarske banke.

— —

Magdalenska župnija.

Oznanilo:

V nedeljo 22. t. m. je praznik sv. Magdalene. Ob 9. uri bo procesija, nato pridiga in slovesna sv. maša. Med sv. mašo darovanje. Marijina družba in Marijin vrtec se udeležita procesije z zastavama in svetinjicami.

Ljudsko gibanje:

Krščeni so bili: Rozalija Pust, Ljubomir Kaube, Sonja Godec, Janko Gupfleitner, August Pig in Franc Slaček.

Poročili so se: Leskovšek Maksimilijan, čevlj. pom., Ruška c. 45, in Vombek Jožefa, snovalka, Tezno, Ptujska c. 99; Pahor Just, sluga Nabavlj. zadruge, Beograjska ul. 24, in Hauptman Ana, zavijalka, Pobrežje, Gozdna ul. 65; Lorenčič Ludovik, tov. del., Delavska ulica 8, in Klep Ivana, tov. del., Delavska ul. 8; Zupan Jožef, tkalski mojster, Tezno, Ptujska c. 99, in Zelinšek Matilda, tov. del., Tezno, Ptujska c. 99.

Umrli so: Došler Alojz, delavec iz Kostrivnice, 44 let; Habjanič Anton, posestnik iz Rač, 67 let; Fleisinger Franc, sin viničarja, Košaki, 20 let; Jančič Janko, sinček železničarja, Delavska ul. 21; Derffel Jožef, nočni čuvaj, 30 let; Kolman Elizabeta, žena strugarja, 28 let. Naj počivajo v miru!

— —

CELJE:

Mestna župnija sv. Danijela.

Ljudsko gibanje:

Krščeni so bili: Požek Ivan, Kolar Jožef, Podgoršek Amalija, Bellé Živana, Jager Amalija, Kveder Cirila, Šterbenk Franc.

Poročeni so bili: Weiss Alojz, čevljar, in Jošt Terezija, služkinja, Celje. — Smole Alojzij, mesar, in Dečman Alojzija, natakarica, Vitanje. — Bilo srečno!

Umrli so: Žitnik Ivan, mornarski tehn. podpolkovnik v p. iz Poljčan, 58 let. — Freitag Marija, žena cink. delavca na Sp. Hudinji, 41 let. — Topolak Neža, vdova posestnica v Celju, 74 let. Naj v m. p.!

— —

instrumenti, ki se jih rabi ali v administraciji, redakciji, tisku ali propagandi tiska itd.

Nagrada najboljšemu katoliškemu časopisu.

Ugledni španjolski katolik Miguel Angual-Angela-Bas je zapustil veliko denarno vsoto, da se od nje vsako leto podeli nagrado onemu katoliškemu časopisu, ki bo imel največ zaslug za Cerkev, in sicer: z razširjanjem nauka Svetega Očeta in škofov, s poučevanjem vernikov na privrženost in poslušnost Sveti Stolici in cerkveni hijerarhiji, s pomaganjem propagande Katoliške akcije in končno posebno

— Leži mirno, ljubi otrok! — je ljubeznivo dejal kaplan. — Jaz sem tvoj katehet.

— Gospod katehet? — je zašepetala deklica. — O, potem lahko umrjem!...

— O, ne! Ne smeš umreti! — je odvrnila mati.

— Kakor bo božja volja — se je obrnil k vdovi kaplan. Nato se je vsedel na rob postelje. Vdova pa je pogrnila mizo ter je postavila nanjo križ in dve sveči. Anica je vse to mirno opazovala. Lica so ji žarela od tihe sreče. Materi in cerkovniku je dala z roko znak, naj odideta iz sobe. Na to je povedala kaplanu svoje male grehe. Po spovedi ji je on dejal:

— Sedaj si čista ko angel.

Mati se je s solzami v očeh vrnila v sobo. Anica se ji je nasmehnila in jo je tolažila.

— Mama ne jokaj... Če umrjem, bom angelček.

Kaplan je podelil mali bolnici sveto popotnico. Anicin obrazek je še nekaj časa žarel, potem pa je žar začel polagoma ginevati. Oči so se zaprle, usta stisnila in duša je zletela proti nebu...

Vozni red za Brezje

Danes objavljamo vozni red posebnega vlaka iz Maribora in iz Celja. V slučaju, da bi se še kaj izpremenilo, bomo obvestili pravočasno.

Prvi vlak v noči 29. jul.—30. jul. sprejema romarje na postajah Maribor do Sv. Jurija ob juž. žel. in odhaja iz postaj: Maribor 23.10, Hoče 23.21, Orehova vas-Slivnica 23.27, Rače-Fram 23.32, Pragersko 23,43, Slov. Bistrica 23.54, Poljčane 0.05, Ponikva 0.26, Grobelno 0.33, Sv. Jurij ob juž. žel. 0.39, Ljubljana 3.09, Otoče 4.30. — Ta vlak vozi romarje nazaj 31. julija, odhaja iz Otoč ob 9.27 in pride na postaje: Ljubljana 10.45, Sv. Jurij ob juž. žel. 13.16, Grobelno 13.22, Ponikva 13.30, Poljčane 13.51, Slov. Bistrica 14.01, Pragersko 14.10, Rače-Fram 14.21, Orehova vas-Slivnica 14.26, Hoče 14.32, Maribor 14.43.

Drugi vlak sprejema romarje na postajah Celje do Trbovlje in odhaja ponoči dne 30. julija iz postaj: Celje 0.12, Laško 0.25, Rimske toplice 0.35, Zidani most 0.50, Hrastnik 1.04, Trbovlje 1.22, Ljubljana 2.55, Otoče 4.00. — Ta vlak se vrača dne 31. julija iz Otoč ob 9.08 in privozi na postaje: Ljubljana 10.20, Trbovlje 11.39, Hrastnik 11.48, Zidani most 12.01, Rimske toplice 12.17, Laško 12.28, Celje 12.42.

Predvsem opozarjamo, da potom župnih uradov dobavljene legitimacije veljajo le od postaje, kjer vstopite v **posebni vlak.** S stranskih prog do postaje, kjer vstopite v posebni vlak, kupite sami vozne karte za tja in nazaj. Vožnje ne bo mogoče prekiniti, v Ljubljani bo mogoče kaj opraviti, kdor bo hotel, v ostalem pa se bo treba voziti tja in nazaj le s posebnim vlakom!

Glejte, da ne pozabite legitimacije doma — to je za vas vozna karta! Brez legitimacije ne sme nihče v vlak, sicer plača dvojno ceno! Ako bi kdo ne mogel iti, pa je plačal, mora odjaviti pravočasno, vsaj do 26. julija mora odbor imeti odjavo. Za vse prijavljene bo dovolj prostora sedežev, torej vstopajte mirno v vlak in ubogajte reditelje. Upamo, da bo lepo vreme, pripravljeni pa bodimo na vse!

Pripravljalni odbor.

27.

V salonu z mehagonijevim pohištvom se je spet kraljeval prah. Med gospo Terezijo in Jozefino pa je nastala prava jeza.

— Jozefina, če ne boš ubogala, te odpustim iz službe! — je udarila gospa z nogo ob tla.

Služkinja je udarila z roko po mizi in je srdito dejala:

— Vsega tega je Bismarck kriv!

— Kako Bismarck? — je začudeno vprašala gospa.

— Kako! Kako! — je stresala svojo nevoljo Jozefina. — Tako: Če ne bi bilo Bismarcka, ne bi bilo preganjanja katoličanov in če ne bi bilo preganjanja, gospodu Francu ne bi bilo treba bežati in če njemu ne bi bilo treba bežati, se mu tudi skrivati ne bi bilo treba in če se mu ne bi bilo treba skrivati, ga vi ne bi šli iskat in če ga vi ne bi šli iskat, med nama ne bi bilo jeze . . .

Gospa se je nehoté zasmejala Jozefininemu modrovanju.

Dalje sledi.

z delovanjem na verskem oblikovanju katolikov.

Vrednost nagrade, ki se bo razdelila vsako leto začenši od dne katoliškega tiska tega leta, znaša 30.000 pesetov ali v naši valuti skoraj 200.000 dinarjev.

Kronika naših župnij

Marija Snežna. Župnik Feliks Vršič. Število duš 2962. Cerkev je bila postavljena l. 1791. — Za poživljanje duhovnega življenja skrbijo bratovščine in družbe. — KA je upeljana.

Župnija: »Sv. Trojica v Slov. goricah«. Župnijska, samostanska in romarska cerkev sv. Trojice stoji na 282 m visokem griču in ponosno gleda na okoli nje stoječe sosedne župnijske cerkve sv. Lenarta, sv. Ruperta, sv. Bolfenka, sv. Andraža, sv. Antona, sv. Benedikta, sv. Ane in sv. Jurja. Stoji, kakor kraljica maja v središču raja Slovenskih goric. Sto in sto tisoči pobožnih romarjev je v teku časa našlo v tej cerkvi tolažbo in dušni mir. Premnogi so zadobili tudi pomoč v telesnih potrebah. Na tisoče izletnikov od blizu in daleč je prihitelo že semkaj, katere je pogled na prekrasno panoramo, ki se vidi s tega gričká, naravnost očaral. — Prvotno, leta 1631. je bila na tem prostoru postavljena mala lesena cerkvica na čast sv. Duhu. Ker so pa okoličani, kakor trdi ustno izročilo, videli vsaki večer na tem prostoru v zraku tri skrivnostne luči, so začeli zidati l. 1636. do 1643. sedanjo cerkev s tremi mogočnimi zvoniki in jo posvetili presv. Trojici. Cerkev je dolga 42 m, široka 16 m, visoka v prezbiteriju 12.50 m, v ladiji 14.50 m. Ima 9 oltarjev, katere krasi nič manj kot 25 kipov in 74 angeljev. Cerkev je bila prvotno samo pobeljena. Šele l. 1883. jo je umetno poslikal slikar Jakob Brollo, doma iz Gemone v Furlaniji. V prezbiteriju na stropu predstavlja skupina 9 angeljev devet angelskih zborov, v ladiji pa je naslikanih 14 svetnikov pomočnikov v sili. Na obokih dveh stranskih korov ali galerij v ladiji so slike 12. apostolov. Vse slike so slikane na presni omet ali »al fresco«. Kinč cerkve so kipi na stenah. V prezbiteriju kip Srca Jez. in Marijinega, kip sv. Jožefa in sv. Ane. V ladiji pa 4 pozlačeni kipi štirih latinskih cerkvenih očetov v naravni velikosti. Včtric zadnjih dveh stranskih oltarjev sta dva navidezna oltarja obrjena proti velikemu oltarju. V enem, na moški strani je shranjena blagoslovljena voda, nad oltarno mizo pa stoji nadnaravno velik kip sv. Frančiška Ks. V drugem, na ženski strani pa je shranjena krstna voda in sv. olje. Ta oltar je krstni oltar, ker se tudi pri njem krščuje. Nad mizo pa je zopet velik kip sv. Patricija, katerega verniki zelo častijo in mu priporočajo svojo živino. V zahvalo pa mu prinašajo za god 17. marca svinjsko meso in klobase. Omenim še kip dobrega Pastirja, ki je pod pevskim korom pri glavnih vratih. Ne toliko zaradi kipa samega in ovčic, ki so okrog njega, ampak zaradi črnega hudiča, ki stoji za kipom. Pripoveduje se, da so se pred časom trojiški fantje najraje zbirali pod korom za glavnimi vrati in se tam tudi nerodno obnašali. Vse prošnje in opominjevanja tedanjega dušnega pastirja niso nič izdala. Tedaj je postavil dušni pastir kip črnega peklenščeka za vrata v njihovo družbo. Od takrat ni ostajal noben fant več za vrati. Sedaj bi bilo dobro še enega tacega postaviti k stranskim vratom na moški strani —!

Zunanjost cerkve je bila zadnja leta še v zelo slabem stanju. V 40. letih, odkar je bila prenovljena, je bila vsled viharjev, dežja in vetra zlasti na pročelju, zvonikih in na stenah proti severu zelo poškodovana, razpokana in počrnjena. Lansko leto pa, za birmo, jo je z naprošenimi milodari dal temeljito, od vrha do tal popraviti in popolnoma prenoviti sedanji g. župnik p. Ernest Jenko s pomočjo cerkv. konkur. odbora pod vodstvom g. Konrada Goloba.

Cerkev sv. Trojice je bila prvotno le podružnica župnije sv. Lenarta, katero so oskrbovali svetni duhovniki do leta 1663. Leta 1786. pa je postala samostojna župna cerkev, katero so oskrbovali od l. 1663. do 1809. redovniki Avguštinci. Zidali so si samostan zraven cerkve, kakoršen je še danes. Toda, komaj so dosegli ti redovniki vrhunec svojega delovanja na tem milostnem kraju, že so se morali vsled prostomiselnih nazorov tistega časa in krščanski veri sovražnih postav

tedanje svetne oblasti umakniti in zapustiti trojiški samostan. Od 1. 1811. do 1854. so oskrbovali župnijo zopet svetni duhovniki.

Da bi se božja pot pri Sv. Trojici zopet poživila, je sekovski knezoškof g. Otokar Marija, dne 23. julija 1. 1854. izročil cerkev in župnijo spet redovnikom, in sicer sinovom sv. Frančiška Asis., t. j. frančiškanom, kateri jo še danes oskrbujejo. Ravno letos 23. julija poteče 80 let, ko so trojiški farani z nepopisnim veseljem in vso mogočo častjo, kakor poroča kronika, z zvonenjem, z godbo in celodnevnim streljanjem sprejeli nove dušne pastirje. Prvi župnik je bil p. Bruno Jesih. Sedaj šteje župnija 1811 duš po zadnjem ljudskem štetju.

Imela je župnija do zadnjega časa šest občin: Sv. Trojica, trg od leta 1870., Senarska, Verjane, Osek, Spodnji Porčič in Zg. Porčič. Pri združitvi malih občin v velike občine 1. 1933. pa so potisnili trg Sv. Trojico in Sp. Porčič iz trojiške župnije v lenarško župnijo, Senarsko, Verjane, Osek in Zg. Porčič pa združili z benediško župnijo. Občina Senarska ima sicer sedež v trojiški župniji, občanov pa ima več v benediški župniji. Farani trojiške župnije so z malo izjemo verni, darežljivi in svojim dušnim pastirjem zelo postrežljivi. Ne samo k dopoldanski, ampak tudi k popoldanski službi božji zelo mnogoštevilno prihajajo. Vabijo jih trije zvonovi, navdušujejo jih domači cerkveni moški in ženski, močni pevski zbori, katere vodi in vedno bolj spopolnuje mladi organist, domačin g. Ernest Majhenič. Razun III. reda sv. Frančiška Al. (361.) se je 1. 1933. ustanovila Zveza Frančiškove mladine Križarji in sestrice sv. Klare (120) tretjeredniški naraščaj. Lepo uspeva apostolstvo mož in fantov (ustanovlj. 1. 1932., 135). Vsako prvo nedeljo skupno sv. obhajilo med slovesno sv. mašo, pri kateri poje moški zbor. Tudi Mar. družba za žene in matere (ustanovlj. 1. 1929., 126), za dekleta (179), za fante (30), Mar. Vrtec (189) se lepo razvija. Poročenih je bilo 1. 1933. 26 parov, krščenih 48, birmanih 254, umrlo jih je izvenredno veliko 63. Sv. obhajil 43.300.

Komur to kronično poročilo ugaja, naj pride peš ali pa se naj pripelje z avtobusom, z radgonskim ali lenarškim do Sv. Trojice, pa se bo sam prepričal, da je kakor Marija kraljica maja, cerkev sv. Trojice in njena župnija v resnici središče in kraljica raja Slovenskih goric.

Za našo deco

Kje je mačka?...

Služkinja Mara bi morala kupiti maslo. Denar pa je porabila za drugo. Vrnila se je domov in je začela kuhati. Hipoma pa je pustila delo in je začela kričati: »O, grda mačka! Vse maslo je požrla!« Pograbila je metlo in se je pognala za mačko.

Gospodinja je slišala kričanje in je prihitela v kuhinjo.

— Kaj se je zgodilo?

— Mačka je pojedla vse maslo, ki sem ga prinesla.

— Vsega je pojedla?

— Da!

— Koliko ga je bilo?

— En kilogram!

— Grozno! Ta mala živalca bi toliko pojedla!...

Tudi ona se je pognala za mačko. Čez nekaj časa je bila mačka ujeta.

— Tako! Sedaj pa na tehtnico z njo! — je dejala gospodinja. — Kaj? En kilogram? To je maslo. Kje pa je mačka?

Resno je pogledala služkinjo. Ta je zardela in povesila glavo.

Hja, laž ima kratke noge!...

Katoliški pojavi

Spokorna procesija za može. — Kakor lani, je šla tudi letos v noči na tiho nedeljo (nedelja trpljenja Gospodovega) ogromna spo-

korna procesija mož skozi ulice nemškega mesta Aachen. O polnoči je bila zanje služba božja s skupnim sv. obhajilom v petih cerkvah. Vseh udeležencev je bilo nad 10.000 iz vseh stanov in poklicev. — Aachensko ženstvo je imelo svojo sveto uro kot spokorno pobožnost že dne 1. marca.

12.000 Ircev na romanju. Za letošnjo Velikonoč je došlo nič manj ko 12.000 irskih katoličanov na zaključek svetega leta v Rim. Z njimi je bil duhovni voditelj g. kardinal Mac Rory in Mr. Cosgrave, bivši predsednik irske države. S parniki so se pripeljali v pristanišče Civitavecchia, od koder so jih vsak dan posebni vlaki vozili v Rim, zvečer pa zopet na ladje, kjer so lahko prenočevali. Na god sv. Patrika je bila velika avdienca pri sv. očetu.

Društvo katoliških zdravnikov na Poljskem. Poljski katoliki so že dalje časa opažali, da jim pri vseh obstoječih katoliških organizacijah manjka samo še društvo katoliških zdravnikov. Sedaj je tudi to rešeno. Osnovano je »Društvo katoliških poljskih zdravnikov«, v katero je pristopilo veliko število varšavskih zdravnikov. Cerkvene in državne oblasti so odobrile že koncem lanskega leta njihova pravila. Osnovanje tega društva katoliških zdravnikov v Poljski je velike važnosti za katolištvo na Poljskem. Njih namen je reševanje socijalnih problemov iz strogo katoliškega stališča, dalje propagiranje katoliških načel, posebno na področju medicine. V to svrho se bodo sklicale skupščine in konference, otvarjale se bodo knjižnice, ustanovila se bo anketa, da se bo našel najboljši način, kako se bo sodelovalo z drugimi katoliškimi društvi.

Za versko svobodo v Mehiki. — »Narodna stranka« je v svoj program sprejela tudi točko: boj za versko svobodo. Voditelj stranke je to na ta-le način utemeljil: »Postave zoper vero in Cerkev je v Mehiki izsilil Calles. Vse so narekovane od znanega sovraštva, ki preveva Callesa proti veri in proti duhovnikom. Mehikanci vemo, da v naši deželi nikdar ni bilo drugega stvarnega razloga za boj proti Cerkvi. Smo samo za to omejitev, da dela duhovščina propagando le za vero, ki ji pripada. Toda dodaj se je vedno striktno le tega držala. Zato ji je treba priznati popolno versko svobodo.«

Razna obvestila.

Krščanska ženska zveza vljudno opozarja vse člane in članice, da se vrši v nedeljo, dne 22. julija procesija pri sv. Magdaleni, katere se zveza udeleži. Vljudno so vabljeni vsi člani in vse članice, da se iste udeležijo v prav obilnem številu in z društvenimi znaki. Odbor.

V Domu pri sv. Jožefu nad Celjem bodo tridnevne duhovne vaje. Začetek vsakokrat ob 6. zvečer prvega imenovanega dne; konec vsakokrat ob 6. zjutraj zadnjega imenovanega dne. — V juliju: za gospodinje v župniščih od pondeljka 23. do 27. — V avgustu: za dekleta od sobote 4. do 8., in od sobote 18. do 22. — V septembru: za fante od četrtka 6. do 10., za dekleta od sobote 22. do 26. Vzdrževalnina za ves čas 75 Din. Če hoče imeti kaka župnija svoj tečaj, naj pravočasno piše na naslov: Dom duhovnih vaj pri sv. Jožefu nad Celjem.

—

Svetnica kmetske grude sv. Bernardka. Lepa knjiga, 32 slik na posebnem umetniškem papirju. Cena knjigi 24 D broširana in 34 Din vezana. Naročila sprejema Tiskarna sv. Cirila, Maribor.

Mrliškim oglednikom! Ker želimo razprodati dosedanjo zalogo tiskovin za mrliške oglednike, dajemo vsem 30 odstotkov popusta, dokler traja zaloga. — Tiskarna sv. Cirila v Mariboru.

„Karitas“ naš prijatelj.

Marsikateri prijatelj je tak, da v stiski zapusti svojega tovariša. Seveda taki prijatelji niso pravi. »Karitas« pa je naš pravi prijatelj. Ona pokaže svoje prijateljstvo ravno v stiski bližnjega. Ena največjih stisk za človeka je ta, če je smrtni slučaj v družini. Takrat je treba odpreti denarnico in šteti denar. Marsikdo ga nima. Tu pride na pomoč »Karitas«. Ona izplača po smrti zavarovanca zavarovano vsoto in s tem nudi svojcem umrlega denar za kritje pogrebnih stroškov... Ste že zavarovani pri »Karitas«? Ako niste, zavarujte se takoj! S tem rešite sebe in svoje domače velike skrbi. Pri »Karitas« se lahko zavaruje vsak, ki je zdrav. Pri vstopu plača samo 10 Din. Mesečno pa plačuje toliko, kakor sam hoče: od 5 Din naprej do 75 Din. Kolikor pač dopuščajo premoženjske razmere. Starši, zavarujte se, da rešite svoje otroke skrbi! Otroci, zavarujte svoje starše, če se sami ne morejo! S tem bote delali v svojo korist... Kdor želi biti zastopnik se naj javi pri vodstvu »Karitas« v Mariboru, Orožnova ul. 8, vsi pa, ki se želijo zavarovati, se lahko javijo pri vodstvu, na uredništvu Novin v Črensovcih, pri Mataj Francu, tajniku Kmečke posojilnice v Murski Soboti, pri domačih dušnih pastirjih in pri zastopnikih.

Koledar od 22. do 28. julija.

22. julij, 9. pobinkoštna nedelja: Magdalena. — 23. julij, pondeljek: Apolinar mučenec. — 24. julija, torek: Kristina devica muč. — 25. julija, sreda: Jakob apostol. — 26. julija, četrtek: Ana, mati M. D. — 27. julija, petek: Pantaleon mučenik. — 28. julija, sobota: Viktor I. pap. muč.

Glavni mesečni namen za julij, blagoslovljen po sv. očetu: Zgledna ljubezen do bližnjega. — 22. julij, nedelja: Spreobrnjenje velikih grešnikov. — 23. julij, pondeljek: Duhovniki in njih dela. — 24. julij, torek: Javna dostojnost in sramežljivost. — 25. julij, sreda: Naši možje in fantje. — 26. julij, četrtek: Svete matere in otroci. — 27. julij, petek: Naši misijonarji in naraščaj. — 28. julij, sobota: Pogosto sv. obhajilo.

Tiskar: Tiskarna sv. Cirila v Mariboru, predstavnik Albin Hrovatin v Mariboru. Urednik: Franc Kolenc, korni vikar v Mariboru. — Izdajatelj: Mariborske župnije, predstavnik Franc Kolenc, korni vikar v Mariboru.

Poštnina plačana v gotovini. Posamezna številka stane 1 Din.
Leto 6. Štev. 30.

NEDELJA

Izhaja vsak petek.
Cena:
Celoletno 24 Din, polletno 12 Din, mesečno 2 Din. Inozem. 48 Din.

Tednik za versko življenje

Maribor, 29. julija 1934.

Uredništvo: MARIBOR, Stolno župnišče.
Uprava: Maribor Koroška cesta 5.
Ček. rač. 15237.

Jezus — vzgled ponižnosti.

Nedelja ponižnega srca

1. Nedeljska božja beseda.

Evangelij:

Luk. 18, 9—14.

Povedal pa je tudi nekaterim, ki so zaupali sami vase, da so pravični, in so druge zaničevali, to priliko: »Dva človeka sta šla v tempelj molit, eden farizej in drugi cestninar. Farizej se je ustopil in je sam pri sebi tako molil: ‚Bog, zahvalim te, da nisem kakor drugi ljudje: roparji, krivičniki, prešuštniki, ali tudi kakor ta cestninar; postim se dvakrat v tednu, desetino dajem od vsega, kar pridobivam.' Cestninar pa je od daleč stal in še oči ni hotel povzdigniti proti nebu, ampak se je trkal na prsi in govoril: ‚Bog, bodi milostljiv meni grešniku!' Povem vam: Ta je šel opravičen na svoj dom, oni pa ne; zakaj vsak, kdor se povišuje, bo ponižan, in kdor se ponižuje, bo povišan.«

— —

»Kdor se ponižuje, bo povišan.«

(Lk: 18, 14)

Prevzetna duša je kakor razglašena struna, včasih poje previsoko, včasih prenizko, samo prav in primerno ne poje nikoli. Prevzeten človek se včasih povišuje, včasih namenoma ponižuje, ker tudi v tem išče svoje povišanje. Prevzetnost je začetek vseh pregreh; za prevzetnežem gre prekletstvo in poguba. Prevzetnost je kakor jeza neke vrste blaznost, pa dočim je jeza le trenutno, je prevzetnost neko stalno neumno stanje. Manj ima človek razuma, manj spozna to svoje pomanjkanje. »Ne dovoli, da bi gospodovala prevzetnost v tvoji misli ali besedi!« naroča stari Tobija svojemu sinu. (Tob: 4, 14) V ponižnosti pa je velika moč. Kdor služi le Bogu, ne hlapčuje nikomur; kdor se boji Boga, se ne boji človeka, tudi ne sebe in ne svojih slabosti. Ponižnost je znamenje globoke srčne izobrazbe. Pravi misleci in modrijani so le ponižni duhovi. Ako si poln napak in slabosti, zmanjšaj jih s svojo ponižnostjo in popravi jih z dobro voljo! Ponižnost ni naposled nič drugega kakor priznanje in spoznanje svojih slabosti. »Le kdor se samemu sebe majhen zdi, bo mogel doseči velike reči«, se glasi Slomšekova beseda. Pot k svetosti drži preko skromne brvice, ki je ponižnost. Ni mogoče, da bi bil ponižen človek zavržen in pogubljen. Ponižnega človeka imajo radi tudi ljudje. Komu je ljub prevzetni farizej, kdo se ne bi rad vračal domov s ponižnim cestninarjem? Krščanski misleci so tega mnenja, da Bog zavoljo tega ne prepreči tu in tam greha, da se človek v svesti svoje krivde pred Njim poniža in tako doseže milost, opročenje in povišanje. Prava ponižnost se boji tudi slehernega videza ponižnosti; pristna ponižnost se ne poslužuje ponižnostnih besed. Ponižnost ne želi skriti le vse druge kreposti, marveč se hoče pred vsemi skriti tudi sama. Ponižnost je zares krščanska čednost, Grki in Rimljani niso imeli zanje nobenega smisla, niti izraza. Ponižno krščanstvo je ostalo do danes in bo ostalo do konca dni; prevzetni Grki in Rimljani so okameneli v mrtvi zgodovini. Ponižne podpira, varuje, osrčuje in tolaži Bog; zakaj k njim se obrne prej ali slej, da jih poviša. Ni to tvoje, kar imaš, tudi ni toliko tvoje

Razlaga naslovne slike.

Evangelij današnje nedelje nam slika pravo ponižnost v priliki o farizeju in cestninarju. Najlepši vzgled ponižnosti nam je podal Jezus pri zadnji večerji, ko je umival svojim apostolom noge, kar nam predstavlja naslovna slika.

to, kar delaš; tvoje je to in le to, kar si v svojem srcu. Kar si v srcu, v dobrem srcu, si le po Bogu. Torej...

— —

2. Nedeljska molitev.

Ta je šel opravičen na svoj dom, oni pa ne; zakaj vsak, kdor se povišuje, bo ponižan, in kdor se ponižuje bo povišan.

V. Naj se dviga, Gospod, moja molitev.

O. Kakor kadilo pred tvojim obličjem.

Molimo. O Bog, ki svojo vsemogočnost razodevaš najbolj z odpuščanjem in usmiljenjem: pomnoži nad nami svoje usmiljenje, da bomo hiteli za tvojimi obljubami in bomo deležni nebeških dobrot. Po Gospodu našem...

O. Amen.

— —

Krivičen in nedopusten je vsak šolski in vzgojni monopol, ki hoče družine fizično ali moralno prisiliti, da pošiljajo otroke v šole, ustanove ali organizacije proti zahtevam krščanske vesti in proti zakonitim željam družin. Naš Slomšek je rekel: »Če šola ni dobra, je bolje, da je ni!«

Nihče naj katoličanom ne očita nestrpnosti. Dobri katoličani najbolj spoštujejo versko enakopravnost svojih sodržavljanov drugih ver. Ali verska enakopravnost ni verska brezbrižnost. Versko strpljivost v smislu verske brezbrižnosti v šoli in v vsej vzgoji katoličani odklanjamo in jo po vesti moramo odklanjati.

*

Ljudje zahtevajo svobodo; nočejo, da bi jih kdo prisilil k dobremu. Toda oni dolžijo Boga zaradi posledic neomejene svobode, ki jim jo je dal.

Kdo je torej odgovoren za dejstvo, da je svet prenapolnjen z zlim? Ali je to krščanstvo, ali je to Kristus?

Kristus nikdar ni učil tega, kar se obsoja, kar se taji v krščanstvu. Če bi ljudje sledili Njegovim naukom, ne bi bilo razloga za upor sveta proti krščanski veri.

Pri pisatelju Wellsu najdemo zanimiv razgovor med ljudmi in Bogom. Ljudje se pritožujejo Bogu, da je življenje prepolno zla in trpljenja, vojn, izrastkov itd., da postaja neznosno. Bog pa nato ljudem odgovarja: »Če vam to ne ugaja, ne delajte tega!«

— —

Katoliška akcija

Kristusov čolnar.

Toda pogreba takega člana, ki je bil izključen, se društvo ne udeleži in ne izkaže »oficielnih« časti.

Ali je Cerkev nestrpna, ker zahteva katoliško vzgojo otrok, zlasti v mešanih zakonih? — Ne! Jasno je vsakomur, da ji ne more biti vseeno, ako količkaj drži na svoj nauk, da se otroci njenih članov vzgajajo v drugi veri, ker bi s tem priznala, da je tudi vsaka druga

Izvedba Katoliške akcije v Nemčiji.

Vedno bolj prihajajo najširši katoliški krogi do prepričanja, da je mogoče Katoliško akcijo izvesti le po jasnih smernicah, ki po tehtnem prevdarku prihajajo od hierarhije, ki je v tem vprašanju edina avtorizirana instanca. Zakaj do sedaj stvar ni šla naprej?

Prvič zato, ker je med večino nemških katoličanov tudi iz vodilnih krogov bilo zelo razširjeno mišljenje, da katoliške akcije v celotnem obsegu, kakor jo zahtevajo papeški dokumenti, pri nas v Nemčiji treba ni. Zopet drugi so se pa katoliške akcije enostavno — bali. To pa ne toliko radi obstoječih organizacij, ampak, ker so bili mišljenja — radi popolnega nepoznanja bistva katoliške akcije — da vključitev organizacij v cerkveno hierarhijo koncem koncev vodi katolicizem nazaj na tihi otok, na katerem bo

imel komaj še toliko prostora, da bo v vsej skromnosti komaj še borno vegetiral. Skratka: Katoliško akcijo so pojmovali kot klic: »Nazaj v zakristije!«

Druga ovira, na katero je Katoliška akcija naletela, so bila naša društva in številne organizacije. Le-te so si v teku desetletij pridobile jako dominantno stališče in ker so rasle v dobi neomejenih državljanskih svoboščin, mnoge tudi veliko samostojnost in nevezanost na vse plati. Danes vsi priznamo, da je bilo radi tega družabno življenje tudi v naših katoliških vrstah mnogokrat preveč razčlenjeno. Vendar pa so se voditelji organizacij ob nastopu Katoliške akcije pomišljali, da bi vodilno vlogo, ki so jo imeli, prepustili Katoliški akciji, ki ima pred seboj skupen interes vseh katoličanov. Tako je za Katoliško akcijo ostalo prav za prav zelo malo prostora. Kvečjemu se je kazala pripravljenost za neko delovno skupnost obstoječih organizacij. Kaj posebnega pa se ni napravilo. Katoliška akcija se je rabila le kot geslo za kake prireditve, ali kot nov naslov za staro stremljenje.

Pod silo razmer polagoma prihaja spoznanje. Odločilen je cilj Katoliške akcije, kakor je dovolj jasen iz izjav in dokumentov Svete stolice. Negativno pomenja ta cilj boj proti laicizmu. Pozitivno gledano je zato Katoliška akcija borba za širjenje božjega kraljestva in za priznanje krščanskih načel na vseh področjih javnega življenja. Pravila italijanske Katoliške akcije imajo izraženo to nalogo v prvem členu: »Katoliška akcija je strnitev organiziranih katoliških sil za ohranitev, širjenje, uveljavljenje in brambo katoliških načel v zasebnem življenju, v družini in človeški družbi.« Nek članek v »Osservatore Romano« je zato Katoliško akcijo kratko definiral sledeče: »Katoliška akcija je v družbi delujoča Cerkev.«

Iz namena Katoliške akcije pa je tudi razvidno, da lastno posvečenje in verska poglobitev ni poglavitni namen Katoliške akcije. Živo versko življenje je za člane Katoliške akcije seveda potrebno, je podlaga in dragocena pomoč, toda papež sam ostro loči Katoliško akcijo od organizacij, ki imajo za smoter lastno posvečenje, kakor so Marijanske kongregacije itd. Kajti Katoliška akcija pomenja več, pomenja apostolstvo, pomenja boj za božje kraljestvo na vseh področjih javnega življenja.

Važen poudarek pri Katoliški akciji je na sodelovanju laikov. Duhovne moči, ki so se v teku let poglobile pri pogostem prejemanju zakramentov, pri duhovnih vajah, liturgičnem živvera dobra. Potem bi Cerkev sama sebi izkopala grob. Saj ima pravico zahtevati od svojega člana, da izpolnjuje, kar ona uči, kakor ima vsako društvo pravico zahtevati od svojih članov, da njegova pravila spoštujejo in izpolnjujejo.

Ako torej vržemo pogled nazaj na vse dobrote in zasluge papeštva, smo zares lahko ponosni, da nas vodijo taki možje, ponosni, da smo člani in sinovi take Cerkve!

*

Naj bi te revne vrstice dvignile v očeh bralcev ugled svete Cerkve, skupne naše matere, vnele v ljubezni do skupnega očeta — papeža, ki je edini nezmotljivi naš vodnik skozi tmine življenja, edini brodar, čigar čoln nikdar ne utone! Naj gre k dobremu pastirju Jezusu Kristusu vsak dan iz naših src iskrena molitev tudi za brate, ki so se ločili, da se vrnejo k očetu in da bo res kmalu en hlev in en pastir! (Konec.)

— —

Karitas ima široko polje.

Nekega dne je sv. Oče papež prejel v posebno avdijenco zdravnike in bolniške strežnike, ki so v rimskih bolnicah prostovoljno darovali svojo kri težkim bolnikom. Ti ljubeznivi junaki imajo lasten savez. Sestavili so popis o svojem delovanju in ga izročili sv. Očetu, ki

je s toplimi besedami pohvalil njihovo junaštvo, človekoljubnost in požrtvovalnost napram ubogim bolnikom. Ta »Karitas« je hvalevreden, ker je nesebičen in ker bolniki sami nikdar ne zvedo, kdo so njihovi dobrotvori.

Obiski pri Neumann Tereziji. Vse čudežne pojave, ki so v zvezi z Neumann Terezijo, v Rimu z veliko pozornostjo opazujejo. Dosedaj je Terezijo obiskalo 178 škofov in več tisoč duhovnikov.

»Moli, koliko le moreš!« Neka francoska pesem pravi: »Če greš na vojsko, moli; če greš na morje, dvakrat moli; če pa se hočeš poročiti, moli, kolikor le moreš!«

ljenju, ne smejo ostati le pri skrbi za lastne duše, ampak se morajo z apostolskim delom preliti v družbo, za kar nudi Katoliška akcija najidealnejšo bazo. Treba pa je, da se vse to apostolsko delo laikov vrši pod vodstvom hierarhije. Treba je to že zaradi enotnosti in strnjenosti katoliških vrst. Dalje pa tudi radi tega, ker Katoliška akcija ni nič drugega, kakor nadaljevanje tistega dela, ki ga je Cerkev prevzela kot svojo poglavitno nalogo za naš čas. V tem smislu je Katoliška akcija udeležba laikov na hierarhičnem apostolatu.

Končno še besedo o organizaciji. Ponovno je že bilo povedano, da enotne oblike za organizacijo Katoliške akcije ni. Vzrok je v tem, da se mora delo Katoliške akcije tesno prilagoditi posebnim razmeram časov in krajev. Kljub temu, da ni mogoče predpisati šablone, pa je za uspešno delo vendarle potrebna organizacija. Nemški episkopat je pred kratkim zavrnil mnenje, kakor da bi Katoliška akcija mogla pogrešati organizirane oblike. Kakor vsaka socialna tvorba, zahteva tudi Katoliška akcija organizacijo. Katoliška akcija torej pravilno pojmovana ne pomenja utesnitve, ampak mnogo obetajoč razmah katoliškega življenja.

Dr. W.

Podpirajte Katoliško akcijo!

Kapucini v misijonih. Agencija Fides je zbrala pri vodstvu kapucinskega reda sledeče podatke o njih misij. delovanju. Kapucini, ki so bili ustanovljeni leta 1525., so že 26 let pozneje šli v misijone. Papež Julij III. je leta 1551. poslal dva kapucina v Carigrad. Za tem je p. Ignacij iz Arpina ustanovil pet redovnih naselbin na otoku Kreti, l. 1581. pa je generalni kapitelj sklenil, da se bo red posvetil tudi spreobračanju poganov. Začeli so ustanavljati cvetoče misijone po vsem svetu. Danes imajo 32 cerkvenih okrožij (škofij itd.), ki

Kakor hrasti v viharju...

(Za vero očetov.)

Po Strachwitzu priredil Kolenc Fr.

Dalje.

— Imaš prav — je naposled odvrnila — toda jaz se bom vzlic temu podala na pot. Srce mi že dva dni ne da miru. Nenehoma mi govori, da je Franc spet v nevarnosti. In radi tega moram na pot. Ali boš torej ubogala in me pustiš mirno na pot?

— Včeraj ste vendar čitali v časopisih, da v Heiligenbergu divja tifus.

— Nič za to! Ne bojim se smrti, ko me Franc potrebuje.

— Toda on je prek meje!

— Da! Bil je prek meje... Moje materinsko srce mi pravi, da je zdaj spet v Heiligenbergu. Hočeš mi torej pomagati, ali ne?

Jozefina je zaihtela.

— Če ni drugače, naj bo v imenu božjem — je vzdihnila.

Iz življenja za življenje

»RESNICA VAS BO OSVOBODILA.«

(Jan 8, 32.)

Prečitajte in dajte čitati tudi svojim sosedom, znancem, prijateljem itd.!

— —

Dalje.

4. Starokatoliška cerkev uči:

Nobena krščanska cerkev ni edino zveličavna cerkev, namreč so vse krščanske cerkve le deli prave cerkve Jezusa Kristusa.

Katoliška Cerkev odgovarja:

Kristus govori le o eni Cerkvi, rekoč: »Ti si Peter (Skala) in na to skalo bom sezidal svojo Cerkev in peklenska vrata je ne bodo premagala.« (Mt. 16, 18.) Kristus je torej sezidal le eno Cerkev in ne več cerkva in tudi ne več delov ene cerkve. Kristusova Cerkev se spozna po tem, ker je sezidana na skalo, to je na Petra in je torej v edinstvu s Petrom in njegovimi nasledniki, to se pravi, priznava Petra in njegove naslednike, rimske papeže, za svoje vidne poglavarje. Tega znamenja prave Kristusove Cerkve nima ne pravoslavna, ne protestantovska, ne anglikanska in ne starokatoliška Cerkev. Kristus sam pravi: »Kdor pa Cerkve ne posluša, naj ti bo kakor pogan in cestninar.« (Mt. 18, 17.)

Mora pa se zveličati kdor brez lastne krivde ni član katoliške Cerkve, kajti nevednost in nemožnost opravičujeta od vstopa v katoliško Cerkev.

Kdor radovoljno odpade od katoliške Cerkve, ne more biti zveličan.

Kdor ve, kje je prava Cerkev, a ostane zunaj nje, ne more biti zveličan.

Kdor dvomi je-li v pravi Cerkvi, mora iskati pravo Cerkev; ako iskanje zanemarja, greši.

5. Starokatoliška cerkev uči:

Zapovedi in odredbe Jezusa Kristusa in apostolov ostanejo v cerkvi nespremenjene, med tem ko se zapovedi in naredbe cerkve spreminjajo po duhu in zahtevah časa.

Pograbila je kovčeg, da bi ga nesla na postajo.

Gospa se je odpeljala. Vse je bilo kakor pred dvema mescema, samo potniki so bili drugi. Govorilo se je največ o preganjanju katoličanov in o atentatu na Bismarcka. Od tega dogodka je minulo že več tednov, toda protikatoliški listi so ga še sedaj pogrevali in so hujskali čitatelje na boj zoper katoličane. Gospa pogovorom ni posvečala pozornosti. Njene misli so bile pri sinu. Slutila je, da mu preti nevarnost.

V Heiligenbergu se je starka takoj podala k cerkovniku. Mož jo je spoštljivo pozdravil in ji je dejal:

— Gospa, vi ste edini človek na svetu, ki ga pustim pod svojo streho. Vi ste oseba, ki jo za gospodom kaplanom najbolj spoštujem. Prosim, vstopite!

Cerkovnikove nenavadne besede so starkino slutnjo o nesreči potrdile.

— Kaj je? Kaj se je zgodilo? — je vprašala nekam plašno.

Stari Jakob je peljal gospo v sobo. Tam ji je

---

so podrejeni Propagandi ali Vzhodni kongregaciji. V Evropi imajo tri vikariate, Kreto, Plovdiv in Sofijo, v Aziji 11, v Afriki 8, v Ameriki 7 in na oceanskih otokih 3. Poleg tega imajo še 16 okrožij, ki niso pod Propagando, a imajo značaj misijonskih pokrajin. V kapucinskih misijonih je med 63 milijoni katoličanov 942.017 katoliških kristjanov. Redovnih misijonarjev je 1308, in sicer 850 duhovnikov, 116 klerikov ter 342 bratov. Pomaga jim pri misijonskem delu še 52 duhovnikov iz drugih družb ter 46 domačinov. V njih misi-

Cerkvene zapovedi ne obvezujejo pod smrtnim grehom.

Katoliška Cerkev odgovarja:

Zapovedi in naredbe Cerkve je treba poslušati, ker je to zapovedal sam Jezus Kristus: »Kdor Cerkve ne posluša, naj ti bo kakor pogan in cestninar.« (Mt. 18, 17.) In ko je razpošiljal svoje učence, katerih namestniki in nasledniki so škofje in duhovniki, je rekel: »Kdor vas posluša, mene posluša, in kdor vas zaničuje, mene zaničuje, kdor pa mene zaničuje, zaničuje tistega, ki me je poslal.« (Lk. 10, 16.)

Cerkvene zapovedi so vsakemu znane. Znano pa je tudi, katere zapovedi so slabim katoličanom najbolj zoprne. In vprav teh zapovedi ni dala Cerkev, ampak Jezus Kristus sam. Cerkev je le določila, kdaj in kako se morajo spolnjevati.

Kdo je n. pr. ustanovil sv. mašo? Kristus sam pri zadnji večerji, ko je dejal: »To delajte v moj spomin.« (Lk. 22, 19.) Ali jo je ustanovil samo za duhovnike? Ne, za vse ljudi brez izjeme. Prvi kristjani so šli vsak dan k sv. maši in k obhajilu (Apd. 2, 42, 46). Ko so postajali kristjani mlačni, Cerkev ni dala nobene nove zapovedi, ampak je samo določila, kdaj je sv. maša obvezna za vsakega kristjana, namreč ob nedeljah in zapovedanih praznikih.

Kdo je ustanovil sv. spoved in sv. obhajilo? Kristus sam. Ustanovil je spoved, rekoč apostolom: »Prejmite sv. Duha; katerim grehe odpustite, so jim odpuščeni; katerim jih zadržite, so jim zadržani.« (Jan. 20, 23.) Ustanovil je tudi obhajilo pri zadnji večerji in zahteval, da ga sprejemamo rekoč: »Resnično, resnično, povem vam: Ako ne boste jedli mesa Sinu človekovega in pili njegove krvi, ne boste imeli življenja v sebi. Kdor jé mojе meso in pije mojo kri, ima večno življenje.« (Jan. 6, 54—54.) Prvi kristjani so hodili k spovedi in vsak dan so prejemali sv. obhajilo, kakor to pričajo Apostolska dela (2, 42, 46; 19, 18). Ko so postajali kristjani mlačni, Cerkev torej ni dala nobene nove zapovedi, ampak je samo določila, kdaj sta spoved in obhajilo obvezna pod smrtnim grehom za vsakega kristjana, namreč vsaj enkrat v letu o velikonočnem času.

Kdo je ustanovil post? Kristus sam, rekoč: »Če hoče kdo priti za menoj, naj se odpove samemu sebi, in vzame svoj

jonih je 37.279 tretjerednikov, 1863 katehistov, 1726 sester in še 296 drugih redovnih laikov. — Kapucinski red ima 936 domov z 12.707 redovniki, ki imajo obljube.

— —

Sonce in Cerkev nad narodi.

Konferenca katoliških škofov v Nemčiji v Fuldi je bila združena s pravo manifestacijo nemških katoličanov. V Fuldi se je zbralo 20 tisoč katoličanov iz vse Nemčije. Berlinski škof Bares je v svoji pridigi poudaril, da je duhovnikom dal svečeniško poslanstvo sam Kristus, torej ne Avgust.

ponudil stol. Ko se je starka vsedla, je začel govoriti:

— Gospa, dobro, da ste prišli. Jaz in moja stara več ne veva, kaj bi storila. Gospod kaplan je hudo bolan.

Kakor strela iz jasnega neba so zadele te besede materino srce.

— Bolan? Kje je? — je vzkliknila gospa prevzeta od groze.

— Pri nas, v drugi sobi — je odvrnil starec.

— Tu? Pri vas!... O, človek, povejte, kako je z njim? Še živ? Ali... ali...

Glas ji je odrekel. Iz oči so ji privrele solze.

— Gospa, ne strašite se — jo je tešil starec. — Gospod kaplan leži pri nas. Je bolan, a živ in upam, da ostane živ... Zbolel je na tifusu, ki divja v našem mestu...

— Na tifusu! — se je prijela starka za glavo.

— Da... na tifusu! — je prikimal Jakob.

— Koliko dni že leži?

— Danes je tretji dan.

Nato je Jakob začel pripovedovati o zadnjih dogodkih: o grofičini bolezni, o njeni želji, da bi ji gospod kaplan podelil sveto popotnico, o nje-

križ ter hodi za menoj.« (Mt. 16, 24.) Kristus sam se je postil 40 dni, zahteval je zatajevanje in premagovanje od vsakega, ki hoče biti njegov učenec ali učenka, torej Cerkev tudi s postno zapovedjo ni dala nobene nove zapovedi, ampak je samo določila, kdaj je zatajevanje, oziroma post, obvezen za vsakega kristjana brez izjeme. S tem je ona dala modre smernice proti negotovosti med preveč in med premalo, ki nujno nastane pri taki splošni zapovedi. Kdor pozna količkaj cerkveno zgodovino, prav dobro ve, da so se kristjani prejšnjih stoletij neprimerno strožje postili kakor mi.

Cerkvene zapovedi so torej obvezne pod smrtnim grehom ne samo zato, ker so pravzaprav itak božje zapovedi, ampak tudi zato, ker je Kristus sam rekel: »Kdor vas zaničuje, mene zaničuje; kdor pa mene zaničuje, zaničuje tistega, ki me je poslal.« (Lk. 10, 16.)

— —

TAKO JE V AMERIKI.

Ameriko smatra večina ljudi za deželo blagostanja in razkošja, pa ni vse zlato, kar se sveti. Gotovo bodo marsikoga zanimali resnični podatki o navadah, razmerah in življenju tukajšnjih Slovencev, kakor tudi drugih narodov.

Katoliške šole:

Vsaka župnija ima svojo šolo, kjer poučujejo sestre. Ljudje ustanavljajo te šole, ker se v drugih ljudskih šolah otroci vzgajajo brez Boga, brez verouka. Vzdrževanje teh šol in učiteljsto je breme faranov, ki morajo poleg tega plačevati še davke ljudskih šol.

Otroci »katoliških šol« vsako jutro skupno prisostvujejo daritvi sv. maše, kjer glasno molijo ali pojejo. Smehljaj na ustni ali solzo v oči bi Vam — čitatelji — privabilo to petje, oziroma izgovarjava teh otrok. Pripomniti moram, da sestre-učiteljice po večini niso Slovenke.

Zadnje čase poučujejo duhovniki slovenščino pri otrocih in sestrah, da bi tako bilo možno vpeljati slovenščino med redne učne predmete. Duhovniki poučujejo slovenščino, sestre pa verouk. V tem slučaju velja, da je v Ameriki svet narobe.

Cerkveni dohodki:

V Ameriki stane vzdrževanje župnij mnogo več, kakor v domovini. Glavni

---

govem prihodu, o grofičini smrti... Povedal je, kako je kaplan doznal, da v mestu divja tifus in sta obolela tudi otroka gospé Wilding in radi tega ni hotel pobegniti, marveč je začel izvrševati duhovniško službo: najprej je šel k Wildingovim in je Anici podelil svete zakramente, ki je nato umrla. Potem je spremidel vse druge bolnike. Na noč se je vrnil k Wildingovim, da bi še enkrat videl mrtvo Anico v beli obleki, ki je v njej bila pristopila k prvemu svetemu obhajilu. Ko je stal ob mrtvaškem odru, je hipoma prebledel, se stresel in zgrudil...

Jakob je za hip prenehal. Potegnil je z roko preko čela, potem pa je nadaljeval:

— Vdova in jaz sva takoj priskočila h gospodu, da bi ga dvignila. Bil je pretežek. Pohitel sem po Schulza in Kunzeja. Ta dva sta ga dvignila in skrivaj sta ga prinesla v mojo hišo. Sedaj tu leži in moja stara mu streže noč in dan.

Gospa se je med pripovedovanjem tresla po vsem životu. Iz oči so ji vrele pekoče solze. Ko je Jakob utihnil, si je obrisala solze. Hvaležno je pogledala starca in ga je prijela za roko.

— Dragi mož, moje materinsko srce ne bo

Dejal jim je: Pojdite in učite vse narode! Katoliška Cerkev zahteva zato popolno svobodo.

Še značilnejši je bil govor dr. Sprolla, rottenburškega škofa, ki je govoril pred stolnico: »Kristus ni hotel morda kake deželne cerkve, temveč svetovno cerkev. Ali solnce zgubi kaj na svojem blesku in svoji vrednosti, ako ne sije samo na belokožce, temveč tudi na črnce, ne samo na Nemce, temveč tudi na Francoze, ne samo na Evropejce, temveč tudi na Američane! Kakor je solnce, tako mora biti tudi Cerkev nad narodi. Kar naj bi po

vir dohodkov so farani in cerkvene prireditve.

»Ofer« ni v navadi razen ob izrednih prilikah. V cerkvi pobirajo pri vsaki sv. maši ter pri blagoslovu. V to svrho služijo spletene ali lesene košarice. Pobiralca prezre le malo ljudi; drugi imajo svoje prispevke že pripravljene v kuvertah ,ki so bile razdeljene prejšnjo nedeljo. Vsak mesec enkrat, po navadi, da vsaka družina ali posamezniki malo več ter napišejo svoje ime in naslov na kuverto. Tako ima župnik seznam svojih faranov. Kdor namreč ne podpira cerkve redno, ni faran. Ob Veliki noči ali Božiču je 5 najmanj, kar daruje povprečna družina.

Poleg tega pobirajo cerkveni možje po hišah parkrat na leto.

— —

Kaj moramo znati iz katekizma?

Osma božja zapoved. — Ne pričaj po krivem!

Poleg grehov zoper resnico prepoveduje osma zapoved grehe zoper bližnjega dobro ime.

Kdo greši zoper bližnjega dobro ime?

Zoper bližnjega dobro ime greši: kdor bližnjega predrzno sodi; kdor ga obrekuje ali opravlja in kdor ga zasramuje.

Glede obsojanja bližnjega Kristus pravi: »Ne sodite, da ne boste sojeni; zakaj s kakršno sodbo sodite, s tako boste sojeni.« (Mt. 7, 2.)

O svetnikih nam je znano, da so bili nasproti sebi zelo strogi, nasproti bližnjemu pa prizanesljivi. Tak mora biti vsak dober katoličan.

Kdor sodi (drugega obsoja), dela Bogu krivico, ker je Bog sodbo zase pridržal.

Obrekovanje je eden najhujših grehov zoper ljubezen do bližnje-

Kristusovi volji obsegalo ves svet, se ne sme zožiti. Marsikdaj so nam očitali, da ne poznamo razmer in da so škofje speči čuvaji. Mi smo na straži. Mi ostanemo zvesti čuvaji svoje vere.« Dr. Sproll je pozval svoje poslušalce, naj bodo neustrašeni in naj ostanejo zvesti Cerkvi. »Neustrašeni hočemo biti tudi mi škofje. Oznanjevati hočemo božjo besedo, ves evangelij, stari in novi testament z vsemi poglavji in brez kompromisov.«

— —

Brez izjeme vsi. Na Slovaškem v župniji Pila, kjer doslej pogostno

nikdar pozabilo tega, kar sta storila vi in vaša žena za mojega sina... Kako se počutil sedaj? Je bil zdravnik pri njem?

— Nismo si upali ga poklicati. Ne smemo izdati, da je gospod kaplan tu, ker bi prišla policija ponj.

Gospa je nekaj hipov razmišljala, potem pa je dejala:

— Bolje je, da ga zapró, kakor pa da bi umrl... Takoj je treba poklicati zdravnika. A prej mene peljite k njemu!

Jakob je gospo peljal v bolnikovo sobo. Oba sta molčala.

Soba, ki je v njej ležal kaplan, je bila precej tesna. Imela je samo eno okence. V enem kotu je stala preprosta postelja. Ob njej je sedela cerkovnikova žena. Strmela je v bolnika, kakor da bi pazila na vsak njegov dih in je od časa do časa menjavala obkladke na čelu. Ko je slišala dvojne korake, se je nekam preplašeno ozrla proti vratom. Mislila je, da je policija doznala za kaplana. Kmalu ji je odleglo. Vstala je in drsala proti vratom. Gospa Terezija je razširila roke in

ga. V nekem oziru je hujše od umora. Obrekljivega človeka bi lahko primerjali krvoločnemu psu. Pes obere svojo žrtev do kosti. Tako strga obrekljivec s svojega bližnjega vse, kar ima dobrega, na drugi strani pa mu naloži slabosti, pregrehe, ki jih nima; obrekovanje je namreč v tem, da nekdo pripoveduje o drugem izmišljene napake.

Nepotrebno pripovedovanje resničnih napak bližnjega je opravljanje. Glede opravljanja je sv. Janez Zlatoust dejal: »Grdo in sramotno je iti v tujo hišo in tam vse prešnofati; toda še mnogo bolj grdo in sramotno je, brskati po življenju bližnjega.«

Zasramovanje bližnjega je v tem, če mu kdo reče kaj sramotnega ali stori kaj poniževalnega.

Glede grehov zoper dobro ime (naj bo to predrzna sodba, obrekovanje, opravljanje ali zasramovanje) velja isto, kakor glede grehov zoper tujo lastnino.

Kdor je grešil zoper bližnjega dobro ime, se mora truditi: da mu dobro ime vrne in vso škodo popravi.

Težka dolžnost. Lahko se vrne denar, ki ga je kdo vzel; lahko se popravi škoda, ki jo je kdo napravil, če je poškodoval kak stroj bližnjemu, težko-težko pa je vrniti bližnjemu dobro ime in popraviti škodo, ki jo je utrpel z izgubo dobrega imena. Opravljivec in obrekovalec sta stokrat hujša tatova, kakor oni tat, ki krade zaklade...

*

Neki menih je ležal na bolniški postelji. Mučile so ga silne bolečine, tako da je od časa do časa zagodrnjal. Pred smrtjo pa se je ves spremenil. Hipoma je postal vesel. Opat se je čudil in je bolnika vprašal, kaj ga tako veseli. Menih je odgovoril: »V življenju nisem nikogar obsodil, četudi so me drugi zelo žalili in tako upam, da Bog tudi mene ne bo sodil.«

Ne sodi, da ne boš sojen!

---

je objela starko. Nato je stopila k postelji in se je zagledala v sinov vročični obraz.

— Franc... moj Franc, tvoja mati je prišla! — se je vrgla na posteljo in je nežno poljubila bolnika.

Jakob jo je prijel za roko in jo je prosil:

— Gospa, pazite, bolezen je nalezljiva.

Starka se ni hotela ločiti od sina.

— Pustite me! Umreti hočem z njim vred.

Med tem je tudi Jakobova žena pristopila h gospé.

— Ne govorite tako! Gospod kaplan ne bo umrl. On nima tifusa. Moj stari mi ne verjame, vi pa mi verujte!

Gospa se ni zmenila za starkino besedičenje. Stresala je bolnika in ga klicala, da bi ga priklicala k zavesti.

Trud je bil brezuspešen. Bolnik ni slišal materinega klicanja. Starko je to še bolj strlo. Vsa obupana se je obrnila k Jakobu in mu je velela, naj takoj gre po zdravnika. Starec je okleval. Mestni zdravnik se je nagibal k starokatolikom. Bilo bi čisto mogoče, da bi se hotel polakomiti nagrade, ki je bila razpisana na kaplanovo glavo

obhajilo še ni bilo v navadi, so imeli ljudski misijon. Ob sklepu so misijonarji pozivali, naj se vsi, ki nameravajo odslej vsaj mesečno pristopiti k mizi Gospodovi, vpišejo v pripravljeni zapisnik. Oglasilo se jih je več stotin. Kar je pa najlepše: med njimi so se prijavili popolnoma vsi fantje brez izjeme. Obenem je bil sprejet sklep, da bodo v bodoče med službo božjo vse gostilne zaprte.

Po najnovejšem štetju je vseh sedaj živečih ljudi 2071 milijonov. Od teh je 406 milijonov katoličanov, torej blizu 20%. Protestantov je

O z n a n i l a

MARIBOR:

Stolna župnija.

Oznanilo:

V nedeljo dne 29. julija bo ob 9. uri procesija z Najsvetejšim po cerkvi. — Popoldne ob 17. uri bo krščanski nauk in nato litanije s sv. blagoslovoma.

V sredo dne 1. avgusta, na 6. obletnico škofovskega posvečenja našega prevzv. nadpastirja dr. Ivana Jožefa Tomažiča, bo ob 8. uri v stolnici slovesno pontifikalno sv. opravilo z zahvalno pesmijo »Tebe Boga hvalimo«.

V petek dne 3. avgusta, prvi petek v mesecu, posvečen presv. Srcu Jez., bo ob 6. uri blagoslovna peta sv. maša in ob sklepu litanije presv. Srca Jez.

Apostolstvo mož za stolno župnijo ima v nedeljo dne 5. avgusta zjutraj svojo mesečno pobožnost: ob 6. uri pridigo za može in nato skupno sv. obhajilo.

Deški Marijin vrtec ima v nedeljo dne 5. avgusta med sv. mašo ob pol 8. uri skupno sv. obhajilo.

Ljudsko gibanje:

Krščenih je bilo zadnji teden 15 novorojencev in sicer: Olga Marjeta Mencej, Ana Grein, Marija Šauperl, Branko Borko, Marija Gobec, Dragica Gobec, Vinko Donko, Ludvik Juršnik, Maks Lah, Vladimir Duh, Ana Voda, Marija Ahec, Marija Rakovec, Božidar Kleinschek, Brigita Völker.

Poročila sta se: Leopold Kozel, ključ., Bohova, in Neža Gojčič, delavka, Vrbanova 10. Bilo srečno!

Umrli so: Anica Aprisnik, pos. hči iz Tezna, Vinarska ulica 3, stara 20 let. — Franc Voršič, zasebnik, Tattenbachova 6, star 91 let. — Naj počivajo v miru!

— —

Frančiškanska župnija.

Oznanilo:

Na Anino nedeljo praznuje Marijina družba za matere ljubki praznik svoje zavetnice. Ob 6 sv. maša z blagoslovom za žive in rajne članice in skupno sv. obhajilo. — Popoldne po večernicah slo-

---

215 milijonov (10%), ostalih kristjanov 164 milijonov (8%). Početkom 20. stoletja je štelo človeštvo 1568 milijonov oseb, med njimi 267 milijonov katoličanov. Katoliška Cerkev je s svojim živahnim misijonskim delom dosegla razveseljive uspehe.

— —

Odlikovanje uglednih katoliških pisateljev. Sveti Oče je nedavno odlikoval ugledne angleške katoliške pisatelje Hilairea Belloca in G. K. Chestertona z viteškim redom sv. Grgura. Belloc in Chesterton sta zaslužila to visoko odlikovanje s svo-

ter dobiti odlikovanje in bi izdal kaplana. Oklevanje ni pomagalo nič. Gospa je odločno rekla, naj gre po zdravnika in starec je šel.

Zdravnik je bil doma. Jakob ga je prosil, naj gre z njim, ker imajo pri hiši bolnika. Zdravnik ni izpraševal nič, marveč je vzel torbico s potrebnim zdravniškim orodjem in je šel. Mislil je, da gre za kak nov slučaj tifusa.

Moža sta bila že na ulici, ko je zdravnik vprašal:

— Kdo pa je bolan? Vaša žena?

— Ne, marveč neki gost.

— Kak sorodnik?

— Ne! Tujec.

Vprašanja so bila kratka, odgovori pa še krajši. Zdravnik je začudeno pogledal starca. Ni si mogel razložiti, odkod njegova redkobesednost. Ali je tega krivo njegovo zadržanje nasproti starokatolikom? Zdravnik se je nasmehnil. Starca je pustil pri miru. Tako sta molče prišla do Jakobove hiše.

Jakob se je pri vratih ustavil. V glavi se mu je hipoma rodila misel, da bi zdravnika odslovil. Prepričan je bil, da bo ta novotar izdal kaplana.

vesni sprejem novih članic v kapeli sv. Frančiška.

V sredo opoldne se začnejo sv. porcijunkulski odpustki in trajajo ves naslednji četrtek. V zadobitev je potrebna sv. spoved (tedenska), sv. obhajilo in pri vsakem obisku bazilike pobožna in slovesna molitev šest očenašev z zdravamarijo in s slavo. — V sredo popoldne bo od 15. do 16. ure izpostavljeno presv. Rešnje Telo in se bodo opravile predpisane molitve. Ob 18 bo slovenska pridiga in pete litanije.

V četrtek ob 6 in 10 slovesna služba božja, ob pol 7 in pol 10 pridiga, popoldne ob 15 molitvena ura in litanije, na večer ob 19 nemški večerni blagoslov.

Prvi petek bo ob pol 6 in zvečer ob 19 pridga v čast presv. Srcu Jez.

Ljudsko gibanje:

Krščena je bila Fak Marija.

Umrla sta: Brumec Aleksander, sin tkalca, Loška 23, in Leš Vekoslava, hči tkalke, Meljska 85. — N. v m. p.!

Magdalenska župnija.

Ljudsko gibanje:

Krščeni so bili: Erika Grber, Danica Bučar, Vladovita Vezjak in Henrieta Smolej.

Poroke: Lupša Franc, kurjač, Betnavska 27, in Rojs Elizabeta, tkalka, Fochova 26. — Kovač Karl, žični pletar, Vojašniška 19, in Ograjenšek Julijana, šnovalka, Pobrežje. — Brodnjak Karl, pos., Sv. Marjeta na Dr. p., in Skrbinšek Terezija, pos. hči od istotam.

Umrli: Divjak Apolonija, soproga želez., Orožnova 8. — Detičkovič Barbara, viničarka. — Kaiser Silva. hči železn., Limbuš, 6 let. — Naj v miru počivajo!

Razno:

Izlet magdalenske Marijine družbe. V nedeljo dne 29. t. m. priredi magdalenska Marijina družba izlet na Vurberg. Udeleženke se zberejo pri magdalenski cerkvi ob ¾ na 7 in se peljejo z avtobusom do Sv. Martina. Tam bo sv. maša, nato gredo na Vurberg in od tam k Sv. Barbari. Zvečer se udeleženke vrnejo v Maribor peš, lahko pa, katere želijo, tudi z avtobusom. Katera želi iti, naj se prijavi pri dr. Mešku, da se bo mogoče dogovoriti glede avtobusa.

V tem so mu zazvenele v ušesih besede gospé Terezije: »Bolje je, da ga zapró kakor pa da bi umrl.« Odprl je vrata in pustil zdravnika naprej.

V sobi je bilo že temno. Zdravnik ni mogel razločiti predmetov. Cerkovnikova žena je prinesla svetilko in je šla z njo proti postelji. Tudi zdravnik je stopil k postelji. Gospa Terezija je dvignila glavo. Ko je videla, da jo zdravnik začudeno opazuje, je dejala:

— Jaz sem bolnikova mati.

— Hm! Kje pa je bolnik — je vprašal zdravnik.

— Izvolite ga pogledati! — je odvrnila starka in je vzela s kaplanovega čela obkladek.

Zdravnik je vzel svetilko in jo je dvignil nad bolnikovo glavo. Svetilka se mu je na lahko stresla v roki, ko je zagledal kaplanov obraz.

— Gospod doktor, — je začela mati s prosečim glasom — vse upanje stavljam v vas. Prosim vas kot mati in katoličanka, pomagajte! Pomislite na svojo mater, ki bi za vas tudi z vsem srcem prosila, če bi potrebovali pomoči.

Dalje sledi.

jimi številnimi apologetskimi spisi, ki so prevedeni tudi na mnoge druge jezike. Chesterton je prestopil iz anglikanizma na katoliško vero komaj leta 1922.

CELJE:

Mestna župnija sv. Danijela.

Ljudsko gibanje:

Krščeni so bili: Kalinšek Darinka, Keblič Franciska, Pustek Ana, Pisanec Ana, Lovrenčak Marija, Žohar Milan, Kampošek Stanislav, Kandolf Rudolf, Podpečan Marijan, Žerdoner Danijela, Lipovšek Viktor, Čerenak Martin.

Poročili so se: Küzma Josip, krojač, in Petek Marija, likarica, Gaberje. — Gorjup Franc, čevljarski mojster v Zagrebu, in Veber Zofija, pos. hči v Gaberju. — Bilo srečno!

Umrli so: Cvetkovič Franciska, žena žandarm. narednika v p. v Celju, 41 let. — Arlič Alojzij, najemnik iz Paridola, 67 let. — Turin Ana, kuharica v Celju, 74 let. — Arzenšek Jožefa, posestnica iz Javorja-Slivnica, 44 let. — Rotman Jožefa, preužitkarica na Zg. Hudinji, 81 let. — Prettner Josip, preglednik fin. kontrole v p. v Celju, 67 let. — Plahuta Ivan, sin kočarja iz Slivnice pri Celju, 9 let. — Volčič Anton, posestnik iz Stranic, 54 let. — Guček Jožefa iz Cumnovca. — Ramšak Adolf, delavec v Celju, 53 let. — Naj v m. p.! —

— —

TRBOVLJE:

Oznanilo:

V nedeljo 29. julija med prvo sv. mašo skupno sv. obhajilo III. reda. Popoldne ob dveh molitvena ura društva vednega češčenja, litanije. Potem prejem novih udov, in obljube lani sprejetih udov III. reda. Na god sv. Ane imajo svojo pobožnost žene Mar. družbe s skupnim sv. obhajilom.

Ljudsko gibanje:

Zadnje 14 dni je bilo rojenih deset zakonskih otrok.

Poročeni: Leskovšek Ivan, miz. pomočnik, in Kanižar Valerija; Bezgovšek Alojzij, rudar, in Lebar Anica, delavka. Bilo srečno!

Umrli: Hauptman Ferdo, miz. vajenec, 16 let; Privšek Alojz, rudar v p., 63 let; Šinkovec Jakob, rudar v p., 71 let; Pleskovič Ljudmila, urad. vdova, 55 let, in dva mala otroka. N. v m. p.!

— —

Kronika naših župnij

Ljutomer. Župnik msgr. Andrej Lovrec. Število duš 5476. Patron je verski sklad. Cerkev je bila zidana v 14. stoletju. — Ljutomer je mesto. Je sedež okrajnega glavarstva, okrajnega sodišča in drugih uradov. Slavi kot sedež zelene, vinorodne Prlekije. — Versko življenje je zelo razvito. Za poživljanje katoliškega duha skrbijo razne družbe in bratovščine. Ena najbolj delavnih je Mar. družba za dekleta. Šteje 280 članic. Obstoja tudi Mar. družba za fante. Ima 40 članov. — KA je že osnovana.

Apače. Župnik Janez Cilenšek. Število duš 4970. Cerkev je iz 14. stoletja. Župnija leži ob avstrijski meji. — Za poživljanje verskega življenja skrbe III. red, bratovščina sv. rožnega venca in Mar. družba za dekleta. — KA še ni osnovana.

Cezanjevci. Upravitelj župnije Mihael Ferk. Število duš 1758. Ko je l. 1645 v Ljutomeru in okolici kuga zelo davila in morila, so Cezanjevčani obljubili postaviti kapelico na čast kužnima patronoma sv. Roku in Boštjanu. Stala je ta kapelica sredi vasi tik ceste. Prednji, jako tesen del kapelice je bil zidan, drugi je bil iz lesa, blata in desek, zato je kapelica doslužila že v treh desetletjih. Vkljub neznatnosti kapelice pa je ljudstvo hodilo svoje pobožnosti rado opravljat semkaj in posebno ob godovih sv. Roka in Sebastijana se je zbiralo tukaj obilo naroda; cele procesije so prihajale od blizu in daleč. — Ker pa je kapelica začela razpadati in se podirati, je ljutomerski župnik Grahovac sprožil misel, zgraditi novo cerkev. Misel so z veseljem sprejeli Cezanjevčani, pa tudi takratni lastnik braneškega gradu, cesarski svetovalec in vladni kancelar Tomaž Ignacij pl. Mauerburg. V prvi vrsti z njegovo pomočjo (prispeval je 600 gl., ves gradbeni materijal in težake) se je cerkev l. 1675 dozidala. Dolga je 20 m, široka

v ladji 7 m. Zvonik je bil prizidan l. 1679. Umetno oltarno sliko je napravil slavno znani slikar Hans Adam Weissenkirchner. — Glavni oltar in stranski sv. Antona Puščavnika je posvetil dne 29. aprila 1717. sekovski škof Jožef Dominik grof Lamberg, vloživši vanju ostanke sv. mučencev Klementa, Aleksandra in Pavla. — L. 1782 je bilo predlagano in sklenjeno, da se v Cezanjevcih ustanovi nova župnija, kateri bi pripadal zapadni del ljutomerske župnije, a se je namera končno opustila. Vprašanje nove župnije je postalo aktualno l. 1920., ko je posestnica Katarina Kosi zapustila svojo kmetijo pri cerkvi kot mašno ustanovo z namenom, da se ustanovi nova župnija. 1. septembra 1925. je bila ustanovljena ekspozitura in začele so se priprave za ustanovitev župnije. L. 1928 je ministrstvo ver ustanovitev dovolilo. Formalna proglasitev župnije je le še vprašanje časa. Matične knjige so se začele voditi l. 1929. — Za poživljanje duhovnega življenja skrbijo: Marijina družba za dekleta, Mar. vrtec za fante in deklice, dekliški odsek KA (združen z Mar. družbo kot odsek), fantovski odsek KA, apostolstvo mož in fantov (74 članov). Tudi pastoracija drugih bratovščin se vrši tukaj, a ker še niso kanonično ustanovljene, se število še navaja skupaj z Ljutomerom.

Sv. Jurij ob Ščavnici. Župnik je duh. svetnik Franc Štuhec. Število duš 4969. Cerkev je bila postavljena l. 1336. K župniji spada znana romarska cerkev Sv. Duh na Stari gori. Sv. Jurij je rojstni kraj dr. Antona Korošca, ministrskega predsednika, enega najbolj zaslužnih borcev za Jugoslavijo. — Versko življenje je zelo razvito. Tretji red, razne družbe in bratovščine imajo na stotine članov. Velika skrb se posveča zlasti mladini. Mar. dr. za fante šteje 72 članov, Mar. dr. za dekleta pa 323 članic. — KA še ni osnovana.

Kapela pri Radencih. Župnik Marko Škofič. Število duš 3235. Cerkev je iz prve polovice prejšnjega stoletja. Kapela je ena najlepših razglednih točk v Slovenskih goricah. — Za poživljanje verskega življenja skrbe: III. red (150 čl.), družba vedn. češč. (145 čl.) in kršč. družin, brat. Srca Jez. in Mar. ter rožnega venca Mar. dr. za dekleta šteje 170 članic. — KA je že osnovana.

Za našo deco

Kosmačeva Dorica.

Nikakor nočem trditi, da bi bila Kosmačeva Dorica kar cela porednica prve vrste. A prišli so vendar dnevi, ko je pokazala svetu svoj trmasti in jezni obrazek.

Tak dan je bil vselej, kadar je bilo treba varovati malega Tinčeta. Saj je imela Dorica svojega bratca zelo rada. Najrajši ga je imela takrat, ko so ga imeli v naročju mama. To je skakala okrog mame in okrog Tinčeta! Rada ga je imela tudi takrat, ko je Tinče prav sladko spaval. Če je bil fantek dobre volje, miren in potrpežljiv, je še tudi šlo za silo. Ali kadar je Tinček zapel svojo ne prav prijetno, jokajočo pesem, takrat je pa Dorici pošla vsa ljubezen. In če so jo primorali, da je vseeno morala čuvati svojega bratca, pa se ji je obrazek pooblačil, šobica se je napela in strašno grdo je gledala izpod čela.

Dorica je bila lačna najmanj stokrat na dan. Zlasti, če je njeno oko zapazilo v omari belo, lepo zapečeno pogačo. Takrat je bila sploh lačna samo za pogačo. »Pogačo, pogačo, pogačo!« je govoril jeziček, je pripovedovalo oko, sploh vsa Dorica. Mama so ji ustregli prvič in drugič, mogoče še tretjič, potem pa ne več. In takrat je bila Dorica spet huda.

Kadar je sadje bogato obrodilo, je bila Dorica silno nevšečna. Samo brskala je po posodi in iskala je najboljših češenj, samo napol je objedla hruško ali jabolko, pa je vrgla božji dar stran. Za to so jo samo malo pokregali, pa je bilo brž dosti; je že grdo gledala.

In pa v šoli. Seveda, kadar je dobro znala, takrat se ji je svetil obraz, iz oči se ji je bliskalo, vsa je bila kakor sam živ ogenj. Ali ti nesrečni učitelji in prav take učiteljice so prav dobro poznali, kdaj Dorica ne zna. Če je znala, se dostikrat še zmenili niso zanjo; kadar pa ni znala, takrat pa kar naprej: »Dorica! — No, Dorica Kosmačeva!« Kakor nalašč. Kdo bi ne bil pri takem postopanju užaljen? Kdo bi ne bil hud? Ali ni to krivično?

Takole je bilo z Dorico. Kako je pa z vami? Povejte, povejte! Ali pa rajši nikar. Če ne, bomo preveč zvedeli. (Angelček.)

Katoliški pojavi

Katoliški redovnik član prosvetnega sveta. Časopisi prinašajo iz Washinghtona vest, da je vlada provincije Montane imenovala za člana prosvetnega sveta na svojem teritoriju dr. Emmeta Rileya, redovnika iz samostana Carroll v Heleni. Dr. Riley je znan kot eden prvih vzgojiteljev ameriške mladine. Katoliško vseučilišče v Washinghtonu mu je podelilo doktorat iz pedagogike in pozneje je dobil naslov doktorja bogoslovja.

Krščanska Poljska. Versko kulturno življenje na Poljskem prav lepo cvete. Pred kratkim se je v Poznanju vršil letni kongres Zveze katoliških delavskih društev. Sklenjeno je bilo pozvati vse člane, naj se vedno krepkeje in pogosteje udeležujejo verskih vaj, naj čuječe pazijo na krščansko vzgojo mladine ter naj si prizadevajo ohraniti ozko zvezo pri sodelovanju z duhovščino in tudi z izobraženstvom. Na tem kongresu so katoliški delavci sklenili izdati poseben oklic delodajalcem, v katerem jih pozivljajo, naj se pri svojem gospodarskem delovanju ravnajo po smernicah in duhu papeževe enciklike »Quadragesimo anno«. Iz poslovnega poročila sledi, da je v zvezi včlanjenih 230 društev z nad 20.000 člani. Zveza izdaja že od 1. 1905 glasilo katoliškega delavstva »Robotnik«. Sedaj se vse socialno in kulturno delo vrši v okviru katoliške akcije. Na kongresu je bila od vseh delavcev izražena volja, naj bi vse javno in socialno življenje bilo polno krščanskega duha.

Razna obvestila.

V Domu pri sv. Jožefu nad Celjem bodo tridnevne duhovne vaje. Začetek vsakokrat ob 6. zvečer prvega imenovanega dne; konec vsakokrat ob 6. zjutraj zadnjega dne. V avgustu: za dekleta od sobote 4. do 8., in od sobote 18. do 22. — V septembru: za fante od četrtka 6. do 10., za dekleta od sobote 22. do 26. Vzdrževalnina za ves čas 75 Din. Če hoče imeti kaka župnija svoj tečaj, naj pravočasno piše na naslov: Dom duhovnih vaj pri sv. Jožefu nad Celjem.

Koledar od 29. julija do 4. avgusta.

29. julij, 10 pobinkoštna nedelja: Marta d. — 30. julij, pondeljek: Abdon in Senen. — 31. julij, torek: Ignacij Lojol. sp. — 1. avgust, sreda: Vezi sv. Petra. — 2. avgust, četrtek: Porcijunkula. — 3. avgust, petek: Najd. sv. Štefana. — 4. avgust, sobota: Dominik spozn.

—

Glavni mesečni namen za julij, blagoslovljen po sv. očetu: Zgledna ljubezen do bližnjega. — 29. julij, nedelja: Posvetitev družin Srcu Jez. — 30. julij, pondeljek: Naša Katoliška akcija. — 31. julij, torek: Družba Jezusova. Umrli. — Glavni mesečni namen za avgust, blagoslovljen po sv. očetu: Redovi za vzgojo mladine. — 1. avgust, sreda: Svoboda svete Cerkve. — 2. avgust, četrtek: Duh spokornosti. — 3. avgust, petek: Mir med narodi. — 4. avgust, sobota: Duhovniški in redovni poklici.

Potrebno ko vsakdanji kruh!

Kaj je tako potrebno?... Zavarovanje... V sedanjih težavnih časih revež ne dobi denarja. V veliki stiski je zlasti takrat, ko potrka smrt pri hiši in pobere katerega člana družine. Koliko je takrat izdatkov! In kako malo je virov, ki bi nudili denar za kritje raznih stroškov. Kaj storiti? Zavarovati se! »Karitas« nudi svojcem zavarovanca v slučaju njegove smrti veliko pomoč... Zavarujte se! In zavarujte tudi vaše domače, sorodnike itd. Pritrgajte si mesečno 5 ali 10 ali 15 Din. Sami bote rešeni velike brige in rešeni bodo tudi vaši domači. Zavarovalnica ne stavlja skoraj nobenih pogojev. Zdravi morate biti in ob pristopu plačati 10 Din. To je vse. Kakor hitro plačate prvo mesečno premijo, postane zavarovanje pravomočno in zavarovalnica bi izplačala vso zavarovalnino, četudi bi takoj umrli. Ali ni to velika ugodnost? Le pri osebah, ki so se dale zavarovati v starosti od 60 let dalje ,je enoletni starostni čakalni rok. A denar tudi pri teh ne gre v izgubo; kajti če zavarovanec umrje v prvi polovici čakalnega roka, zavarovalnica vrne vse vplačane premije, če pa umrje v drugi polovici, izplača polovico zavarovane vsote... Zglasite se takoj pri vodstvu Karitas, Maribor, Orožnova ul. 8, ali v uredništvu Novin v Črensovcih, ali pri domačih dušnih pastirjih. Tam bote dobili vsa potrebna navodila.

Tiskar: Tiskarna sv. Cirila v Mariboru, predstavnik Albin Hrovatin v Mariboru. Urednik: Franc Kolenc, korni vikar v Mariboru. — Izdajatelj: Mariborske župnije, predstavnik Franc Kolenc, korni vikar v Mariboru.

Poštnina plačana v gotovini. Posamezna številka stane 1 Din.
Leto 6. Štev. 31.

NEDELJA

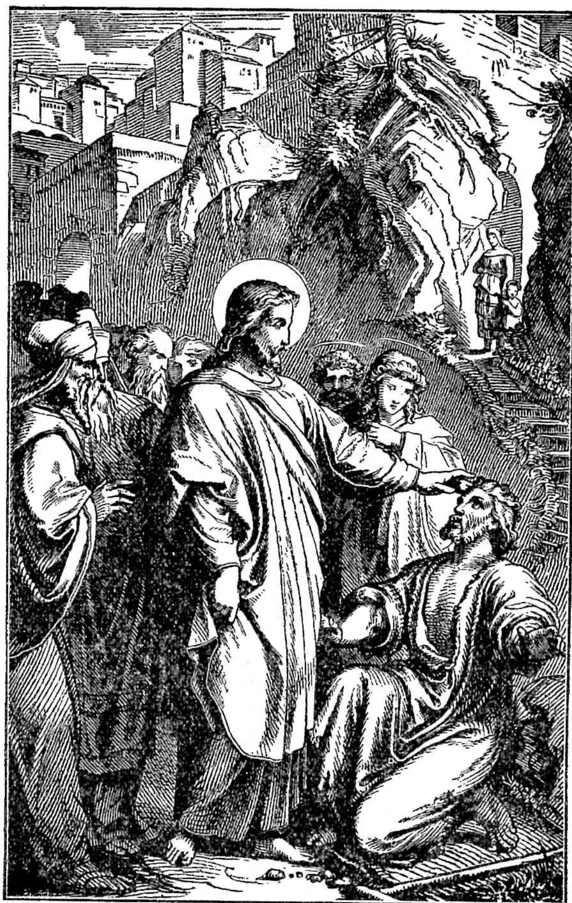
Izhaja vsak petek.
Cena:
Celoletno 24 Din, polletno 12 Din, mesečno 2 Din. Inozem. 48 Din.

Tednik za versko življenje

Maribor, 5. avgust 1934.

Uredništvo: MARIBOR, Stolno župnišče.
Uprava: Maribor Koroška cesta 5.
Ček. rač. 15237.

Jezus ozdravlja.

Nedelja božjega vzdiha

1. Nedeljska božja beseda.

Evangelij:

Mk 7, 31—37.

In spet je odšel iz tirskih krajev ter šel skozi Sidon h galilejskemu morju sredi pokrajine Deseteromestja. In pripeljejo mu gluhonemega ter ga prosijo, da bi položil roko nanj. Vzel ga je od množice stran, vtaknil svoje prste v njegova ušesa in se s slino dotaknil njegovega jezika; in pogledal je v nebo, vzdihnil in mu rekel: »Efeta«, to je »Odpri se!« In kar odprla so se mu ušesa in razvezala se je vez njegovega jezika in je prav govoril. Zapovedal jim je, naj nikomur ne pravijo; pa bolj ko jim je prepovedoval, bolj so razglašali. In na vso moč so strmeli, govoreč: »Vse je prav storil: gluhim daje, da slišijo, nemim, da govoré.«

— —

». . . in pogledal je v nebo in vzdihnil«.
Mk 7, 34.

Namenoma je dal nedeljski pridigar današnji nedelji gorenji pridevnik, da se povdari božji vzdih, ki ga sveti evangelij samo enkrat in sicer v pričujočem evangeliju omenja. Pač pomenljiv vzdih! Komu velja? Ali njemu, ki je nem in ne more govoriti; ali njemu, ki prav ne govori in bi bilo bolje zanj, da bi bil nem. Jezik se izkazuje med našimi udi za tistega, ki omadežuje vse telo . . . Saj je vsaka narava zveri in ptičev in laznine in morskih živali dá ljudem ukrotiti in se je ukrotila, le jezika ne more ukrotiti nobeden človek; neugnano zlo je, poln smrtnega strupa! Z njim hvalimo Gospoda in Očeta in z njim kolnemo ljudi, ki so po božji podobi ustvarjeni. Iz istih ust prihaja hvala in kletev.« (List sv. Jakoba 3, 6—10.) Kako ne bi Gospod vzdih nil nad jezikom? »Če kdo ne greši z besedo, ta je popoln mož«, pravi isti apostol. Zgled takega popolnega moža nam odseva v evangelijih v osebi sv. Jožefa. Kaj je govoril, kako je govoril? Nič! Nobene njegove besede ne vemo; kakor da je bil gluhonem. Gospod Zveličar je pri današnjem čudežu ljudi postavil na preizkušnjo: »Zapovedal jim je, naj nikomur ne pravijo.« Ali so mu bili pokorni? »Pa bolj, ko jim je prepovedoval, bolj so razglašali.« O, človeški jezik tako težko molči, zlasti takrat, ko bi moral molčati. Jožefu, redniku Sinu božjega in varuhu Device, pa je bil molk nekaj samo po sebi umevnega. Kdor je ponižen, pravičen in pokoren, njemu bo molk in molčečnost nekaj lahkega. Bog je Jožefu sporočil po angelu veliko skrivnost. Ponižni, da, najponižnejši mož molči, ker se s skrivnostjo svojo ne more ponašati pred nikomer. Najpravičnejši mož molči, ker skrivnost ni samo njegova, prav za prav ni njegova, ampak Marijina. Najpokornejši mož molči, ker mu je Bog skrivnost sporočil v spanju in to v znamenje, naj jo tiho in mirno ohrani zase. Koliko manj vzdihov bi bilo med nami, ko bi bilo več molčečih in več bolj molčečih. Nismo dovolj ponižni, zato preveč govorimo o svojih vrlinah. Nismo dovolj pravični; zato preveč govorimo o slabostih in napakah svojega bližnjega. Nismo dovolj pokorni osmi božji zapovedi, zato smo krivi tudi mi, da je Kristus »vzdihnil« nad hudobnim jezikom, tudi nad našim jezikom. »Ali mar studenec iz istega vrela iztaka sladko in grenko vodo?« (Jak. 3, 12.) Samo človeški jezik ima tako žalostno usodo, da daje dobre in hudobne besede. Človeški govor je včasih kakor vihar. Treba bi bilo, da mu Gospod zapreti: »Molči — utihni!« Vadimo se v molčanju!

— —

2. Nedeljska molitev.

Vse je prav storil. Gluhim daje, da slišijo, nemim, da govore.

V. Naj se dviga, Gospod, moja molitev.

O. Kakor kadilo pred tvojim obličjem.

Molimo: Vsemogočni večni Bog, ki z obiljem svoje dobrotljivosti presegaš prosivcev zasluge in želje: izlij na nas svoje usmiljenje, da odpustiš, kar v vesti vzbuja strah, in navržeš, česar si s prošnjo ne upamo doseči. Po Gospodu našem . . .

O. Amen.

— —

3. Kaj je mati?

Mati je srce. Otroci so usta. Od otrok se izve, kaj je v materinem srcu.

Mati je vrtnar. Otroci so cvetje. Na otrocih se pozna, kako jih ona goji.

Mati je plamen. Otroci so luč. Po luči se more presojati, kako jak je plamen.

Mati je trta. Otroci so grozdje. Na grozdju se pozna, kakšna je trta.

Mati je glavnica. Otroci so obresti. Po obrestih se more presoditi, kolika je glavnica.

Mati je drevo. Otroci so plod. Po plodu boste spoznali drevo.

Mati je cvet. Otroci so čebelice. Čebelice dajo toliko medu, kolikor ga je v cvetu.

Mati je ura. Otroci so kazalci. Kazalci pokažejo, kako ura gre.

Mati je pastir. Otroci so čreda. Na čredi se pozna, kako jih pastir pase.

Mati je pisatelj. Otroci so črke. Po črkah se spozna pisatelja.

Mati je krmilo. Otroci so brod. Brod plove v smeri, ki mu jo krmilo odredi.

Mati je trobenta. Otroci so odmev. Po odmevu se spozna, koliko zavojev je na trobenti.

Mati je kraljica. Otroci so podložniki. Blagor otrokom, ki imajo bojevito mater.

— —

Katoliška akcija

Pogumna demonstracija.

»Joc«, belgijski list katol. delavske mladine, prinaša sledečo vest: Med neko predstavo v kinu v Bruxelles-u je nek naš član javno protestiral proti filmu, ki je ranil naša katoliška in moralna čuvstva in nazore. Našemu pogumnemu bratu se je pridružila še ostala publika, ki je zahtevala, da se predstavo prekine, kar se jim je tudi posrečilo. — Ali se ne bi mogli iz tega naučiti, da bi tudi naša katoliška mladež protestirala proti tej razni importirani psevdoumetnosti in psevdo-

1. Delo in program francoske Katoliške akcije.

Sredi meseca junija je bila v Parizu održana glavna letna skupščina Francoske narodne federacije, v kateri so združena društva Katoliške akcije. Skupščina je bila otvorjena s sveto mašo v baziliki presv. Srce Jezusovega. Pariški nadškof kardinal Verdier je govoril v pridigi o Katoliški akciji, h kateri so poklicani vsi katoličani dobre volje. Na prvi seji, v navzočnosti delegata francoskih škofij, je pokazal general Castelnau pregled vsega dela Katoliške akcije v preteklem letu. Posebno je poudarjal delo za širjenje katoliškega tiska.

General je lahko poročal o zelo velikih uspehih v borbi proti prostozidarjem. Francoska Katoliška akcija se pri tem drži načela, da se ne bori proti osebam, temveč proti sami ustanovi. Francoska narodna federacija želi pred vsem pokazati framasone v pravi njihovi sliki. Zato je že do sedaj izdala nekaj spisov proti njim. Sedaj se z veliko napetostjo pričakujeta dve monografiji, ki bota obdelali zgodovino francoskega Velikega Orienta in pritisk prostozidarjev na francosko javno mišljenje in družbo.

Drugi dan je potekel v razpravljanju o sodobnih potrebah katoliškega življenja v Franciji. Eden delegat je referiral o korporativni obliki vladavine in o ekonomsko-socijalnih oblikah francoske tradicijonelne družbe. Senator Saint-Maur je razvil smernice, po katerih se morajo katoličani v izborih držati, da bodo prodrli s svojimi upravičenimi zahtevami. Od ostalih razprav in referatov je bil posebno važen govor generala Castelnau-a o pogubi, ki preti francoskim verskim šolam, če bo v parlamentu prodrl načrt o laični šoli. Celo zborovanje je prešlo pod vodstvom pariškega nadškofa kardinala Verier-a, ki je rekel, da moramo katoliki z vsemi silami podpirati Katoliško akcijo, ali pa se moramo odreči upanju uravnovešenja in pomirjenja družbe.

2. Reorganizacija Katoliške akcije na Angleškem.

Veliko delo je začeto med angleškimi katoliki: nova ureditev Katoliške akcije. Vsi angleški škofi so pod predsedanjem kardinala Bourne-a izdali skupno pastirsko pismo, v katerem javljajo, da so po želji sv. očeta papeža osnovali centralo za vsa udruženja Katoliške akcije, in pozivljajo vse katolike brez razlike političnega prepričanja in socijalnega položaja, naj se združijo pod vodstvom svojih škofov k delu za zmago katoliške vere in morale. V tem pismu se pobijajo kriva mnenja o Katoliški akciji, ki so jih širili nekateri, videč v njej cerkveno prepirljivost ali maskirano politiko. Med tem ko ima Katoliška akcija vendar povsem miroljuben ter duhoven značaj. Katoliško akcijo morajo voditi duhovniki, a delavci so verniki. Angleški katoliki so delali do sedaj s svojimi škofi v duhu Katoliške akcije, ali združenja so bila razcepljena mnogokrat tako, da eden ni vedel za drugega. Katoliška akcija gre za tem, da vse to delo privede v sklad. S tem bodo tudi uspehi veliko večji kot prej. Katoliška akcija bo vršila apostolat za širjenje dobrega tiska, za dobra predavanja, posebno potom radia, braniti hoče interese katoliške šole, pobijati hoče širjenje nemorale, skrbela bo, da se bo katoliški glas slišal na javnih sestankih itd. Škofovska poslanica poziva vse angleške katolike, naj se v sedanji resni dobi zedinijo pri preporodilnem delu v Katoliški akciji.

umetnikom, ki nas ravno v zadnjem času poplavljajo, misleč, da se pri nas more karkoli govoriti in delati, in da bomo to mi mirno trpeli.

— —

V preteklem sv. letu je bilo odsluženih po vsem katoliškem svetu, po načrtu svetega očeta, 43,731.334 svetih maš in to v posameznih državah kakor sledi: v Nemčiji 13,513.439 sv. maš, v USA (Sev. Amerika) 17,633.309, v Kanadi 2,371.258, v Indiji 1,003.044, v Poljski 2,263.208, v Avstraliji 698.001, v Italiji 532.796, na kouot Javi 256.071, na Angleškem 116.954, v Luxenburgu 66.173, v ostalih državah 5,276.551 sv. maš.

V Tokiu je bil krščen na smrtni postelji japonski novinar Maro Sanji. Njega je krstila njegova hčerka, ki je katoličanka in soproga generalnega japonskega konzula v Mandžuku.

— —

V Parizu je osnovano udruženje katol. inženirjev. Oni marljivo zahajajo k sv. mašam, poučujejo v katekizmu otroke delavcev, širijo katoliški tisk in na 1. četrtek v mesecu gredo skupno k svetemu obhajilu.

Iz življenja za življenje

»RESNICA VAS BO OSVOBODILA.«

(Jan 8, 32.)

Prečitajte in dajte čitati tudi svojim sosedom, znancem, prijateljem itd.!

— —

Dalje.

6. Starokatoliška cerkev uči:

Ustno izročilo ni enakopraven vir za verske resnice kakor sv. pismo.

Katoliška Cerkev odgovarja:

Kristus je naročil svojim apostolom: »Pojdite torej in učite vse narode, učite jih spolnjevati vse, karkoli sem vam zapovedal.« (Mt. 28, 19—20.) Jasno je, da je Kristus s temi besedami naročil apostolom in njihovim naslednikom, naj pouče vse narode o verskih resnicah in o nravnem življenju, kakor jih je bil sam učil. Apostoli in njih učenci so to nalogo vršili ustno in pismeno. Zato imamo dvojen vir božjega razodetja: ustno izročilo in pa sv. pismo. Oba vira sta enakovredna.

Predvsem vemo, da je ustno izročilo bilo prej ,kakor sv. pismo, ker šele po ustnem izročilu vemo, katere knjige da spadajo k sv. pismu.

Dalje vemo, da Kristus sam ni ničesar pisal in tudi svojim učencem ni bil naročil pisati, ampak učiti. Krščanstvo od svojega početka sem ni bila literarna vera, ampak vera žive besede, vera misijonske pridige. In še dandanes tako delajo misijonarji. Njihova živa beseda šele vodi k polnemu umevanju svetega pisma.

Apostoli so uprav pridiganje smatrali za svojo prvo nalogo, ne pa pisanje — najprej so pridigali in potem šele pisali. Zato so vsi spisi novega zakona le nekaki priložnostni spisi.

In končno, če bi povzeli vse nauke Jezusove iz evangelijev, bi bilo to vse skupaj komaj za par ur dolg govor. Ni pa verjetno, da bi bil Jezus tekom triletnega javnega delovanja govoril in učil komaj par ur. Zato uči katoliška Cerkev, da sta tako sv. pismo kakor tu-

»Križarji sv. Janeza« v Holandiji.

(Moderna lajiška kongregacija za vzgojo mladine.)

Na Holandskem je ustanovljena nova moška kongregacija, ki je letos obhajala svoj 12-letni jubilej ter je dne 3. junija njena največja podružnica v Roterdamu obhajala svojo prvo 10letnico. »Križarji sv. Janeza« imajo svoj sedež v Rijswijku pri Den Haagu ter so strumno organizirana skupina lajičnih apostolov, katere prešinja duh enciklike: »Ubi arcano Dei«. Da so bili ustanovljeni že poprej, preden je izšla

Kakor hrasti v viharju...

(Za vero očetov.)

Po Strachwitzu priredil Kolenc Fr.

Dalje.

Zdravnik je dvignil oči. Na zidu nad posteljo je zagledal Marijino sliko. Spomnil se je, da je taka slika visela nad posteljo njegove matere... To je bilo v otroških letih. Kako lepo je takrat molil... Obrnil se je in se zagledal v oči gospé Terezije.

— Lahko se zanesete name. Vem, kaj dolgujem oni materi.

Gospa se mu je hvaležno nasmehnila ter mu stisnila desnico. Nato je vzela svetilko iz njegove roke in mu je svetila ves čas, ko je preglejeval bolnika. Po dolgem preiskovanju je zdravnik izjavil:

— To ni tifus, marveč huda mrzlica.

28.

V bližnji in daljni okolici Heiligenberga ni bilo nobenega katoliškega duhovnika. Vsi so se-

di ustno izročilo enakovredna vira božjega razodetja.

Več kot zadostno varnost, da ustno izročilo tekom časa ni moglo biti pokvarjeno, pa nam dajeta dve besedi Gospodovi: »Glejte, jaz sem z vami vse dni do konca sveta.« (Mt 28, 20.) »Tolažnik Sv. Duh pa, ki ga bo poslal Oče v mojem imenu, vas bo učil vsega in spomnil vsega, kar sem vam povedal« (Jan 14, 26).

— —

SODBA POGANOV O NAŠIH KINIH.

Nedavno je neki pogan, narodni vodja v Kalkuti, pozval katoliški tisk in vobče vse kristjane, da se borijo proti današnjim kinopredstavam za dobro poganov. Med drugim je rekel: »Sigurno je, da Indijci po kinu sodijo ne samo zapadno prosveto, civilizacijo, temveč tudi nravstvenost, moralo krščanstva. Zapadni ameriški filmi in evropski diskreditirajo, osramote krščanstvo v očeh indijskega naroda in zato je prava dolžnost katoličanov, da se medsebojno in z drugimi vrednimi ljudmi zedinijo, očistiti ta kina od njihovega zla.

In še neki drugi pogan, predsednik Rai Bahadur Ramdew Chokhani, obsoja naše filme in izjavlja, da se protivijo čednosti, pristojnosti in nravstvenosti, moralnim načelom indijskega naroda. On pravi, da je morala nekega naroda več vredna, kot industrija, in da filmska industrija ne sme uspevati na račun naših dečkov in deklet.

Tudi je nekoč pred dvemi leti lord Irwing, prejšnji podkralj v Indiji, v nekem govoru v Londonu poudaril, da so beli na vzhodu in v Indiji izgubili svoj veliki ugled največ radi nečednih, nemoralnih filmov.

Nedavno je neki odlični Indijec po predstavi nekega našega filma izjavil: »Jaz sem Indijec, ki ga vi imenujete, kot se mi zdi ‚črnca', in ni mi znana druga stran zapadne civilizacije, ali kar sem danes videl in še v drugih slučajih, me prepričuje, da je vaš srednji sloj (buržoazija) zelo nizko padel, in je nemoralni kreten.«

— —

deli v zaporih. Med temi je bil tudi Follert, dekanov namestnik. Mladi duhovnik se je po dekanovi aretaciji čisto spremenil. Postal neomajen in neutrudljiv v izvrševanju duhovniške službe. Pri tem se je bil pregrešil zoper majniške zakone in kmalu se je znašel v isti ječi, ki je v njej sedel dekan.

V Heiligenbergu so bili v veliki brigi za duhovnika. Smrt je kosila dan za dnem, a ni bilo nikogar, ki bi mrliče pokapal. Oblast je sicer poslala nekega starokatoliškega duhovnika, a tega katoličani niso marali. Tako je ležala v mrtvašnici že cela vrsta mrličev, ki so bili postali žrtev tifusa. Ko je oblast videla, da se katoličani ne uklonijo, je zaprosila škofijstvo, naj pošlje v Heiligenberg katoliškega duhovnika. To je bil prvi znak, da je začela oblast v borbi zoper katoličane popuščati.

Škofijstvo je poslalo v Heiligenberg kanonika Franca. Verniki so ga sprejeli z velikim veseljem in ko so videli, s kako očetovsko brigo je obiskoval bolnike in jih je tolažil, so se ga oklenili z otroško udanostjo. Gospod kanonik je obiskal tudi kaplana Franca. Prinesel mu je

ona papeževa okrožnica, dokazuje le, kako potrebna je bila taka organizacija v zgradbi katoliške akcije. Naglo širjenje in veliki uspehi dokazujejo tudi, da se ni motil njihov ustanovitelj, znani pater dr. Jakob van Gineken, ki je sedaj profesor na kat. univerzi v Nijmegenu. Točni namen križarjev je najprvo posvetitev samega sebe, potem pa vzgoja moške mladine v nravno krepke, versko odločne in za življenje strokovno izobražene može. Križarji sprejemajo v svojo sredo le take dečke, ki so sicer katoliških star-

PROTESTANTSKI ŠKOF HVALI KATOLIŠKO CERKEV.

Angleški škof v Honkkongu dr. Ronald Halle je pohvalil nedavno pred svojimi misijonarji uspešno disciplino, požrtvovalnost, junaštvo in pobožnost njenih duhovnikov in redovnikov. Med drugim je rekel:

»Njihova organizacija je, kakor vam je znano, pravi triumf. In ta triumf zasigura močna centralna kontrola, katere sedež je v Rimu, in potem veličastna disciplina in požrtvovalnost članov raznih cerkvenih redov, od katerih so najbolj znani jezuiti in frančiškani. In uspeh njihovega dela je zasiguran z visokim idealom celibata, zakar se obvežejo vsi duhovniki in redovnice, ki se obvežejo za delo za Cerkev.

Kdorkoli je živel delj časa v Hongkongu, ga je gotovo iznenadil in očaral krščanski pokret, v katerem sodelujejo Francozi, Angleži, Italijani, Irci, Amerikanci, Portugalci itd., ki prisostvujejo vsako nedeljo isti službi božji, ki se služi v internacijonalnem jeziku (latinščini), in ravnotako verouku, ki ga poučuje duhovnik.«

Na koncu se škof obrača na svoje duhovnike in pravi: »To vprašanje, ki ga sedaj stavim, velja onim, ki tožijo, da je anglikanska cerkev preslaba, da bi se mogla primerjati s katoliško: Ali ste tudi Vi pripravljeni na vse one žrtve, ki jih zahteva disciplina katoliške Cerkve od svojih apostolov?«

Kaj moramo znati iz katekizma?

Deveta božja zapoved: Ne želi svojega bližnjega žene.

Mi vidimo dejanja svojega bližnjega in slišimo njegove besede. Misli in želje bližnjikove pa nam niso znane. V njegovo srce ne moremo prodreti.

šev, ki pa so v nevarnosti, da bi njihova vzgoja v domači hiši ali bližnji okolici ne bila dobra. Tako n. pr. sprejemajo iz mešanih zakonov, nezakonske otroke, ki morajo delati pri tujih ljudeh, potem otroke staršev, ki jim je sodišče vzelo oblast nad otroci itd. Vzgajajo jih pri križarjih po načelu proste mladinske vzgoje. Obenem s potrebno in temeljito versko izobrazbo dobivajo tudi temeljiti pouk v kaki obrtni stroki, da se pozneje v življenju lahko osamosvoje. Ob enem jih že spravljajo v stike s tisto zunanjo oko-

škofov blagoslov ter mu je podelil sveto olje. Kaplan je bil nezavesten. Kanonik se je pri odhodu obrnil k materi in jo je tolažil.

— Potolažite se, gospa — ji je dejal. — Vaš sin bo ozdravel in ga čakajo še velike stvari na zemlji in v nebesih.

— O, Bog daj, da bi ozdravel! — je vzdihnila starka in je hvaležno pogledala kanonika.

Po kanonikovem odhodu je obiskal bolnika zdravnik. Skrbno ga je preiskal. Ko se je vzravnal, si je oddahnil. Nasmehnil se je gospé, ki je polna pričakovanja stala ob postelji in ji je dejal:

— Gospa, nevarnost je prešla. Gospod kaplan bo ozdravel.

Starka je sklenila roke, jih dvignila proti nebu in je vzkliknila:

— Hvala Bogu!...

Še je hotela govoriti, a glas so ji zadušile solze.

Naslednjega dne je kaplan odprl oči. Ko je zagledal mater, se je nasmehnil. Nato je spet zaprl oči in je mirno zaspal.

Pri Bogu pa je drugače. On vidi naša dejanja, sliši naše besede in znane so mu skrivnosti naših src. On ve za vsako našo misel in željo.

Kakor je Bog dal zapovedi in prepovedi glede besed in zunanjih dejanj, tako tudi glede misli in želj. Človeški zakoni mislim in željam ne prepisujejo zakonov, božji pa jih predpisujejo. Glede misli in želj je Bog dal dve posebni zapovedi: deveto in deseto, ki sta ravno tako važni kakor ostalih osem.

Deveta zapoved je nekako dopolnilo šeste zapovedi. Šesta pravi: »Ne nečistvuj!« Da ne bi kdo mislil, da so samo nečista dejanja prepovedana, je Bog dal še deveto zapoved glede nečistih misli in želj.

Kaj prepoveduje Bog v deveti zapovedi?

V deveti zapovedi Bog prepoveduje vse radovoljne nečiste misli in želje.

Ta prepoved ni nič čudnega. Nečista dejanja so namreč posledice nečistih misli in želj. Kdor zatira nečiste misli in želje, se bo tudi takih dejanj obvaroval.

Poleg navedene prepovedi Bog v deveti zapovedi zapoveduje, da moramo ohraniti čisto srce.

— — —

Deseta božja zapoved: Ne želi svojega bližnjega blaga.

Deseta božja zapoved je dopolnilo sedme zapovedi. Sedma pravi: »Ne kradi!« in v njej Bog prepoveduje škodovati bližnjemu na imetju. Da je dejanska škoda, ki jo kdo povzroči bližnjemu, greh, je jasno vsakemu. Da pa je tudi grešna želja po imetju bližnjega zoper božjo voljo, je Bog naglasil v deseti zapovedi.

Mati je pokleknila ob postelji in je vroče zahvaljevala Boga za milost, ki jo je izkazal sinu in njej.

— — —

Istega dne je sedela vdova Wilding pred hišo. Na sebi je imela črno obleko. Pred njo je sedel na stolčku mali Henrik. Glavico je naslanjal na materino krilo. Mati ga je božala po laseh. Zdaj in zdaj se ji je izvil iz prsi bolesten vzdih. Čez čas pa je fantek začutil na obrazu nekaj mokrega. Iz vdovinih oči so vrele solze. Mali Henrik je vstal in je ovil ročice okrog materinega vratu.

— Mama ne jokaj — je pritisnil obrazek k njenemu obrazu. — Saj imaš še svojega Henrika, ki bo vedno priden fantek.

— O, ljubček moj mali! — je pritisnila vdova na srce. — Da, tebe še imam! Hvala Bogu!

Mati in otrok sta bila tako zatopljena sama v sebe, da nista opazila človeka, ki se jima je približal. Bil je grof Henrik. Nekaj časa je stal in molče gledal prizor, ker pa se vdova dolgo ni ozrla nikamor, je zakašljal.

lico, v kateri bodo v poznejšem življenju najbrž morali delovati, tako da že kot otroci vedo, kakih nevarnosti se morajo ogibati in koga naj se drže, ako bi bili v nevarnosti, da padejo. Križarski internat nudi gojencem tak način življenja, ki je čim bolj podoben družinskemu življenju. Zato nimajo nobenih uniform, pač pa prebivajo v malih in prijaznih sobicah in jedo v malih, prav na holandski način urejenih jedilnicah, pri mizah, katere so okrašene z lepimi cvetlicami itd. Starejši fantje (do 21. leta) dobivajo tudi ne-

Kaj prepoveduje Bog v deseti zapovedi?

V deseti zapovedi Bog prepoveduje, grešno poželeti, kar je last bližnjega.

Grešno je poželjenje takrat, če kdo zaželi, si kaj nepošteno prisvojiti.

Kaj zapoveduje Bog v deseti zapovedi?

V deseti zapovedi Bog zapoveduje, bližnjemu privoščiti njegovo imetje in zadovoljiti se s svojim.

»Do smrti bomo živeli, če bomo sline požirali« — pravi pregovor. Pomisli na to! Bodi zadovoljen s tem, kar ti je Bog dal in ne vzbujaj hrepenenja po bogastvu. Bogastvo še ni nikogar osrečilo, pač pa osrečuje vsakega zaupanje v Boga.

— — —

»Blagor čistim v srcu, zakaj ti bodo Boga gledali« — je dejal Kristus. Preganjaj iz srca nevredne, grešne misli in želje in ga ohrani za Boga — čistega!

O z n a n i l a

MARIBOR:

Stolna župnija.

Oznanilo:

V nedeljo dne 5. avgusta bo ob 9. uri procesija z Najsvetejšim po cerkvi; popoldne ob 17. uri pobožnost v čast presv. Srcu Jez. s pridigo in litanije s sv. blagoslovoma.

Apostolstvo mož za stolno župnijo ima v nedeljo zjutraj svojo skupno mesečno pobožnost: ob 6. uri pridigo za može in nato med sv. mašo pri glavnem oltarju skupno sv. obhajilo.

kaj denarja za svoje potrebe, smejo nekajkrat na teden oditi v mesto ter se smejo, ko za to dozore, celo zaročiti. Preden zapustijo vzgojevališče, so že vsi uslužbeni pri kakem mojstru v obližju, tako da ima vsakdo že zagotovljeno delo in svoj kruh, ko gre iz zavoda. Ni natančno določeno, koliko mora deček biti star, da ga sprejmejo. Splošno se drže navade, da morajo biti otroci vsaj 7 let in navadno ne več ko 14. Če se pa oglasijo za sprejem starejši, ki resnic katoliške vere še ne poznajo, jim nihče ne dela sile. Toda

Vdova in fantek sta dvignila glavo. Mali se je nasmehnil, vdova pa je prijazno pokimala.

— Ljuba gospa, ali se še vedno niste potolažili?

— Oh, ljubi Bog! — je vzdihnila mati. — Kako bi se potolažila? Anice ne bom nikdar pozabila.

Grof se je vsedel na klop poleg vdove.

— Gospa, le pomirite se! Brez božje volje se vse to ni zgodilo. Sicer pa vam je ostal Henrik.

— Da, on mi je ostal in bo od sedaj naprej moja edina tolažba.

Henrik je pristopical k Henriku. Že dolgo se ni igral s svojim krstnim botrom in zahotelo se mu je, da bi sedaj storil to. Vsedel se mu je na kolena, ga božal in potegoval za brke. Grof se je smejal. Vdova je med tem vstala in je iz trgovine prinesla nekaj onih finih cigar, ki jih je grof tako rad kadil. Nato se je začel razgovor o starih lepih časih in je polagoma prešel na žalostne nove čase. Naposled pa je padla beseda o grofici Sidoniji in sedaj se je grofu razvezal jezik. Vdova je znala za njegovo ljubezen in je sedaj pazljivo poslušala njegovo pripovedovanje.

Deški Marijin vrtec ima svoje skupno sv. obhajilo v nedeljo med sv. mašo ob pol 8. uri.

Ljudsko gibanje:

Krščenih je bilo zadnji teden 12 novorojencev in sicer: Filomena Arzenšek, Marta Lipnik, Peter Stradner, Nada Pokrivač, Avguština Perko, Vladimir Istenič, Avguštin Fekonja, Rado Reicht, Nada Fras, Franc Kramberger, Leopold Matjašič, Franc Hercog.

Poročila sta se: Artur Hernaus, knjigovodja, Studenci, in Terezija Novak, šivilja, Krekova 18. Bilo srečno!

Umrla je v nedeljo dne 29. julija v častitljivi starosti 84 let gospa Ana Cizelj, rojena dne 26. maja 1851 kot najmlajša hči znanega sodelavca prvega mariborskega vladike Antona Martina Slomšeka na prosvetnem polju, bivšega šoštanjskega nadučitelja Petra Mussi, poročena pozneje z že leta 1912 v Celju umrlim Ignacijem Cizelj, bivšim naduačiteljem v Mozirju in na Vranskem. Skrbno je vzgojila 8 otrok, od katerih jih še 7 živi, ki so vsi dosegli v življenju ugledne položaje in ljubljeni materi sladili večer njenega dolgega življenja. Blaga žena in mati vživaj večni pokoj!

Frančiškanska župnija.

Oznanilo:

Prvo nedeljo ima Apostolstvo mož ob 6 blagoslovno sv. mašo v svoj namen in skupno sv. obhajilo. Nato kratek sestanek v kapeli sv. Frančiška. — Popoldne bo shod in nauk za III. red sv. Frančiška, levitirane večernice z darovanjem za uboge tretjerednike.

Ljudsko gibanje:

Krščeni so bili: Šetinc Jasna, Novak Albert in Kovač Vera.

Poročila sta se: Močivnik Anton, trg. pom., in Golovršnik Marija, zas. nam., Počehova 3. — Bilo srečno!

Umrli so: Leš Vekoslava, hčerka del., 1 mesec, Meljska 85. — Brumec Aleksander, sin tkalca, 1 leto, Loška 23. — Maister Rudolf, div. gen. v p., 60 let, Unec pri Rakeku. — Mlač Olga, zas., Ob brodu 5. — Welle Frančišek, prev., Meljska 54. — Lončarič Štefan, žel. v pok., Meljska 67. — Naj počivajo v miru!

Društva:

Izobraževalno društvo Krčevina ima svoj redni letni shod in volitev novega odbora dne 5. avg., ob 15 v Društv. domu, Ribniško selo 25. Pridite vsi!

— Sidonija in jaz sva se sporazumela — je besedičil grof ves srečen. — Nekaj dni po grofičini smrti sem bil s Sidonijo v salonu in tam me je hipoma prevzelo tako silno čuvstvo, da sem rekel: »Sidonija, ali ni božja volja, da sem vero spet našel zato, da bi postal tvoj mož? Ne zavrzi moje ljubezni!« Sidonija je dolgo molčala in gledala skoz okno. Naposled se je obrnila k meni in je dejala: »Po bridkih razočaranjih v prvem zakonu sem sklenila, da posvetim svoje življenje molitvi in revežem. Ako te moja pobožnost in skrb za reveže ne bo motila, nimam nič proti zakonu!« Jaz sem ji ves srečen poljubil roko in ji zagotovil, da bo smela delati, kar bo hotela. »Dobro! Toda s poroko bova počakala, dokler v Heiligenbergu spet ne bomo imeli župnika!« Jaz sem na to pristal in tako sva se sporazumela. O, kako zlata duša je Sidonija! Ob njeni strani se bom tudi jaz čisto prerodil. Mali Henrik bo imel dobrega botra. S poroko pa počakamo, dokler Ziegler ne postane župnik.

— Tako je prav, gospod boter! — se je nasmehnila vdova. — Počakali bomo. Ko ozdravi

vsakodnevna okolica in molitev križarjev ima vedno svoj uspeh, tako da taki gojenci nazadnje sami prosijo, naj jih poučujejo v verouku. Mlajše kajpada že od vsega početka uče katekizma. Starši, ki svojega otroka dajo v križarski internat, morajo podpisati izjavo, da ga hočejo imeti vzgojenega v katoliški veri. — Haarlemski škof g. dr. Aengenent, v čigar škofijo spada Rijswijk, to kongregacijo vsestransko podpira. Tudi drugi inozemski škofje jo pri vsaki priliki priporočajo. Delovanje teh križarjev zahteva veliko ljubezni in požrtvo-

Magdalenska župnija.

Oznanilo:

V nedeljo po večernicah bo nauk za Marijino družbo.

Ljudsko gibanje:

Krščeni: Majda Meško, Bojan Dolenc, Roman Korošec, Kristina Koritnik, Zorislava Fras, Maks Deutschmann in Radslav Grofič.

Poroke: Gregorčič Karl, strugar, Magdalenska 54, in Špelec Miroslava, hči p., Pobrežje. — Pongrac Ivan, ključ., Zagreb, in Vombek Ida, kuh., Zagreb. — Dvoršak Alojz, kot. pom., Cankarjeva 26, in Langhamer Valburga, mod., Zg. Radvanje. Ploj Jožef, tkalec, Pobrežje, in Potočnik Marija, tkalka, Zg. Radvanje.

Umrli: Budler Marija, zasebnica. — Paj Ivan, čevlj. pom., Kr. Petra trg 1, 51 let. — Hecl Julijana, zas., Pobrežka 21, 47 let. — Pukl Marija, sopr. tes., Limbuš. — Naj v miru počivajo!

—

Kapela presv. Srca.

Oznanilo:

Proslava praznika sv. Ignacija, ustanovitelja Družbe Jezusove, se bo tukaj obhajala v nedeljo dne 5. avgusta. Ves dan bo izpostavljeno Najsvetejše. Ob 9. uri dopoldne peta sv. maša, ob pol osmih zvečer govor, pete litanije, blagoslov in nato darovanje. Vsi verniki dobijo ta dan in na predvečer v tej kapeli popolni odpustek vsakokrat, kadar obiščejo kapelo, ako prejmejo sv. zakramente in izmolijo vsakokrat 6 očenašev, zdravamarij in čast bodi Očetu. V soboto zvečer se blagoslovi čudodelna voda na čast sv. Ignaciju.

— —

CELJE:

Mestna župnija sv. Danijela.

Ljudsko gibanje:

Krščeni so bili: Florjan Marija, Krajnc Danijel, Ocvirk Franc, Gominšek Alojzij, Zdouc Vincenc, Gorinšek Danijel, Kuhar Marija, Velenšek Franc, Hriberšek Avgust, Veber Marija, Veternik Ana, Zaveršek Milan, Grossek Branko in Dečman Alojzij.

Poročili so se: Majhen Mrtin, žel. ur. na Pobrežju pri Mariboru, in Gruden Marija, zas. ur. v Celju. — Kelbič Maks, del., in Mesarič Marta, tkalka, Gaberje. — Srebočan Anton, topilec v Gaberju, in

---

valnosti. Pri svojem delovanju imajo »križarji sv. Janeza« pred očmi patrona sv. Janeza Ev. ter obenem prelepo zadoščenje, da so nešteto mladeniških duš rešili za ta in oni svet.

— —

V Rimu

se proti nekim časopisnim vestem hrani originalno pismo Lutera, ki ga je pisal svoji materi. V tem pismu odgovarja materi na njeno vprašanje, če bi tudi ona morala izstopiti iz katoliške Cerkve, naslednje: »Ne, ti ostani katolikinja, ker nočem izdati in varati tudi svojo mater.

— —

in vse prebrodi, ne bo samo župnik, marveč se bo povzpel višje.

— Tudi jaz mislim tako.

Sedaj je tudi mali Henrik posegel v pogovor.

— Dragi boter — je začel — ali bom po ozdravitvi še smel včasih iti v grad h gospodični Heleni?

— Seveda! Samo da bo ona imela malo časa zate. Ona je namreč sedaj gospodarica v gradu in ima dosti skrbi.

29.

Res je bilo tako, kakor je stric Henrik dejal. Sedemnajstletna deklica, grofica Helena, je bila v gradu gospodar. Takoj po materinem pogrebu jo je grof prijel za roko in jo je peljal pred grajsko osobje: sorodnike, uradnike in uslužbence ter jo je predstavil kot neomejeno gospodarico, ki ji morajo biti vsi pokorni. Helena je v prvem hipu zardela in se je skrila za očetov hrbet. A to ni pomagalo nič. Udati se je morala. S tresočo se roko je prevzela ključe kot znak nove oblasti. Robertu, gospodinji in glavnemu kuharju je pro-

Ojstruh Ana, služk. — Žnidar Ivan, trg. pom., in Zupan Štefanija, kuharica.

Umrli so: Čakš Franc, bivši hlapec v Gaberju, 72 let. — Jagodič Blaž, brzojavni mojster v Zavodni, 61 let. — Voh Helena, žena koč. iz Doberteše vasi, 63 let. — Obrul Antonija, obč. reva iz Dolenje vasi, 84 let. — Koštomaj Jakob, bivši pos. iz Škofje vasi, 67 let. — Plevnik Marija, prevž. iz Preseke, 55 let. — Dne 27. julija je umrl v celjskem kapucinskem samostanu o. Efrem Majcen, star 68 let. Rojen na Prihovi 20. jan. 1866, je stopil v kapucinski red leta 1887 in postal duhovnik 28. okt. 1891. Pred polomom Avstrije je deloval v raznih srednje- in zgornještajerskih samostanih, od 1919 do 1932 je bil katehet na okoliški deški osnovni šoli v Celju. Naj v miru počiva!

— —

TRBOVLJE:

Oznanilo:

V nedeljo dne 5. avgusta, med prvo sv. mašo skupno sv. obhajilo Apost. mož in fantovske kongregacije. Kat. društvo žen in dekliški odsek imajo izlet na Sveto goro, kjer bo sv. maša in pridiga.

Ljudsko gibanje:

Rojenih 10 otrok, 1 nezakonski.

Umrl nikdo.

Poročeni: Grčar Ciril in Tomc Helena, služkinja. — Skobe Julij, rudar, in Lesjak Helena, šivilja. — Bilo srečno!

Kronika naših župnij

Sv. Križ pri Ljutomeru. Župnik konz. in duh. svetnik Jožef Weixl, dekan ljutomerske dekanije. Število duš 4352. — Cerkev je iz začetka 15. stoletja. Leta 1891 pa je bila povečana. Sedaj je ena najlepših cerkva v zeleni »Prlekiji«. — Sv. Križ je rojstni kraj prelata, vseučil. profesorja dr. Matija Slaviča in drugih znamenitih mož, ki so igrali in igrajo važno vlogo v javnem življenju. — Duhovno življenje: Tretji red, razne bratovščine in družbe imajo na stotine članov in članic. Najmočnejša je Marijina družba za dekleta, katera šteje 325 članic. — KA je osnovana.

žila roko, nato pa se je obrnila k očetu in je rekla:

— Dragi oče, ali pa boš zadovoljen z menoj? Oče se je nasmehnil.

— Ljubi otrok, ne skrbi za to. Ravnaj po svoji uvidevnosti in vse boš prav naredila. Sicer pa ti bota pomagala stric Henrik in teta Sidonija.

Ta dva sta prikimala.

Naslednjega jutra se je grad izpraznil. Grof se je vrnil v zapor, da bi odsedel še ostalo kazen. Olga in mož sta se odpeljala domov, Anton pa se je vrnil v šolo. V gradu je zavladala tihota. Teta Sidonija je obiskovala bolnike, stric je ves dan puhal dim, Helena pa je tekala sem ter tja in se je posvečala gospodarskim poslom.

Zvečer onega dne, ko je bil grof Henrik pri vdovi, je pri večerji pripovedoval o svojem obisku.

Dalje sledi.

V vsako katoliško družino „Nedeljo"!

Mr. Vincent Mendling iz Doower-a (USA), ki je sam pristopil k katolicizmu, je privedel s svojim vztrajnim lajičnim apostolatom v 20 letih življenja 54 oseb v katoliško Cerkev. Pri njegovem apostolskem delu mu veliko pomaga njegova žena.

— —

V Ameriki se kat. tisk vedno bolj širi. Kljub krizi je pri kat. listih število naročnikov bolj narastlo kot pri drugih. List »Catholic Universe Bulletin« je poslal preko 20 tisoč zahvalnic katoliškim intelektualcem za njihov trud in delo za katol. tisk.

Mala Nedelja. Župnik Franc Ostrž. Število duš 2600. — Cerkev je bila postavljena leta 1441. Je premala za župnijo in je že dalje časa v načrtu zidanje nove cerkve. — Za poživljanje duhovnega življenja skrbijo: III. red (150 članov), razne bratovščine in družbe. Otroci so zbrani v Marijinem vrtu (45 članov). — KA je že osnovana.

Veržej. Župni upravitelj Anton Klemenšek, duhovnik salezijanske družbe Število duš 832. — Cerkev je bila postavljena leta 1626. — V Veržeju je salezijanski zavod »Marijanišče«. Pri ustanovitvi je v veliki meri sodeloval g. prelat dr. Franc Kovačič, veržejski rojak. — Duhovno življenje: III. red 45, Br. Srca Jez. 190, Br. Srca Marijinega 150, Marijina družba za žene 43, Marijina družba za dekleta 36, Apostolstvo mož 29, Marijin vrtec 52. — KA še ni osnovana.

Sv. Peter v Gornji Radgoni. Župnik Martin Gaberc. Župnija obsega občine: Gornja Radgona (trg), Črešnjevci (združene v to občino so prejšnje manjše občine: Črešnjevci, Orehovci, Police, Lastomerci-Zbigovci, Ščavnica, Lomanoši ter Plitvički vrh), Negova (tej občini pripadata okolici: Ivanjševci, Stavešinci) in Radenci, kamor so prideliIi iz naše župnije okolici Šratovci in Mele. Število duš 4800. — V letu 1933 je bilo rojenih 151 (leta 1932: 179, leta 1917: 68), umrlih 105, poročenih 34 parov, sv. obhajil 23.000. Cerkveni red: Sv. maše ob nedeljah in ob praznikih ob 6, pol 8 in 9. Stanovski nauki: prvo nedeljo za Apostolstvo mož in fantov, drugo nedeljo za dekleta, tretjo nedeljo za III. red in četrto nedeljo za Marijin vrtec. — Cerkev pozidana leta 1803, ob postanku samostojne župnije. Povečana leta 1890. Dolga je 34 m, široka 17 m, oltarjev 3. Veliki zvon H tehta 2250 kg in obvladuje s svojim mogočnim glasom domačo in sosedne župnije Kapelo in Apače. Cerkev stoji na hribčku nad trgom, obkrožajo jo mežnarija s staro šolo in nova šola. Tu je sedež okrajnega sodišča, davkarije, glavne carinarnice. V avstrijsko Radgono pelje nov betonski most čez Muro. Znameniti grad nad trgom, svojčas sedež državnih oblasti, je sedaj last dravske banovine in se bo polagoma adaptiral za hiralnico. — Šola v Gornji Radgoni ima 7 razredov s 5 paralelkami, učencev do 500, Na Ščavnici, oddaljena 8 km, je trirazredna šola, učencev do 150. Iz okolic Stavešinci in Ivanjševci obiskujejo otroci šolo v Negovi, iz vasi Šratovci so všolani v Radence. Ker pripada vas Mele po novi razdelitvi v občino Radenci, je ta občina izposlovala, da se ta vas izloči iz šole v Gornji Radgoni ter priključi šoli v Radencih. To se je zgodilo brez vednosti vaščanov, ki so na ta način prisiljeni, da pomagajo odplačevati ogromen dolg, ki tišči novo šolo.

Z a n a š o d e c o

Tarzicij.

Bilo je v tistih časih, ko so hudobni poganski cesarji kristjane preganjali, jih lovili in zapirali. Zgodilo se je, da je bilo nekoč zelo mnogo kristjanov v ječah. Naslednje jutro bi morali umreti mučeniške smrti. Imeli pa so veliko hrepenenje, prejeti poslednje sv. obhajilo. Toda — kdo naj jim prinese nebeški kruh? Odrasli kristjani tega niso mogli storiti, ker bi se tako izdali in padli paganom v roke.

Vse to je zvedel mali 13letni deček Tarzicij. Ves navdušen je šel v katakombe, pokleknil pred škofa ter ga prosil, če sme nesti sv. obhajilo v ječo. Škof je zavil presveto evharistično Skrivnost v belo tenčico in jo izročil Tarziciju. Presrečni otrok je položil dragoceni zaklad na svoje srce in je odšel proti ječi — čisto tiho — ves zatopljen v največjo blaženost.

Tarzicij je dospel kmalu na trg, kjer so se igrali poganski dečki. Prav takrat je zaklical njihov vodnik: »Za našo igro manjka zdaj le še eden.« — »Glej, tu prihaja Tar-

zicij«, je vzkliknil drugi in dostavil: »Tarzicij, pridi in igraj se z nami!«

Tarzicij pa je hotel oditi prav hitro mimo in je pritiskal angelski kruh na svoje prsi. Dečki so zapazili, da Tarzicij nekaj skriva pod haljico in so stekli za njim. Pretepli so ga tako hudo, da se je zgrudil kakor mrtev na tla. Z ročicami je držal prt, v katerega je bilo zavito presveto Telo, krčevito ga je pritiskal na svoje prsi in ni mislil na nič drugega, kot samo na to, kako kako bi obvaroval največjo skrivnost pred grdo oskrunitvijo.

Surovo so kričali dečki: »Pokaži nam, kaj nosiš na prsih!«

Odločno jim je odgovarjal mladi junak: »Ne smem in ne morem!« In z besedico »Jezus!« na ustnih je izdihnil.

Še mrtvemu niso mogli morilci razkleniti prstov.

Neki krščanski vojak je razgnal zlobne dečke, pobral malega mučenca in ga odnesel v katakombe, kjer mu je šele škof mogel vzeti s prsi v belo tenčico zaviti najsvetejši Zakrament.

Moji ljubi prvoobhajanci! Jezus je prišel ali bo prišel v kratkem v vaše srce. Za vse na svetu ne pustite, da bi vam kdo Jezusa kdaj iz srca vzel. Edini smrtni greh vam more to storiti. Zato naj bo danes vaš najtrdnejši sklep: »Ljubi Jezus, od zdaj naprej ne bom storil nobenega smrtnega greha več!«

— —

Junaštvo mladega Kitajca.

Ko je kitajska vlada leta 1857 kruto preganjala katoličane, so pripeljali pred sodišče mladega 17letnega Kitajca. Ta je bil tako lep in razsoden mladenič, da ga je hotel sodnik sam rešiti gotove smrti.

»Poteptaj z nogami križ«, mu je rekel, »in dal ti bom en zaboj srebra« (vrednost okoli 300 Din).

»To je premalo«, mu odvrne mladenič.

»Dobro, pa ti dam en zaboj zlata« (vrednost okoli 3600 Din).

»Tudi to je premalo.«

Sodnik se razjezi in mu reče: »Koliko pa potem želiš?«

»Gospod sodnik«, mu odvrne mladenič, »s tem, da poteptam z nogami križ, se odpovem svojemu Bogu in svojo neumrjočo dušo pa pogubim; dajte mi toliko denarja, da si kupim drugo dušo.«

In mladenič je ostal zvest svoji veri in šel rajši v smrt, kakor pa da bi teptal z nogama najodličnejše znamenje krščanstva.

Katoliški pojavi

Evharistični kongres. Priprave so v polnem teku. Župnijskim uradom je bila razposlana knjižica »Zborna maša« in okrožnica s potrebnimi navodili. Kdor se hoče kongresa udeležiti, se naj čim prej zglasi pri domačih dušnih pastirjih. Kongres bo trajal 2 dni. Dne 7. septembra bodo stanovska zborovanja. Na praznik Marijinega rojstva pa bo glavna cerkvena slovesnost. Istočasno s kongresom bo proslavilo pevsko društvo »Maribor« desetletnico obstoja. Proslavilo jo bo z velikim koncertom, ki bo dne 7. septembra zvečer, in dne 8. septembra popoldne ter z nastopom pri slovesni sv. maši na Glavnem trgu. Za udeležence proslave je dovoljena polovična vožnja.

Iz tajništva KA v Mariboru. — Glede dela župnijskih vodstev KA v mesecu avgustu ima škofijsko vodstvo sledečo željo: Glavna briga naj bode priprava na škofijski evharistični kongres. Vodstva si naj prizadevajo, da pritegnejo k sodelovanju čim več vernikov. Pred kongresom se bodo vršile v vseh župnijah evharistične tridne-

vnice. Vodstva naj skrbijo, da se jih bodo udeležili tudi mlačni verniki. Zlasti te je treba spraviti v cerkev in jih omehčati, da prejemejo sv. zakramente. Nadalje naj vodstva agitirajo za čim večjo udeležbo na kongresu v Mariboru. Kar se tiče denarja, živimo sicer v hudih časih, a v vsaki župniji se najdejo ljudje, ki bodo potne in druge stroške brez posebnih težav krili. — Tajnik se je udeležil dekanijske konference pri Veliki Nedelji. Poročal je o delu in načrtih škofijskega odbora. Na konferenci se je na predlog g. dekana sklenilo, da se v župnijah dekanije posvetijo KA posebne nedelje. Glede organizacije je bilo določeno, da se pritegnejo k delu najprej matere, potom njih pa fantje.

V enem tednu umrli trije duhovniki. Pretekli teden je smrt imela v duhovniških vrstah bogato žetev. V škofiji so umrli kar trije duhovniki in sicer: tomažovski župnik Matija Zemljič, breziški župnik Martin Jurhar in v Celju kapucinski pater Efrem. Sveti naj jim večna luč!

Umrl je mož . . . Nekaj dni je ves svet stal pod vtisom žalostne smrti avstrijskega kanclerja dr. Dollfussa. Življenje so mu ugasnili zločinski revolverski streli . . . Z Dollfussom je legel v grob eden najbolj katoliških državnikov. Njegovo življenjsko vodilo je bilo: »Moli in delaj!« Molil je in potem delal. Bil je mož molitve. Dnevno je prisostvoval sv. maši in dnevno pristopal k sv. obhajilu. Podlaga njegovega javnega dela so bila krščanska načela. Vedno in povsod je nastopal kot katoličan in neštetokrat je naglašal, da bo domovina v toliko srečna, v kolikor bo katoliška. Glede izvajanja katoliških načel v javnem življenju je bil neizprosen. »Če se bomo pošteno trudili v resnično krščanski vsestranosti, bodemo ustvarjali novo dobo. S krščansko ustavo, konkordatom in lepimi izjavami še nismo postali krščanska država. Dokazati moramo, da smo kristjani, ki si prizadevamo biti pošteni kristjani, ne pa navidezni kristjani in farizeji.« To so bile njegove besede. Ob Dollfussovem grobu je jokala vsa Avstrija. Objokavala je v njem enega svojih največjih mož.

Novi goriški nadškof. Sv. oče je imenoval za goriškega nadškofa msgr. Karla Margottija. Novi nadškof je vršil važne službe. V Rimu je bil v kongregaciji za vzhodno cerkev, pozneje tajnik komisije za Rusijo. Leta 1925 se je bil udeležil kongresa za študij vzhodnega bogoslovja v Ljubljani in je imel predavanje. Slovanske narode dobro pozna in med slovanskimi jeziki obvlada tudi srbščino. Bog daj, da bi našli goriški Slovenci v njem dobrega očeta in zagovornika.

Pilot je šel med misijonarje. — Misijonsko okrožje Gariep v južni Afriki ima že od lanskega leta na razpolago en aeroplan, ki so ga misijonarjem darovali švicarski katoličani. Poleg tega se je ponudil misijonarjem za pilota znani švicarski letalec Hans Marti, ki je samo od februarja do junija 1933 izvršil 449 poletov brez najmanjšega defekta od ene do druge skrajne točke ogromnega misijonskega okrožja; prevažal je bolnike ali pa zdravnike in na ta način je bilo rešeno marsikatero dragoceno življenje. Sedaj je dobil aeroplan večjega in bolj mogočnega tovariša, ki ga je poslala misijonu v Gariepu nemška MIVA (misijonsko-prometna organizacija). Dne 16. marca je prispel vrli letalec Marti s tem novim letalom iz Evrope v južno Afriko. V letalu je prostora za pet ljudi. Sedaj študira pilot Marti vremenske prilike v sosednji pokrajini Namaqualand, kjer bi tamošnji škof Klemann tudi potreboval za svoj obširni misijon eno letalo. — MIVA ima namen, da bo uredila v Gariepu središče za vso misijonsko letalsko službo v Južni Afriki.

Razna obvestila.

V Domu pri sv. Jožefu nad Celjem bodo tridnevne duhovne vaje. Začetek vsakokrat ob 6. zvečer prvega imenovanega dne; konec vsakokrat ob 6. zjutraj zadnjega dne. V avgustu: za dekleta od sobote 4. do 8., in od sobote 18. do 22. — V septembru: za fante od četrtka 6. do 10., za dekleta od sobote 22. do 26. Vzdrževalnina za ves čas 75 Din. Če hoče imeti kaka župnija svoj tečaj, naj pravočasno piše na naslov: Dom duhovnih vaj pri sv. Jožefu nad Celjem.

Ali je zavarovanje pri „Karitas" varno?

To vprašanje je pravzaprav popolnoma nepotrebno. Da pa bote videli, kako je zavarovanje pri »Karitas« varno, vam povemo, da za vsa zavarovanja, ki se sklenejo pri »Karitas«, jamči Vzajemna zavarovalnica v Ljubljani z ogromno vsoto Din 50 milijonov. Nobene skrbi torej in nobenega strahu! Denar, ki ga vplačate pri »Karitas«, je bolj varen, kakor pa tisti denar, ki ga skrivate doma. O kaki izgubi, razočaranju ni govora. Da zavarovanju »Karitas« smete popolnoma zaupati, kaže že dejstvo, da so ga priporočili škofje in duhovniki. Pokrovitelj »Karitas« v Ljubljani je prevzvišeni g. nadškof dr. Anton Bonaventura Jeglič. Njegovo ime vam je znano. Njegova dela tudi. Tista ustanova, kateri je on pokrovitelj, ne more biti slaba . . . Zavarujte se čim prej! Ne vemo ne ure ne dneva smrti. Zasigurajte za slučaj svoje smrti domačim sredstva, s katerimi bodo krili pogrebne in druge stroške. Ta sredstva jim nudite, če se zavarujete pri »Karitas«. Pri zavarovanju ni nobenih težav. Zdravi morate biti in pri vstopu plačati 10 Din. Zavarujete lahko tudi sorodnike, otroke itd. Obrnite se takoj na vodstvo »Karitas« v Mariboru, Orožnova ulica 8, ali na domačega zastopnika. Zastopniki, obiščite svoje znance, prijatelje, sorodnike in druge ter jim svetujte, naj se zavarujejo. Povejte jim, kake ugodnosti jim nudi »Karitas«.

Koledar od 5. do 12. avgusta.

5. avgust, 11. pobinkoštna nedelja: Marija Devica Snežna. — 6. avgust, pondeljek: Spremenjenje Gosp. — 7. avgust, torek: Kajetan, spoznavalec. — 8. avg.: Cirijak in tovariši, mučeniki. — 9. avgust, četrtek: Janez Vianej, spoznavalec. — 10. avgust, petek: Lavrencij, mučenik. — 11. avgust, sobota: Suzana, devica in mučenica.

Glavni mesečni namen za avgust, blagoslovljen po sv. očetu: Redovi za vzgojo mladine. — 5. avgust, nedelja: Posvetitev družin Srcu Jezusovemu. — 6. avgust, pondeljek: Pogosto sv. obhajilo. — 7. avgust, torek: Skupna družinska molitev. — 8. avgust, sreda: Dijaki na počitnicah. — 9. avgust, četrtek: Domači dušni pastirji. — 10. avgust, petek: Sramežljivost in javna dostojnost. — 11. avgust, sobota: Beatifikacija Slomšeka in Barage.

Tiskar: Tiskarna sv. Cirila v Mariboru, predstavnik Albin Hrovatin v Mariboru. Urednik: Franc Kolenc, korni vikar v Mariboru. — Izdajatelj: Mariborske župnije, predstavnik Franc Kolenc, korni vikar v Mariboru.

Poštnina plačana v gotovini. **Posamezna številka stane 1 Din.**
Leto 6. Štev. 32.

NEDELJA

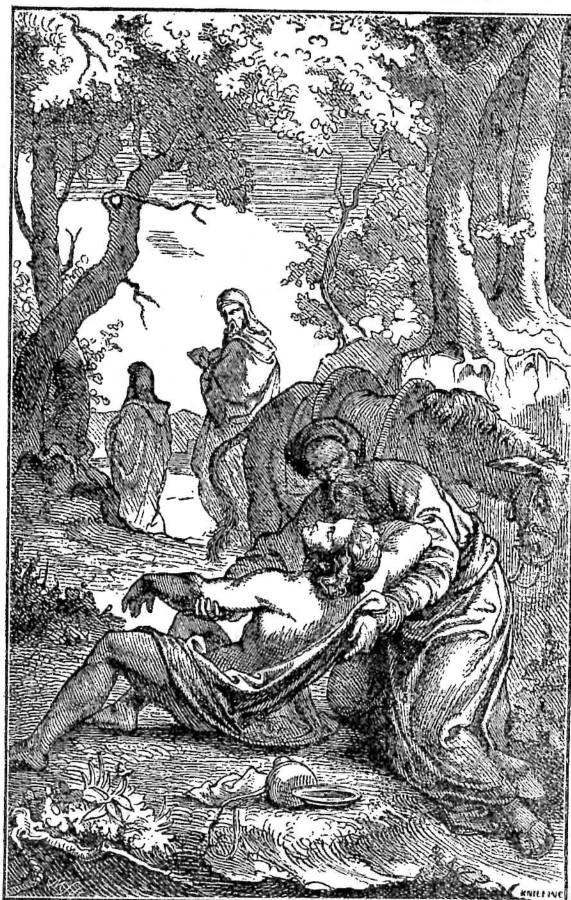
Izhaja vsak petek.
Cena:
Celoletno 24 Din, polletno 12 Din, mesečno 2 Din. Inozem. 48 Din.

Tednik za versko življenje

Maribor, 12. avgusta 1934.

Uredništvo: MARIBOR, Stolno župnišče.
Uprava: Maribor Koroška cesta 5.
Ček. rač. 15237.

Usmiljeni Samarijan.

Nędelja krščanske ljubezni

1. Nedeljska služba božja.

Evangelij:

Lk 10, 23—37.

In posebej se je obrnil do svojih učencev in je rekel: »Srečne oči, katere vidijo, kar vi vidite! Zakaj povem vam, da so mnogi preroki in kralji želeli videti, kar vi vidite, pa niso videli; in slišati, kar vi slišite, pa niso slišali.«

In glej, neki učitelj postave je vstal in ga je takole skušal: »Učenik, kaj naj storim, da dosežem večno življenje?« On pa mu je rekel: »Kaj je pisano v postavi? Kako bereš?« Ta je odgovoril: »Ljubi Gospoda, svojega Boga, z vsem srcem in vso dušo in vso močjo in vsem mišljenjem, in svojega bližnjega kakor samega sebe.« »Prav si odgovoril«, mu je rekel; »to izvršuj in boš živel.« Ta se je pa hotel opravičevati in je rekel Jezusu: »In kdo je moj bližnji?« Jezus je povzel besedo in rekel: »Neki človek je šel od Jeruzalema v Jeriho in je padel med razbojnike; ti so ga oplenili in mu zadali ran, ter so odšli in ga pustili napol mrtvega. Primerilo se je pa, da je šel po tisti poti neki duhovnik; in ga je videl in šel mimo. Prav tako je tudi levit, ki je prišel na to mesto in ga videl, šel mimo. Ko je pa neki popoten Samarijan prišel do njega in ga videl, se mu je v srce zasmilil. In pristopil je in vlil v njegove rane olja in vina ter jih obvezal; in posadil ga je na svoje živinče, peljal do gostilnice in zanj poskrbel. Drugi dan je vzel dva denarja in dal gostilničarju ter rekel: Poskrbi zanj in kar boš več potrošil, ti jaz nazaj grede povrnem. Kateri izmed teh treh, se ti zdi, je bližnji tistemu, ki je padel med razbojnike?« On je dejal: »Tisti, ki mu je skazal usmiljenje.« Jezus mu je rekel: »Pojdi in tudi ti tako delaj!«

— — —

»Pojdi in ti tako delaj.« Lk 10, 37.

Kako se začne svetost? Z vero, spopolnuje se z upanjem, dopolni se v ljubezni. V čem obstoji svetost? Ne, v čudežih! To je luksus duhovnega življenja. Komur beseda svetost napravlja strah, nima pravega pojma o svetosti. Bodi duša še tako skromna, skrita in od ljudi prezirana in pozabljena, če ljubi, če se žrtvuje za bližnjega stanovitno in velikodušno, je sveta: ima pravo svetost, med svetniki bo njen delež. Svetost je dosegljiva resničnost. Bog sam se skloni k duši ter jo sprejme v svoje naročje. Zahteva le popolnega zaupanja in popolne pokorščine in usmiljene ljubezni. Ljubimo torej z neomejenim zaupanjem in z iskrenim srcem! Ali je svetost tudi nekaj za nas? Gotovo! To je celo naša dolžnost! Danes nam je treba svetih oseb! Slišimo večkrat: »Včasih so bili svetniki, sedaj jih ni več.« To ni res! Odkar stoji Cerkev, žive svetniki v sleherni dobi. So svetniki, so veliki svetniki, samo mi ne vemo zanje. Ta in oni v naši bližini je svet, ves živi za dušni blagor bližnjega, pa mi gremo mimo njega, ne da bi kaj opazili. Pij X. je nekoč dejal pred podobo sv. Male Terezije: »To je največja svetnica nove dobe.« Kdo je v njenem času v samostanu o tem kaj slutil? Kdo je kdaj mislil, da bodo romarski vlaki vozili na njen grob? Nič ni Terezija storila posebnega. Le hotela je vsa živeti za blagor bližnjega. Za velike reči ni imela ne časa, ne prilike. Nje posebnost je v tem, da ne najdeš v njenem življenju nič posebnega. Ponižna, nepoznana, preizkušena je ljubila in trpela kot tiha žrtev v čast božjo. Ne da bi vedela, je bila res svetnica! Naša doba pozna le dve skrajnosti: sovraštvo in ljubezen. V isti meri kakor sovraštvo raste tudi ljubezen. Živimo v stoletju zločinov, a vendar tudi v stoletju svetnikov. Pesimisti sicer dvomijo o tem, pa nimajo prav! Tudi mi bi se mogli pridružiti svetnikom. Kako? Nimamo ne moči, ne poguma, zra-

ven pa toliko napak in pomanjkljivosti. Ako si svetost tako predstavljamo kakor življenje takih oseb, ki ne spe, ne pijejo, ne jedo, nimajo strasti, ne boja. Ako mislimo, da svetniki niso ljudje, se motimo. Tudi svetniki so imeli svoje strasti in slabosti kakor mi. Njih svetost je obstojala v dveh rečeh: v milosti in premagovanju, skratka: v dejanski ljubezni. Svojo milost za tako ljubezen pa daje Bog vsakemu, ker je vsemogočen in neskončno dobrotljiv. Mi moramo le hoteti: bojevati se moramo, da si priborimo ljubezen. Boj je prvi in zadnji pogoj. Seveda boj ne prinese takoj zmage. Vendar, vse morem v njem, ki me krepča. Tudi grenkosti, če se jih dotakne ljubezen, postanejo sladke. Sicer pa se ne borimo sami, Kristus se bori ter nosi križ z nami. Nič strahu. On, ki hoče, da se posvetimo, nas ljubi. Morem, hočem, moram postati svetnik!

— — —

2. Nedeljska molitev.

Učenik, kaj naj storim, da dosežem večno življenje? On pa mu je rekel: Kaj je pisano v postavi? Kako bereš? Ljubi Gospoda svojega Boga, z vsem srcem aleluja.

V. Naj se dviga, Gospod, moja molitev.

O. Kakor kadilo pred tvojim obličjem.

Molimo. Vsemogočni in usmiljeni Bog, ki od tvojega daru prihaja, da ti tvoji verniki dostojno in hvaležno služijo: daj nam, prosimo, da bomo brez spotike hiteli k tvojim obljubam. Po Gospodu našem . . .

O. Amen.

— — —

Brez krščanstva je hotel rešiti človek zadnjih desetletij vsa življenska vprašanja. Zadovoljiti se je hotel s tuzemstvom. Odtod izvira vse mrzlično hrepenenje po kolikor mogoče popolnem izčrpanju vseh prirodnih sil. Generacija, ki živi, je postala rod tehnikov, inženirjev, izumiteljev in iznajditeljev, a tudi rod, ki je moral zavoziti v puščavo materializma. Mrzlica je stresla dušo modernega človeka, ko se je ozrl vase in v človeštvo, njegove ustnice so se odprle tesnobnemu vprašanju: Kaj sem z vsem tem dosegel? Kaj mi vse to pomaga? Kje je sreča? Kje mir življenja? In hrepenenje, polno trpljenja, se je polastilo njegovega srca . . . Hrepenenje po izgubljenih idealih. Da bi si zemljo osvojil in postal srečen, je šel kulturni človek novega časa na delo. V tem delu pa je izgubil onostranski svet in tustranskega si ni pridobil. Hrepeneče se ozira XX. stoletje okoli sebe. Potrebuje religijo in hoče religijo.

Katoliška akcija

Vzgoja lajičnih apostolov

in sicer izbranih, sposobnih in agilnih, je zahteva časa. To vzgojo takoj začeti in sistematično voditi, je nujna dolžnost duhovnika v KA. Za to delo se moramo duhovniki sami najprej pripraviti v moralnem in intelektualnem oziru. Sami moramo imeti globoko pobožnost, ve-

Drobci o Katoliški akciji.

(Iz ljublj. Škof. lista.)

Sveti Oče Pij XI. je v svoji okrožnici »Ubi arcano« definiral, da je KA »udeležba lajikov na hierarhičnem apostolatu«. Papež sam imenuje to definicijo »dobro premišljeno in pretehtano, ne brez božjega navdihnjenja« (nagovor 19. marca 1927) in je gotov, da mu je resnično Duh božji sugeriral to definicijo (nagovor 28. decembra leta 1933). Iz pojma spoznamo cilj in bistvene znake KA.

Cilj KA je isti, kakor ga ima Cerkev sama: razširjanje in utrjevanje kraljestva Kristusovega v posameznikih, v družinah in v človeški družbi

sploh; reševanje in posvečevanje duš. Na tem obsežnem polju se KA obrača posebna tja, kjer je za vero in versko življenje največja nevarnost. Neposredni cilj KA je pa, da kraljestvo božje utrdi v članih KA samih. Tisti, ki naj so apostoli drugim, morajo nositi kraljestvo božje utrjeno in razvito v svojih dušah, ga kazati v svojem življenju. Zato morajo biti temeljito poučeni, pristno pobožni, krepostni in vestni v izpolnjevanju božjih in cerkvenih zapovedi, posebno pa neomajno zvesti in udani vodstvu Cerkve. KA je v svojih ciljih nadnaravna in zajema svojo moč predvsem iz nadnaravnih sredstev (zakramenti, molitve, žrtve).

Bistveni znaki KA so: 1. Apostolat. Lastna posvetitev je cilj vsega katoličanovega prizadevanja, a KA gre vprav za tem, da s pravim apostolskim delom, katerega se udeležujejo katoličani vseh stanov, prinese posvečenje vsem. 2. Lajični apostolat, uključen v službeni hierarhični apostolat. Lajiki imajo dolžnost in pravico v zvezi s hierarhijo izvajati od Boga naloženi apostolat Cerkve, in sicer s svojo posebno avtoriteto in odgovornostjo. Hierahija daje direktive in pravilno usmerjeno delo KA. V KA so lajiki dvignjeni v hierahični apostolat in s tem visoko odlikovani. Bistveno za KA je, da je v živi zvezi in neprestani odvisnosti od predstavnikov hierarhije. Njeno načelo je: Nil sine episcopo. Sv. Oče trdi, da KA ne more niti biti niti delovati, če ni z najvdanejšo pokorščino kar najtesneje zvezana s hierarhijo, z episkopatom (nagovor 28. decembra 1933). 3. Organiziran apostolat. To sledi že iz hierahičnega apostolata, kateri pomeni isto kot urejen (discipliniran) apostolat. Ni mogoče udeleževati se tega apostolata brez neke urejenosti in organizacije. KA ima namen skleniti in urediti v enotni disciplini vse katoliške sile, ki so za apostolsk odelo na razpolago. V aprilu 1933 je papež katoliškim belgijskim dijakom (Jecistom) med drugim naročal: »Nadaljujte s tem delom, dragi sinovi, v duhu, ki je lasten vašim letom. Toda delajte tudi z disciplino, dragi sinovi, z disciplino, kajti brez discipline in brez metode so najboljši nameni brez učinka. Ker brez metode in brez discipline se tudi najsijajnejše vrline navdušenja razpršijo in razmrvijo.« Isto misel je papež ponovil 28. decembra 1933 v avdijenci akademikov iz Južne Amerike, češ, da ne bo nikoli dovolj priporočal dobre, močne, disciplinirane in razsvetljene organizacije, ki bo napravila KA vedno bolj uspešno. Brez dvoma je, da prizadevanja posameznikov lahko mnogo dosežejo, in nihče jih ne misli zadrževati ali ovi-

liko gorečnost, zvesto udanost papežu, samo posebi umevno disciplino v enotnosti in v kanonični pokorščini. Poleg tega je treba duhovniku vzgojitelju apostolov KA temeljitega znanja, ne samo teološkega, marveč poznati mora tudi psihologijo in pedagogiko in tiste duhovne tokove, ki pomenijo za naše ljudstvo sedaj in v bodočnosti resno nevarnost ja versko in nravno življenje. Velika in težka je naloga duhovnikova v KA. Le v neomahljivem zaupanju na Boga, ki to delo v današnjem času od nas terja, se lotimo vzgoje in šolanja apostolov KA. In najbolj naravno je, če šolamo te apostole v stanovskih skupinah: može, fante, žene, dekleta. Pred vsem moramo začeti pri tistem stanu, ki je v največji nevarnosti in je vpliva KA najbolj potreben. Nekateri se bojijo, da bi s šolanjem maloštevilnih apostolov zanemarili mase, ki se bo dotlej, da bodo ti apostoli že znali vplivati, razšla in razpršila. Te nevarnosti ni, ako v župnijski KA vršite oboje. Za vse pripadnike KA naj se vrše sestanki s poukom in predavanji kot doslej, najboljše člane pa šolajte v tedenski redni šoli, v kateri jim dajajte trdno katoliško mišljenje in jih navajajte na temeljito

katoliško pobožnost, ki je ni brez Evharistije. Iz te apostolske šole bodo zrastli rod za rodom lajični apostoli, kakor jih je zelo treba Katoliški akciji.

rati; gotovo pa je, da bo samo dobra in disciplinirana organizacija dosegla popolen uspeh in da se moči posameznikov sumirajo le, kadar so pravilno urejene in razdeljene in le tako dosežejo res velike in trajne uspehe in rezultate. (»Oss. Romano« 30. dec. 1933.)

Dalje sledi.

Iz življenja za življenje

»RESNICA VAS BO OSVOBODILA.«

(Jan 8, 32.)

Prečitajte in dajte čitati tudi svojim sosedom, znancem, prijateljem itd.!

— —

Dalje.

7. Starokatoliška cerkev uči:

Sv. spoved se vrši na način, kakor je bilo to v navadi v stari krščanski cerkvi. (Skupna izpoved vernikov s svečenikom pred oltarjem.)

Odpuščenje tu povzroči prošnja vernikov. Tudi duhovnik daje odvezo le v smislu, da kot služabnik Jezusov, v njegovem imenu zbranim in prosečim vernikom, ponovi obljubo Jezusovo, da bo njih prošnja uslišana.

Katoliška Cerkev odgovarja:

Kristus je rekel: »Katerim grehe odpustite, so jim odpuščeni; katerim jih zadržite, so jim zadržani.« (Jan. 20, 23.) Tem besedam Jezusovim ne sme ne katoliška in ne starokatoliška cerkev nič dodati in nič odvzeti. Oblast, ki jo je dal Jezus apostolom in njih naslednikom, predpostavlja, da apostoli oblast pridržanja in odpuščanja ne smejo poljubno izvrševati, ampak le po vesti in pravici. Vpogled morajo imeti v dušo grešnikovo, da morejo presoditi, v koliko se je grešnik že odpovedal svojemu grehu, predno mu sploh morejo dati odvezo in

Katoličani — pionirji socialne obnove.

Na mednarodni konferenci dela v Ženevi so razdelili poročilo o delovanju mednarodne organizacije dela, ki nosi naslov »Anné sociale« (Socialno leto). Poročilo vsebuje tudi podatke o udejstvovanju katoličanov na socialnih področjih.

Naj samo v izvlečku priobčimo nekatere podatke. Poročilo omenja papežev govor v konzistoriju lanskega leta; v njem zahteva sveti oče, da je treba delovne pogoje delavca definitivno urediti. Sam je dal dober zgled s tem, da je uvedel or-

Kakor hrasti v viharju...

(Za vero očetov.)

Po Strachwitzu priredil Kolenc Fr.

Dalje.

— Ti si srečen, stric, da smeš iti kakor hočeš — je vzdihnila Helena. — Meni pa je oče prepovedal. Ne smem iti v mesto, dokler oblast ne izda obvestila, da od tifusa ni več nikake nevarnosti. A kako rada bi šla v mesto. Tako rada bi videla gospo Wilding in malega Henrika!

Naposled je tudi ta dan napočil. Napisi, ki so zabranjevali vstop v hiše, so izginili. Trgovine so se odprle. Ljudje so prosto zadihali. Pri gospé Wilding je bilo spet vse okrašeno. Točno ob desetih je stopil v trgovino grof Henrik in je kupil običajnih deset cigar. Malega Henrika je obdaril z različnimi malenkostmi.

Proti večeru je prišla Helena. Bila je v črni žalni obleki. Mali Henrik, ki je stal pri vratih, je ni poznal. Nekaj časa jo je opazoval, potem pa ji je obrnil hrbet in je hotel zbežati.

le na ta način se more duhovnik prepričati, če je grešnik pripravljen, pokoriti se in popraviti, kar je zagrešil.

Če bi bil Kristus govoril le o odpuščanju grehov, potem bi imeli starokatoličani prav, ki poznajo le skupno izpoved vernikov s svečenikom pred oltarjem. O kakem zadržanju grehov tu ni govora in ga tudi biti ne more. Starokatoliška cerkev pač poudarja prvi del Jezusovih besed, ne pozna pa drugega dela, ki je enako važen.

Odpuščanja ne povzroči prošnja vernikov, ampak edino le odveza duhovnikova. Kajti Kristus jasno pravi: Katerim grehe odpustite, ne pa, katerim ponovite mojo obljubo.

Resnično pa je, da je bila prvotno sv. Cerkev mnogo strožja glede pokore in odpuščanja. Apostoli sami so bili zelo mili, kakor to vemo iz sv. pisma o apostolu Pavlu in Janezu. Toda v drugem stoletju je bila pokora, določena padlim grešnikom, zelo težka. Vedeli so, da stotisoči pazno gledajo na življenje kristjanov, zato so s strogo pokoro hoteli pokazati, kako Cerkev greh mrzi.

Kolikor bolj pa je naraščalo število kristjanov, toliko manj je bilo možno obdržati to strogost, zato je pokora tekom časa postala v vsakem oziru bolj mila in kratka.

Spoved se je vršila vedno na sledeči način: Javnih grehov se je bilo treba spovedati javno; tajnih pa ne. Vendar pa je bilo mogoče delati tudi za tajne grehe javno pokoro, seveda brez javne spovedi. To nam pričajo spisi cerkvenih očetov, to nam še jasneje pričajo slike v katakombah iz prvega in drugega stoletja krščanstva.

— —

RESNIČNE ZGODBE, KI MNOGO POVEDO.

Te dni so prišli k meni tam nekje iz Pašinega brda in z Jatagan male. Mož, ves bled, sušica ga razjeda.

»Gospod, če mi ne pomagate, jaz bom obupal. Žena in štiri mali otročiči, pa ni drv. V cape se zavijamo. In ni kruha. Še koščka kruha ni pri hiši. Jaz bi že potrpel, ne morem pa gledati otrok, ki jokajo in prosijo, pa jim nimam kaj dati pod zobe.«

Dal sem mu kovača, pa kruha in špeha, ki je ostal od predpusta.

— Henrik — je zaklicala za njim Helena — ali me več ne poznaš?

Fantek se je spet obrnil in se je za trenutek zagledal v Helenin obraz. Potem pa je vzkliknil:

— Gospodična grofica!

V naslednjem trenutku se je oklepal Heleninega vratu. Grofica ga je gorko poljubila.

Med tem je prišla iz trgovine vdova in je velela Henriku:

— Pusti gospodično, da ji ne zmečkaš obleke!

— O, le pustite ga, gospa Wilding! — se je nasmehnila. — Naj ima v meni sestro. Potrudila se bom, da bom vam in njemu vsaj v neki meri nadomeščala Anico.

Vdovine oči so se orosile. Zalile so jih solze veselja in žalosti.

Henrik se je še bolj tesno oklenil Helene. Bil je srečen kakor že dolgo ne. Mati je nekaj časa molče gledala Heleno in otroka, potem pa skočila v sobo. Čez nekaj trenutkov se je vrnila in je stopila k Heleni.

— Gospodična, sprejmite to malenkost v

gansko delavno pogodbo tudi za nižje uradništvo Vat. mesta. Avstrijski škofje so ugovarjali proti visokim cenam kartelov in zahtevali, naj industrijci investirajo svoj kapital v interesu skupnosti, da pride delavec do dela, do katerega ima pravico. V Združenih državah se posebno udejstvuje »National Cathl. Welfare Conference« (Narodna kat. dobrodelna konferenca), ki jo vodijo škofje. Na Francoskem, v Belgiji in v Švici ter drugih državah so se pojavila mlada katoliška gibanja pod raznimi naslovi,

O reveži, kako nam je nerodno, ko se mesec bliža kraju . . .

Potem mati z otročičkom v naročju: »Saj me že poznate. Ne zamerite, gospod, iz stanovanja so nas vrgli . . . Dva otroka sta pri moji prijateljici, pa ne vem, kam bi s tem.«

»Nate, za prvo silo, pa bom skušal kaj nabrati . . .«

Druga žena, v pričakovanju: »O gospod, sram me je, pa si ne morem pomagati. Mož je celo zimo brez dela. Kar ste nam za Miklavža preskrbeli, je bilo za en čas, — hvala Bogu! Zdaj pa to pride in ga ni dinarja v baraki, ni obleke, mali otroci pa lačni, joj, tako hudo lačni, moje dve punčke in moj Pepček . . .«

In zopet: Za prvo silo . . .

Pa me je Bog nagradil in mi je vdahnil: Oznani!

In sem oznanil pred Križevim potom: »Tako in tako je. Kdor kaj more, naj po večernicah prinese v zakristijo, da bomo vsaj otroke rešili!«

In kakor da je sam blagoslov božji spremljal prošnjo: po večernicah so prinašali — v veliki večini naša dekleta, te dobre dušice . . . 420 Din se je nabralo. Razdeljeno trem družinam, gre vsaki družini 140 Din.

Žena z otrokom je prišla. Naročil sem jo. In ko je prejela, se z besedo ni mogla zahvaliti. Solze veselja in globoke hvaležnosti so ji kapljale na v naročju spečega otročička.

In je prišel tisti sušični človek, žena mu doma leži. Ko je prejel, se mu je razjasnil sicer v tužne gube začrtani obraz. »Gospod, kakor da sem se nanovo rodil . . . Ali bo veselje, ko pridem domov, ali bo veselje!«

»Otroci naj molijo za dobrotnike!«

»Bomo, vsi bomo molili.«

— —

Kar zgodbe, sicer nerodno pisane, povedati hočejo, je to-le: Kdor na Boga ni pozabil, ima srce za siromake. Dobre duše, molitev otrok vas spremlja.

---

kakor »Nouv. Equipe« — »Esprit« — »Esprit nouveau«. Ti mladci se nazivajo revolucijonarje v imenu duha, zanikajo suverenost denarja, obsojajo današnji politično-gospodarski sistem, to je kapitalizem in liberalizem na desni in levi. Racionaliziranemu, materialističnemu in nečloveškemu redu naj sledi osebnostni red, toda ne individualističen, organičen, tudi ne kolektivističen, ampak red solidarnosti, v katerem duh nadvlada materijo. Ti mladci menijo, da lahko zgradijo nov red po načrtu, ki vsebuje politi-

spomin — ji je prožila v svilenem papirju neki predmet.

To je bil križec iz belega biserja, ki ga je Anica držala v roki, ko je bila pristopila k prvemu svetemu obhajilu. Heleno je to darilce silno razveselilo.

Vdova je Heleno peljala v sobo. Ženi sta govorili o vseh žalostnih in veselih dogodkih. Vdova je omenila tudi kaplana Zieglerja.

V mraku se je Helena poslovila, a ni šla proti gradu, marveč je zavila proti cerkovnikovi hiši. Šla je po stranskih ulicah, da ne bi vzbujala toliko pozornosti. Pri vratih je trikrat pozvonila.

— Kdo je? — se je slišalo iz hiše.

— Helena! — je odvrnila grofica.

Kmalu nato so se vrata odprla in je pred Heleno stal stari Jakob. Spoštljivo se je priklonil in jo je nato odpeljal v svojo delovno sobo, kjer sta gospa Terezija in zdravnik razpravljala o neki važni stvari. Ko sta zagledala grofico, sta jo prijazno pozdravila. Gospa Terezija ji je prijazno prožila roko.

Kaj moramo znati iz katekizma?

Pet cerkvenih zapovedi.

Na Sinajski gori je Bog dal deset zapovedi. Dal jih je za vse ljudi in za vse čase.

Kristus je naravnost povedal, da ni prišel na svet razveljavljat starega, marveč dopolnjevat. Božje zapovedi so torej ostale v veljavi po Kristusovem prihodu.

Kristus je ustanovil sveto Cerkev in ji je poveril nalogo, da mora njegov nauk braniti pred spreminjanjem. Glede širjenja božjega nauka, izpolnjevanja zapovedi je dal Kristus Cerkvi neomejeno oblast. Glavne smernice, po katerih se ravna sveta Cerkev, so božje zapovedi. Izpolnjevanje teh zahteva od vseh vernikov. Poleg božjih zapovedi pa je Cerkev dajala in daje vernikom tudi druge zapovedi kot nekako dopolnilo k božjim zapovedim. Izmed vseh cerkvenih zapovedi jih je pet, ki so posebno važne in vežejo vse katoličane.

Kako se glasi pet cerkvenih zapovedi ?

Pet cerkvenih zapovedi se glasi:

1. Posvečuj zapovedane praznike.
2. Bodi ob nedeljah in zapovedanih praznikih pobožno pri sveti maši.
3. Posti se zapovedane postne dni.
4. Spovej se svojih grehov vsaj enkrat v letu in vsaj v velikonočnem času prejmi sveto Rešnje Telo.
5. Ne obhajaj slovesne ženitve v prepovedanih časih.

Glede tega, da ima Cerkev pravico dajati zapovedi, ni nobenega dvoma. To je razvidno iz Kristusovih besed. On je apostolom dejal: »Kakor je Oče mene poslal, tudi jaz vas pošljem.« (Jan. 20, 21.) S temi besedami je božji Učenik apostolom, odnosno sveti Cerkvi, iz-

---

— Jaz sem vas že včeraj pričakovala. Vedela sem, da bote takoj prišli, čim ne bo zaprek, ki so vam branile prihod v mesto. Dobro, da ste prišli. Vaša pomoč nam je neobhodno potrebna.

Helena je vedela, za kaj gre. Saj je že vse dni sem razmišljala, kako bi se mogel kaplan rešiti.

— O, prav rada bom pomagala — je dejala — a prej bi rada videla gospoda kaplana.

— Gospodična — se je oglasil sedaj zdravnik — prosim, potrpite nekoliko. Prej moramo končati posvetovanje, ki sva ga začela z gospo Terezijo.

Cerkovnik je medtem prinesel od nekod star naslanjač in ga je ponudil Heleni. Sam se je vsedel na čevljarski stolček. Posvetovanje se je nato nadaljevalo.

Helena je šele sedaj doznala, da kaplanu preti nevarnost, da ga aretirajo. Ljudje so se čudili, da je zdravnik tolikokrat šel k cerkovniku vkljub temu, da sta bila cerkovnik in žena zdrava. Začeli so šušljati. Vse je prišlo do ušes Kratzertu. Postal je pozoren in naposled je doznal, da Jakob skriva v svoji hiši kaplana Zie-

čen, socialen in gospodarski korporativizem, konstruktiven regionalizem in internacionalizem. — Francija se je posebno odlikovala s socialnimi tedni. Tudi v drugih državah je bilo mnogo takšnih tednov, tako n. pr. v Louvainu. Kardinal Pacelli je poslal predsedstvu tega tedna pismo, v katerem kaže na dolžnost države, da da družini vse to, kar sama ne more dati svojim članom. V Kanadi so katoličani na zborovanju v Rimouskiju razpravljali o vprašanju zemlje. Poljski socialni tedni so namenjeni v prvi vrsti pro-

ročil isto oblast, kakor jo je on prejel od Očeta. Ob drugi priliki pa je Kristus dejal: »Kdor vas posluša, mene posluša, in kdor vas zaničuje, mene zaničuje; kdor pa mene zaničuje, zaničuje tistega, ki me je poslal.« (Lk. 10, 16.)

Da moramo cerkvene zapovedi izpolnjevati, je Kristus posebej zapovedal. Njegove besede so: »Kdor cerkve ne posluša, naj ti bo kakor pogan in cestninar.« (Mt. 18, 17.)

— — —

Sveta Cerkev je klicar božji — ustanova Kristusova. Poslušaj njen glas! Vtisni si v srce njene zapovedi in jih zvesto izpolnjuj!

O z n a n i l a

MARIBOR:

Stolna župnija.

O z n a n i l o :

V nedeljo dne 12. avgusta bo ob 9. uri procesija z Najsvetejšim po cerkvi; popoldne ob 17. uri bo krščanski nauk in nato litanije s sv. blagoslovoma.

V torek pred praznikom Marijinega vnebovzetja je strog post.

Na Marijin praznik bo ob 10. uri slovesna pontifikalna sv. maša.

Marijina družba za matere ima v nedeljo dne 12. avgusta svojo mesečno pobožnost s skupnim sv. obhajilom, popoldne po večernicah pa sestanek v društveni sobi župnišča.

Stolna dekliška Marijina družba ima svojo mesečno pobožnost na praznik Marijinega vnebovzetja dne 15. avg. Zjutraj ob 5 skupno sv. obhajilo, popoldne ob pol 16 mesečni nauk. Po nauku sestanek v društveni dvorani župnišča.

»Zborna maša s petjem«, knjižica z molitvami in pesmimi za evharistični kongres dne 8. septembra se dobi v stolnem župnišču za 2 Din.

L j u d s k o g i b a n j e:

Krščenih je bilo zadnji teden 15 novorojencev in sicer: Franc Žigart, Ilj Šošte-

---

fesorjem in mlajšemu rodu. V Parizu je bil mednarodni kongres za proučevanje vprašanja povratka žene k ognjišču. 22 držav se ga je udeležilo. Prišle so ženske iz vse Evrope, Amerike in Azije. Kongres je zahteval meščansko družinsko šolanje in vzgojo. Družinski glavar mora prejemati »družinsko« plačo, da bo lahko preživljal družino in da ne bo treba ženi delati. — Katoličani so na Francoskem razvili organizacijo socialnih tajništev. V njih so predstavniki raznih strokovnih organizacij. 38 tajništev po depar-

glerja. To odkritje ga ni veselilo. Kaplana je pomiloval, na drugi strani pa se je bal, da bo službo zgubil, če bi se izvedelo, da je vedel za kaplana in ga ni izdal. Strah je zmagal. Tako je šel k županu in mu je vse sporočil. Župan je takoj ukazal, da mora kaplana aretirati. Ko pa mu je Kratzert povedal, da je kaplan hudo bolan in še nekaj tednov ne bo mogel zapustiti postelje, je župan dal poklicati zdravnika. Ta je orožnikovo izjavo potrdil in je župana zagotovil, da bo kaplan najmanj še deset dni moral ostati v postelji in da se bo šele v kakih treh mesecih mogel tako okrepiti, da bo vzdržal zapor.

Župan je o vsem obvestil velikega župana in ta je poslal h kaplanu okrajnega zdravnika, da bi ga pregledal. Zdravnik je bil pred poldnem pri bolniku in je izjavil, da ga bodo čez dva tri dni mogli prepeljati v bolnico. Heiligenberški zdravnik je vedel, da za kaplana ni več rešitve, če ga odpeljejo. Zato se je začel posvetovati z gospo Terezijo, kako bi ga rešila. Zdaj jima je prišla na pomoč Helena.

Zdravnik je izjavil, da bo pomagal pri reševanju, a zato ne sme nikdo vedeti. Nato se je

rič, Danica Vorše, Stanko Majcen, Stanko Horvat, Jožef Matjaž, Anica Hladnik, Aleksander Kokot, Marta Horvat, Dora Meschgoi, Henrik Horvat, Peter Pridigar, Stanislav Černčič, Bogomir Ornik, Milan Vales.

Poročili so se: Gerlič Franc, žel., Pobrežje, in Elza Goljnar, prodajalka, Smetanova 44. — Skrabl Viljem, čevljarski pom., Koroška 67, in Fidler Angela, služkinja, Koroška 67. Bilo srečno!

Umrli sta: Marija Skrabl, soproga trg., Gosposka 11, 55 let. — Ana Lorber, bivša trgovka, Gosposka 56, 74 let. N. p. v. m.!

— —

Frančiškanska župnija.

Oznanilo:

Drugo nedeljo meseca avgusta ima po večernicah dekliška Marijina družba svoj mesečni sestanek in nauk.

Na biljo Velike Gospojnice bo popoldne spovedovanje romarjev, ob 18 pridiga in nato slovesne večernice. Cerkev bo celo noč odprta.

V sredo, na praznik Marijinega vnebovzetja, ob 6 sv. maša z blagoslovom, ob pol 7 in pol 10 slavnostni pridigi, ob 10 levitirana služba božja z darovanjem za baziliko Matere Milosti.

V četrtek, na Rokovo, gre ob pol 7 procesija k Devici Mariji v Brezju v hočki nadžupniji.

Ljudsko gibanje:

Krščena sta bila Brauner Rupert in Soršak Bogdan.

Poroke: Sessler Eduard, zas. uradnik, in Kump Marija, zas. uradnica, Aleksandrova 65. — Jaut Ferdinand, zas. uradnik, in Jug Elizabeta, mod., Aškerčeva 3. — Fras Feliks, delavec, in Pak Antonija, dekla, Košaki. — Komauer Frančišek, kovač, in Pukl Franiška, delavka iz Jarenine. Bilo srečno!

Umrla je Mač Olga, zasebnica, 19 let, Ob brodu 5. Naj počiva v miru!

Društva:

Izobraževalno društvo v Krčevinah si je na rednem občnem zboru izvolilo prejšnji odbor, za tajnika pa patra Urankar Konstantina. Pogrebni odsek je izplačal za pet umrlih članov 5200 Din.

Frančiškova mladina ima v nedeljo 12. avgusta, na praznik sv. Klare, skupno sv. obhajilo med sv. mašo ob 6. uri. Pridite vsi! Brez uniforme!

poslovil in odšel, ker ga je dolžnost klicala k nekemu bolniku.

Po zdravnikovem odhodu je Helena spet izrazila željo, da bi videla bolnika. Starka jo je prijela za roko in jo peljala v bolnikovo sobo.

Sobica je bila slabo razsvetljena. Helena ni mogla razločiti posameznih predmetov in je zagledala posteljo šele takrat, ko je gospa Terezija vzela senčnik s svetilke. Stopila je k postelji. Pogled se ji je ustavil na bolnikovem obrazu. Kako je bil spremenjen! Bled, suh. Na čelu gube. Ob ustih bolestne zareze. Oči so bile zaprte.

Helena je molčala in strmela.

Medtem je pristopila k postelji tudi mati. Nagnila se je nad bolnika in ga je pobožala.

— Grofica Helena je tu! — je dejala polglasno.

Bolnik je odprl oči.

— Helena! — je zašepetal. — Ubogi otrok, dajte mi roko! Vi ste dosti trpeli.

Helena se je vsa pretresena zgrudila na kolena in je položila svojo zdravo roko na njegovo shujšano... Prišla je, da bi ga tolažila, a sedaj on njo tolaži...

tementih je združeno v 7 deželnih tajništev in končno v vsedržavno zvezo tajništev. Ta tajništva se bavijo prav tako s problemi v mestu kakor na deželi, z zavarovanjem, z denarstvom, s sindikalno propagando in vzgojo delavstva.

— —

Madona zrakoplovcev. Italijanski zrakoplovci so si izbrali za zaščitnico Marijo in so postavili na največjem obmorskem letališču veliko Marijino podobo. Podoba je obrnjena proti morju, in letalci, ki priletijo iz daljave, najprej njo opazijo.

— —

Katoliško izobraževalno društvo v Košakih ima prihodnjo nedeljo dne 12. avgusta, ob 8 zjutraj svojo redno mesečno sejo, h kateri naj ne pozabijo priti vsi odborniki. Popoldne ob 3 se prične v gostilni Sarnic v Počehovi mesečno plačevanje članarine in pogrebnine. Ob 4 pa je istotam mesečni sestanek z zanimivim predavanjem in domoljubnimi deklamacijami. Vsi iskreno vabljeni. Tajnik.

— —

Magdalenska župnija.

Oznanilo:

Dne 16. avgusta, na Rokovo, se vrši ob 6 procesija k Mariji Brezje in bo tam sv. maša.

Ljudsko gibanje:

Krsti: Ivanka Avguštin, Milan Gruber, Ernestina Gracej, Ivanka Malek in Avguštin Ogrizek.

Poroke: Ferlinc Anton, učitelj, Gosposvetska 84, in Nachtigal Marija, učiteljica, Teslova 7. — Grobin Ciril, žel., Kettejeva 26, in Roškar Ivana, pos. hči, Pobrežje. — Lorenčič Ivan, žel., Gosposvetska 4, in Bedenk Alojzija, bivša vzgojiteljica, Gozdna 4. Bilo srečno!

Umrli: Regoršek Viljem, ključ. pom. — Knop Lidija, hči inž., Celje, 7 let. — Križan Anton, pos. — Gregorec Pavla, pos., Grajena pri Ptuju. — N. v m. p.!

— —

CELJE:

Mestna župnija sv. Danijela.

Ljudsko gibanje:

Novokrščenci: Turnšek Milan, Gantar Ciril, Verbovšek Ana, Pecko Franciska, Vrabič Gertruda, Rudež Jelena, Sidonik Josip, Dremel Milena, Gričnik Viljem in Franc, Cvelber Marija, Jerebinšek Rado.

Poročeni: Kolar Avgust, delavec v Gaberju, in Kanc Antonija, služkinja. — Čater Ivan, delavec, in Tratnik Rozalija, pos. hči, Pečovnik. — Walland Ladislav, kapetan v p. v Oplotnici, in Rest Marija Jozefa, trgovka v Konjicah.

Umrli: Reich Alojzija, hči delavca v Gaberju, 3 leta. — Matko Karol, obč. revež iz Latkove vasi, 68 let. — Zgoričnik Lucija, postrežnica v Zavodni, 69 let. — Plavčak Janez, pastir iz Rogatca, 50 let. — Brglez Antonija, žena delavca, Tolsti vrh pri Konjicah, 47 let. — 6 majhnih otrok. — Naj v miru počivajo!

— —

Država in vest.

Dr. Gregor Uhlborn (Dunaj) piše v »Schönere Zukunft«, kako je človekova živa vest potrebna za blagor države. »Meje državi ne postavlja kdo od zunaj, ampak so v bistvu države. Prava država se sama omejuje. Poleg tega pa je kristjan dolžan v svoji vesti ozirati se tudi na skupno življenje. Spoštovanje pred osebno vestjo v mejah, katere določi skupnost, je dokončno le državi v korist. Prava državniška umetnost se kaže v modrem upoštevanju vesti. Ne ljudje z polomljeno hrbtenico —

— Prečastiti — je šepetala — tako se mi smilite!

— O, nič me ne pomilujte — se je bolestno nasmehnil. — Velika je božja dobrotljivost... Kaj je moje trpljenje proti Kristusovemu!? Nobena bol ni tako velika kakor je bila njegova!

Medtem ko sta se kaplan in Helena tako razgovarjala, je gospa Terezija tuhtala, kako bi sinu sporočila, kaj se pripravlja in kako bi ga pripravila do tega, da bi pristal na beg.

Ko sta oba za hip umolknila, je ona povzela besedo. Najprej je izrazila veselje nad tem, da je kaplan že tako okreval. Nato pa je previdno začela govoriti o tem, da ga bodo morali v dveh treh dneh odpeljati drugam. Kaplan je začudeno pogledal.

— Kako to? Ali sem Jakobu in njegovi dobri ženi v nadlego? — je vprašal hlastno.

Starka in Helena sta molčali. Kaplan je bral z njunih obrazov, da sta v zadregi. Ni vedel, pri čem je. Hipoma pa se mu je zjasnilo v glavi.

— Zakaj bi se moral odpeljati drugam? — je vprašal. — Morda mislite, da bi naj spet zbežal prek meje?

TRBOVLJE:

Oznanilo:

V nedeljo dne 12. avgusta: Marijina družba žen med prvo sv. mašo skupno sv. obhajilo. popoldan nauk.

Na praznik Marijinega vnebovzetja: Marijina družba deklet zjutraj skupno sv. obhajilo, popoldan nauk. — Ob 10. uri tudi pozno sv. opravilo na Dragi.

Na Rokovo: sv. maša ob osmih pri Sv. Marku, potem evharistična procesija k podružnici Sv. Katarine, kjer bo pridiga in peta sv. maša na čast Sv. Roku za zdravje.

Ljudsko gibanje:

Rojenih pet zakonskih otrok.

Poročena: Pirnovar Lovro, delavec, in Kreže Ivanka, šivilja. Bilo srečno!

Umrli: Šauberger Frančiška, vdova, 84 let. — Štrovs Neža, zasebnica, 75 let. Zakošek Frančiška, rudarjeva žena, 50 let. — Naj v miru počivajo!

Evharistični kongres v Mariboru

7. in 8. septembra 1934.

Že pred tedni je prevzvišeni g. knezoškof povabil duhovnike in ljudstvo, naj se zberejo dne 7. in 8. septembra v Mariboru, da tako skupno pokažemo svojo vero v živega Boga v presv. Evharistiji in da ga poprosimo pomoči in varstva v današnjih težkih časih. Ob enem naj bo ta prireditev veličastna manifestacija naše škofije, s katero pokažimo našo trdno vero in zaupanje v Kralja nebes in zemlje.

—

Kongres se bo vršil po sledečem vsporedu:

Dne 7. septembra

dopoldne stanovski govori za izobražence, može, fante, žene in dekleta.

Zvečer ob 20. uri v dvorani Union: Händel: Mesija.

Ob 24. uri: polnočnice v mariborskih župnih cerkvah.

Dne 8. septembra:

Od 4. ure naprej sv. maše in obhajilo.

Mati si je oddahnila. Sin sam je izrekel besedo, ki se je ona še ni upala izreči.

— Da, to mislim! — je odvrnila. — Odpeljali te bomo, da te obvarujemo pred aretacijo.

Duhovnik je odkimal.

— Ne, mati! Ne bote me odpeljali — je dejal nekam slovesno. — Moj čas je tu. Nočem, da bi me še dalje zasledovali ko kakega zločinca. Naj me zapró. Izpil bom kelih trpljenja do dna, kakor je storil to naš odrešenik. Prej sem se skrival zaradi ljudi. Pomagati sem jim hotel, tolažiti jih in krepčati za borbo. Sedaj je konec tega. Tako bolan ne morem delati. Naj me aretirajo in zapró. Naj se izvrši moje poslanstvo. Pred sodnijo hočem iti in pred svetom pričati za Boga in za našo sveto katoliško vero.

Mati in Helena sta si še prizadevali, da bi ga pregovorili. Brezuspešno. Njegov sklep je bil neomajen. Zahrepenel je po trpljenju, ječi, mučeniški kroni. Mater in Heleno je prosil naj se udasta v voljo božjo in naj molita zanj, da bo stanoviten. Na koncu je dvignil roko in je podelil vsem blagoslov.

Dalje sledi.

ampak možje vesti so za državno avtoriteto najboljša in najzanesljivejša opora. Ti namreč so opora tudi takrat, kadar so v odporu. Nič namreč ne more biti opora, kar ne daje potrebnega odpora.«

— —

Koliko bogoslovnih semenišč je na svetu?

V Rimu je bila izdana statistika, ki izkazuje, da je na svetu 1570 bogoslovnih semenišč. Med temi je 1241 namenjenih svetni duhovščini, 329 redovnikom.

Ob 9. uri prihod prevzvišenega g. škofa na Glavni trg, sv. maša s pridigo. Svečana procesija z Najsvetejšim po mestnih ulicah na Slomškov trg. Pred stolnico posvetitev presv. Srcu Jez., zahvalna pesem in blagoslov.

Ob 14. uri popoldanska pobožnost na Slomškovem grobu: govor in litanije, poklonitev zastav.

Ob 16. uri v dvorani Union: Händel, Mesija, oratorij.

Da bo kongres dosegel svoj namen, dajemo poleg že objavljenih še naslednja navodila:

1. Preč. župnijske urade prosimo, da ljudstvo primerno opozarjajo na kongres in vabijo k udeležbi.

2. Zbirajte prijave udeležencev ter nam točno število istih javite najpozneje do 27. t. m. na polah, katere smo razposlali.

3. S pomočjo poslanih pesmaric zborne maše pripravite ljudstvo s praktičnim izvajanjem v domači cerkvi na skupno petje in molitve pri pontifikalni sv. maši na kongresu.

4. Vsaka župnija naj pošlje na kongres vsaj po eno zastavo, posebno zastave cerkvenih družb in bratovščin naj bodo ta dan vse na kongresu.

5. Bližnje župnije naj pridejo v skupnih sprevodih na ta način, da se vsaka župnija zbere na določenem kraju blizu mesta, odkoder gre na določeno mesto pod vodstvom naših rediteljev. Podrobna navodila dobe preč. župnijski uradi posebej. Župnije, ki pridejo v skupinah, naj to javijo na prijavnih polah.

6. Vsaka večja skupina, bodisi peš, bodisi na kolesih ali z vlakom, naj ima vsaj enega svojega reditelja.

7. Kolesarji morajo biti prijavljeni po župnijah in dobijo posebna navodila.

Vsa potrebna nadaljna navodila bomo objavljali v časopisih.

Pripravljalni odbor.

Kronika naših župnij

Župnija Sv. Mihaela v Marenbergu.

Ivan Messner, župnik in dekan, duhovni svetovalec. — Župnija šteje po zadnjem ljudskem štetju (leta 1931) 2239 duš, občina Marenberg pa je po združitvi občin večja ko župnija, ker obsega tudi iz župnije Remšnik katastralno občino Vas.

Župna cerkev sv. Mihaela v Marenbergu je iz začetka 18. stoletja. Na mestu sedanje cerkve je stala prvotno stara in dosti manjša cerkev, ki se je morala leta 1713 podreti. Kedaj je bila ta prvotna cerkev sezidana, se ne da ugotoviti. Prvič zasledimo župnijo v Marenbergu leta 1349, torej je nastala med 1251 in 1349. Ko je namreč Zeifried Marenberški skupno s svojo materjo Gizelo l. 1251 ustanovil v bližini sedanje Kalvarije samostan dominikank, v Marenbergu še ni bilo župnije. Marenberško župnijo z župno cerkvijo sv. Mihaela je ustanovil dravogradski kapitol, zato je tudi on imel patronat nad njo. Ko je pa dravogradski kapitol prišel pod patronat lavantinskega škofa, je ta bil patron tudi v Marenbergu do leta 1802, ko je patronat nad Marenbergom prevzel štajerski verski sklad. Gorata marenberška župnija je bila prvotno zelo obširna in se je morala deliti. Od nje se je najprej odcepila župnija Muta. Leta 1349 je še kapela svete Marjete na Muti bila marenberška podružnica. Naselje Marenberg se omenja kot trg že leta 1599, ko poroča škof Stobej v svojem pismu papežu Klementu VIII. — Sedanja cerkev ima pet oltarjev: glavni oltar sv. Mihaela, postranske: sv. Križa, Matere božje, sv. Frančiška Ksav. in Žalostne Matere božje. Glavni oltar je bil leta 1930, ko je bil presbiterij preslikan, renoviran, oltar sv. Križa pa leta 1931 ter je pravo umetniško delo. Leta 1702 je imela cerkev le tri oltarje, strop ladije je bil pokrit z dilami, presbiterij pa je bil obokan. L. 1628 se omenja, da se nahaja pri župni cerkvi takozvana »Rüstkammer«, katero so postavili predniki za slučaj vojne in sovražnih napadov. Leta 1713 se je začelo z zidavo sedanje cerkve, ki je bila leta 1724 dogotovljena, toda že dne 15. janu-

arja 1727 je pogorela streha na ladji in stolpu. To škodo so kmalu zopet popravili, tako da je cerkev bila dne 2. maja 1734 od škofa Jožefa grofa Attemsa posvečena in istočasno 4 stranski oltarji: Žalostne Matere božje, Brezmadežnega Spočetja, sv. Frančiška Ksav. in presv. Rešnjega Telesa. Sedanji glavni oltar pa je bil postavljen leta 1677. Kaj bolj določenega pa se o sezidanju sedanje cerkve sv. Mihaela ne da povedati, ker se ne najde na njej nobena letnica in je tudi leta 1727 župnišče z vsemi spisi in zapisniki pogorelo. Presbiterij je 10 m visok, sezidan v lepem gotskem slogu, ladija pa v baročnem. Prenovljena je bila cerkev, ki je 31 m dolga in 8 m široka, leta 1824, zadnjikrat pa leta 1931, in napravi sedaj prijeten utis, ko dominira malo nad trgom, ki leži 371 m visoko. Njen zvonik pa žalosten in zvedavo gleda po marenberškem polju, češ, hranil sem svojčas 4lepe zvonove, toda večja dva mi je vzela svetovna vojna in sicer »Mihaela« s 1060 kg in drugega »Sv. Marija« s 548 kg, tako da sta ostala le dva majhna, eden s 350 kg in drugi mrtvaški z okoli 50 kg teže, in kje se bo zopet našel med farani dobrotnik, ki bo razumel mojo žalost ter imel smisel za lepo ubrano zvonenje?

Župnija Marenberg ima 4 podružnice, ki so skoraj vse enako stare. Najstarejša je Sv. Martin v Spodnji Vižingi, zidana leta 1702; druga Sv. Trije kralji na Radlu, zidana leta 1732, visoka 550 m; tretja Sv. Janez Nep. na Suhem vrhu, dogotovljena leta 1735, lepa baročna stavba, ki je večja kot župna cerkev, saj je 35 m dolga, 15.50 m široka in 9.60 m visoka; in četrta Sv. Ilj v Zgor. Vižingi, zidana leta 1792.

Na mestu sedanje velike romarske cerkve sv. Janeza Nep. je stala prvotno majhna kapelica, ki je imela komaj za 100 ljudi prostora. To kapelico je posvetil leta 1725 dr. Jurij Mory, ki je bil takrat spovednik v samostanu dominikank v Marenbergu. Leta 1729 pa je prosila občina sporazumno s priorko samostana, da bi se na mestu kapelice postavila cerkev. Ordinariat je zidanje dovolil in dne 14. 6. 1720 je škof Jožef I. Ožbalt grof Attems položil temelje te cerkve. Dne 16. maja 1732 je bila prenešena čudodelna podoba sv. Janeza Nep. iz kapelice v novi oltar, kar je storil škof sam in nato delil sv. birmo. Posvečena pa je bila cerkev od istega škofa dne 4. maja 1735 in ob tej priliki je podelil škof kar 2772 osebam zakrament sv. birme. Prihodnje leto bo 200letnica njene posvetitve. Dne 16. maja 1932 se je pri tej marenberški podružnici obhajal evharistični kongres za dekanat Marenberg. Obenem pa se je obhajal tudi god cerkvenega patrona in 200letnica že omenjenega prenosa čudodelne podobe sv. Janeza Nep. iz prejšnje kapelice v sedanjo cerkev. Slovesnost je bila nad vse lepa in dobro obiskana.

Društveno in duhovno življenje se kljub marenberški megli lepo razvija in stalno napreduje. Za primerno čtivo skrbi Katoliško prosvetno društvo, ki ima okoli 800 raznih poučnih in zabavnih knjig, za povzdigo verskega življenja pa delujejo: Dekliška Marijina družba z okoli 30 članicami, III. red, ustanovljen leta 1922, s 46 člani, Apostolstvo mož in fantov s 53 člani, Marijin vrtec s 70 člani, DVČ s 10 člani, potem 10 rož živega rožnega venca, BCM 27, DŠV 9, organizirana je tudi KA. — Lansko leto je bilo 10 porok, 47 rojstev, 28 mrličev in 6260 svetih obhajil. Šola je v Marenbergu 6razredna z 2 vzporednicama, pri Sv. Treh kraljih 1razredna.

Za našo deco

Mati izgubljenega sina.

Pripoveduje se, da sta dva puščavnika čitala svetopisemsko povest o izgubljenem sinu. »Nikogar ni pogrešala ta družina«, je rekel eden, »tu se nahaja najmlajši sin s svojo oholostjo in domišljijo, da je drugod boljše, kakor doma, dalje oče, ki je usmiljen in pripravljen, svojemu otroku takoj vse od-

pustiti in starejši sin, ki je mlajšemu bratu nevoščljiv, ko mu oče pripravi gostijo.«

»Jaz pa vendar nekogar pogrešam«, reče drugi, »v tej družini namreč ni matere.«

»Brat moj«, mu reče prvi, »povej mi, ali bi mogel izgubljeni sin zapustiti svoj dom, ako bi imel še mater?« ...

Katoliški pojavi

PROTIBREZBOŽNIŠKA RAZSTAVA V MARIBORU.

V IV. deški šoli je od 3. do 12. avgusta razstava, ki kaže boj zoper Boga in vero v Rusiji in po celem svetu. Kdor to razstavo pregleda, temu se mora vzbuditi groza in stud nad tem, kar počenjajo brezbožniki. Smešenje Boga in vere, papeža, duhovnikov, divjanje zoper vernike, rušenje cerkev in samostanov, vse to mora vsakega kulturnega človeka privesti do obsodbe tega protiverskega boja in do sklepa, da se mora vse krščanstvo upreti tej brezbožni propagandi, ki si hoče osvojiti svet.

Radi tega se obisk razstave vsem toplo priporoča!

Kn.-šk. ordinariat v Mariboru.

Iz tajništva KA v Mariboru. — Tajništvo je pretekli teden razposlalo vsem vlč. župnijskim uradom osnutke pridig za tridnevnico pred lavantinskim škofijskim evharističnim kongresom. Vroča želja odbora je, da bi se tridnevne pobožnosti v večjem ali manjšem obsegu vršile v vseh župnijskih cerkvah. V posameznih župnijah se naj pač stori, kolikor je mogoče.

Delo za evharistični kongres. Pri pripravah za škofijski evharistični kongres lahko vsakdo sodeluje. Na kak način? Kdor drugače ne more, naj moli za duhovni uspeh kongresa. Drugi način sodelovanja je ta, da vsakdo pridobiva svoje bližnje za to, da se udeležijo tridnevne pobožnosti in kongresa samega. V dneh tridnevnice bi se naj duhovno prerodili vsi verniki lavantinske škofije.

Kako počastimo Marijo na praznik vnebovzetja? Marijini prazniki so zlasti prazniki Marijinih družb. Pobožno pa jih morajo praznovati tudi drugi verniki. To velja tudi za praznik vnebovzetja Marijinega. Dober Marijin otrok najlepše počasti Marijo ta dan, če pobožno prejme sv. zakramente in če pridobi za prejem sv. zakramentov vsaj enega tovariša ali tovarišico, ki tega brez prigovarjanja ne bi storila. Potrudite se! Marija bo imela veliko veselje.

Mlad duhovnik odhaja v Severno Srbijo med naše slovenske rudarje. Deloval bo v kraju, kjer ni nobene cerkve daleč naokoli. Začasno si bo uredil oltar v zasebnem stanovanju. Ker je pa brez zadostnih sredstev in še nima dovolj oltarne in mašne oprave, zato trka na zlata slovenska srca in lepo prosi, da mu naklonijo toliko potrebno podporo. Darove sprejema uprava »Nedelje« in vratar v frančiškanskem samostanu v Mariboru. Dobrotnikom se že v naprej zahvaljuje, obenem pa se priporoča vsem v iskreno molitev, da bo Bog blagoslovil njegovo delo.

Razna obvestila.

Hoče pri Mariboru. Otroci Marijinega vrtca priredijo na praznik Marijinega vnebovzetja dne 15. avgusta lepo igro v 4 prizorih: »Pavelčkova piščalka«. Mladini je treba pokazati, da se zanimamo zanjo in da znamo ceniti njen trud in njeno dobro voljo. Zato vsi — mladi in odrasli — popoldne ob treh v prosvetno dvorano!

V Domu pri sv. Jožefu nad Celjem bodo tridnevne duhovne vaje. Začetek vsakokrat ob 6. zvečer prvega imenovanega dne; konec vsakokrat ob 6. zjutraj zadnjega dne. V avgustu: za dekleta od sobote 18. do 22. September: za fante od 6. do 10., za dekleta od sobote 22. do 26.

Dobro čtivo.

Ob sončnem vzhodu (Viri veselja). To je knjižica za vsakega. Ali jo že imate? Ako ne, si jo čim prej nabavite. Dobite jo za nekaj dinarjev v vseh katoliških knjigarnah v Mariboru, Celju in Ljubljani. Spisal jo je naš znani Silvin Sardenko.

Velik napredek pri Karitas.

»Karitas« v Ljubljani je uvedla dve novi zavarovanji in sicer: zavarovanje dote in zavarovanje na doživetje. To sta dve zavarovanji, ki sta zlasti v sedanjih časih, ko je tako malo denarja, neobhodno potrebni.

Ne pomišljajte, ali bi se zavarovali ali ne, marveč se čimprej obrnite na vodstvo »Karitas« v Mariboru, Orožnova ulica 8, ali na zastopnika »Karitas« v vaši okolici. Tam dobite vsa potrebna pojasnila. Iz pojasnil bote razvideli, da je »Karitas« zavarovanje, ki vas bo v polni meri zadovoljilo.

Koledar od 12. do 18. avgusta.

12. avgust, 12. pobinkoštna nedelja: Klara, devica. — 13. avgust, pondeljek: Hipolit in Kasijan. — 14. avgust: Evzebij, spoznavalec. — 15. avgust, sreda: Vnebovzetje Marije device. — 16. avg., četrtek: Roka, Joahim. — 17. avgust, petek: Hijacint, spoznavalec. — 18. avgust, sobota: Helena, cesarica.

—

Glavni mesečni namen za avgust, blagoslovljen po sv. Očetu: Redovi za vzgojo mladine. 12. avgust, nedelja: Obisk sv. maše in krščanskega nauka. — 13. avgust, pondeljek: Naši vojaki in orožniki. — 14. avgust, torek: Naša verska poglobitev. — 15. avgust, sreda: Proglašenje te verske resnice. — 16. avgust, četrtek: Siromaki in trpeči. — 17. avgust, petek: Naši možje in fantje. — 18. avgust, sobota: Naš konkordat.

Tiskar: Tiskarna sv. Cirila v Mariboru, predstavnik Albin Hrovatin v Mariboru. Urednik: Franc Kolenc, korni vikar v Mariboru. — Izdajatelj: Mariborske župnije, predstavnik Franc Kolenc, korni vikar v Mariboru.

Poštnina plačana v gotovini. Posamezna številka stane 1 Din.
Leto 6. Štev. 33.

NEDELJA

Izhaja vsak petek.
Cena:
Celoletno 24 Din, polletno 12 Din, mesečno 2 Din. Inozem. 48 Din.

Tednik za versko življenje

Maribor, 19. avgusta 1934.

Uredništvo: MARIBOR, Stolno župnišče.
Uprava: Maribor Koroška cesta 5.
Ček. rač. 15237.

Jezus kot zdravnik.

Nedelja vesele hvaležnosti

1. Nedeljska božja beseda.

Evangelij:
Lk 17, 11—19.

Ko je potoval v Jeruzalem, je šel po sredi med Samarijo in Galilejo. In ko je prihajal v neko vas, mu je prišlo naproti deset gobavih mož, ki so se ustavili od daleč in so povzdignili glas ter rekli: »Jezus, učenik, usmili se nas!« Ko jih je zagledal, jim je rekel: »Pojdite in pokažite se duhovnikom!« In med potjo so bili očiščeni. Eden izmed njih pa se je vrnil, ko je videl, da je ozdravljen, in je z velikim glasom Boga slavil; in padel je na obraz pred njegove noge ter se mu zahvaljeval: in ta je bil Samarijan. Jezus pa je spregovoril: »Ali ni bilo deset očiščenih? Kje so pa deveteri? Ali se ni našel nobeden drug, da bi se vrnil in dal čast Bogu, razen tega tujca?« In rekel mu je: »Vstani in pojdi, tvoja vera te je rešila.«

— — —

»In je z velikim glasom Boga slavil.«
Lk 17, 15.

Število deset pomeni po sv. Avguštinu polnost katerekoli stvari. Deset božjih zapovedi n. pr. pomeni, da je v njih obsežena vsa postava z vsemi preroki. Tako predstavlja »deset gobavih mož« ves človeški rod, ki mu je Kristus prinesel duhovno ozdravljenje. Toda le »eden izmed njih se je vrnil, ko je videl, da je ozdravljen«; le majhen del človeštva je Bogu hvaležen za milost odrešenja. »Jezus pa je spregovoril: Ali ni bilo deset očiščenih? Kje pa so deveteri?« Ali ni bil odrešen ves človeški rod in le majhen del daje čast Bogu?

Sveti oče je jubilejno leto odrešenja podaljšal še za eno leto 1935, da bi se mogli vsi duhovno okoristiti z milostmi svetega leta. Vsaj zdaj bi ne smelo biti nikogar, ki ne bi storil, kar je škofovo navodilo naročilo kot pogoj za sprejem svetoletnih milosti. To zahteva dolžnost zahvale in hvaležnosti do Kristusa in njegove milosti, to zahteva dolžnost pravičnosti do lastne duše in njenega zveličanja. Naše cerkve niso samo spomin bogaboječnosti, marveč tudi spomin pravičnosti naših davnih rodov. Bogu smo dolžni največjo in najvišjo zahvalo, so mislili naši predniki; zato so največje hiše največkrat postavljali Bogu na visokih gorah. Bog ne daje darov, da bi jih človek kopičil in kotičil, pa tudi ne, da bi jih razsipal in zapravljal. Bog je moder delivec svojih darov in hoče, da modro ravnamo z njimi.

Kdor je več prejel, je Bogu tudi več hvaležnosti dolžan. Ali ta zahvala ne sme obstojati zgolj v molitvi. »Ako imaš veliko, daj veliko; ako imaš malo, se prizadevaj, da tudi od tega malega rad komu kaj podeliš.« (Tobija) Radodarnost in dobrotljivost je velik vir veselja in znamenje resnične hvaležnosti. Hvaležen človek je duhoven človek, to se pravi, je Bogu hvaležen predvsem za duhovne dobrote. Med duhovne dobrote pa ne šteje samo milosti, ugleda, časti; marveč tudi križ, skrb in preziranje kakor je bil deseti gobovec zaničevan kot »tujec«, ker je bil Samarijan. Tudi gmotna škoda in izguba je bogoljubnemu in hvaležnemu človeku v blagor in dobiček. Ni težko biti Bogu hvaležen pri polnih shrambah in kaščah, pri polnem zdravju in krepkih močeh, a velika umetnost in sveta hvaležnost je: biti vesel tudi v trpljenju in pomanjkanju.

— — —

2. Nedeljska molitev.

Eden izmed njih pa se je vrnil, ko je videl, da je ozdravljen, in je z velikim glasom Boga slavil, aleluja.

V. Naj se dviga, Gospod moja molitev.

O. Kakor kadilo pred tvojim obličjem.

Molimo. Vsemogočni večni Bog, pomnoži v nas vero, upanje in ljubezen: in, da bomo mogli doseči, kar obetaš, stori, da vzljubimo, kar ukazuješ. Po Gospodu našem...

O. Amen.

— — —

Tam na skrajnem obzorju sije in sveti modernemu človeku pročelje katoliške Cerkve, ki mu hoče dati to, kar išče in kar potrebuje. Kakor velik prst kaže njen zvonik proti nebu, opozarja na posmrtnost, ki je ne smemo in ne moremo izločiti iz življenja. Žal, da se prav vsled tega tako plaši pred Cerkvijo; vse, samo nobenega stika ž njo. Mnogi poskušajo raje svoje versko hrepenenje utešiti z raznimi zablodami starega, novega in najnovejšega veka tja do duševne epidemije špiritizma, ki se ga z veseljem, da naravnost z navdušenjem oprijemljejo v vseh kulturnih deželah. V teh verskih zablodah iščejo svoje odrešenje. Ali ni tragično to, da beži moderni čas vkljub splošnemu hrepenenju po odrešeniku pred tistim Odrešenikom, ki edini more nasititi hrepenenje src?

Katoliška akcija

Katoliška akcija napram politiki in gospodarstvu.

Msgr. Luis Perez, škof iz Ovieda, glavni duhov. svetovalec španske Katoliške akcije, je nedavno dal direktive o odnošaju Katoliške akcije napram profesijonalnim gospodarskim organizacijam in političnim strankam. Te direktive so takega značaja, da imajo svojo vrednost ne samo na Španskem, temveč tudi v drugih krajih. Škof je najprej govoril o dolžnosti Cerkve, da se bori za pravice delavstva. »Sveti Oče je jasno rekel, v katerih točkah se morajo izmenjati odnošaji kapitala in delavca. On . stavil Katoliški akciji to nalogo, da ta program širi...« Katoliška gospodarska društva in organizacije niso direktni člani, temveč korporativni pripadniki Katoliške akcije.

Drobci o Kat. akciji.

(Iz ljubl. Škof. lista.)

Katoliška akcija je dušno pastirstvo, ki ga izvršujejo laiki pod vodstvom hierarhije — v škofiji pod vodstvom škofa, v župniji pod vodstvom župnika. Tako pravi Pij X. v svoji prvi okrožnici »E supremi apostolatus« 4. oktobra 1903: »...akcija, ki brez pridržka dela nato, da se natančno izpolnjujejo vse božje in cerkvene zapovedi, da se očitno in srčno spoznava vera, da se izvršuje ljubezen na vse načine brez kakršnegakoli ozira na nas in na posvetni dobiček.« — Pij XI. je v nagovoru, ki ga je imel 23. maja 1923 v konzistoriju, poudaril: KA tvori integralen del dušnopastirske službe in krščanskega življenja; posvetiti se KA se pravi služiti Cerkvi in dušam; ovirati KA se pravi škodovati Cerkvi in dušam. — V pismu, s katerim kardinal Gasparri potrjuje pravila KA za Italijo, je rečeno: KA je udeležba laikov pri poslanstvu Cerkve, zato ni nobena politična akcija, temveč verska. In v I. členu teh pravil stoji: KA tvori skupnost organiziranih katoliških sil zato, da se priznajo, razširijo, udejstvujejo in branijo katoliška načela v zasebnem, družinskem in socialnem življenju.

KA je torej megafoniran župnikov glas, njegova podaljšana roka, njegove postoterjene oči, njegovo razmnoženo dušnopastirsko delo. Kamor njegv glas v sedanjih razmerah ne seže, kjer njegove oči ne vidijo, kamor njegova noga ne more stopiti in roka ne prijeti — tam govori, vidi, stopi in prime KA. In če je cilj župnikovega dušnopastirskega dela »ut (fideles) vitam habeant et abundantius habeant,« (da bi verniki

imeli življenje in sicer v obilnosti imeli) potem je to istotako cilj KA. Mladi belgijski katoliški pokret si je izbral za geslo: pokristjaniti Valonijo; toliko bolj mora imeti slovenska KA cilj: pokatoličaniti Slovenijo.

1. Cilj KA je torej nadnaraven in je to njen neposredni, bližnji cilj: katoliško mišljenje in življenje, zasebno in javno, družinsko in socialno. Torej **KA ne more nikjer in nikoli biti nova firma za bivša prosvetna društva.** Prosvetno društvo je prosvetno društvo, ne versko, njegova naloga je dajanje posvetne izobrazbe, to seveda v luči katoliških načel, šele daljni in posredni cilj je utrditev katoliškega življenja. Zato prosvetno društvo predava o zgodovini slovenskega naroda, o moderni glasbi, o plezanju na Mont Blanc ter igra Rokovnjače, Divjega lovca in Pri belem konjičku.

KA je torej verska organizacija ter ji je prvi in bližnji cilj nadnaravni, za katerega mora delati ne samo z naravnimi, temveč še prav posebno z nadnaravnimi sredstvi: z molitvijo in odpovedjo. Belgijski duhovnik Edvard Poppe, ki je umrl pred 10 leti, je bil največji apostol KA. In on je zapisal v nekem pismu svoji sestri-redovnici: Znano ti je, da so molitve in trpljenje sv. Terezije Avilske bržkone rešile več duš kot daljni misijoni sv. Frančiška. V svojem dnevniku je zapisal: Molitev je poglavitni temelj vsakega delovanja. Delovanje sledi takoj. Prvi njegov župnik mu je prvi dan dal nauk: Pobožnost, to je tisti kvas, ki je močnejši kot znanje za rešitev duš. Življenjepisec tega v duhu svetosti umrlega duhovnika Edvarda Poppe pa je rekel o njem: Več se je zanašal na molitev in na premagovanje, kot pa na svoj talent in zgovornost. (Dalje sledi.)

Z ozirom na odnošaje napram politiki, je rekel škof: »Največjega pomena je, da se Katoliška akcija drži daleč od vseh polit. strank. Katoliška akcija mora stati izven strank in nad njimi.«

—

Katoliška mladina za javno moralo.

Belgijska katoliška mladina organizira borbo za branitev javne morale in za čuvanje zdravih narodnih sil. Oni hočejo, odločno odstraniti in zabraniti vse knjige, ki ranijo krščansko moralo. Zato bi se morala organizirati neka komisija, v kateri bi bile zastopane vse politične stranke in filozofske struje. Ta komisija, ki bi imela pred očmi le telesno in duševno zdravje mladine, bi odločevala, kaj se ima zabraniti.

Iz življenja za življenje

»RESNICA VAS BO OSVOBODILA.«

(Jan 8, 32.)

Prečitajte in dajte čitati tudi svojim sosedom, znancem, prijateljem itd.!

— —

Dalje.

8. Starokatoliška cerkev uči:

Starokatoliška cerkev zametava nauk o odpustkih.

Katoliška Cerkev odgovarja:

Odpustek je odpuščenje časnih kazni za greh, ki so bile pri spovedi le deloma odpuščene. Bog je neskončno usmiljen, zato odpusti skesanemu grešniku vse grehe in večno kazen, toda Bog je tudi neskončno pravičen, zato hoče da grešnik vsaj nekoliko čuti posledice svojega greha, ne morda zato, kakor da bi človek kedaj mogel dati Bogu vredno zadoščenje, ampak zato, da se zaveda resnosti greha. Odpustek torej nikakor ni odpuščenje grehov, ki morajo biti že preje odpuščeni, ampak le odpuščenje časnih kazni za grehe, za katere bi se morali brez odpustka pokoriti na tem ali na onem svetu v vicah.

Kdor enkrat priznava, da nas je Kristus odrešil greha, mora tudi priznavati, da nas je odrešil tudi kazni za greh. Jasno pa je, da je Kristus pri svojem odrešenju sprejel nase veliko več kazni, kakor je bilo za odrešenje potrebno, kajti lahko bi nas bil odrešil tudi brez tako trdega življenja in tako bridkega trpljenja.

Poleg tega tvori človeštvo enoto. Kar eden stori dobrega, tega sicer drugi ne more smatrati kot lastno dobro delo, vendar pa lahko reče Bogu: Glej, to je del dobrega, kar smo »mi ljudje« storili, in ker sem jaz del človeštva, zato se milostno ozri na ta dobra dela svetih, ki so v življenju več storili, kakor so bili po človeško govorjeno dolžni.

Jasno pa je, da se more odpustka udeležiti le tisti, ki se je svojih grehov že skesal, ker nikdar ne more biti odpuščena kazen za greh, dokler ni bil preje odpuščen greh sam. Biti mora torej človek preje že prijatelj božji, to se pravi v stanu posvečujoče milosti božje, ako hoče biti deležen odpustka.

Odpustke delimo v popolne in nepopolne, kakor ima pač Cerkev namen odpustiti vse časne kazni ali pa le del časnih kazni. Zavedajoč se oblasti, ki jo je Cerkev prejela od Kristusa z besedami: »Karkoli boš razvezal na zemlji, bo razvezano tudi v nebesih«, (Mt. 16, 19) je katoliška Cerkev v vseh vekih delila odpustke.

Že apostol Pavel je grešniku po enoletnem izobčenju v imenu Kristusovem olajšal kazen (2 K. 2, 10). V prvih časih krščanstva, do nekako 7. stoletja je Cerkev odpuščala časne kazni tako, da je spokornikom radi njih izredne gorečnosti, ali na priprošnjo zvestih spoznavancev in za voljo Kristusovega imena mučenih vernikov skrajševala ali sploh olajševala naloženo pokoro. Pozneje so to pokoro začeli zamenjavati z drugimi dobrimi deli, zlasti z molitvijo, postom in miloščino. Posebno miloščina je v srednjem veku bila zelo v rabi in ne da se tajiti, da se premnoge občekoristne ustanove kakor zidanje cerkva, mostov, bolnic itd. imajo uprav tej miloščini zahvaliti za svoj obstoj. Podana je bila pa seveda s tem tudi nevarnost zlorabe, da bi se smatral odpustek le kot vir dohodkov, če bi kdo miloščino poudarjal kot glavno stvar ne pa skesano srce in stanje milosti božje. V res-

Dan apostola Brazilije kot državni praznik.

Letos spomladi je bila v Braziliji proslavljena 400letnica smrti prvega apostola Brazilije častitega očeta Josea de Anchieta, jezuita. Radi tega je izdal predsednik brazilske republike Getulio Vargas naredbo, po kateri se mora ta dan, ki spominja na prvega apostola Brazilije praznovati kot državni praznik.

P. Jose de Anchieta je preživel vso svojo duhovniško življenje med braziljskimi Indijanci, in je sestavil tudi prvo gramatiko indijanskega jezika. Radi tega ga po

Kakor hrasti v viharju...

(Za vero očetov.)

Po Strachwitzu priredil Kolenc Fr.

Dalje.

V sobi je zavladal molk. Samo ihtenje se je slišalo. Celo stari Jakob si je brisal solze. Bolnik je nekaj časa ves zamišljen strmel v strop, potem pa se je obrnil k navzočim in jih je prosil, naj ga pustijo samega. Moliti je hotel.

— Z Bogom! — je zašepetala Helena in je poljubila kaplanovo roko.

— Z Bogom! — se je nasmehnil kaplan.

Helena se je obrnila in šla. Z njo vred so tudi ostali zapustili sobo.

30.

Čez dva dni se je ustavil pred Jakobovo hišo mestni župan. Spremljali so ga dva bolničarja in orožniški narednik iz okrožnega mesta. Pred vrati je stal grofovski voz. Ko je namreč Helena uvidela, da se kaplan ne da odvrniti od

nici so se take zlorabe tudi ponekod vršile. Cerkev je zlorabe vedno obsojala, toda ni mogla postati nezvesta svoji nalogi ter obsoditi odpustke same. Zloraba je lahko možna povsod, tudi pri najboljših stvareh.

— —

JAPONSKI DIPLOMAT JE PRESTOPIL V KATOLIŠKO VERO.

Rimska časopisna agencija »Vita Ecclesiae« prinaša sledečo vest iz Fribourga iz Švice:

»Bivši sekretar japonskega poslaništva v Bern-u, Kawamura, je po daljšem verskem pouku prejel sv. krst. Za nebeškega zaščitnika si je izbral sv. Franca Ksaverskega, apostola Japonske. Isti dan, ko je bil krščen, je stregel pri sv. maši in je prejel prvo sv. obhajilo. Naslednjega dne ga je fribourški škof Msgr. Besson birmal. Med prisotnimi, ki so bili pri obredu, je bila tudi ga. Kawamura, ki je katoličanka že od svojega 17. leta. Njej ni zadostovalo le to, da je svojih pet otrok vzgojila v katoliški veri, temveč je brez prestanka molila za spreobrnitev svojega moža. In je res pred petimi meseci hotel biti poučen v pravi veri. Poučeval ga je neki mladi duhovnik kongregacije Marijanistov, Chichida, po narodnosti tudi Japonec, ki je bil meseca marca posvečen za duhovnika v Fribourgu.

Spreobrnjenec Kawamura se je odločil, da opusti diplomatsko karijero, čeprav ima komaj 33 let. Namerava se sedaj vrniti v svojo rodno zemljo, kjer bo svoj precejšnji imetek žrtvoval za katoliško akcijo, posebno za apostolat tiska. Napotil se je v Pariz, da nabavi biblioteko, ki mu bo služila kot pomoč pri novem delu, pri spreobrnjenju 90 milijonov Japoncev, ki še ne poznajo prave vere.«

KAR DANES LAHKO STORIŠ . . .

Nekoč, tako mi je pripovedovala neka znana gospa, ko sem bila še čisto mlada deklica, je potrkala na vrata našega stanovanja neka uboga žena, ki je na eni roki nosila bolno dete, v drugi pa cekar, v katerem je imela naprodaj šivanke, niti, naprstnike in podobno drobnarijo.

svojega sklepa in ga je vsako prigovarjanje samo razburjalo, je bila zaprosila župana, naj dovoli, da bi kaplana prepeljali v bolnico okrožnega mesta z grofovskim vozom. Župan je v to rad privolil, ker si je tako prihranil prevozne stroške.

Na prostoru pred hišo je bila zbrana velika množica. Vsi katoličani so prihiteli skupaj. V hišo ni smel nikdo. Pred vrati so stali Kratzert in še dva druga orožnika ter so vsakemu zabranili vstop. Le Helena in Sidonija, ki sta se pripeljali z vozom, sta smeli vstopiti. Župan je bil v cerkovnikovi delavnici in ko sta grofici vstopili, se jima je spoštljivo priklonil. Sprva se grofici nista zmenili zanj, a rahločutna Helena ga vendar ni hotela žaliti in se je čez nekaj časa obrnila k njemu in je dejala:

— Gospod župan, prav lepa hvala za vašo naklonjenost, ki ste nam jo izkazali s tem, da ste dovolili, da se gospod kaplan odpelje v našem vozu. Tako bo lažje prenesel pot do okrožnega mesta.

Župan se je priliznjeno nasmehnil in je dvoumno odvrnil:

— O, kaka zahvala! Jaz moram biti vam

pravici imenujejo pionirja krščanstva in civilizacije v Braziliji. Braziljski kardinal Leme de Silveira Cintra nadškof v Rio de Janeiru, je poslal vernikom poziv, da bi vroče molili k Bogu, da bi Bog apostola proslavil s čudeži, ki so potrebni za njegovo beatifikacijo.

—

Sv. oče svari pred slabim filmom.

Mnenje sv. očeta o filmu izraža pismo, ki ga je te dni poslal papežev državni tajnik kardinal Pacelli predsedniku Mednarodnega filmskega urada. V tem pismu beremo, da ima film mnogo več vpliva, kot

Ker sem jo poznala, sem sklenila sama pri sebi, predno nastopijo hladnejši dnevi, bom spletla temu ubogemu otroku par gorkih nogavic.

Ko sem šla drugič ven, sem res kupila v ta namen volno. Pa ker je bilo še gorko, sem jo zaenkrat položila v svojo šivalno torbico. Dnevi so prešli, semtertja sem videla tisto ubogo ženo in kolikorkrat sem jo videla, sem ponovno sklenila, da bom drugi dan gotovo spletla nogavice.

Nekega dne je čez noč nastopil mraz in bil je v resnici pasji mraz, kakor pravimo. Ravno tako vreme je bilo, ki človeka spomni čemu je gorka obleka potrebna. Prav dobro oblečena sem šla zjutraj ven in ko sem tako šla po cesti, sem srečala ono ubogo ženo s cekarjem v roki.

Radi mraza je otroka pustila doma, sem si mislila. Uboga starica, tako sem dalje razmišljala, kako prav bi ji prišle sedaj gorke nogavice. Zato sem se ustavila pri materi ter ji rekla: »Če pridete jutri zjutraj kaj mimo nas, se oglasite pri meni in dala vam bom nekaj za vašega otročička, kar bom še danes naredila.«

Tedaj so ubogi ženi solze stopile v oči. »Hvala lepa,« je dejala, »prav prisrčna hvala, toda svojega otroka sem izgubila, pretekli teden smo ga pokopali. Zdravnik je dejal, da sta bila lakota in mraz kriva, da je moral umreti.«

Kaj sem pri teh besedah čutila, tega ne morem nikomur povedati.

Kaj moramo znati iz katekizma?

Prva cerkvena zapoved: Posvečuj zapovedane praznike.

Prva cerkvena zapoved je nekako dopolnilo tretje božje zapovedi. Tretja božja zapoved se glasi: »Posvečuj Gospodov dan!«, prva cerkvena pa: »Posvečuj zapovedane praznike!«

---

tisk. Od mnogih strani namreč sprejemam svarila pred moralno škodo, ki jo povzročajo slabi filmi po vsem svetu. Vsa prizadevanja držav, da bi ustvarile zdrave družinske celice in vzgojile moralično zdrav mladi naraščaj, bodo brezuspešna, ako iste države ne bodo istočasno posegle v film sko industrijo in preprečile, da bi slabi filmi podirali, kar države zdravega ukrepajo. Dolžnost katoličanov je predvsem, da na tem polju napravijo red z brezkompromisno strogostjo. Katoliška akcija se mora zato filma vedno bolj posluževati in

hvaležen, ker mi je zelo mnogo ležeče na tem, da se dragoceno zdravje obtoženčevo čim bolj čuva!

Med tem so se vrata bolnikove sobe odprla in med njimi se pojavil kaplan, podpiran od dveh bolničarjev. Pot po stopnicah navzdol je bil težaven. Bolnikove noge so se zapletale in bolničarja sta ga morala bolj nesti ko voditi. Za kaplanom so stopicali gospa Terezija, cerkovnik in njegova žena. Ta je nesla v naročju mehke pernice, da bi jih dala v voz. Jokala je. Hudo ji je bilo za kaplana, ki ga je cele tedne negovala ko lastnega sina. Gospa Terezija je dušila svojo bol. V njenih očeh ni bilo solz, dasi je bila njena bol silno velika. Jakob je žalostno povešal glavo. Če bi njega peljali v zapor, mu ne bi bilo tako hudo kakor sedaj.

Ko sta bolničarja privedla kaplana do vrat delavnice, je stopil pred njega orožniški narednik in je dejal:

— V imenu postave vas aretiram.

Kaplan se je nasmehnil in je prikimal, da je voljan iti. Župan se je molče priklonil. Priklonili sta se tudi Helena in Sidonija. V očeh so jima poigravale solze.

Gospodov dan je nedelja. Njo moramo posvetiti. Cerkev pa je določila, da morajo katoličani razen nedelje posvečevati še nekatere druge dneve — praznike.

Kaj so prazniki?

Prazniki so sveti dnevi, ki jih je sveta Cerkev postavila Bogu v čast in nam v zveličanje.

Med prazniki so nekateri večji, drugi manjši. Eni so zapovedani, drugi nezapovedani.

Katere praznike imenujemo zapovedane?

Zapovedane imenujemo tiste praznike, ki jih sveta Cerkev zapoveduje posvečevati kakor nedelje.

Vsi prazniki (zapovedani in nezapovedani) se dajo deliti v tri skupine. Imamo: Gospodove praznike, Marijine praznike in praznike svetnikov.

Zapovedani prazniki so:

a) **Gospodovi:** Božič (25. dec.), Novo leto (obrezovanje Gospodovo), Sv. trije kralji (Razglašenje Gospodovo), Velika noč, Vnebohod, Binkošti, Presveta Trojica, Presveto Rešnje Telo, Kristus Kralj.

b) **Marijini:** Vnebovzetje (15. avg.) in Brezmadežno spočetje (8. dec.).

c) **Prazniki svetnikov:** Sv. Jožef (19. marec), Sv. Peter in Pavel (29. jun.), Vsi sveti (1. nov.).

Glede posvečevanja navedenih praznikov veljajo isti predpisi, kakor glede posvečevanja nedelje. Cerkev jih je postavila z namenom, da bi nas spominjala posebnih del odrešenja in drugih važnih dogodkov iz življenja našega Odrešenika, Marije in svetnikov.

Ko posvečujemo praznike svetnikov in na ta način počastimo njihov spomin, častimo obenem tudi Boga. Oni so namreč njegovi prijatelji in v njih je tudi on počeščen.

Kaplana sta bolničarja posadila v naslonjač, da bi si nekoliko oddahnil. Gospa Terezija je medtem stopila pred župana in ga je polglasno prosila za dovoljenje, da bi smela sina spremljati do okrožnega mesta. Župan jo je uslišal. Gospa se mu je zahvalila, nato pa je stopila k sinu in mu je dejala:

— Gospod župan mi je dovolil, da se smem peljati s teboj do mesta.

Duhovnik je dvignil oči k županu in se mu je zahvalil. Nato pa je poklical pred se Jakoba in njegovo ženo. Ves ganjen ju je nagovoril:

— Z Bogom Jakob! Z Bogom gospá! V najhujših dneh sem našel v vajini hiši dom. Vidva pa sta mi bila oče in mati! Bog naj poplača vajino ljubezen in skrb. On naj bo plačnik za vse prečute noči in za vse trude, ki sta jih imela z menoj. Jaz bom ostal do smrti vajin dolžnik. Le z molitvami bom odplačeval svoj dolg.

Starca sta ihtela. Ko je kaplan utihnil, sta pokleknila s prošnjo, naj ju blagoslovi. Pokleknile so tudi gospa Terezija, Sidonija in Helena. Kaplan je vstal in je podelil vsem blagoslov. Nato je omahnil nazaj v naslonjač.

sicer v zdrave etične vzgojne svrhe. Katoliški listi morajo prinašati kritike dobrih in slabih filmov ter tako neprestano čuječe opozarjati na nevarnosti oziroma na koristi filmov, ki prihajajo med ljudstvo. Katoliške akcije morajo ustvarjati svoje lastne katoliške filmske urade in morajo dandanes gledati, da ustanove svoja lastna kina, kjer se bodo predvajali samo pošteni filmi.

—

Sramota zapadne kulture.

Na neki skupščini za stranske misije je go-

Kdor zapovedanih praznikov brez vzroka ne posvečuje, ima smrtni greh, kakor tisti, ki skruni Gospodov dan — nedeljo.

(Dalje sledi.)

Evharistični kongres v Mariboru

7. in 8. septembra 1934.

Že pred tedni je prevzvišeni g. knezoškof povabil duhovnike in ljudstvo, naj se zberejo dne 7. in 8. septembra v Mariboru, da tako skupno pokažemo svojo vero v živega Boga v presv. Evharistiji in da ga poprosimo pomoči in varstva v današnjih težkih časih. Ob enem naj bo ta prireditev veličastna manifestacija naše škofije, s katero pokažimo našo trdno vero in zaupanje v Kralja nebes in zemlje.

Kongres se bo vršil po sledečem vsporedu:

Dne 7. septembra

dopoldne stanovski govori za izobražence, može, fante, žene in dekleta.

Zvečer ob 20. uri v dvorani Union: Händel: Mesija.

Ob 24. uri: polnočnice v mariborskih župnih cerkvah.

Dne 8. septembra:

Od 4. ure naprej sv. maše in obhajilo.

Ob 9. uri prihod prevzvišenega g. škofa na Glavni trg, sv. maša s pridigo. Svečana procesija z Najsvetejšim po mestnih ulicah na Slomškov trg. Pred stolnico posvetitev presv. Srcu Jez., zahvalna pesem in blagoslov.

Ob 14. uri popoldanska pobožnost na Slomškovem grobu: govor, in litanije, poklonitev zastav.

Ob 16. uri v dvorani Union: Händel, Mesija, oratorij.

Da bo kongres dosegel svoj namen, dajemo poleg že objavljenih še naslednja navodila:

1. Preč. župnijske urade prosimo, da ljudstvo primerno opozarjajo na kongres in vabijo k udeležbi.

---

voril neki protestantski misijonar, da so ameriški filmi, ki se pri nas prikazujejo, za sramoto naše civilizacije. Med drugim je rekel: »Mene je sram naših filmov, ki se prikazujejo v Koreji in na Japonskem. Ti ljudje, ki gledajo te slike, si morajo pri tem misliti, da je vsaka Američanka neverna in blodnica, in da nosi vsaki Amerikanec puško. Dečki in deklice jih vzamejo za zgled in jim hočejo slediti v življenju, kot so ga videli tam na slikah. In mi smemo trpeti in s svojim denarjem podpirati tako zlo?

— —

Župan, narednik in bolničarja so molče opazovali ganljivi prizor. Pri srcu jim je bilo nekako neprijetno. Po podelitvi blagoslova je narednik namignil bolničarjema. Ta sta pristopila in sta dvignila kaplana. Žene in Jakob so glasno zajokali. Helena je stopila k smrtnobledemu kaplanu in mu je stisnila v mrzlo roko šopek belih cvetlic. Nato je skočila h gospé Tereziji in se je je krčevito oklenila, da bi na njenem srcu izjokala svojo bol...

— Gremo! — je dejal narednik.

Prvi je šel župan. Ko je prišel do zunanjih vrat, je ostrmel. Vedel je, da bo kaplanova aretacija vzbudila v mestu pozornost, da pa se bo zbrala taka množica, ni pričakoval. Prostor pred hišo je bil poln. Tisoč in tisoč oči je zrlo proti vratom. Sto in sto ust je godrnjalo, mrmralo in odločno izražalo nevoljo. Župana je za hip prevzel strah. Kaj naj počne s peščico orožnikov nasproti tej množici.

Dalje sledi.

V vsako katoliško družino „Nedeljo“!

2. Zbirajte prijave udeležencev ter nam točno število istih javite najpozneje do 27. t. m. na polah, katere smo razposlali.

3. S pomočjo poslanih pesmaric zborne maše pripravite ljudstvo s praktičnim izvajanjem v domači cerkvi na skupno petje in molitve pri pontifikalni sv. maši na kongresu.

4. Vsaka župnija naj pošlje na kongres vsaj po eno zastavo, posebno zastave cerkvenih družb in bratovščin naj bodo ta dan vse na kongresu.

5. Bližnje župnije naj pridejo v skupnih sprevodih na ta način, da se vsaka župnija zbere na določenem kraju blizu mesta, odkoder gre na določeno mesto pod vodstvom naših rediteljev. Podrobna navodila dobe preč. župnijski uradi posebej. Župnije, ki pridejo v skupinah, naj to javijo na prijavnih polah.

6. Vsaka večja skupina, bodisi peš, bodisi na kolesih ali z vlakom, naj ima vsaj enega svojega reditelja.

7. Kolesarji morajo biti prijavljeni po župnijah in dobijo posebna navodila.

Vsa potrebna nadaljna navodila bomo objavljali v časopisih.

Pripravljalni odbor.

O z n a n i l a

MARIBOR:

Stolna župnija.

Oznanilo:

V nedeljo dne 19. avgusta se ob 9. uri poslednjič letos vrši procesija z Najsvetejšim po cerkvi. Popopldne bo od 16. do 17. ure mesečna molitvena ura pred izpostavljenim Rešnjim Telesom, ob 17. uri evharistična pridiga, nato litanije s sv. blagoslovom in darovanje za Družbo vednega češčenja.

Ljudsko gibanje:

Krščenih je bilo zadnji teden 11 novorojencev in sicer: Marija Godec, Janez Šercer, Tatjana Gorjup, Sonja Žunko, Anton Domadenik, Anton Leskovar, Marija Ekselenski, Jurij Vrščaj, Helena Mikša, Marija Kranjc, Iwan Herman

Poročil se ni nikdo.

Umrli so: Šimen Baumkircher, bivši vrvar, Čopova 3, 83 let. — Ozimič Ana, tkalka iz Limbuša, Vinarska 3. — Berglez Terezija, vdova, Trubarjeva 9.

—

Frančiškanska župnija.

Oznanilo:

Marijina družba za matere pristopi pri svoji sv. maši ob 6 k skupnemu sv. obhajilu. Vse!

V soboto je god sv. kralja Ludovika, za tretjerednike obhajilni dan.

Ljudsko gibanje:

Krščeni so bili: Gogala Rogerij, Muršec Terezija in Telebo Božidar.

Poročeni: Fak Frančišek, delavec, in Jenuš Marija, vin. hči, Meljski hrib 29. — Ljubič Frančišek, meh., in Žuran Marija, tkalka, Plinarniška 18. — Lehner Adolf, klepar, in Hren Justina, tkalka, Krčevine. — Nedelko Frančišek, tkalec, in Jamšek Ljudmila, kuharica, Krčevine. — Kieslinger Emerik, zasebni ur., in Paliege Edebrot, hčerka inžen., Meljski hrib 18. — Srečno bilo!

Umrl: Bohak Bruno, sin sluge, Meljska cesta 85. — Naj počiva v miru!

Razno:

Frančiškova mladina poroma tudi letos na Ptujsko goro in sicer v sredo 22. avgusta. Kdor gre z nami, se mora do nedelje javiti pri samostanskem vratarju. Vsi v uniformah!

—

Magdalenska župnija.

Ljudsko gibanje:

Krščeni: Bruno Levačič, Anastazija Götzl, Stanislav Ritonja, Edita Kaspar.

Poroke nobene.

Umrli: Rajšp Anton, lonč. mojster, Rače, 58 let. — Zorko Barbara, tkalka. — Klampfer Alojz, zas., Resljeva 7, 82 let. — Golob Anton, ključ., Židovska 12, 36 let. — Petrišič Melanija, vzgojiteljica, Radvanjska 16, 20 let. — N. v m. p.!

— —

CELJE:

Mestna župnija sv. Danijela.

Ljudsko gibanje:

Novokrščeni: Glavač Rajko, Tratnik Karol, Žnider Friderik, Dimec Marija, Lipold Marija, Ribar Janez, Gobec Vincenc in Mayer Breda.

Poročeni: Fister Jože, sod. priprav., in Vranjek Irena, hči ur. — Jeram Jakob, del., in Kodelja Štefanija, pos. hči, Polule. — Brežnik Anton, pos. na Lopati, in Golavšek Marija, pos. hči, Lokrovec.

Umrli so: Tepeš Štefan, sin rud. iz Huma, 5 let. — Rožič Anton, tesar, Kot, 32 let. — Veternik Josip, stepl. pom. v Celju, 36 let. — Ostrožnik Ciril, delavec na Dobravi, 49 let. — Dva majhna otroka. — Naj v miru počivajo!

— —

„Maribor“ vabi v Maribor za dne 7. in 8. septembra 1934.

Polovična važnja na Maribor od 4. do 12. septembra 1934 za vsak vlak.

Za začetek proslave svojega 10letnega delovanja priredi slovensko pevsko društvo »Maribor« v dneh 7. in 8. sept. t. l. sledeče prireditve: Dne 7. septembra zvečer ob 8. uri v dvorani »Union« oratorij »Mesija«. Sodelujejo solisti, združeni zbori, vojaška in mariborska mestna godba. — Dne 8. septembra dopoldne ob 9. uri zborno petje na Glavnem trgu Maribora, popoldne ob štirih ponovitev oratorija »Mesija« v Mariboru.

Vse, ki pridejo v dneh 7. in 8. sept. t. l. v Maribor, vabimo, da se udeležijo naše proslave ter se poslužijo v ta namen polovične vožnje.

Vsakdo, ki se hoče poslužiti polovične vožnje, se mora ravnati po sledečih navodilih:

1. Na postaji, kjer vstopi, naj kupi celo karto za Maribor. To karto da žigosati kar tam na postaji in zahteva legitimacijo za 5 Din, ker gre na proslavo »Maribora« v Maribor.

2. Na legitimacijo, ki jo je kupil za 5 Din, skupaj s karto, se podpiše.

3. V Mariboru ne sme niti legitimacije niti vozne karte oddati, ker se z njo domov zastonj pelje.

4. V Mariboru si mora preskrbeti potrdilo, da se je res udeležil prireditve »Maribora«. To potrdilo se bo za odškodnino 2 Din oddajalo tekom tedna v prodajalnah Tiskarne sv. Cirila na Koroški cesti 5 in na Aleksandrovi cesti št. 6, na dan 8. septembra pa kar na postajah pred odhodom vlakov.

5. Železniško legitimacijo za 5 Din mora tudi v Mariboru na postaji dati žigosati, predno se odpelje domov.

Vsi, ki imate v načrtu te dni v Maribor, si izrežite ta navodila in shranite k denarju, da boste pravilno ravnali.

Pozor še na sledeče:

1. Ker morajo na postaji vsakemu posebej izstaviti karto in legitimacijo ter z njo napisati številko, zato pridite pravočasno na kolodvor. Kjer je mogoče, imejte reditelja, ki pomaga!

2. Ker bi se znalo zgoditi, da bi kateri postaji legitimacij zmanjkalo, nam na spodnji naslov naši prijatelji, posebno gg. župniki in kaplani, ki bodo organizirali v teh dneh ljudstvo za Maribor, vsaj do 27. avgusta približno javite, koliko jih pride z dotične postaje. To potrebujemo tudi zaradi tega, da pripravimo dovolj vagonov za proge. Tozadevne prijavne pole dobite. Ako nam bote pravočasno in točno javili, nam bo mogoče ustreči.

Posebno opozorilo glede železniških legitimacij.

Tekom »Mariborskega tedna« smo opazili, da posamezne postaje in vsa postajališča niso imela na razpolago železniških legitimacij po Din 5. »Maribor« je vložil na žel. direkcijo vlogo, v kateri smo predlagali, da naj imajo vse postaje in postajališča dovolj legitimacij pripravljenih. Na onih postajališčih, kjer se karte sploh ne oddajo, ampak jih sprevodnik da v vlaku, bodo dobili, tako smo predlagali, tudi legitimacije v vlaku.

Iz tega vidite, kako važno je, da imamo točne prijave, da moramo pravočasno sporočiti direkciji, koliko legitimacij bo posamezna postaja in postajališče potrebovalo.

Zanimanje za koncert.

Pri koncertu oratorija »Mesija« sodelujejo znameniti operni solisti sopran gospa Lovšetova, alt gospa Golobova, tenor gospod Darian in bas gospod Neralić, poleg zbora »Maribora« pa še sledeči pevski zbori: Celje, Št. Lenart v Slov. gor., Ljutomer in Ptuj, vojaški orkester in mariborska mestna godba. Vseh sodelujočih na koncertu bo nad 200 oseb.

Zaradi tolike priprave vlada za koncert veliko zanimanje in že sedaj se naročajo vstopnice. Zato priporočamo vsem, ki pridejo te dni v Maribor, naj si pravočasno naročijo vstopnice. Cena [illegible]stih je: sedeži po Din 10, 15, 20 in 25, stojišče po Din 5 in dijaško stojišče po Din 3. Naročilo pošljite obenem z denarjem na naslov: Gdč. Mara Pohar, blagajničarka »Maribora« v Mariboru, Koroška cesta 5.

Pripravljalni odbor »Maribora« v Mariboru.

Kronika naših župnij

Župnija M. B. v Breznu ob Dravi.

V starih še ohranjenih listinah se je župnija imenovala: »Ecclesia B. M. V. in silua, im Tranwaldt an der Träea« — in »Hl. Maria im Baumgarten an der Fressen«. Sigurno je, da je župnija bila ustanovljena od Benediktinskega samostana v Št. Pavlu na Koroškem, ki je brezniško kotlino prejel v dar od grofa Bernharda Vetrinjskega iz rodu Sponheim, in njegove pobožne žene Kunigunde leta 1148.

Kronist pravi: »Quo lustro aut cuius liberali pietate initia sumpserit iniuria temporum posteris invidit. Certum interea est eam a condito Paulensi monasterio stetisse ac Bernhardi Spainhaimensis sub iure fuisse. Coelestinus III (1191—1198) summus Pontifex anno 1191 ius praesentationis et temporalium super parochias in fundo monasterii sitas totaliter tribuit Ablati.«

Benediktinci iz Št. Pavla so župnijo Brezno upravljali po svojih vikarjih do l. 1782, ko je patronatska pravica prešla na Koroški verski sklad in so župnijo začeli upravljati svetni duhovniki. Zadnji benediktinski upravitelj je bil P. Seyfrig Seelacher od l. 1787 do l. 1816, ko je resigniral in se vrnil v samostan.

»Krščanstvo se je tukaj srečalo, razširjano od Solnograda in Ogleja. Drava je mejila ta cerkvena okraja. Brezno kot Benediktincem iz Št. Pavla inkorporirana župnija je bilo najprej pod direktnim nadzorstvom solnograškega nadškofa, v 14. stoletju pod Lavantinsko, od 1788 pod Sekovsko, od 1. sept. 1859 pod Mariborsko škofijo.« Najzaslužnejši župnik za to župnijo je brez dvoma Ljutomerčan Matija Grosskopf, ki je tu župnikoval od l. 1842 do 1874, to je polnih 32 let. Kot Slomškov župnik in sodelavec je postavil temelj tukajšnji ljudski šoli. Z lastnimi sredstvi je napravil ubožno ustanovo tako modro, da je tudi vihra svetovne vojne ni uničila. Sedanji župnik je Ljutomerčan Marko Sagaj od 1. decembra 1923.

Benediktinski samostan je tu postavil cerkev Device Marije, ki se omenja že l. 1182. Prvotna stavba je bila gotska, kar priča še današnji gotski presbiterij. L. 1532 so skozi Dravsko dolino divjali Turki in so tudi cerkev Device Marije v Breznu požgali. Matične knjige so Benediktinci začeli spisovati 1661. Sedanji zvonik, po vzorcu cerkve Presv. Krvi pod Velikim Klekom je najbrž zgrajen od l. 1669 do l. 1671, kajti zvezda nad zvonikovim jabolkom nosi letnico 1669, v zvoniku pa so delavci našli letnico 1671. Sedanja ladja v romanskem slogu pa je zidana najbrž l. 1710. Našel se je namreč napis: »respICe In faCIeM DeL tVI = 1710. Kronist pravi, da je l. 1710 cerkev pogorela, ker je vdarila strela. Zadnje

popravilo se je izvršilo 1. 1931 za sv. birmo. Cerkev je dobila novo ostrešje. Les je daroval župnik iz nadarbinskega gozda.

Župnija šteje 700 duš. Župnik — sedaj Marko Sagaj — oskrbuje tudi dušno pastirstvo v sosednih župnijah, zlasti v občini Podvelka, ki spada pod župnijo Sv. Lovrenc. Cerkvene organizacije ne delujejo, ker, kar odraste in je dela zmožno, gre po svetu s trebuhom za kruhom. Hvalevredni so šolski otroci, ki pod vodstvom svojega učitelja Drago Kogelnika z veliko požrtvovalnostjo oskrbujejo cerkveno petje ob nedeljah in praznikih. Kar je dobrih in vnetih, vzorno in pobožno držijo prve petke. Ostali gredo k sv. zakramentom o božiču, o veliki noči in na dan adoracije 19. junija. Za časopisje ni zanimanja. Dvajset izvodov Mohorjevih knjig in nekaj časopisov prihaja v župnijo. Glavni dohodek je les, za poljedelstvo ni zanimanja, ker je pretežavno in zemlja ne rodi. Župnija leži ob prometni državni cesti, kejr potuje v novejšem času razno občinstvo od
ob prometni državni cesti, kjer potuje v novejšem času razno občinstvo od
premičnino. Otroci premožnih se vzgajajo v modernem naprednem duhu, otroci majarjev, bajtarjev in žagarjev v revščini in zanemarjenosti. Katoliška akcija je na ramah župnikovih, ki je bil, je, in bo sredi tega dobrega ljudstva »vedno osamljen«.

Za našo deco

Moč Marijine svetinje.

Bilo je leta 1841. Med Francozi, ki bivajo v Algiru v severni Afriki in med Arabci se je vnela bitka. Slavni francoski vojskovodja Bugeaud je moral voditi francoske čete. Vse je kazalo, da bodo Arabci zmagali, ker so imeli mnogo bolj izvežbano vojaštvo, kot Francozi. Mnogo francoskih vojakov je že padlo na bojišču.

Vojskovodja Bugeaud se je poslavljal od svoje žene in od otrok. Vsi so jokali, ker so mislili, da se ne bodo videli več. Njegova najmlajša hčerka mu je izročila svetinjico Matere božje za spomin. Oče jo je ves vzhičen sprejel in jo obesil okoli vratu ter tako zaupajoč v Marijo šel v srditi boj. Marija pa ni pozabila na svojega služabnika, ampak ga zvesto branila pred sovražno granato. Dolgo časa je divjala vojska, mnogo njegovih hrabrih tovarišev je padlo na bojišču, le on je ostal nedotaknjen. Tudi ko se je vrnil domov, ni odložil svetinje, ampak jo je kot spomin na zmago nad sovražniki nosil vedno pri sebi.

Nekaj let nato je hrabri vojskovodja naglo umrl. Šele tedaj, predno so ga pokopali, je njegova hčerka, ki mu jo je pred nekaj leti izročila, vzela z njegovih prs in jo zvesto čuvala do konca življenja.

— —

Kdor se boji greha, se ne boji smrti.

V bolnišnico so pripeljali 14letnega dečka, ki mu je voz zmečkal nogo. Prve dni ni bilo nobene nevarnosti, samo nogo so mu morali odrezati. Toda za nekaj dni se ga je lotila mrzlica, nato je dobil visoko vročino. Zdravnik je ugotovil zastrupitev krvi in izjavil, da zanj ni več rešitve. Poklicali so duhovnika, ki mu je podelil zakramente za umirajoče. Deček se je lepo pripravil na smrt in se odkrito spovedal ter z veliko vnemo sprejel sv. obhajilo.

Naslednjega dne je vprašal duhovnika: »Prečastiti, prosim vas, povejte mi, bom li ozdravel ali ne?«

Duhovnik, ki je dobro vedel, da mu je odločeno le par ur življenja, ga je tolažil, rekoč: »Upam, da boš, saj te vendar zdravijo zelo izkušeni zdravniki, sicer pa se vdaj volji božji.«

Deček je postal žalosten. Duho-

vnik ga je pomiloval, misleč: Tako mlad fant in poln življenja, pa mora umreti! O Bog, daj mu moč in pogum v teh odločilnih trenutkih! Toda deček ni bil žalosten radi tega, da bo moral umreti. Že s pojemajočim glasom je rekel g. duhovniku: »Prečastiti, vi mi tukaj pravite, da bom ozdravel, jaz pa sem se tako lepo pripravil na smrt in upal sem, da bom še danes gledal ljubega Boga.«

Sedaj še le, ko je duhovnik spoznal, da deček ne želi ozdraveti, mu je rekel: »Ne boj se, otrok moj, predno bo jutri vstala zarja, boš že gledal ljubega Boga, po katerem tvoja duša tako koprni.«

Tri ure nato je njegova angelsko čista duša že splavala k svojemu Stvarniku.

Čemu se ta otrok ni bal smrti? Otroci, ali hočete, da vam to povem? Zato, ker se je v kratki dobi svojega življenja vedno bal — greha!

Katoliški pojavi

Po poti krščanske dobrodelnosti. Minuli torek dne 8. t. m. je bila položena v bavarskem mestu Regensburg k večnemu počitku gospa baronica Mehtilda Twickl. Pokojnica je bila znana osebnost v Mariboru in zasluži, da se je spomni tudi glasilo lav. KA. Mnogo se je rajna baronica udejstvovala na karitativnem in socialnem polju. Leta 1906 je ustanovila za revne krčevinske šolske otroke na lastni pristavi šolsko kuhinjo, ki je dolga leta oskrbovala pod njenim osebnim nadzorstvom siromašno deco s toplo hrano. V mariborskem gradu, ki je bil do nedavno last družine Twickl, je zasnovala leta 1907 takozvano »patronažo« za naša dekleta, ki so iskala službe in zaslužka v mestu. Bila je ta ustanova nekako društvo za varstvo deklet. Vsako nedeljo popoldne so se zbirale v gradu delavke, šivilje in služkinje k pouku in zabavi. Sama baronica je oskrbela dekletom primerno knjižnico, nabavila klavir in potrebno sobno opravo ter redno zahajala med nje, se z njimi razgovarjala in jih navajala h krepostnemu in poštenemu življenju. To je trajalo noter do začetka svetovne vojne, ki je uničila tudi to socijalno ustanovo. Dasi rodom Nemka, je rajna baronica kot načelna katoliška žena, rada govorila in prepevala z našimi deklicami in krčevinskimi šolarji v slovenskem jeziku in to v času, ko je veljal slovenski jezik za manjvredno narečje, in so ga mariborski meščani zapostavljali. Dolga leta je sodelovala pokojnica v Krščanskem gospejnem društvu in bila v minulem letu izvoljena za predsednico tega društva, ki je vseskozi karitativno usmerjeno. Mariborski reveži so izgubili s smrtjo blage pokojnice veliko dobrotnico. Rajna baronica je dosegla starost 62 let in zapušča pet dobro vzgojenih odraslih otrok. Naj počiva v miru!

† prof. Anton Sušnik. V Ljubljani je zatisnil svoje oči k smrtnemu spanju minister prof Anton Sušnik, eden izmed najbolj vnetih in nesebičnih katoliških slov. voditeljev. Pokojni je bil cel katoličan kot mož, oče, profesor, poslanec, minister, javni delavec i. t. d. Bil je eden najboljših slovenskih katoliških mož. Katoliški pa ni bil le on, marveč je v katoliškem duhu vzgojil tudi svojo družino (štiri otroke). Najstarejša hči Nuša, diplomirana učiteljica, je pred par dnevi vstopila v novicijat usmiljenih sester. Velikemu pokojniku naj sveti večna luč — Slovencem pa Bog daj mnogo takih mož-voditeljev, kakor je bil on!

150.000 ljudi na evharističnem kongresu. V nedeljo se je vršil v Velikem Bečkereku evharistični kongres. Glavne službe božje, zborovanja in procesije se je udeležilo okrog 150.000 vernikov. Velika udeležba naj bode Lavantincem vzpodbuda, da se našega evharističnega kongresa v Mariboru udeležijo v zelo velikem številu!

Konvertit na smrtni postelji. V Kamaturi na Japonskem je podlegel posledicam atentata v političnih, gospodarskih in časnikarskih krogih znani Muto Sauji. V zadnjem času se je veliko bavil s študijem katoliške vere, na smrtni postelji pa se je na opomin svoje hčere, žene generalnega konzula v Mandžukuo, dal krstiti. Pogreba sta se udeležila tudi apostolski delegat in nadškof v Tokio. (Fides.)

Začetek pasionskih iger v Oberammergau. Na binkoštni pondeljek dne 21. maja t. l. so začele v bavarskem mestu Oberammergau pasionske igre, v katerih se prikazuje Jezusovo trpljenje. Te igre, ki se sicer prikazujejo le vsako 10. leto, se izjemoma prikazujejo tudi letos, ker je letos 300 let, odkar so uvedene. Poznano je, kako so te igre nastale. Kuga je od leta 1632 do leta 1633 opustošila ta kraj bavarskih Alp. Verni ljudje so se zatekali k Odrešeniku in v cerkvi so se sveto zaobljubili, da bodo prikazovali vsako leto misterij Njegovega trpljenja, če bodo rešeni nesreče. Stara kronika iz tega časa priča, da je v vasi Oberammergau takoj prenehala kuga, ko je bila storjena obljuba. V zahvalo je takoj že naslednje leto bilo prvič prikazano trpljenje Jezusovo. Najprej se je predstava vršila v cerkvi, a pozneje, ko je bilo število posetilcev vedno večje, pa pod vedrim nebom. V zadnjem času pa je postavljeno v to svrho gledališče, ki more sprejeti črez 5000 oseb. Danes so te igre poznane ne samo po celi Nemčiji, temveč po celem kulturnem svetu.

Lep poziv. V mnogih cerkvah v Holandiji bereš ta-le napis: Ali morem postati duhovnik? Za to mi je potrebno: 1. dober namen, 2. sposobnost (čisto življenje, zdravje, učenost). Ljubi Jezus, daj mi sposobnosti za duhovniški poklic!« Pod besedilom je slika, ki predstavlja Kristusa, ki vabi mladeniča: »Pojdi tudi ti v moj vinograd!«

Razveseljiv pojav.

Naši čitatelji so opazili, da od časa do časa objavljamo javne zahvale zavarovanju »Karitas« za pošteno izplačane zavarovalnine. Te zahvale so najzgovornejši dokaz, koliko dobrega prihaja našemu ljudstvu od te vrste zavarovanj.

Dočim pa je doslej zavarovanje »Karitas« obsegalo le zavarovanje za primer smrti, lahko danes sporočimo razveseljivo novico, da je uvedla »Karitas« tudi zavarovanje za doto in za starostno preskrbo.

Koliko naših dobrih staršev trpi ob misli, da ne bodo mogli svojim otrokom oskrbeti niti skromne dote. »Karitas« omogoča staršem, da z nizkimi mesečnimi prispevki zbirajo za dan, ko bo otrok poleg njihovega blagoslova potreben tudi njihove denarne podpore.

In dalje: Ogromna večina našega ljudstva nima za stara leta prav nobene gotovosti za primeren prevžitek. Novo zavarovanje »Karitas« nudi tu najuspešnejšo odpomoč. Kdor noče biti na stara leta odvisen od milosti morda malo hvaležnih otrok ali pa celo pasti v breme občini, naj takoj pristopi h »Karitas«.

Toplo priporočamo našim čitateljem, da se resno zanimajo za ta zavarovanja, o katerih bomo ob priliki še več spregovorili. Za sedaj pa nujno svetujemo, da stopite v stik s potniki in poverjeniki »Karitas« in Vzajemne zavarovalnice, ki vas bodo o vsem podrobno poučili.

Razna obvestila.

V Domu pri sv. Jožefu nad Celjem bodo tridnevne duhovne vaje. Začetek vsakokrat ob 6. zvečer prvega imenovanega

dne; konec vsakokrat ob 6. zjutraj zadnjega dne. V avgustu: za dekleta od sobote 18. do 22. September: za fante od 6. do 10., za dekleta od sobote 22. do 26. Vzdrževalnina za ves čas 75 Din. Če hoče imeti kaka župnija svoj tečaj, naj pravočasno piše na naslov: Dom duhovnih vaj pri sv. Jožefu nad Celjem.

Dobro čtivo.

»V Zveličarjevi šoli« (I. zvezek). Kdor hoče spoznati najkrajšo in najlažjo pot k notranjemu življenju, naj bere »V Zveličarjevi šoli«. Tu bo našel tako preprosta, pa vendar tako učinkovita navodila in sredstva, podprta z zgledi iz živega življenja, da bo z veseljem krenil po začrtani poti k poduhovljenju vsakdanjega življenja. — Cena 5 Din, za sotrudnike 4 Din. — Knjižica je izšla v salezijanski založbi — Rakovnik-Ljubljana.

Ob sončnem vzhodu (Viri veselja). To je knjižica za vsakega. Ali jo že imate? Ako ne, si jo čim prej nabavite. Dobite jo za nekaj dinarjev v vseh katoliških knjigarnah v Mariboru, Celju in Ljubljani. Spisal jo je naš znani Silvin Sardenko.

Koledar od 19. do 25. avgusta.

19. avgust, 13. pobinkoštna nedelja: Srce Marijino. — 20. avgust, pondeljek: Bernard, cerkveni učenik. — 21. avgust, torek: Ivana Šantalska. — 22. avgust, sreda: Timotej, mučenik. — 23. avgust, četrtek: Filip Benicij, spoznavalec. — 24. avgust, petek: Jernej, apostol. — 25. avgust, sobota: Ludovik, kralj.

—

Glavni mesečni namen za avgust, blagoslovljen po svete močetu: Redovi za vzgojo mladine. — 19. avgust, nedelja: Naše žene in dekleta. — 20. avgust, pondeljek: Cistercijanci in trapisti. — 21. avgust, torek: Verska vzgoja otrok. — 22. avgust, sreda: Duhovne vaje in misijoni. — 23. avgust, četrtek: Zadeve naših škofov. — 24. avgust ,petek: Blagoslov na polju. — 25. avgust, sobota: Odločitev poklicev.

Tiskar: Tiskarna sv. Cirila v Mariboru, predstavnik Albin Hrovatin v Mariboru. Urednik: Franc Kolenc, korni vikar v Mariboru. — Izdajatelj: Mariborske župnije, predstavnik Franc Kolenc, korni vikar v Mariboru.

Poštnina plačana v gotovini. Posamezna številka stane 1 Din.
Leto 6. Štev. 34.

NEDELJA

Izhaja vsak petek.
Cena:
Celoletno 24 Din, polletno 12 Din, mesečno 2 Din. Inozem. 48 Din.

Tednik za versko življenje

Maribor, 26. avgusta 1934.

Uredništvo: MARIBOR, Stolno župnišče.
Uprava: Maribor Koroška cesta 5.
Ček. rač. 15237.

Obglavljenje Janeza Krstnika

Nedelja božje previdnosti

Nedeljska božja beseda.

Evangelij:

Mt 6, 24—33.

Nihče ne more služiti dvema gospodoma: ali bo namreč enega sovražil in bo drugega ljubil, ali se bo enega držal in drugega zaničeval. Ne morete služiti Bogu in mamonu. Zato vam pravim: Ne bodite v skrbeh za svoje življenje, kaj boste jedli, tudi ne za svoje telo, kaj boste oblekli. Ali ni življenje več ko jed in telo več ko obleka? Poglejte ptice pod nebom: ne sejejo in ne žanjejo in ne spravljajo v žitnice, in vaš nebeški Oče jih živi. Ali niste vi veliko več vredni ko one? Kdo izmed vas pa more s svojo skrbjo dodati svoji postavi en komolec? In za obleko kaj ste v skrbeh? Poglejte lilije na polju, kako rastejo; ne trudijo se in ne predejo, a povem vam, da se še Salomon v vsem svojem sijaju ni oblačil kakor katera izmed njih. Če pa travo na polju, ki danes stoji in se jutri v peč vrže, Bog tako oblači, ne bo li mnogo bolj vas, maloverni? Ne skrbite torej in ne povprašujte: Kaj bomo jedli ali kaj bomo pili ali s čim se bomo oblekli? Zakaj po vsem tem povprašujejo pogani. Saj ve vaš nebeški Oče, da vsega tega potrebujete. Iščite najprej božjega kraljestva in njegove pravice, in vse to se vam bo navrglo. Ne skrbite torej za jutri, kajti jutrišnji dan bo imel skrb sam zase; zadosti je dnevu njegova lastna težava.

— —

»Ne skrbite torej za jutri.«
Mt 6, 34.

Pred kakšno skrbjo nas pač Zveličar svari, ko pravi: »ne skrbite torej za jutri«. Pred pretirano skrbjo za bodočnost. Kdaj je skrb pretirana? Kadar nam jemlje pogum in zaupanje v Boga. Kralj Salomon je v svojih »Pregovorih« izrekel navodilo, ki nas more obvarovati pretirane skrbi, ako ga le večkrat obnavljamo v spominu. »Zaupaj v Gospoda iz vsega svojega srca in nikar se ne naslanjaj na svoje domisleke, na vseh svojih potih misli nanj in On bo vodil tvoje korake.« (Preg. 3, 6.) Zaupajmo v Gospoda, zakaj ptice, cvetlice in trave, ki naglo minejo, so predmet njegove skrbi, pa bi Bog pozabil na nas, ki smo neminljivi? Nikar se ne naslanjajmo na svoje skrbne misli; zakaj misli, domišljija nam dela skrb silnejšo in strah večji, kot je treba. Naše misli so kratkovidne, ne vidijo daleč in ne vidijo dobro. Skrb pred težavno stvarjo je navadno vedno težja ko stvar sama, kadar pride in včasih sploh ne pride. Mislimo na Boga na vseh svojih potih; zlasti na vseh svojih važnejših potih. Isto hoče tudi Gospod, ko pravi: »Ljubi Gospoda, svojega Boga, z vsem srcem in z vso dušo in vso močjo in z vsem mišljenjem (Lk 10, 27). Otrok v sili takoj zakliče očetovo in materinovo ime. Naravno je, da ima tistega najprej v mislih in v besedi, katerega nosi v svojem srcu. Taki otroci bi morali biti z ozirom na Boga tudi mi. Ako v svojih stiskah in skrbeh ne mislimo na Gospoda, ne kličemo njegovega imena, smo pozabili na najboljšo pomoč in najprvo dolžnost: »Na vseh svojih potih misli na Gospoda.« Pustimo, naj Gospod vodi naše korake. To se pravi, prepustimo Gospodu skrb za našo bodočnost. On bo vodil naše korake. Morda nas bo vodil skozi svetle, morda skozi temne trenutke; morda nas bode vodil mimo cvetja, morda mimo trnja; morda nas bo vodil hitro, morda počasi. Vendar vodil nas bo vedno varno. »Ali se niste bali, da vtonete?« so vprašali sv. Frančiška Saleškega, ko je preko trhle brvi s težavo prišel čez deroč hudournik. »Nikoli v življenju se nisem čutil bolj varnega!« je bil odgovor svetnikov: »mislil sem si, Gospod, zdaj me moraš Ti prijeti

in nesti, kamor sam ne morem.« Človeku je včasih tako tesno pri srcu, kakor bi šel po trhli brvi preko hudournika. Takrat je pač skrajni čas, da se spomnimo na božjo previdnost!

— —

Nedeljska molitev.

Iščite naprej božjega kraljestva in njegove pravice in vse to se bo vam navrglo, aleluja.

V. Naj se dviga, Gospod, moja molitev.

O. Kakor kadilo pred tvojim obličjem.

Molimo: Varuj svojo Cerkev s trajno milostjo, prosimo, o Gospod; in ker umrljivi človek brez tebe propada, ga s svojo pomočjo vedno odteguj od škodljivih stvari in vodi k zveličavnim. Po Gospodu našem . . .

O. Amen.

— —

Kaj nam je Bog? — Pojem. Bitje, ki je visoko, silno visoko nad nami, ki preb iva daleč, neizmerno daleč od nas. Svetnikom je bil Bog resničnost; nevidna, a vendar stvarna resničnost, o kateri so vedeli, da jih obdaja, vzdržuje in nosi, da jih opazuje povsod, kjer so hodili in stali, kar so delali in trpeli. Svetnikom se je razodevala sveta božja volja v tisočerih stvareh, ki jih mi imenujemo ovire in zadržke, nepojmljivosti in nadloge življenja in ki bi nam lahko postale sv. blagoslov, če bi hoteli v njih spoznati božjo roko, ki nas vodi skozi življenje. Svetniki so Boga gledali v človeku in so bili prepričani, da Bogu ne morejo storiti večjega veselja, kakor če služijo bratom in sestram učlovečenega božjega Sina. In kako so jim služili! Niso poznali ne stanu in službe in stališča, ki ga kdo zavzema v človeški družbi, ko je šlo za to, da so se sklonili k malim in nizkim. Razlike med bogatim in ubogim niso poznali. V človeku so gledali samo eno: božjo podobo in podobnost, ki se mora zopet obnoviti, kakor se prelije denar iz stare snovi, ki smo jo našli v urni, zakopani pred davnimi stoletji.

— —

Katoliška akcija

Ali so Irci najboljši narod na svetu?

Ob priliki neke svečanosti koncem akad. šolskega leta v bogosl. semenišču v Dublinu je govoril kardinal M. Rory, nadškof iz starodavnega Armagha, o verskem duhu in moralni moči irskega naroda. Imenoval je Irce za »od narave ljubezniv in velikodušen narod mehkega srca«. In je še dalje rekel, da so oni narod, »ki je v veri čvrst, veren v izvrševanju verskih dolžnosti in nad vse vdan sv. Cerkvi in Kristusovemu nasledniku«. Če bi se mogla še iz

Drobci o Katoliški akciji.

(Iz ljublj. Škof lista.)

KA je akcija laikov. Za duhovnike naravnost odločilna beseda. Že dosedaj je duhovnik klonil pod težo organizacijskega dela, da je marsikaterikrat trpelo osnovno dušnopastirsko delovanje (zlasti pridige, ki so za versko oblikovanje ljudstva tako silnega pomena), sedaj naj se mu pa naprti še KA. Laiki v aktivnem dušnem pastirstvu! To ni koncesija laikom, to je dolžnost, služba, ki so jo dobili z zakramentom sv. birme. Kar je za duhovnika sacramentum ordinis v višjem smislu, to je za laika sacramentum confirmationis v manjšem obsegu. Sv. birma torej ni samo milost, kakor smo ta zakrament dosedaj okrnjevali, temveč prava aktivna dušnopastirska služba. Takole sem povedal faranom: Ni samo duhovnikova dolžnost, da sam vleče farni voz proti nebesom, vsa fara pa lagodno in brezskrbno sedi na vozu, in to ne samo dušni bolniki in invalidi, temveč tudi duhovno zdravi in močni ljudje, mnogokrat moč-

nejši kot duhovnik sam. Duhovnik lahko omaga in voz obstane. Zdravi in močni dol z voza! Uprezite se poleg duhovnika, na vozu naj ostanejo bolniki in invalidi, kaj jih je itak, Bogu bodi potoženo, zmerom več. Pa bo šlo dobro naprej, duhovnik bo vlekel najbolj in smer dajal, vi pa mu boste pomagali.

V okrožnici »Il fermo proposito« pravi papež Pij X.: Vse te organizacije, katerih poglavitna opora in delavci so katoliški laiki in katerih način je različen po potrebah vsakega naroda, tvori ono, kar se po navadi označuje s posebno in gotovo zelo plemenito besedo katoliška akcija.

Isti papež piše predsedniku zveze francoske katoliške mladine Jean Lerolle-u, da je prav, da imajo v vsaki skupini duhovnika, ki naj jih uči in vodi. »Sicer pa«, tako nadaljuje pismo, »duhovnikova navzočnost ne bo ovirala iniciative in zdrave svobode; duhovnik je zraven samo kot učitelj, svetovalec, voditelj, kakor pač nanese.«

Dosedaj si žal mnogi duhovniki nismo znali pomagati, kako vzgojiti poleg sebe laikov, ki bi iz lastne pobude znali voditi najrazličnejše društveno delo, zlasti pa dušnopastirsko, kolikor ga obsega KA. Malo morda radi tega, ker je marsikdo hotel vse sam narediti in ni laikom nikdar nič zaupal (mnogokrat seveda vsled bridkih izkušenj); še več pa je takih, ki tega znali niso in ne zmogli, ker nas v tem oziru nihče učil ni in ker nam naše centralne organizacije v tem oziru niso dale nobenih navodil, kako naj se to izvede, še manj pa gradiva, ki je pri formiranju takih laikov potrebno.

Kaj je integralni, sestavni del dušnega pastirstva. Zdi se torej, da dušno pastirstvo ne bi bilo polno, celotno, ako ni KA. KA torej spada v hierahično lestvico: najvišje papež in njegovo dušno pastirstvo, nato škof, potem župnik s svojim dušnim pastirstvom in kot najnižja KA. Vse je drug drugemu podrejeno, toda vendarle z neko avtonomijo, v katero se višja instanca ne vtika brez potrebe. Tako ima tudi KA, čeprav samo župnijska, neko samostojnost, da je pod vodstvom in nadzorstvom dušnega pastirja. Navajamo zopet pismo, s katerim je kardinal Gaspari potrdil pravila italijanske KA. Tu pravi: »KA ni politična, temveč verska organizacija. Torej je podrejena cerkveni hierarhiji. Prav zato pravila KA predvidevajo župnijske in škofijske odbore ter osrednji odbor, ki so vsi neposredno odvisni od cerkvene avtoritete. Da morejo ti odbori izvrševati svoje poslanstvo v svojem področju,

našega naroda iztrebiti politična zagrizenost, je rekel dalje gospod kardinal, in vse one pogreške in zločine, ki jih povzroča ta zagrizenost, potem bi bili Irci približno narod z najmanjšim številom kriminalitet na svetu. Znano je, da je v irskem narodu tudi zelo razširjeno pijanstvo, ki ima svoj začetek v težkih dneh politične preteklosti.

Zanimiva statistika. Ameriški »Glasnik Srca Jezusovega« sporoča, da je na svetu Srcu Jezusovemu posvečeno: 6 stolnic, 713 drugih cerkva, 221 misijonskih postaj in kapelic, 392 šol, 8 kolegijev, 21 redov, 56 višjih šol in akademij, 8 hiralnic, 9 sirotišnic, 17 bolnic, 3 bogoslovnice, 2 domova za dojenčke. Apostolstvo molitve ima 12.784 krajevnih središč in 6 milijon članov.

Ozdravljenje in spreobrnjenje na priprošnjo Male Terezije. Na smrtni postelji se je spreobrnil znameniti holandski književn. Henrik Borel. O njegovem spreobrnjenju piše profesor Verhaar: Borel je bil protestant. Za katoliško vero se je začel zanimati po čudežnem ozdravljenju svoje žene. Njeno ozdravljenje so pripisali priprošnji Male Terezike. Po ženinem ozdravljenju je Borel, dasi še protestant, romal v Liziö. Po vrnitvi domov je spisal o mali svetnici knjigo.

V srcu je postal katoličan, pred smrtjo pa je tudi javno prestopil v katoliško vero.

—

morajo seveda imeti neka realno avtoriteto. To je neobhodno potrebni pogoj za združitev katoliških sil ter za porast moči in učinkovitosti njihove akcije.« Tako kardinalovo pismo.

Dalje sledi.

Iz življenja za življenje

»RESNICA VAS BO OSVOBODILA.«

(Jan 8, 32.)

Prečitajte in dajte čitati tudi svojim sosedom, znancem, prijateljem itd.!

— —

Dalje.

9. Starokatoliška cerkev uči:

Marija ni bila brez madeža izvirnega greha spočeta.

Katoliška Cerkev odgovarja:

Marija je bila brez madeža spočeta. Bog jo je z ozirom na zasluženje Jezusa Kristusa po posebni milosti obvaroval vsakega madeža izvirnega greha. Marija je bila rojena tako kakor drugi ljudje in zato je bila pod zakonom izvirnega greha, ker ji je pa Bog odmeril čast božje matere, jo je od zakona izvzel. Njej ni hotel odtegniti milosti, kakoršno je dal prvim staršem in angelom. Dal ji je tako dušo in telo, kakor se je spodobilo za mater Sina božjega.

Že v prvem oznanilu odrešenja je bil napovedan boj grehu, to je kači, ki je v greh zapeljala Evo. In Bog je obljubil zmago ženi. Mati Odrešenikova je žena, ki je kači glavo strla. Ako bi bila le za trenutek v izvirnem grehu, bi bila takrat pod sovražnikovo oblastjo, kar ni smelo biti. Zatorej Marija ni mogla imeti izvirnega greha. Tudi Marijo je odrešil Kristus, toda na čisto drug način. Ona ni bila od izvirnega greha očiščena, ampak pred njim obvarovana. Po vsej pravici jo je zato nadangel Gabrijel imenoval »Milosti polna«.

Res je nauk o brezmadežnem spočetju bil proglašen za versko resnico še le od

Mučeniška smrt v prisilnem taborišču.

Katoliška tiskovna agentura poroča iz Varšave, da je bil kat. duhovnik Trojgo v Rusiji do smrti mučen. Duhovnika Trojgo so sovjeti prvikrat zaprli meseca marca l. 1925. Zaprt je bil dve leti. Drugič so ga zopet zaprli h koncu decembra leta 1927 ter so ga za pet let poslali na prisilno delo. To svojo kazen je prestal g. Trojgo na Solovjeckih otokih. Čeprav je z l. 1932 prestal svojo kazen, so ga še vedno obdržali v kazenskem taborišču. Več kot enkrat je duhovnik za-

Kakor hrasti v viharju...

(Za vero očetov.)

Po Strachwitzu priredil Kolenc Fr.

Dalje.

Medtem se je prikazal med vrati kaplan. Šum med množico je narasel. Duhovnik je vedel, da ljudstvo ne bo mirovalo. Obrnil se je k županu in mu je velel:

— Recite ljudem, da jih prosim, naj bodo mirni.

Župan je z veseljem ubogal. Stopil je na voz, ki je stal pred vrati in je z roko dal znak. V množici je še bolj zašumelo. Župan je pokazal na kaplana in je nato spet dal z roko znak. Ljudje so mislili, da hoče gospod kaplan govoriti in so utihnili.

— Gospod kaplan vas prosi, — se je oglasil sedaj župan — da bi bili popolnoma mirni.

Kaplan je pritrjevalno pokimal.

Ljudje so se začudeno spogledali. Prišli so s cvetjem v roki. Prignala jih je želja, da bi pro-

papeža Pija IX. dne 8. decembra l. 1854, toda ta verska resnica vseeno ni nova. Ker je namreč ta Marijina prednost obsežena že v drugih verskih resnicah, so jo verniki že davno prej slavili. Ogromna množica cerkvenih očetov jo proslavlja kot vedno čisto, brezmadežno, kot čistejšo od solnca itd. Na Marijo je liturgija že davno prej obračala svetopisemske besede: »Vsa lepa si . . . madeža ni na tebi.« (Vis. pes. 4, 7.) Pravtako so tudi praznik Brezmadežnega spočetja praznovali verniki že stoletja preje.

10. Starokatoliška cerkev uči:

Starokatoliška cerkev zametava vsa božja pota in procesije, češčenje relikvij in svetih podob, molitev rožnega venca, škapulirje in vsa blagoslovila.

Katoliška Cerkev odgovarja:

Božja pota imenujemo romanja na kraje, ki so posvečeni z življenjem ali s smrtjo našega Gospoda, Matere božje in svetnikov, ali kjer Bog daje vernikom velike milosti. Po naravi človek rad obiskuje kraje, kjer so živele ali umrle ljubljene osebe; zato so božja pota le izraz človeške narave. Kar se tiče posebnih milosti, ki jih Bog deli na takih kra jih, moramo pač Bogu pustiti svobodo, kje in kdaj hoče deliti posebno pomoč in milosti, če bi jih ne delil, bi gotovo nihče tja ne hodil.

Procesije so javni molitveni obhodi, ki jih kristjani vrše ob priliki kake javne potrebe, ali v zahvalo in počeščenje božje itd. Kakor je koristna in lepa zasebna molitev, tako je koristna in lepa javna skupna molitev in češčenje božje, ker je to javno priznavanje vere in zaupanja v Boga in božjo pomoč.

Relikvije in podobe Matere božje ter svetnikov častimo zato, ker so v tesni zvezi z osebami, ki jih ljubimo in častimo ter nas nanje spominjajo. Kakor človek spoštuje in ljubi spomine na lastne starše ali na katerikoli ljubljene osebe, tako spoštuje in ljubi tudi relikvije in podobe Matere božje in svetnikov.

Podobno so škapulirji le poseben izraz spoštovanja in ljubezni do Matere božje in svetnikov, pa naj si bodo to zmanjšane redovne obleke ali pa simboli raznih bratovščin. Kakor se nihče ne spotika nad znaki raznih športnih, humanitarnih in drugih udruženj, tako je tudi kristjanom naravno, da radi

---

testirali. Mislili so celo na upor. Možje so se bili domenili, da bodo gospoda kaplana s silo rešili, če ga župan na njihovo prošnjo ne bi hotel izpustiti in bi ga spremljali do meje. Sedaj pa so bili razočarani. Njihov ljubljenec, ki so mu hoteli storiti uslugo, jih prosi, naj mirujejo. Kako to? Ali mu ni več za svobodo. Nekateri sploh niso verjeli županovim besedam. Mislili so, da kaplan ne sme govoriti in je tako župan lahko povedal, kar je hotel.

Med tem je župan stopil iz voza in sta bolničarja posadila vanj duhovnika. Šele sedaj so ga videli tudi tisti, ki so bili bolj oddaljeni. Šum začudenja in ogorčenaj je šel po množici. Žene in otroci so zaihteli. To je njihov oboževani gospod kaplan? Kost in koža?...

Kaplan se je na vozu dvignil. Nasmehnil se je in razširil je roke proti množici. Tihoto, ki je vladala, je pretresel silen jok. Staro in mlado, možje in žene so klečali. Strmeli v svojega blagega dušnega pastirja in so dvigali proti njemu roke, ko da je svetnik. Njegove ustnice so se premikale in so prosile iz neba blagoslov. V množici je zagledal grofa Henrika, vdovo Wilding hteval, naj mu povedo, zakaj so ga prijeli in zaprli, a odgovora nikdar ni dobil. Dne 5. julija 1932 so ga ob enem z več drugimi duhovniki prepeljali iz zunanjega otoka na osrednji otok, kjer so ga z nečloveškimi mukami hoteli prisiliti, naj se odpove svoji veri in duhovništvu. Zaradi teh muk in strašne strogosti se je Trojgu sedaj omračil um. Konec junija leta 1933 so ga skupaj s škofom Matulonisem in 5 duhovniki odpeljali v Leningrad v ječo. S težkim srcem so morali njegovi duhovni sobratje ugotoviti,

nosijo škapulirje, ki jih spominjajo na svete osebe, ali jih opominjajo k molitvi in lepemu življenju.

Rožni venec je molitev, v kateri je najlepše združeno češčenje Jezusovo in Marijino. V tej molitvi združujemo najlepše molitve: apostolsko vero, očenaš, zdravamarijo in hvalnico »častbodi«, in vmes pa premišljujemo skrivnosti našega odrešenja.

Kdor nepristransko presoja vse te pobožnosti, mora priznati, da niso samo lepe, ampak tudi vseskozi človeški naravi primerne. Vera naravo spopolnuje, ne pa uničuje. Zlorabi se seveda lahko tudi najlepša in najboljša stvar, človek je pač po izvirnem grehu k slabemu nagnjen.

— —

POPLAVA PAPIRJA.

(Legenda.)

Po vesoljnem potopu je Bog obljubil, da človeštva več ne bo kaznoval s tako kaznijo.

Obljubo sta slišala dva drga hudiča. Vsedla sta se pod neko skalo in sta se začela posvetovati.

— Z nečim moramo uničiti to vražjo zalego — je dejal prvi.

— S čim? — je vprašal drugi.

— Potopa tudi mi ne bomo mogli narediti, ker Bog ne bo dopustil.

— Iztuhtaj nekaj drugega!

— Hop! Ga že imam! Z ognjem bom poplavil svet. Sovraštvo, prepire bom vzbujal med ljudstvom. Z ognjem in železom se bodo borili med seboj. Pride čas, ko bode vsa človeška umetnost v tem, da bodo kovali orožje za medsebojno klanje. Poplava z ognjem in nato poplava krvi . . . ogenj in kri! Kako veselje me navdaja!

— Dobra misel! — je prikimal drugi hudič. — A zame je to premalo.

— In kaj boš ti naredil?

— Nekaj hujšega, kot je ogenj in železo. Ustvaril bom tisk laži, sovraštva in greha. Poplava s papirjem, prijatelj! Poplava s papirjem! To bo pravo sredstvo za uničenje. Ljudstvom bom vcepil v srce zaslepljenost in sovraštvo do resnice; z milijoni nesramnih spisov bom vžgal v njih ogenj čutnega poželjenja; do neomejene oblasti bom pomagal priti s tiskom ti-

da je njihov tovariš obolel na umu. Na leningrajski postaji je ujete duhovnike srečal glasoviti mučilec katoličanov v Rusiji — komisar Pavker. Ko je ta videl, da je eden izmed duhovnikov Trojga pri hoji podpiral, je s hlinjeno radovednostjo vprašal: »Kaj pa to pomeni? Kaj pa mu je?« »Trojgo je živčno bolan«, se je glasil kratko odgovor. Peklensko veselje se je razodelo na komisarjevem obrazu. Hudo bolnega duhovnika so dejali v samotno celico. Tam v popolni osamelosti je moral prestati strašno duše-

in malega Henrika. Nasmehnil se jim je. Na koncu je kaplan zamahnil z roko v pozdrav in se je nato vsedel.

Narednik je dal povelje za odhod. Gospa Terezija se je vsedla poleg Franca. Nasproti njima sta se vsedla narednik in en bolničar. Ostali orožniki in drugi bolničar so zasedli voz, ki so se z njim pripeljali iz mesta.

Množica se je zganila in je rinila proti vozu. Vsak je hotel biti blizu kaplana. Na voz se je vsipalo od vseh strani cvetje.

Voz se je premaknil.

— Na svidenje — je zaklical mali Henrik.

— Na svidenje! Na svidenje! — je klicalo sto in sto grl.

Pred vozom, na voz in za vozom je padalo cvetje. Bilo je kakor ob Kristusovem slovesnem vhodu v Jeruzalem. Kristusov služabnik je šel ob vzklikih svojih ljubljenih vernikov v trpljenje . . . za svojega Odrešenika in njegovo sveto Cerkev.

Župan je ves čas stal pri vratih nepremično ko lipov bog. Strmel je. Voz z jetnikom je bil že daleč in trg skoraj prazen, ko se je prav zavedel. Zavil je v stransko ulico, da bi čim bolj neopažen

stim, ki sta jim trebuh in denar bog. In ko bodo nepregledne množice segale po mojem tisku in bodo zajemale iz njega dušno hrano ter bodo imele za svetlost temo, ki jo bo on razširjal . . . ko bode brezbožni tisk preplavil zemljo, takrat bo, ljubi prijatelj, svet naš!

Hudiča sta se grdo zarežala.

V tem trenutku pa je plaval nad njima angel resnice in je spustil pred njune noge bel list z napisom: »Tisk resnice.«

Hudiča sta prečitala napis in sta prebledela.

— —

Maribor Evharističnemu Kralju!

Vesoljna Cerkev Kristusova še obhaja po naročilu Njegovega vidnega namestnika papeža Pija XI. spomin 1900letnice našega odrešenja. V ta namen bo v Mariboru prvi petek meseca septembra in na praznik Marijinega rojstva tega leta Evharistični kongres za celo Lavantinsko škofijo.

Ta izredni dogodek pomeni za mariborsko mesto posebno duhovno odliko, na katero se hočejo Bogu zvesti meščani in okolica dostojno pripraviti z evharistično tridnevnico od 5. do 8. septembra po sledečem sporedu:

V stolnici: V sredo dne 5. septembra, v četrtek in v petek zvečer ob 17. uri nemška pridiga in litanije z blagoslovom (pridigar misijonar g. superior Alojzij Pohar); ob 19. uri slovenska pridiga in litanije z blagoslovom zvečer vse tri dni, a v četrtek in v pe-

prišel domov. Ni bil zadovoljen s svojim činom. V srcu se mu je vzbudilo vprašanje: »Ali je s tem storjena usluga domovini?« V duhu je videl kaplanov bledi obraz in njegovo blagoslavljajočo roko in si je zaželel, da bi si tudi on mogel oprati roke ko Pilat in reči: »Ne nosim nikake krivde za trpljenje tega pravičnega.«

31.

Kaplana Zieglerja so sprejeli v bolnici zelo ljubeznivo in so mu stregli s posebno skrbjo. Osobje je kar tekmovalo v prizadevanju, da bi se dobro počutil in čim prej ozdravel. Stregle so mu usmiljene sestre. Dajale so mu dobro, krepilno hrano. To pa so tudi lahko storile. Od vseh strani so prihajali darovi: perutnina in divjačina iz Tannenberga, razne sladkarije iz drugih gradov, vino iz dalekih krajev.

Franc je naglo okreval. K okrevanju je največ pripomogla materina navzočnost. Starka se ni hotela ločiti od sina. Tako dolgo je moledovala pri vodstvu bolnice in pri drugih oblasteh, da je naposled njena želja bila sporočena pokrajinskemu namestniku. Ta je želji ugodil. Odgovor je pri-

vno trpljenje. Po preteku enega leta najhujših muk so Trojga končno prepeljali v prisilno taborišče, kjer pa je umrl že prvo noč prihodu: »Umrl je zaradi hude duševne bolezni«, tako se je glasilo uradno poročilo. — To trpljenje kristjanov v Rusiji naj opominja vse kristjane vsega sveta na njihovo dolžnost, prizadevati si, kakorkoli mogoče pomagati tem nesrečnim zatiranim bratom.

— —

Indijski dijaki se vnemajo za katoliški tisk.

Na Ceylonu je v zavodu sv. Jožefa usta-

tek pa tudi zjutraj ob pol 6. uri slovenska pridiga (pridigar g. misijonar dr. Franc Knavs) pred blagoslovno sv. mašo. Na Marijin praznik dne 8. septembra bo zjutraj ob pol 6. uri še sklepna slovenska pridiga, potem blagoslovna sv. maša s skupnim sv. obhajilom in po tej sv. maši nemška sklepna pridiga.

V baziliki Matere Milosti: Navedene tri dni ob pol 6. uri pridiga in sv. maša z blagoslovom. Ob 19. uri pridiga in litanije z blagoslovom.

V magdalenski cerkvi: Navedene 3 dni zjutraj ob pol 6. uri sv. maša in pridiga. Ob 19. uri pridiga in pete litanije z blagoslovom.

Pri Sv. Jožefu na Studencih: Navedene tri dni ob pol 6. uri zjutraj se izpostavi Najsvetejše, nato sv. maša in pridiga. Ob 7. uri tiha sv. maša. Ob 15. uri sv. križev pot. Ob 17. uri pridiga in litanije presv. Srca Jezusovega z blagoslovom.

Spovedovanje bo vse te dni v zgoraj imenovanih cerkvah zjutraj in zvečer od 5. ure naprej.

— — —

Pripomni se še, da se vse drugo vrši točno po posebnem načrtu za škofijski Evharistični kongres v Mariboru dne 7. in 8. sept. 1934.

Z Marijo, brez madeža spočeto, molimo in hvaležno častimo, kličimo in tolažimo presveto in preljubeznivo Evharistično Srce Jezusovo! (200 dni odpustka vsakikrat; Pij X., 19. decembra 1904.)

---

novila majhna skupina dijakov svoj tiskovni odsek, ki si je nadel nalogo, da seznani nekatoliško prebivalstvo Ceylona s katol. Cerkvijo. Živahni in izredno delavni akcijski odbor je v zadnjih mesecih razdelil že 200 tisoč katoliških tiskovin in časopisov. Cele grmade katoliških časopisov in revij, knjig in letakov so prejemali ti študentje od svojih prijateljev iz Evrope in Amerike. Ves ta materijal so porazdelili najprej na javne knjižnice, na klube, na uredništva raznih nekatoliških časopisov, na šole in zavode ter na posameznike.

šel sumljivo naglo. Namestnik je računil s tem, da bo kaplan prej ozdravel, ako bo mati pri njem. In ravno to so želeli on in drugi preganjalci. Saj so komaj čakali, da bi kaplana strpali v zapor. Tega, da bi kaplan pobegnil, se niso bali. Dal jim je namreč besedo, razen tega pa je bila soba, ki je v njej ležal, noč in dan zastražena.

Preteklo je že nekaj tednov. Franc je bil še vedno v postelji. Obiskov ni smel sprejemati. Mati, zdravnik, od časa do časa preiskovalni sodnik, sestre, strežkinje in orožnik so bile edine osebe, ki jih je duhovnik tekom svoje bolezni videl. Kljub temu se ni dolgočasil. Saj mu je znala mati tako lepo pripovedovati. Od časa do časa je prišla v sobo s pismom, ki ga je pisala ali grofica Helena, ali stara Jozefina. Iz vseh teh pisem je dihala ljubezen, žalost in globoka udanost.

September in oktober sta potekla, odkar je bil kaplan v bolnici. V naravi je nastopilo počasno umiranje. Franc pa je vedno bolj prihajal k moči. Od časa do časa je smel vstati in zapustiti sobo. V takih slučajih se je podal na vrt. Spremljala sta ga mati in orožnik. Mati je stopala ob njegovi strani, orožnik pa dva ali tri korake za njim. Oba

Kaj moramo znati iz katekizma?

Druga cerkvena zapoved: Bodi ob nedeljah in zapovedanih praznikih pobožno pri sv. maši.

Druga cerkvena zapoved je dopolnilo tretje božje in prve cerkvene zapovedi. Prvi nalagata dolžnost, da nedeljo in zapovedane praznike **moramo** posvečevati, ta pa **predpisuje,** kako jih moramo posvečevati. Njeno določilo je splošno in tako važno, da si ga mora vsak katoličan vtisniti v srce in se po njem ravnati.

Kdo je ob nedeljah in zapovedanih praznikih dolžan biti pri sv. maši?

Ob nedeljah in zapovedanih praznikih je dolžan biti pri sveti maši vsak vernik, kateri je spolnil sedmo leto in je pri pameti, če ga ne zadržuje upravičen vzrok.

Med upravičene vzroke spadajo **dolžnosti,** ki se ne morejo odložiti (n. pr. varovati otroke, skrbeti za bolnike, pomagati bližnjemu v velikih stiskah itd.) in **velike težave** (bolezen, slaba in dolga pot itd. itd.).

Kdo smrtno greši proti drugi cerkveni zapovedi?

Proti drugi cerkveni zapovedi smrtno greši, kdor v nedeljo ali na zapovedani praznik po lastni krivdi sveto mašo opusti, ali po lastni krivdi bistven del zamudi, ali pa v cerkvi ni zaradi sv. maše, ampak samo iz drugega vzroka.

Zapoved ne določa le tega, da ob nedeljah in zapovedanih praznikih moramo biti pri sveti maši, marveč tudi izrečno zahteva, da smo **pobožno** pri sveti maši. Izogibati se moramo vsega, kar bi motilo pobožnost, zlasti pa nedostojnega vedenja (pogovarjanja, posme-

sta bila zelo zvesta spremljevalca . . . mati iz ljubezni, orožnik službeno.

Sredi novembra je bil kaplan že toliko pri moči, da je zaprosil za dovoljenje, da bi smel maševati. Prošnjo so mu uslišali in on je vsako jutro maševal v bolniški kapeli. Duhovnik je bil ves srečen, mati in drugi prijatelji pa žalostni; vedeli so, da bo sedaj kmalu prišla ura ločitve.

Prve dni meseca decembra je pretresla srca neuških katoličanov vest o groznem dogodku. V Trierju so orožniki med sveto mašo pri oltarju aretirali enega kaplana. Ker verniki njihovega početja niso mogli mirno gledati in so mrmrali in pritiskali proti oltarju, so orožniki pograbili orožje in so začeli z njim udrihati po ljudeh. Prelili so nedolžno kri . . . Ko je kaplan Ziegler slišal o tem dogodku, več ni našel v bolnici miru. On zdrav naj v bolnici lenari, drugi pa trpijo za vero! Pisal je preiskovalnemu sodniku in ga je prosil, naj začne s sodnijskim postopanjem.

Gospa Terezija je bila zaradi sinove prošnje spočetka nevoljna in žalostna, toda Franc ji je znal tako prepričevalno dopovedovati, da bo Bogu in sveti katoliški Cerkvi v čast, če bo on trpel, da

Pogosto prejme omenjeni akcijski odbor pismene zahvale od oseb, ki so prejele katoliško literaturo. V teku leta so bili sprejeti štirje taki čitatelji iz nekatoliških krogov v katoliško Cerkev. Prijatelji tega tiskovnega apostolata v Ameriki, na Angleškem in Irskem so zvesto vdani tej vrsti misijonskega dela. Neki požrtvovalen Američan obišče s svojo ženo vsako nedeljo vse znance več milj na okoli in nabira pri njih izvode lista »Our Sunday Visitor«. Drugi prispevajo manjše svote, da se krijejo stroški za pošto itd. Ta organizacija za širje-

hovanja, oziranja po cerkvi itd.). Kdor se v cerkvi nedostojno vede in se zaveda tega vedenja, ima smrtni greh.

— — —

Določbe druge cerkvene zapovedi si dobro vtisni v srce in se zvesto ravnaj po njih. A ne samo to. Opozarjaj na te določbe svoje bližnje. Koliko je danes katoličanov, ki ob nedeljah in zapovedanih praznikih uganjajo vse mogoče stvari (sport, turistiko, telovadbo, lov, veselice itd.), k sveti maši pa ne gredo. Dolžnost dobrih katoličanov je, da za take molijo in jih s primerno besedo opozarjajo na določbe tretje božje — ter prve — in druge cerkvene zapovedi.

O z n a n i l a

MARIBOR:

Stolna župnija.

O z n a n i l o:

V nedeljo dopoldne bo služba božja kakor običajno, popoldne ob 17. uri bo krščanski nauk in nato litanije s sv. blagoslovoma.

L j u d s k o g i b a n j e:

Krščenih je bilo zadnji teden 10 novorojencev in sicer: Janez Bajc, Ljudmila Grašič, Ljudmila Šumenjak, Teodor Kalin, Iris Albina Schwab, Marija Auer, Jožefa Zajšek, Marija Šegula, Karol König in Marija Kos.

Poročili so se: Cilenšek Vitemir, žel., Delavska 53, in Homer Ana, šiv., Krekova 1. — Zidar Avgust, š. upr., Razbor pri Slovenjgradcu, in Kirbiš Ljudmila, asist., Vetrinjska 3. — Bilo srečno!

Umrl ni nikdo.

R a z n o:

Salezijansko sotrudništvo priredi v nedeljo dne 26. avgusta svoj mesečni sestanek v stolnem župnišču ob 4. uri popoldne. Vabijo se vsi k obilni udeležbi! — Odbor.

— —

nje katoliškega tiska je na Ceylonu prav posebne važnosti, ker je uspešno sredstvo za pobijanje tam razširjenih komunističnih nazorov. Tudi je to skoro edina pot, po kateri lahko pridemo v stik z več tisoči nekatoliških izobražencev.

— —

Admiral poučuje veronauk.

Viceadmiral Merveilleaux du Vignaux je bil glavni inspektor mornarice na severu v Franciji od leta 1919 do 1927. Ta visok dostojanstvenik je postal katehet. Izbral si je najbolj zapuščeni del

se je naposled potolažila in si je celo želela, da bi čim prej prišel odgovor. Bila je junaška katoliška žena, ki je znala zatreti svojo materinsko bol, ko je šlo za sveto katoliško vero.

32.

Čez tri dni je bil kaplanu dostavljen odgovor preiskovalnega sodnika. Glavna razprava je bila določena za 13. december ob desetih.

— Hvala Bogu! — je zašepetal kaplan po prejemu odgovora. Bil je popolnoma miren. Le molil je še več kakor prej. Goreče je prosil Boga za duha stanovitnosti.

S sinom vred je molila tudi mati. Prosila je Boga za milost, da bi mogla udano prenašati križ, ki jo je čakal.

Molili pa so tudi verniki v Heiligenbergu, zlasti v gradu, pri Wildingovih in pri cerkovniku Jakobu.

Vest o sodnijski razpravi je vzbudila v mestecu veliko pozornost in razburjenje in sicer tem bolj, ker je cela vrsta meščanov dobila poziv, da se razprave udeležijo kot priče. Dobili so ga: župan, vsi člani starokatoliškega odbora, debeli

Frančiškanska župnija.

Oznanilo:

Po večernicah bo seja širšega odbora Katoliške akcije. Na sporedu so priprave za mariborski evharistični kongres.

Ljudsko gibanje:

Krščeni so bili: Ladstätter Suzana, Mihelič Valentin, Podlesek Valentin.

Poroke: Reberšek Karol, ključ., in Zupančič Pavla, knjiž., Marijina 24. — Klajnšček Alojzij, trgovec, in Korošec Leopolda, pletilja, Aleksandrova 57. — Zorko Martin ,tkalec, in Dokl Jožefa, delavka, Košaki. — Mikulič Valentin, livar, in Dokl Marija, vin. hči, Košaki. — Bedalov Peter, pilot, in Goltes Matildka, zas. iz Slov. Bistrice. — Dr. Čeh Milan, zdravnik, in Gorup Marija, uč., Sodna 26. — Bilo srečno!

Pogrebov ni bilo.

Društva:

Poselska zveza ima v nedeljo dne 26. avgusta mesto običajnega sestanka izlet na Gorco pri Št. Petru. Odhod ob 3. uri popoldne izpred Zadružne gospod. banke (pri frančiškanski cerkvi). Na Gorci ob štirih popoldne litanije. Pridite v obilnem številu!

— —

Magdalenska župnija.

Ljudsko gibanje:

Krščeni: Bruno Medved, Bruno Verdonik, Helena Petek, Majda Grajfoner, Matilda Kozmelj, Majda Klemenčič, Marija Leskošek, Marjan Undorfer ter Ivanka Potočnik.

Poroke: Harrich Karl, tkalec, Tvorniška 26, in Čelofiga Alojzija, delavka. — Muster Roman, skoblar, Studenci, ter Strohmeier Marija. — Fajs Jožef, strugar, Vrtna 12, in Tobias Katarina, tkalka. — Veselko Anton, brivec, Linhartova 4, in Čeh Judita, šivilja, Marmontova 10. — Ul Ivan, pos. sin, Dobrenje, in Fridau Ljudmila, služk., Studenci. — Kavčič Ferdinand, uč., Studenci, in Kristan Marija, hči ključ., Studenci.

Umrli: Šutja Elizabeta, žena pos., Sv. Jurij ob Šč. — Krajnc Frančiška, strež. — Kronawetter Ivan, strojevodja v p., Pobrežje, 85 let. — Slatinšek Marija, delavka. — Dr. Kollenz Aleksander, profesor, Gradec. — Tramšek Uršula, žena pos. — Naj v miru počivajo!

— —

mestni svetnik, profesor Grünwein, mestni zdravnik, gospa Wilding, mali Henrik, cerkovnik in njegova žena, grof Tannenberg, ki je med tem odsedel kazen, Helena, grof Henrik in sluga Robert. Za pričo je bil tudi klican tudi dekan Bartel. Kazen je bil odsedel in sedaj je spet z mladeniško vnemo opravljal dušnopastirske posle.

Trinajsti december je napočil. Bil je dan, kakor ga okrožno mesto še ni videlo. Že zgodaj zjutraj se je zbralo pred sodnijo na tisoče katoličanov. Prišli so od vseh strani okraja. Radi bi videli junaškega duhovnika — mučenca. Želja pa se jim ni izpolnila. Radi varnosti je preiskovalni sodnik dal pripeljati bolnika že prejšnji večer v sodno poslopje. Množica je zastonj čakala, da bi videla kaplana, ko bi ga peljali iz bolnice na sodnijo. A že to, da se je zbrala tolika množica, je bila veličastna manifestacija za katoliško vero. Ljudstvo je burno pozdravljalo priče, ki so prihajale druga za drugo. Ko pa se je prikazal grofovski voz, je zagrmel klic:

— Živijo junaki! Živijo mučenci! Živijo grofica Helena! Živijo grof!

Dalje sledi.

mesta Plaint S. Denis in tam vršil svojo apostolsko službo med siromašnimi delavci kemičnih tovarn in njihovimi otročiči. Pripravljal je te otroke za prvo sv. spoved in jih poučeval v temeljnih resnicah sv. vere. S svojo dobroto si jih je takoj pridobil. Obiskoval jih je tudi doma, na svoje stroške jih je poslal na počitnice in jim pomagal, kjer je le mogel. In ti mali so ga ubogali mogoče še bolj kot njegovi hrabri mornarji. Ker jih ji tako ljubil, je mogel videti v njih srčeca.

— —

CELJE:

Mestna župnija sv. Danijela.

Ljudsko gibanje:

Krščeni so bili: Burnik Dušan, Dobnik Franc, Gaberšek Marija, Laneger Mihaela, Degen Eva, Prezelj Gabrijel, Blatnik Ivan.

Poročili so se: Hočevar Ivan, železur., in Marovt-Krischka Eliza, zas., Gaberje. — Kelc Mihael, cink. del., in Artnjak Ema, gost., Gaberje. — Bilo srečno!

Umrli so: Sodin Jera, mestna reva, 67 let. — Binder Helena, babica, Gaberje, 62 let. — Plemenitaš s. Ljudmila, š. sestra, 63 let. — Gnus Justina, pos. hči, Klake, 12 let. — Miglar Helena, postr., Hrib sv. Jožefa, 42 let. — Krznar Jurij, del. z Noveštifte, 76 let. — Škof Slavko, plet. vaj., 23 let. — Stegenšek Katarina, dnin. na Sp. Hudinji, 61 let. — Sredovnik Franc, tiskarniški strojnik v Gaberju, 41 let. — Jug Marija, pos. iz Virštanja, 72 let. — Zazijal Miha, dninar iz Stakovega, 37 let. — 2 majhna otroka. — Naj v miru počivajo!

— —

TRBOVLJE:

Oznanilo:

Trboveljske žene in gospe ste letos zopet najuljudneje vabljene, da se v velikem številu udeležite dne 1. oktobra zaprtih duhovnih vaj pri Sv. Jožefu n. Celjem. Zamuda časa in stroški za zaprte duhovne vaje nimajo prav nobene primere z duhovnimi dobrotami, katerih so udeleženke deležne. Ko je prišla neka mati z duhovnih vaj domov, rekla je med drugim: »Ako ne bi imela svoji hčeri kaj dati za doto, bi ji dala dovolj, ako ji preskrbim, da vsaj enkrat lepo opravi zaprte duhovne vaje.« Nobeden učenik tega sveta ne more dati takih naukov za življenje, kakor jih daje sam božji Učenik v presrečnih urah med duhovnimi vajami. Predrage žene in gospe! Več se ne da storiti, kot da vam povem: da vaš Jezus čaka, da vam podeli svojo milost, da ga spoznate v njegovi veliki ljubezni. Udeleženke se lahko priglasijo k Sv. Jožefu nad Celjem, ali pa pri odboru Marijine družbe žen v Trbovljah. Priglasite se čimprej, da bo vse v redu!

Kronika naših župnij

Sv. Jernej nad Muto. Soprovizor Franc Hurt, župnik na Muti. Število duš 195. — Prvotna cerkev je iz leta 1625, nova pa iz leta 1982. — KA še ni osnovana.

Kapla. Usodo župnije Kapla opisuje prav lepo g. M. Ljubša v nekdanji »Straži« koncem leta 1924. Ime zasledimo prvič leta 1056. Od prvotne cerkve ni ostalo ničesar. Ime patronata sv. Katarine se najde najprej v listini z dne 22. septembra 1389. Bila je najprej podružnica župnije Remšnik. Leta 1784 je postala Kapla samostojna kuracija. Od leta 1750 do 1784 so jo oskrbovali 4 kurati »pro tempore« iz Remšnika. Leta 1784 je postal prvi kurat Ivan Oblak, ki je imel do leta 1881 16 naslednikov. Za njimi so sledili 4 provizorji in 1 župnik, pod katerim je pripadla Kapla v kraljevino Jugoslavijo, on sam pa je moral oditi, ker se ni hotel ukloniti naredbam nove države. — Župnik: Lorenčič Vinko. Število duš 1330. Lani je bilo 45 krstov, 10 porok in 26 mrličev. Versko življenje le počasi napreduje, kakor v vseh teh hribovitih krajih, ki so bili nekdaj silno podobni znanim labodskim razmeram. III. red šteje 48 udov, Apostolstvo mož 26, BCM 7, Srcu Jezusovemu posvečene družine 22. — KA se ustanavlja.

Muta. Župnik Franc Hurt. Število duš 2000. — Cerkev je bila postavljena leta 1689. K župniji spadajo 4 podružnice in sicer: Sv. Janez Krstnik na Spodnji Muti, Sv. Peter v Ribičjem, Sv. Primož in Felicijan na Radlu, Sv. Štefan na Gortini. — Versko življenje: Precej je razširjena Družba krščanskih družin in Bratovščina Srca Jezusovega. — KA je že osnovana.

Sv. Ožbalt ob Dravi. Župni upravitelj Janez Krušič. Število duš 561. — Lani je bilo: 17 krstov, 1 poroka, 7 pogrebov. Svetih obhajil je bilo 1773. — Cerkev je bila zidana leta 1812. — Duhovno življenje: III. red 8 članov, Br. vednega

češčenja 10, Br. krščanskih družin 2, Br. Srca Jezusovega 180, Br. Srca Marijinega 148, Br. živega rožnega venca 46, Br. rožnega venca 23, Br. karmelske Matere božje 23, Marijin vrtec 60, DŠV 93. — KA je že organizirana.

Pernice. Provizor Franc Slana. Število duš 397. — Cerkev je iz začetka 16. stoletja. — Duhovno življenje poživljajo: Družba vednega češčenja in krščanskih družin ter Bratovščina Srca Jezusovega in Marijinega. — KA je osnovana.

Remšnik. Župnik Vid Pavlič. Število duš 1569. — Cerkev je bila pozidana leta 1201. — Duhovno življenje: III. red 44, Br. vednega češčenja 14, Br. krščanskih družin 28, Br. karmelske Matere božje 49, Marijina družba za žene 34, Marijina družba za fante 11, Marijina družba za dekleta 66. — KA je osnovana.

Katoliški pojavi

Škofijski evharistični kongres. Vse kaže, da bo prihitelo v Maribor na škofijski evharistični kongres do 50.000 vernikov od vseh strani naše škofije. Iz župnij v okolici Maribora bodo prišli verniki v velikih procesijah. Procesije bodo prišle iz nekaterih župnij v Slovenskih goricah in v Slovenski krajini. Pridite v čim večjem številu! Kongres je za vse škofljane. Nabavite si knjižico: »Zborna maša« (stane 2 Din) in znak (stane 1 Din). Vsa pojasnila glede polovične vožnje in drugih zadev dobite pri domačem župnijskem uradu. Tam dobite tudi knjižico in znak.

Fantovski dan pri Negovi. Preteklo nedeljo je g. dekan Gomilšek pri Negovi blagoslovil prapor fantovske Katoliške akcije. Ob tej priliki se je vršil sestanek dekanijske fantovske Katoliške akcije. Udeležilo se ga je nad 200 mož in fantov. Govorili so Geratič iz Maribora in nekateri fantje.

Povratek »izgubljenega sina«. Ameriški katoliški duhovnik Depew Pamphile, ki je pred tremi leti pustil svojo službo in prešel na starokatoliško vero (»Old Chatolic Church), v upanju, da bo postal nadškof te sekte, se je pred kratkim zopet vrnil v katoliško Cerkev. On je sedaj z odobrenjem svojega škofa napisal za tiskovno sekcijo neko izjavo, v kateri obžaluje svoj korak in pohujšanje, ki ga je storil. Med drugim piše: »Hočem z javnim kesanjem popraviti pohujšanje, ki sem ga storil v času duševnih zmot, ko sem zapustil svojo službo v škofiji Detroit in postal član šizmatične »Old Roman Chatolic Church«. Prosim za odpuščanje vse one, ki jih sem pohujšal in naj zame Boga molijo. Prosil sem s skesanim in ponižnim srcem, da bom zopet sprejet v sveto katoliško in apostolsko Cerkev, ki ji vernost za celo svoje bodoče življenje.«

Angleži branijo vero otrok. V angleškem parlamentu je predložen zakon o »zapeljevanju otrok k bogokletstvu in k uporu«. Ta zakon določa globo in zaporno kazen za vsakega, ki bi napram otrokom o krščanski veri ali drugi veri govoril nespoštljivo ter jo ne samo z besedo, marveč tudi pismeno ali s podobami v nič deval, poniževal, zaničeval ali sramotil. Kazni zapadejo ne samo tisti, ki neposredno vplivajo na otroka s poukom in zapeljevanjem, marveč tudi tisti, ki to povzročajo posredno s sestavo, objavo in razprodajo takšnih spisov in podob. Navedeni zakon povsem pravilno ugotavlja notranjo in nujno zvezo med »bogokletstvom in uporom«. Kdor izpodkopava avtoriteto Boga, izpodkopava tudi veljavnost zemeljske in državne oblasti: nevernosti sledi upor. Potreben in koristen zakon! Naj bi tudi druge države z zakoni nastopile proti tistim, ki pri otrocih rušijo vero!

Razna obvestila.

VSEM JOŽICAM in JOŽEFOM!

Ali ste kedaj že kaj storili v čast svojemu patronu sv. Jožefu? Zdaj imate prav lepo priliko za to, ko vas prosi predstojništvo cerkve sv. Jožefa na Studencih pri Mariboru, da pomagate pri popravi te cerkve, ki ji sicer grozi razpad. Popravila so tako nujna, da jih tudi v tem času krize ni več mogoče odlagati.

Sv. Jožef naj vam povrne vse ,kar boste storili za njegovo cerkev. Za vse darovalce se bodo stalno služile tudi svete maše v tej cerkvi.

Priporoča se: Cerkev sv. Jožefa v Studencih pri Mariboru.

—

V Domu pri sv. Jožefu nad Celjem bodo tridnevne duhovne vaje. Začetek vsakokrat ob 6. zvečer prvega imenovanega dne; konec vsakokrat ob 6. zjutraj zadnjega dne. — V septembru za fante od 6. do 10., za dekleta od sobote 22. do 26. Vzdrževalnina za ves čas 75 Din. Če hoče imeti kaka župnija svoj tečaj, naj pravočasno piše na naslov: Dom duhovnih vaj pri sv. Jožefu nad Celjem.

Dota, starost, smrt.

Nikdo ne bo tajil, da so dota, starost in smrt stvari, na katere mora skoraj človek misliti. Dota je potrebna ob sklepu zakona. V starosti je potrebna oskrba. Po smrti kakega člana po svojci pokojnega rabijo pomoč. Za doto, za starostno oskrbo in za pomoč po smrti svojca je potreben denar. Če se zavarujete pri »Karitas«, dobite potrebni denar. Oglasite se takoj pri vodstvu »Karitas« v Mariboru (Orožnova ulica 8), ali v uredništvu »Novin« v Črensovcih, ali pri domačem zastopniku »Karitas«. Čudili se boste, take stvari bote slišali. Uvideli bote ,da je »Karitas« vaš prijatelj in bote sebe in svojce takoj zavarovali. Ne pomišljajte! Mnogi so že zavarovani in živijo brez brige, ker vedo, da najdejo v »Karitas« pomočnika, ko bodo v stiski. — Zastopniki na delo! Poučujte ljudi o ugodnostih, ki jih nudi »Karitas« zavarovancem in svojcem zavarovancev.

Koledar od 26. avgusta do 1. septembra.

26. avgust, 14. pobinkoštna nedelja: Cefirin. — 27. avgust, pondeljek: Jožef Kalas. spoznavalec. — 28. avgust, torek: Avguštin š. c. uč. — 29. avgust, sreda: Obglavljenje Janeza Krstnika. — 30. avgusta, četrtek: Roza Limanska, devica. — 31. avgust, petek: Rajmund, spoznavalec. — 1. september, sobota: Egidij, opat.

Glavni mesečni namen za avgust, blagoslovljen po sv. očetu: Redovi za vzgojo mladine. — 26. avgust, nedelja: Verske organizacije. — 27 avgust, pondeljek: Misijonarji in misijonarke. — 28. avgust, torek: Katoliški znanstveniki. — 29. avgust, sreda: Pijančevanje in preklinjanje. — 30. avgust, četrtek: Umrli brez zakramentov. — 31. avgust, petek: Naši izseljenci. Ta mesec umrli. — Glavni mesečni namen za september, blagoslovljen po sv. očetu: Posvečenje dušnih pastirjev. — 1. september, sobota-Verska vzgoja otrok.

Tiskar: Tiskarna sv. Cirila v Mariboru, predstavnik Albin Hrovatin v Mariboru. Urednik: Franc Kolenc, korni vikar v Mariboru. — Izdajatelj: Mariborske župnije, predstavnik Franc Kolenc, korni vikar v Mariboru.

Poštnina plačana v gotovini. Posamezna številka stane 1 Din.
Leto 6. Štev. 35.

NEDELJA

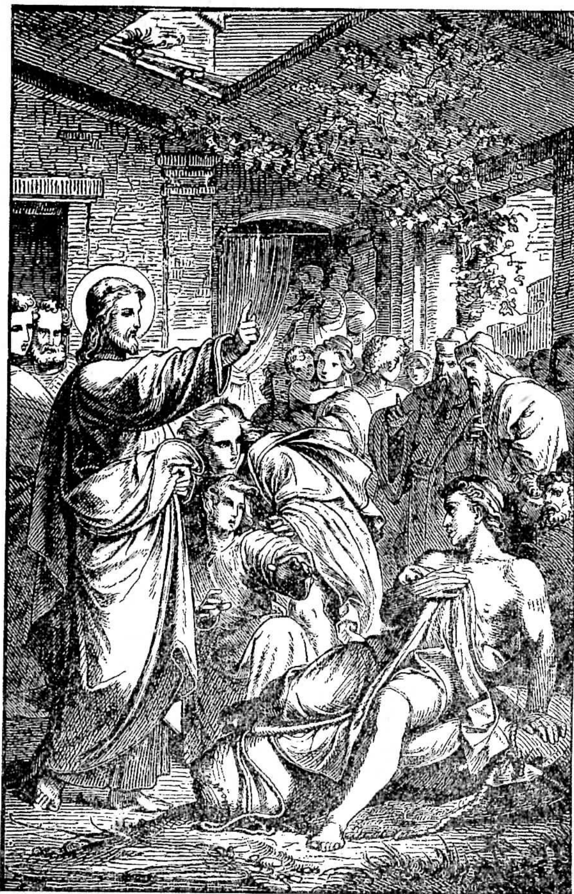
Izhaja vsak petek.
Cena:
Celoletno 24 Din, polletno 12 Din, mesečno 2 Din. Inozem. 48 Din.

Tednik za versko življenje

Maribor 2. septembra 1934.

Uredništvo: MARIBOR, Stolno župnišče.
Uprava: Maribor Koroška cesta 5.
Ček. rač. 15237.

Jezus obudi mladeniča v Najmu.

Angelska nedelja

Nedeljska božja beseda.

Evangelij:
Lk 7, 11—16.

Nato je šel v mesto z imenom Naim, in šli so z njim njegovi učenci in mnogo ljudstva. Ko se je pa približal mestnim vratom, glej, so nesli ven mrliča, edinega sina matere, ki je bila vdova; in z njo je bilo mnogo ljudi iz mesta. Ko jo je Gospod videl, se mu je v srce zasmilila in ji je rekel: »Ne jokaj!« In pristopil je ter se dotaknil nosil — nosivci pa so obstali — in je rekel: »Mladenič, rečem ti: Vstani!« In mrtvi je sedel in začel govoriti; in Jezus ga je dal njegovi materi. In strah je obšel vse, in hvalili so Boga ter govorili: »Velik prerok je vstal med nami«, in »Bog je obiskal svoje ljudstvo.« In ta glas o njem se je razširil po vsej Judeji in po vsej okolici.

— — —

»Ko jo je videl, se mu je v srce zasmilila.« (Lk 7, 13.)

Nedeljski pridigar vam je za ta mesec, za petero zaporednih nedelj, pripravil nekaj posebno tolažilnega. Sredi meseca septembra praznujemo spomin Tolažnice žalostnih. Žalostna Mati božja nam ni samo odsev božjega trpljenja, marveč je tudi odmev božjega trpljenja, marveč je tudi odmev božjega usmiljenja. Kristus je v žalostni ženi iz Naima videl svojo žalostno Mater in vsako žalostno dušo. »Ko jo je videl, se mu je v srce zasmilila in ji je rekel: Ne jokaj!« Duh božjega usmiljenja gre skozi vse nedeljske evangelije, posebno se to kaže v naslednjih nedeljah. Nedeljski pridigar nam bo torej pet nedelj zapored govoril o božjem usmiljenju. Angeli varihi pa naj spremljajo našo voljo in besedo!

Ako je naša duša, da vzamemo svetopisemsko podobo, »čoln sredi morja« in se človek »muči z veslanjem«, ker mu je »veter nasproten« (Mk 6, 47), potem nas mora v takem položaju tolažiti samo beseda Gospodova, ki jo je zaklical svojim učencem gredoč po morju: »Bodite brez skrbi; jaz sem, ne bojte se!« (Mk 6, 50). Neminljiva beseda! »Bodite brez skrbi; jaz sem.« Jaz: vaš brat, vaš prijatelj, vaš odrešenik: »Ne bojte se!« In zakaj se ne smeš bati? »Quia ego sum: Jaz sem.« Zaupajmo torej! Zaupanje v božje usmiljenje je največja sila vernega in svetega življenja. Nismo ptice, ki bi lahko krilili nad morjem; mi smo mornarji, ki se mučimo z veslanjem, in veter nam je nasproten. Ako nam Gospod usmiljenja ne vzbuja zaupanja, komu tedaj bomo zaupali? Prišel je in nam prinesel na zemljo kaj? Sodbo? O ne! »Bog namreč ni poslal svojega Sinu na svet, da bi svet sodil, marveč, da bi se svet po njem zveličal.« (Jan 3, 17.) Prinesel nam je torej odpuščenje in zveličanje. Za breznom človeške hudobije se je odprlo brezno božjega usmiljenja, božje dobrotljivosti in ljubezni. Betlehemskih jasli, v katere je hotel biti položen, so le podoba našega srca. Ali je naše srce zanj vrednejše prebivališče kot je bil Betlehem? In vendar želi, da ga sprejmemo v svoje srce. »Veste, kje«, piše oče Matej, apostol Srca Jezusovega, »se mi zdi Gospodovo izpremenenje čudovitejše ko na Taborski gori?« Sam odgovarja: »Tam na Kalvariji, na križu, ko je vzel nase podobo naše slabosti in grešnosti. Tam razumem besedo, ki jo je govoril vsem v tolažbo: »Sin človekov ni prišel duše pogubljat, ampak reševat.« (Lk 9, 56.) Obujenje mladeniča iz Naima je samo viden izraz in dokaz tega, kar pravi Gospod pri Ecehijelu: »Kakor resnično živim, nočem smrti grešnika, marveč da se spreobrne in živi.« (Eceh. 33, 11.)

Nedeljska molitev.

Velik prerok je vstal med nami in Bog je obiskal svoje ljudstvo.

V. Naj se dviga, Gospod, moja molitev.

O. Kakor kadilo pred tvojim obličjem.

Molimo: Tvojo Cerkev, Gospod, naj tvoje usmiljenje vedno očiščuje in varuje: in ker brez tebe ne more obstati, naj jo vedno vodi tvoja dobrota. Po Gospodu našem . . .

O. Amen.

— — —

Kaj nam je življenje? — Svota dni, katerih tretjino presanjamo v spominih, drugo tretjino presanjamo v upanju in preživimo zadnjo tretjino v strahu in trepetu. Svetnikom je bilo življenje, ki so ga morali živeti, naloga, ki so jo hoteli vedno bolje dovrševati; bilo jim je gradivo, na čigar kameniti trdoti in železni neupogljivosti je rastla njihova nravna sila in dozoritev; bilo jim je zakladnica, ki jo mora vsak človek prinesti Bogu, Gospodarju večnosti, ne prazno, ampak napolnjeno z bogastvom, ki ga ne morejo uničiti molji in rja. Svetniki niso brezmiselno sanjali, ampak njihovo edino vprašanje se je glasilo: »Kaj moram sedaj, to uro, ta trenutek storiti Bogu v čast in v dovršenje njegove volje?« — in drugo vprašanje: »Kako bom dozorel za svoj zadnji in pravi namen?« In tem pravzaprav edinim vprašanjem njihovega življenja in življenja vsakega človeka so posvečali vse svoje moči, vse svoje delo.

Katoliška akcija

Spreobrnjenje pravoslavnih.

Ruski episkop Aleksander Vladimirovič, ki je lani na binkošti prestopil v katolicizem, javlja, da bo skoraj mnogo pravoslavnih Rusov prestopilo v katolicizem. Med tem je zaprosilo več kot 40 ruskih duhovnikov, da bi bili sprejeti v kat. Cerkev. V bodoče katol. Cerkev prizna duhovniško posvečenje pravoslavne duhovščine, tako bodo ostali vsi oni duhovniki, ki so prestopili v katolicizem, tudi duhovniki v kat. Cerkvi in to vzhodnjega obreda (unijati). Skozi mnogo vekov je rekel episkop Vladamirovič, da so dali Rusi primer ganljive pobožnosti napram roditeljici božji. Ta pobožnost je

Drobci o Katoliški akciji.

(Iz ljublj. Škof lista.)

1. Elita naj bo brezmadežnega življenja, naj bo zgled kreposti in borbena. Praktično se to pravi: pogosto sv. obhajilo in sv. maša. To je studenec, iz katerega edino vre krščansko mišljenje in življenje, kakršno je potrebno za apostolsko delo v KA. V Belgiji in tudi še po drugih državah imajo zato sijajne organizacije evharističnih križarjev. Tedensko sv. obhajilo najmanj je absolutna dolžnost. Pa ne sv. obhajilo, kakor je pogosto pri nas, temveč kvalificirano sv. obhajilo. To ni teologičen izraz, toda pove zadosti. Ta organizacija se nikakor ne zadovoljuje s štetjem sv. obhajil, temveč vzgaja križarje, da so sadovi sv. obhajila s primerno pripravo in zahvalo tudi ex opere operantis čim večji in da se sv. obhajilo dobro izrabi za napredek v duhovnem življenju. Cilj je torej: pogosto in dobro.

2. Študij. Papež Pij XI. pravi, da morajo biti voditelji KA solidno poučeni v verskih stvareh. Torej bi bilo treba s fanti sistematično predelati vsa velika aktualna vprašanja sedanje dobe v luči katoliških načel; praktično bi se to reklo, da je treba predelati z njimi vse papeževe okrožnice, česar pa duhovnik sam ne more, ker so te okrožnice zelo težke. Zato je treba dati duhovniku v roke izdelano gradivo. Pri tem pa je naj-

prej potreben daljši ciklus predavanj o papežu, o njegovi avtoriteti itd., tako da se bodo fantje zavedali, kaj je papež, kaj pomeni njegova beseda za katoličana, da bodo papeža in Cerkev res ljubili. Tega nam Slovencem v veliko škodo naše katoliške stvari hudo manjka in vprav nam mora prav posebno veljati bridka pritožba sedanjega svetega Očeta v okrožnici Ubi arcano: »Kje so« — tako toži sv. Oče — »kristjani, ki bi bili brezpogojno zvesti naukom katoliške Cerkve v aktualnih vprašanjih? Poznajo te nauke: o pravicah avtoritete v družbi in pokorščini, ki so jo dolžni; o lastninski pravici; o pravicah in o dolžnostih poljedelskih in industrijskih delavcev; o vzajemnosti držav ter gospodarjev in delavcev . . . Da, oni to poznajo, toda govorijo, pišejo, se obnašajo, kot bi bili nauki in navodila, ki so jih tolikokrat razglašali papeži Leon XIII. zlasti, Pij X. in Benedikt XV., zastarani ali razveljavljeni.«

Elito KA je treba vzgojiti v brezpogojni vdanosti do papeža in njegovih naukov.

3. Delo sled — kakor pravi Poppe — samo ob sebi, če se je prvih dveh zahtevah piété in étude storilo, kar je bilo potrebno. Pri akciji pa pride še nekaj v poštev: borbenost, katere katoličanom tako manjka, brez dvoma največ zaradi tega, ker smo zastrupljeni z nasprotnim časopisjem. Katolicizem je po svojem bistvu borben, zakaj resnica in dobrota imata v sebi težnjo, da se širita. Če katoličani nismo borbeni, je znamenje, da je resnica v nas omamljena; po čem drugem, kot po zmoti, ki jo pijemo iz nasprotnega tiska. To zlo je tako veliko, da se ga niti ne zavedamo več in je zato toliko hujše. Zlasti se to pozna velikemu delu naše katoliške inteligence. Prepričana je, da ji svobodomiselna hrana, ki jo v veliki meri uživa, nič ne škoduje, v resnici pa so že tako zastrupljeni, da so za vsako borbo nesposobni. — Eliti KA bo to borbenost brezpogojno treba vliti.

Dalje sledi.

morala sprejeti svojo nagrado. Rekel je še, da po teh 40 duhovnikih še mnogo Rusov s čustvom nostalgije pričakuje čas, da se zedinijo s sveto apostolsko rimsko katoliško Cerkvijo. Prosimo za nje in za vse nezedinjene, da bi čimpreje bila ena ograja in eden pastir. »Katolik, 22. 7 1934.)

Blažena Devica zaščitnica poljske šolske mladine.

Katoliška poljska šolska mladina ni do sedaj imela svojega posebnega skupnega patrona. Ali, ker je poljska mladina v velikanski večini prežeta z verskim duhom, so nekateri najuglednejši dijaki ustanovili akcijo, da bo dobila katoliška šolska mladina svojo nebeško zaščitnico v Blaženi Devici Mariji, ki jo Poljaki spoštujejo na poseben način. Poslali so prošnjo Sveti Stolici, da bi prišla tej želji naspròti in, da odredi prvo nedeljo v mesecu maju kot dan zaščitnice katoliške mladine. Proslava tega dne bo začela sledečo leto na 5. maja.

Iz življenja za življenje

»RESNICA VAS BO OSVOBODILA.«

(Jan 8, 32.)

Dalje.

11. Starokatoliška cerkev uči:

Zakon, kateri ne ustreza več zahtevam pravega zakona, se more razveljaviti, vendar le iz vzrokov, navedenih v sv. pismu in cerkvenih postavah. Tako se tistim, ki so v zakonu nesrečni, omogoči pošteno družinsko življenje.

Katoliška Cerkev odgovarja:

Zakon, ki je veljavno sklenjen in dovršen, se ne more drugače razvezati, ko s smrtjo enega izmed zakonskih drugov. »Kar je torej Bog združil, tega naj člo-

vek ne loči. Kdorkoli se od svoje žene loči, razen če se radi nečistovanja, in se oženi z drugo, prešustvuje; in kdor se z ločeno oženi, prešustvuje.« (Mt 19, 7. 9.) Vsaka možnost nove poroke povzroči nestalnost zakona. Lažje ostane zvest, kdor ve, da se v drugič ne more več poročiti, kakor tisti, ki ve, da mu je pot v novi zakon vedno odprta ker potem se mu ni treba premagovati ne v sili, ne v jezi, in sploh v nobeni strasti ne. Najhujše bi pa pri tem bila prizadeta žena. Darovala je možu svojo nedotaknjenost, svojo mladost, svojo moč, svojo lepoto, morda celo svoje premoženje in nekega dne se možu zljubi, pa jo zavrže in se poroči z drugo, mlajšo. Mož vedno lahko zopet dobi ženo, ali pa more žena upati isto, zlasti če je že izrabljena in oslabljena vsled otrok? Padla bi na ta način nazaj v dobo poganskega suženjstva in priležništva. O vzgoji otrok, če bi jih iz takih zakonov sploh kaj bilo, raje ne govorim, ker si lahko vsak sam predstvalja, kakšna bi bila.

Resnica je sicer, da so nekateri zakoni nesrečni in sicer neozdravljivo nesrečni vsled krivde enega ali drugega izmed zakonskih drugov, vsled trajne nezvestobe, pijančevanja itd. V takem slučaju Cerkev dovoljuje ločitev zakona, ne dovoli pa nove zakonske zveze, četudi je en zakonski drug nedolžen. Zasebno dobro se tu mora umakniti višjemu splošnemu dobru. Bolje je, da je zakonski drug (s prešuštvom, pijančevanejm itd.) napravil nesrečno samo 1 osebo, kakor da bi napravil nesrečnih 5 ali 10 oseb. In Cerkev naj bi mu k temu dala še svoj blagoslov!

Starokatoliška cerkev uči:

Pri mešanih zakonih starokatoliška cerkev ne stavi nobenih pogojev. Tudi poroka, sklenjena pred duhovnikom druge veroizpovedi, je veljavna in je dovoljena.

Katoliška Cerkev odgovarja:

Katoliška Cerkev je vedno prepovedovala sklepanje zakonov med katoliškimi in nekatoliškimi kristjani. Le da zabrani večje zlo, zlasti da ne bi katoličani sklepali z nekatoličani brez katoliškega pristojnega mašnika, daje Cerkev spregled od zadržka mešane veroizpovedi. Nekatoličan se mora zavezati, da nikakor ne bo branil katoličanu živeti po katoliški veri in vsi otroci, sinovi in

Pariška družba za zunanje misijone.

Ta družba, ki dela že 275 let za razširjenje kraljestva božjega na zemlji, je izdala za leto 1933 zanimiv pregled svojega dela: krščenih je bilo 43.366 poganov; poganskih otrok v smrtni nevarnosti 112.648 in otrok kršč. staršev 67.586; poleg tega so spreobrnili še 518 krivoverc ev. — Zdaj ima ta družba v oskrbi 38 misijonskih okolišev, to je eno osmino vseh misijonskih okolišev, in sicer: 3 na Japonskem, 4 na Koreji in Mandžuriji, 12 na Kitajskem, 14 v Indo-ki-

Kakor hrasti v viharju...

(Za vero očetov.)

Po Strachwitzu priredil Kolenc Fr.

Dalje.

Klobuki so sfrčali v zrak, voz pa je zasipalo cvetje.

Navdušenje se še ni poleglo, ko se je prikazala na cesti kaplanova mati. Spremljala jo je ena sestra. Starka ni hotela, da bi ji ljudstvo izkazovalo kako čast. Nepoznana se je hotela preriniti skozi množico. Obraz si je zakrila z gostim pajčolanom. Namera se starki ni posrečila. Heiligenberžani so jo zapazili. V naslednjem trenutku je šlo od ust do ust:

— Kaplanova mati gre!

Za hip je zavladala grobna tišina. Potem pa je zagrmelo in vsa množica se je vsula proti starki. Možje so iztegnili roke, da bi jo dvignili in nesli. Četa vojakov, ki je stala pred sodnijo, jih je le s silo zadržala. Ust pa jim tudi vojaki niso mogli zamašiti. Vzklikanja ni hotelo biti konec, dasi je starka že izginila v poslopju.

hčere, se morajo krstiti po katoliškem obredu in katoliško vzgajati. Ako bi nekatoliški del teh pogojev ne maral sprejeti in bi se dal poročiti pred nekatoliškim duhovnikom, tedaj je katoliški del izobčen iz katoliške Cerkve.

In zakaj katoliška Cerkev tako ovira mešane zakone? Zato, ker naj bi bil zakon neka edinost, ki je ni najti v mešanem zakonu. Uprav v najvažnejši zadevi, glede vere, si zakonska nista edina. Needinost se pokaže glede spovedi in obhajila, glede nedeljske maše itd. Katoliški del sprejme zakon kot zakrament, ki je nerazvezljiv, nekatoliški ga smatra za razvezljivega. Še večja needinost se pokaže pri vzgoji otrok. Kako naj bodo starši zgled svojim otrokom, če se v najvažnejših stvareh ne strinjajo. Težave in boji nastanejo radi nekatoliškega sorodstva, radi spolnjevanja verskih dolžnosti. Ako katoliški del popusti, nastanejo notranji boji, ako ne popusti, so na dnevnem redu prepiri.

— —

OD DELAVCA DO KARDINALA.

Kardinal O'Connell je pred nedavnim proslavil 50letnico svojega duhovniškega posvečenja. Ob tej priliki so prinašali časopisi razne zgodbe iz njegovega življenja, v katerih se resnično občutno opazi roko božjo, kako je visela nad tem danes tako velikim človekom.

Kardinal O'Connell je iz rodu neke irske družine, ki je bežala iz domovine v Ameriko. Ko mu je umrl oče, mu je bilo komaj 4 leta. Bil je najmlajši med 11terimi otroci, ki so ostali brez očeta s samo materjo. In mali O'Connell je že v najmlajših letih zaslužil s težkim delom svoj kruh, samo da ne bi bil materi v breme. Delal je v neki tvornici bombaža. Od 6. ure zjutraj pa do 7. ure zvečer je bodoči kardinal delal v soparnem ozračju, v glušljivem bučanju dela, v dušljivem duhu petroleja, olja in amonijaka. Nekoč pa so njegove sile podlegle temu delu. Padel je onesveščen na mestu, kjer je delal. To je bil srečen slučaj, ki je spremenil tek njegovega bodočega življenja. Ko je videla mati, da je delo zanj pretežko, ga je poslala v šolo. In, ker je imel težke izkušnje iz svojega delav-

---

Ura je odbila deset. Priče so bile že zbrane. Množica je pričakovala kaplana. Ko se je doznalo, da je on bil že prejšnji večer prepeljan v zapor, se je ljudi polastilo silno ogorčenje, ki mu je z glasnimi vzkliki dajalo izraza. Možje, ki so stali blizu vhoda, so se zagnali proti vratom, kakor da bi hoteli vdreti v poslopje. Vojaki so dvignili puške. Mož to sicer ni preplašilo, a so se vkljub temu ustavili, da ne bi povzročili nepotrebnih nerednosti.

Med tem je bilo v veliki sodni dvorani vse pripravljeno. Sodniki so sedeli za zeleno mizo. Na mizi je stal med dvema svečama križ. Dvorana je bila nabito polna. Za razpravo so se zanimali kaplanovi prijatelji in nasprotniki. Priče so zasedle klopi na desni strani zelene mize. Kaplan je sedel na zatožni klopi.

Predsednik je pozvonil. V dvorani je zavladal mir. Začelo se je čitanje obtožnice.

V obtožnici so bila navedena vsa kaplanova dela, ki jih je zagrešil zoper majniške zakone: da je v nasprotju z zakoni zaprl cerkev, ki je državna last; da si je prilastil župnijske pravice in zagrešil sledečih sedemindvajset zločinov:

ni in 5 v Indiji; v teh krajih je poganov 211 mil. 694.482. Število krstov in spreobrnjenj na Japonskem je majhno, vendar bodočnost obeta bojše čase. V Tokiu so bile v tem letu ustanovljene štiri nove župnije, tako da jih je zdaj 12. Te nove ustanove so bile potrebne, ker prebivalstvo mesta močno narašča. Po potresu leta 1923 je imelo mesto Tokio 2,085.000 prebivalcev, danes jih ima 5,755.302. Katoličanov je v mestu samo 8000. — Misijoni na Koreji se lepo razvijajo. Sedaj ,ko se je vrnil v Mandžurijo mir, je tu-

skega življenja, se je začel tako marljivo učiti, da je kmalu prestopil v kolegij sv. Karla v Marylandu, in zatem k jezuitom v Boston, svoje rojstno mesto. Od tu ga je nadškof prestavil v diecezansko semenišče, a pozneje ga je poslal v Rim, kjer je mladi O'Connell bil posvečen za duhovnika.

Kmalu nato je postal rektor severoameriških kolegijev v Rimu, kjer je ostal 7 let. To mesto je zapustil, ko je bil posvečen za škofa v Portlandu. Še predno je prišel v svojo diecezo, mu je papež Leon XIII. poveril neko izbrano nalogo: mladi O'Connell je moral predati japonskemu cesarju neko osebno pismo papeževo. S povratkom iz Japonske je bil papež tako zadovoljen, ker je svojo nalogo tako dobro izvršil, da ga je imenoval za koadjutorja bostonskega nadškofa s pravim nasledstvom, ki ga je prejel leta 1907, po smrti tedanjega nadškofa.

Vsaka krščanska hiša naj naroči »Nedeljo«.

ALI VEŠ?

Da je veliki fizik Volta hodil vsak dan k sv. maši, vsak dan molil rožni venec in na vsak praznik prejel sv. obhajilo.

Da se je Newton vsakokrat odkril, če je izgovoril božje ime.

Da je fizik Ampér znal celo knjigo »Hoja za Kristusom« na pamet.

Da je učenjak Frauenhofer tako strogo pazil na verske predpise, da ni dal nikdar svojim gostom v petek mesa.

Da je angleški fizik Maxwell redno vsak mesec prejel sv. obhajilo.

Da je oče moderne kemije Lavoisier bil usmrčen pod nožem giljotine, ker se ni hotel v francoski revoluciji odreči svojemu katoliškemu prepričanju.

Da je največji matematik XIX. stoletja Chauchy vsak večer opravil z družino večerno molitev in je dal okinčati stopnice svojega stanovanja z najlepšim cvetjem, po katerih mu je prinesel duhovnik sveto popotnico.

Da je pisatelj Dennert izračunal, da od 300 velikih učenjakov samo

di zopet omogočeno uspešno delo; obetajo se krasni uspehi. Tako gredo n. pr. samo že v vikarijatu Mugdenu zdaj letna spreobrnjenja v tisoče. — Zapadne province na Kitajskem so bile sicer zelo preizkušene po državljanskih vojnah in komunistih, vendar pa uspehi na misijonskem polju niso tako slabi. Lepe uspehe je dosegla družba tudi v Končinčini, v Kambodži in Tonkinu, na polotoku Malaki in v Birmi. — Celotno število vseh katoličanov v vseh okoliših pariške družbe za zunanje misijone znaša 631.781, 100 tisoč

sedemkrat je maševal, petkrat krstil, enkrat poročal, sedemkrat podelil sveto olje in štirikrat imel pogreb.

Med čitanjem je vladala v dvorani grobna tišina. Ko pa je čitatelj utihnil, so se zaslišali globoki vzdihi.

— Ali se čutite krivega? — se je sedaj obrnil predsednik k obtožencu.

Oči vseh so strmele v kaplana. Ta se je smehjlal. Predsedniku je odgovoril:

— Priznam, da sem storil vse to, kar mi očita obtožnica. Krivega pa se ne čutim, ker nisem storil nikakega zločina. Vršil sem samo dolžnosti, ki mi jih je nalagal duhovniški stan. Če se to ni skladalo z državnimi zakoni, ne morem pomagati. Božji zakoni so nad človeškimi zakoni.

Predsednik je pogledal prisednika Ta sta pokimala.

— Ker je obtoženec priznal krivdo — je dejal predsednik — so izpovedi prič nepotrebne. Besedo ima gospod državni pravdnik . . .

Sedaj se je zgodilo nekaj, česar ni nihče pričakoval. V prvi klopi se je med pričami dvig-

5 ni verovalo v Boga. Ostali vsi so bili prepričani katoliki. Torej 295 proti 5!

Ali so ti to povedali oni, ki ti pravijo, da se znanost in vera ne skladata? Najbrž so ti te stvari »pozabili« omeniti.

Vedimo dobro, da od vseh zgoraj navedenih učenjakov niti eden ni bil duhovnik.

Kaj moramo znati iz katekizma?

Tretja cerkvena zapoved: Posti se zapovedane postne dni.

O ljudeh, ki so se postili ob raznih prilikah, poroča že sveto pismo starega zakona. Postili so se med drugimi: Mozes, Elija, Janez Krstnik.

O postu govori tudi sveto pismo novega zakona. Poroča, da se je postil začetnik nove zaveze — Jezus Kristus sam.

Kakor je Bog že v starem zakonu zapovedal post s tem, da je izvoljenemu ljudstvu prepovedal uživanje svinjskega mesa in nekaterih drugih jedil, tako zapoveduje post svojim vernikom tudi sveta Cerkev.

Post je zapovedan radi tega, ker je koristen. Z njim delamo pokoro in dobivamo moč zoper hudo nagnenje. Čim več pritrga človek svojemu telesu in čim bolj se premaguje, tem močnejši je zoper strasti in skušnjave.

Kakšen post zapoveduje sveta Cerkev?

Sveta Cerkev zapoveduje: da se zdržimo mesnih jedi, ali da si v jedi pritrgamo, ali oboje obenem.

nila mlada vitka dama, oblečena v dolgo črno obleko.

— Prosim, jaz hočem pričati — se je zaslišal dekliški glas. — Moram povedati, da je on najplemenitejši duhovnik in je nedolžen, ker je delal samo iz ljubezni do nesrečnih . . .

— Helena, prosim vas, molčite! — se je oglasil kaplan in je hvaležno pogledal grofico, ki se je tako zavzela zanj. — Molčite . . . radi mojega poslanstva!

— Molči, otrok! — se je oglasil tudi grof. — Je tako vsaka beseda brezuspešna.

— Toda on mora biti oproščen! — je vztrajala Helena. — Saj je vendar nedolžen.

Predsednika je dekletov nastop spravil v zadrego. V prvem hipu ni vedel, kaj bi naj storil. Šele čez čas se je zbral in je dejal:

— Prosim, da nihče ne prekinja razprave! Besedo ima gospod državni pravdnik.

Preden je državni pravdnik začel, je še en dogodek razburil navzoče. Ob ograji, ki je ločila poslušalce od sodnikov, prič in obtoženca, je gospa Terezija razširila roke proti Heleni in je vzkliknila:

vernikov pa so izročili v Indokini domači duhovščini. — Družba šteje 48 cerkvenih dostojanstvenikov, 1046 duhovnikov, to je ena desetina vseh duhovnikov, ki delujejo v misijonih z njimi sodeluje 617 redovnikov in 6793 redovnic. Nadalje ima družba 6086 cerkva in kapel, 2538 katehistov, 2994 šol s 170.378 učenci, 347 sirotišnic z 20.304 otroki in 153 bolnišnic, zavetišč, tudi za gobavce.

Učiteljica misijonarka.

Iz Beograda je odpotovala v Indijo v misijone gdč. Jožefa Orzes. Lani je dokončala na učiteljišču v

Tako imamo trojni post: zdržek od mesa (tudi od mesne juhe), pritrganje v jedi in strogi post.

Zdržek od mesa veže vse katoličane od spolnjenega sedmega leta naprej do smrti. Izvzet je le tisti, ki ga opravičuje zadosten razlog (bolniki, vojaki, potniki itd.). Ta post je zapovedan vse petke.

Pritrganje v jedi veže vse katoličane v starosti od izpolnjenega 21. leta do začetega 60. leta. Opravičuje le zadosten vzrok. Pritrganje je zapovedano: vse delavnike v 40danskem postu ter vse kvatrne srede in sobote.

Strogi post je združitev zdržka od mesnih jedi in pritrganja v jedi. Zapovedan je: na pepelnico, v petkih 40danskega posta in na dan pred božičem, veliko nočjo, binkošti, Vnebovzetjem in Vsemi sveti; ako je ta dan nedelja, ni posta.

Kako se more postna zapoved olajšati?

Postna zapoved se more olajšati s spregledom, ki ga daje škof.

V posameznih slučajih lahko dajo spregled tudi župniki za posamezne družine in posamezne vernike svoje župnije.

— —

Kdor brez vsakega vzroka prelomi post (zlasti strogi post), ima velik greh. Če kdaj nanese slučaj, da bi moral prekršiti postno postavo, prosi za spregled! Tako se obvaruješ greha.

Škof. evharistični kongres v Mariboru.

Dneva 7. in 8. september bota za vso lavantinsko škofijo ena največjih dni v zadnjih letih. Privabila bota v Maribor tisoče in tisoče vernih Lavantincev, ki bodo prišli počastit evharističnega Kralja in se navdušit za sveta katoliška načela. Na kongres je vabljen vsak škofljan. Kdor le more, naj tudi pride. Ti-

Beogradu svoje študije, a začutila je božji klic, naj vse svoje življenje in delo posveti misijonom. Zdaj je v Indiji v Dardžilingu, kjer se pripravlja na svoj vzvišeni posel. Delovala bo v Bengaliji, na ozemlju jugoslov. jezuitskih misijonarjev, kamor je lani odšlo že 5 jugoslovanskih misijonark. - Simpatični gospodični, ki je bila redna obiskovalka župne cerkve slov lazaristov na Čukarici in pridna pevka na koru, tudi slov. »Kat. misijoni« iskreno čestitajo in ji žele obilo misijonskih uspehov.

— O, ljubo, zlato dete! . . .

Državni pravdnik je bil dr. Ceholinski, rodom Poljak, a vzgojen v pruskem duhu. Obtožbo je tolmačil strogo v smislu majniških zakonov. Kopičil je zločin na zločin. Kaplanove čine: maševanje, krščenje, poročanje, sprevidenje bolnikov, pokapanje mrličev je predstavil za revolucionarna dejanja. Z njimi je kaplan dajal ljudem potuho za puntanje. Na koncu je predlagal, naj se obtoženec obsodi na šest let ječe.

Gospa Terezija se je stresla in se je z vso močjo morala oprijeti ograje, drugače bi se zgrudila. Iz prsi se ji je izvil globok vzdih.

V dvorani je nastal nemir. Novotarji so odobravali pravdnikov predlog, katoličani so protestirali.

Predsednik je pozvonil in ko je nastal v dvorani mir, je dejal:

— Besedo ima obtoženec.

Nato se je obrnil k Zieglerju in ga je vprašal:

— Kaj veste povedati v svoj zagovor?

Kaplan se je vzravnal. Bil je popolnoma miren. Zagovornika ni imel, ker se je hotel sam zagovarjati. Začel je:

soči so se že prijavili. Želeti je, da bi se prijavili še tisoči. Zlasti bližnje župnije naj bodo dne 8. septembra polnoštevilno zbrane v Mariboru.

Glede kongresa samega sledeče:

1. Kdor želi priti v Maribor, naj se takoj prijavi pri domačem g. župniku.

2. Vsak udeleženec se lahko posluži polovične vožnje; na domači železniški postaji kupi za 5 Din železniško legitimacijo in celo vozno karto. V Mariboru legitimacije in vozne karte ne sme oddati, ker bota veljali za brezplačni povratek domov.

3. Dne 7. septembra dopoldne bodo v Mariboru stanovska predavanja. Zvečer ob 8. uri v Unionski dvorani velik koncert v proslavo 10letnice pevskega društva »Maribor«. Opolnoči v mariborskih cerkvah polnočnice.

4. Dne 8. septembra bo na Glavnem trgu ob 9. uri slovesna služba božja, ki jo bo opravil prevzvišeni g. knezoškof, nato po mestu procesija z Najsvetejšim. Popoldne na Slomšekovem grobu popoldanska služba božja in poklonitev zastav. Ob 16. uri ponovitev koncerta v Unionski dvorani. Med slovesno sveto mašo bo skupno petje in skupne molitve. Pesmi, ki se bodo pele in molitve, ki se bodo molile, so zbrane v knjižici »Zborna maša«, ki jo lahko dobite pri domačem župnijskem uradu za 2 Din. Kupite si jo!

5. Odbor je oskrbel posebne kongresne znake. Dobijo se pri župnijskih uradih po 1 Din. Znak bi naj imel vsak udeleženec in vsaka udeleženka.

Kdor se je sam že odločil, da se bo kongresa udeležil, naj pridobiva za udeležbo še druge. Gotovi ljudje, ki jim je vera trn v peti in jih boli, da bi verni Lavantinci v velikih množicah prihiteli v Maribor počastit Kristusa Kralja, širijo v nekaterih krajih neumne vesti, da bi ljudi preplašili. Čimbolj si ti čvekači prizadevajo, da bi odvrnili ljudi, tembolj si mora vsakdo izmed nas prizadevati, da jih čim več pridobi!

Podpirajte Katoliško akcijo!

— Krstil sem otroka, ker naša vera uči, da otroci, ki umrjejo brez prsta, ne postanejo deležni nebeškega blaženstva. Blagoslovil sem zakonsko zvezo, ker božja zapoved zahteva, da ta zveza mora biti blagoslovljena. Bolnike sem spremidel, da bi njihove duše, očiščene od greha, našle večni mir. Mrliče sem pokopal, ker so njihovi domači prosili za krščanski pogreb in ker bi nepokopana trupla bila nevarna za mesto. Gospodje sodniki, če hočete, nazovite ta dela za zločine! Ne prosim milosti, ker še vsevedni Bog želi od mene pokoro, jo rad sprejmem. Obsodite me! Iz mojih ust ne bote slišali tožbe. Toda vedite, da bo po boju prišla zmaga in napočil bo dan, ko bo katoličanom spet sijalo solnce svobode.

Kaplan je utihnil. Katoličani so mu ploskali, novotarji pa cepetali z nogami. Predsednik je moral zvoniti. Zastonj. Tabora sta si bila v laseh. Priti je morala policija in izprazniti sodno dvorano. V njej so stali sodniki, priče in obtoženec.

— Hočete še govoriti? — je vprašal predsednik kaplana?

— Ne! — je obtoženec kratko odvrnil.

Katoliška akcija v misijonih.

V okraju Taišem v provinci Šekiang ni bilo med 185 tisoč prebivalci še nobenega kristjana. Pokrajina je obdana od visokih gora, ljudje govorijo svoj jezik in so popolnoma odrezani od ostalega sveta. Vsi poizkusi misijonarjev, da bi se tam naselili, so se ponesrečili. Nato je lazarist domačin Sing poslal tja dobrega kristjana, ki naj bi pripravljal misijonarjem pot. Mladi mož je razumel jezik tamk. prebivalcev. In res ga je sprejela neka družina in z zanimanjem poslušala njegove

O z n a n i l a

MARIBOR:

Stolna župnija.

Oznanilo:

V nedeljo dne 2. septembra, popoldne ob 17. uri, bo pobožnost v čast presvetemu Srcu Jez. s pridigo, nato litanije s sv. blagoslovoma in pred zadnjim sv. blagoslovom darovanje za kritje stroškov popravil pri kapelah na Kalvariji.

V torek dne 4. septembra ob 8. uri bo slovesno mrtvaško sv. opravilo za pok. stolnega dekana Jožefa Majcen.

V četrtek dne 6. septembra, na rojstni dan prestolonaslednika, bo ob 8. uri v stolnici pontifikalna sv. maša z zahvalnico, »Tebe Boga hvalimo«,

Evharistična tridnevnica kot priprava na lavantinski evharistični kongres se vrši v stolnici v dneh 5. do 8. septembra v sledečem redu: V sredo dne 9. sept., v četrtek in v petek zvečer ob 17. uri bo nemška pridiga in litanije z blagoslovom (pridigar misijonar g. superior Alojzij Pohar); ob 19. uri slovenska pridiga in litanije z blagoslovom zvečer vse 3 dni, a v četrtek in v petek pa tudi zjutraj ob pol 6. uri slovenska pridiga (pridigar g. misijonar dr. Franc Knavs) pred blagoslovno sv. mašo. Na Marijin praznik 8. septembra bode zjutraj ob pol 6. uri sklepna slovenska pridiga, potem blagoslovna sv. maša s skupnim sv. obhajilom in po tej sv. maši nemška sklepna pridiga. Spovedovanje bo vse te dni zjutraj in zvečer od 5. ure naprej.

V petek dne 7. septembra — prvi petek v mesecu posvečen presv. Srcu Jez. — bo ob 6. uri peta blagoslovna sv. maša in ob sklepu litanije Srca Jezusovega.

Apostolstvo mož ima v nedeljo dne 2. septembra zjutraj svojo mesečno pobožnost: ob 6. uri pridiga za može, nato pa med sv. mašo pri glavnem oltarju skupno sv. obhajilo.

Ljudsko gibanje:

Krščenih je bilo zadnji teden 13 novorojencev in sicer: Jurij Kresnik, Janez Križman, Stanislav Žamut, Ivan Drozg, Marija Knez, Roland Schuperger, Vladimir Petrič, Ivana Pešl, Zdenka Simonič,

---

besede. Začeli so se učiti katekizma in molitev. Zdaj je zamogel priti misijonar. Sprejela ga je k sebi družina, katere poglavar je star 27 let in je tudi načelnik vasi. Ta mladi mož govori neprestano o sv. veri in se vedno in povsod pokriža pred jedjo. 15 oseb njegove družine bo v kratkem prejelo sv. krst, za sv. krst se je priglasilo še 40 drugih. Naselil se je pri njih stalen katehist za pouk.

Vztrajen apostol.

P. Moormann S. J., ki so ga Indijanci, med katerimi je 9 let deloval, imenovali Beli orel, se je leta 1929 naselil v

---

Nato so kaplana odpeljali iz dvorane. Sodniki so se umaknili na posvetovanje. Priče so nestrpno čakale.

Čez kake pol ure so se sodniki vrnili. V dvorano je bil pripeljan tudi kaplan. Predsednik je vstal in čital obsodbo, ki se je glasila:

— S tem, da si je obtoženec brez privoljenja državne oblasti prisvojil župnijsko oblast in je izvrševal duhovniške posle, se je v sedemindvajsetih slučajih pregrešil zoper majniške zakone. Obsoja se na dve leti, sedem mesecev in pet dni težke ječe.

Državni pravdnik je zmajal z glavo. Z višino kazni ni bil zadovoljen. Kaplan je ostal miren. Celo nasmehnil se je.

Priče so začele mrmrati. Kaplan je dvignil roko, da bi jih pomiril.

— Odvedite obsojenca v zapor! — je velel predsednik ječarju.

— Z Bogom, ljubi sin! — je vzkliknila gospa Terezija in je razširila roke, da bi objela kaplana.

— Ljuba mati — je odvrnil nežno kaplan —

Vinko Vedlin, Marija Ferš, Marija Serk in Vladimir Pogačnik.

Poročila sta se: Stancer Jožef, mizar, in Eleonora Reschmann, navijalka, Grajska ulica 3. Bilo srečno!

Umrli sta: Pock Amalija, zasebnica, Jugoslovanski trg 3, 80 let. — Gobec Hilda, hčerka nat., Vinarska 3. N. v. m. p.!

— —

Frančiškanska župnija.

Oznanilo:

Angelsko nedeljo ob 6 Apostolstvo mož, skupno sv. obhajilo. Sestanek v kapeli sv. Frančiška.

Ob 8 kongresna sv. maša jugoslovanskih emigrantov iz Primorja. Pridiguje č. g. Soklič Jakob, župnik iz Slovenjgradca, pri sv. maši poje pevsko društvo »Jadran«.

Novo sv. mašo bo imel č. g. Kolednik Janez Krstnik, redovnik trapist iz Rajhenburga ob Savi. G. novomašnik je rojen dne 10. junija 1911 v Mariboru, Klavniška ulica 14, kot sin sprevodnika Blaža in Cecilije roj. Zupanc. Oče mu je umrl leta 1913, srečna mati še živi. — Ob 9 bo slovesen vhod v baziliko, nato novomašniška pridiga preč. g. prof. dr. Jeraj Jožefa, potem slovesna nova sveta maša z zahvalno pesmijo.

Popoldne bo ob 15 shod za III. red sv. Frančiška in darovanje za uboge tretjerednike.

Priprava za evharistični shod bo v sredo, četrtek in petek zvečer ob 19, in v četrtek, prvi petek in soboto zjutraj ob pol 6.

V petek slovesna polnočnica. Bazilika ostane vso noč odprta in razsvetljena.

Na praznik Marijinega Rojstva se zberejo vsi župljani ob 9 v baziliki in gredo ob pol 10 v procesiji na evharistični kongres.

Ljudsko gibanje:

Krsta: Podlesek Vladimir in Tscharre Jožef.

Poroke: Gabrovec Ivan, zas. ur., in Šuc Matilda, nat., Košaki. — Perič Frančišek, ravn., in Trošt Adrija, zas., Aleksandrova 11. — Bilo srečno!

vrni se domov in čakaj, dokler ne odsedim kazni. Potem bova šla po svetu.

— Čakala bom, ljubi Franc! Tvoja mati je pripravljena na vse. Z Bogom!

Kaplan je tudi ostalim zamahnil v slovo. Pogled se mu je za hip ustavil pri Heleni, ki si je brisala solze. Vrata so se nato odprla in zaprla.

Orožniki so odvedli obsojenca. Domovina je bila zopet »rešena« . . .

— — —

Gospa Terezija se je še istega dne vrnila domov.

— Kdaj bo prišel gospod Franc? — jo je vprašala Jozefina pri sprejemu.

— Za dve leti, sedem mesecev in pet dni!

— Kaj? . . . Kako? . . . — je bulila v gospo kuharica.

— Molči, Jozefina! Jutri ti bom pripovedovala — je odvrnila gospa.

Jozefina je umolknila.

Gospa je ostala sama. Zastrmela je skozi steno in je šepetala:

— Na svidenje! . . . Na svidenje! . . . Za dve leti, sedem mesecev in pet dni . . .

Po obrazu so se ji vlile vroče solze.

Zlato materino srce!

Konec.

South Kinlochu v Sev. Ameriki (Missouri) sredi 6000 zamorcev, ki so pripadali 32 protestantskim sektam. Našel je med njimi samo 20 katoličanov. Ljudje so ga nezaupno sprejeli. Trikrat so pri sodišču zahtevali, da mora oditi. A sodišče je zavrnilo to njihovo zahtevo. Misijonar je ustanovil šolo, nato ljudsko kuhinjo, in kmalu si je pridobil naklonjenost vseh. V zadnjih treh letih se jih je že spreobrnilo 131 in 48 se jih pripravlja na sv. krst. Prišle so tri redovnice in otvorila se je druga šola. Leta 1929 je misijonar razdelil na mesec 40 obhajil, v letu 1933 pa že 768. Požrtvovanlo delo vedno rodi sadove.

Pogrebi: Novak Albert, otrok, Krčevina. — Mikolič Valentin, otrok, Košaki.

Razno:

Frančiškova mladina ima skupno sv. obhajilo dne 7. septembra — prvi petek — v Frančiškovi kapeli ob 6. uri. Sveto spoved opravite na predvečer. Pridite vsi! Cerkvene pesmarice prinesite seboj.

Začetna šolska sv. maša bo za vse osnovne šole v pondeljek ob 8. uri.

— —

Magdalenska župnija.

Oznanilo:

Kot priprava na evharistični kongres bodo pridige v naši cerkvi v sredo, četrtek in petek zjutraj ob 6 in zvečer ob 7. Po večerni pridigi pete litanije s sv. blagoslovom.

V soboto — na Marijin praznik — ob 8 tiha sv. maša, po maši gremo v procesiji na Glavni trg.

Ljudsko gibanje:

Krsti: Friderik Kirbiš, Doroteja Jureš, Marija Črnčec, Ljutomir Kovačič, Marija Vabič, Doroteja Gril.

Poroke: Rampre Jakob, žel., Betnavska 6, in Deučman Jožefa, tkalka. — Ulbl Bogomir, trg. sot., Aleksandrova 25, in Gros Pavla, trgovka, Rajčeva ulica 13.

Umrli: Arnuš Matilda, soproga pos. — Pavlin Ivan, žel., Fala, 53 let. — Luketič Julijana, traf., Ptuj. — Gumse Jožefa, tkalka, Beograjska 22. — Žnidarič Jožef, sin pos. — Friedl Adolf, š. upr., Svetinje, 49 let. — Polmin Terezija, žena železničarja, Studenci. — N. v m. p.!

— —

CELJE:

Mestna župnija sv. Danijela.

Oznanilo:

To nedeljo dne 2. septembra obhaja naša župna cerkev svojega patrona, sv. Danijela preroka (žegnanje). Ob 7 bo slovesna služba božja.

Ljudsko gibanje:

Krščeni: Margetič-Frajman Marija, Salobir Ludovik, Muzel Ivan, Es Marija, Lednik Miran, Bevk Ludovik, Drnovšek Helena, Frank Elizabeta.

Poročeni: Rojc Josip, delavec v Medlogu, in Lednik Marija, delavka na Ostrožnem. — Zapušek Martin, trg. pom., in Turk Marija, šivilja. — Hackl Josip Fr., vpok., in Pavšer Roza, gospodinja. — Šuster Franc, delavec, in Kršlin Elizabeta, delavka, Zagrad. — Possnig Leopold, zas. ur. na Sp. Hudinji, in Zorko Justina, zas. ur. v Zrečah. — Bilo srečno!

Umrli: Kespret Ana, perica, 68 let. — Krivec Simon, vpok. v Gaberju, 56 let. — Tanšek Franc, dninar iz Teharij, 18 let. — Krajnc Jurij, prevž. iz Hramš, 52 let. — Šoster Jera, zas. v Gaberju, 72 let.

— —

TRBOVLJE:

Oznanilo:

15. pobinkoštna nedelja, prva v mesecu, skupno sv. obhajilo Apostolstva mož in mladeničev pri sv. maši ob ¼ na 6, druge sv. maše po navadi.

V pondeljek dne 3. septembra se prične novo šolsko leto za vse osnovne šole s sv. mašo ob 8 in 9 v Trbovljah in pri Sv. Katarini ob 8.

Kronika naših župnij

Župnija Limbuš leži na desnem bregu Drave, 5 km zapadno od Maribora, in obsega 4 prejšnje občine: Bistrica pri Limbušu, Limbuš, Pekre in Vrhovdol. Te občine so sedaj združene v eno občino Limbuš, tako da se meje župnije popolnoma krijejo z mejami občine. Zato tudi občinska uprava vrši posle prejšnjega konkurenčnega odbora. Župnija se nahaja pod patronatom deželne vlade, koje reprezentacijo in administracijo ima nadžupnija Hoče. V 16. stoletju je župnija Limbuš segala od Lobnice pri Rušah do Zerkovc in vsebovala tudi sedanji župniji Ruše in Sv. Magdalena v Mariboru. Cerkev sv. Jožefa je bila še do 1. januarja 1860 limbuška podružnica. Kronika našteva dosedaj 30 župnikov, kojih prvi Baltazar Radmansdorfer je nastopil leta 1498. Župnikom je pomagalo v dušnem pastirstvu 82 kaplanov od leta 1632 do leta 1882. Sedanji župnik je

Andrej Bračič, rojen pri Negovi leta 1871 in je nastopil to službo dne 1. aprila leta 1911. Kaplanija je nezasedena. — Župnijska cerkev v Limbušu je posvečena sv. Jakobu apostolu starejšemu. Zidana je bila leta 1530, ima 5 altarjev in je v prezbiteriju in v stranskih kapelah umetno poslikana od znanega cerkvenega slikarja Jakoba Brollo leta 1870. Dolga je 29 m, široka 9 m in 12 m visoka. Najznamenitejši je altar pri »Kronani glavi«. Iz dveh vaz na desni in levi strani se dvigata dve umetniško izdelani vinski trti, obloženi z grozdjem, med katero je vpleteno pšenično klasje. Podobe častilcev Najsvetejšega zakramenta krasijo to znamenito delo. Krstna knjiga se začne z letom 1624, poročna 1760 in mrtvaška 1704. — V Limbušu je železniško postajališče, na Bistrici pri Limbušu pa železniška postaja tudi za blagovni promet. Podružnica je sedaj še samo ena: Sveta Marija 7 žalosti na Slovenski Kalvariji. Od prejšnjih naj se še omeni Sv. Bolfenk na Pohorju, ki je sedaj razvalina, in cerkev Sv. Kunigunde pod Slovensko Kalvarijo, ki je izginila brez sledu. — Izmed cerkvenih redov in bratovščin se vodijo sledeče: Tretji red kanonično ustanovljen leta 1918 ima 60 članov, Marijina družba mladeničev in deklet ustanovljena leta 1927 ima skupno 52 mladeničev in 126 deklet. Družba krščanskih družin 80 članov, bratovščina Srca Jezusovega 120 članov in Srca Marijinega 80 članov, bratovščina sv. rožnega venca 50 članov. Župnija šteje 2175 duš, šestrazredno šolo obiskuje 344 otrok. Svetih obhajil je okoli 4000 na leto. Leta 1933 je bilo rojenih 41, poročenih 19 parov, umrlih 36. Prebivalci župnije Limbuš se pečajo s poljedelstvom, vino- in sadjerejo. Mnogo jih je zaposlenih tudi v raznih tovarnah, kar precej ovira duhovno življenje.

Katoliški pojavi

Pogani časte redovnico. Kakor žalibog v krščanskih zemljah odstranjujejo iz bolnic častne sestre, ker že sama njihova pojava spominja bolnike in druge na verske dolžnosti, tako vidimo temu nasprotno po svetu, da znajo pogani ceniti njihovo požrtvovalnost za blaginjo človeštva. V mestu Kunool v Indiji je nedavno umrla častna sestra Marija Luiza, misijonarka bolničarka, in so ji ob tej priliki izkazali češčenje in ljubezen vsi meščani brez razlike vere. Dokler je ležalo njeno telo v cerkvi, so protestanti, hindu in mohamedanci, bogati in revni, polnili cerkev skupno s katoličani, da ji izkažejo zadnje češčenje. Ležalo je mnogo cvetja in mnogo sveč je gorelo ob njenem truplu in mnogo nekatoličanov je prineslo milodare, da se čitajo sv. maše za pokoj duše te redovnice. Skozi zadnjih 5 let je vodila ta častna sestra žensko bolnico sv. Terezije v tem mestu in si je z izvrševanjem svojih dolžnosti pridobila ljubezen in privrženost vseh meščanov ne glede na vero ali kasto.

Marijine kongregacije. V Evropi je osnovano novih Marijinih kongregacij: leta 1931 — 547, leta 1932 — 544, in leta 1933 — 494. V istem času v Afriki v vseh treh letih 17, v Aziji 155, v Ameriki 1236, v Oceaniji 62. Skupaj v vseh treh letih 3242.

Razna obvestila.

Duhovne vaje za fante. V Domu duh. vaj pri Sv. Jožefu nad Celjem so se dekleta in žene pridno udeleževale zaprtih duhovnih vaj. Vsaj jih je bilo včasih do 50. — Dne 6. septembra se prične tečaj zaprtih duhovnih vaj za fante do dne 10. septembra, kakor je bilo v »Nedelji« in »Slovenskem gospodarju« večkrat naznanjeno. Torej fantje, porabite to lepo priliko za zaprte duhovne vaje in se priglasite ali pa kar pridite. Nekaj jih je že priglašenih. Vzdrževalnina je le 75 Din. — Včasih je prišlo na navadne duhovne

vaje k Sv. Jožefu do 300 fantov iz vseh delov Slovenije.

Odbor Krščanske ženske zveze za Maribor in okolico je na svoji seji dne 26. avgusta z žalostnim srcem vzel na znanje obvestilo, da se poslavlja od njega ena najstarejših in najdelavnejših odbornic, visoko spoštovana gospa Urankarjeva. Kaj je bila ona organizaciji skozi dolgih 12 let, to vejo vsi najbolje! Neutrudljiva pri svojem delu, podobna mravlji! Njen odkritosrčni značaj, pravi prijateljski značaj, kdo je ne bi občudoval! Kot dolgoletna odbornica si je s svojo ljubeznivostjo in odločnim nastopom znala pridobiti pri odboru in pri članstvu visoko spoštovanje. S svojo neutrudljivo marljivostjo je pripomogla blažiti več stotim revnim članom in članicam njih bedo. Po njeni zaslugi je bil tudi ustanovljen »Pogrebni sklad« Krščanske ženske zveze. Njej mora biti hvaležnih več stotin družin, da so njih svojci imeli človeka dostojni pogreb, katerega drugače ne bi imeli Ob slovesu se ji Krščanska ženska zveza zahvaljuje za vsa njena velika dela in neprecenljivo marljivost v prid tega društva ter ji kliče: Božji blagoslov naj Vas spremlja povsod!

Koledar od 2. do 8. septembra.

2. september, 15. pobinkoštna nedelja: Angel. — 3. september, pondeljek: Serapija, mučenica. — 4. september, torek: Rozalija, devica. — 5. september, sreda: Lavrencij Just škof. — 6. september, četrtek: Zaharija, prerok. — 7. september, petek: Regina, devica in mučenica. — 8. september, sobota: Rojstvo Device Marije.

—

Glavni mesečni namen za september, blagoslovljen po sv. očetu: Posvečenje dušnih pastirjev. — 2. september, nedelja: Češčenje angelov. Apostolstvo mož. — 3. september, pondeljek: Druge verske organizacije. — 4. september, torek: Čistost mladine. — 5. september, sreda: Naši škofje. — 6. september, četrtek: Sveti oče in njegove zadeve. — 7. september, petek: Posvetitev našega naroda. — 8. september, sobota: Spreobrnjenje krivovercev.

— —

Slišali ste že...

a je dobro, da še slišite o zavarovanju »Karitas«. To zavarovanje napreduje vedno bolj. V kratkih dveh letih se je razširilo po vsej Sloveniji. Po drugih deželah in državah pa je že prej imelo več milijonov članov.

Letos je naredila »Karitas« v svojem razvoju velik korak naprej. Prej je bila samo posmrtninsko zavarovanje, sedaj pa se je uvedlo pri njej tudi zavarovanje dote in zavarovanje na doživetje. Kdor se zamisli v to, kako je potreben denar takrat, ko človek sklene zakon in v starih letih, ko je za delo nesposoben, uvidi, kako je to dvoje zavarovanje velevažno.

Zastopniki »Karitas« vas bodo prej ali slej gotovo obiskali. Zavarujte se brez pomišljanja. Zavarujte tudi svoje otroke. Ni pa treba čakati ravno na zastopnika. Lahko se obrnete na vodstvo »Karitas« v Mariboru, na uredništvo lista »Novine« v Črensovcih, na g. Mataj Fr. v Murski Soboti (v Kmečki posojilnici), ali na domačega g. župnika. Tudi tam bote lahko uredili vse potrebno.

Tiskar: Tiskarna sv. Cirila v Mariboru, predstavnik Albin Hrovatin v Mariboru. Urednik: Franc Kolenc, korni vikar v Mariboru. — Izdajatelj: Mariborske župnije, predstavnik Franc Kolen?, korni vikar v Mariboru.

Poštnina plačana v gotovini. Posamezna številka stane 1 Din.
Leto 6. Štev. 36.

NEDELJA

Izhaja vsak petek.
Cena:
Celoletno 24 Din, polletno 12 Din, mesečno 2 Din. Inozem. 48 Din.

Tednik za versko življenje

Maribor 9. septembra 1934.

Uredništvo: MARIBOR, Stolno župnišče.
Uprava: Maribor Koroška cesta 5.
Ček. rač. 15237.

Pozdrav evharističnemu Kralju!

(Ob evharističnem kongresu v Mariboru.)

Jezus, Ti si veliki, večni, vsemogočni Bog, Stvarnik in Vladar sveta — nebes in zemje. V nebesih je Tvoj prestol in slave Te zbori angelov in svetnikov.

Kaj si storil iz ljubezni do nas ubogih zemljanov? Na zemljo si prišel. Učil si, dobrote delil, trpel in umrl. V hrano si se nam dal. V tabernaklje si se skril. Kdo naj razume Tvojo ljubezen in ponižnost?

Veliki naš Kralj, ponižni Jezus! Pred Teboj klečimo v globoki ponižnosti in k Tebi dvigamo roke in srca.

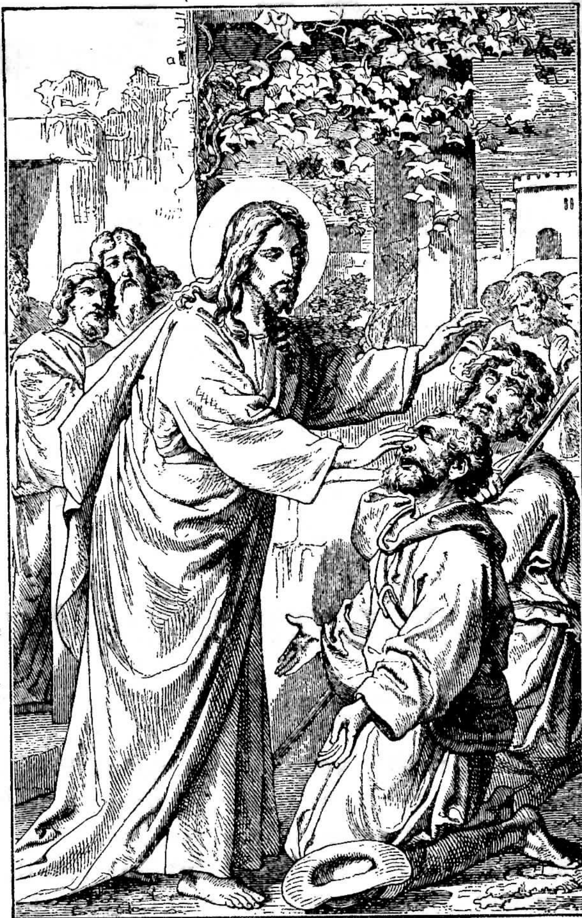
Pozdravljamo Te, ker si naš Kralj!

Molimo Te, ker si neskončno popolni Bog!

Zahvaljujemo Te, ker nam dan za dnem izkazuješ dobrote!

Prosimo Te udano in zaupno, ker si naš dobrotljivi Oče! Razsvetljuj nas, da bomo vedno spoznali Tvojo voljo! Krepčaj nas, da bomo Tvojo voljo izpolnjevali! Vodi nas po potu popolnosti! Pripelji nas v srečno večno življenje!

Kristus čudodelnik.

Nedelja ponižnih in povišanih

Nedeljska božja beseda.

Evangelij:

Lk 14, 1—11.

Ko je šel v hišo nekega prvaka med farizeji v soboto na obed, so ga ti opazovali. In glej, neki vodeničen človek je bil pred njim. Jezus je spregovoril ter učiteljem postave in farizejem rekel: »Ali je dovoljeno v soboto ozdravljati?« Ti pa so molčali. In prijel ga je, ozdravil in odpustil. Njim je pa rekel: »Komu izmed vas bo padel osel ali vol v vodnjak in ga ne bo izvlekel takoj sobotni dan?« In niso mu mogli na to odgovoriti.

Povedal je pa tudi povabljenim priliko, ko je videl, kako so si izbirali prve sedeže. Govoril jim je: »Kadar te kdo povabi na svatbo, ne sedaj na prvo mesto, da če bi bil morda povabljen kateri imenitnejši ko ti, ne pride ta, ki je tebe in njega povabil, in ti ne poreče: »Umakni se temu« in bi se ti takrat začel s

sramoto presedati na zadnje mesto. Tem več, kadar si povabljen, pojdi in sédi na zadnje mesto, da ti poreče, ko pride, kateri te je povabil: »Prijatelj, pomakni se više!« Takrat ti bo čast vpričo vseh, ki so s teboj pri mizi. Kajti vsak, ki se povišuje, bo ponižan, in kdor se ponižuje, bo povišan.«

— —

»Prijatelj, pomakni se više!«
(Lk 14, 10.)

Na današnjo nedeljo, pred 110 leti, je bila Slomškova prva sveta maša v Olimju pri Šmarju. Takratni novomašni govornik, župnik Jakob Prašnikar, je na novomašnika Slomšeka navajal pomenljive besede: »Prijatelj, pomakni se više!« Te besede je škof Slomšek pozneje navajal, ko je govoril o božjem usmiljenju. Nikogar svet ne more bolj povišati, kakor je Bog povišal človeka. »Sprejel je, kakor je govoril našim očetom, svojega služabnika Izraela, in se spomnil usmiljenja (Lk 1, 54). Te Marijine besede je Gospod lepo pojasnil v priliki o izgubljenem sinu. Nimate prilike, ki bi pretresljiveje pokazale božje usmiljenje. V priliki nastopajo 3 glavne osebe kot zastopnice treh svojstev in treh okoliščin, ki jih je treba vpoštevati. Oče: to je usmiljenje; mlajši sin: to je spokornost; starejši sin- to je nevoščljivost. »Gospod!« je prišla po pridigi žena k pridigarju: »ne govorite o božjem usmiljenju; mojega moža to le pohujšuje, ostal bo nepoboljšljiv in nepoboljšan do konca.« — »Ne bojte se, žena!« je odgovoril pridigar. »Le povejte možu, naj prihodnjo pridigo posebno dobro posluša in spolni.« Drugič je pridigar na leci svojo pridigo nadaljeval tako-le: »Zadnjič smo slišali evangeljsko besedo: Brž prinesite najboljše oblačilo in ga oblecite in dajte mu prstan na roko in čevlje na noge; in pripeljite pitano tele in ga zakoljite, in jejmo ter se veselimo! Toda nihče naj ne pozabi, kakšnemu sinu so bile izrečene te besede. Ne samo takemu, ki je bil sin grešnega sveta, marveč obenem takemu, ki je bil spokornega duha. »Oče, grešil sem zoper nebesa in pred teboj; več nisem vreden, da bi se imenoval tvoj sin.« Sin je spoznal svoj greh in bil pripravljen storiti zanj pokoro: »Sprejmi me ko katerega svojih najemnikov!« Le takemu spokornemu sinu more nebeški oče reči: »Prijatelj, pomakni se više.« Kdor bi se pa brez spokornega duha hotel naprej veseliti in gostiti na prvih sedežih, njemu pa poreče: »Umakni se temu« in bi se takrat začel s sramoto presedati na zadnje mesto. Kdor ni pripravljen, da bi se pri spovedi skesano ter spokorno ponižal in obtožil, zanj ni današnja beseda o božjem usmiljenju; zanj ni današnja nedelja o ponižnih in povišanih. Evangelist Luka, ki nam je v 15. poglavju zapisal priliko o božjem usmiljenju, nam je eno poglavje prej, v 14. poglavju, postavil Gospodovo priliko o ponižnosti in poslušnosti.« Tako je približno sklenil svoj govor oni pridigar. Spokorne grešnike sveta Cerkev vedno rada sprejema. Prav to nekateri »pregoreči« kristjani Cerkvi zamerijo. Toda ona ne sme biti drugačnega duha ko njen božji ustanovitelj. »Ujezil se je in ni hotel vstopiti«, piše sv. pismo o starejšem sinu v prej imenovani priliki. Njegovo oko je bilo hudobno, ker je bil oče dober.

— —

Nedeljska molitev.

Kadar si povabljen na svatbo, sedi na zadnje mesto, da ti poreče, ko pride, kateri te je povabil: Prijatelj, pomakni se više! Takrat ti bo v čast vpričo vseh, ki so s teboj pri mizi, aleluja.

V. Naj se dviga, Gospod, moja molitev.

O. Kakor kadilo pred tvojim obličjem.

Molimo· Tvoja milost, prosimo, Gospod, naj nam vselej pride nasproti in nas spremlja: in naj stori, da bomo vedno za dobra dela zavzeti. Po Gospodu našem . . . O. Amen.

Katoliška akcija

Kdo je Kristus?

Tudi sedanjost mora odgovoriti na vprašanje: Kdo je Kristus? Danes prebivajo kakor tedaj v isti hiši ljudje, ki vanj verujejo in ljudje, ki vanj ne verujejo; ljudje, ki gredo za njim brez ozira na dobiček ali izgubo, in ljudje, ki ga samo toliko časa spoznavajo, dokler črpajo iz tega svojo osebno korist; ljudje, ki pred njega pokleknejo in ga molijo — in eno nadstropje zdolaj ali zgoraj sedi pri mizi človek, ki piše knjigo, v kateri dokazuje, da je največja blodnja človeštva, ako veruje, da je Bog človek postal. Boj za Kristusa je že 2000 let star in je vendar v vsakem času nov. Je to boj sedanjosti in vprašanje sedanjosti, in mi sami moramo — kot nekoč ljudje v Judeji in Galilej' — dati odgovor. Za ali proti.

Bili so časi, ko je bilo ob sebi umevno, da je človek kristjan in sicer katoliški kristjan. — Vprašanje: Kdo je Kristus? je bilo vsem jasno rešeno: Božji Sin, Bog in človek, Odrešenik sveta. Danes je drugače. Vsakdo ve, da so na svetu organizacije, ki energično delajo na to, da bi se odpravila vera v Kristusa. Postopajo popolnoma sistematično. Vera je zasebna stvar. Naravno! Praktično pa se to pravi: država nima s tem ničesar opraviti. Državnim ustanovam in državnim zavodom se ni treba na to ozirati. Šola je državna ustanova. Torej se v šoli ne sme učiti veronauk. Ob sebi umevno zasebno ali pa v cerkvi! Svoboda prepričanja se spoštuje! Seve mora vsak otrok obiskovati državne šole. Učitelje nastavlja država. Če so svobodomisleci in vero sovražijo, je vseeno. To je zasebna stvar. Vpliv krščanstva na človeka, družino, državo in družbo se lahko stre, ne da bi se izdala in proglasila ena sama proticerkvena ali protiverska zastava. Država bo varovala »svobodo« otrok z določbo, da sme državljan šele s 14. letom postati član ene ali druge verske družbe. Vse to ni izvito iz trte, ampak povzeto iz oficijelnih glasil svobodomiselnega gibanja.

Kdor dandanes misli, da zadosti svoji veri v Kristusa s tem, da se udeležuje nedeljske službe božje, ali pa še tega ne, je v silni zmoti, ki

Apostolat med ameriškimi črnci.

Katoliški tednik, ki izhaja v Denveru v Zedinjenih državah Sev. Amerike »The register« se ozira na delo očeta jozefita med meščanstvom črncev v Ameriki. Družba jozefitov šteje 95 duhovnikov, 51 seminarcev, 17 novincev, in 80 učencev. Polje njihovega dela je 66.927 črncev katolikov, kar je približno toliko, kot precej velika škofija. V preteklem letu 1933 so spreobrnili čez 1300 črncev in krstili 3507, nevštevši sem 532 odraslih črncev, ki jih pripravljajo na sv. krst. Jozefiti imajo 66 šol, v katerih poučava 239 redovnic in 74 sester čez 13 tisoč črniških otrok. Oni nadalje s svojimi stalnimi doprinosi vodijo 24 misij in vzdržujejo 56 cerkev. Njihovi verniki, črnci, živijo na teritoriju treh nadškofij in 11 škofij, ki se razprostirajo v 12 sev.-ameriških provincah.

Ostanki prve krščanske cerkve na svetu odkriti.

O priliki obnovitvenih del v baziliki sv. Janeza Lateranskega v Rimu, ki nosi naslov: »Glava in mati vseh cerkva«, so zadeli na starodavne ostanke zidov, med katerimi se

jasno odraža cerkvena ladja. Po veliki marmornati kocki, ki je upodobljena v neki stari freski, so vatikanski arheologi neizpodbitno ugotovili, da so to preostanki Konstantinove cerkve, ki je bila prva katoliška cerkev na celem svetu. Izkopali so tudi dobro ohranjen sarkofag in posebno lep korintski steber. Izkopavanja še vedno nadaljujejo.

postane nevarna kraljestvu božjemu na zemlji. Spoznavanje Kristusa zahteva v naših časih od nas, da zavzemamo jasno, odločno stališče z ozirom na celo vrsto vprašanj, ki niso dozdevno v nobenem stiku z vero, a so postala določivna, ker jih zlorabljajo kot orožje proti krščanstvu. Mislim na časopisje, literaturo, gledališče, kino, politične stranke, socijalne razmere. — »Za ali proti Kristusu« preveva — kakor moramo že to obžalovati — vse te stvari, in zahteva od vsakega, ki veruje v Kristusa, jasno odločitev in odločno stališče. Prihodnost k. ščanstva zavisi od nas, današnjih kristjanov, od naše srčnosti in energije, da javno, neustrašeno spoznavamo in priznavamo Kristusa in njegov evangelij.

Fiedler.

Iz življenja za življenje

»JAZ POTREBUJEM . . .«

Zgodilo se je v Kanadi.

Prvi petek v juniju 1931 zvečer ob šestih je potrkal pri župniku neki pismonoša.

— Gospod, ali bi bili tako prijazni, da bi me hoteli obhajati?

Duhovnik se je začudil.

— Zdaj, svečer ob šestih? Zakaj niste bili pri svetem obhajilu zjutraj?

— Celo noč sem bil v službi in ves dan do sedaj in nisem mogel iti zjutraj k sv. maši. Sicer pa ni nikake ovire, da ne bi mogel biti obhajan, ker sem še tešč.

— Zakaj pa polagate tako veliko važnost ravno na današnje sveto obhajilo? Saj lahko greste zjutraj k obhajilu.

— Jaz potrebujem ravno to sveto obhajilo. Prvi petek je. Že leta sem držim prve petke, ker je Jezus obljubil onim, ki jih držijo, posebno milost za zadnjo uro. Moja zadnja ura pa je zelo negotova, ker vršim službo z motornim kolesom in se lahko vsak hip ponesrečim.

— —

TO JE MOJA DOLŽNOST.

Slavni književnik Aleksander Manzoni (umrl leta 1873) je bil vsako nedeljo in praznik pri sveti maši. Neko nedeljo ga je obiskal njegov prijatelj. Kakor običajno, ga je tudi tokrat lepo sprejel, čeprav je bil danes malo nevoljen.

»Kaj ti je, dragi Aleksander?«

»Zelo jezen sem«, odgovori Manzoni. »Zjutraj so mi domači zabranili iti v cerkev, ker je slabo vreme, da bi mi starcu moglo škoditi, a moja dolžnost je vendar, da grem vsako nedeljo in praznik k sveti maši.

»Da ti resnico povem, so imeli prav, da te niso pustili«, nadaljuje prijatelj. »Nisi več mlad, moraš paziti na svoje zdravje!«

»Ne zameri mi, ali v tem si, dragi prijatelj, nismo edini. Poslušaj, kaj ti bom rekel! Če bi dobil v loteriji par sto lir in če bi jih bil moral sam osebno danes tam dvigniti, me gotovo ne bi domači zadrževali, četudi bi mogoče zunaj treskalo.« — Prijatelj ni vedel, kaj bi odgovoril.

Poglejmo malo današnje moderne katolike, kako oni cenijo sveto mašo . . .

— —

VRAŽIČEK NA TEHTNICI.

O škofu sv. Basanu se pripoveduje sledeče:

Nekega dne je šel škof v spremstvu nekaj duhovnikov proti Mi-

lanu. Iti je moral preko sejmišča. Ko je prišla družba do sejmarjev, se je škof hipoma ustavil. Nepremično je strmel v tehtnico nekega sejmarja.

— Glejte, glejte! — se je obrnil čez čas k spremljevalcu.

— Ne vidimo ničesar nenavadnega! — so odkimali duhovniki.

— Pojdimo proč in molimo, mogoče Bog tudi vam da milost, da bote videli to, kar jaz vidim.

Po kratki molitvi se je družba vrnila. Sedaj so tudi škofovi tovariši ostrmeli.

Na eni strani tehtnice je sedel grd vražiček in je potiskal tehtnico navzdol, da je na drugi strani šlo nanjo manj blaga.

— Temu je treba narediti takoj konec! — je dejal škof in je stopil k sejmarju.

— Gospod — je dejal škof ponižno — pri vaši tehtnici ni vse v redu.

— Kako to? — je vprašal sejmar nekam užaljeno. — Česa ji manjka?

— Hudiča ima! — je odvrnil gospod škof.

— Kakega hudiča?

— Na eni strani sedi mali vražiček in napačno tehta blago.

— To je bajka! — je zamahnil z roko sejmar.

— Ni bajka — je resno odvrnil škof. — Meni in mojim duhovnikom je Bog pokazal, da rabiš napačno tehtnico. Ako boš tako nadaljeval, prideš prej ali slej pred sodišče, po smrti pa k hudiču, ki mu sedaj služiš . . .

Sejmar je prebledel. Padel je na kolena in je skesano vse priznal.

Ko je končal z izpovedjo, mu je škof dejal:

— Sin, delaj pokoro! Kar si pridobil z napačno tehtnico, razdeli med reveže! Ako storjeno škodo popraviš, ti bo Bog odpustil.

Sejmar je storil, kar mu je škof naložil. Ni popravil le storjene velike škode, marveč je tudi drugače pomagal revežem.

— —

Spomenik Kristusu Kralju!

Ko smo lansko leto obhajali ter slavili 1900letni jubilej Kristusovega trpljenja in vstajenja, ko smo obhajali 1900letni jubilej vpostavitve zakramentov: sv. pokore, sv. Evharistije in daritve svete maše, pri kateri se je daroval sam božji Zveličar, Kralj vesoljstva, je vzniknila prekrasna misel postaviti spomenik Kristusu Kralju.

V nadžupniji Sv. Križa pri Rog. Slatini je vzniknila ta misel v duši lajika. Na Donački gori, v župniji Rogatec, tam doli ob Sotli, na mestu, kjer sta stala že baje dva templja: in sicer prvi v keltski dobi, to je še pred Kristusom, in potem v rimski dobi. Na tem mestu je pozneje stala tudi cerkvica sv. Donata, ki jo je ravno pred 200 leti strela porušila. Na tem mestu, kjer sta stala templja poganskih bogov, se naj dvigne spomenik Kristusu, pravemu Bogu. Prekrasna misel! Na Donački gori, ki je vidna skoraj po celem Štajerskem, se naj dviguje veličasten spomenik Njemu, ki nam deli vse milosti za dušo in telo.

V teku enega leta se je ta misel že dobro razvila, napravilo se je že več načrtov, nabralo se je tudi že precej denarja, vrli domači fantje pa so že začeli razkopavati stare ruševine, v katerih so odkrili lepe vogelne kamne iz precej dobro ohranjenega cerkvenega tlaka. In enega izmed vogelnih kamnov so izbrali za temeljni kamen nove zgradbe. Dne 12. avgusta t. l. je bila blagoslovitev tega kamna in ob tej priliki so fantje iz rogaške dekanije vprizorili štafetni tek od Sv. Križa skozi Rogatec in gor po strmini Donačke gore do temelj-

Kaj moramo znati iz katekizma?

Četrta cerkvena zapoved: Spovej se svojih grehov vsaj enkrat v letu in vsaj v velikonočnem času prejmi sveto Rešnje Telo.

Četrta cerkvena zapoved je mnogim kamen spotike. Ne gre jim v glavo, kakšen pomen naj bi imelo to, da človek človeku pravi svoje grehe. Seveda pri tem ne pomislijo, da je duhovnik namestnik božji in se grešnik pravzaprav ne spoveduje njemu, marveč Bogu.

V prvih letih krščanstva glede spovedi ni bilo take zapovedi, kakor jo imamo danes. Verniki so brez zapovedi prejemali svete zakramente. Ker pa je bilo vedno več takih, ki na leto niti enkrat niso šli k spovedi in svetemu obhajilu, je Cerkev dala posebno zapoved.

Kdo je dolžan hoditi k spovedi in svetemu obhajilu?

K spovedi in svetemu obhajilu je dolžan hoditi vsak vernik, kateri je že pri pameti.

Starši, varuhi in dušni pastirji so dolžni skrbeti, da se otroci čimprej pouče o vsem potrebnem in hodijo k svetemu obhajilu.

Kolikokrat naj vernik gre k spovedi in svetemu obhajilu, ni nikjer predpisano. Pač pa je strogo zapovedano, da prejme sveto Rešnje Telo vsaj enkrat v letu in sicer v velikonočnem času.

Kakšen greh stori, kdor v velikonočnem času ne prejme svetega Rešnjega Telesa?

Kdor v velikonočnem času ne prejme svetega Rešnjega Telesa, stori smrtni greh.

---

nega kamna. V 50 minutah je prispela puščica preko 100 fantovskih rok z imeni darovalcev in nabiralcev in vseh, ki se trudijo za to velevažno zgraditev, na cilj, nakar se je č. g. provizor Sunčič Lojze v krasnem govoru zahvalil požrtvovalnim fantom in je blagoslovil temeljni kamen.

Delo se je začelo, vrli fantje kulukajo, a bolj revni delajo za plačilo, po župnijah se zbirajo denarni prispevki, a ker so ljudje v tem kraju menda najbolj revni, darujejo nekateri po 50 par, resnični »dar uboge vdove«. Vsem dobro znani Marijin pesnik in pisatelj Silvin Sardenko, g. Alojz Merhar, je napisal knjižico v 32 kratkih meditacijah: »Ob solnčnem vzhodu« (Viri veselja), ki nam podaja krasne misli o naravi kot viru čistega in vzvišenega veselja. Dobiček je namenjen za spomenik. Tudi razglednice načrta za imenovani spomenik so izšle. Prvi in najlepši načrt, katerega sliko nosi knjižica in razglednice, predstavlja 14 m visoko piramido; na vrhu piramide je križ kot zmagovalec nad poganstvom, v notranjosti piramide pa kapelica Kristusa Kralja.

Ker bo ta spomenik pomemben ne samo za ožjo okolico, temveč za celo Slovenijo, za celo Jugoslavijo, se obrača odbor za zgraditev tega spomenika do vseh prijateljev in častilcev Kristusa Kralja, da priskočijo na pomoč z gmotnimi sredstvi, ako kdo drugače ne more sodelovati, naj vsaj kupi lepo knjižico »Ob solnčnem vzhodu« in se poslužuje imenovanih razglednic. Vse se naročuje pri g. provizorju Alojzu Sunčič, Sv. Križ pri Rogaški Slatini, ali pri Tiskarni sv. Cirila v Mariboru, pa tudi po

Da je človek dolžen pristopati k svetemu obhajilu, je naglasil Kristus sam z besedami: »Ako ne boste jedli mesa Sinu človekovega in pili njegove krvi, ne boste imeli življenja v sebi.« (Jan. 6, 53.)

Kdor ne hodi k svetemu obhajilu, ali gre na leto samo enkrat, se ne zaveda, kaj je sveto obhajilo; da je namreč hrana za večno življenje, združitev z Jezusom Kristusom.

Sveta Cerkev ve, da brez Kristusa ni pravega duhovnega življenja, radi tega kliče vernikom, naj čim bolj pogosto poklekajo k mizi Gospodovi. Vernik, ki pogosto hodi k spovedi in svetemu obhajilu, se lažje greha varuje in raste v milosti božji.

— — —

Božji Zveličar te vabi dan za dnem. Odzovi se njegovemu vabilu! Ne enkrat na leto ali mesec, marveč vsak teden in če je mogoče vsak dan. Za pogosto prejemanje svetih zakramentov pa pridobivaj tudi druge!

O z n a n i l a

MARIBOR:

Stolna župnija.

Oznanilo:

V nedeljo dne 9. sept. bode dopoldne služba božja kakor običajno, popoldne ob 17. uri bo krščanski nauk in litanije s sv. blagoslovoma.

Marijina družba za matere ima v nedeljo zjutraj svojo mesečno pobožnost s skupnim sv. obhajilom med sveto mašo ob pol 7. uri.

Deški Marijin vrtec ima v soboto dne 15. sept. svoj prvi nauk v novem šolskem letu, v nedeljo dne 16. sept. pa med sv. mašo ob pol 8. uri skupno sv. obhajilo.

drugih katoliških knjigarnah. — Knjižica stane 5 Din in razglednica 1 Din.

Odbor prosi in želi, da bi se našla v vsaki župniji vsaj ena oseba, ki bi to knjižico razprodajala. Vemo dobro, da je težko za denar, a dobra volja in goreča ljubezen do Kristusa Kralja premore vse. Čim več se bo nabralo, tem lepši, tem veličastnejši bo spomenik, njegova veličastnost in krasota je odvisna edino od darovalcev. S svojim malim darom bomo počastili Njega, ki nas je odrešil, sebi in domovini v kras. Vsak pogled na Donačko goro nas bo razveselil, ker vsakokrat se bomo spomnili, da imamo delež v tem veličastnem spomeniku Kristusu Kralju. Zato pa vsak naj položi mal dar Kralju vesoljstva na oltar.

*

Stanislav Kociper:

Moč nedolžne molitve.

V prijazni dolinici nekje na Slovenskem stoji lepa vasica, ki šteje približno 7 ličnih hišic in prijazno cerkvico. Od vseh strani jo obdaja gričevje, ki je skoraj do vznožja zasajeno z zelenimi vinogradi. In skozi vasico se vije ob glavni cesti kakor kača prijazno žuboreč potoček, obrastel s sklonjenimi, votlimi vrbami, ki tajinstveno šelestijo s svojimi tankimi vejicami, kakor bi se pogovarjale nekaj silno tajnega. Kakor piščeta čepijo hiše okoli cerkve in iz njihovih prijaznih okenc se zeleni večno zeleni rožmarin, znak, da prebivajo tod pobožna, slovenska dekleta.

Najlepše posestvo čedne vasice je bilo Martinovo, ki ga je imel v oskrbi župan mesto malega Jurč-

Ljudsko gibanje:

Krščenih je bilo zadnji teden 11 novorojencev in sicer: Marija Gorčenko, Jožef Ferš, Srečko Šraj, Bogomir Kocbek, Ivica Lukman, Marija Geherd, Boris Filipič, Marija Dravec, Ivan Krofič, Ana Chum in Boris Pistor.

Poročila sta se: Ivan Šajna, orožniški stražmojster v p., Magdalenska 44, in Maguša Magdalena, oskrbnica, Gosposka ulica 14. Bilo srečno!

Umrli so: Amalija Zierer, vdovljena zasebnica, Koroška cesta 90, stara 60 l. — Maks Lah, sin delavca, Koroška cesta 52, star 6 tednov. Naj počivata v miru!

— —

Frančiškanska župnija.

Oznanilo:

Za evharistični kongres se zberejo župljani v baziliki Mtaere Milosti ob 8 in gredo v sporedu kakor na Lepo nedeljo k stolni in mestni cerkvi, kjer se pridružijo stolni procesiji. Vsi na dan!

V nedeljo dne 9. septembra ima dekl. Marijina družba ob 6 svojo službo božjo, skupno sv. obhajilo in popoldne nauk v kapeli sv. Frančiška.

Ljudsko gibanje:

Krsti: Šalamun Rafael, Topolovec Terezija, Emeršič Brigita, Škerbinc Ljudmila.

Poroke: Kraner Vincencij, delavec, in Andrej Matilda, delavka, Košaki 42. — Mesinger Vladimir, bančni uradnik, in Bobek Justina, bančna uradnica, Aškerčeva ulica 3. — Bilo srečno!

Umrl ni nikdo.

Društva:

Košaki. Prihodnjo nedeljo dne 9. sept. odpade pri izobraževalnem društvu običajna mesečna seja in predavanje. Pač bo pa od 3. do 4. ure popoldne v društvenih prostorih pri g. Sarnicu mesečno plačevanje članarine in pogrebnine.

— —

Magdalenska župnija.

Ljudsko gibanje:

Krsti: Maksimilijan Friedau, Ružica Bende, Erika Lešnik, Alojz Klampfer.

Poroke: Planten Franc, trgovec, Pameče, in Esih Angela, hči nadsprevodnika v p., Pobrežje. — Jerič Anton, pokrivač, Tezno, in Golob Marija, navijalka. — Omerzo Martin, pisar, Ljutomer,

---

ka, čigar oče je bil ujet v Rusiji, mati pa mu je umrla.

Poznalo se je, da ga je oskrbovala vestna roka, kajti vse je bilo v redu, točno in na svojem mestu. Tudi Jurček je bil priden, ubogljiv, snažen in pobožen. Dasi je bil majhen, komaj šestleten deček, je vendar vedel natanko, kje je njegov oče, v kako nevarnem kraju, da propade telesno in duševno, in ker mu je umrla edina, še ljubeča ga oseba — mati, se je čutil siroto, vkljub lepemu posestvu, ki ga je čakalo v bodočnosti in videl zatočišče le pri Materi božji.

Pogosto, ko je gonil kravice na pašnik za cerkvico, je pohitel k oltarju, pred tabernakelj in milo vzdihoval k ljubemu Jezuščku in Materi božji, da bi mu ohranila v nesrečni Rusiji, o kateri je tolikokrat slišal s prižnice od g. župnika, ljubljenega očeta, ki ga niti poznal ni.

— —

Lepo sta gospodarila Martin in njegova žena Eva na ličnem posestvu do izbruha vojne, ki je zadjala marsikomu nezaceljive, skeleče rane. Tudi srečnima zakoncema ni prizanesla, ampak se je neusmiljeno zakadila med njiju, kakor zagozda v debeli hlod in ju ločila. Martin je moral takoj v začetku vojne na bojišče in ostala je Eva sama, s komaj enoletnim sinčkom, prepuščena neusmiljeni usodi.

Težko se je ločil zvesti Martin od ljubljene žene in majhnega, nebogljenega potomčka. S tresočo roko ga je pri odhodu dvignil k ustom in ga strastno poljubil z drgetajočimi, hrapavimi ustnicami ter močil njegove zlate laske z bridkimi solzami očetovske ljube-

in Svenšek Marija, šivilja. — Vračko Rudolf, mizar, Studenci, in Sadja Marija, šivilja. — Skoliber Ivan, tkalski mojster, Magdalenska 37, in Koren Zofija, Kurilniška ulica 11. Bilo srečno!

Umrli: Križan Andrej, posestnik, Kamnica. — Schweighofer Adolf, sin del., Dajnkova 8. — Feix Anton, brivski mojster, 30 let. — Vinšek Terezija, soproga pos. — Kramberger Marija, soproga žel., Ptuj. — Ilešič Matilda, soproga mesarja, Gornja Radgona. — Eiletz Antonija, soproga trgovca, Pobrežje. — N. v m. p.!

— —

CELJE:

Mestna župnija sv. Danijela.

Ljudsko gibanje:

Krščeni so bili: Krajnc Zdenka, Žuraj Marija, Orešnik Ana, Počkaj Marija.

Porok ni bilo.

Umrli so: Gobec Vincenc, čevljarski mojster, 66 let. — Ambrož Marija, pos. iz Dobrine, 49 let. — Deželak Franc, pos. v Gaberju, 54 let. — N. v m. p.!

— —

TRBOVLJE:

Oznanilo:

Na Marijin praznik dne 8. septembra pozno sv. opravilo ob 10 tudi pri podružnici na Dragi.

V nedeljo dne 9. septembra, med prvo sv. mašo, skupno sv. obhajilo žen Mar. družbe, popoldne nauk zanje.

Ljudsko gibanje:

Rojenih 14 otrok, 2 nezakonska.

Poročena: Medved Josip, čevlj. pom., in Klaučišar Rozalija, služ. Bilo srečno!

Umrl ni nikdo.

— —

Kronika naših župnij

Župnija Sv. Lovrenc na Pohorju.

Župnik: Janez Oblak, rojen v Retečah na Kranjskem leta 1886; kaplan Alojz Drvodel, rojen 1899 v Črni na Koroškem. — Župnija šteje 3100 duš. Krstne, poročne in mrtvaške knjige segajo do leta 1651. — Leta 1933 je bilo rojenih 66,

zni. Trlo ga je, da mora pustiti nedolžno dete in iti gotovi smrti nasproti. Komaj je zmogel skromen kovčeg prtljage in napeti je moral vse sile, da ga je lahko nesel.

Žalostno je korakal po prašni cesti mož Martin, zatopljen v kakor gora težke misli na svojo in bodočnost žene ter majhnega Jurčka. Tužno se je ustavil na hribčku, porosil rodno zemljo s pekočimi solzami, še enkrat pomahal prijazni vasici v slovo in se opotekajoče zagnal po beli cesti v dolino.

Na kolodvoru je bilo ihtenja, kletve, petja in vzdihovanja, vsega obenem, da so Martina zabolela ušesa. Potlačil ga je spomin na dom in nemo se je splazil na začrnel vagon. Kmalu se je vlak jel premikati, drveti smrti nasproti, in nesrečnemu Martinu se je zdelo, kot da mu enako udarjajoča kolesa pojejo pogubo, prokletsvo . . .

Usoda ga je zanesla na bojišče ob rusko-nemški meji. Kot grom so pokali topovi in se bliskali streli kakor ob nevihti in kakor trava pod koso so omahovali zadeti bojevniki. Martin se je zdrznil. V najhujši nevarnosti mu je prišla na misel uboga žena, prepuščena sama sebi in majhni Jurček in zavzdihnil je milo in pobožno k Materi božji. Popolnoma v podzavesti je prožil puško in niti videl ni, kedaj jih je hipoma zmanjkalo okoli njega. Samo on in par tovarišev je ostalo na bojišču. Drugi so, ali umrli, prebodeni od dolgih kozaških mečev, ali pa zbežali.

Vse, ki so ostali, so Rusi ujeli.

Ogromno so pretrpeli ubogi vojni ujetniki. Po cele dni jim niso

umrlo 46 oseb, poročenih 12 parov. — Duhovno življenje: Tretji red 72, Družba vednega češčenja 54, Bratovščina Srca Jez. 413, Bratovščina živega rožnega venca 33, Marijina družba za dekleta 52, Apostolstvo mož in mladeničev 30, BCM 124, Mohorjeva družba 58, svetih obhajil 8500, organiziran mladeniški in dekliške vdsek KA.

Zgodovina. Prva cerkev (večja kapela) je bila postavljena okrog leta 1000. Leta 1091 je grof Engelbert Sponhajm naselbino sv. Lovrenca in vso okolico daroval benediktincem v Št. Pavlu. Benediktinci so oskrbovali dušno pastirstvo v tem kraju približno 600 let. Prvotno je Št. Lovrenc z vso okolico spadal pod hočko pražupnijo; benediktinci so ga po srečni pravdi iztrgali iz hočke nadoblasti in že leta 1308 se imenuje tu samostojni župnik Ernest. Leta 1407 je vuzeniški oskrbnik Oton Pergauer razrušil staro falsko graščino, obenem je pa tudi Št. Lovrenc napadel in ga požgal s cerkvijo vred. — Val Lutrove krive vere je pljusknil in obliznil tudi nekatere Šentlovrenčane, leta 1591 sta Krištof Lipnik in Krištof Vrtlič darovala les za protestantsko šolo na Betnavi. — Dne 4. novembra 1782 je bil razpuščen samostan v Št. Pavlu in gospostvo na Fali. Župnija sv. Lovrenca je prišla v oskrbo svetnih duhovnikov, prideljena je bila hočki dekaniji in patronske pravice je prevzel koroški verski zaklad. Edini spomin na meniške čase je še, da zvoni pri farni cerkvi poldan ob 11. uri. — Leta 1786 se je ustanovila nova župnija, oziroma kuracija M. B. v Puščavi. Prvi kurat pri M. B. v Puščavi je postal dotedanji lovrenški kaplan Pavel pl. Knapič. — Od 30. novembra do 8. decembra 1895 je bil v župniji prvikrat sv. misijon; vodili so ga štirje lazaristi: Javšovec, Macun, Kitak in Grašič. — Leta 1913 so povišali zvonik farne cerkve za 2.20 m in ga pokrili z bakrom, a že leta 1917 je vojna uprava pograbila baker in ga nadomestila z malovredno pločevino.

Cerkve. Sedajna župnijska cerkev je bila postavljena, oziroma povečana leta 1766 in posvečena dne 7. avgusta 1811 od graškega škofa Friderika Waldstein. Cerkev je 33 m dolga, 13 m široka in 12 m visoka. Ima razen glavnega še pet stranskih altarjev. Na levo od velikih vrat je pod zvonikom krstna kapela

---

dajali ne hrane in ne vode in jih neusmiljeno pretepali. Martin je vzdihoval k Materi božji in vsem svetnikom, toda usoda se mu ni spremenila. Parkrat je hotel pobegniti, toda vsakikrat so ga ali vojaki ustavili in je potem še huje trpel, ali pa je sam izprevidel, da je beg brezuspešen.

Po mnogih mukah so ga pripeljali s tovariši vred v daljno rusko trdnjavo Kazanj. Tam so jih zaprli v tesne ječe in bili so vedno pod strogim nadzorstvom vojaštva.

Tako je v bedi in mukah za ubogega Martina minila vojna.

Med tem časom pa so se doma zgodile velike izpremembe. Ko je leta 1917 zvedela žena Eva, da je njen mož ujet, je popolnoma obupala nad njegovo rešitvijo in nič niso pomagale tolažilne besede g. župnika in drugih. Žena je začela bolehati in slabeti in kmalu po vojni je usahnila ter pustila ubogega Jurčka siroto.

Po končani vojni so ujetnike izpustili in jih zaposlili v ogromnih lesnih tovarnah. Pridno je delal Martin in upal na rešitev in vedno pisaril domov pisma, pa nikoli ni dobil odgovora, pa tudi domači niso ničesar sprejeli. Ubogi mož niti vedel ni, da mu je doma umrla zvesta žena in da je Jurček sirota, pod županovim nadzorstvom.

Toda v Martinovem življenju se je zgodil ogromen prelom.

Nekaj časa je še vzdihoval k lj. Materi božji po pomoč in mislil na dom, toda kmalu je neka peklenska moč uničila vse dobre čute srca; to je bil komunizem. Martin, prijatelj vsake nove ideje, se je je seveda takoj oprijel, ne vedeč, da s tem upropašča samega

in v njej altar sv. Ane. Leta 1892, za časa župnika Toporišiča, je bila cerkev na presno poslikana in trije altarji prenovljeni. Blagoslovil jo je dne 7. avgusta — na lovrenško nedeljo — magdalenski dekan in kanonik Tomaž Rožanc. Takoj po končanih obredih je imel slovesen vhod in prvo sv. mašo novomašnik Janez Jodl. — Podružnice so tri. V sredini trga stoji cerkev sv. Križa, ki se prvokrat omenja leta 1381. Dne 9. maja 1720 je bil v trgu požar, ki je uničil cerkev in 24 hiš. Znamenit je stranski altar sv. Florjana s staro sliko nekdanjega lovrenškega trga. Dne 2. julija 1753 sta zakonca Peter Kokl in njegova žena Jederta, rojena Velkar, ustanovila za cerkev beneficij, ki pa se je obdržal komaj 40 let. Zunaj trga stoji cerkvica sv. Radegunde, okoli katere je bilo nekdaj pokopališče. V cerkvici se nahaja več sto let stara slika sv. Boštjana. Za časa cesarja Jožefa je bila ta hiša božja na dražbi za 50 goldinarjev prodana. Kupil jo je tržan Jakše in jo trški občini daroval. — Na 900 m visokem hribu, nekdaj imenovanem Črnivrh, stoji prostorna podružnica sv. Ignacija. Postavljena za časa župnika Gregorja Klein leta 1769, je bila svojčas daleč okrog znana romarska cerkev. Dne 5. septembra 1886 je blagoslovil kanonik Rožanc kapelo žalostne M. B. na pokopališču. Postaviti jo je dala popolnoma na svoje stroške tržanka vdova Katarina Krlatec.

Število redovnih in svetnih župnikov. Že imenovanemu Ernestu je sledilo še 31 župnikov iz benediktinskega reda. Zadnji je bil Ignacij Bertold Vogl. Njegov prvi naslednik je bil Jurij Muster, ki je vodil župnijo 32 let. Sedanji gospod župnik je deseti v vrsti svetnih duhovnikov. — Župnikom, ki dostikrat niso razumeli slovenskega jezika, so izdatno pomagali v dušnem pastirstvu sinovi domačinov, ki so se posvetili duhovskemu stanu. — Spomina vreden je tudi dr. Janez Mlakar. Blagi mož (rojen 23 6. 1751) je bil okrožni zdravnik v Hartbergu na srednjem Štajerskem. Ta »dohtar Mlakar« je volil v oporoki ubožcem lovrenške župnije okroglo 15.000 goldinarjev. Blizu sto let so reveži prejemali vsako leto obresti od naložene glavnice, dokler ni svetovna vojna tudi to ustanovo pograbila.

---

sebe in svojo borno družinico. Pa saj so bili komunisti v začetku z njim previdni, kot vsak zapeljivec. Nič mu niso povedali, da delajo s svojimi idejami proti cerkvi, ampak so ga lepo počasi zvabljali in ga omreževali kot pajek ubogo muho, in ko je bil ujet, se ni mogel več rešiti. Pa saj mu tudi sile ni bilo! Kmalu je, omamljen od strupenega komunističnega duha, pozabil na dom in na vero in se pogreznil v ugonabljajoči vrvež.

Ker je postal kmalu najboljši prijatelj teh in propalica, se je v svoji službi spenjal više in postal kmalu nadzornik dela v tovarni. Pa tudi komunizem se je širil in večal in z njim je propadal Martin. Čez nekaj časa se sploh več spomnil ni, da je Slovenec, kristjan, ampak je postal kakor rojen razbojnik.

— —

Bilo je prvega dne krasnega Marijinega meseca majnika, ko obhajajo komunisti svoj brezverski praznik in uganjajo največja grozodejstva. To leto so se zbirali v velikih gručah na pohod nad cerkve in samostane. Tudi Martin se je ves plameneč za grozodejstvom postavil v te vrste in navdušeno vzklikal klice proti papežu in sv. Cerkvi.

Brezbožna povorka je krenila z vsem mogočim orodjem na pohod proti cerkvi. Brez premisleka so podirali, lomili in požigali in tudi Martin je navdušeno pomagal.

V tem času pa je bil v daljni Sloveniji mali Jurček pred oltarjem Kraljice majniške in milo je vzdihoval: »O ljuba Mati Marija, usmili se me, ohrani mi očeta in mi ga pripelji domov, da bo skrbel za mene, ubogo siroto . . .«

Konec sledi.

Za našo deco

Junak Pelagij.

Kralj Abderaman III. sedi pri obedu. Ves je še pijan od veselja radi velikih zmag, ki jih je izvojeval nad kristjani. Dvorjani poveličujejo njegova slavna dela in se mu prilizujejo. Skoro cela Španija je že njegova, tisoči ujetnikov polnijo ječe, plemeniti krščanski dečki so pod dobrim nadzorstvom na njegovem dvoru; izpuščeni bodo le pod pogojem, če odpadejo od prave vere in se oklenejo Mohamedove zmote.

Pri obedu se pogovarjajo ravno o teh plemenitih dečkih. Enega izmed njih — Pelagija — še prav posebno hvalijo in poveličujejo radi njegove izredne lepote, pridnosti in čednosti. Kralj postane radoveden in hoče Pelagija na vsak način videti. To se seve zgodi v par minutah. Dečka oblečejo v krasno obleko, lase mu napojijo s prijetno dišavo in mu čestitajo radi izredne sreče, da sme stopiti pred kralja.

Pelagij stopi v razkošno obednico. Njegova ljubezniva vnanjost očara že prvi hip vse navzoče. Črni kodri okrožajo njegov obraz, iz oči mu sije ogenj neustrašenosti in junaštva, stisnjene ustnice pričajo o njegovi trdni volji. Kralj hoče pridobiti dečka na vsak način zase. Obljubi mu mnogo denarja, veselja, visoko službo, ako odpade od krščanstva in postane mohamedan. Pelagij pa mu odgovori: »Mogočni kralj! Kar mi obetaš, je ničevo in minljivo. Ti veš, da sem kristjan in da ne bodem nikdar zatajil Kristusa, ki je moj Gospod in moj Bog in ki bo nekoč moje večno plačilo.«

Kralj ga skuša pridobiti na drug način: začne hvaliti njegovo lepoto, pogladi njegov obrazek in ga hoče celo poljubiti. Ko Pelagij začuti z vinom napojeno sapo tega nesramnega človeka, ga popade velik stud. Nevoljno pahne kralja od sebe in vzklikne: »Proč s svojimi nečistimi usti! Meniš, da sem tak mehkužneš, kot so tvoji dvorjani?« Tisti hip plane nadenj eden izmed služabnikov, da bi ga vrgel kralju v naročje, toda Pelagij pahne tudi njega z vso silo od sebe.

Tedaj pa se spremeni kraljeva nečista ljubezen v divje sovraštvo. Zagrozi torej dečku, da ga bo dal na najgrozovitejši način mučiti, če se ne vda. Pelagij pa se ne prestraši te grožnje.

Šest ur so ga krvniki mučili in končno so mu odsekali obe roki in glavo. Njegova lepa duša pa je odplavala v svitu nedotaknjene nedolžnosti k ljubemu Jezusu.

— — —

Pogled na sv. hostijo ga je spreobrnil.

Bilo je v osmem stoletju. Witikind, poveljnik poganskih Saksoncev, se je vojskoval proti krščanskemu vladarju Karlu Velikemu. Nekaj tednov pred Veliko nočjo sta sklenila premirje. Ta čas so krščanski vojaki porabili za to, da so opravili svojo velikonočno dolžnost. Poganski poveljnik je bil zelo radoveden, kakšne obrede imajo kristjani. Zato se je preoblekel in se neopaženo vtihotapil v kršč. tabor, kjer je bila služba božja kar na prostem. Z neko ginjenostjo je prisostvoval sv. maši, dasiravno kot pogan ni prav nič znal, zakaj gre. Približal se je trenutek sv. obhajila. Ko je duhovnik s hostijo v roki in obrnjen proti vojakom molil: Gospod, nisem vreden . . ., je poganski poveljnik nehoté pokleknil in zamaknjeno gledal v sveto hostijo. Hipoma je zagledal v hostiji otroka, ki se je veselo smehljal. Duhovnik je začel obhajati vojake, poveljnik pa se je z nemirnim srcem vrnil v svoj tabor. Kdo neki bi bil ta otrok, ki se daje sam v hrano kristjanom, ali ni

to morda Bog? . . . Milost božja je že začela delovati v srcu onega, ki še ni ničesar vedel o veri in Bogu. Kmalu je poiskal katoliškega duhovnika in ga prosil, naj ga pouči o pravi veri in obenem mu je razložil, kaj je videl v krščanskem taboru. Duhovnik ga je poučil o Kristusu, ki je s svojim trpljenjem odrešil človeštvo, in o njegovi sv. Cerkvi, ki je vodnica človeških duš v nebesa. Poučil ga je tudi o zakramentu presv. Rešnjega Telesa, kako prihaja Kristus v podobi kruha v srca svojih vernikov ter jih krepi za težko življenjsko pot.

To je poganskega poveljnika tako ganilo, da je takoj zaprosil duhovnika, naj ga sprejme v katoliško Cerkev. Ko je bil krščen in ko je sprejel sveto obhajilo, se je spet vrnil domov in vneto širil krščanstvo med svojimi rojaki.

— — —

Katoliški pojavi

Avstrijski kancelar Schuschnigg o verskem miru. Državna zveza avstrijske katoliške nemške mladine je imela svoj letni savezni dan od 4. do 6. avgusta v Maria Zell-u. Ta skupščina se je pretvorila v veliko spominsko slavo na čast umorjenega zveznega kancelarja Dollfussa. V baziliki je postavljena sveča v spomin, ki se bo vsako leto na dan smrti Dollfussa prižgala. Novi zvezni kancelar je rekel v nekem govoru ob tej priliki sledeče: »Katoliški del te zemlje je pripravljen, da proži roko vsem onim, ki so voljni, da v vprašanjih zavesti in v vprašanjih patriotizma enako mislijo, ravno tako so pripravljeni, da stopijo v fronto onih, ki so pristaši avstrijske domovine. Konfesijonalni boji so daleč od nas. Mi jih nikoli nismo iskali in mi jih obsojamo. Samo tam, kjer bomo nepravično napadeni, se bodemo branili. Sicer pa jamčimo za najlojalnejše sosedstvo.«

Katoliška mladina v Nemčiji. Organizacija katoliške mladine v Nemčiji se kljub mnogim neprilikam in napadom s strani ekstremnih nacijonalnih socijalistov vedno bolj širi. Zadnji popis vseh nemških katoliških organizacij je sledeč: Združenje mladih katolikov 365.000, Združenje mladih deklet katoličank 448.000, Združenje katoliških učencev 110.000, Združenje mladih katoliških Bavarcev 30.000, Novo združenje mladih Nemcev 18.000, druge manjše skupine skupno 20.000, vsi skupaj 991.000. Kakor vidimo, se katoliške organizacije v svetu širijo in jačijo, in to vedno več, čimbolj jih preganjajo.

Učenjak o slogi med sv. vero in znanostjo. Eden vodečih kanadskih učenjakov botanik in specijalist za problem žitnega trga, prof. Saunders, je izjavil v nekem javnem govoru, da spadata vera in znanost skupaj in da se medsebojno izpopolnjujeta. Prof. Sir Charles Saunders je še rekel tole: »Med vero in znanostjo ne more biti konflikta. Vera ima za predmet božanstvo, a znanost proučuje dela tega božanstva. Vso govoričenje o spopadu med vero in znanostjo je prazno mlatenje slame.«

Škofove besede o katol. tisku. Škof v Lincu F. M. Doppelbauer je nekoč napisal sledeče zelo važne besede: »Ako hočemo z uspehom proučevati resnice, ako hočemo sveti Cerkvi zopet priboriti njene pravice, ako hočemo, da Jezusova vera zopet zavlada v družbi in javnem življenju, ako hočemo vršiti odlično rodoljubno delo in preprečiti pogubo, ki preti mili naši domovini — tedaj moramo skrbeti, da bo katoliški tisk rastel in cvetel!

— — —

VSEM JOŽICAM in JOŽEFOM!

Ali ste kedaj že kaj storili v čast svojemu patronu sv. Jožefu? Zdaj imate prav lepo priliko za to, ko vas prosi predstojništvo cerkve sv. Jožefa na Studencih pri Mariboru, da pomagate pri popravi te cerkve, ki ji sicer grozi razpad. Popravila so tako nujna, da jih tudi v tem času krize ni več mogoče odlagati.

Sv. Jožef naj vam povrne vse ,kar boste storili za njegovo cerkev. Za vse darovalce se bodo stalno služile tudi svete maše v tej cerkvi.

Priporoča se: Cerkev sv. Jožefa v Studencih pri Mariboru.

Koledar od 9. do 15. septembra.

9. septemnber, 16. pobinkoštna nedelja: Peter Kl. — 10. september, pondeljek: Nikolaj Tolet. sp. — 11. september, torek: Prot in Hijacint m. — 12. september, sreda: Ime Marije Device. — 13. september, četrtek: Notburga, devica. — 14. september, petek: Povišanje sv. Križa. — 15. september, sobota: Žalostna M. B.

—

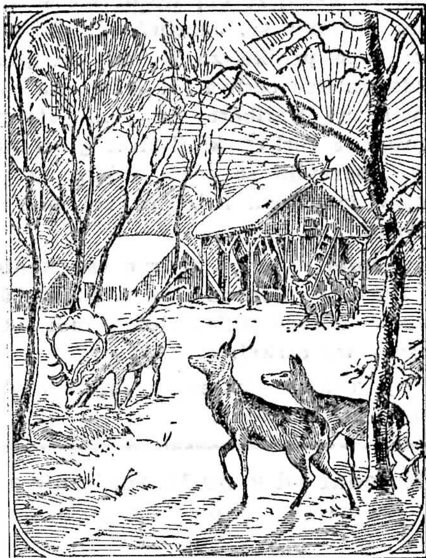
Glavni mesečni namen za september, blagoslovljen po sv. Očetu: Posvečenje dušnih pastirjev. — 9. september, nedelja: Evharistično življenje. — 10. september, pondeljek: Dobra priprava za zakon. — 11. september, torek: Naše časopisje. — 12. september, sreda: Zadoščenje za kletvine. — 13. september, četrtek: Služkinje doma in v tujini. — 14. september, petek: Sadovi svetega leta. — 15. september, sobota: Trpeči in žalostni.

Za šolsko mladino!

Ali uganete

?

Skrivalnica.

Kdo krmi te ljubke živalice?

Kje najugodneje za šolo vse dobiš?

1. Maribor, ... h. št. 4
2. Maribor, ... h. št. 5
3. Maribor, ... h. št. 6

(Vpiši vmes pravo ulico oziroma trg.)

Nagrade:

Za pravilno rešitev te uganke daje „Nedelja“:

1. nagrada Din 100·—
2. nagrada Din 50·—
3., 4., 5., 6. in 7. nagrada Din 10·—
100 nagrad po 1 izvod Male knjižnice po prosti izberi.

Rešitev uganke pošljite na naslov: „Uprava Nedelje, Maribor, Koroška cesta“ (osebno jo lahko oddaste v domačem župnem uradu) vsaj do 20. sept. 1934. Nagrade se bodo izžrebale 30. sept. 1934.

Tiskar: Tiskarna sv. Cirila v Mariboru, predstavnik Albin Hrovatin v Mariboru. Urednik: Franc Kolenc, korni vikar v Mariboru. — Izdajatelj: Mariborske župnije, predstavnik Franc Kolenc, korni vikar v Mariboru.

Poštnina plačana v gotovini. Posamezna številka stane 1 Din.
Leto 6. Štev. 37.

NEDELJA

Izhaja vsak petek.
Cena:
Celoletno 24 Din, polletno 12 Din, mesečno 2 Din. Inozem. 48 Din.

Tednik za versko življenje

Maribor, 16. septembra 1934.

Uredništvo: MARIBOR, Stolno župnišče.
Uprava: Maribor Koroška cesta 5.
Ček. rač. 15237.

Deset božjih zapovedi.

Nedelja Žalostne Matere božje

Nedeljska božja beseda.

Evangelij:

Mt 22, 34—46.

Ko so pa farizeji zvedeli, da je saduceje prisilil k molku, so se sešli in nekdo izmed njih, ki je bil učitelj postave, ga je hotel skušati in ga je vprašal: »Učenik, katera je največja zapoved v postavi?« Jezus mu je odgovoril: »Ljubi Gospoda, svojega Boga, z vsem srcem in vso dušo in vsem mišljenjem. To je največja in prva zapoved. Druga pa je njej enaka: Ljubi svojega bližnjega kakor samega sebe. Na teh dveh zapovedih stoji vsa postava in preroki.«

Ko so pa bili farizeji zbrani, jih je Jezus vprašal: »Kaj se vam zdi o Kristusu, čigav sin je?« Odgovoré mu: »Davidov.« Reče jim: »Kako ga torej David v duhu imenuje Gospoda, ko pravi: Gospod je rekel mojemu Gospodu: Sédi na mojo desnico, dokler ne položim tvojih sovražnikov za podnožje tvojih nog. — Če ga torej David imenuje Gospoda, kako je njegov sin?« In nobeden mu ni mogel ne besede odgovoriti in od tega dne se ga tudi nihče ni več drznil še kaj vprašati.

— —

»To je največja in prva zapoved.«

(Mt 22, 38.)

Po starem cerkvenem običaju praznuje krščansko ljudstvo praznik Ž. M. B. tretjo nedeljo v septembru. Podoba Žalostne Device je živa priča božjega usmiljenja do nas. Ljubezen, ki jo Bog nam skazuje, ni taka ljubezen, kakor jo je skazal svoji Materi. Ne! Svojo Mater je ljubil v njeni popolni lepoti, v njeni popolni čistosti, v njeni popolni svetosti, kakor si jo je ustvaril. To je ljubezen veselja! Nad njo bi mogel reči, kakor nad svojim Sinom: »Ta je moja ljubljena hči, nad katero imam svoje veselje.« Ljubezen, ki jo ima Bog do nas, tudi ni taka, kakor jo ima do svojih angelov. Ne! Svoje angele ljubi, ker so ostali zvesti del njegove nebeške trume. To je ljubezen zadovoljstva. Ljubezen pa, ki jo skazuje nam ubogim grešnikom, je ljubezen usmiljenja. Ne ljubi nas zato, ker smo morda sveti, ker smo morda ostali zvesti; marveč, ljubi nas zato, ker je neskončno usmiljen, mi pa smo usmiljenja potrebni. In mi bi še dvomili, se še bali ter trepetali pred Njim? »To je prva in največja zapoved« o božjem usmiljenju: Zaupaj v božjo ljubezen do sebe! Ako On sam v svoji ljubezni hiti do nas, mi ne smemo v strahu bežati pred Njim. Ali ne slišite, kako nas kliče: »Pridite k meni vsi, kateri se trudite in ste obteženi in jaz vas bom poživil.« (Mt 11, 28.) Ne pozabimo, da je med Očetom in med nami postavljen most, ki se zove »Usmiljeni Sin«. Kristus je prepad, ki je bil med nebom in zemljo, premostil in mi bi s strahom in boječnostjo delali nov prepad? »O, vi, malоverni in malodušni« — kliče oče Mateo, apostol božjega usmiljenja — »ali ne vidite, da je izmed vseh napak največja vaša: bojazen? Ali ne veste, da je izmed vseh žaljenj največje vaše nezaupanje v Jezusa?« Njim, ki ne morejo nikoli dovolj natančno in podrobno napraviti svoje obtožbe pri spovedi, je povedal poučno zgodbo o presenečeni spovedenki. Dolga je bila njena tožba, preden je rekla:

Razlaga naslovne slike.

Na naslovni sliki vidimo Mojzesa, ko prinese z gore izvoljenemu ljudstvu 10 božjih zapovedi. Novozakonski Mojzes — Jezus Kristus je božje zapovedi potrdil in jim dodal, kakor zvemo iz današnjega evangelija, dve največji zapovedi ljubezni do Boga in do bližnjega.

»Zdaj se ne spominjam nobenega greha več.« — »Vendar, moja hči«, je povzel spovednik, »še nekaj je, tvoje nezaupanje, s katerim me žališ.« Zbegana je dvignila pogled in v tistem trenutku je v spovednici izginila podoba spovednikova — bil je Jezus. Veliko duš je spodobnih tej spovedenki. Vedno se pogrezajo v ozkosrčno premišljevanje svojih slabosti, zdijo se jim vsak dan večje in pri tem je njih zaupanje v božje usmiljenje vsak dan manjše. Ali je to prava bogaboječnost? Legenda pripoveduje, da je desni razbojnik na križu pogledal v Marijo in v njenih tihih rosnih očeh je našel zaupanje v božje usmiljenje: »Gospod, spomni se me . . .« (Lk 23, 42.)

— —

Nedeljska molitev.

Učenik, katera je največja zapoved v postavi? Jezus mu je odgovoril: Ljubi Gospoda, svojega Boga, z vsem srcem aleluja.

V. Naj se dviga, Gospod, moja molitev.

O. Kakor kadilo pred tvojim obličjem.

Molimo: Daj svojemu ljudstvu, prosimo, Gospod, da se bo varovalo okuženja satanovega in bo za teboj, edinim Bogom, hodilo s čistim srcem. Po Gospodu našem.

O. Amen.

Lavantinci evharističnemu Kralju

Prvi dan 7. septembra.

Tako mogočne verske manifestacije, kakor je bil evharistični kongres, še Maribor ni doživel. — Za sprejem številnih posetnikov se je pripravil Maribor na zunaj z zastavami, ki so klicale z vseh javnih ter zasebnih poslopij: Dobrodošli! Na znotraj so v polni meri opravile pripravo tridnevnice, ki so se vršile v Mariboru in v drugih župnijah lav. škofije.

Že prvi dan kongresa, ki je bil tudi nekaka priprava za glavno manifestacijo 8. septembra, so Maribor preplavile ljudske množice, ki so prihitele peš ter z vlaki od vseh strani Spodnje Štajerske, Slovenske Krajine in iz Hrvatske. Ta dan so bila predavanja. Prireditelji kongresa niso pričakovali, da bodo stanovska predavanja 7. septembra tako mnogoštevilno obiskana, kakor so bila v istini. Razpored predavanj je bil umno izbran po izobraženosti in po stanovih za priprosti narod.

Izobraženci so imeli predavanja 7. sept, predpoldne in popoldne v dvorani bivšega kina Apolo. Dvorana je bila polna: duhovnikov, dijaštva, visokošolcev, učiteljev in sploh izobražencev iz vseh poklicev. Predavali so: A. Karo, spirit. bogoslovja; dr. Fr. Sušnik, prof.; vseučiliščni profesor dr. F. Lukman in glavni urednik »Slovenca« g. dr. I. Ahčin. Predavanjem je prisostvoval mil. g. stolni prošt dr. M. Vraber.

Številni možje so poslušali predavanja v mali unionski dvorani, kjer so jim govorili: Fr. Jerebič, predsednik KA; dr. Jože Jeraj, profesor bogoslovja, in profesor I. Prijatelj.

Stotinam žen so govorili v dvorani Zadružne gospodarske banke: prof. Pavel Živortnik, gospa ravnateljica Stupica ter Mil. Grafenauer. Predavanjem žen je prisostvoval g. stolni kanonik Časl.

V Karlinovi dvorani v dijaškem semenišču so predavali fantom g. dr. Meško, katehet pri Sv. Magdaleni; bogoslovni profesor dr. Jože Jeraj; g. Marko Krajnc in Mirko Geratič. Pri teh predavanjih je bil g. stolni dekan dr. Fr. Cukala.

Številna dekleta so bila zbrana v telovadnici šolskih sester in so sledila predavanjem g. dekana F. Gomilšeka, Slavice Horvatičeve in

Olge Sadravčeve. Teh predavanj se je udeležil g. kanonik dr. Mirt. V veliko spodbudo ter veselje predavateljem in poslušalcem je bil obisk prevzvišenega g. škofa dr. Ivana Tomažiča, ki je obiskal dopoldne 7. sept. vsa predavanja in je spodbujal s svojo besedo vse zborujoče stanove in je tudi žel burno odobravanje po vseh dvoranah, kjer se je pokazal, pomudil in podelil ob koncu nadpastirski blagoslov.

Najlepši zaključek priprave na glavni dan kongresa 8. sept. so bile polnočnice po mariborskih župnijskih cerkvah in mojstersko uspela koncertna prireditev pevskega društva »Maribor«. Koncerta, katerega je dirigiral g. stolni kapelnik Janez Gašperič, so se udeležili poleg ljudskih množic predstavniki Cerkve, vojaštva, svetnih ter mestnih oblasti.

Pohvalno je treba povdariti, da sta vladala že na dan priprave na kongres, ko so bile mariborske ulice ter trgi prenapolnjeni s podeželskim ljudstvom, najlepši red ter mir!

Glavni dan kongresa 8. sept.

Gotovo ni pretirano, če beležimo, da je manifestiralo na Marijin praznik 8. sept. za evharističnega Kralja 40.000 ljudi. 30.000 je bilo prijavljenih pripravljalnemu odboru in 10.000 je obiskalo kongres neprijavljenih iz mariborske okolice.

Ljudske množice so vrele v Maribor že 7. sept. predpoldne, popoldne ter zvečer z vlaki, na vozeh, v atobusih in premnogo jih je prišlo pod vodstvom svojih župnikov in kaplanov peš v procesijah iz Slovenske Krajine ter iz najbolj oddaljenih krajev Slovenskih goric in Kozjaka.

Jutro 8. sept. je pričelo s sv. mašami, pri katerih so pristopale ljudske množice med ganljivimi prizori k mizi Gospodovi in po opravljeni jutrajni pobožnosti so se začeli ljudje zbirati na vnaprej določenih zbirališčih. Zbiranje je pričelo ob 8. uri zjutraj in ob 9. uri je pričel pohod na Glavni trg, kjer je bil pripravljen pri Marijini sohi okusno z zelenjem okinčan oltar. Preko trga so napeljali vode za velike radijske zvočnike, s katerimi je g. Franjo Kramberger urejal prihajajoče množice in so pozneje prenašali škofov govor.

Za vsako na Glavni trg došlo skupino je bil že vnaprej določen prostor, da je bil po sveti daritvi mogoč razvoj procesije. Tekom pol ure je bil celi trg zaseden in oči vseh so bile uprte proti oltarju, krog katerega so že bili zbrani odlični zastopniki oblasti, mestne občine ter razni drugi dostojanstveniki, ki so čakali na prihod g. škofa.

Vladiko dr. Ivana Tomažiča je spremljal šibeniški škof dr. Mileta, stolni kapitelj, ptujski prošt, celjski opat, konjiški arhidijakon, prošt iz Varaždina in 120 duhovnikov in bogoslovcev.

Prevzvišeni je takoj pristopil k oltarju na prostem, katerega je obdajal celi gozd zastav. Pred sv. mašo je škof blagoslovil novo zastavo stolne KA.

Mnogobrojni pevci so se zbrali med Marijinim spomenikom ter magistratom, vojaška godba, in pred pevci je stal pripravljen mikrofon, ki je bil zvezan z zvočniki. Pevci so peli pod vodstvom g. stolnega kapelnika Gašpariča priproste mašne pesmi iz posebnih knjižic, katere je razdelilo vodstvo kongresa. Skupne mašne molitve je izgovarjal pred mikrofonom kapelnik Gašparič ter so jih ponavljale za glasovi iz zvočnika ljudske množice. Skupna pesem in molitev sta posebno povzdignili mogočno slovesnost.

Po evangeliju je nagovoril lav. vladika množice izpred oltarja tako, da je čul s pomočjo zvočnika njegov nagovor vsak udeleženec.

Škofove besede bodo ostale v trajnem spominu vsem, ki so jih slišali. (Objavimo jih v prihodnji številki, op. ur.)

Procesija, posvetitev Lavantincev in na Slomšekovem grobu.

Po sv. maši se je razvila na povelja iz zvočnikov slovesna procesija. Prvo skupino so tvorili kolesarji (okrog 250), za njimi godba »Danice«, potem šestero skupin v vrstnem redu po posameznih dekanijah, godba in dolga skupina vernikov iz Slovenske Krajine, belooblečena dekleta, mogočna četa fantov KA (okrog 1000), vojaška godba, pevci, vrsta ministrantov v oblačilih in z zvončki v rokah, duhovščina, baldahin s prevzvišenim, ki je nosil Najsvetejše, za nebom predstavniki oblastev, nato pa domače mariborske župnije in preostale skupine vernikov. Procesija je bila dolga 3 km in so prihajali prvi na Stolni trg, ko so zapuščali zadnji Glavni trg. Procesije se je udeležilo v sprevodu in kot gledalci 30.000 ljudi.

Na Slomšekovem trgu se je izvršila pred pripravljenim oltarjem posvetitev Lavantinske škofije presv. Srcu Jezusovemu. Posvetilno molitev je molil g. škof dr. Iv. Tomažič, za njim jo je ponavljalo verno ljudstvo. Po posvetitvi je bil blagoslov z Najsvetejšim in so pevci zapeli »Povsod Boga«.

Po slovesnostih pri stolni cerkvi je krenil sprevod na staro pokopališče na grob škofa svetnika A. M. Slomšeka.

Pred kapelico, v kateri je grob, so se zbrale vse številne zastave in tisoči vernikov. Zbrane je nagovoril prevzvišeni g. škof. Po govoru je odmolil litanije presv. Srca Jezusovega, zastave so se sklonile nad grob nezabnega Slomšeka, množice so se pričele razhajati in odhajajočim je podelil vladika nadpastirski blagoslov in se je prisrčno zahvalil vsem, ki so pripomogli k doslej v naši škofiji največji, najlepši in najmogočnejši manifestaciji za Kristusa Kralja.

— —

Mariborski evharistični kongres bo ostal vsem udeležencem v najlepšem ter trajnem spominu. — Mariborčani in tujci, ki so gledali ganljivo slovesnost, se bodo dolgo divili in občudovali vzoren red in vzgledno mirno obnašanje vernega slovenskega ljudstva. Za deset- in desettisoče ni bil potreben nobeden stražnik, ker se je vsak udeleženec zavedal, da morata vladati pri manifestaciji za nebeškega Kralja red in mir! Pohvala in čast našim Lavantincem, ki so tokrat dokazali, da so res katoliški kristjani in da so prišli se poklonit evharističnemu Kralju miru in bratske ljubezni!

Resolucije evharističnega kongresa v Mariboru

1. Žarišče prave verske obnove je sv. Evharistija, mana, ki jo je pripravil dušam Zveličar Jezus Kristus in tolažba v življenju in smrti. Zato kongres vsem priporoča pogosto prejemanje sv. obhajila. Evharistični blagoslov naj se razliva v srca mož in žena, fantov in deklet ter izobražencev.

2. Glavni celici, v katerih naj klije verska obnova, sta župnija in družina. V bratski slogi naj delata za obnovo duš. Družina jih po božji volji vzgaja in vodi, župnija pa preraja v otroke božje. Vsaka izmed njih naj izrabi nadnaravna in naravna sredstva za dušni blagor ljudi.

Družina.

3. V družini naj se obnovi in poglobi spoštovanje do oblasti očeta in matere, pokorščina otrok ter zvestoba družinskih poslov.

4. Vir verske obnove in notranje družinske sloge naj bode ozko sodelovanje družin z župnijskim občestvom. Starši morajo navaditi družino, da jim bo župnijska cerkev drugi dom. Zato naj vsi

družinski člani (starši, otroci in posli) redno zahajajo k službi božji in prejemajo sv. zakramente. Posebno važno je, da družine živijo in čuvstvujejo s cerkvenim letom, ki nam na tej zemlji prikazuje Kristusa in Kristusove nauke. Krona in višek družinske zveze z župnijskim občestvom pa naj bodo skupni družinski pristopi k sv. obhajilu (Evharistiji), ki je božji zaklad župnijskih cerkva.

5. Važno sredstvo družinske verske obnove so tudi družinski prazniki (družinske obletnice) in godovi.

Župnija.

6. Nadnaravni vzgoji namenjena edinica je župnija. Župnija vodi svoje župljane k Bogu in župnijska cerkev kot bivališče Evharistije druži stare in mlade ter različne stanove v eno božjo družino. Posebno sredstvo župnijske združitve je evharistična daritev. Te naj se udeležujejo, če le mogoče, verniki z zborno molitvijo in ljudsko-versko pesmijo.

7. Ker je župnija najvažnejša vzgojiteljica v verskem oziru, naj ji nihče ne krati svojstvenih pravic. Župnik je zakoniti voditelj vsega versko-nravnega življenja v župniji. Predvsem vodi Katoliško akcijo in vsa cerkvena društva. Najbolj se izraža pravi duh katoliških društev v tem, kako cenijo poklicano župnijsko oblast.

8. Z vsemi dobrimi sredstvi naj se pospešuje župnijsko skupnost. Razen redne službe božje naj se primerno slovesno obhajajo vsi prazniki cerkvenega leta, posebno prvi petki in prve nedelje v mesecu ter cerkveni patrociniji (takozvane »lepe nedelje«). Tudi z vnanjimi slovesnostmi (krasitev, godba) ter duhovnimi prireditvami (duhovne igre) se naj povečuje sijaj cerkvenih praznikov in božja čast.

9. Vidni izraz notranjega duhovnega življenja v župniji naj bo živahna župnijska dobrodelnost. V današnjih časih bede in brezposelnosti naj se še posebno udejstvujejo dobrodelne župnijske akcije (na primer v Vincencijevih konferencah).

Stanovi.

10. Sad evharistične obnove po družinah in župnijskih občestvih naj bodo versko obnovljeni stanovi, posebno kmečki, obrtniški in delavski stan.

11. Verska obnova mora prešinjati celotno stanovsko življenje in se še prav posebno razodevati v vestnem izpolnjevanju poklicnih dolžnosti.

12. Razven splošno-obnovitvenih verskih sredstev so v vsakem stanu posebno važni stanovsko-verski običaji. Ti stanovski verski običaji so združeni s celotnim poklicnim udjestvovanjem (stanovskim poklicnim delom, stanovskim občevanjem, s sosečino, s stanovskim patronom itd.). Važno sredstvo so duhovne vaje.

Dušni pastir naj te stanovske običaje čisti in plemeniti ter kot dobre vzgojne pomočnike podpira.

Izobraženci.

13. Cvet ljudstva je versko obnovljeno izobraženstvo. Zato naj evharistična obnova prerodi tudi izobražence, predvsem dijaštvo.

14. Duhovno obnovljeno izobraženstvo naj sadove duha posreduje tudi ljudstvu. V Katoliški akciji naj se udejstvujejo posebno laiki pod okriljem cerkvene oblasti.

15. Katoliški izobraženci naj se zanimajo za vsa aktualna vprašanja katoliške prosvete in socialne obnove v smislu papeževih okrožnic.

16. Nasproti poganskemu nacionalizmu, ki obožuje narod kot najvišjo vrednoto, hočemo v pravem krščanskem duhu poudarjati narodnost, kakor jo je učil Slomšek. Svoj narod in državo hočemo ljubiti in za nju delati, druge narode pa spoštovati.

*

Brzojavi.

S kongresa so bili poslani sledeči brzojavi:

Njegovi Svetosti papežu Piju XI.

Vatikansko mesto

Po evharističnih tridnevnicah, prirejenih po vsej škofiji, se je danes zbralo nad 30.000 vernih Lavantincev v škofij-

skem mestu Maribor, ki pred najsvetejšo Hostijo Vaši Svetosti prosijo od Boga vse nebeške in zemeljske blagodare in se ponižno priporočajo za apostolski blagoslov.

Ivan Jožef, škof.

— —

Njegov. Veličanstvu kralju Aleksandru, Beograd.

Nad 30.000 zvesto Vam udanih vernikov Lavantinske škofije, zbranih na evharističnem kongresu, moli pred Najsvetejšim za blagor države in Vašega Veličanstva.

Dr. Ivan Tomažič, škof.

— —

Apostolskemu nunciju Pellegrinettiju, Beograd.

Na evharističnem kongresu molimo sv. Cerkvi vdani Lavantinci za Vašo Prevzvišenost.

Škof Tomažič.

Iz življenja za življenje

USMILJENOST V BESEDI IN V DEJANJU.

Žena nekega kovača je že nad en teden ležala v bolniški postelji. Stregla ji je hčerka, ki je obiskovala 4. razred osnovne šole. Bila je zelo skrbna in ljubezniva strežnica.

Po prihodu iz šole je deklica najprej popravila posteljo in je dala materi zdravila. Potem je po materinih navodilih skuhala zelo skromno kosilo.

Nekega dne je Anica žalostna prišla iz šole. Stregla je sicer ravno tako, kot druge dni, a v njenih očeh je mati zasledila solze. Vprašala jo je, kaj jo teži. Po daljšem obotavljanju je deklica povedala, da je bila v šoli iz verouka vprašana, a ni znala nič.

Popoldne je prišel na obisk g. katehet. Anica je obledela, ker je mislila, da je prišel radi njene nesreče v šoli. A duhovnik ni spregovoril o tem niti besedice. Z ma-

Stanislav Kociper:

Moč nedolžne molitve.

Konec.

Martin je v nevedni divjosti hitel z gorečo plamenico podžigati tu in podžigati tam, kakor so pač delali njegovi brezverski tovariši. Toda molitev nedolžnega otroka k ljubi Materi božji ni bila zastonj. Martin je ves besneč pridrvel do krasno okrašenega oltarja Preblažene, in že je hotel pomoleti k suhemu lesu gorečo plamenico, ko ga neka silna, nevidna moč zadrži na mestu in ga presune skozi burno udarjajoče srce. V hipu se je ustavil in se nepremično, s široko odprtimi očmi in usti zazrl v neskončno lep obraz Deve. Zašumelo mu je v glavi, kakor bi se sto viharjev pripodilo z gora in še le tedaj je spoznal svojo zablodo. Grenke solze globokega kesanja so mu zdrčale po razoranem licu in vrgel je plamenico daleč vstran od sebe v mogočen vrvež, da so se prestrašeni razleteli ter se zmuznil kakor kača in hitel kakor nekoč Iškarjot . . .

Takrat je ves tolažbe poln zapuščal Jurček oltar Kraljice majniške in hitel domov na pašo.

Martin pa je begal kot izvržek iz človeštva po ozkih Kazanjskih ulicah in iskal rešitve. Pograbil je svoj prihranjen denar in izginil . . .

Kakor oblak po vsemirju ga je gnalo nekaj proč — proč od tega pogubnega brezna življenja. Sedel je na vlak in oddrdral . . .

— —

Bilo je na vsezgodaj, krasnega majniškega jutra. Iz potokov in iz mlak se je dvigala siva megla in

terjo se je razgovarjal in je od nje zvedel, kako skrbno streže Anica. Katehet je bil tega vesel. Pri odhodu je rekel deklici:

— Anica, v šoli sem te vprašal, kaj je usmiljenost. Nisi znala odgovoriti. Sedaj vidim, da to, česar nisi mogla z besedami izraziti, tako lepo dejansko vršiš. To je več vredno, kakor znanje.

— —

PREJ NEVEDNI KO NEVERNI!

V vlaku sta si sedela nasproti duhovnik in nadut gospod. Možakar se je hotel pobahati. Obrnil se je k duhovniku in je začel besedičiti:

— Prečastiti, jaz sem prosvitlen, neveren, diplomatski človek. Ne verujem ne v Boga, ne v hudiča, ne v nebesa, ne v pekel.

Duhovnik se je nasmehnil in je mirno vprašal:

— Gospod, ali ste se kdaj pečali z nauki katoliške vere?

— Ne! — je odkimal diplomat. — Nikdar nisem imel v rokah knjige verske vsebine.

— Ste čitali vsaj novi zakon sv. pisma?

— Ne!

— Potem ste vi bolj prej neveden ko neveren. Neverni Voltaire je prečital vsaj sveto pismo in je nato izjavil, da bivanja Boga ter pekla ne more tajiti. Vsak človek je po naravi veren. Mnogi se v obupu ali iz nekega strahu izjavljajo za neverne, resnično nevernih pa je prav malo. Naši »neverniki« so prej nevedni ko neverni . . .

Naduti potnik je utihnil. Duhovnikove besede so ga v živo zadele.

— —

NAPISI NA POGANSKIH RIMSKIH GROBOVIH.

V pouk nekaj značilnih starih rimskih poganskih napisov na grobovih:

»Četudi me pokriva težka marmornata plošča, je moje srce lahko, ker se nisem nikdar pregrešil zoper bližnjega imetje in čast. Izpolnil sem vse domovinske dolžnosti. Tožiti me nikdar niso mogli. Živi tudi ti tako družini in domo-

---

biserna rosa je pokrivala hrib in dol. Ptički so se budili v zelenih mejah in od vseh strani so se zgrinjali pobožni Marijini častilci k šmarnicam.

Po beli vaški cesti je stopal navkreber opotekajoč se in s trudnimi koraki mož in vzdihoval. Ljudje, ki so ga dohitevali, ga niso poznali. Otroci so ga ponižno pozdravljali, toda čuden mož ni nič odzdravljal. Niti ogledal se ni, ampak je nemo in obupno zrl pred sebe.

Prišel je na hribček in zagledal pred seboj v dolinici krasno, belo vasico. Kako je možu zadrhtelo srce od radosti! Kako je zaplala v njegovi duši do tedaj nepoznana sladkost! Kakor raj se je zdela možu krasna vasica. Kakor dragocen, srebrni pas se je vil v dolini ob vijugasti cesti potoček in se sukal med pisanimi travniki. In hišice! Zdele so se mu, kakor bi bile vse iz dijamanta in med njimi se je belila krasna, majhna cerkvica. V zlatih oknih so se poigravali zgodnji žarki majniškega solnca in kakor zlati prameni so se razlivali solnčni žarki čez rdeče vaške strehe . . .

In tedaj! . . . Oh, kakor bi zapeli nedolžni angelci svojo nebeško himno, je pritrepetal iz dolinice nežen glas zvončka. Moža je presunilo kakor meč skozi pokrnelo srce in zgrudil se je ter jokal, kakor jočejo otroci ob odprtem grobu — matere . . .

Počasi se je dvignil, kakor bi bila zvaljena nanj cela ogromna gora, in se, dasi se je čutil silno utrujenega, naglo zagnal po cesti v dolino.

Ustavil se je pred lično hišico, najlepšo v vasi . . . Počasi, kakor v ječo je stopal mož notri . . .

vini in boš tudi ti srečen.« (Fraskati, senatorski grob).

»Revež sem bil v časnih stvareh, a bogat v dobrodušnosti. Sovraštva nisem imel nikdar z nikomer, ker sem se vedno ravnal po načelu: pametni vedno popusti.« (Grob osvobojenega sužnja.)

»Nezmernost v jedi in pijači mi je izkopala grob!« (Grob visokega državnega uradnika v Ostiji.)

»Čisto sem živela, čuvala sem hišo, pletla in šivala. Mož in otroci so bili moje edino veselje.« (Grob matrone v Rimu.)

— —

O z n a n i l a

MARIBOR:

Stolna župnija.

O z n a n i l o:

V nedeljo dne 16. septembra se začno zopet redne službe božje za šolsko mladino in sicer je ob 8. uri ista za realno gimnazijo, ob ¾ na 9. uro pa za mešč. in osnovne šole stolne župnije.

V nedeljo popoldne se vrši od 16. do 17. ure mesečna skupna molitvena ura pred izpostavljenim Najsvetejšim, ob 17. uri je evharistična pridiga in nato litanije s sv. blagoslovom. Pred sv. blagoslovom je darovanje za Družbo vednega češčenja.

Deški Marijin vrtec ima v soboto dne 15. septembra ob 16. uri popoldne svoj prvi letošnji nauk, v nedeljo pa med sv. mašo ob ½8. uri skupno sv. obhajilo.

V nedeljo ob pol 16. uri mesečni nauk za stolno dekliško Marijino družbo, zjutraj ob petih skupno sv. obhajilo.

L j u d s k o g i b a n j e:

Krščenih je bilo zadnji teden 16 novorojencev in sicer: Franc Pajnik, Marija Blažič, Frančišek Nabergoj, Boris Šegula, Boris Žižek, Štefan Kramberger, Venčeslav Lavrenčič, Ivan Fašnik, Srečko Savec, Jozefa Jager, Branka Gradišnik, Ermelinda Sulzer, Slavko Foreher, Stanislav Breg, Mirko Ritonja, Marija Medved.

Kmalu nato je bilo slišati skozi odprta vrata veselo pozdravljanje, jok in vzdihe.

Martin se je vrnil . . . Kakor ves iz sebe je začel Jurček poljubljati dragega očeta in takoj sta skupno pohitela h Kraljici majniški, da se zahvalita za milostno rešitev.

— —

Pri Martinovih je postalo zopet vse v redu. Župan je izročil gospodarstvo Martinu in se odselil nazaj domov. Jurček je postal silno razigran in vesel, toda pobožen je ostal in ni pozabil zahvale Materi božji — pribežališču grešnikov . . .

*

Baragov dan v Ameriki.

V nedeljo dne 5. avgusta t. l. se je vršil v Lemontu v Združenih državah Severne Amerike običajni letni ljudski shod, takozvani Baragov dan, na prijaznem griču pri Mariji Pomagaj. Vreme v jutru je kazalo na dež. Tudi je ponoči vse naokrog več in manj padal dež in tudi vremenoslovci so objavili napoved dežja. Padlo je pa le dopoldne nekaj kapljic in nato je bil ves dan lep.

Slavnost Baragovega dneva se je začela malo pred 10. uro dopoldne, po rednem času, s procesijo od samostanske cerkvice Marije Pomagaj na grič k Lurški groti. Najprvo je šlo ljudstvo, nato pevci, za njimi ministranti in za temi duhovščina v ornatih. Dospevši do lurške grote, se je pričela slovesna služba božja, katero je daroval predsednik Baragove zveze, preč. g. John Plevnik iz Jolieta, ob asistenci Fr. Pija OFM, kot dijakona. in Fr. Francisa OFM kot subdijakona. Slavnostno pridigo v slovenskem jeziku je imel preč. g. p. Od. Hajn-

Poročila ta se: Bruno Ditz, davčni ur. v Gostivarju, in Darinka Plesničar, zas. ur., Ob jarku 6. Bilo srečno!

Umrla je: Klinger Gertruda, hčerka železničarja, Koroška cesta 50, stara poldrugo leto. Naj počiva v miru!

— —

Frančiškanska župnija.

Oznanilo:

Marijina družba za matere prisostvuje ob 6 sv. maši z blagoslovom in prejme skupno sv. obhajilo v dosego popolnega odpustka za sv. Ime Marijino. Po večernicah nauk v kapeli sv. Frančiška.

Ljudsko gibanje:

Novokrščenca: Fras Leopold in Klemenčič Gabriela.

Poroke: Pirc Vasja, šahovski mojster, in Juvanec Josipina, suplentka, Ciril-Metodova 24. — Škrabl Alojzij, učitelj, Črensovci, in Petrun Terezija, urad., Krempljeva 8. — Schönwetter Henrik, mestni uslužbenec, in Sorko Jožefa, sob., Meljska 47. — Graschitsch Matija, poštni kondukter, in Vuga Zofija, šivilja, Razlagova ulica 21. — Bilo srečno!

Pogrebi: Pastirk Ivan, čevljar-delovod., 28 let, Cvetlična 27. — Drozg Marija, žena delavca, Vinarji 14. — N. p. v m.!

— —

Magdalenska župnija.

Oznanilo:

V soboto ob treh popoldne spoved Marijinega vrtca, v nedeljo ob sedmih sv. obhajilo.

Ljudsko gibanje:

Krsti: Jakob Turk, Maksimilijan Tominc, Nada Jureš, Rajmund Škrinjar, Edvard Gornik, Volentin Smode in Marija Polše.

Poroke: Kovše Franc, lesni trgovec v Rušah, in Orož Kristina, pos. v Rušah. — Modec Alojz, strojnik- Ljubljana, in Marušič Natalija, hči miz. mojstra, Jadranska 21. — Hren Jožef, tkalski mojster, Pobrežje, in Kukec Alojzija, prod. — Springer Jožef, tkalski pom., Pobrežje, in Gruber Kristina, špularica. — Sluga Štefan, zidar, Pobrežje, in Medik Antonija, tovarniška delavka. — Bilo srečno!

Umrli: Prah Jožef, sin pos. — Kermavc Terezija, zas. — Freitag Franc, mizar.

— —

šek OFM, tajnik Baragove zveze iz Johnstowna. Pridigar je v jedrnatih besedah slikal vzorno svetniško življenje velikega slovenskega misijonarja, pokojnega škofa Barage. Namen tega izrednega svetniškega življenja je bil povzdigovanje slave božje, za katero je naš svetnik Baraga živel, delal in tudi umrl. Po slovenski pridigi je bila angleška pridiga, ki jo je imel č. g. J. M. Hiti, finančni tajnik Baragove zveze iz Jolieta. Tudi ta je v angleškem jeziku slikal svetniško življenje škofa Barage. Oba govornika, tako slovenski kakor angleški, sta povdarjala potrebo molitve, da Bog čimpreje s čudeži potrdi svetništvo našega svetnika Barage. Molimo, priporočujmo se Baragi in molitev, ki prodira oblake, bo nam edina sprosila svetnika pri Bogu, sta povdarjala oba gospoda govornika. Pri sveti maši je krasno popevalo cerkveno pevsko društvo »Adrija« od sv. Štefana iz Čikage.

Po sveti maši so se rojaki razšli po griču obedovat in po obedu so si hladili žejo z dobrim pivom, ki so ga prodajali na drugem griču, ki je določen za zabave.

Ob 3. uri popoldne pa se je začel popoldanski program, katerega je otvoril preč. g. John Plevnik, predsednik Baragove zveze, z lepim nagovorom. Kakor sta že dopoldne oba pridigarja povdarjala potrebo molitve za našega svetnika, tako je tudi predsednik Baragove zveze povdarjal, da edino molitev je zdaj edino sredstvo, ki ima prinesti svoj učinek v tem oziru. Lepo bi bilo, da bi zlasti povsod, kjer so slovenske šole, čč. sestre navajale k molitvi naše nedolžne otroke, katerih molitev je gotovo najbolj dopadljiva Bogu.

CELJE:

Mestna župnija sv. Danijela.

Ljudsko gibanje:

Krščeni so bili: Govek Jozefa, Cigelšek Konrad, Žerdoner Ivana, Završnik Karol, Pirc Josip, Krempuš Milena, Anzel Dragotin in Weiss Alojzij.

Poročeni: Zajc Ivan, art. narednik v Beogradu, in Turnšek Marija, zasebnica. — Kumberger Ferdinand, krojač v Laškem, in Pilih Marija, pos. hči v Liscah. — Novak Ivan, hlapec, in Serdoner Marija, kuharica, Ložnica. — Bilo srečno!

Umrli so: Povše Marija, pos. hči iz Št. Janža pri Velenju, 14 let. — Pikl Anton, pos. iz Petrovč, 84 let. — Praprotnik Neža, prevžitkarica iz Jazbin, 40 let. — Korošec Franc, sin delavca iz Bezovice, 21 let. — Oštir Jozefa pos. v Zavodni, 65 l.

— —

TRBOVLJE:

Oznanilo:

V nedeljo 16. sept. med prvo sv. mašo skupno sv. obhajilo žen Marijine družbe, popoldan nauk zanje. Ob desetih pozno sv. opravilo tudi pri podružnici sv. Križa v Retju.

Ljudsko gibanje:

Rojenih 10 zakonskih otrok.

Poročeni: Hočevar Ivan, rudar, in Zelič Hilda, zas. — Knez Mirko, rudar, in Horvat Neža, kuharica. — Bilo srečno!

Umrl ni nikdo.

— —

Kronika naših župnij

Sv. Marija v Puščavi. Župnik Nadrah Ignacij. Število duš 1380. — Cerkev je bila zidana leta 1628. Spada med znane slovenske romarske cerkve. Glavno romanje je vsako leto v nedeljo po Velikem Šmarnu. — KA še ni organizirana.

Ruše. Župnik Pšunder Ferdo, duhovni svetnik. Število duš 3250. Župnija je imela prej štiri občine: Ruše, Bistrica pri Rušah, Lobnica in Smolnik; zdaj so vse združene v eno občino Ruše. Šola ima 6 razredov s 4 sporednicami, torej skupaj 10 razredov. Rojenih je bilo leta 1933 55 (pred 10 leti 112), poročenih 13

Pred otvoritvijo govorniškega programa, kakor tudi med govori je svirala lepe godbene komade slovenska šolska godba od Sv. Štefana v Čikagi, kateri so navzoči ob vsakem komadu navdušeno ploskali.

Drugi govornik je bil preč. g. p. Odilo Hajnšek, tajnik Baragove zveze, kateri je omenil, da za Barago se ne zanimamo samo mi Slovenci. Čehi so izdali posebno knjigo o Baragi, o katerem najlepše pišejo o njegovem delovanju kot misijonarju, civilizatorju in učitelju. Tudi katoliški Amerikanci sami pripravljajo izdajo posebne večje knjige o škofu Baragi. Torej akcija za Barago ni samo med nami, marveč se zanimajo za njo že tudi ostali Slovani in celo Amerikanci.

Nato je nastopil blagajnik Baragove zveze, g. G. Stonich iz Jolieta, ki je tudi v lepih besedah slikal delovanje Baragove zveze za ta lepi in plemeniti namen.

V angleščini je nato obrazložil mladini delovanje Baragove zveze in pomen te akcije preč. g. profesor Venceslav Šolar iz Peru, Illinois.

Lep nagovor je imel tudi g. Ludvik Košnik, vnet in navdušen katoliški lajik iz Čikage, kateri je z jedrnatimi besedami pozival vse navzoče na čim intenzivnejše delovanje za lepe namene Baragove zveze.

Nato je predsednik Baragove zveze popoldanski program zaključil z molitvijo in udeleženci so se zopet razšli po hribu. Znanci so se srečavali z znanci in se pogovorili marsikaj v prijateljski družbi na lepem in idiličnem griču v Lemontu.

parov (23), umrlo jih 38 (42). Svetih obhajil je bilo 7400. Prva nedelja v mesecu je moška in fantovska, druga dekliška, tretja žen in mater, četrta otroška. Za versko življenje skrbijo: dekliška Marijina družba 35 članic, III. red 45, živi rožni venec 12 rož, Bratovščina Srca Jezusovega in Marijinega, Družba za širjenje vere, Dejanje sv. Detinstva in Bratovščina sv. Cirila in Metoda, za izobrazbo pa skrbi Prosvetno društvo s svojo lepo knjižnico. Otroci so letos poromali na Slomšekov grob in se udeležili proslave sv. Don Bosca v Mariboru, izleteli pa so k Sv. Arehu na Pohorju in tam imeli cerkveno pobožnost. — Zgodovino ruške cerkve je lepo opisal župnik in duhovni svetnik Josip Lavtižar v svojih letošnjih šmarnicah »Marijina božja pota v Evropi, 2. knjiga«. Razločevati pa moramo med prvotno in sedanjo cerkvijo. O prvotni cerkvi pripoveduje kronika: Plem. Edmund in Irmengarda Weissegg sta bila brez potomcev. Brat Ivan Caharija Weissegg, ki je bil duhovnik, jima je svetoval, da se naj zaobljubita Mariji, da bota njej v čast postavila mesto napol podrte kapele v Rušah veličastno cerkev, ako jima Bog da potomcev. Njuna želja se je izpolnila, Bog jima je dal pet otrok. Zvesta svoji zaobljubi stą začela dne 1. junija 900 zidati Marijino cerkev. Dne 8. septembra 1905 so prenesli slovesno kip ruške Matere božje v novo cerkev in ga postavili na altar. Ruška božja pot je vedno bolj zaslovela. Prvotna cerkev je postala tekom let premajhna, toliko častilcev in romarjev je prihajalo semkaj. Leta 1387 so pozidali novo- večjo cerkev v gotskem slogu. Ta je sedanja ruška Marijina cerkev. Seveda so jo tekom časa prezidavali, zazidali lepa gotska okna, prizidali štiri stranske kapele in prenavljali njeno notranjščino. Mogočni stolp je postavil leta 1519 župnik Janez plem. Lichtenheim, ki so ga Turki leta 1532 vjeli, zvezanega odpeljali in razsekali v kosce. Največji dobrotnik ruške cerkve je ruški rojak in župnik dr. bogoslovja Štefan Jamnik. On je oskrbel leta 1710 nov obok v prezbiteriju, leta 1721 pa v ladji, in je dal ves obok okrasiti z nežnimi štukaturami in prelepimi slikami na presno (fresco). Okoli glavnih slik je 35 manjših simboličnih slik, ki predstavljajo razne Marijine čednosti in prednosti. Nekaj posebnega je veliki križ v križevi kapeli.

Vsem udeležencem bo tudi letošnji Baragov dan gotovo ostal v lepem spominu . . .

*

Ameriški katoličani proti nemoralnemu filmu.

V Zed. državah Severne Amerike se je že pred leti začela odločna akcija zoper nemoralen film. Ta akcija zaznamuje sedaj velik uspeh. Ustanovila se je Liga za dostojnost, ki ima svoje podružnice v vseh večjih mestih Združenih držav Severne Amerike in ki se razširja po vsem teritoriju zveznih držav. Ligo vodijo katoliški škofje Amerike, pristopajo ji pa v največjem številu tudi nekatoličani. Zdaj je dobila liga mogočno oporo v ženi prezidenta, gospe Roosevelt, ki je odobrila to akcijo po radio-govoru, ki je v vsej Ameriki vzbudil veliko pozornost in soglasno odobravanje. Člani lige oznanjajo in izvajajo bojkot proti vsem kinematografskim družbam in lokalom, ki med drugimi filmi vprizarjajo tudi nemoralne filme, tako da bojkot zadeva tudi nedolžne predstave. Ker je liga organizirana z amerikansko spretnostjo v najboljšem pomenu besede, imajo kinematografske družbe, ki so povečini itak v hudi gospodarski krizi, že danes velike izgube. Zato je umevno, da so filmska podjetja bila primorana stopiti v stik z Ligo za dostojnost, to je v prvi vrsti s katoliškimi škofi, ki so se bili zbrali te dni v Cincinatiju. Na tej konferenci je škof Los Angelesa monsignor Gantwell podal obsežen in zanimiv referat o sedanji

filmski produkciji.

Kronika pravi, da je ta križ prinesla ob veliki povodnji Drava v Ruše leta 1522; župnik plem. Lichtenheim ga je prenesel v slovesni procesiji v cerkev in ga izpostavil v javno češčenje. Na altarju Žalostne Matere božje je steklena rakev z iz voska vlito podobo in ostanki sv. Janeza Nepomučana; sv. ostanke sta prinesla leta 1736 dva usmiljena brata v Ruše. Veliki altar je dal postaviti leta 1728 za svojo zlato mašo na svoje stroške prej omenjeni dr. Štefan Jamnik, takrat nadžupnik vuzeniški in namestnik arhidijakona, apostolski protonotar in vitez sv. stolice. Lepo pravi v napisu vrh altarja: Pia Virgo Deifera, suscipe hoc opus a servo tuo Steph. Jamnig. Dne 19. dec. 1779 je nastal med zornicami na podstrešju ogenj, ki se je nagloma razširil na vso okolico. Pogorela je cerkev z zvonikom vred, zvonovi so se raztopili vsled velike vročine in so padli na tla, pogorelo je župnišče in še 12 hiš. Sreča je bila, da je bil obok dovolj močen; in tako je ostala notranjščina cerkve nepoškodovana, samo nekaj razpok na svodu priča še zdaj o grozni nesreči. Cerkev ima zdaj 7 altarjev, osmi, ki je stal sredi cerkve, je bil že v 18. stoletju odstranjen. Kako so slovele Marijine Ruše, kažejo očitno številke: Na »Ruško nedeljo« leta 1711 je bilo tu 38 sv. maš, obhajanih je bilo leta 1726 — 42.510, leta 1751 — 40.147. Od leta 1645 do leta 1761 je bila v Rušah akademija ali gimnazija, ki jo je ustanovil ruški rojak in župnik Jurij Kozina. Iz te šole je sv. Cerkev dobila več odličnih dostojanstvenikov, med njimi 2 kardinala, 2 nadškofa, 6 škofov, 18 opatov in 25 proštov, država pa veliko zvestih služabnikov in slovečih znanstvenikov, umetnikov, glasbenikov in pesnikov. Akademijo so obiskali sinovi domačih in tujih rodbin, med temi sinovi odličnih plemenitašev, rodbin Andlau, Apfalterer, Barbo, Ditrichstein, Draskovich, Frangipani, Glaispach, Hardegg, Herberstein, Kellersberg, Moscon, Wurmbrand itd. Da bi le bili vredni tako slavnih prednikov!

Podpirajte Katoliško akcijo!

Iz tega referata posnemamo, da je znašal pred gospodarsko depresijo inkaso ameriških kinematografov nad 100 milijonov dolarjev vsak teden. Kljub gospodarski stiski, 9 milijonov brezposelnih in — gladu, ki razsaja med nižjimi sloji USA — tako pravi škofovsko poročilo — poseča kinematografe tedensko okoli 70 milijonov oseb. Ameriška produkcija filmov znaša nad 84% vse svetovne produkcije. 90% vseh v Ameriki produciranih filmov izhaja od osem družb, katerih produkcija je koncentrirana v Hollywoodu. To so: Metro Goldwyn Mayer Corporation, Fox Film Corporation, Paramount, R. K. O. Pictures, Inc. Warner Bross, Universal Pictures Corporation, Col. Pictures Corporation in United Artists Studio Corporation, v kateri so združeni manjši producenti, kakor n. pr.: Douglas Fairbanks Corporation, Mary Pickford Corporation, Charles Chaplin Corporation in drugi. Vse ameriške filmske tovarne pa so organizirane v »Hays Assotiation«, kateri predseduje bivši minister Hayes. Vsako leto producirajo ta podjetja 480 zvočnih filmov, od katerih se 96% izdeluje v Hollywoodu. Za to produkcijo se izda letno 100 milijonov dolarjev. Drugih 100 milijonov dolarjev gre za reklamo in še 100 milijonov dolarjev stane prodaja in razdelitev po teatrih. Danes ima USA 16.000 kinematografov, kjer se proizvajajo zvočni ali sinkronistični filmi. Od teh 16.000 gledališč je sedaj 3000 zaprtih zaradi industrijske depresije. Brezzvočnih filmov sploh ni več.

Konec sledi.

Vsaka krščanska hiša naj naroči »Nedeljo«.

Za našo deco

Žrtev za žrtev.

Ob cesti je sedel 13leten deček. Eno nogo je imel ovito v cunje in je bolestno ječal.

Mimo je prišel misijonar in je vprašal fantka:

—Kaj pa ti je? Kam si namenjen?

— K sveti maši grem — je odvrnil fantek. — Dva dni sem že na potu, a ne morem hoditi hitro, ker me je v noge pičila kača.

Misijonar je pogledal nogo. Začudil se je.

— Zakaj pa si šel s tako bolno nogo od doma?

— O oče — je vzkliknil mali z navdušenjem — kako ne! Ali sv. maša, ki je najsvetejša žrtev, ni vredna, da tudi jaz nekaj žrtvujem zanjo?

— —

Teta pripoveduje . . .

— Kaj pa je spet? — je vprašala teta malo Micíko. — Zakaj jokaš? Ker ti je Franček odgriznil košček maslenega kruha? Oh, le tiho bodi! Hodi sem! Pripovedovala ti bom o Abu ben Adhemu. Kaj ne, da še nisi slišala o tem stricu? No dobro! Poslušaj!

Adhem je bil zelo bogat človek. Imel je dosti velblodov, konj, hiš, denarja, dragocenosti. Bil je tako bogat, da niti sam ni vedel preceniti svojega bogastva.

Z bogastvom je Adhem podpiral reveže. Če je prišel k njemu kak berač, ga je posadil za mizo in mu je lepo postregel. Nato mu je še dal denar.

Nekoč je Adhema vzbudila ponoči močna luč iz spanja. Mož je odprl oči in je zagledal pri mizi angela, ki je v debelo knjigo s srebrnim peresom nekaj zapisoval.

— Kaj pišeš? — je vprašal Adhem začudeno.

— Zapisujem imena tistih, ki Boga ljubijo.

— Ali si tudi moje zapisal?

— Ne! — je kratko odvrnil božji angel.

Adhem je postal žalosten.

Angel je obrnil par listov in je k sebi poklical Adhema.

— Poglej sem!

Adhem je pogledal v knjigo in je tam zagledal svoje ime v prvi vrsti.

— Kdo so ti? — je vprašal.

— Tisti, ki jih Bog ljubi, ker oni ljubijo svoje soljudi . . .

To je povest o Adhemu. Glej, tudi ti ne smeš biti jezna na Frančeka, ker ti je pojedel košček kruha, če hočeš, da bo angel tudi tvoje ime zapisal med tiste, ki jih Bog ljubi.

Katoliški pojavi

Pravoslavni v Siriji se vračajo v katoliško Cerkev. Pred nekaj časa je umrl v Damasku pravoslavni patriarh Gregorij Haddad. Verniki so izbrali dva patriarha kot naslednika pokojnemu in s tem je nastal razkol v sirski cerkvi. Ta razkol je na mnoge slabo vplival, pa so se začeli zanimati za katol. Cerkev, v kateri do takega nereda ne more priti, radi vzorne discipline, ki vlada v njej, in je tako do danes od njih prestopilo že 600. Pokret za spreobrnitev se vedno bolj širi in se je v Damasku osnoval posebni odbor pod zaščito sirske zveze sv. Ivana Damaščana, ki si je vzel za nalogo, da pomaga po svoji moči novim spreobrnjencem in podpre potrebne katoliške občine.

50letni jubilej Katoliškega tiskovnega društva. To leto je slavilo angleško Katoliško tiskovno dru-

štvo (Catholic Truth Society) 50-letni jubilej svojega obstanka. V začetku svojega delovanja je razpolagala ta organizacija samo z 12 funti imetka, vendar se je pod vodstvom Jamesa Brittena in pod posebno zaščito kardinala Maninga in Vaughana močno razvila. Njena glavna naloga je izdajanje in širjenje dobrih katoliških knjig po nizki ceni in je do sedaj izdala obsežno liturgijsko, apologetsko, filozofsko, socijalno, zgodovinsko in cerkveno-glasbeno literaturo. Število njihovih izdanj je letos že prekoračilo 2 milijona izvodov.

Katoliki za zakonske mere proti javni nemorali. Holandska nadškofijska komisija za mladino je imenovala v svrho proučevanja tega vprašanja odbor, ki je nedavno temu prinesel poročilo o merah, ki bi jih mogla prevzeti država za zaščito morale mladine. Tu se med drugim zahteva: strogi predpisi za oblačila pri plavanju in taborenju pod vedrim nebom, zabranitev skupnih solnčnih kopeli in po možnosti tudi skupnega kopanja v vodi, oddelitev kopališč od gimnastičnih igrišč, zabranitev taborenja pod vedrim nebom brez dovoljenja občine, poostritev kazenskih predpisov za pobijanje pornografije, strogo nadzorstvo nad kolodvorskimi knjigarnami in kioski, koncesijoniranje in kontrola knjižnic za izposojevanje, poostritev zakona o kinih in plesnih prireditvah, zabranitev pitja alkoholnih pijač med plesom.

Hindenburg kot kristjan. Maršal Hindenburg, ki je bil nedavno pokopan v spomeniku nemške zmage nad Rusi v Tannenbergu na Vzhodnem Pruskem, je bil globoko veren človek, ki se je trdno držal svoje protestantovske vere. Pri pogrebni slovesnosti je imel protestantovski vojaški škof govor, v katerem je rekel o maršalu: »Njegovo geslo je bilo: moli in delaj! Tega gesla se je vedno zvesto držal. O sebi in svojem življenju je pri neki priliki izjavil: Ničesar drugega nisem storil, kot da sem porabil talente in darove, ki mi jih je dal Bog, da ga častim in da slavim njegovo božjo milost. Glede na svoj pogreb je odredil, da se moramo spominjati tistih, ki so padli za domovino. Kar se njega tiče, pa je rekel: Ne želim nobenih hvalo- in slavospevov. Izročite in priporočite mojo dušo milosti božji! Hindenburg je torej bil po mišljenju in življenju kristjan . . .

V 23 letih ena sveta maša. Na otoku Tristan da Cuncha, ki je zelo odrezan od celega sveta, živi le samo ena katoliška družina. Na otoku seveda ni sledu o katoliškem bogoslužju. En član družine že 23 let ni bil pri sv. maši. Pred veliko nočjo je družina doznala, da bo v nekem precej oddaljenem mestu sv. maša. Brez pomišljanja se je podala na pot. Potovala je pet dni peš in dva dni z jadrnico.

Kdo resnično ljubi mladino. Češkoslovaški škofje so se obrnili na šolsko ministrstvo z zahtevo, da se na srednjih šolah prepove skupno kopanje fantov in deklet. Dalje so zahtevali, da naj se prepovedo vsi skupni izleti fantov in deklet, ako bi morali oboji prenočevati v istem prenočišču. V liberalno-židovskem duhu urejevani »Prager Tagblatt« že rovari proti tej zahtevi škofov, dasi so se ponovno pripetili zelo obžalovanja vredni slučaji, ki niso za javnost in ki ne glede na verska načela, zgolj v interesu mladine, nujno zahtevajo, da šolsko ministrstvo odločno poseže vmes. Rešitev šolskega ministrstva v tej zadevi še ni izšla; po njej bo mogoče presoditi, ali je z novim šolskim ministrom g. prof. Krčmarjem prišel nov duh v praško naučno ministrstvo, v katerem je doslej vladal socialno-demokratični duh. Zanimivo je, da je praško policijsko ravnateljstvo pred nedavnim zaprlo več srednješolcev nižjih razredov zaradi komunistične propagande.

Razna obvestila.

Trbovlje. Letos se začnejo tridnevne zaprte duhovne vaje za trboveljske žene in gospe pri sv. Jožefu nad Celjem že v soboto dne 29. sept., ob 6 zvečer. Z avtom se je treba odpeljati že ob pol treh popoldne. Za priglasit je še čas. — Predrage žene! Milosti, ki Vam jih lj. Bog ponuja ob tej priliki, lahko zamudite, ako Vam bo vsak malenkosten izgovor več vreden kot Vaša sreča že na tem, tembolj pa še na drugem svetu. Toliko ima dela in skrbi vsaka mati in gospodinja za telesno vzgojo, da ni nikdar dosti, za svojo dušo in za duše vseh članov svoje družine pa največ pozablja. Potrudite se! Samo ena duša je več vredna kot vse bogastvo zemlje! Za koliko duš imaš skrbeti? Še je čas!

Karitas za vse, vsi za Karitas!

Prijatelji žrtvujejo drug za drugega vse. »Karitas« je naš prijatelj. Zlasti je prijatelj tistih, ki so v stiski in rabijo denarno pomoč. Kakor je ona naš prijatelj, tako moramo biti mi njeni prijatelji. Prijateljstvo svoje pokažemo s tem, da ji zaupamo . . . Zaupanje pa pokažemo s tem, da se pri njej zavarujemo... Zavarujte sebe in svoje domače čimprej! Zavarujete se lahko za slučaj onemoglosti v starosti, za slučaj smrti in za doto. Za pogoje zavarovanja izveste pri vodstvu »Karitas« v Mariboru, v uredništvu »Novin« v Črensovcih, pri g. Mataj Francu, tajniku Kmečke posojilnice v Murski Soboti, pri gg. dušnih pastirjih itd. Pobrigajte se čimprej, ker je škoda vsakega dne. Čimprej se zavarujete ,tem prej bote imeli zasiguran pripomoček za stara leta, za slučaj smrti, ali za slučaj poroke vaših otrok. Že tisoči so izrekli zavarovalnici »Karitas« toplo zahvalo. Hvaležni ji bote tudi vi!

Koledar od 16. do 22. septembra.

16. september, 17. pobinkoštna nedelja: Ljudmila. — 17. september, pondeljek: Rane sv. Frančiška. — 18. september, torek: Jožef Kupertin, spoznavalec. — 19. september, sreda: Januarij š. m. Kvatre. — 20. september, četrtek: Evstahij in tovariši. Kvatre. — 21. september, petek: Matej apostol. Kvatre. — 22. september, sobota: Tomaž Vil. š. Kvatre.

—

Glavni mesečni namen za september, blagoslovljen po svetem očetu: Posvečenje dušnih pastirjev. — 16. september, nedelja: Naše matere in vdove. — 17. september, pondeljek: Naši redovi in njih naraščaj. — 18. september, torek: Zasebne verske šole. 19. september, sreda: Spokorni duh. — 20. september, četrtek: Naš konkordat. — 21. september, petek: Zahvala za letino. — 22. september, sobota: Duhovniki in bogoslovci.

Tiskar: Tiskarna sv. Cirila v Mariboru, predstavnik Albin Hrovatin v Mariboru. **Urednik:** Franc Kolenc, korni vikar v Mariboru. — Izdajatelj: Mariborske župnije, predstavnik Franc Kolenc, korni vikar v Mariboru.

Poštnina plačana v gotovini. Posamezna številka stane 1 Din.
Leto 6. Štev. 38.

NEDELJA

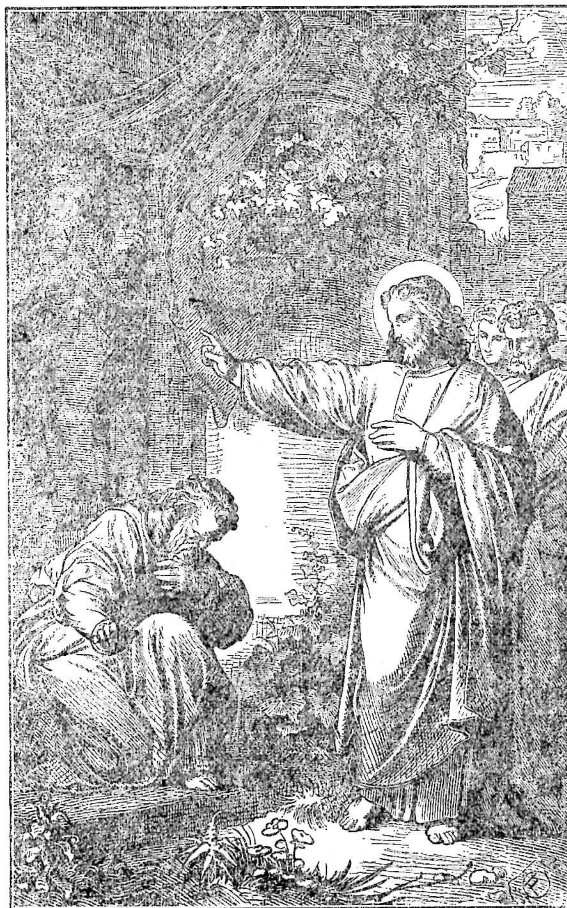
Izhaja vsak petek.
Cena:
Celoletno 24 Din, polletno 12 Din, mesečno 2 Din. Inozem. 48 Din.

Tednik za versko življenje

Maribor, 23. septembra 1934.

Uredništvo: MARIBOR, Stolno župnišče.
Uprava: Maribor Koroška cesta 5.
Ček. rač. 15237.

Zahvala za dobljeno zdravje.

Nedelja vernega zaupanja

Nedeljska božja beseda.

Evangelij:
Mt 9, 1—8.

In stopivši v čoln, se je prepeljal in prišel v svoje mesto. In glej, prinesli so mu mrtvoudnega, ležečega na postelji. Ko je Jezus videl njih vero, je rekel mrtvoudnemu: »Zaupaj, sin, odpuščeni so ti tvoji grehi.« In glej, nekateri izmed pismoukov so si mislili: »Ta govori bogokletno.« Ko je Jezus videl njih misli, je rekel: »Zakaj v srcu hudo mislite? Kaj je lažje, reči: Odpuščeni so ti grehi, ali reči: Vstani in hodi? Da boste pa vedeli, da ima Sin človekov oblast, na zemlji odpuščati grehe« — reče tedaj mrtvoudnemu: »vstani, vzemi svojo posteljo in pojdi na svoj dom!« In je vstal ter odšel na svoj dom. Ko so pa množice to videle, so se zbale in slavile Boga, ki je dal ljudem tako oblast.

— — —

»Zaupaj, sin, odpuščeni so ti tvoji grehi.« (Mt 9, 2.)

Danes je tista nedelja, katero smo že z veseljem pričakovali, da se ob njenem evangeliju vzbudimo k večjemu zaupanju v božje usmiljenje. Kaj bi nas moglo pri tem ovirati? Naši grehi? Jezus jih zbrisal s svojo krvjo. Naša nevrednost? On jo bolje pozna ko mi. Ne pričakuje od nas posebnih lastnosti, zahteva pa od nas, kakor sam pravi: »Zaupaj, tvoji grehi so ti odpuščeni.« Ne smemo stikati po svojih starih ranah, ne smemo se prepuščati spominom svojih storjenih, a že odpuščenih grehov. Ako Gospod zahteva: »Zaupaj!« ne smemo iz spoštovanja bežati pred njim. Kdor nima zaupanja v Jezusa, tisti nima zanj pravega spoštovanja. Najlepše znamenje vernega spoštovanja je verno zaupanje. Prav za prav je pomanjkanje zaupanja, pomanjkanje ljubezni in zato pomanjkanje spoštovaija. Apostol Peter je dvakrat, tako beremo, iz spoštovanja vztrepetal pred Gospodom; pa Gospod mu je obakrat pokazal, da njegovo ravnanje ni pravilno. »Ne boš mi nog umival, nikoli ne!« je zavrnil učenec Mojstra pri zadnji večerji. Mislil je pač, tako zahteva spoštovanje. Jezus mu reče: »Ako te ne umijem, ne boš imel deleža z menoj!« (Jan. 13, 8.) Tako zahteva ljubezen. Še jasneje nam isto resnico pojasnuje dogodek z obilnim ribjim lovom. »Peter je padel Jezusu k nogam in rekel: Pojdi od mene, Gospod, ker sem grešen človek.« Groza ga je namreč obšla. Jezus je pa Simonu rekel: »Ne boj se, odslej boš ljudi lovil.« (Lk 5, 10.) Poslej je Peter pač drugače govoril. Ako je v tem kakšna napaka, da se grešnik zaupno bliža svojemu Gospodu, ni to napaka grešnikova, marveč Gospodova, ki vabi grešnika: »Zaupaj, sin, tvoji grehi so ti odpuščeni!« Ko bi mrtvoudni ne pokazal tega zaupanja, bi tudi telesno ne bil ozdravljen. Farizeji tega zaupanja niso imeli, mislili so namreč, kako more ta »tesarjev sin« odpuščati grehe: »Ta govori bogokletno.« (Mt 9, 4.) Hudobni duh je zvit in pretkan, stori, da vidi človek tam bogokletje, kjer bi moral videti le neizmerno božje usmiljenje. »Ne potrebujejo zdravnika zdravi, ampak bolni. Pojdite in se poučite, kaj se pravi: Usmiljenja hočem, ne daritve! Nisem namreč prišel klicat pravičnih, ampak grešnike.« (Mt 9, 12—13.) To potrjuje zgodba Marije Magdalene v hiši Simona farizeja, prav to priča zgodba Samarijanke pri Jakobovem vodnjaku in isto pove dogodek z mrtvoudnim: »Zaupaj, tvoji grehi so ti odpuščeni.«

— — —

Nedeljska molitev.

Rekel je Gospod mrtvoudnemu: Zaupaj sin, tvoji grehi so ti odpuščeni.

V. Naj se dviga, o Gospod, moja molitev.

O. Kakor kadilo pred tvojim obličjem.

Molimo: Naj vodi naša srca, te prosimo, o Gospod, delovanje tvojega usmiljenja: ker brez tebe ne moremo tebi ugajati. Po Gospodu našem . . .

O. Amen.

— — —

Z evhar. kongresa v Mariboru

Odgovori na udanostne brzojavke.

Na brzojavke, ki jih je poslal prevzvišeni g. knezoškof z evharističnega kongresa, je prejel sledeči odgovor.

Od sv. Očeta iz Rima:

»Sveti Oče je z največjo ljubeznijo sprejel Tvoje in Tvojih vernikov vdanostno sporočilo ter Vam v povračilo Vaše ljubezni prosi od Boga obilnost Njegovega usmiljenja, čigar porok je apostolski blagslov. — Kardinal Pacelli.

Od poslanske nunciature v Belgradu:

V imenu odsotnega apostolskega nuncija izrekam zahvalo za čustva vdanosti, izražena po Vaši prevzvišenosti ter iz srca želim vse najboljše za srečen izid evharističnega kongresa. Duh. Pavel Bertoli, tajnik nunciature.

Iz najvišje kabinetne pisarne v Belgradu:

»Njegovo Veličanstvo kralj je sprejel lepe želje udeležencev na evharističnem kongresu vernikov lavantinske škofije v Mariboru in je blagovolil naročiti mi, da Vam in udeležencem na kongresu izjavim zahvalo. — Minister dvora Milan Antič.

Pridiga prevzv. g. knezoškofa.

Po evangeliju je nagovoril lavantinski vladika množice izpred oltarja tako, da je čul s pomočjo zvočnika njegov nagovor vsak udeleženec.

Škofove besede bodo ostale v trajnem spominu vsem, ki so jih slišali in jih prinašamo v naslednjem dobesedno:

»Kralju vekov, vekov, nesmrtnemu in nevidnemu, edinemu Bogu, čast in slava na vekov veke. Tako poje in moli Cerkev s svetim apostolom Pavlom. To jutro nehote pristavimo: Evharističnemu Kralju, Gospodu Jezusu Kristusu v presveti Hostiji, čast in slava na vekov veke.

Čast in slava Njemu, ki se je z besedo »To je moje telo«, »To je moraj kri«, »To storite v moj spomin« za vse čase vezal na podobo kruha in vina ter tako izpolnil svojo obljubo: Ne bom Vas pustil sirot, glejte, jaz sem z vami do konca sveta.

V presveti Hostiji je resnično med nami On, Sin božji, On, Emanuel-Bog z nami; On pravi Bog in človek; On, naš Odrešenik in Zveličar; On, naš najboljši Prijatelj; On, naš brat; On, naš edini Učenik, Pomočnik, Tolažnik; On, ki nas kliče in vabi k sebi: Pridite k meni vsi, ki se trudite in ste obteženi in jaz vas bom poživil.

O predragi! Molimo Boga, med nami pričujočega, položimo mu k nogam um, voljo, srce, vse dušne in telesne zmožnosti, vso vero, zaupanje, vso ljubezen; obiskujmo ga radi, izlivajmo pred njim vse svoje boli in bridkosti. Nikoli ne bomo šli od njega brez pomoči in

utehe, brez tolažbe. Poskusite in glejte, kako sladek je naš Gospod v presveti Evharistiji.

Čast in slava v presveti Hostiji Njemu, ki je dejal: »Jaz sem luč sveta. Kdor gre za menoj, ne bo hodil v temi, marveč bo imel luč življenja. (Jan. 8, 12.); Jaz sem pot, resnica in življenje (Jan. 16, 6.); Jaz sem zato rojen in sem zato prišel na svet, da spričam resnico. Vsak, kdor je iz resnice, posluša moj glas. (Jan. 18, 37.) Moderni svet plava v morju luči, v blesku žarnic, v svetlobi plavžev in tovarniških peči, v sijaju razkošnih plesišč, gledišč, zabavnih lokalov. In vendar, koliko je v tem svetlobnem morju, v blesku in sijaju duhovne teme. Koliko nevednosti v verskih vprašanjih; koliko nejasnosti glede socialnih in gospodarskih smernic. Ali ne velja beseda Izaijeva: Tema pokriva zemljo in v mrak so zavita ljudstva. Odkod ta tema, zmote in nejasnost? V neveri modernega sveta. Izpolnjuje se beseda sv. Janeza: V začetku je bila Beseda, Beseda je bila Bog, v Besedi je bilo življenje in življenje je bilo luč ljudi. Prava luč je bila na svetu in svet je po njej nastal, pa svet je ni spoznal. V svojo lastnino je prišla in njeni je niso sprejeli. — Tako je, Vi veste, da je tako! Luč vere Kristusove je na svetu, pa svet je noče spoznati in sprejeti! — Mi pa, predragi, spoznajmo z odprto dušo, sprejmimo z odprtimi očmi in rokami to luč, ki nam sije iz presvete Evharistije. Tesno se oklenimo učlovečene Besede, Sina Božjega Jezusa Kristusa in njegovih večnih resnic. Varno bomo hodili v temi. Blagor nam, ako bomo hodili vztrajno in stanovitno tako dolgo, da nam zasije večna luč.

Evharističnemu Kralju čast in hvala, Njemu, ki nam je v presveti Evharistiji zapustil taisto telo in kri, ki sta bila za nas darovana na križu. Daritev Jezusa Kristusa na križu se neprenehoma ponavlja pri sveti maši. O verni častilci presvete Evharistije! Spoznajmo pomen in namen svete maše! Tej najsvetejši daritvi se imamo zahvaliti, da nam Bog prizanaša, čeprav nismo vredni, da nas ne kaznuje še hujše, kakor bi v resnici zaslužili. In le, če bomo pri sveti maši združevali svoje molitve z molitvami Gospoda Jezusa, smemo upati, da si bomo izprosili rešitev iz sedanjih težkoč. Da, pri sveti maši sedaj in v prihodnje bomo molili in prosili s Sinom božjim v sveti Hostiji: naj dobri Bog da sveti Cerkvi svobodo in zmago. To molitev bomo brzojavno sporočili sv. Očetu in njegovemu zastopniku v Beogradu; molili in prosili bomo, naj dobri Bog da naši državi in domovini mir in blagostanje. To molitev bomo naznanili Njegovemu Veličanstvu kralju Aleksandru. Molili in prosili bomo, naj dobri Bog čuva in blagoslavlja naše družine, očete in matere, gospodarje, gospodinje, drago mladino, fante, dekleta, nedolžne otroke, posestnike in delavce, bogate in revne, vse stanove, da bomo vsi v miru in milosti služili Bogu ter se naposled zveličali. Jezus v sveti Hostiji naj naše prošnje in molitve s svojimi vred prinaša nebeškemu Očetu, da jih On sliši in milostno usliši . . .

Večna čast in hvala v presveti Hostiji Njemu, ki je dejal: Jaz sem živi kruh, ki sem prišel z nebes. Če kdo jé od tega kruha, bo živel vekomaj. Jezusovo telo v najsvetejšem Zakramentu je naša dušna hrana. Kakor telo brez hrane peša, tako tudi duša oslabi in naposled umre za Boga, ako se ne hrani s presvetim Rešnjim Telesom. V svetem obhajilu bomo dobili moč, da bomo ostali zvesti Bogu in živeli tako, kakor nas vera uči. — Otroci predragi, radi in pogosto prejemajte sveto obhajilo, da boste ostali nedolžni, Bogu in

ljudem prijetni. Mladeniči ljubljeni, uživajte kruh življenja, da boste živeli in se uspešno borili za Boga. Dekleta blaga, združujte se z Jezusom v svetem obhajilu, da boste ostala verna, pobožna, čista in sramežljiva in v resnici cvet našega ljudstva. Očetje in matere, gospodarji in gospodinje: Pri mizi Gospodovi si dobivajte moč in milost, da bo v naših domovih in družinah živela vera in da bo tam cvetelo versko življenje.

Evharističnemu Kralju, Gospodu Jezusu, ki je v sveti Hostiji naš Bog med nami, naš Zveličar in Odrešenik, naš najboljši Prijatelj in Pomočnik, naš brat in sotrpin, pa tudi naš bogati Plačnik za vse, kar zanj storimo ali trpimo, Njemu, ki nam je v sveti Hostiji Luč, Resnica, Pot, Življenje; Njemu, ki v daritvi svete maše za nas in namesto nas daje Bogu dolžno češčenje in zahvalo in zadoščenje, da nam prosi odpuščanje grehov in vse potrebne milosti; Njemu, ki je v svetem obhajilu hrana našim dušam za večno življenje — Njemu čast in hvala, Gloria, Hosana, Alleluja na vekov veke. Amen.«

Iz življenja za življenje

POSVETITEV NEDELJE.

Angleški lordkancler T. Mohr je bil zaradi svoje verske neomajnosti zaprt v ječo. Zaporno kazen je mirno prenašal. Le ob nedeljah in praznikih mu je bilo hudo, ker ga niso pustili k službi božji. Da bi pa tudi v ječi pokazal spoštovanje do Gospodovega dne, je vsako nedeljo in vsak praznik oblekel praznično obleko.

Ječar se je čudil nad jetnikovim početjem in ga je nekoč vprašal:

— Čemu se ob nedelja in praznikih praznično oblačite?

— Zaradi nedelje in praznika.

Ječar se je nasmehnil in pripomnil:

Baragov dan v Ameriki.

Konec.

30% brutto dohodkov ameriških filmskih fabrik izhaja od filmov, prodanih inozemstvu. Ameriški izdelavi pa je zrastla velika konkurenca v inozemstvu, kjer je ameriški film izgubil svoj monopol, kakor hitro se je iznašel zvočni film, ker je naravno in umljivo, da je vsak narod zahteval film v lastnem jeziku. Ameriški film v inozemstvu pa trpi tudi zaradi tega, ker v vseh evropskih državah obstoja državna cenzura, ki ne dopušča nemoralnih ameriških filmov, oziroma jih znatno črta, kar seveda pomeni izgubo. Po letu 1929 pa je vplivala na padec te produkcije seveda tudi svetovna kriza. N. pr. danes se nahaja ena največjih družb Paramount v bankerotu. V krizi je tudi velika R. A. O. Pictures (to je Radio Corporation). Fox Corporation je prišla v take težave, da se je iz njih komaj rešila. Edina Metro Goldwyn Mayer se ne nahaja v težavah. Razen krize je bilo vzrok temu tudi v tem, da so se gradila ogromna kino-gledališča celo tam, kjer za to ni bilo potrebe. Sploh bodo vsa kino-podjetja prišla pod kontrolo električnih družb, posebno American Telephone and Telegraphe Co., kateri so vse družbe dolžne ogromne svote.

Moralni bankrot.

Preden je bil uveden zvočni film, je bil ameriški film povprečno brez vsake umetniške kvalitete. V zvočnem filmu pa so Amerikanci pokazali svojo ogromno tehnično usposobljenost in s Hollywoodom se začne tudi estetični dvig in rafinement. Obenem pa se uveljav-

— Kdo pa vidi, kako obleko imate na sebi? Saj ne greste nikamor in tudi k vam nikdo ne pride.

Nasmehnil se je tudi jetnik.

— Ni potrebno, da bi me kdo videl, ker se ne oblačim zaradi ljudi, marveč hočem Bogu pokazati svoje spoštovanje!

VESEL IN DOBROSRČEN VLADAR.

Bavarski kralj Albert je bil tako veselega značaja, da so ga imenovali »veseli« Albert. Vladar je nekega dne gledal skozi okno svoje vile v Votzburgu in je veselo žvižgal. Pod okno je stopil neki berač in je prosil za miloščino. Albert ga ni opazil in je naprej žvižgal. Beraču je to presedalo in je glasno zaklical: »Ti si se najbrž že najedel in si lahko dobre volje. Daj tudi meni košček kruha, ker sem lačen kot potepuški pes!«

Berač seveda ni vedel, da je vladarja nagovoril tako »ljubeznivo«. A ni se mu zgodilo nič hudega — Albert je mirno prišel k njemu in mu je prinesel celo kračo in hleb belega kruha.

— Tu imaš iz kraljeve shrambe kračo in kruh, da tudi tvoj želodec ne bo krulil.

Berač je spoznal vladarja. Stresel se je od strahu in je padel na kolena, da bi prosil za odpuščanje. Kralj ga je prehitel in je dejal:

— Prav si imel, ko si me tako odkrito opozoril na delo usmiljenja . . .

Kaj moramo znati iz katekizma?

Peta cerkvena zapoved: Ne obhajaj slovesne ženitve v prepovedanih časih.

V cerkvenem letu sta dve dobi, ki ju označuje deloma resnost, deloma žalost. To sta advent in 40danski post. Advent je čas priprave na prihod Zveličarjev. Je nadvse resen čas. Še bolj resni so

lja brezmoralni in naravnost pornografični film. Mnogo filmov, ki se producirajo v Hollywoodu, uči filozofijo, da so zakon, ženska čistost in svetost družine sentimentalnost, katera je iz mode in katere »inteligentni« Američan ne vpošteva. Ti filmi spravljajo na oder problem ločitve, svobodne ljubezni, samoumora, zmanjšanja rojstev in preprečenje spočetja na splošno, upravičenost izvenzakonskih spolnih zvez itd. Konkurenca povzroča, da so pričeli podjetniki med seboj konkurirati, kdo bode produciral bolj breznravstvene filme. Mladini se sugerira, da greha sploh ni, da je zakonolomstvo dovoljen intermezzo »dolgočasnega zakonskega življenja« in da za človeka sploh nobena morala ni obvezna. Imamo film, ki na zapeljiv način slika zapeljevanje, prostitucijo in nudizem. Drug film slika na simpatičen način mater, ki se preda prostituciji, da pomaga sinu, ustvariti si bogato in razkošno kariero. Zopet drug film predstavlja zvodstvo, s katerim si pametna ženska lahko zasluži milijone. Poznan je tudi film, ki predstavlja prve čase krščanstva, obenem pa nemoralen ples, ki je vzbudil hudo ogorčenje po vsem svetu.

Nemoralni filmi predstavljajo nekako eno četrtino ameriških zvočnih filmov. Omeniti je treba tudi filme, ki predstavljajo življenje in moralo gangsterjev. Veliko so krivi temu židovski podjetniki ali direktorji. Ena sama velika filmska fabrika, to je Fox Co., je prosta židovskega vpliva. Vse ostale velike družbe vodijo židje tako v poslovnem kakor v umetniškem oziru. Žalibog pomagajo tem ravnateljem tudi nekateri umetniki in umetnice. V splošnem pa imajo

dnevi 40danskega posta. Nosijo žalostni pečat spomina na trpljenje Kristusovo.

V adventu in v času 40danskega posta je Cerkev resna. Resnost zahteva tudi od vernikov. Prepoveduje vse šumne prireditve, ki bi resnost motile. Prepovedana je zlasti slovesna ženitev. Slovesni blagoslov zakona sme škof iz važnega vzroka dovoliti, toda opominjati mora, naj se velika zunanja slovesnost poroke opusti.

Zaključna beseda o zapovedih.

»Ljubi Gospoda, svojega Boga, z vsem srcem in vso dušo in vsem mišljenjem . . . Ljubi svojega bližnjega, kakor samega sebe.« (Mat. 22, 37—39.)

Kdo ljubi Boga? — Tisti, ki izpolnjuje vseh deset božjih in pet cerkvenih zapovedi.

Kdo ljubi bližnjega? — Tisti, ki izpolnjuje vse one zapovedi, ki se nanašajo na bližnjega. Med temi so: 5., 6., 7., 8. božja zapoved.

Kdo ljubi samega sebe? — Tisti, ki se ravna po božji volji in se varuje greha.

Vera je prvi pogoj za zveličanje. »Kdor ne bo veroval, bo pogubljen« — je dejal Kristus (Mt. 16, 16.)

Vera sama ne zadostuje. Združena mora biti z deli. Med ta dela spada izvrševanje zapovedi. »Če hočeš priti v življenje, spolnjuj zapovedi« — je rekel božji Učenik. (Mt. 19, 17.)

Katoličani se ločijo v dve veliki skupini. Eni so zadovoljni s tem, da so krščeni in zapisani v krstne knjige in se za verske predpise malo zmenijo ali pa nič, drugi pa zvesto spolnjujejo božje in cerkvene zapovedi. Pravi katoličani so ti drugi.

Bodi trden v veri in zvest v izpolnjevanju zapovedi! Tako bodeš zveličan.

---

artisti malo vpliva na vsebino in značaj filmov. Najbolj odgovoren za vsebino je scenični direktor in avtor libreta. Med njimi je žalibog veliko obskurnih pornografov, ki so prišli večinoma iz raznih nočnih lokalov Newyorka oziroma iz Broadwaya, in od katerih jih je 75% brez vsake vere. Tudi njihovo praktično življenje je povečini nemoralno. Tako je iz Hollywooda postalo ne samo središče resnične umetnosti in literature, ampak tudi središče največjega cinizma, nesramnosti in razdiranja družbe.

Kaj pa javnost?

Producenti se izgovarjajo, da občinstvo zahteva take filme. To je pa res samo v zelo omejenem obsegu. To je samo tisti del publike, ki obstoja iz nemoralnih tipov in iz socialne in moralne sodrge velemesta. Za večino publike pa lahko recemo, da proti svoji volji in nagnjenju zapada pogubnemu vplivu brezmoralnega filma. To se vidi iz tega, ker brezmoralni filmi nimajo tistega blagajniškega uspeha, kakor so ga pričakovali producenti. Brezmoralni filmi niso mogli rešiti ameriške produkcije dejanskega in grozečega bankrota. Najbolj popularni artisti niso tisti, ki predstavljajo svinjarije, ampak tisti, ki podajajo res moralne in res umetniške drame: Jannette Gaynor, Marija Dressler, Will Rogers in drugi. Največji uspeh v letošnji sezoni je imela nedolžna šaloigra »Trije prašički«, v kateri ni niti najmanjše nemorale, ampak zdrav humor. Rekord uspeha ima znana »Calvacade« od Fox Comp., ki že celo leto navdušuje publiko vsega sveta. Nasprotno pa slišimo, da sta od 26 ultra-seksualnih filmov lanske in letošnje produkcije

Oznanila

MARIBOR:

Stolna župnija.

Oznanilo:

V soboto dne 22. septembra, ob 7. uri, podeli prevzvišeni gospod knezoškof salezijancu g. Alojziju Kovačič sv. mašniško posvečenje.

V nedeljo dne 3. septembra bo popoldne ob 17. uri krščanski nauk in nato litanije s sv. blagoslovoma. Pred zadnjim sv. blagoslovom se vrši darovanje za škofijsko dijaško semenišče.

Za blagopokojnega škofa Antona Martina Slomšeka bo v pondeljek dne 24. septembra, na obletnico smrti ob ¾ na 8. uro mrtvaško sv. opravilo z biljami in Libero.

Svetoletna procesija z jubilejnim popolnim odpustkom v spomin 1900letnice našega odrešenja se vrši v Mariboru v nedeljo dne 7. oktobra t. l. ob 15. uri popoldne. Procesija obišče tokrat samo stolno cerkev in baziliko Matere Milosti. Pogoji za svetoletni odpustek so: Izrecno v ta namen opravljena sv. spoved, sv. obhajilo, obisk določenih cerkev in molitev v čast presv. Rešnjemu Telesu, Kristusovemu trpljenju, Žalostni Materi božji in po namenu sv. Očeta: 1. za prostost matere sv. katoliške Cerkve; 2. za mir, soglasje in blagostanje med narodi; 3. za uspeh katoliških misijonov in povrnitev drugovercev v katoliško Cerkev; 4. za spreobrnenje brezbožnikov. — Pripravite se v tem smislu na polnoštevilno udeležbo procesije, za katero se bo pravočasno objavil podrobni načrt.

Dekliški Marijin vrtec ima v soboto dne 22. septembra ob 16. uri mesečni nauk, v nedeljo nato ob pol 8. uri med sv. mašo pri glavnem oltarju skupno sv. obhajilo.

Ljudsko gibanje:

Krščenih je bilo zadnji teden 15 novorojencev in sicer: Ivan Novak, Marija Dobaj, Marija Kraner, Leopoldina Herič, Terezija Čeh, Leon Erhartič, Ivan Zemljič, Ljudmila Kramberger, Ljudmila Pogorevc, Gregica Petelin, Franc Korošec,

---

dosegla izreden finančni uspeh le samo dva, dočim jih je devet imelo malenkosten dobiček, ostali pa so bili deficitni.

Največje zlo za ameriško kinematografsko produkcijo je to, da je pri njej v službi preveč moralno manjvrednih elementov. Če se bo film teh očistil, bode stvar postala popolnoma drugačna.

Potreba energičnih korakov.

Treba je povzeti energične korake — pravijo škofje — če se naj ameriška mladina reši moralne dekadence, kakršne ne pozna zgodovina. Zastonj so vsi veliki vzgojni instituti in vse šole, če se bo še nadalje dovolilo kinu, da kvari ameriško mladino. Ena sama ura v kino-gledališču, kjer se predstavljajo brezmoralni in gagsterski filmi, uniči delo enega celega desetletja družinske, šolske in cerkvene vzgoje.

Filmski producenti so se ustrašili in hočejo sami izločiti nemoralne filme.

Zanimivo je, da je prišlo na škofovsko konferenco v Cincinatiju odposlanstvo ameriške filmske industrije, ki izjavlja, da hoče s škofi, oziroma z Ligo za dostojnost sodelovati, da se filmska produkcija dvigne vseskozi na moralen nivo. Glavni vzrok te kapitulacije je seveda ta, ker je izvrstno organizirana akcija Lige imela za rezultat, da se filmske dvorane občutno — praznijo in da se bodo s časom še veliko bolj, ako filmska industrija ne bo krenila na druga pota. Škofje so producentom filma odgovorili, da so imenovali komisijo, ki bo strogo nadzirala in kontrolirala filmsko produkcijo v moralnem oziru. Protestna in bojkotna akcija — so dejali škofje — ne bo ponehala, dokler nemoralni film ne

Ljudmila Pešl, Andrej Lakota, Vekoslava Schönwetter, Milan Arčnik.

Poročili so se: Kraner Ivan, poštni ravnatelj v p., Cankarjeva 25, in Ema Unger, učiteljica v p., Koroščeva 2. — Copetti Viljem, slikar in pleskar, Vojašniška 11, in Julijana Senekovič, hči pos., Vojašniška 13. — Bilo srečno!

Umrla je: S. Šolastika Žurman, vikarica šolskih sester, stara 70 let. Naj v miru počiva!

— —

Frančiškanska župnija.

Oznanilo:

Kvatrno nedeljo bo ob 5 izpostavljeno presv. Rešnje Telo, ob 6 bo sv. maša z blagoslovom. — Popoldne pri večernicah darovanje za škofijsko dijaško semenišče.

V soboto je god sv. Mihaela, nadangela, in spominski dan blagopokojnega kneza in škofa dr. Mihaela Napotnika, ki počiva v baziliki pod Večno lučjo.

Ljudsko gibanje:

Novorojenček: Knez Breda, hčerka tovarniškega inženjerja.

Poroke: Gnus Frančišek, trgovec, in Orel Leopoldina, zasebnica, Trg svobode 6. — Verk Alojzij, podpregledik fin. kontrole, in Kunst Marija, kmečka hči od Sv. Petra v Savinjski dolini. — Stern Ernest, delavec, in Lihon Adolfina, tkalka, Meljska cesta 67. — Muster Jožef, delavec, in Krajnc Pavlina, vin. hči, Za Kalvarijo. — Bilo srečno!

Pogreb: Peter Jožef, trgovski potnik, Aleksandrova cesta 67. N. v m. p.!

Društva:

Abstinenčni krožek KA ima na kvatrno nedeljo ob štirih popoldne svoje predavanje v Mladinskem domu. Vsi člani in drugi prijazno vabljeni!

Poselska zveza ima svoj mesečni sestanek v nedeljo dne 23. septembra, ob pol 17. uri v Zadružni gospodarski banki. Vabljene vse služkinje! Vsak prvi petek v mesecu sv. maša za vse članice. Pridite! — Odbor.

— —

Magdalenska župnija.

Oznanilo:

Svetoletno procesijo bomo obhajali 30. septembra in dne 7. oktobra. — Dne 30. septembra: ob 6 sv. maša v župni cerkvi, ob pol 7 procesija v Radvanje, v

---

izgine iz ameriškega življenja. Liga absolutno noče oškodovati ali celo uničiti filmske industrije, ker je film lahko najblagodejnejše sredstvo ogromnega pomena za dvig in kulturo naroda. Njen namen je samo, da zastavi pot nemorali, ki zlorablja film v svoje dobičkanosne namene. V Ameriki ne sme biti nobenega mesta, ki ne bi imelo lige. Delegata filmske industrije gg. Quisley iz Newyorka ter Breen iz Hollywooda sta izjavila, da zastopata 99 odstotkov vse ameriške kinomatografske produkcije in da popolnoma odobravata namene in program lige. Opozorila sta, da že od leta 1931 obstoja takozvani moralni kodeks Hays, ki so ga bili podpisali vsi veliki filmski producenti, ki se pa žal nič več ne izvršuje. Oba delegata sta predložila škofom načrt, kako film nadzirati in cenzurirati. Ta načrt naj bi stopil v veljavo že od 1. oktobra letos dalje.

Nastop Rooseveltove žene.

Največjo pozornost je vzbudilo v Ameriki, ko je nastopila sedaj žena prezidenta Roosevelta sama, ki je izjavila, da se akciji proti nemoralnemu filmu brez vsake rezerve pridružuje. V to svrho je imela gospa Roosevelt radio-govor, v katerem je globoko obžalovala filme, ki predstavljajo zločince kot simpatične osebe, ki so vredne občudovanja, s čimer se ameriška mladina zavaja v posnemanje ter zločinstvo. Istotako obsoja z vso odločnostjo seksualno nemoralo, ki se širi po filmu, ker je to v škodo fizičnega in moralnega zdravja ameriškega naroda. Gospa Roosevelt je končno izjavila, da jo veseli, da so se filmski producenti sami odločili, da v tem oziru izvedejo reformo, ker so sami spoznali, ka-

kapeli pridiga in sv. maša. — Dne 7. oktobra: ob 8 sv. maša v župni cerkvi, ob pol 9 procesija k Sv. Jožefu, ob 9 pridiga in sv. maša.

Ljudsko gibanje:

Krsti: Rozalija Medved, Marija Lamprehit, Gabrijela Petek, Marija Kovačič, Marica Božič, Brunon Sinič in Karel Podlipnik.

Poroke: Kravos Leopold, trg. sluga, Tezno, in Filipič Veronika, šivilja, Studenci. — Kocbek Konrad, tov. delavec, Tezno, in Haber Karolina, tkalka. — Bilo srečno!

— —

CELJE:

Mestna župnija sv. Danijela.

Ljudsko gibanje:

Novokrščenci: Stuhec Sonja, Finc Josip, Čoklič Edvard, Skerbinek Erik, Voh Frančiška, Ojsteršek Regina, Penšek Antonija, Pratnemer Franc, Antloga Venceslav, Pečnik Marija, Weinberger Neža.

Poročili so se: Golob Oton, zas. ur., in Hermina Werdonschegg, trg. sotr. — Ing. Foglar Albin, rud. ur. v Mostaru, in Milena Rainhofer, hči rud. ur na Miklavškem hribu. — Bilo srečno!

Umrli so: Canjkler Franc, čevlj. pom., 26 let. — Brence Ana, pos. hči iz Zg. Hudinje, 1 leto. — Arlič Marijan, sin del. v Gaberju, 7 četrt leta. — Cinek Marija, kontoristinja, 42 let. — Leban Doroteja, delavčeva žena, 31 let. — Podgornik Marija, žena šoferja na Sp. Hudinji, 29 let. — Arzenšek Franc, vojni inv. iz Vojnika, 38 let. — Zupanc Marija, žena lesnega trgovca iz Zagreba, 74 let. — Packo Ana, dnin. v Zavodni, 69 let. — N. v m. p.!

— —

TRBOVLJE:

Oznanilo:

V nedeljo dne 23. septembra, med prvo sv. mašo skupno sv. obhajilo za 3. red. Dne 29. t. m. gre v Celje k sv. Jožefu delat duhovne vaje čez 20 naših žen.

Ljudsko gibanje:

Rojenih pet zakonskih in eden nezakonski otrok.

Poročenih: Podgoršek Vinko, rudar, in Obolnar Pavla, prodajalka. — Suhodolčan Ernest, rudar, in Umek Berta, rud. hči. — Fetke Konrad, zas. uradnik, in Pleskovič Anica, zas. Bilo srečno!

Umrla: Matko Ivan, rudar v pokoju, 71 let. — Ban Ivan, rudar, 34 let.

---

ko more nemoralen in gangsterski film škodovati moralnim in socialnim osnovam družbe.

Akciji katoliških škofov se je še pridružil tudi glavni rabin dr. David Philippson, ki je pisal nadškofu Mac Nicolasu v Cincinatiju pismo. V tem pismu naznanja glavni rabin, da so se združili vsi pošteni židje na zboru vseh ameriških sinagog ter sklenili resolucijo proti nemoralnim filmom in so osnovali tudi posebno ligo.

Tako vidimo, kako je akcija ameriških katoličanov imela vseskozi velik uspeh.

— —

Brezbožni pisatelj je zločinec. Slaven francoski pisatelj Rouseau je žrtev pokvarjenih knjig. Pokvarjene knjige so mu ukradle vero in poštenost. Znano je, da je že v 14. letu bil odpuščen iz pisarniške službe, ker je bil nemoralen in pokvarjen. Pozneje je tudi on sam pisal brezbožne knjige. Nekoč je rekel sledeče: »Kadar pogledam svoje knjige, me popade strah. Namesto, da učim, samo kvarim. Strast me goni na stranpota in kljub svojemu lepemu jeziku nisem drugo, kot navaden zločinec!«

Prevod Svetega pisma na ciganski jezik. Kakor poročajo praški listi, je lektor angleškega jezika na brnski univerzi dr. Mann začel prevajati Sveto pismo na ciganski jezik. Dr. Mannu pomaga pri delu njegov slušatelj, ki je ciganske krvi. S tem prevodom bo Sveto pismo, ki je prevedeno na največ svetovnih jezikov, postalo last tudi ciganskih družin. Ciganski jezik doslej namreč ni imel še Svetega pisma v prevodu.

Kronika naših župnij

Novacerkev. Župnik Žagar Pavel, kanonik in dekan. Število duš 2928. — Cerkev je bila postavljena leta 1141. — Za poživljanje verskega življenja skrbijo razne družbe in bratovščine. Mladina je organizirana v Marijini družbi (52 fantov in 165 deklet), otroci pa v Marijinem vrtcu (118). — KA še ni osnovana.

Črešnjice. Župnik Hlastec Franc. Župnija Črešnjice leži večinoma na južnem obronku Konjiške gore; cerkev stoji 527 m nad morjem, kakih 200 m nad državno cesto Maribor—Ljubljana. Kakor se iz starih listin vidi, je bil sprva tukaj konjiški vikarijat, a vikarji so stanovali v Konjicah. Kako daleč sega to nazaj, se ne da poizvedeti. Inventar od leta 1663 kaže, da je takrat bil tukaj vikar Janez Jeranšek. A po vseh tukajšnjih listinah se sme soditi, da je bil vikarijat ustanovljen že mnogo poprej. Samostalna je postala črešniška fara z župniki, ki so tukaj prebivali od leta 1732 naprej, vsaj tako se lahko sodi po tukajšnjih matičnih bukvah. Da je farni patronat pripadal konjiškim nadžupnikom, se razume samo po sebi! Tako župnijska kronika. — Cerkev je posvečena Naši ljubi Gospej, Kraljici sv. rožnega venca; dolga je 24 m, široka 6 m, visoka v prezbiteriju in ladiji 7 m; pozidana je bila v 15. stoletju, prenovljena leta 1899. — Župnija šteje 550 duš; leta 1933 je bilo rojenih 10 otrok, umrlo je 10 oseb, poročeni so bili 3 pari. Svetih obhajil se je razdelilo okoli 3000. — Bratovščine: Srca Jezusovega šteje 73 udov, rožnega venca 171, živega rožnega venca 370, karmelske Matere božje 23, krščanskih družin 35, Marijina družba deklet ima 40 udov. Patrocinij se obhaja na roženvensko nedeljo, sopatrocinij pa v osmini sv. Henrika kralja, dne 15. julija; ob obeh prihajajo semkaj romarji iz sosednjih župnij v precejšnjem številu.

Dobrna. Župnik Urleb Franc. Število duš 1640. Cerkev je bila zidana l. 1844. — V Dobrni je znano zdravilišče. — Duhovno življenje: III. red 31, Bratovščina Srca Jezusovega 218, Marijina družba za dekleta 45, Marijin vrtec 120. — KA še ni osnovana.

Župnija sv. Jožefa v Frankolovem. Župnik Čech Vaclav, duhovni svetovalec. Župnija ustanovljena s cesarskim odlokom leta 1783. Temelj župnije je bil beneficij sv. Florijana v Vojniku in sv. Andreja v Celju. Prvotna kapela z oltarjem presv. Trojice je stala v graščini v Frankolovem; redno pastirstvo se je začelo leta 1873. Cerkev pozidana in posvečena leta 1789. — Župnija Frankolovo je odrezan del od obširne župnije Novacerkev. Cerkvena občina je kupila od graščine Frankolovo zemljišče v izmeri 1½ joha za 50 goldinarjev in je pozidala na tem prostoru župnijsko cerkev in malo, neznatno župnišče. Čudno, da so pozidali tako veliko cerkev, ki je nad 36 m dolga in bi zadostovala za dve taki župniji. Za notrajno opremo cerkve je bilo naročeno, naj se prenesejo oltarji od opuščenega zajčkega samostana in zvonovi naj se prepeljejo od opuščenega samostana Neukloster (Novaštifta ?). Prvo se je posrečilo in so bili preneseni oltarji brez težav; ko so pa prišli po zvonove, so jih prebivalci zapodili in so z novim ukazom prišli zvonovi iz Neukloštra v Celje v Marijino cerkev. Cerkev ima štiri oltarje. — Leta 1928 je bila cerkev temeljito prenovljena, poslikana, z novim križevim potom leta 1931 opremljena. Dobila je popolnoma nova okna, v stropu napravljen potrebni ventilator; namesto v vojni odvzetih bronastih zvonov so se kupili jekleni, ki k splošni zadovoljnosti ustrezajo vsem potrebam. — Za duhovno življenje je vpostavljeno veliko število raznih družb in bratovščin: Tretji red, Vedno češčenje sv. Rešnjega eTlesa, krščanska družina, bratovščina Jezusovega Srca in Marijinega Srca, karmelska bratovščina in 4 Marijine družbe možev, fantov, žen in deklet. — Župnija je dala v novejšem času (od l. 1913) že štiri duhovnike, od katerih trije jako uspešno delujejo (č. g. dr. Volčič

kot superior salezijancev, č. g. Flis Gregor, superior lazaristov v Celju in č. g. Janko Medved, kaplan v krški škofiji na otoku Rabu). Č. g. Čečko Anton je kot kaplan že umrl. — Župnija šteje 1206 duš; krstov je bilo leta 1933 45, torej nenavadno število; k temu so še nekatere matere porodile v porodišnici v Celju. — Približno 1 km od župnišča stoji podružnica presv. Trojice na hribu Gojka; cerkev je krasna, z dvema zvonikoma opremljena stavba. Pozidana leta 1848, posvečena leta 1893. Zanimiva je krasna slika na glavnem oltarju od slikarja Jožefa Thuner. Cerkev je romarska.

Za našo deco

Prvo sv. obhajilo v ječi.

Za časa kulturnega boja v H . . . leta 1793 je bila vržena v ječo in obsojena na smrt tudi neka baronica. Po dolgem moledovanju je dobila dovoljenje, da je smela k njej njena 12letna hčerka. Ko jo je mati zagledala, ni mogla spregovoriti niti besedice, ampak od radosti je jokala ter jo neprenehoma poljubovala. Nato sta se začeli prav živahno razgovarjati in mati je svojemu otroku tik pred smrtjo razlagala verske resnice. Tako je deklica dan za dnem prihajala v ječo in mati ji je polagoma razodela, kakšna usoda jo čaka.

Tri dni pred smrtjo ji je mati rekla: »O ljubi moj otrok, kmalu bo nastopil dan najine ločitve za vedno. Za tri dni se bo izvršila nad menoj smrtna obsodba. Z veseljem bi stopila smrti pred obraz, če bi se mi izpolnila še zadnja želja. Rada bi namreč bila, če bi ti sprejela še pred mojo smrtjo prvo sv. obhajilo. Tako bi bila ob bridki izgubi mamice združena s svojim Bogom. Prosim te, pojdi še danes k duhovniku, ki biva v ozki ulici na drugem delu mesta, in ga prosi, naj ti podeli na priprošnjo tvoje na smrt obsojene matere sv. obhajilo. To bo največja tolažba ob koncu mojega življenja.«

Nekaj ur nato je deklica bila že pri dotičnem duhovniku, ki se je moral skrivati po stranskih hišah, da ga niso zalotili. Ta že priletni duhovnik se je razjokal, ko mu je deklica izrazila svojo željo: »Tvoja mati je svetnica«, ji je rekel, »ki te je tako lepo pripravila na prvo sv. obhajilo.« Spovedal jo je in ji rekel, naj pride k njemu naslednjega dne, da ji podeli sv. obhajilo.

Duhovnik je koj po polnoči imel sv. mašo in posvetil dve hostiji. Ob prvem jutranjem svitu pa je že potrkala deklica na njegova vrata. Duhovnik je odprl vrata in ji izročil dve posvečeni hostiji, rekoč: »Pojdi v ječo in nesi svoji mamici sv. popotnico in tudi sama se vpričo nje obhajaj. Tudi v prvih časih krščanstva so nosili otroci sv. obhajilo na smrt obsojenim kristjanom v ječo. Pojdi torej in Bog s teboj!«

Deklica je srečno dospela v ječo k mamici. Položila je sv. hostiji na mizo, obe pa sta poklеknili in molili molitve pred sv. obhajilom. Nato je mati vstala in se obhajala; tudi svoji hčerki je podelila prvo sv. obhajilo.

Več ur sta prebili v goreči molitvi. Baronica, ki je šla drugi dan na morišče, je iskreno molila za se in za svojo hčerko, ki bo ostala sirota. Prosila je Njega, ki je prišel k njej, da jo je pokrepčal za pot v večnost, naj varuje tudi njenega otroka pred strupenim dihom hudobnega sveta. Nato sta se s solznimi očmi ločili za vedno.

Ko je drugi dan deklica spet prišla, ni več našla svoje drage mamice v ječi, kajti ta je že položila svoje življenje na žrtvenik za svojega Boga . . .

Katoliški pojavi

Prošnja na župnijske urade! Več župnijskih uradov še ni poslalo denarja za knjižice in znake, ki so jih prejeli pred evharističnim kongresom. Pripravljalni odbor se obrača na vse te s prošnjo, da blagovolijo denar čimprej poslati, ali pa nerazprodane knjižice in znake vrniti.

Iz tajništva KA v Mariboru. Po veličastnem evharističnem kongresu v Mariboru naj bo naloga župnijskih vodstev, da širijo češčenje presv. Rešnjega Telesa in pridobivajo svoje znance za pogosto prejemanje sv. obhajila ter za Družbo vednega češčenja. — Tajnik škofijskega odbora se je zadnji čas mudil v Slivnici pri Celju in v Dramljah. V pridigah in predavanjih je govoril o smernicah Katoliške akcije in je z vzgledi pojasnjeval, kako se vsak vernik v svoji okolici more udejstvovati kot apostol.

Dar japonskega slikarja svetemu Očetu. Japonski slikar Takahaši Šomatsu, ki je že lani poslal sv. Očetu dragocena vdanostna darila, se je letos znova spomnil papeža Pija XI. Poslal mu je dragocene stare japonske rokopise, ki vsebujejo buddhistične molitve, za vatikanski muzej. Tako dobro ohranjenih in popolnih rokopisov te vrste nima noben drug muzej na svetu. Glavni rokopis obsega molitve Daihanya (182. zvitek), kakor se imenujejo svete buddhistične knjige, ki jih je 6000, ter izvira iz haianske dobe, je torej približno 1000 let star. Fakahaši sam je veren buddhist.

Katoliška knjiga o Franciji. Minule dni so katoliški založniki ter knjigotržci v Parizu priredili »dan katoliške knjige«. Prišlo naj bi do izmenjave misli med pisatelji, založniki, knjigotržci, zastopniki KA in sploh vsemi, ki se kakorkoli zanimajo za razširjanje dobrih knjig. Udeležba na zborovanju je bila dobra. Katoliške pisatelje so pozvali, naj izroče določeno število svojih leposlovnih knjig katoliškim založništvom. V zadnjem času se vedno bolj uveljavlja navada, da se prepuščajo katoliškim založništvom samo čisto znanstvena in teološka dela, katerih izdaja je zelo draga, po svoji vsebini so pa dostopna samo visoko izobraženim čitateljem ter se zato težko in počasi prodajajo; poljudne, veliko čitane knjige pa pripadejo nekatoliškim založnikom; tako se katoliškim založnikom čedalje bolj izrivajo tla izpod nog. — Knjigotržci so naglasili, da žele skupno propagando z založništvi, ki je cenejša in učinkovitejša kakor ločena. Sestavil se je stalen odbor, ki naj na zborovanju podane predloge uresniči.

Maršal in menih. Iz mnogoštevilnih spominskih sestavkov, ki jih objavljajo francoski listi o nedavno umrlem maršalu Lyauteyu, je razvidno, da je bil pokojni maršal ne le velik vojščak, marveč tudi dober kristjan. Tako pripoveduje Vladimir d'Ormesson, kako je spremljal maršala na obisku v nekem oblatniškem samostanu. Mladi menihi so se plaho in spoštljivo ozirali na slavnega vojskovodjo. Tedaj jih je ta nagovoril na svoj preprosti in priljudni način: »Menišiči, zdaj si pač mislite na tihem: Oh, francoski maršal! Mož, ki je videl ves svet! Ki poveljuje celi armadi! Ki vlada nad celimi kolonijami! Kakšno življenje je to v primeri z našim! Jaz vam pa pravim: Gotovo, tako življenje, tak svet: Indokina, Madagaskar, Afrika, Marokko, to je sijajno, prostrano in lepo! To je omamno! Pa vendar: Menišiči, vaše življenje, vaše redovno pravilo, vaše molitve, vaše žrtve, vse to je ravno tako potrebno, ravno tako plodovito, rav-

no tako veliko, kakor katerokoli veliko delo na svetu. Glejte, vse sloni na ravnotežju, na redu. Zraven dejanja — premišljevanje. Zraven zunanjega udejstvovanja — notranje življenje. Zraven boja proti naravnim silam in ljudem — boj proti samemu sebi. Življenje bi bilo nezmiselna zmešnjava, če ne bi ga urejeval duh. Če ne bi bilo ljudi, kakršni ste vi, tudi ne bi bilo ljudi, kakršen sem jaz. Ali vidite, menišiči, kako važno vlogo igrate na tem svetu? Ali spoznate, kako koristni ste, kako neobhodno potrebni, kako bistveno važno je mesto, katero zavzamete v svetovnem redu?«

Kaj misli belgijska katoliška vseučiliška mladina. Bruseljska »Revue Catholique des idées et des faits« prinaša predavanje Filipa Renaulta na zadnjem kongresu belgijskega dijaštva. Na podlagi lastnega opazovanja je predavatelj ugotovil, da se belgijski katoliški dijak zanima pred vsem za tale vprašanja: Najbolj se zanima za politiko, čeprav mu strankarska politika ni pri srcu. Nihče strankarske politike toliko ne kritizira kot katoliški akademik. Priznatajo pa, da katoličani ne morejo biti brez svoje stranke, ker je to edino jamstvo za svobodo katoliškega šolstva, katero je jedro in os katoliške kulturne politike. Ideal bodočnosti pa je seveda stanovski red državnega življenja. Katoliški akademik hoče tako katoliško in narodno državo, ki bo zgrajena na podlagi svetovnega nazora in stanov in ki naj prinese socialno odrešitev četrtega stanu, kar je najvažnejša naloga. — V drugi vrsti se dijaštvo zanima za vprašanja Društva narodov, razorožitve, miru itd. Katoliški dijaki, v nasprotju s svojimi liberalnimi in socialističnimi tovariši, se zavedajo, da je pomirjenje duhov in ver mnogo važnejše, ko vsi mirovni pakti ter resolucije Društva narodov ter da je na tej moralični podlagi mogoče zgraditi trajen mednarodni pravni sistem. — socialno vprašanje prav tako zanima katoliške dijake. Povsod se čuti goreča želja po socialnem pouku in nikjer ne manjka zavesti velike odgovornosti, ki v socialnem pogledu sloni na akademski mladini. — Četrto polje zanimanja je literatura. Med katoliškimi pisci najbolj berejo François Mauriaca, Henry Bordeauxa in Paula Bourgeta ter obravnavajo njihova dela. — Splošno lahko rečemo, da je belgijski katoliški visokošolec sodoben in delaven in resen ter se zaveda dolžnosti, česar v prejšnjih časih ni bilo.

Vsi narodi in jeziki hvalijo Boga. Najvišje bitje se imenuje v 50 najbolj znanih jezikih naslednje hebrejsko: Elohim, kaldejsko: Elah, arabsko in turško: Allah, v magijskem jeziku, starogorziško: Orsi, bengalsko: Iš-var, staroegiptsko: Teut, starobretonsko (ameriško): Teuti, egiptsko: Ten, grško: Teos, doriško: Ilos, latinsko: Deus, keltsko: Diu, francosko: Dieu, italijansko: Dio, špansko: Dios, peruvansko: Biosaja, katalonsko: Deu, portugalsko: Deos, irsko: Die, provensalsko: Diou, bretonsko: Doue, galsko: Diu, nemško: Gott, holadsko: Godt, tevtonsko: Goth, angleško: God, perzijsko: Goda, dansko in švedsko: Gud, islandsko: Guo, grönlandsko: Gudib, slovansko: Bog, laponsko: Jubmel, finsko: Jumala, madžarsko: Isten, hindostansko: Rain, cemoliansko: Felizo, koromandelsko: Brama, tatarsko: Magatal, tahitsko: Atua, havajsko: Akua, fidžijsko: Kalno, kitajsko: Pusa, japonsko: Kamisama, na Madagaskarju: Annor.

Smrt znanega spreobrnjenca. Koncem julija je umrl znan nemški novinar dr. Fritz Gerlich. Pokojni se je rodil v Stettinu leta 1883. Od leta 1920 do leta 1928 je bil glavni urednik monakovskega lista »Münchener Neueste Nach-

richten«. Njegovo spreobrnjenje v letu 1931 je vzbudilo veliko pozornost; a prišlo je do njega pod vtisom doživljajev v Konnersreuthu. Dr. Gerlich je obdelal dogodke v Konnersreuthu (stigmatizacijo Terezije Neumann) v velikem delu v dveh zvezkih, kar je, četudi se mu je z več strani prigovarjalo, vse do danes najvažnejši in najobširnejši dokaz tega problema. S svojim publicističnim delom in s svojimi visokimi osebnimi vrlinami si je bil stekel dr. Gerlich v katoliških krogih vseobčo spoštovanje.

Mohamedanec veruje v katoliško molitev. Mohamed Habibulla, prvi minister zvezne mohamedanske države Travankore v Indiji, je obiskal karmelitanski samostan v Alvaji in se priporočil tamkajšnjim redovnicam, da molijo zanj in za njegovo državo, ker se je bil prepričal, da so molitve katoliškega klera za njega zelo uspešne in da je prepričan, da bo s pomočjo njihovih molitev njegova država uspevala.

Nova cerkvena organizacija za cilje Katoliške akcije. V zvezi z nadškofijskim institutom za Katoliško akcijo v Vilni je tam osnovana letos spomladi nova verska družba pod imenom »Marianum«. Njena naloga je, da z duhovnim izpopolnjevanjem svojih članov neguje posebno laični apostolat, održavanje duhovnih vaj, sodelovanje pri Katoliških akcijah v župnijah pod vodstvom župnika ter osnovanje založnih tiskarn, knjigarn, knjižnic in šol. Nadalje postavlja ta družba novo Marijansko akademijo (Academia Mariana), katere glavni cilj bo, da širi in poglablja kult Matere božje in ostalih zaščitnikov Poljske s pomočjo znanosti, literature in umetnosti.

Ogromno delo kardinala Mundeleina. Čikaški nadškof, kardinal Mundelein, je pustil graditi čez 600 cerkvenih zgradb v svoji škofiji v 18 letih, odkar ji stoji na čelu. Samo da bi se mogel najti še en sličen primer ne samo v Ameriki, ampak na celem svetu. Postavljene zgradbe so raznih vrst. Od skupnega števila je: 87 župnih stanovanj, 68 cerkva, 64 novih samostanov, 68 novih osnovnih šol, 125 rektoratov, 17 novih višjih šol in vseučilišč za mladino, 14 višjih šol in kolegijev za deklice, 3 kapele, 1 dom za zapuščene deklice, 3 nova pokopališča, 1 nova visoka šola za deklice-črnke, 8 širnih cerkev, 6 novih gimnazij in avditorij, 2 doma za starce in starke, 5 sirotišnic, 1 tehnično šolo, 4 hiše za duhovne vaje laikov itd.

— —

Razna obvestila.

Krščanska ženska zveza za Maribor in okolico priredi v nedeljo dne 23. septembra izlet v Kamnico. Zbirališče pri zavodu čč. šolskih sester. Odhod ob dveh popoldne. Ob treh sv. blagoslov z darovanjem v Kamnici. Vljudno vabimo vse člane in članice kakor tudi prijatelje društva, da se izleta udeležite v prav obilnem številu. V slučaju slabega vremena se izlet ne vrši. — Odbor.

Kako se zavaruje dota pri Karitas?

Za primer sledeče: 29letni oče hoče zagotoviti novorojenemu otroku izplačilo gotovega zneska. Odloči se, da bo v ta namen mesečno plačeval pri »Karitas« 20 Din. Karitas mu zagotovi, da bo pri tem plačilu čez 20 let otroku izplačala 5610 Din. Če bi oče umrl že prej, na primer že po nekaj mesecih zavarovanja, bi po njegovi smrti ne bilo več treba plačevati prispevkov, Karitas pa bi vkljub temu izplačala čez 20 let celo zavarovano vsoto. Če bi se oče ponesrečil, bi izplačala zavarovano vsoto dvakrat: prvič takoj ob smrti, drugič ob poteku zavarovanja. V slučaju, da pa otrok umrje pred potekom zavarovanja, imenuje oče za dediča drugega otroka. Ali ni to ugodno? Čimprej se obrnite na vodstvo Karitas v Mariboru, Orožnova ulica 8, ali na uredništvo Novin v Črensovcih, ali na domačega zastopnika Karitas.

Koledar od 23. do 29. septembra.

23. september, 18. pobinkoštna nedelja: Lin papež. — 24. september, pondeljek: Marija rešiteljica grešnikov. — 25. september, torek: Kleofa mučenec. — 26. september, sreda: Kanadski mučenci. — 27. september, četrtek: Kozma in Damijan. — 28. september, petek: Venčeslav vojvoda. — 29. september, sobota: Mihael, nadangel.

—

Glavni mesečni namen za september, blagoslovljen po sv. očetu: Posvečenje dušnih pastirjev. — 23. september, nedelja: Delo Katoliške akcije. — 24. september, pondeljek: Naši misijonarji ter misijonarke. — 25. september, torek: Vzorno družinsko življenje. — 26. september, sreda: Dijaki in visokošolci. — 27. september, četrtke: Zdravniki in bolniki. — 28. september, petek: Duh. vaje, ljudski misijoni. — 29. september, sobota: Srečna zadnja ura.

Tiskar: Tiskarna sv. Cirila v Mariboru, predstavnik Albin Hrovatin v Mariboru. Urednik: Franc Kolenc, korni vikar v Mariboru. — Izdajatelj: Mariborske župnije, predstavnik Franc Kolenc, korni vikar v Mariboru.

Poštnina plačana v gotovini. Posamezna številka stane 1 Din.
Leto 6. Štev. 39.

NEDELJA

Izhaja vsak petek.
Cena:
Celoletno 24 Din, polletno 12 Din, mesečno 2 Din. Inozem. 48 Din.

Tednik za versko življenje

Maribor, 30. septembra 1934.

Uredništvo: MARIBOR, Stolno župnišče.
Uprava: Maribor Koroška cesta 5.
Ček. rač. 15237.

Jezus govori v prilikah.

Svatovska nedelja

Nedeljska božja beseda.

Evangelij:

Mt 22, 1—14.

In Jezus jim je zopet spregovoril v prilikah: »Nebeško kraljestvo je podobno kralju, ki je napravil svatbo svojemu sinu. In poslal je svoje služabnike, klicat povabljene na svatbo, pa niso hoteli priti. Poslal je spet druge služabnike z naročilom: »Povejte povabljenim: Glejte, svoj obed sem pripravil; moji voli in pitana žival je zaklana in vse je pripravljeno; pridite na svatbo!« Ti pa se niso zmenili in so odšli: eden na svojo pristavo, drugi po svoji kupčiji, ostali pa so zgrabili njegove služabnike, jih zasramovali ter pobili. Ko je kralj to zvedel, se je razsrdil, poslal svoje vojake, pokončal one ubijavce in njih mesto požgal. Potem reče svojim služabnikom: »Svatba je pripravljena, a povabljeni je niso bili vredni. Pojdite torej na razpotja in povabite na svatbo, katerekoli najdete.« in njegovi služabniki so šli na pota in zbrali vse, katere so našli, hudobne in dobre, in svatovska dvorana se je napolnila z gosti. Ko je pa prišel kralj goste pogledat, je videl tam človeka, ki ni imel svatovskega oblačila. Rekel mu je: »Prijatelj, kako si prišel semkaj, ko nimaš svatovskega oblačila?« On pa je molčal. Tedaj je kralj velel strežnikom: »Zvežite mu noge in roke in ga vrzite ven v temo: tam bo jok in škripanje z zobmi. Zakaj mnogo je poklicanih, ali malo izvoljenih.«

— —

»Vse je pripravljeno; pridite na svatbo.« (Mt 22, 4.)

Ali ste že kaj slišali o janzenizmu? Janzenizem je krivoverstvo, ki zmanjšuje Kristusa in njegovo ljubezen. Janzenisti so učitelji postave, ki bi najraje raztrgali evangelij ljubezni. Janzenistom je v današnji priliki najljubši njen konec: »Mnogo je poklicanih, a malo izvoljenih.« Janzenisti so veliko duš oplašili in odtujili Gospodovi mizi, češ, poglejte, kaj je velel kralj strežnikom, ki je »videl tam človeka, ki ni imel svatovskega oblačila«. Janzenisti zahtevajo samo pravičnost in njih prva zapoved se glasi: »Vrzite ga ven!« (Mt 22, 13.) So ljudje, ki vedno govore o božji pravičnosti. Seveda je božja pravičnost, ali ta, ki je, je vsa popolna. Vidi tudi okolnosti, ki vzbujajo božje usmiljenje. Kako da so Janzenisti pozabili ali celo zavrgli peti blagor: »Blagor usmiljenim.« Slišati bodo morali torej drugo Gospodovo napoved: »Gorjé vam učiteljem postave, ker ste vzeli ključ do spoznanja; sami niste vstopili, in tistim, ki so hoteli vstopiti, ste zabranili.« (Lk 11, 52.) Tak ključ spoznanja, ki so ga janzenisti vernikom vzeli, je zaupanje v božje usmiljenje. V knjigi sv. Jederti »Poslanec božje ljubezni« beremo, kako jo je Zveličar pozval, naj mu daruje tisto, kar je prav njenega. Svetnica ni dolgo uganila, kaj bi to bilo: »saj sem mu«, tako je mislila, »že vse darovala: voljo, srce in razum«. Gospod pa ji je dejal: »Daj mi svoje grehe!« Kaj ne da, slab okus? Pri Bogu je že tako, da ga tudi sto in tisoč naših napak ne odvrne od nas. Pri zemeljskem prijateljstvu je drugače, bolj se ljudje spoznajo, bolj so medsebojno prevarani. Bog nas pa prav zato bolj ljubi, ker nas bolj spozna; poleg naše slabosti vidi tudi našo željo, da bi ga ljubili. Verujmo to, verujmo s trdno, živo, neporušno vero! Stopimo torej pred prestol božjega usmiljenja, pred Srce Jezusovo, ki je vir vse tolažbe. So ljudje, ki mislijo, da je težko, se zveličati; vendar drugo je resnica, da ni lahko, se pogubiti. Iztrgati se je treba prej iz Kristusovih usmiljenih rok. Kako govori Dobri Pastir dušam, ki se ga zaupno oklepajo: »in ne bodo se pogubile nikoli in nihče jih ne bo iztrgal iz moje roke.« (Jan 19, 28.) Tisoč-

krat in tisočkrat na dan ponavlja Gospod, kar je rekel grešnici: Tudi jaz te ne bom obsodil, pojdi in odslej več ne greši! (Jan 8, 11.) K sklepu postavimo rek sv. Male Terezije: »Ne zato, ker sem bila obvarovana smrtnega greha, sem se na perutih zaupanja in ljubezni dvigala k Bogu. Prav tako bi zaupala, ko bi imela na vesti vse zločine sveta. S skesanim srcem bi hitela Jezusu v naročje. Nobena stvar bi me ne mogla oplašiti, ker vem, kako naj presojam božjo ljubezen in usmiljenje.«

— —

Nedeljska molitev.

Prišel je kralj goste pogledat in je videl tam človeka, ki ni imel svatovskega oblačila. Rekel mu je: Prijatelj, kako si prišel semkaj, ko nimaš svatovskega oblačila?

V. Naj se dviga, o Gospod, moja molitev!

O. Kakor kadilo pred tvojim obličjem.

M o l i m o: Vsemogočni in usmiljeni Bog, izloči milostno vse, kar je nam nasprotnega, da bomo po duši in telesu enako prosti in bomo tvojo voljo s svobodnim srcem spolnjevali. Po Gospodu našem...

O. Amen.

— —

Usoda vsakega naroda je v veliki meri odvisna od njegovega šolstva. Slaba šolska vzgoja pomeni korupcijo in pogin vsega naroda. Dobra, čednostna vzgoja šolske mladine pa je pot, ki vodi narod v lepšo bodočnost.

Šola nima namena, da izobrazuje našo deco s poukom, ampak ima tudi to dolžnost, da vzgaja našo mladino v krepostne in trdne značaje, ki znajo premagati nižje nagone in strasti. Šola mora navajati mladino na strogo izvrševanje dolžnosti do sebe, do bratov, do države, pa tudi do Boga! Šola mora navdihovati mladino z duhom nesebične požrtvovalnosti. Za tako vzgojo ni trdnejših temeljev, kot so večno veljavni zakoni božji.

— —

Dnevno časopisje beleži vsak dan težke in mnoge kriminalne slučaje, ki se dogajajo v vseh krajih naše države in v vseh družabnih vrstah. Poleg teh v našem dnevnem časopisju zabeleženih kriminalov je še mnogo več slučajev, ki jih časopisje niti ne zabeleži. Mnogi kriminali kažejo, da so razne grde razvade v razmahu, a da verski in moralni čut padata ter se gubita. Toda brez močnega verskega in moralnega čuta ni nikakor možna ljudska družabna skupnost. Zato je nujno potrebno, da se potom versko moralnega izobraževanja ljudstva čimveč dela na razvijanju in krepitvi verskega in moralnega čuta. Učitelji in veroučitelji, posebno po vaseh, se pozivljajo v prvi vrsti, da po svojem poklicu in dolžnosti delajo za povzdig vere in morale in za pobijanje grdih razvad. Zato izvolite (banske uprave namreč) priobčiti in priporočiti učiteljstvu meščanskih in osnovnih šol, da ob vsaki priliki delajo z živo besedo in s svojim osebnim zgledom na versko-moralnem izobraževanju ljudstva svojega kraja in na odstranjevanju vseh versko-moralnih napak in razvad, zlasti še kriminalnih.

Z evharističnega kongresa v Mariboru.

Po zaključni pobožnosti pri stolni cerkvi na Slomšekovem trgu so se podali prevzvišeni g. knezoškof v spremstvu duhovščine, zastopniki oblasti, fantje Katoliške akcije, zastavonoše in razne skupine na pokopališče. Pri Slomšekovem grobu se je izvršila poklonitev zastav. Ob tej priliki je spregovoril Prevzvišeni sledeče besede:

»Stojimo ob grobu moža, ki je bil Slovencem veliki škof, rešitelj duš, pa je bil tudi buditelj, učitelj, vzgojitelj, vzgled in vzor krščanske dovršenosti, vere in zaupanja v Boga, značajne ljubezni do bližnjega, neumorne, do skrajnosti požrtvovalne delavnosti za

čast božjo in blagor ljudstva. Stojimo ob grobu svetniškega škofa, služabnika božjega Antona Martina Slomšeka.

Ko bi on zdaj vstal, pa stopil pred nas; Plavo oko bi se mu od veselja zaiskrilo in posolzilo, ljubeče bi nas vse pogledal in pohvalil.

»Prav ste storili, da ste tako veličastno počastili in proslavili presveto Rešnje Telo, ta največji čudež božje ljubezni, ki nam nalaga dolžnost, da ljubimo Boga nad vse, bližnjega pa kot samega sebe.«

O Slomšeku je znano, kako rad je ministriral pri sv. maši, kako so ga kot dijaka njegovi tovariši večkrat našli v cerkvi, moliti z razprostrtimi rokami pred tabernakljem. Kako pogosto je škof Slomšek obiskal presveto Rešnje Telo v cerkvi in pred tabernakljem opravil skoro vse svoje molitve. Kako goreče se je pripravljal na sv. mašo, kako pobožno je služil to največjo daritev, kako prisrčno se je zahvaljeval za milost duhovništva, kako zelo je že takrat pred 80 leti priporočal pogosto sv. obhajilo.

Tako bi sedaj zaklical: »Dragi moji Lavantinci, ljubite, zelo ljubite Jezusa v presveti Evharistiji! Ne pozabite, da imate v sveti hostiji Boga samega med vami! Z zaupanjem iščite pri njem v vseh položajih in težavah življenja pomoči in utehe, visoko cenite daritev sv. maše, vsakdanji kruh za dušo vam bodi sv. obhajilo. Če boste ljubili Jezusa v sveti Hostiji, bo on vas tem bolj ljubil in v tej njegovi ljubezni bo prava sreča, časna in večna za vas, za vaše družine, za ves narod in vso domovino.«

Slomšek, prosi za nas, da bo res tako! Mi pa hočemo moliti in delati, da boš kmalu prištet med svetnike božje.«

Iz življenja za življenje

J. M. Trunk:

SOCIJALISTIČNA LJUBEZEN.

Leta 1904 sem postal župnik pri Sv. Križu v Beljaku in ostal tam do začetka leta 1917, zadnji slov. župnik na tem mestu, dasi je v ti župniji polovica rojenih Slovencev in je dušno pastirstvo v spovednici do 99 odstotkov slovensko. Zdaj je tam nemška postojanka in utegne ostati, ako ne pride do izpremembe teritorijalnega značaja v politiki.

Tedaj je bil Beljak torišče nemškega radikalizma, ki se je politično izražal v ostrem pročodrimovskem gibanju in navdušenju za Hohencollernce. Delavstvo je bilo politično organizirano v močnem socijalističnem taboru. S socijalisti sem moral biti v stiku že kot župnik. dalje v šoli v Vazah, kjer je bil šolski svet popolnoma socijalističen; izhajali smo. Razume se, da nisem imel opravka s socijalizmom, le s socijalisti, saj je pisano: . . . pusti solnce sijati nad pravičnimi in krivičnimi . . .« Politično sem imel precej vpliva posebno v slovenski okolici. Politično je kazalo, da smo šli bolj s socijalisti, in nemškim radikalcem smo kot jeziček na tehtnici hudo mešali politično juho ter s tem krotili te pročodrimovske peteline. Socijalisti so se sami tega dobro zavedali, ker so morali računati na nas, in vsaj na zunaj v politiki in osebno smo si bili nekako v prijateljskih odnošajih, v nekaki politični ljubezni. Za ta leta nimam niti najmanjše pritožbe zoper kakega socijalista, niti najmanj zoper socijalistično stranko. Ko pa sem prišel leta 1916 navskriž z vojaškimi in civilnimi oblastvi, so se tudi socijalisti mene hudo izogibali, kar jim ne zamerim, saj

sem bil najmanj osumljen, in tedaj je bril oster veter zoper vsakega Slovenca. To je že tako.

Prišel je konec vojne. Socijalisti so znali izrabiti svoj antimilitaristični program, dasi so med vojno na njega hudo pozabili, in uspeli so. Na rotovžu v Beljaku je po volitvah zavihrala rdeča zastava, župan je bil socijalist, vse socijalistično, zmaga na vsej črti.

Kakor se pač večkrat dogaja povsod, pride do ribarij v stranki med posamezniki. Jaz sem bil tedaj politično izločen, ko sem kot vodja narodnega sveta, udeleženec pariške konference in član plebiscitne komisije z izgubljenim plebiscitom sam bil politično izgubljen. Ko sem se že odpravil v Ameriko, je ribarija med socijalisti že prišla celo pred sodnijsko obravnavo, in tam je razprava privedla tudi do moje malenkosti in do mojega razmerja do socijalistov pred vojno. Strahovito je padalo na me od obeh socijalističnih strank v prepiru, vsa nekdanja »ljubezen«, neko politično dobro razmerje, je izginilo kot kafra, sam srd, samo sovraštvo.

Kaj drugega nisem nikoli pričakoval, pač pa bi res pričakoval vsaj malo več politične objektivnosti, a niti o tej ni bilo niti sledu.

Socijalizem je materijalizem. — Moralne obveznosti nima, sebični osebni interesi stopijo v ospredje. Ko so ti ogroženi, te bo vsak socijalist pomandral ko črva pod nogami, tudi socialist socijalista bo poteptal, saj pri materialističnem naziranju ni morale, moralnih obveznosti, kaka etična načela, o kakršnih socijalizem blebeta, so pa le naivnim pesek v oči, brez najmanjše vrednosti v borbi življenja.

Tako sem jaz okusil socijalistično ljubezen.

(Amerikanski Slovenec.)

—

KAKO SEM POSTAL KATOLIK?

Spreobrnejnec John Ivan Moody (Mudi), znan bogataš in bankir v USA, je na neki skupščini katoliških žen pravil: »Če pogledam nazaj, vidim, da se je moja pot do katoličanstva začela že takrat, ko

Misijonar — socijalni reformator v J. Afriki.

Vsa južna Afrika pozna marianhilskega misijonarja p. Bernarda Hussa kot odličnega voditelja in organizatorja za socijalno-gospodarsko obnovo domačinov, ki žive v obupnih razmerah. Pretekli mesec ga je zaprosila za pomoč univerza v Johannesburgu, da bi naj proučil žalosten položaj popolnoma obubožanih domačinov v bližnjih oddelkih. P. Huss je obiskal posamezne naselbine in pokazal prebivalstvu, kako si naj sami pomagajo in si izboljšajo svoj položaj.

Preskrba — za vse!

Kakšna? Poslušajte!

Ali vam je znana tista pesemca o mravlji in kobilici? »Nedolžna« je, resnice pa veliko pove. Mravlja je spomladi in poleti pridno delala, nosila, zbirala. Kobilica pa je skakala, plesala in cvrčala. Modra mravlja jo posvari. Šemasta kobilica pa se nad njo razkorači in jo nahruli:

Ti béba, kaj veš,
še tega ne umeš,
o komu zna peti,
veselo živeti,
braniti ne smeš!

O Božiču pa je kobilica skljućena pri krevsala k mravlji in jo prosila, če bi imela kaj za pod zobe. Aha, zdaj me pa poznaš! Kaj ti nisem pravila?! Zdaj sem pa dobra! . . .

Mravlja se je preskrbela in je od nabranega zimo mirno in brezskrbno preživela. Nora kobilica pa je prosjačila in stradala.

Kaj hočete biti: kobilice ali mravlje? Kaj hočete rajši: se preskrbeti in od tega zadovoljno

sem prišel do misli, da so vse vere enako dobre. S tem so končali vsi oni predsodki, ki so mi bili že prirojeni kot protestantu. Nehal sem misliti, da je katoliška vera poguba za človeško družbo in s smehom sem prešel mimo tega. Odločen, da jo hočem globlje spoznati, sem pri tem postopal ravnotako nepristransko, kot to delam na borzi v Wall-Streetu (v Njujorku) in zato sem večkrat rekel, da me je Wall-Street privedel do katolicizma.«

Njegova raziskovanja so ga privedla do prepričanja, da je katolicizem osnovan na čisto konkretnih dejanjih, ki se morajo dokazati. Prvo je, da bitnost Boga ni samo zahteva vere, da Bog obstoja, temveč se da to tudi z razumom dokazati. Drugo je načelo katoliškega nauka, da je Jezus Kristus Sin božji. Katoliško razlaganje o življenju Odrešenika na zemlji in njegovih naukih, je povsem resnično in se skozi 19 stoletij ni niti v najmanjši stvari izpremenilo.

»Moremo govoriti, da verujemo v božanstvo Kristusovo, toda če ne priznamo katerega njegovih naukov, pobijamo s tem same sebe in smo s seboj v protislovju. In nasproti temu ne moremo zanikati dejstva, da je Kristus ustvaril vidno Cerkev in ji postavil za glavarja Petra; da je obljubil, da hoče ostati s to Cerkvijo do konca sveta, dosledno temu mora torej ta Cerkev še obstojati in njen glavar mora biti naslednik Petrov in kot učitelj vere in morale mora biti tudi kot sv. Peter nezmotljiv. More torej biti le ena Cerkev in ne več, ki mora proučevati to, kar je Kristus proučeval in nič drugega. In Cerkev, ki ima te znake, je samo katoliška Cerkev in nobena druga.

Oni divni člen apostolske vere »občestvo svetnikov« se mi zdi, da more pravilno razumeti samo katolik, ker je del naravnega življenja. On nam ne razloži in razjasni samo posebno spoštovanje, ki ga katoliki izrekajo presveti Devici, kot največji med svetniki in ne nehajo se k njej zatekati in moliti, temveč nam razjasnjuje tudi klicanje svetnikov, da prosijo za nas.«

živeti — ali revščino tolči in milo gledati po pomoči?

Nepreviden, lahkoživi kobilici so podobni ljudje, ki nič naprej ne mislijo, ki kadar imajo, skačejo, plešejo, jedo in pijejo nad vso mero, vse poženejo ter ravnajo po reku: Enkrat z bičem, drugič s psom.

Modri, prevídni ljudje pa delajo drugače. Ti se preskrbé o pravem času za čas potrebe in pomanjkanja.

In tako delajte vsi, ki hočete sebi dobro!

Divjak tam v afriškem gozdu nič ne štedi. Živi kot otrok, od danes do jutri, iz rok v usta. Kadar ima, jé, — da ne rečem: žre, kolikor gre vanj; kadar nima, pa žalosten čepi in čemi in sline požira.

Kolikor bolj pa so ljudje izobraženi, napredni, toliko bolj mislijo na prihodnjost in se tudi preskrbijo zanjo.

Kar se zdaj v Nemčiji godi, ko je tisti novi Hitlerjev nacionalizem ljudi obsedel in vajeti Nemčije k sebi potegnil, tega ne bom hvalil. Tako mi je bilo to zoprno, da sem kar pobral šila in kopita, kolikor jih imam — hvala Bogu, da

---

Poleg tega je skušal pridobiti tudi bele naseljence iz okolice, da bi pomagali bednim domačinom. Kmalu na to ga je poklical škof Meysing iz Kimberleja. Šlo je za ustanovitev kmetijske šole v Bečuana deželi. Tu je naletelo katoliško misijonsko delo na silne težkoče. Poglavarji te »samostojne« deželice, ki je pod angleškim varstvom, so se bili že naveličali neprestanih sporov in prepirov med številnimi protestantskimi sektami in so dovolili samo eni sekti udejstvovanje. Katoliški Cerkvi je bilo prepovedano vsako udejst-

Molitev — razgovor z Bogom.

I. O molitvi sploh.

Molitev je potrebna, ker je treba, da človek Boga slavi, da se mu klanja, pri njem išče pomoči in se za pomoč zahvaljuje in vse to stori z molitvijo.

Po Jezusovi zahtevi molimo v prvi vrsti za duhovna dobra. In če molimo: »naš kruh« in »reši nas vsega hudega«, tudi takrat prosimo predvsem za nebeška sv. obhajila in da bi nas Bog obvaroval od pravega zla: greha. Za časni kruh in osvoboditev od časnih muk pa molimo le, v koliko ne bi to zlorabili proti slavi božji in našemu odrešenju. Grešno je moliti za uspeh pri kaki tatvini, ali da hočemo koga oškodovati, koga ogoljufati ali storiti kako drugo zlo.

Duh krščanstva, duh ljubezni hoče, da molimo drug za drugega. V očenašu je Jezus povedal, česa moramo prositi za vse nas. Če smo sebičnejši, molimo največ za sebe in za one, ki so nam najbližji. Če se človek višje povzpne k Bogu, so njegove molitve duševnejše. Reci za koga in za kaj moliš in povedal ti bom kaj si.

Vrednost in moč naše molitve odvisi od tega, s koliko vero, ponižnostjo, udanostjo in vztrajnostjo molimo. Proseči za velike dobrote, so svetniki še po opominu Gospodovem pojačevali svoje molitve s postom. Posebno moč ima skupna molitev. Uvedi skupno molitev vsaj v svoji družini.

Raztresenosti.

Tudi sv. Bernard je tožil, da ne more izmoliti niti Očenaša, da ga ne bi napadle najrazličnejše misli. Take misli prihajajo od naših spominov in strasti, od sveta in hudobnega duha. Te misli morejo biti v nasprotju z onim, kar človek moli, ali ohole, nečiste, zavidne, jezne, ali skrbi za delo in življenje, ali kakršnekoli druge misli. Ne vpraša se, kako dolgo so nas raztresene misli zadržale. Mi nismo krivi, če smo se pred molit-

---

vovanje v tej pokrajini. Misijonski škof je zdaj kupil v tem ozemlju posestvo in upa, da bo predvsem z ustanovitvijo kmetijske šole pripravil pot misijonskemu delu. V načrtu je tudi ustanovitev bolnice z dominikanskimi sestrami in z misijonskim zdravnikom. V Johannesburgu je govoril p. Huss pred izobraženimi domačini o gospodarskih vprašanjih in o ustanavljanju kreditnih zadrug po sistemu samopomoči. Zanimivo je, da je pater Huss v letih od 1926 do 1931 postopoma ustvaril in izpopolnil več denarnih zavodov, ki

ne veliko — in sem Nemčiji hrbet obrnil ter prišel v Avstrijo. To samo mimogrede.

Veste, je pa v Nemčiji še veliko modrih in dobrih ljudi. Samo zaenkrat morajo molčati — kakor še marsikje drugod — dokler se nacionalizem ne iznori. No, saj se je začel že krhati, črv notranjega razkroja ga razjeda; ga bo kmalu zlomek vzel!

V nobeni deželi na svetu pa, mislim, niso ljudje tako socialno preskrbljeni, kakor v Nemčiji. Poglejte, naši rudarji na Vestfalskem so večinoma brez dela, pa vendar žive! Saj jim je odprta pot v domovino, pa vendar ne gredo, in država jih tudi ne izganja, če ni kaj posebnega, ampak še podpira jih. Pravijo: Posebno dobro nam sicer ni, veliko bolje pa vendar še zmirom, kakor bi nam bilo doli doma. — Pred nekaj dnevi je bil pri meni tukaj v Gradcu neki slovenski fant, ki je poskusil srečo po svetu in bil poldrugo leto v Nemčiji ter mi ni mogel dopovedati, kako je v Nemčiji dobro preskrbljeno za popotnike in vsakovrstne pomoči potrebne. Kamor sem prišel, je rekel, povsod sem našel pomoč in prenočišče. Četudi nisem znal dobro nemško in

vijo pripravili za molitev in med molitvijo čuvamo oči in prezremo raztresenost, ko jo opazimo. K molitvi se pripravimo, če zapustimo zemeljske misli, in se umirimo v Bogu; zavedajoč se veličastva božjega in svoje ničevnosti, se vprašamo: Kdo je On, a kdo sem jaz? Zadostuje, če se tako za molitev pripravimo, kolikor bi trajal eden Očenaš. Raztresenosti bi postale grešne le tedaj, če bi jih med molitvijo opazili in se hote zadrževali pri njih. Če jih torej opazimo, mirno pojdimo preko njih, nadaljujoč molitev tam, kjer smo z njo prenehali. In potem, če misli navalijo kot roj čebel, zadostuje, če hočemo Bogu prav storiti, da z duhom gledamo k njemu in da On gleda nas. Mi tako tudi pomnožujemo zasluge svoje molitve.

Kedaj naj molimo? Slaviti Boga je treba večkrat na dan. »Zvečer, zjutraj, opoldne hočem moliti in On bo uslišal moj glas.« (Ps. 5, 54, 17.) Tako pravi prerok. Apostoli so ob 9. uri v skupni molitvi prejeli sv. Duha. Peter in Ivan sta šla ob treh popoldne v hram k molitvi. Prerok pravi: »Sedemkrat dnevno sem slavil Tebe« (Ps. 118, 164) in zopet: »O polnoči sem vstajal, da Te slavim« (Ps. 118, 62). Gospod in apostoli so učili: »Molite neprestano« (Luk. 18, 1, Sol. 5, 17.) Neprestano molimo, če se večkrat na dan z vzdihom dvignemo k Bogu in če z dobrim namenom svoja dela spremenimo v molitev.

O z n a n i l a

MARIBOR:

Stolna župnija.

Oznanilo:

V nedeljo dne 30. septembra popoldne ob 17. uri bo krščanski nauk in litanije s sv. blagoslovoma.

Ob delavnikih meseca oktobra bo ob 6. uri blagoslovna sv. maša pri glavnem oltarju; med sv. mašo se skupno moli sv. rožni venec, lavretanske litanije in molitev k sv. Jožefu. Kakor mesec majnik, tako je tudi mesec oktober

---

sem povedal, da sem tujec, so mi rekli: »Človek ste pa le!« Ko bi doma ljudem to pripovedoval, saj bi mi ne verjeli. O, kako je to drugače, kakor pri nas!

Država preskrbljuje ljudi, ki nimajo dela, s potrebnim; zraven pa še zasebna krščanska dobrodelnost stori vse, kar more, da ljudem v potrebi pomaga. **»Karitas«** — grška beseda, ki pomenja krščansko dejansko ljubezen do bližnjega — ni v nobeni deželi tako lepo razvita, tako živa in delovna, kakor v Nemčiji. V vsakem malo večjem mestu ima svojo pisarno, kjer se ljudem nudi pomoč v vsakovrstnih potrebah.

Toda ne le sama ljudem pomaga, ampak napeljuje jih tudi, uči jih in priložnosti jim daje, da si pomagajo sami. In tako sem našel pri vsaki karitativni (dobrodelni) zvezi v onih letih, ko sem bil na Vestfalskem, tudi poseben oddelek: Posmrtno preskrbo (Sterbe-Vorsorge). Tole je pa nekaj pametnega, sem si rekel. Tole bi bilo tudi pri nas dobro! Jaz bi namreč rad vse, kar sem po svetu dobrega videl ali še vidim, prenesel na domača tla, naj bo v verskem ali v časnem oziru. Zato sem toliko pisal o Nemčiji in drugih deželah.

jih upravljajo domačini. Pred kratkim je dobil zaslužni misijonar celo iz Ugande (Osrednja Afrika) razna pisma s prošnjo za nasvete glede ustanavljanja kmetijskih šol. Celo iz Belgijskega Konga prihajajo prošnje za razne nasvete v socijalnogospodarskih vprašanjih. Za svoje uspešno in pozitivno delo pa žanje p. Huss sovraštvo komunistov in ostalih veri in socijalnemu redu sovražnih elementov, ki so ga že večkrat napadli, saj vedo, da jim on s svojim delom onemogočuje zahrbtno rovarjenje med zvestimi domačini.

Mariji posvečen mesec; verniki naj bi ta mesec prav goreče častili Kraljico nebes, da si izprosijo njeno priprošnjo in varstvo.

Od pondeljka naprej bo večerni sveti blagoslov ob delavnikih ob 17. uri.

V petek dne 5. oktobra — prvi petek v mesecu — se pred zadnjim sv. blagoslovom pri jutranji blagoslovni sv. maši molijo litanije presv. Srca Jezusovega.

Deški Marijin vrtec ima v soboto dne 6. oktobra ob 16. uri svoj mesečni nauk in slovesen sprejem novih članov; v nedeljo potem pa ob pol 8. uri med sveto mašo pri glavnem oltarju skupno sveto obhajilo.

Ljudsko gibanje:

Krščenih je bilo zadnji teden 14 novorojencev in sicer: Andrej Kopfensteiner, Edvard Pušaver, Ivan Golob, Franc Babič, Cecilija Šoba, Tomislav Štefotič, Maksimilijan Šterlek, Marijan Primožič, Marija Zorec, Hermina Zemljič, Karol Dolinšek, Zdenka Hršak, Edvard Kaube in Hedvika Wittman.

Poročili so se: Poklič Anton, pos. sin, Pobrežje, in Marija Šalkovič, vdova čevljarskega mojstra, Trubarjeva ul. 7. — Meier Valter, mes. pom., in Hriberšek Marija, kuh., Vojašniška 1. Bilo srečno!

Umrli so: Rozman Elizabeta, delavka iz Selnice, Vinarska 3, stara 28 let. — Arčnik Milan, sin del., Vinarska 3, star 2 dni. — Riedl Drago, brivski mojster, Slovenska 16, star 47 let. N. v m. p.!

— —

Frančiškanska župnija.

Oznanilo:

Poslednjo nedeljo v mesecu septembru bo pri večernicah darovanje za sv. Očeta.

V pondeljek se začne roženvenska pobožnost. Ob delavnikih bo ob 5 tiha sv. maša, skupna molitev sv. rožnega venca, lavretanske litanije in blagoslov z Najsvetejšim. Pri večernem blagoslovu, ki se začne z dnem 1. oktobra ob 18, bo ista pobožnost v nemškem jeziku.

Za godovni dan sv. Frančiška bo v četrtek ob pol 6 pridiga, ob 6 levitirana služba božja, zvečer ob ¾ na 18 spomin na blaženo smrt sv. Frančiška in ob 18 nemška pridiga.

Prvi petek presv. Srca Jezusovega, zjutraj in zvečer kakor običajno.

Ljudsko gibanje:

Krsti: Dasko Irena in Kalšek Makso.

Iz tekstilnega delavca — škof.

Sveti oče je imenoval za pomožnega škofa v Fall-Riverju (Severna Amerika) Janeza Cassidi. Novi škof je bil dolga leta zaposlen v tekstilnih tovarnah. Hipoma je začutil v sebi duhovniški poklic. Šel je študirat, pred nekaj leti je bil posvečen za mašnika, sedaj pa imenovan za škofa. Ob priliki posvetitve so priredile delavske organizacije velike slovesnosti.

—

Romanje bojevnikov v Lurd.

V dneh 22., 23. in 24. septembra t. l. prire-

— Ko sem torej prišel domov, sem se obrnil na Vzajemno zavarovalnico, naj bi pri nas to ona vzela v roke. Medtem je pa stvar prišla iz Nemčije v Avstrijo in je bila vpeljana že po vseh avstrijskih deželah. Nekega dne sem skočil torej v Gradec, kjer zdaj živim, da si stvar natančneje ogledam. Vodja te posmrtne preskrbe se mi je zelo pohvalil, da gre stvar izvrstno. In enako po vseh drugih avstrijskih deželah.

Nato so pri Vzajemni zavarovalnici ustanovili ta oddelek in ga krstili »Karitas«.

Želim, da bi bila ta reč ljudem zelo domača. Tako domača, da bi prišla v vsako slovensko vas in v vsako hišo in hišico tam na zadnjem koncu zadnje doline in gori na vrhu hriba. Vse slovensko ljudstvo naj bi bilo preskrbljeno za svoje življenje, za svojo starost in za svojo smrt! Zato mislim, da bi vi, katerim je beseda »Karitas« tuja, neznana in nerodna, po vsej pravici smeli to napravo imenovati **»Preskrba«.** To vam je domača beseda, ki jo dobro razumete in ki jasno pove to, kar ima povedati. Ime sicer ni glavno. Naj bo fantu ime Janez ali Jaka, Anton ali Aleš; glavno je,

Poroke: Langeršek Jožef, trgovec, in Schwarz Hermina, zas. iz Mute. — Jančič Frančišek, pos., in Repa Ana, natakarica, Mlinska 9. — Bilo srečno!

Pogrebi: Stojnšek Alojzij, sin vin. v Košakih. — Rosner Frančišek, abit., 23 let, Meljska 67, se je obesil. — Senica Ivan, pol. ur. v p., 61 let, Prečna 3. — Hauswirt Jožef, inšp. v p., 72 let, Maistrova 14. — Holzmann Jožef, zas., Aleksandrova 39. — Naj počivajo v miru!

Društva:

Poselska zveza. Ker je preteklo nedeljo izostal napovedani sestanek zaradi nepredvidenih zaprek, vas vabimo na sestanek to nedeljo dne 30. septembra, ob 4. uri popoldne. Pridite vse! — Voditelj.

— —

Magdalenska župnija.

Oznanilo:

Prva svetoletna procesija se vrši v nedeljo dne 30. septembra. Ob 6 sv. maša v župni cerkvi, ob pol 7 procesija v Radvanje, v kapeli pridiga in sv. maša.

Ljudsko gibanje:

Krsti: Anton Furek, Marija Maurič, Marija Balaž, Bruno Rumež, Jožef Vogelnik, Sonja Rus, Viktor Rot, Ida Kepa, Terezija Ferš, Kurt Ackermann.

Poroke: Podlipnik Franc, mizar, Sp. Radvanjska 4, in Kovačič Hermina, tkalka, Delavska 18. — Rebernak Franc, tkalec, Zg. Radvanje, in Kozar Štefanija, tkalka, Zg. Radvanje. — Muhič Ivan, kovač, Zg. Radvanje, in Fifnja Frančiška, tkalka. — Kirič Franc, tkalec, Pobrežje, in Hrman Marija, tkalka.

Zadnjih 14 dni so umrli: Gamzer Alojzija, soproga tesarja. — Radolič Lovrenc, pos. — Novak Karl, tes. pom. — Travisan Franc, strojevodja v p., Radvanjska 12, 87 let. — Rus Irma, hči del. — Kumer Božidar, trg. posl., Betnavska 61, 31 let. — Petrovič Ana, žena ključ., Frankopanova 5, 38 let. — Fideršek Albina, hči pos. — Križmanič Andrej, ur. v p., Popovičeva 13, 70 let. — Kristl Franc, vpok., Dajnkova 8, 64 let. — Borovnik Alojzija, hči žel., Tezno, 1 leto. — Lorbek Rudolf, žel., Radvanje. — Lešnik Mihael, Studenci. — Neuman Rupert, žel., Novavas. — N. v m. p.!

da je fant sam kaj prida. Vendar imamo radi tudi primerna in prikupna imena.

V tej preskrbi za življenje obstoji prava napednost. Napednost — to je, s čimer se današnji svet toliko ponaša in za čimer se toliko žene. Napednost pa ni toliko v tem, če je človek gosposko oblečen, ali da je napol nag; tudi ne v tem, da v nedeljo, namesto da bi šel v cerkev, po hribih leta in se po njih doli prekucava in do smrti pobija. Napednost je predvsem v tem, da so ljudje preskrbljeni za življenje. Že stari Rimljani so rekli: Primum vivere! Najprej je treba živeti potem pride vse drugo! Zato pa je Nemčija tako napredna država, ker so ljudje za življenje tako dobro preskrbljeni. Tudi Nemci stokajo in celo vpijejo, kaki reveži so, — da jim ni treba plačevati dolgov drugim državam — v resnici pa se jim le godi veliko bolje kakor nam. Če torej hočete biti tudi Slovenci napredni, naj zavarovanje postane med vami splošno!

Za danes treba končati. Pa še prihodnjič kaj. Jaz sem o tem-le že večkrat pisal, pa sem se prikril; ker ni treba vsega razkričati, kakor

dijo francoski bojevniki iz svetovne vojne romanje v Lurd. Odbor bojevnikov se je obrnil tudi na bojevnike drugih držav ter jih je povabil, da bi se tega romanja številno udeležili.

—

Smrt velikega misijonskega dobrotnika.

Ogrski zdravnik dr. Gajdos, ki je uspešno sodeloval s p. Ruttenom, bivšim vrhovnim predstojnikom misijonarjev iz Scheuta, pri pobijanju neke vrste tifusa v Mongoliji, je nenadoma umrl v Tunisu. P. Rutten se je seznanil s pokojnim g.

CELJE:

Mestna župnija sv. Danijela.

Oznanilo:

V oktobru se moli vsaki dan med šesto sv. mašo sv. rožni venec in po sv. maši litanije Matere božje.

Ljudsko gibanje:

Novokrščenci: Habinc Marija, Prelog Peter, Kačičnik Avgust, Višner Marija.

Poročili so se: Krajnc Anton, delavec, in Drobne Franciska, delavka. — Ivan Krajnc, železničar, in Petrovič Jožefa, kuharica. — Cvahte Anton, ur., in Inkret Vilma, zas. — Bilo srečno!

Umrli so: Ivanc Ivan, župnik na Sladki gori, 61 let. — Romih Apolonija, sejmarka v Zavodni, 56 let. — Novak Janez, delavec, 70 let. — Špegel Pavel, pos. iz Vitanja, 67 let. — Šket Marija, obč. reva iz Slov. Bistrice, 70 let. — 4 otroci okoli leta starosti. — N. v m. p.!

— —

TRBOVLJE:

Oznanilo:

V nedeljo dne 30. septembra, otroška nedelja: Marijina vrtca in drugi pridni otroci skupno sv. obhajilo med osmo sv. mašo. — Popoldan: Molitvena ura Družbe vednega češčenja.

Ljudsko gibanje:

Rojeni trije zakonski otroci.

Poročena: Jordan Avgust, rud. ključ., in Forte Uršula, kmečka hči.

Umrli: Cestnik Ivan, kmečki sin, 23 let. — Medved Štefka, kmečka hči, 17 l. — Špan Marija, rud. žena, 57 let. — Anton Razpotnik, občinski hiralec, 76 let. — Kregar Jože, rud. sin, 9 mesecev.

Kronika naših župnij

Sv. Jošt na Kozjaku. Župnik Mihael Čarf. Število duš 660. — Cerkev zidana leta 1884. — Leži 1063 m visoko. — Duhovno življenje: III. red 104, Dr. krščanskih družin 72, Br. Srca Jezusovega 50, Br. rožnega venca 20, Marijina družba za fante 49, Marijina družba za dekleta 134. — KA še ni upeljana.

zdravnikom leta 1931 na Poljskem, kamor je dr. Gajdos prišel, da bi proučeval znamenitosti dr. Weigla. Odšel je z njim na Kitajsko, kjer sta ustanovila v Pekingu poseben laboratorij za proučevanje omenjene bolezni, ki je strahotno redčila vrste misijonarjev. V 20 letih je umrlo za to boleznijo 84 misijonarjev iz Scheuta, od teh 46, starih manj kot 35 let. P. Ruttenu in dr. Gajdosu se je posrečilo zaustaviti to epidemijo. V Tunisu se je dr. Gajdos bavil z znanstvenimi raziskavami na institutu Pasteur.

— —

kokoš, ki je jajce zlegla. Danes pa imam poseben vzrok, — ki ga bom že drugič povedal — da se vam podpišem, obenem vas pa iz tuje dežele vse skupaj lepo pozdravljam!

Jan. Kalan.

Sv. Martin v Rožni dolini. Župnik Franc Ozvatič. Število duš 1402. — Cerkev je bila postavljena leta 1856. — Duhovno življenje: III. red 184, Dr. krščanskih družin 92, Br. Srca Jezusovega 340, Marijina družba za žene 40, za fante 53, za dekleta 130, Apostolstvo mož 25, Marijin vrtec: 61 dečkov in 85 deklic. — KA še ni osnovana.

Vitanje. Župnik Alojzij Musi. Število duš 2762. — Cerkev je bila postavljena leta 1036. — Duhovno življenje: III. red 235, Br. Srca Jezusovega 947, Marijina družba za žene 250, za fante 30, za dekleta 262, Apostolstvo mož 105, Družba treznosti 64, BCM 220, Marijin vrtec 320. — KA še ni osnovana.

Vojnik. Župnik Anton Lassbacher. Število duš 5050. — Cerkev je bila postavljena leta 1896. — KA še ni osnovana.

Proštija v Ptuju. Prošt, nadžupnik dr. Ivan Žagar. Število duš 2574. — Cerkev je iz začetka 14. stoletja. — Duhovno življenje: Dr. krščanskih družin 90, Dr. vednega češčenja 61, Br. rožnega venca 75, Apostolstvo mož 44, BCM 31. — KA je že osnovana.

Minoritska župnija v Ptuju. Župnik p. Alfonz Svet, Število duš 8200. — Cerkev je iz druge polovice 14. stoletja. — Duhovno življenje: III. red 1154, Dr. krščanskih družin 130, Dr. vednega češčenja 476, Br. karmelske Matere božje 310, Marijina družba za dekleta 471, Apostolstvo mož in fantov 150, križarji 50.

Sv. Andraž v Slov. goricah. V prvih početkih pokristjanjenja je bil ta kraj del ptujske nadžupnije, tako da so hodili tukajšnji prebivalci v Ptuj k sv. maši. Ko se je pozneje ustanovila pri Sv. Lovrencu v Slov. goricah župnija, so pripadali kraji sedanje župnije tjekaj. Leta 1513 je dobil tukajšnji kraj svojo prvo cerkev, katere glavni oltar je bil pa posvečen presv. Trojici. Za ustanovitev župnije se je največ trudil Andrej Vrbančič, trgovec in meščanski svetovalec v Radgoni. Podaril je 1000 goldinarjev in svoj vinograd na Galušaku, da bi se ustanovila župnija, ki je dne 21. julija 1756 postala dejstvo. Cerkev, ki je dolga 27 m, široka 9 m, visoka 10.80 m, je lepa gotska, zlasti prezbiterij, ki je bil najpozneje pozidan. Župnija šteje nad 1500 duš, rojstne, mrliške in poročne knjige se začenjajo z letom 1757. Od leta 1921 vodi župnijo Ivan Alt. Cerkveno življenje je precej razvito. Pospešujejo ga: Apostolstvo mož in fantov z 250 člani, Marijina družba žen z 230 članicami, Dekliška družba z 109 članicami, Marijin vrtec 180, III. red 113, roženvenska bratovščina 615 itd. KA deluje. Vnema župljanov za hišo božjo je cerkev prenovila. Vsi so prispevali v ljubezni in edinosti. V njej je 12 lepih prostornih kapelic in 3 križi in 3 križna znamenja. Od duhovnikov-domačinov so 3 v dušnem pastirstvu.

Za našo deco

Zrcalo, ki pove resnico.

»Prečastiti, prosim vas, ko se boste drugo leto vrnili, prinesite mi iz Pariza eno zrcalo«, tako je govorila mlada deklica, ki bi rada Bogu in svetu enako ugajala, nekemu duhovniku, ko se je po končanih postnih pridigah vračal nazaj v mesto. Duhovnik ji je sicer obljubil, toda pri sebi si je mislil: Prinesel ji bom zrcalo, ki bo dovolj jasno pokazalo njeno nečimurnost!

Za leto dni je dotični duhovnik zopet prišel in deklica je šla takoj k njemu, da bi ga opozorila na njegovo obljubo. Duhovnik je odvezal paket in potegnil iz njega mrtvaško glavo ter jo postavil deklici pred oči, nato pa ji je rekel z resnimi besedami: »Tu vidiš zrcalo, ki pove resnico! Poglej ga in pomisli, kako ničevo je vse na tem svetu! Glej, tu so bile oči, ki so tako veselo in samozavestno gledale v svet, tam so bila ušesa, ki so rada poslušala le prijetne reči; tukaj pa usta, ki so izrekle toliko nepo-

trebnih besed. Kaj je sedaj vse to, ki je bilo orodje ničevosti? Ta glava, ki je bila nekoč tako ponosna, je sedaj malo vreden predmet.«

Deklica je spoznala ničevost sveta in začela živeti pobožno in spokorno le za Boga, ki je večni in edini cilj vsakega človeka.

— —

»Ti si kakor cvetlica.«

Ko je župnik sv. Janez Vianney obhajal svoj god, je prišla k njemu tudi neka mala deklica, ki ji je nedolžnost sijala z obraza, da bi mu častitala. Prinesla mu je tudi šopek lepih cvetlic, lilij in nageljčkov. Župnik je bil srčno vesel lepega dara, še bolj pa nedolžnega otroka. Rekel ji je: »To je res lep šopek, toda vedi, otrok moj, tvoja duša je še tisočkrat lepša. Ti si kakor cvetlica.«

Prav je govoril ta župnik. Duša je dih iz ust troedinega Boga, ki je večen, vseveden in najboljši. Odkupljena je z dragoceno krvjo Kristusovo.

O otrok, za rešitev tvoje neumrjoče duše ti ne sme biti nobena žrtev prevelika in noben trud pretežek. Ostani čist, nedolžen in pošten in ostal boš lepo dišeča cvetka v vrtu večnega Boga!

Katoliški pojavi

Tabor Katoliške akcije pri Devici Mariji na Pesku. Preteklo nedeljo je bilo pri cerkvici Device Marije na Pesku v župniji Podčetrtek zelo živo. Iz župnij Podčetrtek, Buče in Olimje je prihitelo okrog 2000 ljudi, večinoma možje in fantje. Prišli so na tabor KA. Najprej je bila služba božja: pridiga in sv. maša. Oboje je opravil g. Pirc, župnik v Podčetrtku. Pridigal je o pravem krščanskem življenju. Po službi božji je bilo pri cerkvi zborovanje. Govoril je g. Jerebič, predsednik škofijskega odbora KA iz Maribora. V svojem govoru je podajal smernice za značajno krščansko življenje v zasebnem življenju, v družini in v javnosti. Po govoru so vsi navzoči glasno izrekli sledečo izjavo: »Slovesno izjavljamo, da smo in hočemo ostati zvesti sinovi kat. Cerkve, pravi otroci njenega poglavarja, sv. Očeta, da bodemo živeli povsod ob strani naših škofov in dušnih pastirjev po večnih naukih katoliške vere. Vedno hočemo živeti po njenih načelih in po istih načelih hočemo voditi naše družine, vzgajati našo mladino. Zahtevamo, da se katoliška načela spoštujejo tudi v vsem javnem življenju. Prepričani smo, da kdor ni zvest Bogu, tudi ni zvest svojemu narodu in svoji domovini. Zahtevamo popolno enakopravnost in svobodo našemu katoliškemu udejstvovanju v zasebnem in javnem življenju, ker smo prepričani, da bo naša domovina srečna in močna edino takrat, ako bo temeljila na krščanskih načelih. Obljubljamo, da hočemo za ta načela živeti in umreti, kakor nam Bog pomagaj.«

Katoliki v državnem zborovanju. V Kenji, v pokrajini vzhodne Afrike, so bile v juniju volitve za državno zborovanje rojakov, ki ima namen, da pospešuje pokrajinske interese, splošno, da brani posebno razne veroizpovedi. Katoliki so pri tem dosegli lepo zmago, ker so od sedmih mest dobili tri, protestanti dva in pogani zopet dva. Ker katoliki niso večina v državi, so za nje glasovali tudi pogani. Razen teh izbranih svetnikov, je poslan še eden, imenovan od vlade in ta je domoroden duhovnik.

Mohamedansko priznanje. Oče D'Souza je bil katoliški misijonar v Bhopalu 28 let. Navab, mohamedanski knez te države, je odredil, sedaj ko je misijonar klican v Evropo, da se mu nakaže

doživljenjsko penzijo in to v priznanje radi njegovega dolgotrajnega in neutrudljivega dela za rimsko-katoliško Cerkev v njegovi državi.

Bogata obljuba. Neki bogati industrijec v Šanghaju je obljubil sv. Tereziji Deteta Jezusa, da bo zgradil cerkev v rodnem kraju, če mu obvaruje tvornice pred japonsko vojsko. Držal je obljubo. Zgradil je cerkev za 2000 ljudi in jo tudi popolnoma opremil z vsem potrebnim.

Spreobrnjenje dveh boncij. Na otoku Haimanu sta se spreobrnili dve budistični redovnici. Hodili sta namreč večkrat poslušat govore v cerkev. Obe se zdaj trudita, da bi privedli v sveto Cerkev še svojce. Ena namerava celo se podati v samostan.

Knjiga o zgodovini katoliških misijonov. Znani p. Paskal D'Elia S. J., ki je bil 17 let misijonar na Kitajskem in je zdaj profesor na Gregorijanski univerzi v Rimu, je spisal zgodovino katoliških misijonov v kitajskem in angleškem jeziku. Znamenito je, da je delo izdalo največje kitajsko založništvo Commercial Press v Šanghaju, dasiravno to založništvo ni katoliško. To je znamenje, kakšen veliki ugled uživa katoliška Cerkev na Kitajskem.

V Ameriki največ katolikov. — Ameriško društvo za versko statistiko poroča, da narašča število članov raznih verskih udruženj. V letu 1933 je pristopilo v Združenih državah v verska udruženja 655.482 članov več kakor lani. Leta 1933 je doseglo njih število že 43.19 odstotkov celokupnega prebivalstva napram 46.60 odstotkov v letu 1926. Dozdaj je vpisanih v vseh verskih udruženjih 60,812.874 članov, od katerih odpade na rimsko-katoliško veroizpoved 20,324.144 članov. Na drugem mestu stojijo babtisti z okrog 9,866.200 člani in na tretjem mestu metodisti z 8, 766.000 člani.

Katoliki in trgovina. Lansko leto je bil ustanovljen v mestu Nimengue v Nizozemski »Svet katoliških trgovcev«. Ta svet ima nalogo, da vzpodbudi katoliške trgovce k morali pri svojem delu in da s svojim delom pomagajo svojim bližnjim, ki se nahajajo v nesreči. Temu društvu načeljuje p. R. P. Korps, profesor teologije. Društvo proučuje katoliški karitas in pravičnost pri delu, nasproti drugoverskemu izrabljanju tistih, ki hodijo k njim kupovati.

Sveta maša v zrakoplovu. Nedavno je nek jezuit-misijonar potoval iz Indokine na Francosko z hidroplanom. Bil si je poskrbel dovoljenje, da sme v aeroplanu, v slučaju možnosti odslužiti sv. mašo. To je tudi izvedel v času, ko je letel med Korintsko ožino ter Patrasom. Vreme je bilo mirno, zrak brez vetrov. Hidroplan je visel nad morjem 10 m, a od grške obale je bil oddaljen 50 m. Dokler je trajala sv. maša, je aeroplan preletel 100 km. Pri sv. maši je ministriral eden od sopotnikov. Takoj, ko je misijonar odslužil sv. mašo, je zapihal močen veter, kot bi bil hotel s svojim šumom pozdraviti prvo krščenje zraka.

Za zedinjenje cerkev. Jeremija Cecan, ortodoksni duhovnik iz Romunije, vodi že nekaj let veliko akcijo za zedinjenje cerkev. V listu »La Croi: je objavil pismo, v katerem poziva vse vernike k zedinjenju in pravi: »Danes, ko satan vlada svet in ko se je antikrist ugnezdil povsod, je na vsak način potrebno, da združimo vse svoje moči in se borimo za Kristusa.«

Lazaristi za neozdravljive. Lazaristi v Tientsinu so otvorili zavetišče za neozdravljive. Ustanovo je omogočil s svojem denarjem neki kitajski katehist. Za enkrat bo mogla sprejeti hiša 30 bolnikov.

Žalostno sporočilo. Iz Kitajske je prišlo sporočilo, da so komunisti umorili misijonarja dominikanca p. Urbana Martina v apo-

stolskem vikariatu Funingu. Misijonar je bil star šele 26 let. Na Kitajsko je prišel pred dvema letoma. Kdaj bo vendar konec teh žalostnih novic?

Vkljub krizi . . . List »Chatolic Church Extension Society«, ki izhaja v ameriških Zedinjenih državah, prinaša vest, da je vkljub velikanski krizi, ki pustoši v Sev. Ameriki, bilo letos tam nabranih preko 1 milijon dolarjev za katoliške organizacije. Treba je samo imeti dobro voljo.

Tretja razstava japonskih katoliških umetnikov. Kakor prejšnji dve je tudi tretja razstava japonskih katoliških umetnikov doživela velik uspeh. Bila je nastanjena v prostorih velike tvrdke v središču velemesta Tokia. Nekatere slikarske izdelke je posebno pohvalila kritika.

Znamenito darilo. Irski jezuitski misijonar iz Hongkonga je podaril rimskemu Misijonskemu muzeju zbirko predmetov na Kitajskem: kipce umrlih prednikov, molitvene tablice itd. Vsega skupaj kakih 200 kosov. Misijonar je priložil zbirki tudi podroben seznam z razlago.

Spomenik kardinalu Van Rossumu. Nedavno so odkrili bivšemu prefektu Propagande, kardinalu van Rossumu, spomenik v mestu Bois-le-Duc v bližini samostana redemptoristov, kamor je bil pokojni kardinal vstopil pred 61 leti. Sv. oče je poslal k odkritju svojega zastopnika.

Že druga karmeličanka. Po preteku enega meseca je bila sprejeta že druga Japonka h karmeličankam. Je to hčerka dr. Tažira, bivšega profesorja medicine na tokijski univerzi. Gdč. Tažiro je dovršila svoje študije pri sestrah sv. Pavla v Chartresu in bila nekaj časa učiteljica.

12. teden za misijologijo. Od 27. do 30. avgusta se je vršil v Louvainu v Belgiji 12. teden za misijonsko znanost. Vsako leto si izberejo poseben misijonski predmet, o katerem razpravljajo večinoma misijonarji, ki dospejo iz raznih misijonskih dežel na kongres. Letošnji kongres je razpravljal o zelo važni tvarini, namreč o zakonu v misijonskih deželah, kako urediti v raznih misijonskih deželah razmerje moža do žene, staršev in otrok itd. po krščanskih načelih.

Pometači rimskih ulic pri Svetem Očetu. »Osservatore Romano« je pred kratkim prinesel vest o neki zanimivi avdijenci pri Sv. očetu. Papež je sprejel okoli 2000 cestnih pometačev v avdijenco in jim ob tej priliki držal govor o vrednosti dela. Niti eno delo ni v socijalnem smislu nizko in vredno preziranja. Vsako koristno in častno delo je nekaj velikega in vredno spoštovanja. Merilo dela je korist, a ne njegova vrsta. Za tem je govoril papež, kako je Jezus kot tesarjev sin vzdignil delo bo božanstvene višine. Na koncu je Sveti oče pozval vse prisotne, da ostanejo krepki v svoji katoliški veri in da se junaško uprejo širjenju protestantskega prozelitizma, ki se začenja v današnjem težkem socijalnem ter gospodarskem položaju razširjati med italijanskimi delavci.

Smrt učenega misijonarja. V Pooni (Indija) je umrl učen misijonar p. Blatter S. J. Bil je profesor v zavodu sv. Frančiška Ks. v Bombayu. Zanimal se je posebno za biologijo in botaniko; izdal je več del, ki so zbudila pozornost učenega sveta.

Razna obvestila.

Važno za vsakega! Cirilova tiskarna v Mariboru je izdala lističe, na katerih je pojasnjeno vse, kar moramo vedeti glede zadobitve svetoletnih odpustkov. Lističi so zelo poceni. Za 50 par jih dobite 5 izvodov, za 1 Din pa 10. Lističe priporočamo vsakemu, zlasti župnijskim uradom.

Dom duhovnih vaj pri sv. Jožefu nad Celjem. Tridnevni tečaj oddeljenih du-

hovnih vaj se začne: za žene v soboto dne 29. septembra- ob 6. uri zvečer; za dekleta v soboto dne 20. oktobra, ob 6. uri zvečer. — Priglasite se pravočasno! Prijavi pridenite znamko za odgovor! Vzdrževalnina za ves čas je 75 Din.

— —

VSEM JOŽICAM in JOŽEFOM!

Ali ste kedaj že kaj storili v čast svojemu patronu sv. Jožefu? Zdaj imate prav lepo priliko za to, ko vas prosi predstojništvo cerkve sv. Jožefa na Studencih pri Mariboru, da pomagate pri popravi te cerkve, ki ji sicer grozi razpad. Popravila so tako nujna, da jih tudi v tem času krize ni več mogoče odlagati.

Sv. Jožef naj vam povrne vse ,kar boste storili za njegovo cerkev. Za vse darovalce se bodo stalno služile tudi svete maše v tej cerkvi.

Priporoča se: Cerkev sv. Jožefa v Studencih pri Mariboru.

Velik napredek pri Karitas.

»Karitas« v Ljubljani je uvedla dve novi zavarovanji in sicer: zavarovanje dote in zavarovanje na doživetje. To sta dve zavarovanji, ki sta zlasti v sedanjih časih, ko je tako malo denarja, neobhodno potrebni.

Ne pomišljajte, ali bi se zavarovali ali ne, marveč se čimprej obrnite na vodstvo »Karitas« v Mariboru, Orožnova ulica 8, ali na zastopnika »Karitas« v vaši okolici. Tam dobite vsa potrebna pojasnila. Iz pojasnil bote razvideli, da je »Karitas« zavarovanje, ki vas bo v polni meri zadovoljilo.

Koledar od 30. septembra do 6. oktobra:

30. september, 19. pobinkoštna nedelja: Hieronim. — 1. oktober, pondeljek: Remigij, škof. — 2. oktober, torek: Angeli varuhi. — 3. oktober, sreda: Terezija Deteta Jezusa. — 4. oktober, četrtek: Frančišek Asiški. — 5. oktober, petek: Placid in tovariši, mučeniki. — 6. oktober, sobota: Brunon, opat.

—

Glavni mesečni namen za september, blagoslovjen po sv. očetu: Posvečenje dušnih pastirjev. — 30. september, nedelja: Naši voditelji. Ta mesec umrli. — Glavni mesečni namen za oktober, blagoslovljen po sv. očetu: Ponižanje in zveličanje sovražnikov sv. vere. — 1. oktober, pondeljek: Uničenje brezbožnosti. — 2. oktober, torek: Naša mladina. — 3. oktober, sreda: Pot svetega detinstva. — 4. oktober, četrtek: Frančiškanski redovi. — 5. oktober, petek: Posvetitev naših družin. — 6. oktober, sobota: Kartuzijani. Redovni poklici.

Tiskar: Tiskarna sv. Cirila v Mariboru, predstavnik Albin Hrovatin v Mariboru. Urednik: Franc Kolenc, korni vikar v Mariboru. — Izdajatelj: Mariborske župnije, predstavnik Franc Kolenc, korni vikar v Mariboru.

Poštnina plačana v gotovini. Posamezna številka stane 1 Din.
Leto 6. Štev. 40.

NEDELJA

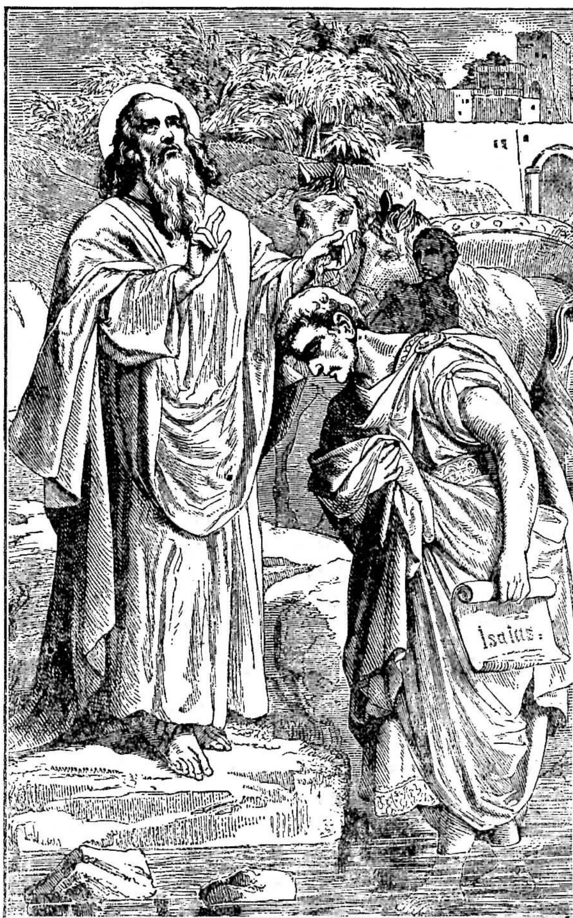
Izhaja vsak petek.
Cena:
Celoletno 24 Din, polletno 12 Din, mesečno 2 Din. Inozem. 48 Din.

Tednik za versko življenje

Maribor, 7. oktobra 1934.

Uredništvo: MARIBOR, Stolno župnišče.
Uprava: Maribor Koroška cesta 5.
Ček. rač. 15237.

Pogani kot prvi kristjani.

Nedelja znamenj in čudežev.

Nedeljska božja beseda.

Evangelij:

Jan 4, 46—53.

Prišel je torej spet v Kano galilejsko, kjer je bil spremenil vodo v vino.

Bil je pa neki kraljevi uradnik, čigar sin je bil bolan v Kafarnaumu. Ko je ta slišal, da je Jezus dospel iz Judeje v Galilejo, je prišel k njemu in ga prosil, naj pride in ozdravi njegovega sina; bil je namreč že na tem, da umrje. Jezus mu je tedaj rekel: »Če ne vidite znamenj in čudežev, ne verujete.« Kraljevi uradnik mu pravi: »Gospod, stopi tja, preden moj otrok umrje!« Jezus mu reče: »Pojdi, tvoj sin živi.« Mož je verjel besedi, ki mu jo je rekel Jezus, in je šel. A že na poti so mu naproti prišli služabniki in naznanili, da njegov sin živi. Povprašal jih je torej po uri, ob kateri mu je odleglo. Rekli so mu: »Včeraj ob sedmi uri ga je pustila mrzlica.« Oče je tedaj spoznal, da ob tisti uri, ob kateri mu je bil Jezus rekel: »Tvoj sin živi.« In veroval je on in vsa njegova hiša.«

— —

»Če ne vidite znamenj in čudežev, ne verujete.« (Jan 4, 48.).

Ko bi Kristus v svojem javnem življenju ne bil storil nobenega znamenja in čudeža, kdo ve, koliko bi jih verovalo v njegovo božje poslanstvo? Pred nami leži knjiga knjig: Sveto pismo nove zaveze. Kjerkoli jo odpremo, moremo spoznati, da je ta nauk od Boga. In vendar tudi za nas še vedno velja Gospodov očitek: »ne verujete.« Ne verujemo dovolj, ne verujemo takoj, ne verujemo brezpogojno. Kako mora biti resničnemu prijatelju hudo pri srcu, ako njegov prijatelj brez zadostnega razloga ne zaupa in ne veruje več v njegovo prijateljstvo, marveč ga prišteva med svoje neprijatelje ali celo nasprotnike! Hujše mora biti božjemu Srcu, ko toliko src kljub tolikim dokazom ne veruje v božjo ljubezen in ne zaupa v božjo pomoč. Vselej in povsod hočemo prej znamenj in čudežev, preden verujemo v resničnost in modrost in previdnost božjo. Prijatelj sicer ne more odpreti nezaupljivemu prijatelju svojega srca, da bi pogledal vanje in se uveril o iskrenosti prijateljstva. Božji Zveličar pa je hotel, da so mu s sulico odprli srčno stran, da vsak spozna, da je »svojim skazal ljubezen do konca.« (Jan 13, 2.) Vstopimo se včasih, zlasti v stiski in sili, pred križ ali pred podobo Srca Jezusovega in recimo bolj s srcem ko z usti: »Gospod Jezus, zaupam v tvojo božjo previdnost, tudi če ne vidim znamenj in čudežev.« Tako zaupanje je veliko in resnično češčenje božje. »Otroci«, je dejal sv. Jožef Kupertinski svojim mlajšim duhovnim sobratom, »zaupajte v Boga in nikar ne zaupajte preveč v ljudi! Ljudje pogostokrat ne drže, kar obljubijo; Bog ostane vedno zvest svoji besedi in ljubezni. Recite, ako prav bi stal na ozki skali sredi šumnega valovja, se ne bom bal pogina, ker je moj Bog

Razlaga naslovne slike.

Današnji evangelij nam slika, kako je Jezus ozdravil čudežno sina kraljevega uradnika, ki se mu je približal s prošnjo v največjem zaupanju in s trdno vero v Gospodovo čudodelnost. Naslovna slika nam predstavlja krst visokega uradnika egiptovske kraljice. Tudi ta pogan je iskal resnico. Pripeljal se je iz Egipta v Jeruzalem in je tamkaj molil v svetišču. Na povratku se mu je pridružil apostol Filip, stopil je k njemu na voz, mu je začel razlagati napovedi prerokov o Odrešeniku in 'e krstil poganskega uradnika. Spreobrnjeni Egipčan je bil eden prvih poganov, ki so postali navdušeni člani mladokrščanske občine.

povsod z menoj!« To je beseda vere in zaupanja, ki veruje in zaupa brez znamenj in čudežev. »Ko bi vsaj tri mesece mirno in molče zaupali v božjo pomoč«, piše sveti Frančišek Ksaverij v enem izmed svojih misijonskih pisem, »bi se v četrtem mesecu že uverili, kako je božja previdnost usmerila potek naše zadeve v naš blagor.« To je sveti mož govoril iz svoje lastne skušnje. Njegovi nasprotniki so pri njegovem tihem in molčečem zaupanju v božjo ljubezen postali v mnogih slučajih njegovi prijatelji.

Nedeljska molitev.

Oče je bil tedaj spoznal, da je bilo ob tisti uri, ob kateri mu je bil Jezus rekel: Tvoj sin živi. In veroval je on in vsa njegova hiša.

V. Naj se dviga, Gospod, moja molitev.

O. Kakor kadilo pred tvojim obličjem.

Molimo: Daj milostno, prosimo, Gospod, svojim vernim odpuščenje in mir: da se bodo vseh grehov očistili ter z zaupanjem tebi služili. Po Gospod unašem . . .

O. Amen.

Z evharističnega kongresa v Mariboru.

Dr. Meško Josip:

Sv. Evharistija in mladina.

Kako napačno in površno presojamo včasih mladino, ki o njej govorimo in mislimo, da je bodočnost naroda. Bodočnost naroda je sicer res, toda kdo nam jamči, da bo ta bodočnost svetla in srečna, ne pa morda temna. Zdi se, da je več znakov, da moramo biti v skrbeh za našo narodovo bodočnost. Naša mladina ni lena, ona dela in išče poti in novih idej, toda vse usmerja nekam v nejasne tire, sledeč čustvu in strastem. Naše mladine na vasi, na kmečki grudi, naše mladine v tovarnah in delavnicah se pa polašča neko neveselo razočaranje nad življenjem, ki ima v sebi danes toliko neveselega in neresničnega. Iz te zagrenjenosti in dvomov vzrašča rod, ki bo ta duhovni znak ohranil najbrž tudi pozneje. Vse gibanje, tako se zdi, je v mladini porojeno vse preveč iz nekega obupa, razdvojenosti in nezadovoljnosti, premalo pa iz življenjskega optimizma in jasnega gledanja.

Upamo, da bo mladina našla pot k presveti Evharistiji, da v moči in luči nje preide v vesel polet optimizma in resnične delavnosti. Res je to stara izhojena steza, toda resnična je in edina k uspehom vodi. Ko bo zajelo naše mlade to evharistično gibanje, to usmerjenje k mizi Gospodovi, bo duhovno rasla in našla na vse pereče probleme in življenjska vprašanja res ničen odgovor. Preusmerjenje ne bo lahko. Ne da se doseči s poveljem. Treba je prikazati mladini, da vodi pot k zbližanju stanov in narodov, k medsebojni ljubezni in bratstvu, samo in edino samo mimo obhajilne mize, kjer lomi Gospod kruh življenja vsem in vsem enakega. V času, ko so se izkazali vsi poskusi izven vere za rešitev najtežjih življenjskih vprašanj kot nesposobni, v času, ko prihaja spoznanje, da je duh tisti, ki oživlja, prihaja spoznanje, da je treba iskati večnih virov duhovne moči in kreposti. Med njimi pa je najglobljí ta zakrament ljubezni, presveta Evharistija.

Vemo, da smo v sportu, morda celo tudi v prosveti krenili na nekoliko nevarna in manj uspešna pota, ki katolicizmu niso mogla niti malo pripomoči do veljave in prodornosti v življenje. Ono, kar je pa krščanstvu svojstvenega, smo premalo upoštevali. Morda iz strahu, da mladine ne bi odbijali? Kakor da bi versko življenje, posebej še pogosto sv. obhajilo, veza-

lo mlade sile in delalo silo naši mladi naravi, predvsem fantovski! Menda je res bilo tako, toda stali smo žal preveč pod vplivom tistih naziranj, ki so v mladem človeku gledala več telesnega hotenja in sile, pa premalo duhovnega. Napačno so umeli mladost, zato je šla v napačne smeri. Ko pa prihaja Katoliška akcija do vedno bolj jasnih potov, spoznamo tudi pot, po kateri naj bi hodila mladina.

Kot katoličani prav dobro vemo, da bo apostolat mladine, torej apostolat vzgleda, besede in dejanja, zahteval ljudi močne vere in velike dejanske zemeljske sile in prezrli pomen nadnaravne božje pomoči in milosti, bomo v izberi sred stev postali enaki nasprotnikom vere in uspehi bodo ničevi. Sedaj, ko iščemo mladino, da jo uporedimo v gibanje Katoliške akcije kot ljudi največje aktivnosti, kot jedro karitativnega in obnovitvenega dela, moramo kot edino in glavno resolucijo tega iskanja postaviti besedo: Presveta Evharistija! Vse tja in od tam!

Mariborski evharistični kongres ne bo samo manifestacija, samo poklon Najvišjemu Gospodu življenja in resnega hotenja, ampak bo tudi dan, ob katerem bomo začrtali program mladinske katoliške akcije. Hočemo in delali bomo na to, da se vrne naš mladi človek, naš fant in dekle, k tej čudotvorni nadnaravni sili, k presveti Evharistiji, da bo koreninil v najglobljem. Proti posvetnim življenjskim valom mora priti močan protival, da jih oslabi in požene nazaj. V te globine nadnaravnega bomo postavili temelj, ki bo kakor iz kamna. In spet bo šla naša mladina v novo dobo, v dobo veselja in ljubezni, iz svete Evharistije oplemeniteni in porojeni.

(Članek iz »Slovenca«.)

Iz življenja za življenje

Rev. J. M. Trunk:

SOCIALIZEM IN KAPITALIZEM.

Ne more se točno povedati, kaj je socializem, niti ne, kaj je kapitalizem. Vsaka definicija bi bila pomanjkljiva. Bolj jasno se nam oba predočujeta v raznih zahtevah ali ravnanju v dejanskem življenju. Socializem zanika pravico do osebnega imetja, torej prav fundamentalno činjenico socialnega življenja, in že radi tega moramo socializem odkloniti. Nihče pa zopet ne more tajiti, da ima tudi socializem zahteve, ki so popolnoma opravičene, pa radi tega ne opravičujejo socializma kot takega.

Norman Thomas, socialistični kandidat za predsednika, je napisal knjigo: »The Choice before us.« Mirno piše in marsikaj zadene, ampak podlaga je peščena in zidava nima cementa. Ideje so, ker brez trdne podlage, utopija, in ostale bi utopija, ako bi se kdaj tudi vsaj skušale uresničiti. Taki socialisti, ki res nekaj razumejo o socialnih vprašanjih, grejo nekako pomilovalno čez moralno vprašanje, in morala je mogoča le na podlagi vere, drugi se strastno zadirajo na vero, jurišajo naravnost na Boga, pa ne vidijo, da si s tem samo spodkopavajo tla, in hočejo sezidati socialno zidavo na pesek.

Kapitalizem, kakršnega imamo pri nas, v obče v Evropi in večinoma v civiliziranih državah, na sebi nima nobenega načela, ki bi n. pr. zanikalo kako človeško pravico, niti sam na sebi ni nič krivega. Kakor so pa socialisti pomagali zboljšati marsikaj na političnem in socialnem polju potom naukov, ki nikakor niso fundamentalno socialistični, tako je tudi kapitalizem razjedal in uničeval, dasi to nikakor ni v njegovem sistemu samem, in je tako dove-

del do razmer, ki so vsega obžalovanja in obsojanja vredne ter pretijo svet pokopati v razvalinah. Kapitalistični sistem na sebi ni kriv, da je kapitalizem dovedel do sistema, ki je nujno potreben reforme in se mora z vsemi sredstvi pobijati.

Kdo naj pobija ta sistem, kapitalizem, kakršen je dejansko? Socializem pač, bode rekel socialist. Rekel sem, da je res socializem že marsikaj pobil in utegne še več, ampak končno pa socializem ne more pobiti kapitalizma, ker sam stoji le na peščenih tleh, na zmoti pri najbolj važni činjenici socialnega ustroja, pri moralnem vprašanju, svetovnem naziranju, sloni na materializmu, ki le tlači navzdol, ne daja pa nobenega razmaha navzgor.

Dejstva jasno govore. Socializem ni še star, prišel pa je marsikje do moči in zdelo se je že včasih, da si bo podjarmil ves svet, socialisti sami so najbolj o tem, o socialističnih zmagah kričali. Ali dolgo ni trajalo in socializem je odpovedal. Ne more se trditi, da ga je n. pr. ubil le fašizem, nacionalizem, celo morda klerikalizem, kot se roba suče na Španskem. Če je prišlo do odpora zoper socializem, je pač prišlo, ker ni šlo več po — socialističnem receptu. To se vidi posebno v Avstriji. V Rusiji je v veljavi socialistični nauk svetovnega naziranja, dasiravno so komunisti hudi na socije, to je le politična poteza, ker gre za nauk. Kam je dovedel ta socialistično-komunističen nauk? Ali je pobil kapitalizem? Kaj še? Pobija ga in silno se hvali s pobijanjem, ampak na mesto kapitalizma buržujev je postavil še veliko hujši kapitalizem države, magari proletarstva in diktature, da vse pod njim ječi, in niti na kako rešitev v doglednem času ni misliti. Dejstva govore bolj prepričevalno kot vsaka beseda.

Sedanji socializem, kakršen se vsiljuje našemu ljudstvu tukaj v Ameriki, ne bo niti kapitalizma reformiral, kvečjemu le nekaj prispeval k reformaciji. niti pobil ka-

Sestre ustanovile bolnišnico.

Leta 1913 so ustanovile sestre iz družbe »Jezus - Marija - Jožef« svojo naselbino v mestu Kurnol v indijski škofiji Nelhore. Ker je imelo nekaj sester diplomo za izprašane oskrbovalke bolnikov, so sestre prav kmalu ustanovile v svoji hiši brezplačno lekarno in ne dolgo za tem so prevzele v lastno oskrbo mestno bolnišnico. Deset let pozneje, ko so same ustanovile bolnišnico za žene in otroke, jim je dala vlada podporo v znesku 4000 rupij — okrog 80.000 Din — in

Preskrbite se! Kako pa?

Zadnjič smo se pomenili, zakaj in kako se je »Karitas« — po domače »Preskrba« — pri nas vpeljala.

Jeseni bo tri leta, ko se je začelo s preskrbo za slučaj smrti. Medtem je ta vrsta preskrbe že lepo napredovala. Da ni napredovala še bolj, sta bila dva vzroka.

Prvi je ta, ker se je ta reč začela ravno ob tistem času, ko je nastopila in začela razsajati tista nesrečna »griža«, ali kako že ljudje pravijo temu spaku, da ni nikjer nič denarja! Oh, tudi pri meni je griža — poznam jo dobro! Pa ne — kriza menda pravijo učeni ljudje tej nesrečni prikazni. Pa naj se že reče tako ali tako — denarja ni, to je smola in ta smola je zadrževala tudi našo Preskrbo, da ni tekla tako gladko, kakor bi bila sicer. In vendar je napredovala in napreduje od dne do dne.

Drugi vzrok je pa ta, ker so ravno takrat, malo prej ali malo pozneje, zropotale na tla razne »Samopomoči«, ki so ljudem obetale zlate rudnike, dale pa so jim samo prazne peščene

pitalizma, kričal pa grozno, prav po starokrajski navadi med fanti.

(Amerikanski Slovenec.)

—

POMEMBNE IZJAVE PREDSEDNIKA MASARYKA.

Na kongresu filozofov, ki se je vršil v Pragi, je govoril v imenu bolanega predsednika Masaryka češki književnik Čapek. Rekel je, da hoče povedati misli predsednikaka Masaryka, ki si jih je zabeležil ob priliki nekega razgovora z njim. Želja bolanega predsednika je bila tudi, da se na kongresu izpovedo te globoke krščanske misli.

»Vsa pametna in poštena politika je izvajanje in očaročevanje ljudomilosti. Politiko, kot sploh vse, kar delamo, moramo dosledno podrejati etičnim zakonom. Politiko, kakor tudi celo življenje poedinca in društva ne morem drugače razumeti kot »pod vidikom večnosti.«

In na drugem mestu, ko govori o nesmrtnosti duše, pravi:

»Če mislim na nesmrtnost, ne mislim toliko na smrt in na to, kar bo po smrti, kot na življenje in njegovo vsebino. Meni nesmrtnost izhaja iz bogastva in vrednosti človeškega življenja. Človek sam sebi, človek človeku je vrednejši kot duhovno bitje.

A nesmrtnost duše tudi izhaja iz priznanja Boga, iz vere v svetovni red in pravico. Brez večnosti duše ne bi bilo pravice, ne bi bilo dovršene enakosti. Samo kot duša med dušami živimo polno ter pravo življenje. Obstoj duše je pravi temelj demokracije: nesmrten je enak nesmrtnemu. Od tu dobiva ljubezen do bližnjega svoj posebni in nadnaravni smisel.«

»Človek ima napram človeku prirojeno ljubezen, simpatijo, občutek družabnosti in humanosti; ta občutek je sam v sebi utemeljen, ne more se dokazati, ne more se ga tolmačiti, on obstoja. Ljubezen do bližnjega je v osnovi sveta, človeško društvo temelji na ljubezni; ali ljubezen se more izživeti v delu, v sodelovanju, v ustvarjanju

---

jame. In ko se je prikazala in ponujala »Karitas«, so mnogi rekli: Spet ena nova sleparija! Enkrat smo šli na limanice, drugič pa ne gremo več! — Ali če že niso dolžili sleparije, so pa slutili vsaj nevarnost, češ, kakor je zropotalo tam, tako bo tudi tukaj.

Na ta ugovor sem že odgovarjal in ga zavrnil in danes ga zavračam spet. In to je tudi en vzrok, zakaj stopam s svojim imenom pred vas. V denarnih rečeh krščanski ljudje duhovnu še največ zaupajo, češ, ta me ne sme goljufati, če ne, pa ne sme maše brati! In tako in zato vsem dvomljivcem še enkrat ponavljam in zagotavljam, da je »Preskrba« ali »Karitas« popolnoma trdna in varna, kolikor le kakšna človeška naprava more varna biti. Nobena hiša ni tako zidana, da bi se ne bogla podreti. Celo gora se podira in se je že večkrat podrla in zasula ljudi in cele vasi. Navadno se pa hiše ne podirajo, ampak stoje trdno, gore pa še bolj. In taka trdna hiša, skoro bi rekel: gora je Vzajemna zavarovalnica, ki stoji za hrbtom »Karitas«. In iscer stoji s kapitalom 50 milijonov. Če to ni zadostna varnost?! Vsi štriki bi morali popokati, da bi

tudi tamkajšnji deželni knez jim je naklonil 3000 rupij. — Spomladi leta 1924 se je vršila posvetitev nove bolnišnice. Ko se je naslednjega leta indijski minister za zdravje na svojem potovanju ustavil tudi v Kurnolu in je posetil bolnišnico sv. Terezije, se je prav toplo izrazil o delu usmiljenih sester. Število bolnikov je naraslo od 1. 1914 od 40 do 6000 v letu 1933, v zasilnem ambulatoriju je bilo v tem času obravnavanih 50 tisoč primerov. Razmere so tako zahtevale razširjenje cele ustanove. Vdova že

in s tem nudi v izpopolnjevanju nam danega sveta. Mi smo delavci v božjem vinogradu.«

»Človek je ustvarjen po božji podobi. Bog ni mogel človeka ustvariti drugače, kot po svoji podobi. Iz tega za človeka izhaja zavedna moč, sodelovanje z božjo voljo.«

Govoreč o liberalizmu in katoliški toleranci je Masaryk rekel: »Zavedamo se, da smo od narave različno obdarjeni in zato gremo k duhovnemu in družtvenemu edinstvu ne z diktatom in nasiljem, temveč s priznanjem različnih darov človeške prirojenosti in njihove harmonizacije. Do edinstva moremo danes in v bodoče priti le z harmonijo in toleranco. Toleranca je pozitivna vrlina, nova vrlina. S pravo toleranco se gradi obča družba, za katero teži katolicizem, znanost, internacionalizem in pacifizem.«

Molitev — razgovor z Bogom.

II. Premišljevanje.

1. Navadno premišljevanje. — Trgovec razmišlja o ceni blaga na raznih tržiščih, premišljuje, kje bo nabavil, o dovozu in prodaji, in če vidi, da bi ta nakup bil zanj koristen, se odloči za naročilo. Dober katolik premišljuje, kako bi mogel v svojih okolščinah čim bolj izvrševati voljo božjo in si čimbolj zasigurati večnost.

Najlažje premišljuješ, če čitaš kako bogoljubno knjigo in pri vsakem stavku misliš, kako bi bilo lepo, dostojno, koristno in nujno, če bi delal tako, kot Bog želi. Če se ti pri takem razmišljanju pojavijo čustva, zadrži se v njih, dokler moreš. Če se čustva zopet umirijo, spomni se zopet onih vzrokov, ki so ti vzbudili ta čustva. Če ti pri tem ne oživijo zopet ista čustva, preidi z razmišljanjem na prihodnji stavek. Tako po vrsti, dokler ne mine čas, ki ga imaš za premišljevanje. Toda ne izgubi se zopet v samih svetnih čustvih, temveč

imenovanega dež. kneza jim je v ta namen darovala 1000 rupij. Neki hinduistični trgovec, čigar sin je bil ozdravel v tej bolnišnici, je podaril sestram 12 ha zemljišča. Že samo ti darovi od nekatoličanov dovolj dokazujejo, kako visoko ceni vse prebivalstvo delo krščanskega usmiljenja, ki ga izvršujejo ponižne usmiljene sestre.

Misijonski kongres v Nemčiji.

V Aachenu se je vršil od 17. do 19. junija t. l. misijonski kongres pod pokroviteljstvom Družbe za širjenje vere. Predsedoval

Zavarovalnica propadla. Dokler bo pa ta trdno stala, bo tudi »Preskrba« trdna; saj veste, da mati svoje hčerke nikoli ne zapusti.

Ta strah, da bo Preskrba propadla, kakor je Samopomoč, kar proč! »Karitas« ni ustanovljena zato, da bi tisti, ki jo imajo v rokah, iz ubogih ljudi denar vlekli in sebe bogatili, ampak zato, da se ljudstvu res pomaga. V tem oziru je ime »Karitas« upravičeno. Denarja delati ne smemo, da bi ga vam delili; to vam pa povemo in k temu priložnost damo: Pomagaj si sam in pomagal ti bo Bog! Tako je bilo zmirom in tako bo ostalo. Kdor vam drugače govori, ta slepari. Brez nič še ni bilo nikoli nič.

Tudi na druge ugovore in pomisleke sem že odgovarjal. Eden tak ugovor je, da je predraga. Danes ne bom vsega ponavljal, kar sem že pisal, rečem samo: Kdor to trdi, ta ne zna računati. On računa tako, kakor bi vsak zavarovanec živel 80 let. Potem bi bilo to plačevanje seveda previsoko. Ker pa mnogi nočejo tako dolgo živeti, ampak mlajši sklenejo svoje življenje, pa jim mora zavarovalnica tudi izplačati polno vsoto, zato ni predrago.

jih uporabi, da se odločiš, kako boš še isti dan izvršil to ali ono, na kar te razmišljanje in čustva vzpodbujajo.

Na ta način morejo razmišljati enostavni ljudje, bolniki in raztresenci.

2. Posebni način premišljevanja. Duhovni učitelji svetujejo, kako se pri premišljevanju more opraviti: a) priprava, b) premišljevanje samo in c) zaključek.

a) Priprava se opravi tako: Zvečer pred premišljevanjem prečitaš ono, o čem hočeš drugi dan premišljevati. Zjutraj, ko začneš premišljevati, se spomni, da si pred Bogom, prikloni se mu in prosi sv. Duha, da te razsvetli. Za tem se z razumom spomniš dogodka, v katerem je izrečena ona resnica, ki jo hočeš premisliti: in z domišljijo si ta dogodek tako predočiš, kakor bi se sedaj tu odigral. Pri tej domišljiji ne imej nikakega napora, tudi se ji ne prepusti. Zadrži jo samo, da te ne raztrese.

b) Premišljevanje samo se opravi s spominom, z razumom in voljo. S spominom se spomniš dogodka odlomek za odlomkom. Z razumom razmišljaš o tem dogodku toliko, da ti postane jasno, o kateri resnici božji se govori in kaj ta resnica od tebe zahteva. Če je govor o verski skrivnosti, n. pr. o presv. Trojici, jo moraš enostavno z vero objeti: »Bog, verujem to, kar si ti rekel.« Če je govor o dogodku, kreposti, zapovedi, to moreš tudi z razumom pojmiti. Knjiga, iz katere premišljuješ, ti bode dala dokaze, razloge, primere, s katerimi bo razum deloval na voljo. Premišljevanje o resnici božji ni niti proučevanje niti iskanje, nego molitev. V to svrho zadostuje, če premisliš: Kako je dostojno, koristno in nujno to, kar resnica božja od mene zahteva! Kako sem jaz to do sedaj delal? Kako moram v bodoče delati? Katere zapreke moram odstraniti, in katera sredstva uporabiti? Odgovori na ta vprašanja predočijo naši volji dobroto kreposti, milosti, zapovedi, neba, Boga itd., in ker volja po naravi teži po dobrem, tako se pri tem javljajo v volji sveta čustva, želje in odločitve. Ko se to pojavi,

---

Zdaj pa še nekaj novega!

Ko je zdaj Karitas-Preskrba že toliko vpeljana in utrjena, je sklenila odpreti in začeti še dva nova oddelka: zavarovanje za starost in za doto.

Ne samo za po svoji smrti naj bo vsakemu dana priložnost, da se zavaruje in svojim domačim nekaj zapusti, ampak tudi tako, da na starost zavarovano vsoto sam potegne in svoje prihranke uživa.

In tudi ne samo za starost naj bo dana taka priložnost, ampak tudi mladim ljudem, da zavarovano vsoto potegnejo, ko je treba denar v roke vzeti. Zavarujejo lahko starši svoje otroke, ali pa se mladi ljudje, ko že kaj zaslužijo, sami zavarujejo, da imajo v potrebi: ko se poročijo, ali ko začnejo novo podjetje, kaj v roke vzeti. Na kratko bomo imenovali to zavarovanje: zavarovanje za doto, naj že preskrbijo to doto starši otrokom, ali si jo preskrbijo mladi ljudje samim sebi.

Kdo ne uvidi, kako je tako zavarovanje pametno in priporočljivo? Zavarovanje je varčevanje. Zavarovalnica je hranilnica, moderna in

mu je škof iz Limburga mgr. Hilfrich. Kongresa se je udeležilo več tisoč ljudi. Navzoči so bili tudi apostolski vikarji iz Vonsana (Koreja), Araucanije v Čile, iz Osrednje Nove Gvineje (Oceanija) in apostolski prefekt iz Jenkija v Mandžuriji. — Razna misijonska društva so imela svoja ločena zborovanja, na koncu pa je bilo skupno zborovanje celote. Predsednik odbora DŠV v Aachenu, knez Löwenstein, je v pomembnem govoru poudarjal dolžnost katoličanov v Nemčiji, da podpirajo svoje misijonarje, ki so se v

prenehamo z razmišljevanjem ter pustimo, da čustva potečejo v onem kolotečku, na katerega nas je privedlo razmišljanje in milost. In tedaj se ustvarjajo v našem srcu čustva: stud in kesanje za grehe; ponižnost radi naše slabosti; strah pred grehom in kaznijo; zahvalnost za dobrote; začudenje nad čini in popolnostmi božjimi; ljubezen do dobrote božje; žalost nad Jezusovim trpljenjem; potem želja, da obvladamo svoje strasti, da se umaknemo slabim prilikam, da si stečemo kreposti, da sledimo Jezusu. Toda te želje in čustva niso cilj premišljevanja. Brez sklepa so le cvetje brez plodu. Zato naredi pri vsakem premišljevanju konkreten sklep.

c) Zaključek premišljevanja. Ko mine čas za premišljevanje, se na kratko zahvali Bogu za razsvetljitev in ponižno ga prosi, da ti pomaga izvršiti storjeni sklep. Priporoči se Materi božji, angelu varhu in svetnikom. Čez dan se večkrat spomni sklepa. Tako ti preide v življenje.

Posveti premišljevanju vsaj ¼ do ½ ure. Če zjutraj nimaš časa za premišljevanje, nadomesti ga z več kratnimi vzdihi. Najprimernejši kraj za premišljevanje je v tišini tvoje sobice in v cerkvi pred Najsvetejšim.

O z n a n i l a

MARIBOR:

Procesija za svetoletne odpustke.

V nedeljo, dne 7. oktobra, ki bo obenem praznik sv. rožnega venca Marije Device, bo letos izjemoma že ob pol treh popoldne skupna molitev sv. rožnega venca pri rožnivenskem oltarju in običajna procesija po cerkvi. Takoj nato se

zadnjih letih zelo pomnožili. Pobijal je nekatere, ki so proti temu, da bi se nabirke DŠV pošiljale iz Nemčije. Te nabirke, je izvajal, znašajo komaj 20 pfenigov na osebo, torej malenkost v gospodarstvu domače dežele, a misijonarjem v daljnih deželah nudi ta svota, združena z nabirkami ostalih narodov, dragoceno pomoč.

—

Pogani častijo svetega Očeta papeža.

Slikar Takahaši Šomatsu, Japonec, budhist, torej pogan, je bil že lansko leto poslal sv. Očetu kot da-

najbolj varna hranilnica. V navadno hranilnico malokdo redno nosi svoje prihranke; zavarovalnica pa, kdor se ji je zapisal, ga prisili, da mora plačevati in varčevati. In taka šola je zdrava, potrebna. Mladi ljudje pogostokrat dokaj zaslužijo, pa vse gre v obleko, ki ni vselej potrebna, za lišp, za pijačo, za cigarete in izlete ali za druge neumnosti. Tista, ki smo jo kot študentje peli, je pogostokrat le preresnična:

Mi smo štirji,
vsi pastirji,
radi vince pijemo;
kar imamo,
vse prodamo,
da za vince dajamo.

Kot kobilice o kresu radi mladi ljudje skačejo, plešejo, cvrčijo in brenčijo — na prihodnjost pa nič ne mislijo. Zato toliko revščine in tudi toliko greha!

Varčevanje je velikanskega pomena za posameznega človeka, pa tudi za cel narod. Posameznika obvaruje varčevanje mnogo greha, razuzdanosti, morda tudi velikih nesreč; uči ga pomaganja, reda in čednosti. Narodi pa, ki so

podajo vsi verniki v procesiji skozi vrata pri zakristiji iz cerkve pred škofijo tako, da se postavi procesija stolne župnije na črti od vhoda v škofijsko palačo mimo kapiteljske hiše in v smeri proti glavnemu vhodu v stolnico; črto do vhoda v škofijo od policijskega poslopja mimo stolnega župnišča zavzame procesija frančiškanske župnije, ki se zbere na tem prostoru že pred tretjo uro popoldne. Točno ob treh stopijo med obe procesiji prevzvišeni g. knezoškof s svojim spremstvom in vodijo celo procesijo kot svetoletno v stolno cerkev, kjer bodo za svetoletne odpustke naslednje molitve:

1. V kapeli sv. Križa v čast Najsvetejšemu petkrat Oče naš, Zdrava Marija, Čast bodi in po namenu svetega Očeta še enkrat Oče naš, Zdrava Marija in Čast bodi; nato bomo molili v počeščenje sv. Križa trikrat apostolsko vero in končno pristavili še vzdihljaj: Molimo te, Kristus, in te hvalimo, ker si s svojim sv. križem svet odrešil.

2. Pred oltarjem prečistega Srca blažene device Marije v spomin njenih žalosti sedemkrat Zdrava Marija in končno vzdihljaj: Sveta Mati, to te prosim, rane Kristusa naj nosim, vtisni v moje jih srce.

3. Pred glavnim oltarjem, kjer se nahaja monštranca s presv. R. T., bomo molili še enkrat apostolsko vero.

Po končanih navedenih molitvah se podamo v procesiji skozi glavna vrata iz cerkve proti kapitlju, mimo škofije, stolnega župnišča, policijskega poslopja okoli stolnice in se pri glavnih vratih vrnemo zopet v cerkev za drugi obisk z istimi molitvami kakor prvokrat. Po teh molitvah gre cela procesija zopet pri glavnih vratih iz cerkve, zavije desno po Slomškovem trgu skozi Ulico 10. oktobra, Gosposko in Slovensko, oziroma deloma še po Aleksandrovi cesti v baziliko Matere Milosti, kjer bomo molili ravnotako kakor prej v stolnici pred glavnim oltarjem, pred oltarjem sv. Križa in Lurške Matere božje ter končno še enkrat pred glavnim oltarjem. Od glavnega oltarja se poda procesija pri glavnih vratih iz cerkve, gre desno po Frančiškanski, Marijini in Kopališki ulici ter se vrne zopet v baziliko pri glavnem vhodu. Zdaj se ponovijo iste molitve kakor

bogati, kakor francoski, amerikanski, so bogati postali vsled varčevanja. Tudi tam se cekini ne pobirajo po tleh. Nam pa pri tem ne gre za bogatijo; naša zavarovalnica ni za bogataše, ti nosijo svoje denarje v banke; »Preskrba« je za male ljudi, za delovne in preproste. Ne zato, da bi bogateli, ampak da bi bili preskrbljeni, da bi mogli živeti. »Bogastva in revščine mi ne daj, Gospod, ampak samo za življenje potrebno«, je prosil Boga že modrijan v stari zavezi. In to je res modra beseda. Srednje blagostanje je za pošteno življenje najboljše. Zato je varčevanje za življenje celega naroda, za njegovo gospodarsko in versko življenje, velikanskega pomena. In k varčevanju hoče ljudi napeljavati ravno zavarovalnica. Zavarovalnica — najboljša hranilnica.

Veste, — če smem po pravici povedati — jaz sam ne znam tega, kar vas učim. Toda jaz jo že še kako rinem in rijem skozi življenje brez hranilnih knjižic. Četudi duhovniki nismo posebno dobro plačani — v Jugoslaviji prav beraško, v Avstriji bolje, v Nemčiji še boljše — eno je pa le res: »Dominusvobiskum še nikoli ni kruha stradal«, ta pregovor je resničen, skušam ga na

rilo dragoceno Kakemono, to je umetniške slike na platnu, s katerim se tapecirajo japonske sobe. Toda slikar ni bil s tem samim zadovoljen, temveč je tudi letos počastil sv. Očeta kot glavarja kat. Cerkve, s tem, da mu je poslal najstarejši rokopis budhističnih molitev, ki obstoja, ki so, kakor pravi v priloženem pismu slikar sam, za budhista dragocenejše, kakor kak stari kip Budhe. Rokopisi so starejši kakor 1000 let in so zelo dobro ohranjeni in se niti slični ne nahajajo v nobenem muzeju.

prej pri istih oltarjih. Neposredno potem bodo pri glavnem oltarju pred izpostavljenim Najsvetejšim večernice z blagoslovom ob koncu in s tem se sklene ta svetoletna pobožnost; vsled tega to nedeljo ne bo posebnih večernic v stolni in mestni župnijski cerkvi. Tiskana navodila za sveto leto v spomin 1900letnice našega odrešenja se dobijo v Tiskarni sv. Cirila, so vam pa na razpolago tudi v tukajšnji župnijski pisarni od jutri naprej; poleg tega se bodo ta navodila delila še prihodnjo nedeljo, t. j. dne 7. oktobra pri cerkvenih vratih. Še enkrat se opozorite, da je treba vredno sprejeti zakrament sv. pokore in presv. R. T. z izrecnim namenom za svetoletne odpustke, ki se lahko naklonijo tudi vernim dušam v vicah.

Stolna župnija.

Oznanilo:

Apostolstvo mož za stolno župnijo ima na rožnivensko nedeljo svojo skupno mesečno pobožnost: ob 6. uri pridigo za može in nato med sv. mašo pri glavnem oltarju skupno sv. obhajilo.

Deški Marijin vrtec ima v soboto dne 6. oktobra ob 16. uri mesečni nauk in slovesen sprejem novih članov, v nedeljo nato pa med sv. mašo ob pol 8. uri pri glavnem oltarju skupno sv. obhajilo.

Ljudsko gibanje:

Krščenih je bilo zadnji teden 16 novorojencev in sicer: Jožef Potokar, Oskar Tašler, Franc Planinc, Terezija Savec, Stanko Černej, Darinka Jelenčič, Erika Mernik, Julijan Miklavčič, Milan Rupnik, Erika Gorjup, Erika Wankmüller, Ivan Goričan, Elizabeta Brumec, Justina Golob, Vera Eberl, Josipina Lužnic.

Poročili so se: Franc Weiksler, predilec, in Marija Korošec, predica, Koroška cesta 31. — Bračun Martin, hišnik, Slovenska ulica 40. — Angela Lešnik, služkinja, Grajski trg 3. — Bilo srečno!

— —

Frančiškanska župnija.

Oznanilo:

Apostolstvo mož in mladeničev počasti Roženvensko Kralijco pri blagoslovni sv. maši ob 6 in pristopi k skupnemu sv. obhajilu. Sestanek v kapeli sv. Frančiška. — Na Roženvensko nedeljo je bil leta 1884 prelepi kip Lurške Matere božje v prejšnji župnijski cerkvi slovesno na oltar postavljen. Radi te 50letnice bo

---

Razven tega je slikar poklonil sv. Očetu še druge manjše molitve iz raznih dob. Svetega Očeta je ta dar budhista zelo razveselil in se mu je po kardinalu drž. tajniku srčno zahvalil in v znak svoje posebne dobrohotnosti mu poslal srebrno spominsko medaljo sv. leta. — Tu je primer, kako pogan izkazuje spoštovanje glavarju Cerkve Kristusove, a naši pigmejci mislijo, da so junaško delo napravili, če ga blatijo, toda to blato pada samo nanje nazaj!

To so uspehi!

Znani ameriški duhovnik Coughlin, ki sebi. Dobri krščanski ljudje ne pustijo, da bi duhovnik stradal. Ali verjamete, da mi tudi tukaj, kjer me dozdaj še nikoli niso videli, včasih stisne kdo za kako »mašo« več v roke, kakor je predpisano? Reči smem, da so verni ljudje tukaj duhovniku zelo vdani; tako, da tega v Gradcu nisem pričakoval.

Toda vi, ki živite od dela svojih žuljavih rok, vi ste potrebni varčevanja. Zato se oprimite svoje najboljše hranilnice, zavarovalnice Preskrbe — Karitas! Kdor si le more od svojih potreb toliko odtrgati, vpiši se v ta ali oni odedelk: za doto, za starost (doživetje) ali za po smrti! Polagoma naj bo vse zavarovano! Kakor je danes že malo hiš, ki bi ne bile zavarovane proti požaru, tako naj bo v prihodnje le malo ljudi, ki bi ne bili zase zavarovani! In ta mala naprava Preskrba — Karitas bo velikanskega pomena za ves narod v gospodarskem in verskem oziru. To bo njegova trdnjava.

Ko sem bil doma med vami, sem vam pridigal, da nikar toliko ne piti, ker v pijančevanju je poguba. A na to uho niste slišali radi. Danes vam kličem: Varčujte! Zavarujte se! Pravzaprav

ob 10 slovesna služba božja v zahvalo za vse prejete milosti Lurške Marije.

Popoldne se zberejo vsi župljani ob ½ 15 v baziliki in gredo v procesiji na Slomšekov trg v dobavo svetoletnih odpustkov.

Ljudsko gibanje:

Poroke: Sever Viljem, godbenik, in Hallegger Herta, zas., Mlinska 15. — Vehovar Alojzij, pos., in Leskovar Jožefa, kmečka hči iz Oplotnice. Bilo srečno!

Pogreb: Bäumel Adolf, inženjer in mestni stavb. nadsvetnik, 64 let, Aleksandrova cesta 23č Naj počiva v miru!

Društva:

Radi svetoletne procesije izostanejo vsa društvena zborovanja in vplačevanja. — Shod za III. red sv. Frančiška bo prihodnjo nedeljo.

— —

Magdalenska župnija.

Oznanilo:

Druga svetoletna procesija se vrši v nedeljo dne 7. oktobra k Sv. Jožefu. Ob 8 tiha sv. maša v farni cerkvi, ob pol 9 procesija, ob 9 pridiga in sv. maša pri Sv. Jožefu. — V nedeljo po večernicah nauk za Marijino družbo.

Ljudsko gibanje:

Krsti: Silva Dvorščak, Oto Vračko, Alojz Velikonja, Zvonimir Čep, Justina Aplenec.

Poroke: Majhenič Ivan, mizar, Studenci, in Dežman Terezija, šivilja, Wolfova ulica 9. — Šiško Simon, mlin. pomoč., Studenci, in Fras Pavla, pos. — Golob Ignac, strojni ključ., Primorska 10, in Kocbek Pavla, tkalka. — Gornik Ivan, strojevodja, Linhartova 16, in Lorber Friderik, hči poslovodje, Gozdna 7.

Umrli: Plemelj Jožef, poslovodja, Ribnica, 54 let. — Škof Adolf, pos., Krčevina, 45 let. — Golubič Gabrijela, hči miz., 6mesecev, Sokolska 6. — Horvat Ludovik, zas., Slovenska 40, 72 let.

— —

Kapela presv. Srca.

Oznanilo:

V pripravo za svetoletni odpustek bomo imeli v četrtek, petek in soboto dne 4., 5. in 6. oktobra, zvečer ob 7 govor in blagoslov. — Roženvenska pobožnost je tukaj med tednom vsako jutro ob pol 7, ob nedeljah pa ob 6 zvečer po govoru.

pridem s tem na isto. Šparovec ne bo pijanec. In varčno ljudstvo ne bo pijansko. Veste, pa nisem tako hud, kakor sem razvpit, da bi poštenemu človeku ne privoščil kozarca vina. Tako nikoli nisem mislil, ko sem govoril proti pijančevanju. Vem, da je na Slovenskem polno vinogradov in nazadnje se nekam z vinom mora iti. Ko bi ljudje poznali mero, bi bilo res dobro. Morda po ovinku dosežemo isto, kar naravnost nismo mogli. Z varčevanjem in zavarovanjem zadenemo z enim udarcem dve muhi: Pijančevanja bo manj, greha, nerodnosti, razuzdanosti, revščine, obupa manj, več pa denarja, blagostanja in zadovoljnosti. Zato se vsi zavarujte in boste vsi preskrbljeni. Preskrba — Karitas bodi najboljša znanka na Slovenskem, domača v vsaki slovenski hiši! Bodi zdrava, domovina, mili moj slovenski kraj!

J. Kalan, č. konz. svetnik.

ima verske govore v Radio - oddajnih postajah, je nedavno tudi razlagal pomen papeževe okrožnice »Quadragesimo anno«. Kako veliko poslušalcev ima Coughlin, priča dejstvo, da je bilo samo pri njem naročenih 225.000 izvodov zgoraj omenjene okrožnice.

Zveza katoliških kinopodjetnikov.

V Belgiji se je združilo pod vodstvom nekega škofa 500 kinopodjetnikov, ki so si stavili nalogo, da bodo proizvajali in predvajali samo filme, ki niso v nasprotju z versko - moralnimi načeli.

— Svete maše so: ob delavnikih ob pol 7 in 7, ob nedeljah in praznikih ob pol 7 in 9, vselej s kratkim govorom. Ob nedeljah ob 6 zvečer govor in litanije. — Spoveduje se vsako jutro od pol 6, ob sobotah in pred prazniki od 4 popoldne do 8 zvečer. Sicer pa kadar kdo želi.

CELJE:

Mestna župnija sv. Danijela.

Oznanilo:

V petek dne 12. oktobra obhajamo spomin sv. Maksimilijana, škofa in mučenca, ki je verjetno leta 284, torej pred 1650 leti, bil obglavljen v svojem rojstnem mestu Celeji, dandanašnjem Celju. Vsled tega je dne 12. in dne 14. oktobra ob osmih božja služba v podružnici svet. Maksimilijana.

Ljudskogibanje:

Krščeni so bili: Verčnik Ivana, Brežnik Rudolf, Grosek Ida, Brečko Ladislav. Jelen Hedvika, Germek Terezija, Menčak Ivana, Cocej Terezija, Prelog Mihaela, Gajšek Stanislav, Zajc Silva, Beuc Nada, Jereb Hermina, Dvoršek Mihaela in Višner Bogdan.

Porok ni bilo.

Umrli so: Korošec Franc, sedlar, Spod. Hudinja, 62 let. — Železnikar Ivan, prevžitkar na Ložnici, 74 let. — Koritnik Alojz, žel. obhodnik iz Suhadola, 58 let. — Zagozda Veronika, žena pos. iz Arje vasi, 55 let. — Repič Uršula, dnin. iz Gotovelj, 65 let. — Grobelnik Alojzij, obč. revež iz Liezena, 79 let. — Neznan moški mrlič v Medlogu, okoli 40 let star. — Gaber Karolina, hči op. pom. na Sp. Hudinji, 1 leto. — Vodeb Vladko, čevljarjev sin iz Roginske gorce, 1 leto. N. v m. p.!

— —

Cerkev sv. Alojzija.

Oznanilo:

Z roženvensko nedeljo se začne v naši cerkvi zopet redna božja služba. Ob nedeljah in praznikih ob petih tiha maša, ob pol 6 maša s petjem bogoslovskega zbora in sv. blagoslovom ter pridiga. Nato še tiha maša.

To nedeljo odpadejo večernice, ker se udeležimo svetoletne procesije v stolnici.

Med tednom maše ob četrt na 6, tričetrt na 6 in pol 7.

Kronika naših župnij

Sv. Lovrenc v Slovenskih goricah. Župnik: Neudauer Matija. — Cerkev se omenja že leta 1322 v listini, kjer so navedene meje in pravice solnograške nadškofije. Od obsežne pražupnije Ptuj se je odcepil že najbrž v 13. stoletju vikariat Sv. Lovrenc v Slov. goricah, ker je bil dohod v Ptuj vsled številnih poplav v Pesniški dolini silno otežkočen. Sedaj stoječa cerkev je bila postavljena v letih 1517—1540. Tedaj se omenja že tudi župnik. Leta 1535 je bil posvečen glavni oltar in prezbiterij. Stavba je bila sezidana v gotskem slogu. V ladji pa se je najbrž porušil strop, ker je dal napraviti župnik Pavel Planinc poleg kapele sv. rožnega venca še novi strop v cerkvi v sredini 17. stoletja. Vsa cerkev z oltarji in slikami je bila popolnoma prenovljena v letu 1933 po načrtu banskega konservatorja dr. Franca Stele. — Leta 1672 je imela župnija s pripadajočimi deli sedanjih župnij Sv. Andraž v Slov. goricah in Polenšak 1693 prebivalcev, dočim jih ima sedaj samo župnija Sv. Lovrenc 2511. — Na Kukavi v področju te župnije je začel zidati novo cerkev, posvečeno sv. Janezu Nepomuku, župnik Franc Heipel v letih 1719—1756, nadaljeval je zidavo župnik Andrej Mangin do l. 1784. Za časa župnikovanja Simona Sirk v letih 1785—1794 je bila cerkev podrta. Lesene dele so porabili za cerkev Sv. Bolfenka v Slov. goricah, kip pa se nahaja v vaški kapeli v Mosteh. — Duhovno življenje podpira v župniji III. red 198, Bratovščina Srca Jez., Rože sv. rožnega venca 50, Marijina družba: 58 mladeničev, 165 deklet, Marijin vrtec. Fantovski in dekliški odsek KA že organizirana.

Srečni izžrebani!

Naša uganka je dosegla lep odziv in večina jo je rešila pravilno. Objavljamo seznam izžrebanih:

1. nagrada 100 Din: **Petan Alojz,** dijak, Stolna ulica 7.

2. nagrada 50 Din: **Curk Berta,** učenka, Vojašniška ulica 9.

3., 4., 5., 6. in 7. nagrada po 10 Din: Kajzer Valpurga, učenka, Vrbanova 2; Maroh Milka, Frankopanova 8 II; Kline Marija, učenka, Studenci, Marksova 29; Bračko Alojz, Danjkova 8a; Milič Sava, učenka, Betnavska 23.

100 nagrad po 1 izvod Male knjižnice po prosti izberi: Anžel Tita, Arnejčič Elza, Brišnik Franc, Cimfl Muška, Čagran Srečko, Cverlin Ivan, Černko Mira, Čop Slavica, Čurič Janez, Dallapiazza Mimica, Dovečar Olga, Durjava A., Flieger Ida, Frangeš Jerica, Gabrijel Marjan, Gorjan Sonja, Gradišnik Friček, Hadner Danica, Ivnik Vera, Jakopin Ida, Jarc Katarina, Jemec Janko, Jörri Janezek, Kebrič Anica, Kelc Julijana, Ketiš Ivo, Klemwächter Oto, Kočevar Stanko, Kos Alojz, Kos Boris, Krajnar Hilda, Kramberger Miloš, Kuhar Erika, Kukovec Hedvika, Kumer Alojz, Kumer Ljudmila, Leber Vladimir, Lepenik Rozika, Lesjak Metod, Leskovar Pavla, Lešnik Friček, Lešnik Ludvik, Linardon Stanko, Lobnik Frida, Lovrenčič Micika, Lukež Vladimir, Maček Edvard, Majerič Marija, Marks Herbert, Maurič Franc, Mlakar Jakob, Molan Branko, Narat Antonija, Neger Lore, Nifergal Franjo, Nipič Erika, Oman Alojz, Palir Milica, Patlič Johan, Pelzl Mirko, Perko Zora, Polanec Elza, Pirc Vladimir, Plevčak Fran, Polegeg Dorica, Pregrad Ivan, Pregrad Ljudmila, Premelč Hrabro, Pukl Albin, Purgaj Marica, Pušnik Ljudmila, Rapoc Stanko, Remih Katica, Reknik Fani, Ristovič Mirjana, Silak Franc, Simčič Zorko, Skušek Silca, Smolnik Matilda, Sorec Marija, Šišernik Angela, Schmiderer Greti, Šporn Herman, Šprah Fanika, Šrimpf Franc, Štancer Marija, Tempes Avrelija, Težak Edmund, Tomažič Emil, Tomovic Drago, Vigele Juro, Vivot Marjeta, Vnuk Anica, Wolf Elizabeta, Zirer Herman, Zorko Adolf, Zorko Elizabeta, Zupančič Tatjana, Živkovič Zora, Žnuderl Oto.

Dobitki se dobijo: Od petka, dne 5. do torka dne 9. oktobra, popoldne od 3. do 5. uri v upravi »Nedelje«, Koroška c. 5. Kdor v tem času ne dvigne dobitka, izgubi pravico na njega.

Uprava »Nedelje«.

Katoliški pojavi

Iz tajništva KA v Mariboru. — Oktober je mesec dveh zelo važnih verskih dogodkov. Ta mesec se obhaja misijonska nedelja ter praznik Kristusa Kralja. Delo župnijskih vodstev KA naj bo tekom oktobra prizadevanje, da bi se oba dogodka čim dostojneje obhajala. V zvezi z misijonsko nedeljo naj budijo člani vodstev pri sožupljanih zanimanje za misijone in jih naj pridobivajo, da bodo za misijone kako malenkost darovali. Pred praznikom Kristusa Kralja pa naj delajo na to, da bo čim več vernikov prejelo za praznik sv. zakramente. Kjer je mogoče, naj pripravljajo vodstva s sodelovanjem katoliških društev, Marijinih družb itd. kako primerno prireditev.

Prošnja. Vsi čč. župnijski uradi, ki še niso poslali denarja za knjižico »Zborna maša . . .« in za kongresne znake, se naprošajo, da blagovolijo to čim prej storiti. Izdatki so bili veliki in jih bo mogoče kriti le v slučaju, da vsakdo zadosti.

Svetoletna pobožnost pri Sv. Tomažu. Preteklo nedeljo se je vršila pri Sv. Tomažu pri Ormožu svetoletna pobožnost. V duhovnem oziru je uspela nad vse pri-

čakovanje. Spovedovanje vernikov se je začelo že v petek zjutraj. Tekom treh dni je bilo spovedanih okrog 1000 ljudi, poleg tega pa nad 200 šolarjev. Toliko sv. obhajil, kakor jih je bilo v nedeljo zjutraj, pri Sv. Tomažu en dan baje še ni bilo. Domačemu g. župnemu upravitelju Ivanu Strnadu je pomagal tajnik škof. odbora KA iz Maribora.

Nova knjiga.

Misijonski koledar 1935. Letnik XVI. Velika osmerka, 128 strani, Groblje-Domžale. Cena 10 Din. — Misijonski koledar ima prednosti vseh dosedanjih in jih celo prekaša. Naslovna slika je štiribarvna. Notranjost krasi 90 slik in vinjet. Tipi črk se pogostoma menjajo. Vsaka stran nudi očem novo lepoto in zanimivost. Vsebina je poučna, a obenem mikavna in zabavna. — Nekaj naslovov: Afrika, dežela skrivnosti. Knoblehar in njegovi. Limpopo, skrivnostna reka. Slovenci v prefekturi Lydenburg. Zamorski Pavliha. Dajte nam misijonarjev! Cvet in ponos lastnega plemena. Japonska in njeni problemi. Misijonsko leto 1933—1934. Osveta, povest. Molitev in žrtev. — Naroča se v Misijonski tiskarni, Domžale-Groblje. Vsakemu ga toplo priporočamo!

Koledar od 7. do 13. oktobra.

7. oktober, 20 pobinkoštna nedelja: Roženvenska. — 8. oktober, pondeljek: Brigita vdova. — 9. oktober, torek: Dionizij škof in mučenik. — 10. oktober, sreda: Frančišek Borgiaj sp. — 11. oktober, četrtek: Materinstvo Marije. — 12. oktober, petek: Maksimilijan š. m. — 13. oktober, sobota: Edvard kralj.

Glavni mesečni namen za oktober, blagoslovljen po sv. očetu: Ponižanje in zveličanje sovražnikov sv. vere. — 7. oktober, nedelja: Rožnivenec v družinah. — 8. oktober, pondeljek: Širjenje dobrega tiska. — 9. oktober, torek: Naši fantje in možje. — 10. oktober, sreda: Dijaki in visokošolci. — 11. oktober, četrtek: Svete matere in hčere. — 12. oktober, petek: Škof in duhovniki. — 13. oktober, sobota: Katoliška akcija pri nas.

Koledar Slovenskega gospodarja

Vsebina koledarja Slovenskega gospodarja za leto 1935 je sledeča:

Kalendarij od oktobra 1934 do decembra 1935
Vremenski ključ
Cirilica in latinica
Poglavarstvo katoliške cerkve
Vladarska hiša Jugoslavije
Jugoslavija v številkah
Države vsega sveta
Poštne pristojbine
Plačevanje kmetskih dolgov
Denarstvo
Denar in delo naj se izplača v sadjarstvu
Nova doba v hmeljarstvu
Zatiranje sadnih škodljivcev
Zatiranje plevela — zvišanje pridelka
Globoko oranje pomnoži rodovitno zemljo
Koliko in v čem se izplača pokladanje tečnih (močnih) krmil kravam molznicam
Nekaj o naprednem čebelarstvu
Kako se mešajo umetna gnojila
Tabela kubičnih metrov okroglega lesa drevesa
Tabela za preračunavanje oralov in kvadratnih sežnjev v hektare, are in kvadratne metre
Tabela: Koledar brejosti
Tabela: Koliko časa traja pojatev pri domačih živalih
Tabela: Razmerje med živo težo in težo zaklane živine
Tabela: Pri zaklani živini dobimo v odstotkih k živi teži
Tabela: Prejemki } za 12 mesecev
Tabela: Izdatki } za 12 mesecev
Tabela: Zapisnik delavcev in njih plače, 6 strani
Tabela: Zapisnik plače v blagu in delu, 2 strani
Tabela: Zapisnik živalskega prirastka, 4 strani
64 strani praznega, črtanega papirja
Iz tehnike
Dimnikarski predpisi
Pravica revnih
Zastaranje pravic
Kako se pozna starost govedi
Praktični nasveti za ohranitev Vašega zdravja
Nega zob
Sejmi za Štajersko, Koroško in Prekmurje
Sejmi na Kranjskem
Tabela: Kako se določi vsebina debel in hlodov na podlagi dolž. in srednjega premera
Tabela: Kako se izračuna kubična mera okroglih debel ali klad

Vsebina sama že sili vsakega razumnega gospodarja, da si kupi ta koledar. Poleg te vsebine je pa koledar tako urejen, da služi kot povsem zadostna knjiga za vse kmetijsko knjigovodstvo in vse beležke, ki si jih v kmetskem gospodarstvu mora vsakdo zapisovati, da ima vse v redu.

Zunanja oprema koledarja, ker je vezan v celo platno, ima priložen svinčnik, na robu odtisnjeno mero, znotraj pa močen denarni predal, je prvovrstna.

Cena koledarju je Din 10·—. Po pošti ga pošiljamo za Din 11·—. Najbolje je, da pišete po koledar, dobite položnico in plačate Din 11·—, ali pa nam v pismu pošljete znamk za Din 11·—. — Organizirajte skupna naročila! Kdor bi bil pripravljen to prevzeti, naj se javi!

Naročila sprejema Tiskarna sv. Cirila v Mariboru

Tiskar: Tiskarna sv. Cirila v Mariboru, predstavnik Albin Hrovatin v Mariboru. Urednik: Franc Kolenc, korni vikar v Mariboru. — Izdajatelj: Mariborske župnije, predstavnik Franc Kolenc, korni vikar v Mariboru.

Poštnina plačana v gotovini. Posamezna številka stane 1 Din.
Leto 6. Štev. 42.

NEDELJA

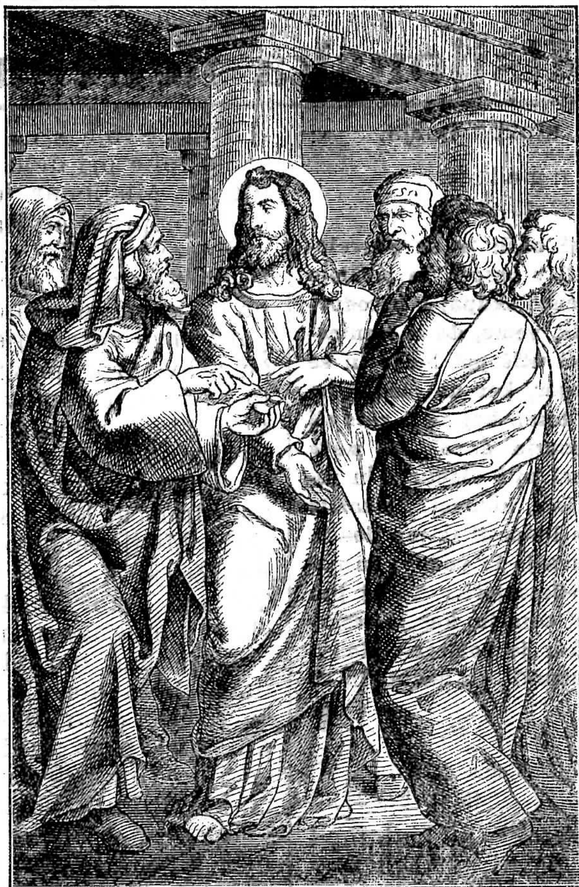
Izhaja vsak petek.
Cena:
Celoletno 24 Din, polletno 12 Din, mesečno 2 Din. Inozem. 48 Din.

Tednik za versko življenje

Maribor, 21. oktobra 1934.

Uredništvo: MARIBOR, Stolno župnišče.
Uprava: Maribor Koroška cesta 5.
Ček. rač. 15237.

O davku cesarju.

Ob krsti velikega kralja Aleksandra I.

Velik je bil v svojem življenju, velik v trpljenju in velik v svojih delih, ki mu jih je nalagalo vladarsko žezlo. Veliko delo je zapečatil s srčno krvjo.

Velika je izguba, ki nas je zadela. Velika žalost, ki polni naša srca. Plakamo in svet plaka z nami. Objokujemo, ki je bil naš Zedinitelj in ki je padel zadet od zločinske krogle na potu iskanja in utrjevanja svetovnega miru.

Pomanjkanje prostora ne dopušča, da bi popisali, kako veličastna je bila zadnja pot našega pokojnega vladarja od Marseilla do Belgrada. Na kratko rečemo le to, da je bila vredna velikega pokojnika. Spremljalo ga je 14 milijonov jugoslovanskih src.

Ob krsti viteškega kralja Aleksandra I. Zedinitelja rečemo z ljubljanskim škofom dr. Rožmanom: »Prosimo Boga, naj da duši našega vladarja večni mir in pokoj, naši Jugoslaviji pa slavno in lepo bodočnost!«

Slava † viteškemu kralju Aleksandru I. Zedinitelju!

Misijonska nedelja.

Nedeljska služba božja.

Evangelij:
Mat 22, 15—22.

Tedaj so farizeji odšli in se posvetovali, da bi ga ujeli v besedi. In pošljejo k njemu svoje učence skupaj s herodovci in reko: »Učenik, vemo, da si resnicoljuben in v resnici učiš pot božjo in se ne meniš za nikogar, ker ne gledaš na osebo. Povej nam torej, kaj se ti zdi: ali se sme dajati cesarju davek ali ne?« Jezus pa je spoznal njih zlobnost in rekel: »Kaj me skušate, hinavci? Pokažite mi davčni novec!« Prinesli so mu denar. In reče jim: »Čigava je ta podoba in napis?« Reko mu: »Cesarjeva.« Tedaj jim pravi: »Dajte torej cesarju, kar je cesarjevega in Bogu, kar je božjega.« Ko so to slišali, so se začudili, ga pustili in so odšli.

— —

»In Bogu, kar je božjega . . .«
(Mat. 22, 22.)

Misijonar je mož, ki živi med divjim svetom, pa ni od tega sveta. Misijonar ne politikuje, ne polemizira, ne diplomatizira, ne filozofira. Svoje srce ima pri Bogu, svoje roke pri delu za blagor bližnjega. Misijonar je dober pastir, ki je pripravljen dati življenje za svoje ovce. Ko so misijonskega škofa Sloskana oprostili iz petletne boljševiške sužnosti, je bilo njegovo prvo vprašanje: »Ali je papežu prav, da zapustim svojo čredo in se vrnem domov?« Misijonar je mož, ki sicer nima nič, vendar bogati mnoge; ki ga preklinjajo, on pa blagoslavlja; ki ga žalijo, on pa odpušča; ki ga sovražijo, on pa ljubi. Misijonarjevo središče in zatočišče je Kristus v sv. Rešnjem Telesu. Škof Sloskan je v sibirskem pregnanstvu s papeževim dovoljenjem opravljal daritev sv. maše brez mašnih oblačil, brez sveč, brez oltarnih prtov na navadni mizi, brez ministranta, angeli so bili edina priča njegove daritve, za kelih mu je služila navadna likerska steklenica. Misijonar je mož, ki pozna eno samo hrepenenje: hrepenenje po neumrjočih dušah; ki pozna eno samo domotož-

je: domotožje po Bogu. Misijonarjeva duša živi od molitve; ne toliko od svoje lastne molitve, kakor od molitve za misijone vnetih src; misijonarjevo življenje visi večkrat na drobni nitki, ki se ji reče: miloščina radodarnih vernikov. Misijonar je mož, ki hoče in pričakuje, da se izkazuje pozornost ne misijonarjevi osebi, marveč misijonskemu delu. Na zunaj je misijonar obkoljen od vseh možnih nadlog in nadležencev; na znotraj pa je sproščen in prost; navezan je samo na Kristusa in pridobiva svet za Kristusa, v kolikor se svet sploh za Kristusa in njegove cilje pridobiti da. Misijonar je mučenec in spoznovalec ob enem. Ako to premislimo: Ali bomo še nevedno vpraševali: Kaj pomenja misijonska nedelja? Ali nas ne bo srce gnalo, da bi po svojih močeh kaj storili za misijone? Ali bomo bolje umeli Slomšekovo besedo: »Molitev in miloščina sta dve peruti, po katerih leti vera v širni svet.« Storimo svojo misijonsko dolžnost vsi, kjer in kakor moremo! Ako se bomo mi usmilili misijonarjev in misijonskih krajev, se bo Bog usmilil tudi nas in naših zadev in nam bo po Mariji Kraljici misijonov, blagoslovil naše delo za čas in večnost.

— —

Nedeljska molitev.

Učenik, vemo, da si resnicoljuben in v resnici učiš pot božjo, aleluja!

V. Naj se dviga, Gospod, moja molitev.

O. Kakor kadilo pred tvojim obličjem.

M o l i m o: O Bog, naše pribežališče in naša moč: poslušaj pobožne prošnje svoje Cerkve, ki sam pobožnost navdihuješ, in daj, da kar verno prosimo, v resnici dosežemo. Po Gospodu našem . . .

O. Amen.

— —

Misli k misijonski nedelji.

Misijonska nedelja ni samo naša, svetovna bo! Ves katoliški svet bo vsaj zaznal ta dan, da je misijonska dolžnost prava dolžnost vsakega posameznika! Svet bo zaznal, da obstoja veliko bojno polje v Aziji in Afriki, kjer se bori stalno nad 40.000 misijonskih bojevnikov za prapor Kristusa Kralja. Gre za to, da ves človeški rod sprejme in priznava načela Kuistusa Kralja; gre za to, da raste čreda božjega pastirja v nove milijone! Katoliki, bodimo res to, kar smo! Ogenj, ki ga je prinesel Kristus iz neba, danes ugaša v naših rokah. Zgubili smo pogum pred nasprotniki, pozabili smo, da smo mi izbrana čreda, kraljevi duhovski rod, sveto ljudstvo, ki je začulo nezaslišano povelje: Pojdite po vsem svetu! Porabljamo, da mora biti ves svet osvojen za Kristusa in da je to glavni, najvišji zmisel svetovne zgodovine. Misijonstvo je najintimnejši, notranji gon katolicizma.

Nima vsaka druga vera tega misijonskega gona. Bramanizem se noče širiti drugod, ker bi sicer zginil. Budizem se ni zavedal začetkom, ali naj se širi ali ne. Šintoizem je japonsko nacionalen, konfucionizem kitajsko nacionalen itd. itd. Zakaj ima uprav katoliška Cerkev to neukrotljivo stremljenje v sebi, da ves svet pridobi za Kristusa? Zakaj Cerkev istočasno uči v Alaski Eskime, na Oceanskih otokih Kanake, v Indiji Dravidas, v Nagasaki Japonce itd. Zakaj ta velikanski, svet obsežni apostolat? Zakaj naj mi pomagamo?

Kaj nas n. pr. brigajo Todas v Indiji, Tehuelče v Patagoniji, Kinezi v Hongkongu itd. Saj se vendar tudi ti ne brigajo za nas! Mi bi se čudili, če bi na mah prišli bonci iz Tibeta v Ljubljano in hoteli napraviti iz nas budiste.

Čemu spravljati iz Evrope letno najmanj 500 mladih ljudi v vse dele sveta? Samo vožnja stane najmanj 7 milijonov dinarejv.

Slišimo, ljubezen do bližnjega nas sili. Kristusovo povelje nas priganja. Pa prav to je vprašanje: zakaj je Kristus proglasil tako povelje? Zakaj je zahteval toliko nezaslišanih naporov?

Jedro in bistvo misijonstva je v tem, da se ustanove vidne celice Cerkve v vseh delih sveta, tako da imajo vsi narodi možnost slišati blagovest o Kristusu in zajemati iz živega studenca zakramentov vode večnega zveličanja in se tako včleniti v telo Kristusovo.

Slišati blagovest in živeti v zvezi s Kristusovim telesom je pogoj za zveličanje. »To je večno življenje, da spoznajo Tebe, resničnega Boga in Sina, ki si ga poslal«, in »Ako se kdo ne rodi iz vode in Duha, ne more priti v božje kraljestvo«, te pogoje stavi Kristus. Toda narodi teh pogojev ne morejo izpolniti, ako ne slišijo žive besede in ako jim nihče ne deli zakramentov. Misijonarji so tisti, ki napeljujejo takorekoč telefon božje besede in vodovod božjih milosti po vsem svetu. — Pa kdo naj da in vzgaja misijonarje, kdo jim da potnino, kdo naj jih vzdržuje, kdo naj jih podpira? Kdo naj moli, kdo naj Boga roti, da odpre ušesa in srca nevernikov besedam misijonarjev? To smo mi, mi verniki, mi katoličani! To zahteva od nas naš Kralj, naš glavar Kristus! Če imamo kaj katoliške resne zavesti, če nam Kristus Kralj ni prazna beseda, bomo sledili klicu, bomo storili svojo misijonsko dolžnost. (»Misijoni.«

Iz življenja za življenje

NEMA DEMONSTRACIJA 30.000 KATOLIČANOV.

V Mehiki se je znova razplamtel verski boj, v katerem katoličani veliko trpe, a se še bolj junaško boré.

Pred kratkim so katoliške ženske odposlale predsedniku republike Mehika prošnjo, naj se zopet odprejo katoliške cerkve. Prošnja je bila odbita. Toda katoličani se niso dali splašiti in zbegati. Prav na tihem so organizirali svojevrstno demonstracijo.

Lepega dne se je na ulicah glavnega mesta kar naenkrat zbral ogromen sprevod, v katerem je tiho in mirno korakalo 30.000 katoličanov. Sprevod je bil lepo urejen ter je kakor pod enotnim vodstvom tiho korakal proti predsednikovi palači.

Ko je oblast zvedela za ta nenadni pohod 30.000glave množice, je bila alarmirana vsa policija, katera je naskočila tihi sprevod. Policija je uporabljala gumijevke, pline za solze in vse mogoče orožje. Sprevod pa se ni dal razgnati, ampak je kakor mirna reka šel svojo pot proti predsednikovi palači. To je mogočneže do skrajnosti razpalilo. V največjem gnevu se je oglasilo povelje: »Streljajte!« Zaklopi so škrtnili, cevi so se dvignile v množico, a sprevod je mirno in tiho brez besede korakal naprej.

Streli so počili v živo človeško gmoto. Ranjenci so padli, kri je pordečila tlak, a sprevod je korakal naprej, kakor procesija 30.000 skrivnostno strašnih nemih senc.

Pred tako strahotno odločnostjo je onemela celo pobesnela mehikanska policija ter se umaknila.

Sprevod je nadaljeval svojo pot in se kmalu zbral na glavnem trgu »Central Plaza« nasproti predsednikovi palači. Glava ob glavi, v najlepšem redu je stalo 30.000 moških in žensk pred sedežem državnega glavarja, ne da bi kdorkoli izmed njih spregovoril najmanjšo glasno besedo.

Tako je 30.000 katoličanov točno 30 minut v strahotnem nemem molku stalo na trgu in molče protestiralo proti krivicam, ki se gode katoličanom od strani državne oblasti.

Ko je preteklo 30 minut, se je vsa množica v hipu razdelila v ve-

čje skupine, ki so mirno in nemo odkorakale vsaka po svoji ulici. Čez nekaj minut je bil trg popolnoma prazen. (Slovenec.)

— —

DRŽAVNIK KLIČE K MOLITVI.

Nedavno se je vršil v švicarskem kantonu Solerta katoliški kongres, na katerem so bili mnogoštevilno zastopani posebno delavci in mladina. Navzoči so z navdušenjem poslušali govor mladega katoliškega zastopnika Ettera, ki je najprej omenil splošni narodni pokret, spremembo ustave, potem pa je dejal: »Ako pokret hoče, da se švicarska demokracija srečno obnovi, mora črpati svoje navdušenje predvsem iz krščanskega pojmovanja društva in države. Narod mora biti krščanski v delu, v praznikih, v slavljenju, v težkih položajih. Krščanska moč v prenašanju nesreč je edino sredstvo dušnega miru. Zato je potrebno, da verni narod prosi Boga moči, da bi mogel krščansko živeti in obvladati skušnjave življenja. S tem bodo katoliki storili za domovino več, kakor marsikateri državnik.« Na koncu poziva govornik može in mladeniče, da molijo za domovino in za one, ki ji vladajo, ker narod, ki moli, je močan kot narod z orožjem. »Stari Švicarji«, je dejal, »so bili možje z orožjem pa tudi možje molitve. Sledimo jim v tem, zato molite, svobodni Švicarji, molite!« — Ali ni to tudi nam potrebno, če hočemo, da postanemo močni kot naši predniki, ki so bili predhodniki krščanstva in ki so svojo kri prelivali za križ in svobodo?!

— —

KDO JE SREČEN?

Kdor ima Boga v svojem srcu, je vedno zadovoljen. Bog je tista notranja sreča, ki se na zunaj kaže v udanosti. Seveda ne gre vedno vse po naši želji, toda sprejeti moramo vse ravnodušno.

Če kakršnakoli sprememba v tvojem domačem življenju moti tvoje navade in vzbuja tvojo nevoljo, če prebiva Bog v tebi, tedaj ti pravi: »Udaj se, spremeni svoje

Otrokova molitev uslišana.

Konec.

Nekega zimskega večera je na potu iz gostilne obležal na cesti in ležal vso noč. Tu si je nakopal kal bolezni, ki ga je v par tednih spravila v grob. Drugo jutro so ga našli na cesti ter ga spravili v bolnišnico. Vse življenje je vedno grdo sramotil vero in duhovnike. K službi božji ni nikdar hodil, ampak vsako nedeljo in praznik je prebil v gostilni. Ker je ves zasluženi denar zapil, je vedno zmerjal svoje delodajalce, češ, da mu premalo plačajo.

Zdravnikovi izjavi, da so mu šteti dnevi, ni hotel nikakor verjeti, če ravno mu je bilo vsak dan slabše. Vedno je trdil, da še bo ozdravel in zopet vstal. Čim slabše mu je postajalo, tem bolj so ga bolniške sestre prosile, naj opravi svojo versko dolžnost. Toda iz njegovih ust so donele besne in strašne besede.

Popoldansko solnce je pošiljalo svoje žarke v cvetočo naravo in tudi skozi okno v bolniško sobo so obsevali žarki obraz umirajočega bolnika, ki se je nemirno oziral na vse strani. Zunaj je bila cvetoča pomlad, polna mladosti in življenja, na oknu ob postelji je bil v kupici lep šopek vijolic, katerih prijetni vonj se je širil po vsej sobi. Vse to ni bolniku vzbudilo upanja in tolažbe, ampak od dne do dne se je moral sprijazniti z zavestjo, da gre njegovo življenje v zaton. Tik pred smrtjo in brez nebeške tolažbe je ležal ubogi bolnik, ki je še vedno sramotil Njega, ki bode v najkrajšem času njegov večni Sodnik. Polastil se ga je nemir in obup. Zdelo se mu je, kakor da bi grozne pošasti silile pro-

navade in predno bo minil mesec, boš prejšnje pozabil.«

To ali ono naročilo žali tvoje samoljubje ali moti tvojo ravnodušnost, rad bi se uprl in se ne podvrgel. Če je Bog v tebi, tedaj ti pravi: »Sprejmi nase to stvar, jaz bom ostal pri tebi in ti pomagal.«

Eden ali drugi sosed ti ne dopade, družba, v kateri moraš živeti, ti je zoprna in te spravlja v skušnjavo, da bi bil mrzel in neprijazen. Glas božji v tvojem srcu ti bo narekoval: »Ostani še nadalje ljubezniv in dober. Neprijetnost, katero smehljaje prinašaš, bo stotero povrnjena.«

Če hočeš vedeti, ali nosi oseba Boga v svojem srcu, tedaj glej, če neprestano ne toži.

Molitev — razgovor z Bogom.

IV. Vzdihi.

Odrešenik je rekel apostolom: »Kadar molite, ne govorite mnogo, kakor to delajo pogani.« (Mat. 6, 7), in potem jih je učil Očenaš, molitev z osmimi vzdihi. Tudi z malo besedami človek lahko veliko moli. Mnogo moli oni, ki prosi Boga za velike- večne stvari, n. pr., da moli, da bi se slavil Bog, da bi se zgodila njegova volja itd. — Malo moli, kdor z mnogimi besedami in še mogoče z drugimi molitvami prosi za zemeljske stvari.

Kratka molitvica z malo besedami, ki se jo izreče skoraj lahko v enem dahu, se imenuje vzdih.

Tudi Kristus je molil z vzdihovanjem, na koncu tudi na Oljski gori in na križu. Pomilostil je razbojnika in carinika radi enega samega vzdiha, slepca je zato ozdravil, ker je nekolikokrat ponovil vzdih: »Jezus, sin Davidov, usmili se me« (Mark 10, 47). Tudi svetniki so radi molili vzdihe, posebno one iz sv. pisma. — Tudi Cerkev jih mnogo rabi in priporoča.

---

ti njemu ter ga hotele ugonobiti. Tako se je bližal zanj odločilni večer življenja.

III.

Zvečer se je mudil v gradu župnik, ki je prišel vsled različnih zadev. Sedel je z domačimi pri družinski mizi, kjer je navzočim pripovedoval o ubogem bolniku, ki ga je malo prej obiskal. Tudi njemu je bolnik izjavil, da se noče spovedati.

»Že 30 let se pečam z dušnim pastirstvom«, je pripovedoval duhovnik, »in takšnega zakrknjenega grešnika, kot je ta, še nisem videl.«

»To ni nič čudnega«, pripomni grof, »saj je njegov bog bilo njegovo veliko posestvo in denar in službo božjo je imel vsako nedeljo v gostilni. Kakšno je namreč življenje, takšna je smrt.«

»In vendar molimo zanj«, reče duhovnik, »morda mu še Bog podeli v zadnjem trenutku milost, da se spreobrne in srečno umrje.«

Nato se oglasi grofica in pravi: »Mnogo molijo zanj vsaki dan bolniške sestre in tudi naši otroci, in mi vsi molimo vsak dan. Če pa on sam noče, mu nikdo ne more pomagati, kajti Bog noče nobenega siliti proti njegovi volji v nebesa.«

»In kaj bo potem z njim?« se javi otrok.

»Če se ne bo spokoril pred smrtjo, bo njegova duša vržena v pekel, kjer bo večno trpel neznosne muke.«

Resna tihota je zavladala po teh besedah v sobi in na obrazih vseh navzočih se je videlo, da so vsled tega dogodka zelo vznemirjeni.

IV.

Ob 9. uri zvečer je šla grofica po hodniku mimo sobe, v kateri so spali njeni otroci. Hipoma zasliši

Tudi ti se lahko z vzdihom čudiš božji dobroti in popolnosti: »Kako si dober, Gospod!« — »Velika je tvoja dobrosrčnost!« — »Svet, svet, svet . . .!« Itd. — Moreš z vzdihom lahko zaprositi njegovo pomoč v skušnjavi in v potrebi: »Bog, pomagaj mi!« Moreš se mu zahvaliti: »Hvala Ti, Bog!« — »Hvala Bogu!« — Moreš v molitvi pasti pred Njega: »Gospod, Tebi se klanjam!« — Moreš se odločiti za dobro: »S Tvojo pomočjo se hočem čuvati tega in onega zla! Storiti to dobro delo!« — Moreš v duhu objeti križ Gospodov in mu pokazati svoje delo in muke: »Vse Tebi na ljubo!« — Moreš se mnogokrat postaviti v prisotnost božjo: »Bog, glej me, jaz Te gledam!« — Z večkratnim ponavljanjem vzdiha vežbati svojo potrpežljivost: »Tebi na ljubo hočem biti potrpežljiv!« — svojo čistost: »Pomagaj mi, da ostanem čist!« — ljubezen k bližnjemu: »Odpuščam, da mi boš tudi Ti odpustil!« — ponižnost: »Nič nisem, vse je Tvoje!« — zedinjenje z božjo voljo: »Hočem, kar boš hotel Ti!« — in vsako drugo krepost.

Pri vsakem delu in trpljenju, v vsakem času in na vsakem mestu, moreš svoje srce dvigniti z vzdihom k Bogu. Če bomo vedno ponavljali vzdihe, bo postalo naše življenje neprestana molitev, kot to Bog hoče. Z vzdihi moreš nadomestiti ustmeno molitev, tudi premišljevanje takrat, kadar tega vsled bolečine ali nenadnega dela ne moreš opraviti. Ker so nam vzdihi vedno pri roki, zato si moremo z njimi mnogo koristiti. — Vzdihi nas podprejo v dolžnostih, dvignejo nas, če smo padli. Z njimi se obvladamo pri skušnjavah in strasteh, vežbamo se v krepostih, obnavljamo čez dan dobro voljo, združujemo se z Bogom.

iz sobe jokanje. Ko vstopi v sobo, vidi, da njen sin Franček joka.

»Moj ljubi otrok, čemu jokaš? Ali ti je morda kdo kaj storil?«

»Ne«, odgovori otrok, »ničesar se mi ni zgodilo, toda ubogi bolnik, ki bo večno pogubljen . . .«

Grofico je to otroško sočutje tako ganilo, da so ji stopile solze v oči.

»Nehaj jokati, ljubi otrok«, mu je rekla, »ampak moli za njega, da se ga ljubi Bog usmili in mu podeli milost, da se še tik pred smrtjo skesa in spreobrne.«

Otrok se je potolažil. Ko je mama zapustila sobo, je pokleknil pred križ ter začel moliti. Molil je več ur in ne zamanj. Bog je uslišal molitev nedolžnega otroka.

Drugo jutro so že zgodaj sporočili župniku, naj pride hitro v bolnišnico, češ, da ga želi na smrt bolani mož. Župnik je z veseljem odšel, kajti vedel je, da gre za neumrjočo dušo. Ko je prišel k bolniku, se je ta skesano spovedal in sprejel sv. obhajilo. Po mnogih letih bridkih preizkušenj se je v njegovo dušo zopet naselil mir in pravo notranje veselje. Pol ure po prejemu sv. zakramentov pa je mirno in s križem v roki umrl.

Lahko si mislimo, kako je to razveselilo malega Frančeka. Odslej naprej je še bolj goreče molil za spreobrnjenje grešnikov. Tako bogat na dobrih delih je ves srečen pristopil k prvemu sv. obhajilu.

Minula so otroška leta. Franček je postal vrl mladenič in pred njegovimi očmi se je smejala sreča in bogastvo. Toda mladenič je vse to zapustil svojim mlajšim bratom ter šel v samostan, kjer se je pokoril in molil za grešnike.

Takšni so sadovi dobre krščanske vzgoje, katera je najlepše darilo, ki ga morejo dati starši otroku na pot v življenje.

Bratovščina svete Uršule.

Dne 22. oktobra obhaja sv. Cerkev god sv. Uršule. Ta svetnica spada med one svetnice, ki so med Slovenci najbolj znane in priljubljene. V katerokoli slovensko pokrajino prideš, povsod najdeš Urške. O Urški imamo celo slovensko narodno pesem.

Sveto Uršulo katoliški svet časti kot priprošnjico za srečno zadnjo uro. Ustanovila se je celo tudi »Bratovščina sv. Uršule in njenih tovarišic« za srečno zadnjo uro. Za naše kraje je bila bratovščina ustanovljena v Celju pri očetih kapucinih in ima še danes tam svoj sedež. Njen ustanovitelj je bil p. Andrej Dolinšek. Danes šteje bratovščina po izkazu glavne matične knjige v Celju 9452 vencev, odnosno 103.972 članov in članic.

Bratovščina je ustanovljena v mnogih naših župnijah in ker članom ne nalaga velikih dolžnosti, bi bilo želeti, da bi imela čimveč članov in članic.

Glede dolžnosti pravijo pravila sledeče: Sleherni ud tega društva moli vsak dan 1 očenaš, 1 zdravamarijo in čast bodi Bogu v čast sv. Uršuli in njenim tovarišicam za srečno zadnjo uro in za pomoč, da bi mogel njihove lepe zglede posnemati.

Razen tega je dolžnost udov, da lepo krščansko živijo in z lepim vzgledom ter bratskim poučevanjem in opominjanjem drug drugega vzpodbujajo h krepostnemu življenju.

Kdor je ud bratovščine, si naj prizadeva, da bo vse dolžnosti zvesto izpolnjeval. V sveti Uršuli bo imel ob zadnji uri mogočno priprošnjico. Vsi drugi so vabljeni, da pristopijo. Vsa potrebna navodila dobijo pri očetih kapucinih v Celju in pri domačih gg. dušnih pastirjih.

O z n a n i l a

Maribor Kristusu Kralju!

Maribor se je lani, na praznik Kristusa Kralja, veličastno poklonil Kralju vesoljstva — Kristusu. Letos zunanje manifestacije radi žalosti, ki nas je zadela z nenadno izgubo našega milega vladarja, odpade, pač pa naj bo samo cerkvena proslava tem bolj dostojanstvena in prisrčna.

Praznik se bo obhajal v naslednjem obsegu:

1. Zvečer pred praznikom (dne 27. oktobra ob 6. uri) bo v Alojzijevi cerkvi večerna pobožnost (pridiga in litanije z blagoslovom) za dijake in izobraženstvo.

2. Na praznik zjutraj ob 6. uri bo v stolni in mestni župnijski cerkvi služba božja z zadostilnim sv. obhajilom. K skupnemu sv. obhajilu se vabijo vsi verniki, zlasti pa člani vodstev Katoliške akcije, Apostolstva mož in fantov, FKA, Slomšekovega okrožja, Marijinih družb itd.

Za dijake in izobraženstvo bo služba božja s skupnim sv. obhajilom ob pol 7. uri v Alojzijevi cerkvi.

Ob pol 10. uri bo v stolni in mestni župnijski cerkvi slavnostna pridiga in pontifikalna sv. maša. Oboje bo opravil prevzvišeni g. vladika lavantinski. Udeležba naj bo polnoštevilna, vabijo pa se zlasti katoliška združenja, da pridejo z zastavami.

Za sveto spoved bo prilika že zvečer pred praznikom v župnijskih cerkvah, v Alojzijevi cerkvi in pri oo. jezuitih.

Mariborčani! Počastimo Kristusa Kralja in ga goreče prosimo, naj zlasti v teh žalostnih dnevih razprostira svoj kraljevski plašč nad našo drago domovino! Mir Kristusov v kraljestvu Kristusovem!

MARIBOR:

Stolna župnija.

Oznanilo:

Misijonska nedelja.

Predzadnja nedelja v mesecu oktobru se obhaja po naročilu sv. Očeta kot misijonska nedelja z misijonskimi govori zjutraj, pri poznem sv. opravilu in popoldne. Misijonsko nedeljo bo v soboto zvečer slovesno oznanjalo zvonenje z vsemi zvonovi po večerni »Zdravi Mariji«. V nedeljo zjutraj bo pri peti blagoslovni sv. maši ob pol 7. uri zjutraj skupno sv. obhajilo vseh katoliških društev in bratovščin; sv. obhajilo naj se daruje za procvit katoliških misijonov med pagani. Vsi verniki, ki prejmejo to nedeljo sv. zakramente in molijo za spreobrnenje nevernikov, zadobijo popolni odpustek, ki se more obrniti tudi v prid vernim dušam v vicah. Ob 10. uri bo slovesna sv. maša za žive in rajne ude Družbe za širjenje sv. vere. Popoldne se vrši od 16. do 17. ure pred izpostavljenim Najsvetejšim molitvena ura za katoliške misijone. Ob 17. uri bo najprej misijonska pridiga, nakar se moli sv. rožni venec in litanije. Pred zadnjim sv. blagoslovom se vrši darovanje okoli oltarja za misijone med pagani. Po večernicah se bodo v zakristiji pobirali prispevki udov misijonske Družbe za širjenje sv. vere in sprejemali novi udje v misijonsko bratovščino. Vse vernike prisrčno vabimo, da se udeležijo misijonskih pobožnosti, zlasti še nedeljskega jutranjega sv. obhajila, v čim obilnejšem številu, ter po svojih močeh podprejo s svojimi darovi razširjevalce Kristusovega evangelija v deželah teme in smrtne sence.

—

Marijina družba za matere ima na misijonsko nedeljo zjutraj skupno sv. obhajilo, popoldne po večernicah pa v župnišču redni mesečni sestanek.

Ljudsko gibanje:

Krščenih je bilo zadnji teden 14 novorojencev in sicer: Milena Senica, Karel Steiger, Neža Ficjan, Karol Kovačič, Albina Črepinko, Karolina Marbler, Ida Gorišek, Konrad Paher, Stanko Pukl, Pavel Černol, Ivana Jagodič, Katarina Dobaj, Eliza Kaiser, Terezija Teršak.

Poročili so se: Franc Šadl, usnjar, v Cankovi, in Ljudmila Čahuk, del., Skakovci. — Leopold Andrašič, klep. mojster, Trstenjakova 22, in Antonija Pusovnik, pos., Strossmajerjeva 6. — Vladimir Rudolf, šofer, Pobrežje, in Babič Pavla, šivilja, Koroška 17. Bilo srečno!

Umrli so: Bachler Vincenc, pos., Krčevina, 51 let. — Stuler Josip, mes. pom. Dravska 6, star 40 let. — N. p. v m.!

— —

Frančiškanska župnija.

Oznanilo:

Marijina družba za matere pride ob 6 k sv. maši z blagoslovom, da počasti roženvensko Kraljico in pristopi k skupnemu sv. obhajilu.

Ljudsko gibanje:

Krščen je bil Potočnik Stanislav.

Poroke: Grebenec Ferdinand, kovač, in Pavlič Jelislava, del., Praprotnikova ulica 30. — Pastirk Jožef, del., in Medved Marija, kuh., Cvetlična 27. — Wesiak Karol, miz. mojster, in Nedog Hilda, barv. pom., Razlagova 24. — Staudinger Viljem, miz. obrtov., in Krahler Marija, zas., Mlinska 17. — Bilo srečno!

Pogrebi: Korošec Frančišek, otrok, Aleksandrova. — Friedl Valerija, zas., 32 let, Aleksandrova 37. — Zdolšek Roza, vdova, 73 let, Mlinska 7. N. v m. p.;

Društva:

Vsa katoliška izobraževalna društva frančiškanske župnije in glasbeno društvo »Danica« imajo prihodnjo nedeljo dne 21. t. m., ob 8. uri dopoldne, v frančiškanski pevski sobi skupno žalno sejo po Njeg. Vel. blagopokojnem viteškem kralju Aleksandru I. Vabijo se vsi predsedniki in odborniki zgoraj imenovanih društev, da se žalne seje polnoštevilno udeležijo! — Istotam imajo skupno žalno sejo po našem premilem preminulem kralju ob štirih popoldne vsi odborniki cerkvenih organizacij in sicer: Apostolstva mož, III. reda, Mar. družb in župnijske KA. Vsi odborniki se udeležite seje polnoštevilno!

Križarji in klarice imajo žalno sejo in zborovanje prihodnjo soboto ob dveh popoldne.

Magdalenska župnija.

Ljudsko gibanje:

Krsti: Stanislav Jerovšek, Terezija Zorjan, Lucijan Gradišnik, Marija Sojč, Silva Bedrač, Marija Balažič in Franc Lovrenčič.

Porok ni bilo.

Umrli: Dugonik Karl, prevžitkar. — Lešnik Marija, viničarka. — Robnik Marija, žena žel., Novavas. — Heinc Elizabeta, zas., Aleksandrova 74.

— —

CELJE:

Mestna župnija sv. Danijela.

Ljudsko gibanje:

Krščeni so bili: Lenasi Janez K., Jagrič Avgust, Lampi Hellmuth, Enčul Janez in Plut Marta.

Porok ni bilo.

Umrli so: Zittere Jožef, pismonoša v Gaberju, 44 let. — Opold Katarina, zas., 85 let. — Filipič Lovrenc, trg. sluga, 64 let. — Sucher Marija, pos. v Zavodni, 77 let. — Dobovišek Marija, obč. reva na Bregu, 81 let. — Kramer Marija, hči pos. v Medlogu, 5 let. — Jošt Emil, sin rud. z Drešinje vasi, 13 mesecev. — Zupanek Roza, služk. v Zavodni, 51 let.

— —

TRBOVLJE:

Oznanilo:

Nedelja 21. oktobra je misijonska. Od rane maše do konca večernic bo Najsv. izpostavljeno v molitev za misijone. Od 2. do 3. ure skupna molitvena ura. Po rani in pozni sv. maši ter po večernicah darovanje okoli oltarja za misijone. Po večernicah zapisovanje novih članov v Družbo za širjenje vere. Članarina 1 Din na mesec. Glej oglas na cerkveni deski! — Ob 10 tudi sv. opravilo pri podružnici sv. Marka (Lukeževa nedelja).

Ljudsko gibanje:

Rojena dva zakonska otroka.

Poročeni: Šmid Ivan, rudar, in Jager Marija, pos. hči. — Goršek Ernest, rudar, in Glavač Franja, zas. — Velikonja Karol, rudar, in Kirn Kristina, stekl. — Sajovic Slavko, rudar, in Drnovšek Marija, zas. — Bilo srečno!

Umrli: Mlinarič Franja, rudarjeva žena, 40 let. — Jenko Marija, rudarjeva hči, 1 leto. — Naj v miru počivata!

Kronika naših župnij

Rogatec. Župnik Jožef Žekar, dekanijski upravitelj. Število duš 1907. — Cerkev je bila postavljena sredi 18. stoletja. K župniji spadejo tri podružnice, med njimi podružnica sv. Donata na Donački gori. — Duhovno življenje je zelo razvito. Mladina je organizirana zlasti v Marijini družbi (88 fantov in 342 deklet). V Apostolstvu je 54 mož in fantov. — KA še ni uvedena.

Sv. Ema. Župnik Martin Čepin. Število duš 1698. — Duhovno življenje: Dr. krščanskih družin 84, Br. Srca Jezusovega 186, Br. živega rožnega venca 35, Mar. družba za fante 18, za dekleta 76. — KA še ni uvedena.

Sv. Florijan ob Boču. Župnik Karl Malajner. Število duš 865. — Cerkev je bila postavljena leta 1625. V župniji je romarska cerkev Marija Loreto. — Duhovno življenje: III. red 52, Br. Srca Jezusovega 410, Mar. družba za fante 15, za dekleta 40. — KA še ni upeljana.

Kostrivnica. Župnik Janez Slavič. Število duš 1463. — Cerkev je bila postavljena leta 1766. — Duhovno življenje: III. red 178, Dr. krščanskih družin 112, Dr. vednega češčenja 137, Br. Srca Jezusovega in Marijinega 672, Br. karmelske Matere božje 183, Marijina družba za fante 71, Marijina družba za dekleta 195, Marijin vrtec 369. — KA še ni uvedena.

Sv. Križ na Slatini. Nadžupnik Julij Vajda. Število duš 4652. — Cerkev je bila zidana leta 1864. Temeljni kamen je položil škof Slomšek. — Duhovno življenje: III. red 800, Dr. krščanskih družin 125, Dr. vednega češčenja 200, Br. živ. rožnega venca 910, Br. karmelske Matere božje 170, Marijina družba za fante 30,

za dekleta 390, Apostolstvo mož in fantov 170, BCM 180, Dr. treznosti 70, Marijin vrtec 200. — KA še ni uvedena.

Sv. Peter na Medvedjem selu. Župnik Peter Pučnik. Število duš 1010. — Cerkev zidana leta 1500. — Duhovno življenje: III. red 42, Dr. krščanskih družin 80, Dr. vednega češčenja 30, Marijina družba za može 22, za žene 110, za fante 20, za dekleta 112, Apostolstvo mož 80. — KA še ni osnovana.

Sv. Rok ob Sotli. Župnik Anton Veranič. Število duš 806. — Cerkev postavljena leta 1625. — Duhovno življenje: III. red 88, Dr. krščanskih družin 45, Dr. vednega češčenja 63, Br. Srca Jezusovega 55, Marijina družba za može 150, za fante 62, za žene 170, za dekleta 90, BCM 64. — KA še ni osnovana.

Stoprce. Župnik Alojzij Pichler. Število duš 1017. Cerkev postavljena 1441. — Duhovno življenje: III. red 100, Dr. krščanskih družin 20, Dr. vednega češčenja 30, Br. Srca Jezusovega 329, Br. rožnega venca 30, Br. karmelske Matere božje 70, Marijina družba za fante 8, za dekleta 30, Marijin vrtec 50. — KA še ni uvedena.

Žetale. Župnik Janez Kozoderc. Število duš 2513. — Cerkev postavljena leta 1450. — Duhovno življenje: III. red 430, Dr. krščanskih družin 17, Dr. vednega češčenja 73, Br. Srca Jezusovega 288, Br. rožnega venca 27, Marijina družba za dekleta 57, Apostolstvo mož in fantov 187, Marijin vrtec 197. — KA še ni osnovana.

Za našo deco

Bism-illa.

Med zamorčki je deček, star 12 let, ki je prišel iz Aturče. Ime mu je Negahe. Njegov oče je v bližnjem sorodstvu z Arebom, ki je veliki poglavar muslimanov v tem kraju.

Nekoč, ko je bil njegov oče na potovanju v Addis-Abeba, je šel Negahe k Arebu. Ta je hotel izkoristiti priliko in dečka, ki se je bil začel učiti našega katekizma, s silo pripraviti do tega, da bi se naj oprijel Mohamedove vere.

»Torej«, je rekel Areb, »zdaj moli za menoj!«

»Kako bi smel moliti tvoje molitve, ako mi oče ne dovoli?«

»Tvoj oče bo tudi z nami molil, ko bo prišel nazaj. Ti pa lahko že danes začneš!«

»Jaz sem še otrok. Kadar bode moj oče nazaj, bom prišel z njim.«

»Nič se ne izgovarjaj! Pogumno naredi, kar ti rečem! Reci: Bismilla (v imenu Allaha).«

»Ne smem.«

»Reci za menoj: Bism-illa!«

»Besme Ab . . . (v imenu Očeta),« reče deček.

»Ne tako! Ukazujem ti, reci: Bism-illa!«

»Besme Ab . . . V imenu Očeta.«

In ko se je Areb za trenutek obrnil v stran, je deček zbežal skozi vrata in naravnost h katehistu.

Poslej se je še bolj pridno učil molitvic in katekizma. Potem je bil krščen. Danes že ni več zadovoljen s tem, kar je. Videl je namreč nekaj semeniščnikov in je zaželel, da bi bil kdaj duhovnik ter tako mogel pomagati, da bi se čim več njegovih rojakov pokristjanilo.

Prišel je s svojim tovarišem v misijon, vsak eno jagnje v naročju, in iskreno prosil predstojnika, da bi se smel učiti za duhovnika.

Misijonar je bil vesel vrlega dečka in mu rekel: »Pridi, sinko, doslej si pasel ovce tvojega očeta, če Bog da, boš pasel nekoč — božjo čredo!«

— —

Ne pustite, da se vaše napake večajo.

Neki prijatelj živali se je sprehajal po polju. Kmalu je zapazil gnezdo mladih gadov. Sklenil je nesti je z gnezdom vred domov in je udomačiti. Saj še sedaj itak niso nevarni, si je mislil; lahko je bom udomačil. In res je vzel gnezdo in nesel domov, kjer je strupene kače hranil in je vzgajal, kakor domače živali.

Nekega dne ga je obiskal njegov prijatelj in ko je zapazil v njegovi hiši gadje gnezdo, se je silno prestrašil in rekel: »Kako si vendar upate imeti v hiši to strupeno golazen?« Gospodar mu je rekel, da je te živali že udomačil in da ni nobene nevarnosti.

Za nekaj dni ga je zopet obiskal isti prijatelj. Toda, tedaj je že vzdihoval v strašnih bolečinah in se kesal, da ni ubogal svojega prijatelja. Pičil ga je gad in sedaj se mu je bližala zadnja ura.

Umrl je in tako postal žrtev svoje drznosti.

Otroci, temu krotilcu kač je podoben vsak, ki ne zamori svojih napak takoj v začetku. Pazite na svoje napake in se jih skrbno ogibljite, da vas ne bodo nekoč časno in večno pogubile!

— —

»Dovoli mi, da ti samo enkrat odsekam glavo!«

Od nekega svetega moža so zahtevali, naj v imenu cesarja stori vsaj eno takšno dejanje, ki je po božjih zakonih prepovedano.

»Tega nikakor ne morem storiti«, je odgovoril mož, »to je greh.«

»Toda, cesar zahteva, da storite to samo enkrat in zato boste sprejeli bogato plačilo.«

»Samo enkrat, pravite. To zgleda ravno tako, kakor da bi mi kdo rekel: Dovoli mi, da ti samo enkrat odsekam glavo.«

Otroci, greh je smrt naše duše, razvaline naše nedolžnosti in naša večna poguba, z eno besedo rečeno, najhujše zlo, ki nas mora zadeti.

— —

Katoliški pojavi

Tajništvo KA v Mariboru za misijonsko nedeljo in praznik Kristusa Kralja. — Misijonska nedelja naj poteče v znamenju molitve in darov za misijone. Za misijone se moramo zanimati iz ljubezni do Boga in bližnjega. Naj ne bo vernika, ki na misijonsko nedeljo ne bi zmolil za misijone vsaj ene »Zdravamarije«. Poleg tega naj skuša vsakdo darovati za misijone vsaj kako malenkost. Praznik Kristusa Kralja je eden najpomembnejših praznikov katoliške Cerkve. Kot tak se naj tudi praznuje. Letos naj zunanje slovesnosti radi žalosti, ki je zadela državo z izgubo Nj. Vel. kralja Aleksandra I. odpadejo, tem bolj slovesno in pobožno pa se naj praznuje praznik po vseh naših župnijah v cerkvi. Škofijski odbor KA v Mariboru želi, da bi se praznik praznoval po možnosti v vseh župnijah na sledeči način: Na predvečer bi naj bile večernice. Vernikom se naj nudi prilika za sv. spoved. Na praznik pri rani službi božji skupno sv. obhajilo vodstev Katoliške akcije, Apostolstva mož in fantov, Marijinih družb in sploh vseh cerkvenih ter katoliških svetnih združenj. Pozna služba božja naj bo čim bolj slovesna. Povabijo se naj vsa društva. Katera imajo zastave, naj prisostvujejo službi božji z njimi. Popoldne primeren nauk za katoliška združenja . . . Zgornje besede niso nikak ukaz, marveč le želja in prošnja. Vsak izmed nas uvidi, da nam je v teh težavnih dnevih zelo potrebno božje varstvo in je zato prav, da se zlasti na praznik

Kristusa Kralja priporočimo Bogu!

Pripravljalni odbor za evharistični kongres prosi vse vlč. župnijske urade, ki še niso poslali denarja za knjižico »Zborna maša« in za kongresne znake, da blagovolijo to čimprej storiti.

Katoliške misijonske zdravstvene ustanove. V Indiji je dozdaj približno 15 katoliških bolnišnic in nekaj zdravniških pomožnih postaj, dočim vzdržujejo protestanti 675 bolnišnic in pomožnih postaj. Katoliških zdravnikov je 6 in 200 bolniških sester, nekatoliških inozemskih zdravnikov je pa 280, od teh 89 moških in 191 ženskih, ter 243 strežnic; temu treba prišteti še 1886 domačih zdravnikov in strežnic, med temi 718 moških in 1168 ženskih. — Različni so vzroki temu nesorazmerju, a eno je gotovo: sedanja doba nujno nalaga katoličanom, da se lotijo tega vprašanaj na velikopotezen način. Zgled sta nam dali dve angleški izpreobrnjenki: dr. Agnes Mac Laren (umrla 1913) in dr. Margareta Lamont (umrla 1931). Po zaslugi Lamontove se je leta 1922 na katoliški univerzi v Washingtonu ustanovil »Catholic Medical Missions Board«. Ta ustanova ima nalogo, da prireja zdravniške tečaje za misijonsko osebje vsake vrste in da preskrbuje katoliškim misijonarjem zdravniška sredstva in zdravila. Njena najvažnejša naloga za bodočnost pa je izšolanje domačih katoliških zdravnikov. — Prva večja poizkusa za izšolanje misijonskih zdravnikov sta nastala skoraj istočasno v Evropi in Ameriki. To je prvič Misijonsko-zdravniški institut v Würzburgu, ki ga je ustanovil meseca decembra 1922 profesor monsignor Becker na vseučilišču. Sprejema dijake in dijakinje, ki študirajo na medicinski fakulteti skupaj, ki pa morajo živeti v zavodu (v dveh ločenih oddelkih) po zavodskih pravilih. Po dovršenih naukih sklene bodoči misijonski zdravnik ali zdravnica s pristojnim škofom pogodbo glede nameščenja, plače, pokojnine itd. Lani je štel zavod 40 moških in 18 ženskih članov. Doslej je odtod odšlo v misijone: 4 zdravniki na Kitajsko, 1 v Afriko in 1 v Nizozemsko Indijo ter 2 zdravnici in 1 postrežnica v Afriko. — Druga ustanova je »Society of Catholic Medical Missionaries« v Baltimoreju iz leta 1925. To je verska ustanova, ki sprejema samo zdravnice in postrežnice (ustanovila jo je dr. Ana Dengel). Svojo podružnico ima v Londonu. Družba ima doslej v Indiji bolnišnico za ženske in otroke, dve pomožni postaji za matere in otroke in strežniško šolo v Dakki. — Kakor poroča p. Matthis, je povpraševanje po katoliških zdravnikih, zdravnicah in strežnicah izredno veliko. Bog daj številnih poklicev!

Aktivnost katoliške mladine v Belgiji. Bruseljska »Revue Catholique des idees et des faits« od 20. aprila prinaša predavanje Filipa Renaulta na zadnjem kongresu belgijskega dijaštva. Na podlagi lastnega opazovanja je predavatelj ugotovil, da se belgijski katoliški dijak zanima pred vsem za tale vprašanja: Najbolj se zanima za politiko, čeprav mu strankarska politika ni pri srcu. Nihče strankarske politike toliko ne kritizira kot katoliški akademik. Priznavajo pa, da katoličani ne morejo biti brez svoje stranke, ker je to edino jamstvo za svobodo katoliškega šolstva, katero je jedro in os katoliške kulturne politike. Ideal bodočnosti pa je seveda stanovski red državnega življenja. Katoliški akademik hoče tako katoliško in narodno državo, ki bo zgrajena na podlagi svetovnega nazora in stanov in ki naj prinese socialno odrešitev četrtega stanu, kar je najvažnejša naloga. — V drugi vrsti se dijaštvo zanima za vprašanja društva narodov, razorožitve, miru itd. Ka-

toliški dijaki, v nasprotju s svojimi liberalnimi in socialističnimi tovariši, se zavedajo, da je pomirjenje duhov in ver mnogo važnejše ko vsi mirovni pakti in resolucije Društva narodov ter da je na tej moralični podlagi mogoče dograditi trajen mednarodni pravni sistem. Socialno vprašanje prav tako zanima dijake. Povsod se čuti goreča želja po socialnem pouku in nikjer ne manjka zavesti velike odgovornosti, ki v socialnem pogledu sloni na akademski mladini. — Četrto polje zanimanja je literatura. Med katoliškimi pisci najbolj berejo Francois Mauriaca, Henri Bordeauxa in Paula Bourgeta ter obravnavajo njihova dela. — Splošno lahko rečemo, da je belgijski katoliški visokošolec sodoben in delaven in resen ter se zaveda dolžnosti, česar v prejšnjih časih ni bilo.

Kaj zmore avstrijski katoliški tisk. Dr. Soukup navaja v svoji knjigi o katoliškem časopisju v Avstriji naslednje številke: 11 dnevnikov, med katerimi ima list »Das kleine Volksblatt« naklado 130.000 izvodov, »Die kleine Zeitung« 70.000 izvodov. Listov, ki izhajajo po enkrat do trikrat na teden, je po raznih mestih 24; med njimi so listi, ki izhajajo v 22.000, 15.000 in 10.000 izvodih. — Med stanovskimi glasili so najvažnejši: »Der Bauernbündler« 90.000 izvodov, »Die Christliche Lehrergewerkschaft« 4000 izvodov, »Frauenzeitung« 20.000, »Elisabetblatt« 18.000, »Mädchenzeitung« 40.000, »Edelweiss«, mladinsko glasilo 15 tisoč, »Kolpingsblatt« 8000, »Theologisch-praktische Quartalschrift« 16.000 izvodov. — Najvišje naklade pa imajo splošno katoliški listi »Das kleine Kirchenblatt« 600.000, »Zweigroschenblatt« 235.000, »Karitas« 70.000, »Wiener Kirchenblatt« 130.000 in »Jungwelt« 50.000 izvodov. — Mimo teh in drugih katoliških listov izhaja še 106 farnih glasil, ki so urejena po enotnem načinu in štejejo posamezna do 2000 in celo do 5000 odjemalcev.

Anglikanski nadškof o sodelovanju s katoliško Cerkvijo. Dunajska »Neue Freie Presse« je pred kratkim prinesla razgovor svojega dopisnika z anglikanskim nadškofom v Canterburyu dr. C. Langon. V razgovoru je ta cerkveni dostojanstvenik izrazil željo, da bi čimprej prišlo do skupnega dela med katoliško in anglikansko cerkvijo. Rekel je: Evropski politiki so doživeli polom. Sedaj je dolžnost cerkev, da vrnejo Evropi duh dobre volje. V tej borbi bi hotel videti katoliško Cerkev, da stoji z nami in mi da stojimo s katoliško Cerkvijo. Srečen bi bil, če bi hotel papež svoj veliki ugled izkoristiti v tej smeri. Če bi tudi on v kakem govoru ali okrožnici izjavil, da misli tudi on na tako skupno delo cerkva in da ga smatra kot mogoče, tedaj bi, prepričan sem, njegov vpliv imel odmev in plod daleč preko mej katoliške Cerkve.« — V kolikor so te besede na prvi pogled simpatične tudi za nas katolike, vendar so tudi pomembne v toliko, ker nam iz njih kliče anglikanski episkopat, ki prizna, da sam, brez katoliške Cerkve, ne more voditi borbe proti novopoganskim protikrščanskim strujam.

Telesna vzgoja v katoliških organizacijah. Takoj po koncu svetovne vojne so katoliške organizacije začele upeljavati telesno vzgojo svojih članov. Po statistiki centralnega urada katoliških mladinskih poljskih organizacij je bilo lansko leto v Poljski 63.443 oseb, ki so gojile razne športe. Od teh je bilo 48.534 mladeničev ter 14.909 deklet. Telesna vzgoja se izvaja pod nadzorstvom 89 delegatov, ki jih je odredila vojna oblast, in 2324 vaditeljev, ki so člani organizacij. Lansko leto je prejelo 8204 članov od državne vlade časten športni znak. V teku lanskega leta so priredile katoliške

poljske mladinske organizacije 6996 telovadnih tekem in 12.434 izletov. Koncem leta 1933 so imele katoliške mladinske organizacije 731 lastnih športnih stadionov in 1654 v najemu. — Vojne oblasti Poljski pomagajo katoliškim organizacijam, kar se tiče telovadbe, ker smatrajo to za najboljšo pripravo za vojaško dolžnost. In ravno tako so predstavniki vojske večkrat izjavili, da jim katoliške mladinske organizacije dajo najboljše ljudi z ozirom na moralo in telesno vzgojo.

Razna obvestila.

Mala tolažba po umorjenem Peterinu v pomoč družini je bilo zavarovanje, ki ga je bil pokojni deležen kot celoletni naročnik »Nedelje«. Žalujoči vdovi je uprava »Nedelje« izplačala 1000 Din v gotovini.

Krščanska ženska zveza za Maribor in okolico je imela v soboto dne 13. okt. žalno sejo ob priliki tragične smrti Nj. Vel. kralja Aleksandra I. Predsednica gospa Baumanova je otvorila žalno odborovo sejo ob 16. uri, na kateri je v globoko čutečih besedah slavila spomin blagopokojnega kralja Aleksandra I. S seje je bila odposlana Nj. Vel. kraljici Mariji v imenu zveze naslednja sožalna brzojavka: »Njenemu Veličanstvu kraljici Mariji, Beograd. Odbor Krščanske ženske zveze za Maribor in okolico, zbran na današnji žalni odborovi seji, izraža ob mučeniški smrti našega ljubljenega nepozabnega vladarja kralja Aleksandra I. svoje najglobje sožalje! Njegovemu Veličanstvu kralju Petru II. obljubljamo neomajno zvestobo in vdanost. Bauman, Katarina, predsednica.«

Naslednji tridnevni tečaj zaprtih duhovnih vaj pri Sv. Jožefu nad Celjem se začne: v soboto dne 20. oktobra za dekleta; v torek dne 30. oktobra za dekleta; v torek dne 11. decembra za fante; v sredo dne 26. decembra, na Štefanovo, za dekleta. — Začetek vsakokrat ob 6. uri zvečer imenovanega dne. — Prijavite se pravočasno. Priložite znamko za odgovor. Najbolje je, če si dekleta ali fantje ene župnije po dogovoru s svojim dušnim pastirjem izberejo svoj čas za svoj tečaj temeljitih oddeljenih duhovnih vaj. Tako se vzgaja elita župnijske Katoliške akcije.

— —

VSEM JOŽICAM in JOŽEFOM!

Ali ste kedaj že kaj storili v čast svojemu patronu sv. Jožefu? Zdaj imate prav lepo priliko za to, ko vas prosi predstojništvo cerkve sv. Jožefa na Studencih pri Mariboru, da pomagate pri popravi te cerkve, ki ji sicer grozi razpad. Popravila so tako nujna, da jih tudi v tem času krize ni več mogoče odlagati.

Sv. Jožef naj vam povrne vse ,kar boste storili za njegovo cerkev. Za vse darovalce se bodo stalno služile tudi svete maše v tej cerkvi.

Priporoča se: Cerkev sv. Jožefa v Studencih pri Mariboru.

Koledar od 21. do 27. oktobra.

21. oktober, 22. pobinkoštna nedelja: Misijonska. — 22. oktober, pondeljek: Kordula devica in mučenica. — 23. oktober, sreda: Severin škof. — 24. oktober, četrtek: Krizant in Dar. mučenik. — 26. oktober, petek: Evarist papež in mučenik. — 27. oktober, sobota: Sabina, mučenica.

Glavni mesečni namen za oktober, blagoslovljen po sv. očetu: Ponižanje in zveličanje sovražnikov sv. vere. — 21. oktober, nedelja: Naši misijonarji in misijonarke. — 22. oktober, pondeljek: Trpeči in preganjanji. — 23. oktober, torek: Naš duhovniški naraščaj. — 24. oktober, sreda: Naši izseljenci. — 25. oktober, četrtek: Duhovne vaje in misijoni. — 26. oktober, petek: Zadeve sv. očeta. — 27. oktober, sobota: Mlačne družine.

Tiskar: Tiskarna sv. Cirila v Mariboru, predstavnik Albin Hrovatin v Mariboru.
Urednik: Franc Kolenc, korni vikar v Mariboru. — Izdajatelj: Mariborske župnije, predstavnik Franc Kolenc, korni vikar v Mariboru.

Poštnina plačana v gotovini. Posamezna številka stane 1 Din.
Leto 6. Štev. 43.

NEDELJA

Izhaja vsak petek.
Cena:
Celolétno 24 Din, polletno 12 Din, mesečno 2 Din. Inozem. 48 Din.

Tednik za versko življenje

Maribor, 28. oktobra 1934.

Uredništvo: MARIBOR, Stolno župnišče.
Uprava: Maribor Koroška cesta 5.
Ček. rač. 15237.

Jezus obudi Jajrovo hčer.

Nedelja Kristusa Kralja

Nedeljska služba božja.

Evangelij:

Mat 9, 18—26.

Ko jim je to govoril, glej, pristopi neki načelnik shodnice, pade predenj in pravi: »Moja hči je pravkar umrla. Toda pridi, položi roko na njo in bo živela.« Jezus vstane ter gre z njim in učenci ga spremljajo. In glej, žena, ki je na krvotoku trpela dvanajst let, je pristopila od zadaj in se dotaknila roba njegove obleke. Mislila si je namreč: »Ako se dotaknem le njegove obleke, bom ozdravela.« Jezus se obrne, jo pogleda in reče: »Zaupaj, hči, tvoja vera te je ozdravila.« In žena je bila zdrava od tiste ure.

Ko je tedaj Jezus prišel v načelnikovo hišo in videl piskače in razburjeno množico, je rekel: »Umaknite se, zakaj deklica ni umrla, ampak spi.« In posmehovali so se mu. Ko je pa množica bila odpravljena, je vstopil in deklico prijel za roko in je vstala. In glas o tem je šel po vsej tisti deželi.

— — —

»In glas o tem je šel po tisti deželi...«
(Mt 9, 26.)

Tri zmožnosti ima človek, ki ga odlikujejo od vseh stvari na zemlji: razum, voljo in srce, ki je zmožno nadzemeljske ljubezni. Vse tri zmožnosti uklonimo Bogu, nam kliče praznik Kristusa Kralja. Razum uklonimo z živo vero, svojo voljo s pokorščino in svoje srce z veliko ljubeznijo. Nekateri, ki se imajo za zelo modre, pravijo: »Le to sprejmem, kar razumem.« Zelo kratkovidna pamet! Koliko mora človek v življenju sprejeti, čeprav ne razume. Ali veš, kako iz zrna postane klas in vendar žito požanješ? Kdo se bo primerjal z božjim umom? Kaj bi kresnica tekmovala s solncem; kaj bi se potok primerjal z morjem? Ljudem moramo v mnogih rečeh, ki jih ne razumemo, podvreči svoj razum, pa ga ne bi v živi veri podvrgli Bogu? Pa tudi voljo mu moramo podvreči z vdano pokorščino. So taki, ni jih malo, ki se ustavljajo, češ, ubogam, kogar hočem. Nikogar ni na svetu, ki bi smel tako reči; zakaj vsak mora biti pokoren postavam in razmeram, ki jih izpremeniti ne sme in ne more. Če moramo biti ljudem pokorni, kako da ne bi bili Bogu? Pa tudi srce moramo pokloniti Bogu z nadzemsko ljubeznijo. Kako to mislimo? Ako si hoče človek ohraniti svoje dušno in telesno zdravje, mora svoj pogled obrniti v nadzemske višave. Toliko jih je, ki so danes živčevno razrvani! Zakaj? Dan za dnem so navezani na zemeljske reči; vedno in vedno jih mučijo svetne skrbi in strasti. Vsa ta zopernost se nabira v srcu in nabere v strašno usednino, če se človek ne odtrga vsak dan vsaj za nekaj časa zemeljskim rečem in se nagne k nadzemeljskim. Kako more pri tolikih nevarnostih biti vesel, če ga ne osrčuje zaupanje v Boga? Kako more prenašati tisočerne muke in stiske, če ne prejema moči in tolažbe od zgoraj? Kako je svet hlasten, če ne posije od zgoraj ogenj ljubezni? Na to misli Marija, ko poje Magnificat: »Ker se je ozrl na nizkost svoje dekle.« Znanost in tehnika veliko ve in premore, vendar zadovoljnosti ne proizvaja nobena knjiga in noben stroj. Neumnež, ki misli, da bi kaj izgubil v časnosti, kdor je obrnil svoj pogled proti večnosti! Ozkosrčnež, ki sodi, da bi izgubil prostost, če prizna božjo vsemogočnost! Nikoli ni nobena stvar lepša in večja, ko v sijaju večnosti. Božjo blaženost mora občutiti samo človeško srce. Ta občutek, to zavest more imeti le oni, ki svoj razum in svojo voljo in svoje srce — podvrže Kristusu Kralju.

— — —

Nedeljska molitev.

Jezus se obrne, jo pogleda in reče: Zaupaj, hči, tvoja vera te je ozdravila, aleluja.

V. Naj se dviga, Gospod, moja molitev.

O. Kakor kadilo pred tvojim obličjem.

Molimo: Oprosti svojemu ljudstvu, kar je grešilo, prosimo, Gospod, da se grešnih spon, v katere smo se po svoji slabosti zapletli, po tvoji dobrotljivosti rešimo. Po Gospodu našem . . .

O. Amen.

— — —

»Ako bodo ljudje zasebno in javno priznali najvišjo oblast Kristusa, bodo same po sebi prešinile vse človeško ravnanje blagodati pravične svobode, mirnega reda in pomirljive spravljivosti.« Tako papeževa okrožnica »Quas primas«, s katero je papež Pij XI. postavil praznik Kristusa Kralja. To so besede, ki ostanejo. Narodi zemlje bodo morda po stoletjih, po dolgih, napornih in krvavih izkustvih, potem ko bodo poskusili vse, kar jim more nuditi moč, znanost in človeški genij, še vedno našli kot edino zatočišče to vekovito resnico o božjem kraljevanju nad človekom-stvarjo, ki jo je Sin božji v zatožni halji prvič proglasil pred uradnim zastopnikom cesarja: »Kdor je za resnico, posluša moj glas!« Resnična svoboda, red in duhovna ubranost med ljudmi in narodi brez priznanja Resnice ni mogoča.

»Nočemo, da bi ta vladal nad nami!« Kakor pred dva tisoč leti, slišimo ta klic tudi danes na vseh straneh. Odkrito in brutalno jasno, kakor delajo boljševiki, ali pa lokavo in frazasto, a zato bolj rafinirano, kakor to dela kulturni boljševizem na zapadu. Zato je tem nujnejša naloga vseh, ki se priznavajo h Kristusu, da njegovo podobo in njegovo kraljestvo oživotvorijo v sebi in v vseh, ki so jim izročeni. Naše družine naj bodo svetišča, katera bo preveval duh nazareške družine. Če bodo družine krščanske, bo tudi družba nosila krščanski pečat. Duhovna moč Kristusovega duha bo iz družine prehajala v družbo in jo obudila k novemu življenju. Sodobna družba krvavi na strašni socialni rani. Česar je danes najbolj treba, je premostitev globokih prepadov, ki razdvajajo našo družbo. Skrajni čas je, da iz družbe, ki se hoče imenovati krščanska, izgine brezvestno izrabljanje in konjunktiranje, da na mesto mamonističnega duha stopi duh pravičnosti in nadnaravne ljubezni, ki ima obzir in usmiljenje z gospodarsko slabejšim in ubogim.

— — —

Božji Kralj vas kliče!

Kakor je velel Kristus Kralj pred svojim vnebohodom v slovesni uri svojim apostolom: »Pojdite in učite vse narode« (Mat. 28, 19), rešujte posamezne in cele narode, ki bi sicer propadli, tako kliče še danes iz tabernakelja vam možem: »Kaj stojite in gledate v nebo?« (Apd. 1, 11.) Pridite ven iz uradov in katedrov, od pluga in nakla, iz rovov in koč in pojdite ven med svet, čim utegnete, in borite se za moje kraljestvo, mojo Cerkev, pomagajte mojim namestnikom, ki ne morejo, kakor vi morete, ter rešite, kolikor le morete, vsako dušo: vi, pogumni fantje, in vi, možje s peresom v roki in vi z delavsko čepico na glavi in vi s krampom in motiko in vsi drugi, in pojdite v kraje in okraje, kjer jaz še ne vladam! — (Apostolstvo mož in fantov.)

Kristus mora vladati!

Stroj evropske civilizacije ne teče več gladko; vsi s trepetom poslušamo hreščanje in stokanje v kolesih tega stroja. Sovraštvo je med državami, ki ga ilustrirajo neštevilni topovi in oklopnice in zrakoplovi; sovraštvo med stanovi in sloji, ker eni plešejo okrog zlatega teleta in uživajo, drugi so brezposelni; sovra-

štvo med narodi, eni vladajo kruto in brezsrčno, drugi so ponižani in razžaljeni; sovraštvo v družinah, tako da se ločijo zakoni, kot bi bili sklenjeni za poletno in zimsko sezono.

Mnogo zdravnikov in mazačev se oglaša. Državniki svetujejo mednarodne sporazume in »pravične« zakone.

Socijologi govorijo o zavarovanju delavcev in večjih mezdah.

Socijalisti nasvetujejo razredni boj in pa štrajk. — Filozofi govorijo o človečanstvu in »etosu«. — Pedagogi razpravljajo o avtoriteti in izobrazbi.

Je pa avtoriteta na svetu, ki ne zajema iz človeške modrosti, ampak govori z božjim naglasom, papeštvo, ki nam kliče: Treba je vpostaviti vlado Kristusa Kralja.

»Vse nesreče, ki stiskajo človeški rod, izvirajo odtod, ker je premnogo ljudi odstranilo Jezusa Kristusa in njegovo postavo iz svojega zasebnega, pa tudi iz družinskega in javnega življenja; trajnega miru ne bo med narodi, dokler se bodo poedinci in države branile priznati nad seboj gospodstvo našega Odrešenika. Ljudje in države, odtujene od Boga, razpaljene od notranje razrvanosti, hite v razpad in pogubo«, to diagnozo in prognozo stavi papež Pij XI. našemu času.

Kaj pomeni vlada Kristusa Kralja? Narod, kateremu vlada Kristus Kralj, mora podrediti vse svoje udejstvovanje načelom Kristusa Kralja: svoje privatno družinsko življenje, svoje gospodarstvo, politiko, zakonodajo, vzgojo, znanost, umetnost, svoje mednarodne odnošaje. Tak narod bi bil žarišče prave civilizacije in kvas za svet. V takem narodu bi časopisje, gledališče, družabno življenje, šole, razstave gojila in negovala vse panoge kulture v skladju z moralo in načeli Kristusa Kralja.

Zmagoslavje Kristusa Kralja v Ameriki

1,350.000 vernikov na evharističnem kongresu.

Kako veličastni so bili v Buenos Airesu, prestolici južno-ameriške države Argentine, dnevi od 10. do 14. oktobra t. l., vedo samo tisti, ki so bili sami navzoči. Potom časopisnih poročil si moremo predstaviti le medlo senco tega veličastva.

Navedene dni se je vršil v Buenos Airesu 32. svetovni evharistični kongres. Obširnega opisa radi pomanjkanja prostora za sedaj ne moremo podati. Oglejmo si kongres le v glavnih obrisih.

Na evharistično slavje je prihitelo iz vseh krajev sveta en milijon 350 tisoč vernikov. Zastopanih je bilo 30 narodov. Na kongresnem prostoru in v zaključni procesiji je vihralo 2500 zastav.

Zastopnik sv. očeta je bil državni tajnik kardinal Pacelli. Ob prihodu ga je pozdravil župan velemesta Buenos Airesa s sledečimi besedami:

»Zastopnik papežev to uro prihaja kakor Jezus k vratom Jeruzalema. Buenos Aires bo njegov prihod znal ceniti kot dragocen dar božji, bo poslušal besede angela miru z naročilom namestnika Kristusovega, Kralja svetov, ki oznanja mir in ga obenem prinaša. Tak mir sloni na redu, na harmoniji duš ter na nesebični ljubezni. Taki zakladi prihajajo od Boga in osrečujejo narod, kateremu gospoduje sam Bog. Tak mir, ki je nad vsa zemeljska tolažila, je le v tabernaklju.«

Na te besede je odgovoril kardinal Pacelli z daljšim govorom, v katerem je med drugim rekel: »Ti dnevi, ki so prišli, se mi zde dnevi miru, kakor ga oznanja evangelij, dnevi apostolskega dela in duhovnega življenja. Mi smo znanilci in donašalci miru, ki ga svet ne more dati, smo prižigalci apostolskih duš, kateri v teh dneh, čeprav v zdrobljivih posodah, nosijo božji ogenj v srca. Ogenj, ki ga je prišel

prižgat na zemljo Jezus z nebes... Ena misel naj nas napolnjuje, ena želja navdaja vsakega izmed nas, naj bi se program in namen mednarodnega evharističnega kongres čim popolneje uresničil in bi kakor ognjena pisava proti nebu zažarela resnica: Zmagoslavje Jezusa Kristusa, Kralja miru, po celem svetu.«

Na sporedu so bile razne verske pobožnosti in zborovanja.

Med verskimi pobožnostmi naj bodo omenjene le najbolj pomembne. Med te spada skupno obhajilo otrok. K mizi Gospodovi je pristopilo okrog 100.000 fantkov in deklic. Obhajalo jih je 250 duhovnikov. Sem spada tudi polnočnica za može in fante ter skupno obhajilo teh. Na desettisoče se jih je vrstilo pri obhajilnih mizah. Obhajalo jih je 150 duhovnikov.

Na zborovanjih so se obravnavala sedanja pereča vprašanja. Udeleževalo se jih je povprečno 300 tisoč ljudi.

Višek je doseglo evharistično slavje zadnji dan, v nedeljo dne 14. oktobra. Ta dan zjutraj je pristopila k sv. obhajilu vsa argentinska armada z generali na čelu. K obhajilni mizi je pristopil tudi predsednik republike general Justo in njegova žena. Obhajani so bili tudi bolniki v vseh bolnišnicah in kaznjenci v vseh kaznilnicah.

Ob 10. uri je bila v parku Palermo slovesna sv. maša, ki jo je služil kardinal Pacelli. Okrog oltarja je bilo zbranih: 120 prelatov, 80 škofov, 10 nadškofov, 4 kardinali in več tisoč duhovnikov. Park pa je zasedla milijonska množica.

Točno ob tričetrt na 12. uro se je iz zvočnikov zaslišal poziv, naj množice mirujejo, ker bo spregovoril sv. oče iz Rima. V naslednjem hipu se je zaslišal glas sv. očeta samega. Kristusov namestnik je v svojem govoru obsodil prelivanje bratske in kraljevske krvi, na koncu pa je podelil vsem navzočim blagoslov.

Po službi božji je bilo zadnje evharistično zborovanje. Nastopilo je več govornikov, med njimi tudi nadškof iz mesta Santa Fé. V svojem govoru je omenil med drugim tudi vojsko, ki divja med Bolivijo in Paragvajem. Po govoru je napovedovalec radijske postaje naznanil, da so vojaki obeh držav v

Mica Pobožnjača — pred nebeškimi vrati.

Bum, bum, bum . . . je trkalo po nebeških vratih. Aj, aj, pomisli sv. Peter, nebeški vratar, kdo le tako glasno trka? Gotovo je kakšen kovač, ki je navajen tolči s svojim kladivom, ali pa kakšen star človek, ki ga je zapustil sluh. Pride in previdno odpre, a skozi napol priprta vrata se preriva naprej suha, pripognjena oseba s sklјučeno glavo med rameni. Starki se je mudilo, hotela je biti kar takoj v sredini nebes.

»Počakaj in ne hiti tako«, reče sveti Peter. »Kdo pa si prav za prav?«

»Tako! Kaj me ne poznaš? Jaz sem Mica pobožnjača. Na zemlji sem sodelovala pri mnogih dobrih delih; hodila sem često k spovedi in k obhajilu. Bila sem članica III. reda in mnogih bratovščin; bila sem prva pri vseh svečanostih in procesijah. In za toliko dobrih del naj še čakam? Meni so rekli, da pridem, ko umrjem, takoj za plačilo v nebesa.«

»Res je«, reče sv. Peter, »vse to, kar si zdaj naštela, je lepo priporočilo. Toda treba je pogledati, kaj so še drugi o tebi napisali. Ti prav dobro veš, da se tu gori tudi poizveduje, če morda kdo ne vrši dobrih del iz krivega ali zlega namena in ako se tudi v resnici strinja njegovo življenje s pobožnimi vajami, ki jih opravlja.«

Sv. Peter pusti vrata prislonjena, angel pa mu prinese knjigo, v

Chacu prenehali z bojem in so po radiu poslušali govor.

Kongres se je zvečer zaključil z veličastno evharistično procesijo. Najsvetejše je nosil kardinal Pacelli, baldahin pa je nosilo 8 visokih uradnikov. Pred Najsvetejšim je korakalo 2200 duhovnikov, prelati, škofje, nadškofje in kardinali, za Najsvetejšim pa je šel predsednik Justo v beli generalski uniformi. Sledili so mu vsi ministri, guvernerji argentinskih pokrajin, vsi člani diplomatskega zbora, katoliški člani osrednjega parlamenta in zakonodajnih deželnih zborov.

Po vrnitvi v park je kardinal Pacelli zapel zahvalno pesem, nato pa podelil zadnji blagoslov in s tem je bil 32. svetovni evharistični kongres zaključen.

Kristus je slavil v Buenos Airesu veličastno zmago. Milijon in še več ljudi se mu je poklonilo in mu z navdušenjem vzklikalo: »Živel Kristus Kralj!«

— —

Katoliški senator za Kristusa Kralja.

Na praznik Kristusa Kralja je imel neki katoliški senator republike Chile lansko leto v senatu pogumen govor, v katerem je hotel izkazati čast Odrešeniku ob priliki proslave odrešenja. Dejal je:

»To nedeljo, na praznik Kristusa Kralja, bo doživela proslava 1900-letnice odrešenja človeštva svoj vrhunec. Letos se proslavi po celem svetu. Jaz imam prijetno dolžnost, da na tem zboru izrazim misel in najglobljí občutek članov konzervativcev senata in neštetih chilskih katolikov. Vem dobro, da nekateri mojih kolegov nimajo tega verskega prepričanja, kot ga imam jaz, ali vem tudi to, da imajo vsi oni visoko kulturo in da me bodo vsled tega tudi oni, čeprav so drugega prepričanja, prijazno in blagohotno ter s spoštovanjem poslušali. V senatu se brez prestanka razpravlja o tolikih stvareh, važnih in nevažnih, zato ne bi bilo prav, da gremo brez vsega preko 1900letnega spomina na najvzvišenejši, največji in najdivnejši dogodek, ki ga je svet kedaj poznal.

---

katero beleži angel varuh zasluge in krivde svojih varovancev. Ni bilo treba dolgo listati; brž se je pojavila stran z dolgim izpričevalom o življenju Mice pobožnjače.

Ko je sv. Peter pogledal dolgi popis Micinega življenja in mnoge opazke, ki so bile pripisane ob kraju, je strogo namršil čelo. In začel ji je na glas čitati:

»Ohranila je devištvo; često je hodila k spovedi in k obhajilu; bila je vpisana v mnogih bratovščinah; sodelovala je pri nabiranju v plemenite svrhe — toda . . .«

Sv. Peter pogleda Mico pobožnjačo s prodirajočim pogledom, obdrži ključ čvrsto v ključavnici, z nogo pa drži vrata priprta:

»Tu so tudi druge stvari, ki ti niso ravno v čast: tega in tega dne se je zadržala po pobožnosti še pol ure s svojo prijateljico ter rešetala in opravljala druge ljudi; bila je zavidna in nevoščljiva drugim; marsikateri dan je bila doma mrka in jezna; pri štedilniku je ropotala z lonci kakor kakšen hudoben duh; za domače večkrat ni imela ene lepe besede; često je zlobno odgovarjala; na opomine pa je zavihala nos; večkrat je pisala tudi kakšno brezimno pismo z opazkami, ki so škodovale ugledu drugih; dolgo let se je jezila na duhovnika, ki ji je nekoč odkrito povedal resnico; sploh si ni dala ničesar dopovedati, kar bi jo le malo poniževalo; klepetala je, kjerkoli je imela priliko; dvakrat je dobila denar v dobrodelno svrho in brezvestno ga je dala za drugo svrho, kjer je nje-

Ravno 1900 let je preteklo, odkar je Beseda božja, najvišje bitje, dovršeni duh, neizmerni večni Bog, postal človek kakor mi. Vtelesil se je v Devici Mariji. Rodil se je prav siromašno in ponižno v hlevu. Prehodil je Palestino, delal čudeže ljubezni in odpuščanja. Umrl je na križu, da odreši svet. Vsa ta nerazumljiva skrivnost se zdi človeškemu razumu kot neverjetna legenda, ki jo je ustvarila orijentalska domišljija, ali bolje: to izgleda kot pretirana blaznost.

Vendar je to resnica. In mi, ki imamo milost vere, mi verujemo v to skrivnost z večjim prepričanjem kot v ono, kar vidijo oči ali tipljejo roke. In to, kar mi verujemo, je verovalo človeštvo 19 stoletij in danes veruje to z nami 700 milijonov ljudi zemeljske krogle.

Leta in veki se štejejo od rojstva Kristusovega, ker njegov prihod pomeni novo dobo v obstoju sveta, dobo, v kateri so se utrdili vsi civilizirani narodi Evrope in Amerike. Vendar je danes krščanski duh vržen iz zakonodaje, iz državne administracije, iz socijalnega gospodarstva. Toda človeštvo je dosegla zaslužena kazen in mora nositi posledice svoje odpadlosti. In te posledice so pomanjkanje avtoritete in pomanjkanje svobode. Če se enkrat opustijo krščanski principi, narodi ne morejo občutiti več dolžnosti, da bi se pokoravali tistim, ki nad njimi vladajo, a vladarji ne priznajo norme moralnih zakonov, ki omejujejo njihovo oblast. Tako živijo eni v večnem strahu pred revolucijo, a drugi v strahu suženjstva. In eni kot drugi se poslužijo fizičnih moči in zato vidimo, da narodi lavirajo med revolto in samosilništvom in obratno. Tu je korenina socijalne borbe. Krščanski nauk zapoveduje bogatim in močnim, da spoštujejo pravice šibkejših, da ne hrepenijo samo po povečanju svojega bogastva, da ne izrabijo šibkosti siromaka, temveč da mu pomagajo in da z njim ravnajo kot z bratom. Krščanski nauk zapoveduje proletarijatu, da spoštuje dobro svojega bližnjega, da se ne da voditi samo od lakomnosti in zavisti, da se pomiri s svojo usodo.

Kot posledica neznanja tega nauka v socijalnem gospodarstvu je povsem razumljivo in naravno, da se bogataš brez vsake obzirnosti

---

na nečimurnost prišla bolj do veljave; sto- in stokrat se je znala tudi lagati, če ji je bilo v korist; mnogo je bila res videti v cerkvah, posebno če je bila kakšna slavnost in mnogo ljudi; in tedaj je pela, da se pokaže; ob sobotah zvečer je rada prežala okoli spovednic, kjer so se druge spovedovale, da vidi, kako dolgo se kdo spoveduje; sama se je često zelo površno pripravljala na sv. zakramente, mnogokrat le iz navade. Molitve v svoji sobici, kjer je Odrešenik posebno blizu, ni marala. In, kar je posebno važno, brigala se je često za druge reči, ki se nje niti najmanj niso tikale. namesto da bi vestno izvrševala dolžnosti svojega poklica.«

Ko je sv. Peter prečital, je dvignil pogled od knjige in resno rekel: »Čuj, Mica pobožnjača, tu je še marsikaj o tebi napisano, n. pr. o tvoji trmi in svojeglavosti, toda ne bom več dalje čital. Za nebesa, naravno, še nisi zrela.«

Mica se strese, sv. Peter pa ji reče: »Vidim, da si v življenju veliko zaupala v pomoč Matere božje in da si k njej mnogo molila; vprašat grem ljubo Mater božjo, kako ona o tebi misli.«

Sv. Peter je torej odšel k prestolu Kraljice neba, a ona ga je takole poučila: »Ne smeš Mice pobožnjače popolnoma izključiti iz neba! V življenju je bila vedno malo omejena, v šoli se ni naučila mnogo katekizma, in pri pridigah je mislila, da se tičejo bolj drugih, kakor nje. Zato je bolj iz neved-

posluži svoje moči, ki mu jo da bogastvo, da išče način, kako bi ga še bolj povečal in v njem našel novega užitka. Zopet je razumljivo, da proletarec poseže za nasiljem, da se reši bogataša. Če se zavrže katoliški duh, je razumljivo, da iz tega nastane zloraba kapitalizma in pobesnelost komunizma.

Zastonj si izmišlja socijalizem teorije, zastonj izdajajo oblasti zakone in izmenjajo vodstvo, zastonj bodo mase dvigale revolucije, svet ne bo našel miru niti pravice prej, kot v miru Kristusovem, v kraljestvu Kristusovem.

Gospod predsednik! Kot senator republike, kot zastopnik glavnega chilskega mesta v senatu, v imenu senatorjev konzervativcev in kot tolmač želje tolikih stotisoč Chilcev, izražam tem potom svojo živo vero in ljubezen do Kristusa-Odrešenika ter ga kot kralja vesoljstva v globoki udanosti pozdravljam!«

Kristus, pravičnost in ljubezen

Vidimo vse zlo preteklih in sedanjih dni, vemo pa, da zablod in zla ni prinesel, niti posredoval Kristusov nauk, vsemogoče zamisli in nauki nekrščanskih, brezbožnih »duhovnih velikanov«. Merkantilizem, fiziokratizem, kapitalizem, marksizem, ruski državni kapitaliezm in fašizem — to so one zamisli, prežete s protikrščanskim, brezbožnim duhom naturalizma, liberalizma, materializma. Te zamisli so, aplicirane na življenje, v duhovnem pogledu človeka trgale od Boga in resnice, gospodarsko so pa človeško družbo ena kot druga tirale in jo še tirajo v brezdno propada.

Ker je človeštvo željno vsrkalo te ideje, ne da bi vedelo, da pije strup, zato so prišle nadenj stiska, beda in trpljenje. Ta dejstva so pa hkrati zbudila tudi katoliško mladino, ji prinesla jasnost mišljenja, jo pripeljala od sentimentalnosti k pravemu krščanskemu realizmu, ki prodira v globino, stremi k popolnosti, daje smer do resnice.

Človek, prepojen z idejo in naukom Kristusa, Boga-človeka, zaveden ud Kristusove Cerkve, priznavajoč njeno moralno avtoriteto, edini lahko življenje

nosti, kot iz zlobe padala v svoje grehe. Toda bila je ohola, zelo ohola in mnogo si je domišljevala, zato svetujem, da jo pošlješ še enkrat za nekaj let na zemljo, da se temeljito popravi ter postane res pobožna duša. Brigaj se, da jo zadene mnogo ponižanja in pošlji ji težkega trpljenja.«

Sv. Peter se je vrnil, da izvrši nalogo. Poslal je Mico pobožnjačo ponovno na zemljo; a, da se hitreje popravi, ji je nasvetoval, da naj vsak večer temeljito razmišlja o vsem, kar ji je prečital, in da naj predvsem o teh grehih izprašuje svojo vest in se tako popravi.

»Ko spet prideš«, pravi, zapirajoč nebeška vrata, »bom takoj vedel, da si se poboljšala tudi po tem, ker boš na teh vratih malo lepše potrkala! Če moreš, izpremeni na zemlji še svoje ime, kajti Mica pobožnjača zveni malo nadutó. Sicer pa so ti morda nadeli ljudje to ime, da se ti posmehujejo, ker so v tvoji pobožnosti gledali le oholost.

Težko je bilo Mici pobožnjači, ko je morala na vso to pridigo molčati, toda bila je preveč vsa iz sebe in ni vedela, kaj naj pove. Vrnila se je na zemljo, da dela pokoro in da pride končno le v nebesa . . .

pravilno pojmuje, edini lahko preko zla in mimo duhovne zmedenosti ter negativizma — teh svojstvenih pojavov in dejstev naših dni, ko se lomi individualistični vek — polaga granitne temelje pravičnosti in gradi na njih organično stavbo nravnega, družabnega in gospodarskega reda. Kristusov nauk, ohranjen in izoblikovan v katolicizmu, pa izpolnjuje vse smeri življenskega udejstvovanja in obsega celotno zgradbo življenskega organizma, ne samo temeljev. (V mlade zarje.)

Delavci, zvestobo Kristusu Kralju!

Pesem, ki jo s tolikim navdušenjem in zanosom poje belgijska katoliška delavska mladina, da hoče izvojevati Kristusu in njegovi sveti Cerkvi mladino in delavstvo svoje dežele, naj bi mogočno odjeknila tudi v srcih mladih delavcev in delavk vseh dežel, da bi se tako združili v najveličastnejšo in največjo križarsko vojsko, tako, ki bo pripeljala h Kristusu Delavcu vse delavstvo vsega sveta!

V preteklem stoletju je bilo na milijone delavcev odtrganih od svoje matere sv. Cerkve. Ti reveži ne gledajo več v Cerkvi varnega vodnika in svojega čuvarja. Ni jim namreč nauk Cerkve tisti, v katerem bi našli orožje za boj proti zlorabam in krivicam, katerih žrtev so bili in so, ni jim srce božjega Delavca tisto, iz katerega bi delavec črpal tolažbo v svojih težavah in da bi mu zaupal v malodušnosti. Da se to žalostno dejstvo popravi, bi moral biti vsak vernik pripravljen žrtvovati prav vse. Z gotovostjo se more trditi, da če delavstvo potrebuje Cerkev za svoj časni blagor in za svojo usodo, tudi Cerkev potrebuje delavstvo, da bode mogla izpolniti svojo nalogo. Socijalno kraljestvo Kristusa se ne bo nikdar uresničilo, če ne dosežemo tega, da bi delavstvo privedli k Njemu. Delo v tovarnah, delavnicah, uradih s svojimi nravnimi, socialnimi in stanovskimi vprašanji je postalo torišče, ki je danes večji del zaprto Cerkvi. Vera je takorekoč izključena iz življenja milijonov delavcev. Vsa delavska vprašanja — tako pri delu, kakor tudi v življenju — so ali na nepristranski, ali celo na brezverski podlagi. Rešujejo in premlevajo jih z egoističnega stališča, zato ni čudno, če se vedno in povsod poslužujejo tudi nasilja. Tako je mogoče, da je materialno pojmovanje dela z vsemi svojimi pogubnimi posledicami uničilo družinsko življenje in življenje sploh.

Da se bo delavstvu, kolikor ga je še zdravega, klenega in udanega Cerkvi, mogoče braniti proti vsem sovražnikom, in da mu bode možno pridobivati tudi svoje stanovske tovariše, so mu potrebne močne in strumne delavske organizacije, tako: vzgojno mladinske, strokovne, kulturne, zadružne itd., to je take organizacije, ki bi same mogle razrešiti vprašanja, ki jih stavi življenje delavcem, organizacije, ki bi mogle delavce konkretno naučiti dolžnosti, jim tudi zagotoviti zakonite pravice, dalje organizacije, ki bi bile mnogovrstne po strokah, da bi uspešno delovale v zaščito in popolno obrambo pravic in interesov delavcev. Take organizacije, ki bi mogle le na ta način vedno bolj in bolj rasti na moči, bi postajale vedno bolj in bolj enotne in strumne, bolj in bolj urejene in bi ustanovile to, kar imenujemo sodobno krščansko delavsko gibanje. In to gibanje bo postalo močan in nezlomljiv pokret, ki ga nihče ne bo mogel ustavljati v njegovi poti in razvoju, šele takrat, če bodo ljudje, ki bodo te organizacije vodili, delali po katoliških naukih in navodilih.

Le tako bomo prišli do uspehov in do zmage! Storimo torej, katoliški delavci, vsak v svojem okolišu in okraju svojo dolžnost! Veliko bomo storili, če bomo ponesli med

vse delavstvo Kristusa, njegov nauk, njegovega duha in njegovo ljubezen. To imejmo vedno pred očmi!

O z n a n i l a

Praznik Kristusa Kralja.

Praznik se bo obhajal v naslednjem obsegu:

1. Zvečer pred praznikom (dne 27. oktobra ob 6. uri) bo v Alojzijevi cerkvi večerna pobožnost (pridiga in litanije z blagoslovom) za dijake in izobraženstvo.

2. Na praznik zjutraj ob 6. uri bo v stolni in mestni župnijski cerkvi služba božja z zadostilnim sv. obhajilom. K skupnemu sv. obhajilu se vabijo vsi verniki, zlasti pa člani vodstev Katoliške akcije, Apostolstva mož in fantov, FKA, Slomšekovega okrožja, Marijinih družb itd.

Za dijake in izobraženstvo bo služba božja s skupnim sv. obhajilom ob pol 7. uri v Alojzijevi cerkvi.

Ob pol 10. uri bo v stolni in mestni župnijski cerkvi slavnostna pridiga in pontifikalna sv. maša. Oboje bo opravil prevzvišeni g. vladika lavantinski. Udeležba naj bo polnoštevilna, vabijo pa se zlasti katoliška združenja, da pridejo z zastavami.

Za sveto spoved bo prilika že zvečer pred praznikom v župnijskih cerkvah, v Alojzijevi cerkvi in pri oo. jezuitih.

Mariborčani! Poklonimo se vsi našemu nebeškemu Kralju in ga prosimo, naj vlada v naših srcih, družinah in v vsem javnem življenju.

MARIBOR:

Stolna župnija.

O z n a n i l o:

Na praznik Kristusa Kralja popoldne ob 17. uri se pred izpostavljenim Najsvetejšim moli sv. rožni venec in litanije, nakar se pred zadnjim sv. blagoslovom vrši darovanje za Družbo vednega češčenja.

V sredo je bilja pred praznikom Vseh svetnikov, zato strog postni dan.

V četrtek, na praznik Vseh svetnikov, bo ob pol 7. uri peta sv. maša, ob 10. uri pa slovesna pontifikalna sv. maša, ob koncu katere podeli prevzvišeni gospod knezoškof apostolski blagoslov s popolnim odpustkom. Tega popolnega odpustka postanejo deležni vsi verniki, ki ta dan vredno prejmejo sv. zakramente in molijo po namenu sv. očeta.

Na praznik Vseh svetnikov popoldne ob 15. uri bodo slovesne večernice, nato mrtvaške večernice, ob 16. uri pridiga, po pridigi pa procesija na staro mestno pokopališče, kjer se opravijo molitve za vse pokojne župljane. Od 17. do 18. ure se bo zvonilo z vsemi zvonovi in s tem opominjalo vernike, naj se v pobožni molitvi spominjajo svojih rajnih.

V petek na Vernih duš dan bodo ob 5. uri sv. maše v križevi kapeli za vse pokojne članice tukajšnje Mar. družbe s skupnim sv. obhajilom.

Ob 6. uri bo mesto običajne blagoslovne sv. maše tiha sv. maša pri glavnem oltarju, med katero se bo molil sv. rožni venec. Ob 8. uri bodo bilje, okoli 9. ure pa bo mrtvaško sv. opravilo in Libera za pokojne župljane.

V kapeli na starem pokopališču bodo od 6. ure naprej tri tihe sv. maše.

Od poldneva na praznik Vseh svetnikov do solnčnega zahoda na Vernih duš dan se zamore dobiti popolni odpustek tolikokrat, kolikorkrat se po vrednem prejemu sv. zakramentov (spoved in sv. obhajilo) obišče katerakoli cerkev ali javna kapela ter tam opravijo molitve po namenu sv. očeta (vsaj 6 Očenaešv, 6 Zdravih Marij in 6 Čast bodi Očetu).

Deški Marijin vrtec ima v soboto dne 3. novembra ob 16. uri svoj mesečni nauk in sv. spoved, v nedeljo nato pa med

sv. mašo ob pol 8. uri pri glavnem oltarju skupno sv. obhajilo. Lani priglašeni člani si pridite po svetinjice!

Ljudsko gibanje:

Krščeni hje bilo zadnji teden 15 novorojencev in sicer: Marija Herič, Terezija Jančič, Klotilda Ornik, Zvonko Marjenka, Sabina Potočnik, Vladimira Šedlbauer, Franc Klemenčič, Maksimilijan Hursky, Friderik Zavec, Mirko Lopuh, Hedvika Zierer, Karol Toplak, Frida Čerče, Miroslava Poropat, Huberta Ferš.

Poročil se ni nikdo.

Umrli so: Košin Pija, vdova, Koroščeva 2, 66 let. — Savec Barbara, žena del., Vinarska 3, 25 let. — Mihael Paher, sin del., Vinarska 3, 3 dni. — N. v m. p.!

— —

Frančiškanska župnija.

Oznanilo:

Praznik Kristusa Kralja — posvetitev in litanije presv. Srcu Jezusovemu po rani in pozni službi božji.

Na praznik Vseh svetnikov bo ob 10 slovesno opravilo. Popoldne ob 14 cerkvene molitve za verne duše v vicah; ob pol 15 večernice; ob 15 procesija na župnijsko pokopališče na Pobrežju. — Odpustki kakor o Porcijunkuli, samo dušam v vicah v prid. Za nje tudi slovesno zvonenje od 17 do 18.

V petek ob 6 slovesne zadušnice; ob pol 8 tiha sv. maša na starem pokopališču nad Slomšekovim grobom. Prvi petek — brez pridig.

V soboto ob 5 levitirani rekvij za vse umrle družbenke dekliške Mar. družbe.

Ljudsko gibanje:

Poroke: Flajs Frančišek, kmetski sin, in Sagmeister Helena, pos. iz Žalca. — Konestabo Jožef, tkalec, in Babič Antonija, hči pos., Meljska 42. Bilo srečno!

— —

Magdalenska župnija.

Oznanilo:

Na dan Vseh svetnikov bo ob dveh popoldne pridiga, litanije vseh svetnikov, molitev za rajne in procesija na magdalensko pokopališče. Od 5. do 6. ure zvečer se bo zvonilo za rajne.

Na Vernih duš dan bo ob šestih peta črna sveta maša, po maši procesija na magdalensko pokopališče in tam tiha sveta maša v kapeli.

Ljudsko gibanje:

Krsti: Ida Puh, Silva Jurkovič, Vladivoj Ribič, Marjeta Belec, Edvard Wölle, Karol Verdnik.

Poroke: Budihna Anton, preddelavec, Studenci, in Pregelj Terezija, predilka, Pobrežje. — Divjak Viktor, trg. sluga, Kettejeva 24, in Mikložič Ana, tkalka. — Krašovec Anton, tkalec, Pobrežje, Zrkovška 34, in Valenčič Ivana, predica, Pobrežje. — Mlakar Jakob, kovač, Tezno, in Hauptman Zofija, postr. Tezno. — Šturm Franc, tkalec, Sp. Radvanje, in Narat Frančiška, del. — Obilo sreče!

Umrli: Lešnik Marija, viničarka. — Vihar Leopold, š. upr. v p., Slovenska Bistrica, 64 let. — Železnik Peter, žel. ur. v p., Ptuj. — Slokan Ivan, žel. ur. v p., Pobrežje. — Faschmann Antonija, hišna pos., Slovenska ulica. — Grah Alojz, bivši kočijaž, Slovenska 40. — Adamič Ana, vdova, Jelačičeva 5, 80 let. — Zorman Jožef, kurjač, Gajeva 10, 45 let. — Naj v miru počivajo!

— —

CELJE:

Mestna župnija sv. Danijela.

Ljudsko gibanje:

Krščeni so bili: Arnik Anton, Gobec Franc, Vipotnik Franc, Stante Valentin, Krušič Maksimilijan in Ivan (dvojčka), Kamnikar Karolina, Virk Franciska, Miklič Edvard, Klančar Rafael in Ulamec Terezija.

Poročila sta se: Konec Konrad, slikar, in Vušč Katica, šivilja,. Bilo srečno!

Umrli sta: Stanic Pavla, žena davčn. inšpektorja, 52 let. — Špes Vida, hči trgovca iz Vojnika, 12 let. — N. v m. p.!

— —

TRBOVLJE:

Oznanilo:

Na praznik Kristusa Kralja. V soboto poprej od 4. do 5. ure spoved za otroke, od 5. ure naprej in po večernicah spoved za odrasle. — Na praznik od 4. ure spoved samo za može in mladeniče, med prvo sv. mašo skupno sv. obhajilo za Apostolstvo mož in fantovsko kongregacijo. Ob 6. uri slovesna levitirana sveta maša po namenu Apostolstva mož ter

mladeničev. Na koncu skupno sv. obhajilo za Marij'ni družbi žen in deklet in za III. red. Med osmo sv. mašo sv. obhajilo za Marijina vrtca in druge otroke. Popoldan od pol druge do druge ure pred Najsvetejšim molitev sv. rož. venca in Marijine litanije. Ob dveh pridiga in litanije presv. Srca Jezusovega, obnovitev posvetitve presv. Srcu Jezusovemu vseh cerkvenih organizacij z zastavami, nazadnje poklonitev Kristusu Kralju s pesmima: »Povsod Boga« in »Kristus mora kraljevati«.

Ljudsko gibanje:
Rojeni 4 zakonski otroci.
Poročeni: Ameršek Robert, rudar, in Brinovec Jožefa, natakarica. — Bregar Jožef, rudar, in Šturbej Matilda, šivilja. — Drstvenšek Leopold, rudar, in Petek Justina, pos. hči. — Goljuf Ivan, rudar, in Petek Rezika, pos. hči. — Hauck Josip, rud. uradnik, in Dolinšek Gizela, pos. hči. — Bilo srečno!
Umrli: Trebežnik Ivan, nezakonski sin steklarke, 9 mesecev.

— —

Kronika naših župnij

Mestna župnija sv. Jerneja v Slovenski Bistrici.

Kraj Slovenske Bistrice je bil že Rimljanom znan, in da so Rimljani tudi tukaj bivali, nam svedočijo kameniti spomeniki iz rimske dobe. Na ravnini med mestom in v bližini križišča poljčanske okrajne in državne ceste pa se še najde ostanek stare rimske ceste, ki je vezala: Celje, Konjice, Slovensko Bistrico in Ptuj

Kdaj je bila postavljena prvotna cerkev v Slovenski Bistrici, ni dobiti točnih zgodovinskih podatkov. Vsekakor pa je bila že leta 1200 pozidana stara cerkev v romanskem slogu, katere ostanek je sedanja severna ali roženvenska kapela. Seveda ni bila to samostojna župnija, ampak le podružnica slivniške pražupnije, katera je cerkveno-upravno spadala pod oglejski patriarhat. Prvi bistriški dušni pastir, znan po imenu, je bil neki Henrik iz leta 1252.

V tej dobi morajo prebivalci prestati mnogovrstne gospodarske in politične pretresljaje: pojavi se živinska kuga in sledi lakota, tepe jih šiba kobilic, katere kakor eno miljo širok vlak, uničujejo poljske pridelke in tudi človeškemu življenju ne prizanašajo, ako kako žrtev zalotijo sredi polja. Nadalje se pojavljajo napadi Vogrov in večkrat Turkov, ki celo Bistrico v letu 1529, na svojem pohodu z Dunaja do tal požgo. Ob enem se pojavljajo tudi notranji nemiri takozvane kmečke vstaje za »staro pravdo«. Kljub vsem tem notranjim in zunanjim pretresljajem pa se jim ni omajalo versko prepričanje, kar kaže dejstvo, da protestantizem tukaj ni našel ugodnih tal in da v letu 1527 ni imel nobenega pristaša. Šele leto 1600 beleži komaj tri protestantske uporneže.

Ko se je pa začela velika katoliška reforma, od takrat pa datira bistriški minoritski samostan, kateri je sedaj last graških šolskih sester, svoje rojstno leto — namreč 1629.

Sedanja župna cerkev je bila postavljena okrog leta 1700, posvetil jo je šele 8. avgusta 1730 ljubljanski škof Feliks grof Schaffenbach, obenem s sedmimi oltarji (sedaj jih ima s kapelo božjega groba samo šest). Takrat je škof posvetil tudi dva zvonova za podružnico Sv. Marjete.

Presbiterij je poslikal baje leta 1722 Franc Flurer, ki je leto poprej poslikal stopnišče bistriškega gradu. Slike so lepo umetniško delo, ki jih pa je v poznejši dobi neki slikar v dobri veri, da jih bo popravil, precej pokvaril. Slike predstavljajo sledeče: Spredaj nad oltarno sliko: Hojo za Kristusom, t. j. Kristusa, ki vabi za seboj moža s križem obloženega; na evangeljski strani obglavljenje sv. Pavla; na listni strani uboj sv. Jakoba s kijem. Ob straneh se nahajajo 4 simbolične figure: 1. s kelihom in kačo, 2. s tehtnico, 3. počivajoč na stebru, 4. petelin. Veliki oltar je napravil mariborski kipar Josip Holzinger. Sliko cerkvenega patrona sv.

Jerneja pa istega leta glasoviti Martin Janez Kremser-Schmidt. Isti je napravil tudi sliko umirajočega sv. Jožefa v istoimeni podružnici.

Farne orglje so bile postavljene leta 1715, zgodilo pa se je, da je nekoč tako silno zagrmelo, da jih je grom, ne blisk, močno poškodoval, a leta 1793 so jih popravili.

Prav lepo je tudi fresko slikana kapela sv. Frančiška Ksaverja in sicer oltarna slika in scene na stenah iz življenja svetnikovega. Napravil jih je p. Karl Laubmann leta 1738. Tega leta je bila tudi poslikana podružnica sv. Marjete.

Podružnica sv. Jožefa je bila pozidana leta 1757, a 50 let je ostala cerkev brez zvonikov. Papež Klement XIII. jo je obdaril z bogatimi odpustki za romarje, ki obiščejo to cerkev. Leta 1754 se je hotel pri Sv. Jožefu nastaniti puščavnik Antonij Entres.

Za časa reform cesarja Jožefa je bil minoritki samostan leta 1786 zatrt in končno prodan v privatne roke, dokler ga niso kupile šolske sestre.

Dne 18. marca 1782 se je skozi Bistrico peljal papež Pij VI. na Dunaj.

Mestno pokopališče datira svoj začetek z letom 1836, a to leto je tudi začela razsajati kolera, ki je hitro polnila božjo njivo. Leta 1895 se je pokopališče že moralo povečati. — Na bistriškem pokopališču počivata: bistriški rojak monsignor dr. Anton Jerovšek, ravnatelj Cirilove tiskarne, in kanonik Cerjak Jožef, graditelj rajhenburške bazilike.

Slovenska Bistrica je dala tudi iz svoje srede enega izmed lavantinskih škofov, namreč Ignacija Franca Cimmermanna (1824—1843), rojen leta 1777 v Slov. Bistrici; njegov oče je bil poštar — v vrsti lavantinskih škofov prvi iz meščanskega stanu — po zgodnji izgubi svojih staršev se je preselil k svojemu stricu k Sv. Urbanu pri Ptuju, kjer se je naučil tudi slovenščine, nato vstopil v bogoslovje. Bil je v Bistrici katehet, kaplan, provizor, leta 1824 pa je bil posvečen za škofa. Leta 1822 se je začelo zopetno razmotrivanje vprašanja preselitve škofijskega sedeža, — tokrat na izrecno cesarjevo željo. Kot nov sedež so predlagali: Celje, Ptuj, Maribor, Slovensko Bistrico, na katero se je tehtnica že močno nagibala. Ko je Bistričan Cimmermann postal škof, se je mislilo, da bo odločitev padla. A škof ni hotel v Bistrico. Zdi se, da bolehavemu škofu ni bilo do selitve. Pokopan je pri Št. Andražu. V ponosu na njegovo škofovanje so Bistričani postavili kapelo sv. Ignacija med samostansko cerkvijo in sirotišnico s škofovskimi insignijami, z latinskim napisom, ki pomeni: »Ignaciju, knezoškofu lavantinskemu in meščanu tega mesta, ki je obhajal tukaj praznik Sv. Rešnjega Telesa (posveča to kapelo) njegova srečna čreda.« Toda v sveti jezi, da Slovenska Bistrica ni postala škofijska prestolica, so škofijske insignije s kapele pobrali Bistričani, škofovega patrona sv. Ignacija pa nadomestili z velikim križem v kapeli.

Leta 1850 je v duhu svetosti umrli škof Slomšek tukaj birmoval. Ker je imela farna cerkev menda po čisto istem kopitu stolp napravljen, kakor Jožefova podružnica, jim je Slomšek za slovo povedal· »da se ne spodobi, da bi tako zala nevesta, kakoršna je bistriška farna cerkev, za svojega ženina tako malega štercelna imela, kakoršen je te cerkve stolp ali turn«. Pa so se Bistričani drugače maščevali nad škofom Cimmermannom in so nevesti vrednega ženina postavili. Leta 1857 so obhajali pod vodstvom Slomšeka samega misijon od 23. V. do 2. VI. Otvoril ga je škof Slomšek. Ob koncu uvodne misijonske pridige pa so vsi peli s škofom na čelu: »Usmiljeni Jezus, pred tvojimi nogami.« Torej pravo ljudsko petje, zato pa bodimo navdušeni tudi mi zanj in vsak poj iz polnega grla tudi v cerkvi. Vse stanovske nauke je govoril sam škof, tudi berači so imeli svojo stanovsko pridigo, zanimiv je bil gotovo pogled na te poslanjajoče se poslušalce z bergljami, palicami itd., na prižnici pa škof.

Versko življenje je na pobudo svetniškega škofa Slomšeka lepo napredovalo. Prav posebno veliko pa se je storilo v letih po vojni, da se zacelijo rane, ki jih je zadala svetovna vojna z moralne strani, obenem pa se naravnost bajno ve-

liko storilo za olepšavo cerkva. — Župnik je Šolinc Ivan, število duš 4000. Župnija je imela prej občine Slovenska Bistrica mesto, Cigonca, Ložnica, Kovačavas, Šentovec, Gornja Bistrica, Spodnja Novavas, sedaj samo dve občini: Slov. Bistrica mesto in Slov. Bistrica okolica. Šola je šestrazredna deška in šestrazredna dekliška, in štirirazredna meščanska z eno paralelko. — Rojenih je bilo lani 93 (pred 10 leti 103); poročenih 32, umrlo jih je 71 (59); število svetih obhajil 42.210 (leta 1926 13.400). Prva nedelja v mesecu je mož in fantov, 2. žena, 3. deklet, 4. otroška. Za versko življenje skrbijo: III. red 401 ud; bratovščine: kršč. družin 329, Srca Jezusovega 1912, Srca Marijinega 1912, rožnega venca 1994, Mar. družba 144, Apostolstvo mož 182, DŠV 47, ACM 58, posvečenih druži 25, stavbena družba 47.000. KA je osnovana. Posebno močno pa je zaoral zadnji misijon, ki so ga vodili pp. jezuitje. Najstarejša krstna knjiga je iz leta 1626, mrtvaška pa iz leta 1554.

Za našo deco

Jezušček — sodnik.

Jezušček se je na pobočju nazareškega hribčka igral. K njemu sta priskakljala mali Eliud in Izakar.

— No — je predlagal Izakar — igrajmo se sodnijo. Ti, Jezus, boš sodnik, ker tako znaš govoriti in gledati ko odrastli.

— Dobro, dobro! — je vzklikal mali Eliud — Jezus je v resnici rojen za sodnika.

— Ne toliko za sodnika kakor za usmiljenega zagovornika — je odvrnil skromno Jezus.

— Ti, Eliud — je rekel Izakar — boš zločinec, jaz pa točitelj.

Eliud se je smejal in prikimal.

Jezus se je vsedel. Fantka sta stala pred njim.

— Ta grešnik je storil dosti hudega — je začel Izakar.

— Naštej njegove grehe! — se je oglasil Jezus.

— V sestrinem vrtu je potrgal cvetlice.

— Kakor vem, je vrtnice in lilije pri miru pustil — je dejal sodnik.

— To je res — je prikimal tožnik.

— Motiš se, sodnik! — se je sedaj oglasil toženec. — Eno vrtnico in eno lilijo sem odtrgal.

— Saj res — se je nasmehnil mali sodnik. — Kaj ne, materi si hotel narediti veselje? Vedel sem, da se boš obtožil, toda ne bom te obsodil, ker sta vrtnica in lilija pri materi v zelo dobrem mestu . . .

Nato je prijel Jezus tožitelja in toženca za roko in ju je peljal v vrt, kjer so bile vrtnice in lilije. O odtrgani vrtnici in liliji ni bilo sledu. Na tistem mestu sta stala prekrasna grmička vrtnic in lilij . . .

Otroka sta se čudila, Jezus pa je dejal:

— Naj bo v dokaz, da moramo matere ljubiti . . . Jaz svojo mamo zelo zelo ljubim . . . Ali ti tudi svojo ljubiš, Eliud?

— O, pa še kako — je vzkliknil mali Eliud.

Sedaj se je obrnil Jezus k Izakarju in mu je dejal:

— Ostalo obtožbo odpustim, ker kdor svojo mater ljubi, v srcu ne more imeti kakega hudega greha!

— —

Gobavost greha.

Sveta Elizabeta Ogrska je imela svoje največje veselje, ko je stregla bolnikom.

Nekega dne je stregla nekemu gobavcu. Ta nesrečni bolnik jo je prosil, če bi smel iz hvaležnosti poljubiti njeno roko, ki je s takšno ljubeznijo negovala njegove rane.

Svetnica pa se je, mesto da bi mu ponudila roko, sklonila k njemu in poljubila njegovo gnojno rano. Ena izmed njenih spremljevalk je začudena nad takšno velikodušnostjo rekla: »Gospa, ali veste, kaj ste sedaj storili? V svetem pismu je zapisano, da je greh dotakniti se gobavca.«

Toda svetnica je odgovorila: »Odkar je moj Zveličar ozdravil gobavca, jaz ne poznam nobene druge gobavosti, kakor greh!«

Katoliški pojavi

Evharistični kongres za Jugoslavijo. Prihodnje leto se bo vršil v dneh 28., 29. in 30. junija v Ljubljani evharistični kongres za kraljevino Jugoslavijo. Kongres bo moral biti izraz naše žive vere in ljubezni do božjega Zveličarja v Najsvetejšem zakramentu. Začnimo moliti že sedaj in darovati dobra dela v ta namen, da bo obrodil ta kongres obilo sadu!

Iz tajništva KA v Mariboru. — Po sklepu škofijskega odbora bo mesec december (odnosno adventni čas) posvečen katoliški akciji. Odbor je oskrbel štiri pridige o Katoliški akciji, oziroma o verski preroditvi. Pridige bodo izšle v prilogi »Vzajemnosti«. Poslužili se jih lahko bodo vsi gg. duhovniki. — Mesec december bode tudi posvečen dobrodelnosti. Škofijski odbor bo v doglednem času razposlal tozadevno okrožnico. Gospode dušne pastirje pa se tem potom prosi, naj v zvezi z vodstvom KA in vodstvi društev ukrenejo vse potrebno, da bodo čez zimo vsi reveži v župniji oskrbljeni. — Z ozirom na vprašanja o kat. društvih prosi odbor vse gg. župnike, da čim prej pošljejo odgovor. Stvar je nujna.

Križ na Donački gori. Preteklo nedeljo je bil na Donački gori blagoslovljen križ, ki so ga postavili v spomin na 1900letnico Kristusove smrti. Blagoslovitev je izvršil g. župnik Cilenšek iz Poljčan. Govoril je g. kaplan Sunčič, ki ima največ zaslug za postavitev križa. Razen njega sta spregovorila tudi Mirko Geratič, Polde Vostner in Bratuš. Spomenik ima obliko piramide. Na vrhu piramide je križ z zlatim napisom: »Up — edini!« Visok je vrh križa osem in pol metra. Ob vznožju spomenika je primerna votlina, v kateri je tudi križ in oltarna miza. Spomenik bo priča izredne verske vneme in požrtvovalnosti vsega ljudstva iz rogaške dekanije.

Razna obvestila.

Krščanska ženska zveza za Maribor in okolico vabi vse svoje člane in članice, da se v čim večjem številu udeležite skupnega zadostilnega sv. obhajila, ki bo na praznik Kristusa Kralja dne 28. oktobra, ob 6. uri zjutraj v stolni in mestni župni cerkvi. Obenem vabimo, da se v kolikor mogoče lepem številu zberete pri slovesni škofovski službi božji, ki jo ob istega dne ob pol desetih opravil v stolnici prevzvišeni g. vladika lavantinski. Odbor.

Poselska zveza ima v nedeljo dne 28. oktobra svoj redni mesečni sestanek in sicer v stolnem župnišču v pritličju ob pol štirih popoldne. Skioptične slike. Pridite vse!

Naslednji tridnevni tečaj zaprtih duhovnih vaj pri Sv. Jožefu nad Celjem se začne: v torek 30 oktobra za dekleta; v torek dne 11. decembra za fante; v sredo dne 26. decembra, na Štefanovo, za dekleta. — Začetek vsakokrat ob 6. uri zvečer imenovanega dne. — Prijavite se pravočasno. Priložite znamko za odgovor. Najbolje je, če si dekleta ali fantje ene župnije po dogovoru s svojim dušnim pastirjem izberejo svoj čas za svoj tečaj temeljitih oddeljenih duhovnih vaj. Tako se vzgaja elita župnijske Katoliške akcije.

Koledar od 28. oktobra do 3. novembra.

28. oktober, 23. pobinkoštna nedelja: Kristus Kralj. — 29. oktober, pondeljek: Narcis, škof. — 30. oktober, torek: Alfonz Rodriguez, spoznovalec. — 31. oktober, sreda: Volbenk, škof. — 1. november, četrtek: Vsi svetniki. 2. november, petek: Verne duše. — 3. november: Hubert, škof.

Glavni mesečni namen za oktober, blagoslovljen po sv. očetu: Ponižanje in zveličanje sovražnikov sv. vere. — 28. oktober, nedelja: Zmaga katolicizma v javnosti. — 29. oktober, pondeljek: Vojaki in uradniki. — 30. oktober, torek: Uslužbenci in uslužbenke. — 31 oktober, sreda: Umirajoči. Ta mesec umrli.

Glavni mesečni namen za november, blagoslovljen po sv. očetu: Umrli nepreviđene smrti. — 1. november, četrtek: Misel na nebesa. — 2. november, petek: Pozabljene duše v vicah. — 3. november, sobota: Trpeči in preganjani.

Brez brige...

»No, sedaj sem pa brez brige!« je dejal Miha. »Oskrbel sem se za starost, oskrbel tudi za slučaj smrti in tudi otrokom sem zasigural nekaj denarja.« — Sosed je začudeno strmel v Miho. Mislil je, da ga hoče potegniti, ker je vedel, da pri Mihovi hiši denarja ni v izobilju. Miha je videl sosedov začudeni obraz in je nadaljeval: »Kaj strmiš, kakor da ne bi hotel verjeti? Kar sem povedal, je gola resnica. Zavaroval sem se pri »Karitas« za starost, za slučaj smrti in zavaroval sem tudi doto svojih otrok.« — Ali ne bi hoteli tudi vi tako govoriti? Lahko boste govorili, le oglasite se čim prej pri vodstvu »Karitas« v Mariboru, Orožnova ulica 8, ali v uredništvu »Novin« v Črensovcih, ali pri domačem zastopniku, in se zavarujte!

Tiskar: Tiskarna sv. Cirila v Mariboru, predstavnik Albin Hrovatin v Mariboru. Urednik: Franc Kolenc, korni vikar v Mariboru. — Izdajatelj: Mariborske župnije, predstavnik Franc Kolenc, korni vikar v Mariboru.

Poštnina plačana v gotovini. Posamezna številka stane 1 Din.
Leto 6. Štev. 45.

NEDELJA

Izhaja vsak petek.
Cena:
Celoletno 24 Din, polletno 12 Din, mesečno 2 Din. Inozem. 48 Din.

Tednik za versko življenje

Maribor, 11. novembra 1934.

Uredništvo: MARIBOR, Stolno župnišče.
Uprava: Maribor, Koroška cesta 5.
Ček rač. 15237.

Prilika o pšenici in ljuljki.

Nedelja sv. Martina

Nedeljska služba božja.

Evangelij:

Mt 13, 24—30.

Drugo priliko jim je podal tako-le: Nebeško kraljestvo je podobno človeku, ki je vsejal dobro seme na svoji njivi. A ko so ljudje spali, je prišel njegov sovražnik, prisejal ljuljke med pšenico in odšel. Ko je pa bilje zrastlo in šlo v klasje, se je pokazala tudi ljuljka. In pristopili so h gospodarju hlapci in mu rekli: »Gospod, ali nisi na svoji njivi vsejal dobrega semena? Odkod ima torej ljuljko?« Rekel jim je: »Sovražnik je to storil.« Hlapci so mu rekli: »Ali hočeš, da naj jo gremo pobrat?« Rekel je: »Nikar, da pobiraje ljuljko ne porujete z njo morda tudi pšenice. Pustite, naj oboje raste do žetve; in ob času žetve porečem ženjcem: Poberite najprej ljuljko in jo povežite v snope, da se sežge, pšenico pa spravite v mojo žitnico.«

— — —

»Gospod, ali nisi na svoji njivi vsejal dobrega semena?« (Mt 13, 27.)

»Radovedni smo«, pravite, »kako nam bo danes, na Martinovo nedeljo naš nedeljski pridigar izpeljal božjo besedo?« Kar sama po sebi se danes pridigarju vsiljuje misel o veselju in razveseljevanju. Koliko ljuljke je prisejane tudi razveseljevanju med kristjani. Le pazno berite časopise, zlasti zdaj, ko je sveti Martin, kakor pravijo, »krstil vino« po vinskih hramih. Kaj boste brali? Reči, ki se bodo čez kratek čas obravnavale na sodišču. Ali ni res, da sovražnik zlasti na veseliščih in plesiščih, po vinotočih pod stropom in pod vejo priseje veliko ljuljke? Zakaj? Ker premnogi pšenice od ljuljke, pravega veselja od dozdevnega veselja niti ločiti ne znajo. Nekateri si veselja brez pijače in pijanosti niti misliti ne morejo. Pravo veselje se ne preliva od zunaj na znotraj, marveč od znotraj na zunaj. Pravo veselje je dobro seme, ki raste iz srca. Gospod sam vseje duši to dobro seme, ko jo napolni s svojim mirom in z duhovno zadovoljnostjo. To ni sladka domišljija, marveč živa resnica. Milijoni, ki so to doživeli, nam bodo potrdili. Ko nekateri sede ob pivskih mizah in krožkih, se drugi sprehajajo v božji naravi. Katero veselje je cenejše in pristnejše? Nekatere se vrte po plesiščih, druge se vedre doma ob lepi knjigi. Katero razvedrilo je varnejše? Veselje, ki ni zdravilno in blažilno tudi v stiski in nadlogi, ni pristno, ker je vnanje in duši ne da notranjega miru. Kdor je vajen, da zajema veselje iz globin svoje duše, je res umetnik in umetnica veselja. Kdo mu more tako veselje vzeti? »In vašega veselja vam ne bo nihče odvzel«, zatrjuje božji Sejavec dobrih semen. Ako je duša zdrava, obvlada vsako zoprnost in težavo in izgubo. Lepa ljubezen stori, da človek zapusti dom in starše in vse in gre za predmetom svoje ljubezni. Kako bi mogla redovnica streči bolnikom, sirotam in siromakom, ako ji ne bi srca napolnjevalo višje veselo upanje?! Grof Zeppelin je samotaril in si pritrgoval v vseh rečeh več let, preden je zgradil svoj prvi zrakoplov. Žrtve so ga nagradile z velikim vidnim veseljem. Majhen košček neba, ki ga gleda bolnik ali jetnik iz svoje celice, mu more nadomestiti ves svet. Njiva, na kateri rastejo in uspevajo setve pravega veselja, je boguvdana duša.

— — —

Nedeljska molitev.

Poberite najprej ljuljko in jo povežite v snope, da se sežge, pšenico pa spravite v mojo žitnico, pravi Gospod.

V. Naj se dviga, o Gospod, moja molitev.

O. Kakor kadilo pred tvojim obličjem.

Molimo. Svojo družino, prosimo te, o Gospod, varuj s trajno dobrotljivostjo: da bo, ki se opira edino na upanje v nebeške milosti, v tvoji zaščiti vedno varna. Po Gospodu našem . . .

O. Amen.

— — —

Smrt učiteljica.

1. Smrt! Dober svetovalec in sodnik. Ti nas učiš pravovernosti. Ti nam nudiš dragocen pouk, kako naj uporabljamo zemeljske dobrine, ki v onostranosti zgube ves sijaj. Ti nam odpiraš oči v nevidno posmrtnost — življenje naše neumrljive duše. Ti nas odvračaš od minljivih zemeljskih stvari, od časti in mikavosti tega sveta. Pride dan, ko bode ves svet za mene prazen nič! Čemu še potem navezujem srce na ta nič?!

2. Smrt! Ti nas učiš, da naj bodemo čuječi, ker se ti prikradeš kakor tat v temni noči ter kosiš brez razlike. Stare in mlade, bogate in siromake, vse pobiraš s koščeno roko.

3. Smrt! Tvoji opomini so nam velika uteha. Ti govoriš trpinu, da bo konec vseh njegovih muk in obetaš nagrado v večnosti. Ti nas vodiš iz te solzne doline ter nas izročaš Jezusu. Ti hrabriš trudnega potnika. Ti kažeš razdvojeni in obupani duši sveta nebesa.

Spomnimo se v skušnjavah na smrt ter na njeni odrešilni nauk, pa ne bomo nikdar grešili!

Kaj je morala?

Bivši vodja italijanske ljudske stranke don Sturzo, ki živi v pregnanstvu v Londonu, je zapisal v »Vie Catholique« te-le misli:

»Popolnoma razumljivo je, ako pozabljajo oni, ki obožujejo državo, narod, pleme ali stranko, da so za kristjana moralna načela višja od oportunizma. Ti ljudje imajo namreč svojo moralo in žrtvujejo svojemu bogu molohu vse dobrine: življenje, svobodo, osebnost in čednost!

Ali ne rečemo danes lahko, da je izginilo pri »dobrih kristjanih« vseh držav prepričanje o prvenstvu morale? Ko je izbruhnilo v Nemčiji preganjanje židov, je rekel marsikdo, »da je splošna blaginja najvišji zakon«. Drugi so rekli, da zahteva revolucija svoje žrtve itd. Tisti, ki prezirajo javno moralo, tako zastrupljajo javno mnenje, da ostanejo celo neoporečeni kristjani hladni napram preganjanju Armencev ali Asircev ter proti Hitlerjevim koncentracijskim taboriščem in Mussolinijevim konfinacijam.

Oba diktatorja sta sklenila s sv. Cerkvijo konkordat, ki ureja vse medsebojne razmere in ki bi bil dober, če bi obe državi izpolnjevali njegove določbe. To lahkomiselne kristjane navdaja z dobrodušnostjo, da se ne zmenijo za kršitve pete božje zapovedi, ki se dogajajo. Ti ljudje ne vidijo posledic na sebi, ko povzdigujejo interese države ali razreda nad nravstvene zakone, ker pri tem prav nič ne mislijo. Ko pa postanejo dejstva preočividna, tedaj pride do opravičevanj, ki zabrišejo nezdružljivost nenravnih dejanj ter nravstvenega nauka.

Nacionalni šovinisti čutijo v sebi skrivnostno moč, ki jih goni v dejanja, ki bi se jih bali storiti kot kulturni ljudje ali kristjani. Zanje je vse sveto, kar jih vodi do cilja.

Javno življenje se more obnoviti le z obnovitvijo morale. Skeptiki bodo seveda vprašali po pilatovsko: »Kaj je morala?« — Za kristjane leži nravni nauk v lju-

bezni: v ljubezni do Boga, do bližnjega. Če manjka ljubezen do bližnjega, tudi ni ljubezni do Boga in obratno. Kdor obožuje državo ali stranko, pleme ali razred, ljubi bližnjega le takrat, če ga zamore podrediti bistvu tega, kar vodi do njegovega cilja. Božje očetovstvo ureja medsebojno človeško bratstvo.

Danes moramo ponovno govoriti v javnem življenju o bratstvu, ki izvira od Boga Očeta po Kristusu, njegovem Sinu in našem Bratu. Potrebna nam je mistika krščanske morale, krščanskega bratstva proti politični izprijenosti in proti vsakemu potlačenju ali plemenskemu preganjanju ali razredni diktaturi.«

Iz življenja za življenje

OB ZADNJI URI.

Zdelo se je, da so vse strasti tega sveta utisnile svoje brazde v obličje ženi, ki so jo težko bolno pravkar pripeljali v bolnico. Kakor se je izjavil zdravnik, ni bilo upanja, da bo sploh še preživela noč.

Duhovnika je zapodila z grdimi kletvami proč. Ves v skrbeh je o tem govoril stari gospod z materjo prednico, ko so se vrata odprla in je vstopila sestra Erna.

Sestra Erna je bila še zelo mlada in z vso ljubeznijo in z mladostnim navdušenjem je oskrbovala svoje bolnike. Bila je samo še nekoliko premehkega srca in njene lepe, črne oči so bile pri pogledu na tuje gorjé kar hitro polne solz.

Bolnica je pravkar nehala preklinjati, ko je stopila sestra Erna k njeni postelji. Brala je na tablici ime bolnice in hipno osupnila, a potem se je vsedla k njej in začela na tihem moliti rožni venec.

Tudi pri njenem pogledu je bolnica klela: »Pri meni ne boste nič opravili, mene gotovo hudič vzame.«

»Ni čisto gotovo, draga žena«, ji odgovori sestra, »če Vas pa moja molitev moti, Vam bom raje povedala kratko povestico. Ali hočete poslušati?«

Nemo pokima bolnica in sestra Erna začne pripovedovati:

»Bila je nekoč mlada deklica. Poštena in neizkušena je prišla iz dežele v mesto. Slaba družba jo je spravila ob vero in kaj kmalu je postala žrtev zapeljivosti nekega moškega. Ko so se pokazale posledice, je ta izginil in kmalu nato je bila sama s svojim otrokom, zapuščena sredi velemesta. Sovražila je to dete in ga obenem tudi ljubila. Za otroka je morala sedaj delati in zaslužiti.

Otrok je bil pogosto cele ure sam in ko se je mati vrnila, ni bil deležen drugega kakor zmerjanja in udarcev. Le v prav redkih dobrih urah je mati svoje dete ljubkovala in poljubovala; tedaj mu je bržkone tudi napravila križec na čelo, predno je otrok zaspal in molila je ž njim večerno molitev. In radi teh maloštevilnih srečnih ur je otrok svojo mater ljubil in je ni nikdar pozabil, celo tedaj ne, ko je mati radi neke male otroške nepazljivosti vrgla vanj nož, ki bi ga lahko usmrtil.

Otroka so materi vzeli in prišel je k dobrim ljudem. Nič več je ni spominjalo na mater, kakor le obronek na čelu, in vendar Erna, tako je bilo otroku ime, nikdar ni zaspala, ne da bi za svojo mater molila, ki je živela in bila vendar zanjo mrtva. Žena pa od tedaj naprej ni imela nikake ovire, da bi vživala življenje in med tem ko je ona padala vedno globlje in globlje, je malo otroško srce žalovalo v hrepenenju po materi . . .

. Mala Erna je postala velika. Zapustila je svet in posvetila svoje ži-

vljenje Bogu za svojo mater. Toda zastonj je prinesla to žrtev, kajti mati noče ničesar o svojem otroku in ničesar o ljubem Bogu vedeti, in zato se ne bova« — sestra se globoko skloni nad bolnico — »tudi tamkaj nikdar več našli, mati!«

Glasno je zaplakala bolnica, po obronku na čelu jo je otrok spoznal, boječa roka je tipala po roki hčerke . . .

Jutro je našlo ženo, ki se je skesano spovedala, mrtvo. at.

— — —

ZNAK ČASA.

Sestali so se gosti pri neki družini in kljub polni mizi jim je postalo dolgočasno, tako da je gospodinja predlagala, da naj vsak gost pripoveduje, kaj je najstrašnejšega doživel v svojem življenju. Predlog so radi sprejeli, da si čas skrajšajo.

Prvi je začel zdravnik. Pripovedoval je, kako je bil klican k neki bolnici, a prišel prepozno. Rekli so mu pri vratih, da je že umrla. Drugi dan je moral zopet službeno v isto hišo in naenkrat zagleda bolnico pri vratih, zavito v beli plašč. Kdo se ne bi preplašil, ko so mu rekli, da je včeraj umrla? Konča zdravnik.

Za zdravnikom je pripovedoval nek pisatelj izmišljeno pripovedko.

Javil se je tudi politik, ki je bil obenem tudi lovec. Pripovedoval je, kako je nekoč nenadoma srečal tigra.

Prišla je vrsta na zadnjega gosta. Ta je molčal in ni hotel ničesar pripovedovati. Gospodinja mu ni dala miru in ga silila, da naj tudi on nekaj pripoveduje; pustil se je pregovoriti in začel je pripovedovati:

Nisem videl niti tigra niti živega mrliča, toda ker ravno hočete, da nekaj pripovedujem, naj pa bo. Bilo je to včeraj ali predvčerajšnjim, točno se ne spomnim. Na ulici je šla dobro razpoložena dama, smejala se je, se pogovarjala s svojim spremljevalcem. Bila je vsa oblečena v kožuhovino in na rokah je imela zlatnino. Spremljevalec je bil ravno tako dobro in bogato ob-

Molitev poganskega Indijanca.

Moj Oče, mož z višav, Stvarnik, Hranitelj moj, poslušaj! Pomagaj nam ubogim, ki smo potrebni vedno Tvojega blagoslova za dušo in telo. Blagoslovi vse, ki so zbrani v tem šotoru in vse, ki so v tem taboru! Moj Oče, usmili se nas! Spomni se, da smo tvoji otroci od začetka, ko si ustvaril nebo in zemljo, enega moža in eno ženo! — Ne morem nehati moliti k Tebi, Oče moj, mož iz višav — Tebi se moremo zahvaliti, da živeti smemo. Naj dosežejo na-

† dr. Ivan Križanič.

Žlahtna rozga Slovenskih goric.

1. Slovenske gorice.

Slovenske gorice — lepe gorice! Kdo ne pozna Slovenskih goric? Slovenske gorice se razprostirajo od Kozjaka in Plača do Ščavnice in do Ljutomerskih goric- in od Ptuja tja do Radgone in Cmureka. Okvir okoli Slovenskih goric sta Mura in Drava; seveda, nekaj domišljije mu je treba, kdor hoče to razumeti. Pesnica deli Slovenske gorice v dve polovini; večja polovica ostane na njenem levem bregu, katero zopet Ščavnica deli na dva dela.

Slovenske gorice so res gorice, niso gore: griči, holmi so. Gorice so, to se pravi: vinogradi; ker so namreč vseskozi z vinsko trto obsajene, Slovenci namesto vinograd naravnost rekajo: gorice. Slovenske gorice pa so, ker jih Slovenci obdelujejo ter dobro kapljico pridelujejo.

Med temi goricami gôr ni, pač pa so precej visoki bregi, iz katerih čez kruh in vino daleč

lečen. Na vogalu je stala neka žena, oblečena v cunje, iz obraza se ji je čitala lakota, iz oči je tekla solza. V rokah drži malo, slabotno in bolno dete. Usta se ji premikajo, proži roko in prosi miloščine veselo in bogato damo in njenega spremljevalca. Ali dama in gospod sta se obrnila na drugo stran in takoj nato sta stopila v prvo slaščičarno. To je vse.

— — —

O PRAVI VZGOJI OTROK.

Lepa je rodovitna dolina, polna sadonosnega drevja, še lepša je dežela, polna prav po krščansko odgojenih otrok, ki po zgledu Jezusovem na pameti, modrosti in ljubeznivosti rastejo.

Potrebno je otroke doma učiti treh reči:

Prvič: moliti! Molitev je tudi za otroke zlati, nebeški ključ. Matere, ne zamudite svojih otrok zjutraj in zvečer k molitvi opominjati; očetje na glas naprej moliti; taka molitev bo otrokom jutranja zarja srečnega življenja. Molitev nedolžnih otrok je zlata vredna.

Drugič: delati! Človek je ustvarjen za delo, kakor ptica za letanje in riba za plavanje. Že iz mladega se je treba delu privaditi. Mali otroci naj se igrajo, odrasli pa naj delajo. Pridno delo lastnih rok blagoslovi dobri Bog. Človek se ima toliko učiti, da prehitro nikoli ne začne, pa tudi nikdar ne skonča.

Tretjič: učiti otroke gladko ubogati. Le v mlinu se dvakrat pove. Četrta božja zapoved ima svoj posebni blagoslov. Tudi Jezus je bil svojim staršem pokoren.

Bog nas varuj vsake uime, prav posebno pa troje nesreč: skopih staršev, katerim se denar bolj smili ko pa otroci. Zanikrnih staršev, ki nimajo za otroke nobene prave skrbi in divjake vzredijo, Bog nas varuj slabo vzgojenih otrok: ti so največja nesreča.

okoli po svetu vidiš. V prvi vrsti so namreč Goričani vinogradniki, a poljedelci so tudi čeravno so le v drugi vrsti. Sredi Slovenskih goric je Sv. Trojica. Kakor je v nebesih presv. Trojica središče vseh nebeščanov, tako se Goričani na griču pri Sv. Trojici zbirajo, jej hvalo in slavo prepevajo, pa tudi v nadlogah pomoči iščejo in se svojih grehov opirajo. Poleg Sv. Trojice na drugem bregu so Sv. Trije kralji. Kadar naši slovenski Prekmurci, ki radi k Sv. Trojici na božjo pot hodijo, semkaj pridejo, pravijo: ovdi so Trojaci, a ondi — na onem bregu — je Trojstvo. — Sv. Andraž, patron lavantinske lepe škofije, gleda z visokega svojega prstola po Pesniški dolini in prebivalce uči, kako naj križ nosijo za Kristusom, da pridejo za njim tudi v nebesa. — Sv. Anton se skrbno ozira po celih Slovenskih goricah, in čuje nad živino Goričanov. — Sv. Ano na visokem Krembergu slovenske matere od vseh strani lahko vidijo, pa se tudi od nje učijo, da jim je treba pobožnim materam in skrbnim gospodinjam biti. — Marija Snežna na Veliki je menda najvišja v Slovenskih goricah, kakor je Marija tudi v nebesih kraljica, povišana nad vse

še misli nebo, kjer biva Svetost! Daj nam dobre vode in dovolj hrane! — Oče moj, mož z višav, mi sedimo tu na tleh ponižni in skrušenega srca in prosimo usmiljenja za nas, za vse in vsakega. Daj nam vsem Tvojega duha in bogatega usmiljenja. — Daj, da bomo enega duha s Teboj, ki si nas ustvaril. Moj Oče, Ti Luč zemlje, poglej, prosim, doli na svoje ubogo in potrebno ljudstvo, da ti vse ugaja, kar zaradi tebe stori. — Oče moj, mož z višav, daj da se bomo med seboj vedno ljubili! Usmiljenja

Češčenje svetnikov

1. Mati božja, angeli in svetniki so dvojna pomoč našemu duhovnemu življenju. Oni so nam vzori s svojo svetostjo in zvestobo do Boga. Njihov vzgled nas neprestano opominja, podžiga in kliče.

Oni so prijatelji božji, ki jih je Bog proslavil, ker jih ljubi in spoštuje. Spodobi se torej, da jih tudi mi častimo in jih prosimo, da prosijo za nas pri Bogu. Vemo, da njihova dela niso zgolj dela njih samih, temveč v še večji meri dela božje milosti. Zato spoštujoči svetnike, spoštujemo Boga radi milosti in slave, ki jim jo je dal po zaslugah Jezusovih. »Blagoslovljen Bog v svojih svetnikih.«

Enako tudi, če molimo k svetnikom, ne prosimo, da bi nam oni dali, temveč, da nam to izprosijo od Boga po zaslugah Jezusovih.

Da vedo angeli in svetniki za naše potrebe in molitve, vidimo iz raznih mest svetega pisma. (Tob. 12, 12. — Zah. 1, 12. — 2 Mak. 15, 12.)

2. Češčenje Matere božje. S posebnim spoštovanjem častimo Mater božjo, ki je brez greha spočeta, milosti polna, Mati božja. Ona je za Jezusom najpopolnejši vzor vsake kreposti. Žena oblečena v solnce nam sveti z divnim sijajem svojih čednosti na poti k popolnosti in blaženstvu. Vse stvari nimajo dovolj izrazov in jih skozi veke ne bodo imele, da bi izrazile veličino kreposti in slave Matere božje. Zato je tudi njeno priporočilo pri Bogu večje, kot priprošnja vseh angelov in svetnikov. Kot Mati božja je naša najmočnejša posrednica. Bog, ki nam je dal po njej sebe, nam da po njej vsako milost za naše odrešenje. Za Bogom moraš izmed vseh svetnikov njo najbolj častiti. Poleg češčenja njenih praznikov, jo spoštuj še s posebno molitvijo, »Angelskim češčenjem«, ki ga po splošnem katoliškem običaju molimo zjutraj, opoldne ter zvečer. Ali pa s kako posebno molitvijo ali delom. Mnogi nosijo me-

prosim za nas vse, usliši nas! Ravnaj naš korak; naj nam bode današnji dan vsem v korist! Daj nam pomoč v boju z zlom, da ga premagamo! Oče moj, Luč zemlje, ne pozabi na nas! Pomagaj nam pri naših poslih! Naj se ljudstvo z menoj prikloni pred Teboj in našimi bogovi v svetih mislih, da prejmemo blagoslov za naše sorodnike ter goste! Oče moj, mož z višav, nikar se ne vznevolji ob naših tolikerih prošnjah! Vsi duhovi, nadnaravna bitja, pridite in pomagajte nam v naši bedi! Oče moj, pridi in

angele in svetnike. — Sv. Urban pri Ptuju in Sv. Urban nad Mariborom kropita in blagoslavljata s svojega visokega torišča Slovenske gorice. — Na vzhodu je Sv. Jurij ob Ščavnici in na zahodu Sv. Jurij na Pesnici, oba na konju, da branita Goričane telesnih in dušnih sovražnikov. Sv. Jurij v Slovenskih goricah, pa sredi Slovenskih goric stoji in čaka, da jima na pomoč prihiti, če bi bilo treba. — Na večerni strani Slovenskih goric se beli na visokem bregu cerkev sv. Barbare in cerkev Matere božje na Gori. Večerna stran je tam, kjer solnce zahaja. Tudi solnce našega življenja bo šlo skoraj za goro; ne skrij se nam tisto uro Marija! — sv. Barbara prinesi nam za dolgo pot v večnost sv. popotnico! — Pod Goro, kraj Drave pa Sv. Peter stoji, in ključe v roki drži, da Goričanom nebesa odpira.

Če z visokega Pohorja gledaš Slovenske gorice, vidiš, kako se menjajo hribci in dolinice; videti so kakor mogočni valovi morja, cerkvice po holmih in dolinah pa so kakor ladije na valovih. Tudi sveti deželi smemo Slovenske gorice primerjati, ker po besedah sv. pisma se tudi v sv. deželi menjajo vseskozi hribi in doline. Če

daljico ali škapulir Matere božje v znak spoštovanja in vere do nje, ki je najsijajnejši vzor in najmočnejša zagovornica. Tudi tvoje stanovanje naj ima na častnem mestu sliko ali kip Matere božje. Toda tvoja molitev jo bo le tedaj res častila, če kakor ona redno in verno vršiš božjo voljo.

3. Češčenje angelov in svetnikov. Za Materjo božjo častimo predvsem sv. Jožefa, angela varuha ter svojega patrona! Za tem zaščitnika svoje župne cerkve ter zaščitnike in angele varuhe onih mest, v katerih živiš in skozi katere potuješ. Molitve, ki jih jim v čast molimo, naj bodo čisto kratke, vzdihi. Bolj pa si prizadevajmo, da spoznamo njih življenje in življenje drugih svetnikov, da bi jih svojemu stanu in prilikam primerno lahko posnemali v njihovih borbah proti izkušnjavam greha in v njihovem vztrajanju v krepostì in ljubezni božji.

O z n a n i l a

MARIBOR:

Stolna župnija.

Oznanilo:

V nedeljo dne 11. novembra, popoldne ob 17. uri, bo krščanski nauk in litanije s sv. blagoslovoma.

Dekliški Marijin vrtec ima v soboto dne 10. novembra, ob 16. uri, svoj mesečni nauk in sv. spoved, v nedeljo nato pa ob pol 8. uri pri glavnem oltarju skupno sv. obhajilo.

Marijina družba za matere ima v nedeljo dne 11. novembra zjutraj svojo mesečno pobožnost s skupnim sv. obhajilom pri glavnem oltarju ob pol 7. uri, popoldne po večernicah pa v župnišču redni sestanek.

Ljudsko gibanje:

Krščenih je bilo zadnji teden 14 novorojencev in sicer: Jožef Podgorelec, Boris Sterniša, Aleksander Polak, Dragotin Tomažič, Jožef Vajda, Ivan Ul, Štefan Jurič, Franc Pogorevc, Stanislav

bi bile Slovenske gorice obljubljena dežela, potem bi bila Sv. Trojica Jeruzalem. Kakor so namreč Izraelci v Jeruzalem na božjo pot hodili, tako Slovenci nimajo imenitnejše božje poti od Sv. Trojice, in kakor je bil v Jeruzalemu krasen tempelj božji pozidan, tako stoji na trojiškem bregu prelepa hiša božja, pravi tempelj Gospodov. In še eno recimo: Če bi bile Slovenske gorice obljubljena dežela, potem bi bili pošteni krščanski Slovenci izvoljen rod božji, tisti pa, ki sv. vero zasmehujejo in svojo slovensko mater zametujejo, bi bili — Judeži!

Slovenske gorice so narodne, tukaj prebivajo korenjaki — narodnjaki; k večjemu jih je svoj čas v Trgu (?) trgalo, če so kaj o slovenskem napredku slišali. Zraven tržanov so bili nemškutarji v gornji Pesniški dolini in kraj Mure precej gosto nasejani; nekaj tega semena je bilo celo v Ščavniški dolini. Tudi Plač je plakal, ker so mu slačili slovensko suknjo, in bi ga radi pod nemški klobuk porinili. — Biti slovenske krvi, bodi Slovencu ponos! Kdor zaničuje se sam. podlaga je tujčevi peti!

Kar se politike tiče, so bili Goričani od nek-

bodi z nami! — Kdor tako moli, bi rekli, da ni daleč od božjega kraljestva. Ali se je našel kdo, ki je temu Indijancu spolnil njegovo podzavestno hrepenenje po krščanski veri!

Od kneza do duhovnika.

Te dni je umrl v Rimu 68 let stari knez Aleks. Volkonskij. Rojen je bil v Petrogradu, kjer je dokončal pravno fakulteto in vojaško akademijo. V mlajših letih je bil častnik ruske carske armade, iz katere pa je izstopil kot generalštabni polkovnik in častnik carjeve telesne

Kmetič, Darinka Feichter, Martin Kern, Gabriel Hat, Stanislav Širod in Brigita Sagadin.

Poročil se ni nikdo.

Umrla je Marjeta Kuzmon, žena viničarja, Vinarska ulica 3, 28 let stara. — Naj v miru počiva!

— —

Frančiškanska župnija.

Oznanilo:

Po večernicah bo shod in nauk za dekliško Marijino družbo.

Ljudsko gibanje:

Krščen je bil Sorko Avguštin.

Poroke: Albreht Miroslav, natakar, in Trebušak Ivana, kuharica, Vildenrainerjeva ulica 11. — Šater Frančišek, kmet, in Hrustel Marija, kmečka hči od Sv. Jošta na Kozjaku. — Bilo srečno!

Pogrebi: Vodai Maks, posestnik, 62 l., iz Nove Krčevine pri Vurbergu, od kapi zadet na Aleksandrovi cesti. — Bogme Marija, soproga delavca, 62 let, Vošnjakova ulica 22. — Naj v miru počivajo!

Društva:

Košaki. Prihodnja nedelja je Slomšekova nedelja. Katoliško izobraževalno društvo v Košakih proslavi škofa Slomšeka kakor prejšnja leta tudi letos z običajnim sporedom. Zjutraj ob pol 8. uri bo v cerkvi Matere Milosti sv. maša za žive in pokojne člane košaškega društva. Pri s v.maši bomo prosili Boga v goreči molitvi, naj bi bil škof Slomšek že kmalu prištet blaženim; ob 8. uri je mesečna seja v frančiškanski pevski sobi; ob 3. uri popoldne v društvenih prostorih pri g. Sarnicu v Počehovi plačevanje članarine in pogrebnine; ob 4. uri istotam predavanje o »Slomšeku — narodnem buditelju« s par domoljubnimi deklamacijami. Vsi člani vljudno vabljeni!

— —

Magdalenska župnija.

Ljudsko gibanje:

Krščeni: Frančiška Puškac, Bogomir Ploj in Karl Kolarič.

Poroke: Baumkircher Ivan, pasarski pomočnik, Studenci, in Riegler Ana, kuharica, Studenci. — Furman Avguštin, tovarniški delavec, Stritarjeva ulica 5, in Baier Alojzija, tkalka, Pobrežje. — Vincekovič Ivan, zidar, Pobrežje, in Marija Brodnjak, zasebnica. — Šurec Ivan, žand. podnarednik, Kamenica, in Stuhl-

---

straže. Ob izbruhu svetovne vojne je bil vojaški atašé pri ruskem poslaništvu v Rimu. Tam je tudi ostal po razpadu ruskega carstva. Posvetil se je znanstvenemu delu in je na papeževem orijentalskem zavodu poučeval ruski jezik in rusko literaturo. Njegova globoka pobožnost, ki ga je pripeljala v naročje katoliški Cerkvi, je bila tolika, da je skoro vsak dan prejel sv. obhajilo. Zato ni čudno, da je njegova zadnja želja bila, sam postati duhovnik. Leta 1930 je kot 64letni mož posvečen za duhovnika po

daj konservativci, razen peščice nemčurjev, ki so bili liberalci. Konservare je latinska beseda, ki pomeni hraniti ali ohraniti. Konservativci, in tedaj tudi konservativni Goričani, bi radi srečne ohranili sebe, državo in svojo domačijo, na podlagi stare vere, starega poštenja in naravnih narodnih pravic. Konservativci namreč želijo ohraniti, kar je poprej dobrega bilo, ne da bi moralo ravno vse novo biti, ker, kar je novo, še zato ni dobro, in kar je staro, še zbog tega ni slabo.

Latinska beseda konservare pa pomeni tudi hraniti ali štediti. V tem pomenu pa Goričani niso konservativci, hraniti ali štediti — tega ne vejo, »šparavci« niso, vsaj nekdaj niso bili, še le slaba vinska leta so jih nekoliko varčevati naučila. Toda to ni greh samo Goričanov, da štediti ne vedo — to je greh Slovencev sploh. Dobro pa je, da to spoznamo: kdor spozna svoj greh- storil je prvi korak do pokore in — poboljšanja!

Kar se slednjič prsti tiče, je zemlja v Slovenskih goricah ilovnata. Včasi je tako lepo čista in rumena, in zlasti po cestah tako lepo vmesena, da bi si človek kar rokave podsukal in lonce de-

meyer Pavla, kuharica, Hoče. — Sinčič Anton, ključavničar, Koseskega ulica 5, in Golja Leopolda, tovarniška delavka, Zgornje Radvanje 70. — Bilo srečno!

Umrli: Lobnik Ivan, posestnik, Betnavska cesta 73, 76 let. —Stebih Ivan, kaznilniški paznik v pokoju, Pobrežje, 57 let. — Golner Karl, Grajska ulica 2, 29 let. — Lorber Marija, soproga železčarja. — Jurič Otilija, Fram, 28 let. — Naj v miru počivajo!

Razno:

Umrli Ivan Lobnik, ki je na praznik Kristusa Kralja zatisnil oči k smrtnemu spanju, je bil vzgleden katoliški mož. Bil je član Apostolstva mož, sodelavec pri mnogih dobrodelnih akcijah in podpornik katoliških listov. »Nedeljo« je imel naročeno vsa leta. Naj počiva v miru!

— — —

CELJE:

Mestna župnija sv. Danijela.

Ljudsko gibanje:

Krščeni so bili: Tratnik Bogomira, Šmon Stanislav, Keber Karel, Čretnik Marija, Krajnc Karolina, Goznikar Cecilija, Ahtik Stanislava, Fendrih Stanislav, Medved Eduard, Godnjaveršek Ivana in Knez Karol.

Poročeni: Vajda Dušan, dipl. tehnik iz Maribora, in Janc Gabrijela, zas. — Lešnik Avgust, mizar, in Orozel Sabina, hči pos. iz Medloga. — Kamšak Franc, del., in Orlčnik Vida, zlatarka, oba iz Gaberja. — Hrastnik Adolf, trg. pom., iz Gaberja, in Vrtovec Alojzija, šiv. — Kresnik Avg., hlapec, in Tekavec Jožefa, služ., oba iz Lave. — Mikuš Vladimir. strojni inž., in Schwab Helena, zobotehnica. Bilo srečno!

Umrli so: Napotnik Franc, sin pos., Teharje, 6 let. — Mikše Ema, dnin., Rajnkovec, 44 let. — Gaber Neža, prevž. v Lokrovcu, 63 let. — Kastelic Andrej, koč., 70 let. — Zidanšek Roman, sin pos. v Dramljah, 1 leto. — Kresnik Marija, zas. v Gaberju, 72 let. — Presinger Marija, zas., 78 let. — Baldasin Alojzij, sodavičar v Gaberju, 47 let. — Naj v miru počivajo!

— —

TRBOVLJE:

Oznanilo:

V nedeljo dne 11. novembra: god župnijskega patrona sv. Martina. Med prvo sv. mašo skupno obhajilo ženske Marijine družbe, popoldan nauk zanjo. Ob pol

---

lal, če bi bil — lončar. Tu in tam se najde tudi pesek in lapor.

To so Slovenske gorice!

— — —

2. Žlahtna rozga.

Naravnost povemo, da v Slovenskih goricah ni predosti žlahtnega trsa. Navadna trta je belina, zelenjak, prosta črnina ali modrina in plank; kar je žlahtnejše trte, je poščipanec, muškatelar, rdeča in bela plemenika in rizling. Še nekatere druge imenitne vrste se tu in tam nahajajo — pa bolj redko. Prosti kmet in manjši posestniki od leta do leta grobajo trs, kateri je enkrat v gorici; le redkokedaj se s tem pečajo, da bi nove vrste sadili. Nekaj nimajo ob čem, nekaj jih straši negotov uspeh, če bi novariti začeli, nekaj pa je kriv, kakor smo omenili, Slovencu prirojen konservatizem: naj ostane vse pri starem. Goričan pravi: Naši starši niso bili norljaki, so že vedeli, kar so sadili.

Dalje sledi.

vzhodnem uniatskem obredu. Z veliko ljubeznijo je skrbel za ruske izseljence. V zadnjem letu svojega življenja je pisal zgodovinsko apologetično delo: »Katoličanstvo in verska izročila vzhodne cerkve.« Bil je svetel vzgled duhovnika, ki je zvest obenem sv. katoliški Cerkvi in častitljivim ruskim običajem.

Prve orgle,

ki so prišle iz Italije na Francosko, so bile darilo papeža kralju Karlu Velikemu in določene, da zabavajo vladarja in njegove goste pri kosilu.

— —

11. uri levitirana sv. maša. Pri vseh sv. opravilih darovanje za cerkvene potrebe.

Ljudsko gibanje:

Rojenih 10 otrok, 2 nezakonska.

Poročeni: Kepa Franc, rudar, in Tomc Justina, šivilja. — Čepljak Jakob, rudar, in Lavrič Helena, strežkinja. — Močivnik Ivan, rudar, in Poboljšaj Marija, služkinja. — Muhvič Franc, rudar, in Gričar Marija, rudniška delavka. — Naglav Viktor, rudar, in Novak Jožefa, posestniška hči. — Bilo srečno!

Umrli: Kovač Amalija, rudarjeva hči, 3 dni. — Zemljan Josip, rudar v pokoju, 70 let. — Letnik Zdenka, žena državnega uradnika, 29 let. — Naj v miru počivajo!

Kronika naših župnij

Mestna župnija Slovenjgradec obsega mesto slovenjgraško in ima 1309 duš. Mestna cerkev je jako zgodovinska, saj je sploh prva cerkev sv. Elizabete. Postavljena je bila prvotno v romanskem slogu leta 1251. Slovenjgradec je bil takrat last grofov Andechs-Meranov. Iz tega rodu je bila po materi tudi sv. Elizabeta. Njen stric, znani patriarh oglejski Bertold, je imel v Slovenjgradcu palačo. Ko je bila cerkev postavljena, jo je sam prišel posvetit na čast svoji nečakinji Elizabeti, ki je bila že proglašena za svetnico. Tako je bila ta velika svetnica rojakinja našega mesta. Župna cerkev je bila pozneje prezidana v gotsko, po požaru leta 1626 pa je bila barokizirana. Cerkev je gotovo najlepša med lavantinskimi cerkvami. Veliki oltar je velika umetnina. Sliko na velikem oltarju in še več drugih je napravil slovenjgraški slikar Strauss, ki je bil eden izmed najbolj znamenitih slikarjev svoje dobe. Jako lepa je tudi prižnica; krasi jo lepo baročno delo, ki predstavlja, kako se prerok Elija na gorečem vozu pelje v nebesa. Znamenit je oltar sv. Križa. Pri župni cerkvi je ustanovljen tudi beneficij ranih maš v čast sv. Katarine, ki pa seveda ni bil skoro nikdar zaseden. Komaj par metrov od župne cerkve je takozvana špitalska cerkvica sv. Duha. Ta cerkev je bila zvezana z nekdanjo mesto bolnico. Cerkev je bila izgotovljena v 15. stoletju. Posebno so zanimive fresko slike iz gotske dobe, ki so bile šele zadnji čas odkrite izpod beleža, s katerim so jih pokrili v baročni dobi. Slike predstavljajo Jezusovo trpljenje in so izmed najbolj znamenitih v naši domovini. Cerkev je bila zadnje čase zanemarjena, letos pa restavrirana in je verna slika visoke kulture mesta Slovenjgradec za časa gotike in baroka. — Slovenjgradec je nekdaj spadal pod slavno župnijo Staritrg. Pod škofom Tomažem Hrenom se je pa mesto osamosvojilo in bilo povzdignjeno v župnijo, dočim je preje imelo mesto le vikarja. Zgodovina mesta je burna in znamenita, saj so skozi Slovenjgradec šle vojske proti Habsburžanom, proti Turkom, proti puntarskim kmetom. — Mesto ima lepo bolnico s kapelo Brezmadežne. V bolnici je nastavljen za bolniškega kurata g. Jurij Guzej. Mestni župnik je g. Jakob Soklič od 1. avgusta 1933. Versko življenje v mestu cvete, podpirajo ga razne bratovščine in III. red. Božja služba je vedno sijajno obiskana, veliko radi lepega, vzornega petja. Kat. akcija, ki je zajela vse stanove, podpira versko udejstvovanje.

Šmiklavž pri Slovenjgradcu, tudi pri Vodrižu imenovan, je zelo hribovita ob vzhodnih razrastkih Karavank razširjena župnija. Ni nobenih vasi, ampak samo posamezne kmetije. Prebivalcev šteje samo 512. Lani je bilo 16 krstov, 10 pogrebov in 3 poroke. Svetih obhajil je bilo 1200. — Župnija je zelo stara, cerkev Sv. Miklavža se imenuje že leta 1265, prvotno je bila podružnica nadžupnije Sv. Martina pri Slovenjgradcu, pozneje pa podružnica žunije Stari trg pri Slovenjgradcu. Samostojna župnija je postala po letu 1538, leta 1615 se začne krstna knjiga. Največja znamenitost cerkve je krstni kamen, katerega je, kakor latinski napis na istem pove, župnik Martin Serućnik leta 1627 dal napraviti Cerkev in nadarbinsko poslopje sta postavili lastniki graščine Vodriž, ki so bili Trušensko-Vovberški grofje na Koroškem, radi tega ima graščina Vodriž še zdaj patronat,

Sedanja lastnica te graščine je gospa Marija Kac, veleposestnica v Šmartinu pri Slovenjgradcu. — Versko življenje je živahno. Tri organizacije delujejo v smislu KA. Apostolstvo mož in mladeničev, 25 po številu, ima prvo mesečno nedeljo sv. obhajilo in vselej je za nje posebna pridiga. Dekliška Marijina družba, 40 članic, (štiri petine vseh deklet je v družbi včlanjenih), ima na drugo ned ljo skupno sv. obhajilo, popoldne pri večernicah v cerkvi nauk, po večernicah v društveni sobi zopet govor in razgovor o vseh važnih časovnih verskih razmerah. III. red sv. Frančiška, 37 udov, ima vsak prvi petek skupno sv. obhajilo, na zadnjo nedeljo pa vselej pri večernicah mesečni nauk. — Župnijski odbor KA se je ustanovil dne 7. junija 1931.

Šmartno pri Slovenjgradcu. Župnik Somrek Anton. Število duš 3000. Lani je bilo: rojstev 85, smrtnih slučajev 45, porok 12. Apostolstvo mož in fantov 120, Dekliška Marijina družba 133, udov III. reda 135. V nadžupnijski cerkvi sta bila leta 1913 na novo napravljena dva stranska oltarja Srca Jezusovega in Marijinega ter marmornati spodnji del z menzo velikega oltarja. Izmed sedmerih podružnic je najznamenitejša podružnica Marijinega Vnebovzetja na Homcu, kamor prihajajo na božjo pot o Veliki Gospojnici iz cele Mislinjske doline. Odbor KA je izvoljen.

Sele. Župnik Fr. Ks. Meško. Cerkev sezidana za časa 30letne vojske, ko so gotovo tudi v naših krajih divjale kužne bolezni. Bila je prvotno posvečena sv. Boštjanu, pozneje so izbrali za patrona, najbrž spet ob kaki kugi, sv. Roka, in sta oba svetnika v oltarju. Prvotno je bila podružna cerkev župnije Kotlje v Mežiški dolini. Leta 1788 je postala samostojna kuracija, pod knezoškofom dr. M. Napotnikom je bila leta 1891 povzdignjena v župnijo pod župnikom Jurijem Koprivo, ki je pastiroval tukaj 36 let. Tudi pesnik Valentin Orožen je bil dve leti kurat na Selah. Tu je rojen leta 1818 znameniti ameriški misijonar Jurij Gostenčnik, »ein wunderschöner Alpensohn«, kakor je zapisal o njem njegov bivši župnik v Vitanju. — Glavni praznik v letu je dan sv. Roka, 16. avgusta, ko pride iz vseh krajev po 3000 ljudi in je navadno kakih 8 do 10 ali še več sv. maš. Na dan sv. Jurija je prišla procesija iz Pliberka, zdaj pride samo iz Mežiške doline. V prezbiteriju cerkve so dragocene freske iz 17. stoletja. Cerkev je zelo lepa, »kakor iz škatljice« pravijo. Bratovščine: Rožnovenška, DVČ, DŠV, Dej. sv. ap. in tretji red. Marijine družbenice so včlanjene v Starem trgu.

Škale. Župnik msgr. Rotner Ivan, dekan. Število duš 3495. Cerkev zidana v 10. stoletju, popolnoma popravljena leta 1909. Podružnice so štiri, vse prenovljene. Vse župnije sedanjega dekanata, razen Belih vod, so bile nekdaj podružnice škalske. To ogromno župnijo so oskrbovali benediktinci iz Gornjega grada, ki so prihajali v Škale in se porazdelili po posameznih cerkvah. Društveno življenje je zelo živahno. III. red šteje 250 članov, Marijina družba žen 215, deklet 137, Apostolstvo mož in mladeničev 57, DŠV 80 i. dr. KA uvedena životari.

Gornja Ponikva. Župnik Janez Gorišek. Župnijska cerkev je bila zidana kot kapela okoli leta 1340 najbrž od lastnikov graščine Helfenberg, ki je sedaj razvalina pol ure od cerkve. Pozneje so cerkev razširjali in ji prizidali dve postranski kapeli. Cerkev je bila podružnica župnije Št. Ilj pri Velenju. Ko je leta 1787 Gornja Ponikva postala samostojna župnija, je bila cerkev premajhna. Dolga desetletja so imeli župljani željo, da bi se cerkev razširila. Tej želji je bilo ustreženo leta 1924. Takrat so staro cerkev razven zvonika podrli in na istem mestu zgradili novo, ki ima še enkrat toliko prostora kot stara. Nova cerkev je bila blagoslovljena dne 18. oktobra 1925. — Župnija šteje 748 duš. Sv. obhajil je bilo leta 1933 skupno 19.670. Tretji red šteje 134 udov, Družba družin 220, brat. sv. rožnega venca 498, Marijina družba mladeničev 36, deklet 92, Apostolstvo mož in fantov 88, BCM 44, posvečenih družin 30. Skupna sv. obhajila: za može prvo nedeljo v mesecu, za fante drugo nedeljo, za žene tretjo, za dekleta četrto nedeljo. Leta 1933 je bilo krstov 20, mrličev 8, poroke 3.

Za našo deco

Pod Marijinim gabrom.

Sosed Rupert je bil pač dober delavec, toda silno surov in nevljuden. Radi so ga jemali na dnino, še rajši so se ga izogibali v družbi, kakor tudi on sam ni nikdar za druščino gledal. Da, še celo Boga ni maral. Nikdar mu ni privoščil dobre besede v molitvi, niti doma, niti v cerkvi. Njegova žena Regina ga je dostikrat opominjala, da naj vendar ne bo tak, da naj zvesteje opravlja svojo krščansko dolžnost; če še tega zaradi Boga noče storiti, dela naj zavoljo tega, da ne bo dajal ljudem pohujšanja in da se njegov desetletni Ivan ne bo zgledoval nad njim.

Rupert ji je na vsa taka opominjanja osorno odgovarjal: »Kaj pa hočeš, da naj še več storim? Čez Boga nikdar ne zabavljam, kakor tudi ne blatim cerkve in duhovnikov. Ne opravljam nikogar; pošten sem v vseh svojih delih, poleg tega vedno trezen, štedljiv in priden, pri delu sem pa tudi tak, kakor marsikdo, ki v cerkev hodi.«

Svojo ženo in svojega sinčka je Rupert res prav iz srca ljubil ter je poslednega tudi prav pridno pošiljal v cerkev in v šolo. Nobene lahkomiselnosti in nerednosti mu ni spregledal.

Nekega dne so Ruperta poklicali od dela domov. Silno se je bil prestrašil, videč svojega sina v postelji. Jokajoč pripoveduje mati, kako so našli Ivana pod Marijinim gabrom ležečega in krvavega, in kako so ga sosedje prinesli domov. »Tudi po zdravnika sem že poslala«, sklene jokajoča mati svoje žalostno poročilo.

»Pod Marijinim gabrom!« ponavlja Rupert skoraj brezglasno in mrtvaška bledica se mu razlije po obrazu.

»Ne bodite hudi, ljubi oče«, stoče nato Ivan s slabim glasom. »Mati so mi rekli, da naj grem v P. Nazaj grede sem videl, da Janez in Aleš tečeta za menoj. Oba sta starejša in močnejša od mene in sta bila tudi vedno huda na mene. Ker sem se ju bal, sem tekel pred njima. Tekel sem, kar so me noge nesle. Pod Marijinim gabrom sem se pa spotaknil ob korenino in padel sem.«

»Pod Marijinim gabrom«, ponavlja zopet Rupert in se trese.

Med tem je prišel zdravnik, ki je dečka preiskal. Rekel je, da ni nič nevarnega in da bo kmalu zopet zdrav. Zapisal mu je primernih zdravil in odšel.

Po zdravnikovem odhodu je peljal Rupert ženo k oknu in ji je dejal: »Tvoja rojstna vas je precej daleč od nas; ali veš, kaj se je svoje dni pod Marijinim gabrom dogodilo?«

»I seveda vem«, pravi ona, »v tistem gabru je uraščena podoba Matere božje z božjim detetom Jezusom. V tistega Jezuščka je nekdo svoje dni kamenje metal in ga z nožem ranil.«

»Vidiš, tisti brezbožnik sem bil jaz!« zavpije Rupert obupno. »Človeški pravici sem se sicer odtegnil, zadela pa me je tem bolj grozno božja jeza. Dvajset let me že grize grozna vest. Mimo Marijinega gabra ne morem nikdar več iti! V cerkvi ali na kakem drugem kraju me nič več ne trpi. Sveta podoba ali pobožni govori mi žalijo oči in ušesa. Misel na spoved ali na obhajilo me pa kar v dušo peče. Na, sedaj mi pa Marija edinega otroka udari z nesrečo, ker sem

---

se jaz nad podobo njenega Sina pregrešil.«

»Sveta nebeška Kraljica ne odreče nobenemu skesanemu grešniku svojo priprošnjo pri Bogu za božjo milost«, ga tolaži žena Regina.

Konec sledi.

Katoliški pojavi

Društvo za varstvo deklet. Preteklo nedeljo se je vršil v mali dvorani Zadružne gospodarske banke v Mariboru ustanovni občni zbor Društva za varstvo deklet. Predsedovala je gospa ravnateljica A. Štupca. V odbor so bili izvoljeni: Gospa Štupca za predsednico, gdč. Angela Škulj, g. korni vikar Juranovič, gdč. Sl. Horvatič, gdč. H. Bauman in gdč. Kristina Rakuša za odbornike. Društvo bo vršilo v zvezi z že obstoječim kolodvorskim misijonom važno socijalno nalogo. Izročena mu bo skrb za dekleta vseh slojev, ki bodo potrebne moralne ali materialne pomoči.

Božične razglednice. Škofijski odbor KA v Mariboru bo izdal za božič posebne razglednice. Razglednice so že v delu in bodo v kakih 14 dneh gotove. Vsakemu jih že sedaj toplo priporočamo!

Dan KA na Ptujski gori. Preteklo nedeljo se je mudil na Ptujski gori tajnik škofijskega odbora KA iz Maribora. V dveh cerkvenih govorih je podčrtal važnost verske obnove v duhu KA, na sestanku, ki se je vršil v župnišču po rani službi božji, pa je podal smernice za delo laičnih apostolov v župniji. Predavanje je poslušalo 70 ljudi.

Velika naloga KA — tako povdarja sveti oče Pij XI. v poslanici škofom južnoameriške države Kolumbije — je versko-nravno poučevanje vseh ljudi. Katekizem ni samo za otroke, marveč tudi za odrasle, saj ima v sebi vse, kar morajo ljudje znati: kako je treba Bogu služiti, kako je treba vestno izvrševati svoje dolžnosti, verske, človečanske in socialne. Posebno brigo je seveda treba posvetiti vzgoji mladine.

407 parov. V francoski škofiji Bordeaux je nedavno praznovalo skupno nič manj ko 407 parov svojo zlato odnosno demantno poroko. Državni predsednik sam se je pripeljal v mesto, da jim je čestital in voščil srečo. V vseh 54 mestnih župnijah je obenem zvonilo za to slovesnost. Brezplačne avto-vozove so jim poslali, da so se vsi hkrati peljali v cerkev. Ob vhodu so jih otroci, vnuki in pravnuki obsipali s cvetjem.

Padanje protestantizma v Italiji. P. Kamilo Crevelli, profesor na rimski »Gregoriani«, je nedavno izdal knjigo pod naslovom »Protestantske sekte in društva v Italiji.« Pisatelj v tem delu trdi in s statistiko dokazuje, da so protestanti v Italiji v zadnjih 20 letih številčno padli za več kot 40.000. Med tem ko je bilo leta 1911 v Italiji 123.253 luteranov, jih je bilo leta 1931 samo 82.569. Od tega števila odpade na tujce čez 20.000, toda tudi mnogi italijanski protestantski državljani so po poreklu iz drugih držav. Preostalih 50.000 italijanskih protestantov tvorijo nekdanji italijanski katoličani, ki so prestopili v protestantizem. Po mnenju p. Crevellija se je to doseglo največ z velikansko svoto denarja, ki je letno dosegala 1 milijon do poldrugi milijon lir. V zadnjih dveh letih so vodili protestanti, kakor izgleda, močnejšo propagando v Italiji. In da to delo ni povsem brezuspešno, potrjuje tudi stališče sv. očeta, ki ob vsaki priliki opozarja Italijane na to nevarno propagando ter jih opominja, ker se ji odločneje ne uprejo.

Razna obvestila.

Tiskarna sv. Cirila v Mariboru ob svoji 50letnici Slomšeku! Tiskarna sv. Cirila v Mariboru praznuje v letu 1935 50letnico svojega obstoja. Te dni je imelo načelstvo in nadzorstvo tiskarne skupno sejo. Na tej seji je bilo sklenjeno, da poleg običajnih proslav da tiskarna sv. Cirila za svoj jubilej na razpolago vse potrebno, da se organizira med vsemi Slovenci kjerkoli prebivajo, zbiranje podpisov na prošnjo za beatifikacijo Slomšeka. Pripravljalni odbor za evharistični kongres, ki se je vršil v Mariboru dne 7. in 8. septembra t. l., je ostal naprej, ter bo prevzel podrobno delo pripravljanja in zbiranja podpisov. Tiskarna sv. Cirila v Mariboru, ki je naše odlično katoliško in narodno podjetje, ni mogla dati svojemu narodu lepšega spominka svoje 50letnice. Ko ta sklep objavljamo in sporočamo javnosti, že vabimo: Leta 1935 vsi Slovenci podpišite prošnjo za beatifikacijo Slomšeka!

— —

Dobrotnikom Doma presv. Srca v Mariboru. Ob drugi obletnici blagoslovitve našega lepega svetišča se s hvaležnim srcem spominjamo Vas, ki ste v teh letih delili z nami skrbi in nam s svojimi milodari pomagali odplačevati dolgove. Vaša pomoč je že obrodila bogate sadove neumrjočim dušam v milostih, ki jih v tem svetišču dan na dan prejemajo, pa tudi Vam, ko delimo z Vami vsako dobro delo, ki se v njem vrši in ko vsak dan priporočamo Vas, Vaše družine in podjetja božjemu Srcu. V znak hvaležnosti hočemo tudi letos za vse dobrotnike, ki nam bodo tekom leta poslali vsaj 20 dinarjev za odplačevanje obresti in dolgov, darovati sv. maše in sicer: 1. ves november t. l. vsak dan eno sv. mašo za Vaše drage rajnke, katerim hočete nakloniti to milost. Zanje bo gorela v svetišču tudi ves november luč pred podobo presv. Srca; 2. ves marec prihodnjega leta vsak dan ena sv .maša na čast sv. Jožefu za Vaše družine, za vse Vaše dušne in telesne potrebe; 3. ves junij prihodnjega leta vsak dan ena sv. maša na čast presv. Srcu za srečno zadnjo uro in za druge duhovne potrebe. Prosimo, opozorite tudi še druge na to veliko duhovno dobroto. Presveto Srce Vam bo vse bogato povrnilo! Predstojništvo Doma Srca Jezusovega v Mariboru, Levstikova ulica 29.

— —

Naslednji tridnevni tečaj zaprtih duhovnih vaj pri Sv. Jožefu nad Celjem se začne: v torek 11. dec. za fante; v sredo dne 26. decembra, na Štefanovo, za dekleta. — Začetek vsakokrat ob 6. uri zvečer imenovanega dne. — Prijavite se pravočasno. Priložite znamko za odgovor. Najbolje je, če si dekleta ali fantje ene župnije po dogovoru s svojim dušnim pastirjem izberejo svoj čas za svoj tečaj temeljitih oddeljenih duhovnih vaj. Tako se vzgaja elita župnijske Katoliške akcije.

— —

Posebni vlak na Oplenac dne 17. in 18. novembra 1934. Tujsko-prometna zveza (Putnik) v Mariboru pripravlja po zgledu vseh drugih pokrajin naše države poklonitveno potovanje s posebnim vlakom na grob blagopokojnega viteškega kralja Aleksandra I. Ujedinitelja. Odhod iz Maribora bo v soboto dne 17. novembra, ob približno 17. uri, prihod v Mladenovac v nedeljo dne 18. novembra, približno ob 7. uri zjutraj. Odhod iz Mladenovca cirka ob 13. uri, prihod v Beograd cirka ob 14. uri, odhod iz Beograda cirka ob 19. uri, prihod v Maribor v pondeljek dne 19. novembra, cirka ob 9. uri dopoldne. Vozna cena z avtobusno vožnjo Mladenovac — Oplenac in nazaj bo znašala 180 Din. Zajutrkovalo se bo deloma v Mladenovcu, deloma na Oplencu, kjer se nahaja prvovrsten hotel, večerja pa bo v Beogradu. Udeležniki izven Maribora naj se prijavijo potom pristojnih občinskih uradov. Za priključne proge je dovoljena polovična vožnja n. pr. Dravograd — Maribor, Rogaška Slatina — Grobelno, Velenje — Celje itd. Radi tehničnih predpriprav prosimo občinstvo, da se čimprej prijavi pri »Putniku« v Mariboru, Aleksandrova cesta, v Celju pri »Putniku«, ali pri ekspozituirah »Putnika« v Št. Ilju in v Gornji Radgoni, oziroma pri občinskih uradih. Pravočasne prijave so potrebne, ker je od železniške uprave predpisana udeležba najmanj 400 ljudi za odpremo posebnega vlaka po četrtinski vozni ceni.

Najvažnejše. kar morate vedeti

o zavarovanju pri Karitas: 1. Zavarujete lahko sebe in svojce. 2. Kdor se zavaruje in kogar zavarujete, mora biti zdrav. 3. Zavarovanje je trojno: zavarovanje dote, starostna oskrba in zavarovanje za slučaj smrti. 4. Pri pristopu treba plačati 10 oziroma 20 Din. 5. Mesečno se plačuje vsota, ki si jo pri pristopu lahko vsak sam določi. Najmanjša mesečna premija je 5 D. 6 Zavarovana vsota je tem večja, čim mlajši je kdo ob začetku zavarovanja in čim višja je mesečna premija. 7. Ako zavarovana oseba umre vsled kake nezgode, se izplača dvojna zavrovana vsota. — Natančneje vas o vsem pouči vodstvo Karitas v Mariboru, Orožnova ulica 8, uredništvo Novin v Črensovcih, domači gospod župnik, zastopnik

Pošta uredništva.

M. L., Sl. B. Poslanega ne moremo priobčiti. Vzame preveč prostora in to se pri neznatnem številu naročnikov iz Sl. B. ne izplača.

Kronika naših župnij. Od zdaj naprej bo objavljena le kronika tistih župnij, iz katerih dobimo zaprošene podatke.

Koledar od 11. do 17. novembra.

11. november, 15. pobinkoštna nedelja: Martin, škof. — 12. november, pondeljek: Martin, papež. — 13. november, torek: Stanislav Kostka, spoznovalec. — 14. november, sreda: Jozafat, mučenec. — 15. november, četrtek: Albert Veliki, cerkveni učenik. — 14. november, petek: Jedert, devica. — 17. november, sobota: Gregorij Čudodelnik, škof.

—

Glavni mesečni namen za november, blagoslovljen po sv. očetu: Umrli neprevidene smrti. — 11. november, nedelja. Pogostno sveto obhajilo. — 12. november: pondeljek: Svoboda svete Cerkve. — 13. november, torek: Naša mladina. — 14. november, sreda: Zedinjenje razkolnikov. — 15. november, četrtek: Naše vseučilišče. — 16. november, petek: Zaročenci in novoporočenci. — 17. november, sobota: Ljubezen do bližnjega.

Tiskar: Tiskarna sv. Cirila v Mariboru, predstavnik Albin Hrovatin v Mariboru. Urednik: Franc Kolenc, korni vikar v Mariboru. — Izdajatelj: Mariborske župnije, predstavnik Franc Kolenc, korni vikar v Mariboru.

Poštnina plačana v gotovini. Posamezna številka stane 1 Din.
Leto 6. Štev. 46.

NEDELJA

Izhaja vsak petek.
Cena:
Celoletno 24 Din, polletno 12 Din, mesečno 2 Din. Inozem. 48 Din.

Tednik za versko življenje

Maribor, 18. novembra 1934.

Uredništvo: MARIBOR, Stolno župnišče.
Uprava: Maribor, Koroška cesta 5.
Ček rač. 15237.

Krščanstvo kvas za človeško družbo.

Nedelja duhovnega kvasu

Nedeljska služba božja.

Evangelij:

Mt 13, 31—35.

Še drugo priliko jim je povedal: »Nebeško kraljestvo je podobno gorčičnemu zrnu, ki ga je človek vzel in vsejal na svoji njivi. To je sicer najmanjše izmed vseh semen, ko pa zraste, je večje od zelišča in postane drevo, tako da prilete ptice neba in prebivajo na njegovih vejah.«

In še drugo priliko jim je povedal: »Nebeško kraljestvo je podobno kvasu, ki ga je žena vzela in zamesila v tri merice moke, dokler se ni vse prekvasilo.«

Vse to je povedal Jezus množicam v prilikah in brez prilike jim ni govoril, da se je spolnilo, kar je bilo rečeno po preroku, ki pravi: Odprl bom svoja usta v prilikah, razodel bom, kar je bilo skrito od začetka sveta.

— — —

»Nebeško kraljestvo je podobno kvasu«. (Mt 13, 33.)

Naše gospodinje vedo, v kakšno zadrego pridejo pri peki, če ne morejo pravočasno dobiti kvasu. Ako nastane občutno zadrega pri pomanjkanju snovnega kvasu, toliko večja bo stiska pri pomanjkanju duhovnega kvasu. In v to stisko in zadrego smo danes postavljeni vsi. Moko imamo, samo kvasu nimamo. Zemlje, blaga, denarja in zlata je na svetu dosti, samo tiste moči ni, ki bi vse to primerno razdelila. Duhovnega kvasu ni, krščanske ljubezni ni, medsebojne postrežljivosti in potrpežljivosti ni. Pa tako da je daleč prišlo? Mislite si trgovca, ki ima dvojne vrste blago v svoji trgovini: prvovrstno in drugovrstno. Prvovrstno je dražje, zato je po njem manjše povpraševanje; drugovrstno je cenejše, zato ga vse kupuje. Kaj se bode zgodilo? Drugovrstnega blaga bo naposled zmanjkalo. Nekateri so si ga nakupili preveč, drugi premalo, tretji ga pa sploh več dobili niso, ker je blago pošlo. Tako je v svetovni trgovini, ki se imenuje: socijalni položaj. Dvojevrstno vrednost imamo: duhovno in gmotno. Duhovna je prvovrstna, a po tej je malo povpraševanja, gmotna je drugovrstna in zato se vse poteguje. Tako se je zgodilo, da so si nekateri nagrabili preveč zemlje, blaga, denarja, zlata, drugi premalo in tretji — teh je veliko — niso sploh nič prejeli. Tako se godi, če se duhovne vrednote podcenjujejo, gmotne vrednote pa precenjujejo; če je moka vse, kvas pa nič; če je telo vse, duša pa nič; če je časnost vse, večnost pa nič; če je delo vse, molitev pa nič; če je sila vse, pravica pa nič; če je sovraštvo več ko ljubezen. Kvasu ni, duhovnega kvasu, ki bi nam prekvasil vse, kar smo in kar imamo. Gospodinje vedo, kako je hleb težek in nizek in trd, ako nepreviđna roka ne počaka, »dokler se ni vse prekvasilo.« Prav zato imamo danes tako težek in nizek in trd socijalni položaj, ker manjka telesnih del krščanskega usmiljenja. Telesnih del krščanskega usmiljenja pa ni, ker duhovna dela krščanskega usmiljenja malo ali nič ne pomenijo. Kdo pa še danes povpraša, kaj se pravi: Nevedne učiti, dvomljivcem prav svetova-

Razlaga naslovne slike.

Evangelij današnje nedelje nam slika v dveh prilikah o gorčičnem zrnu in o kvasu, kako se je krščanstvo iz prvotnega neznatnega začetka naglo razmahnilo po celem svetu. Na naslovni sliki vidimo starokrščanskega škofa, ki razpošilja v svet kvas — mlade duhovnike in misijonarje.

ti, grešnike posvariti, nedolžne braniti, žalostne potolažiti, jezne pomiriti, sovražne spraviti, razžaljivcem odpustiti, krivico pozabiti? To so reči, za katere se le še malokdo zavzema. In danes je sv. Elizabeta postavljena v ospredje krščanske ljubezni. Ali razumemo to podobo, ki nosi v naročju rože? Ali niso to rože krščanskega duhovnega in telesnega usmiljenja?

— — —

Nedeljska molitev.

Nebeško kraljestvo je podobno kvasu, ki ga je žena vzela in zamesila v tri merice moke, dokler se ni vse prekvasilo.

V. Naj se dviga, o Gospod, moja molitev.

O. Kakor kadilo pred tvojim obličjem.

Molimo: Daj, prosimo, vsemogočni Bog, da bomo mislili vselej to, kar je pametno, ter v besedi in dejanju vršili, kar tebi ugaja. Po Gospodu našem . . .

O. Amen.

— — —

Duše umrlih nam govore . . .

(Bogoslovec.)

Praznik vernih duš je za nami. Mrtvaški zvonovi so odpeli svojo turobno melodijo, dragi znani so zapustili svoje pokojne; prostor mrtvih je ostal prazen. Cvetje na grobovih veni; lučke ugašajo — ostanejo zopet osameli naši dragi rajnki. Tesnoba obdaje duše umrlih-trpečih, ko vidijo, da so gomile, ki pokrivajo njihove kosti, zopet prazne, da je utihnila vroča molitev za njihovo rešenje.

Gomile se praznijo. Gluh molk vlada zopet na grobovih. Toda le za nas. V grobeh ni miru. Grobovi tulijo, kakor pravi pesnik; duše umrlih se zvijajo od muk ter prosijo pomoči. Kakor si žejna žival ugaša žejo ob žuborečem potoku, tako si lajšajo bolest tudi duše umrlih ob naši molitvi. Vsak zdihljaj, vsaka naša »Zdrava Marija« je nov lek za njihovo bolečino. Ob vsaki naši molitvi jim božja previdnost zmanjša trpljenje ter jim odpira oči v blaženost, ki jo sedaj gleda le iz daljave.

Znana nam je iz grškega bajeslovja zgodba o kralju, ki so ga bogovi kaznovali ter vrgli v tartar, to je, v podzemsko jamo, kjer je trpel strašne muke. Bajka nam opisuje njegovo trpljenje: »Stal je v tekoči vodi. Nad njim pa je viselo krasno sadje. To je vedno nihalo pred njegovimi očmi. Samo se približevalo k njegovim ustom. Ko pa je hotel ugrizniti sad, se je zopet oddaljil. Neizmerno je bil lačen, a gladu si ni mogel potešiti. Ostal je lačen.

Krasna podoba za duše v vicah. One vedo za svojo blaženost. Samo iz daljave jo gledajo, ko bi jo lahko uživale; raj se jim prikazuje v krasnem veličastvu, a doseči ga ne morejo, dokler ne poplačajo zadnjega vinarja za svoj greh.

Mojstrsko nam slika Dante v svoji komediji življenje duš v vicah. Prehodil sem zemljo. Videl razne obraze. Mladi svet je s ponosnim upanjem gledal v svet. Siromak se je tolažil s pridobljenim denarjem; starček se je spokorno bližal svojemu zemeljskemu koncu in z nemirnim pričakovanjem zrl na srečno ali za večno prokleto brezčasnost. Tako je na zemlji. Duše v vicah so pa podobne bajeslovnemu junaku, ki vali kamen v strmino. Take so one. Dvigajo se k svojemu Bogu, a kazen jih tišči k tlom. Vsak poskus po rešitvi jim le poveča trpljenje.«

Grozna je osamelost v življenju, ko človek ve za prostost in blaženost. Sv. Tomaž pravi, da duše umrlih ohranijo svoje spoznanje, ki so ga imele v življenju. One torej vidijo svojo bližnjo okolico, vidijo svoje znane in ljubljene. To jim je v tolažbo, a tudi v trpljenje, ko vidijo menda koga, ki je bil v življenju njih prijatelj, a je sedaj

pozabil na nje. Dušo boli, če vidi človeka, ki je mogoče dal povod njenemu trpljenju v vicah, a sedaj se je ne spomni.

Sveže so še rože na grobovih naših umrlih. Oh, ko bi bilo sveže tudi naše srce! Da bi se spomnili zapuščenih rajnkih bratov. Saj tvorimo eno Cerkev, smo udje enega Kristusa. Povezani smo med seboj z najtesnejšo vezjo ljubezni. Imenujemo se in smo otroci božji.

Duše umrlih nam govorijo. Pod vsako gomilo počivajo kosti trupel, katerih duše neprestano kličejo: Usmili se me, pomagaj mi iz trpljenja, ker je grozno življenje za Boga pa brez Boga.

—

Kar storiš za duše v vicah, se ti stoterno povrne!

Šola in cerkev — nerazdružljivi.

Ali si moremo misliti šolo brez zveze s Cerkvijo? Gotovo ne — razen če je šola izrečno naperjena proti Cerkvi in veri. To je resnica, ki jo je treba vedno znova poudariti in osvetliti. Vsestransko in temeljito piše o tem V. Böhler (v zadnjem zvezku časopisa »Pharus«), kjer pravi med drugim:

Saj šola ne more vzeti le del človeka ter ga izobraževati in vzgajati. Nemogoče je, da bi se šola izognila zadnjim vprašanjem o človeku in odgovorila na tisoč otrokovih vprašanj »Zakaj?« samo napol, ali pa nikakor. V šoli, ki zajema vso mladino od 6. do 14. odnosno 18 leta, to je v času, ko je najbolj dostopna, skorajda brez brambno izpostavljena vplivom in zato nujno potrebna vestnega vodstva, se pouk in vzgoja nikakor ne moreta ločiti. Učitelj, ki bi mislil, da ni — čeprav nehote — obenem vzgojitelj, bi se hudo motil. Že sama njegova osebnost, njegovo ravnanje in nehanje vpliva na učence. A mi hočemo več: hočemo, da bodi šola vzgojevalnica; kajti grešili bi nad mladino, ako bi jo v dobi, ko ji dozoreva značaj, ko si ustvarja svetovni nazor, puščali brez vodstva, brez zgleda, brez smernic, brez pomoči. S tem je pa za nas dana že tudi zahteva, da bodi šola brezpogojno verska šola, kajti samo taka šola more biti obenem vzgojna šola, šola, ki v načelih svetovnega nazora složno koraka z domačo hišo in Cerkvijo, ki ima s tema dvema vzgojnima činiteljema vred pred očmi taisti veliki zadnji cilj vse človeške izobrazbe in se strinja z njima tudi v potih, ki naj dovedejo do tega cilja. Potem ostane otroku prihranjena raztrganost in razcepljenost, rasti more v celega človeka, dati mu je mogoče na zadnja vprašanja jasne, cele odgovore. Tu ni treba igrati nobenih skrivalnic, tu je šola nedeljena enota, neokrnjena celota.

Vzgojna šola ne more stati izven ljudstva, izven staršev in tudi ne izven Cerkve. Živeti mora s tema dvema občestvima v najožjem sodelovanju. Kakor ne moreta dva umetnika z nasprotujočimi si vidiki delati na taistem umotvoru, ako naj izide iz njunih rok nekaj skladnega, polnovrednega, tako tudi ne gre, da bi pri oblikovanju živega umotvora: človeka, vlekel eden na levo, drugi na desno, da bi eden delal za Boga, drugi za brezboštvo, eden se držal krščanskih načel, drugi pa svobodnjaških idej. Čim bolj se šola, starši in Cerkev med seboj poznajo, si zaupajo in drug drugega podpirajo, tem boljša, doslednejša, smotrnejša vzgoja je mladini zagotovljena.

Iz tega sledi cela vrsta zahtev. Verski pouk v šoli pripada nedvomno učnemu poslanstvu Cerkve. Cerkvi mora biti omogočeno,

da se prepriča, ali se vrši verski pouk v šoli po cerkvenih načelih, pa naj ga že daje duhovnik ali laik. To je dolžnost Cerkve, ki jo izvršuje nasproti profesorju bogoslovja na univerzi, nasproti zgovornemu stolnemu pridigarju, nasproti veroučitelju na višjih šolah prav tako, kakor nasproti učiteljem verouka na osnovnih šolah. Iz tega pa logično sledi, da Cerkev ne more biti brezbrižna niti nasproti sestavi učnega načrta, učnih knjig in nasproti vzgojnim smernicam v šoli, da vsega tega ne more enostavno prepustiti državi in njenim organom. Tu morajo sporazumno sodelovati Cerkev, učiteljstvo in uprava.

Vse to mora sloneti na trdni in jasni pravni podlagi, ki preprečuje spore in omogočuje mirno pozitivno delo.

Povsem jasno je, da zakramentalno življenje, cerkveno leto, liturgija, celo življenje verskega občestva ne more iti enostavno mimo šole. Življenja ni mogoče razkosati in ravno življenje mladine mora potekati enotno, kot trdna celota. Zato je ob sebi umevno, da mora biti šola živ ud cerkvenega občestvenega življenja, pri čemer se bo tudi učitelj ob sebi zopet globlje zrasel z ljudskim življenjem.

Toda sodelovanje mora biti vzajemno v vsakem pogledu. In če šola ne more iti mimo cerkvenega življenja, potem tudi Cerkev ne sme iti mimo šolskega življenja. Šola Cerkvi ne sme biti samo neki pravni objekt, marveč živ del njenega lastnega življenja in dela; čutiti se mora odgovorno za blagor in gorje šole in njenega učiteljstva. Pomagati mora, da se šola globoko ukorenini v zavesti katoliškega ljudstva. Delati mora na to, da bodo starši pojmili o učitelju in vzgojitelju vselej in povsod tistega, ki prevzema na svoje rame velik del njihove odgovornosti za otroka in jim jo pomaga nositi. Cerkev mora šolo braniti pred tistimi, ki bi jo hoteli zapostavljati in ji v narodnem življenju odmeriti podrejen pomen. Jačila bo avtoriteto šole in učiteljstva, kjer bo

Proti slabemu filmu.

Kakor javljajo iz Čikaga, se vodijo zopet ostri boji proti nemoralnim filmom. Preko 1 milijon prebivalcev države Illinois je podpisal resolucijo, v kateri zahteva, da se duhovniki in škofje metodistične vere pridružijo katoličanom v boju proti nemoralnim filmom. — Iz Anglije javljajo, da so tudi začeli boj proti nemoralnim filmom. Priredil se je velik shod, ki mu je predsedoval M. R. Whelan in je privedel do zaključka, da se od vlade zahteva najstrožja cenzura vseh filmov, ki se izdelajo na

† dr. Ivan Križanič.

Žlahtna rozga Slovenskih goric.

Dalje.

Drugačna je stvar pri bogatih posestnikih. Ti kolikor toliko vinograde trebijo ter navadno trto odpravljajo in bolje vrste sadijo. Ne vem, ali s tem več vina pridelajo, pač pa to vem, da napešajo boljšo kapljico in da je zbog tega gosposko vino vselej za desetak, ali tudi za dva desetaka dražje od kmečkega pridelka.

Tu in tam se sedaj v Slovenskih goricah že najde tudi prav žlahtna trta.

Trta je najžlahtnejša sadika. »Na svetu lepše rož'ce ni, kakor je vinska trta!« Posebno pa slovi od tistega časa, kar je naš Zveličar Jezus sam sebe trti primerjal, rekši: »Jaz sem prava trta, in moj Oče je vinogradnik; — jaz sem trta, vi ste rozge«. Rozga pa, bodisi še tako žlahtna, ne more roditi, če ne ostane na trti. Mladika, ki ne ostane na trsu, bi »usahnila, in bi jo pobrali in v ogenj vrgli, da zgori«. Tem več pa rodi sladkega grozdja rozga, ki ostane na trti, — du-

le mogoče, podprla učitelja, kjer bo le mogla in mu v občestvenem življenju prisodila častno mesto.

Jasno je, da utegnejo danes, ko je šola postala v glavnem državna odnosno občinska ustanova in je učitelj uradnik, nastati med obema težave; kakor kaže izkušnja, so spori včasih skorajda neizogibni. Tem bolj potrebno je, da se prizadevata šola in Cerkev za razjasnitev skupnih ciljev in nalog, za dobrohotno medsebojno umevanje in uspešno sodelovanje. Od njunega vzajemnega dela je vse odvisno.

Iz življenja za življenje

POVRATEK KOMUNISTIČNEGA VODJE V KATOLIŠKO CERKEV.

Špansko katoliško časopisje javlja, da se je v zadnjem času mnogo uglednih oseb iz vrst socijalistov povrnilo v katoliške Cerkev; predvsem se povdarja izpreobrnitev znanega komunista Enriquea Matorre, ki je bil ravnatelj centralnega urada komunistične mladine. »Il Criterio« prinaša pismo, ki ga je ob priliki svoje izpreobrnitve Matorra namenil katoliškim delavcem:

»Po štiriletnem življenju polnem nemira, zablod in protiverskega delovanja, čutim danes dolžnost, da pred vso javnostjo priznam — svojo izpreobrnitev. Dogodki, ki so jih delavski razredi v Španiji v zadnjem času doživeli, so bili doba razgibane agitacije, ki je mnoge pognala v vrste ekstremistov v nadi, da tam najdejo pomoč v svojih zemeljskih potrebah in umirjenje svojih duševnih nemirov. Tudi jaz sem eden teh mladih ljudi, ki so bili prezgodaj vrženi v življenski boj; in moj nemirni duh je strastno sprejel komunistični nauk. Čisto sem se posvetil organizacijskemu delu, s časom sem si pridobil veliko izkušenosti v brutalnih oblikah socijalnega boja, po-

ša, ki je po vezi ljubezni z Jezusom ozko sklenjena, ki iz njegovega božjega srca pije milosti, kakor rozga sok srka iz trte.

Tako prežlahtno rozgo v duhovnem pomenu sem našel jaz v Slovenskih goricah in sem se nad njenim obilnim in okusnim sadom tako razveselil, da bi jo rad pokazal vsem Slovencem, in njenega sadu dal pokusiti tistim, katerim tekne sad krščanske čednosti.

Žlahtna rozga Slovenskih goric, o kateri menim pripovedovati, je bila Julijana Donko, ki je leta 1873 kot devica in recimo — mučenica v bolnišnici v Mariboru umrla. Julika, kakor jo bomo imenovali, je rodila že od mladih nog lepega sadu, ker je bila polna ljubezni božje; a da bi rodila še več sadu, jo je ljubi Bog otrebil z jako ostrim nožem ter je naložil na njene mlade rame tolik križ, da bi ga vajene rame komaj nositi mogle. Julika je namreč v cvetu svojega življenja umrla za strašno boleznijo — za steklino. O ko bi v Slovenskih goricah rastle same take žlahtne rozge, bi bile Slovenske gorice res sveta dežela, po kateri bi se Jezus rad sprehajal, ka-

Angleškem in tistih, ki se uvažajo od zunaj.

Svečan sprejem kardinala Pacellija v Braziliji.

Na povratku iz svetovnega evh. kongresa v Buenos Airesu se je podal kardinal Pacelli v glavno mesto republike Brazilije, v Rio de Janeiro, kjer so ga svečano sprejeli predstavniki Cerkve, zastopnik vlade, predsednik republike Vargasa in množica naroda. Prihod kardinala Pacellija so pozdravili s topovskimi streli, po ulicah pa, kjer je šel kardinal, so stali v špalirju oddelki vojaštva. Dan po priho-

učeval sem tudi druge v spletkah pokreta; toda obenem sem doživel tudi mnogo razočaranj, za katera sem obdolževal ljudi. Zdaj pa vem, da niso bili krivi ljudje, temveč njihove ideje. Danes se z bolestjo v duši spominjam onih dni. Svoje življenje sem zapravljal s tem, da zanikujem onega, ki je naše življenje, Boga. Koliko je bilo pri tem brezkoristnih žrtev, koliko izgubljenih naporov pri iskanju resnice, ali resnice tam ni bilo. Resnica, edina resnica je le v nauku Jezusa Kristusa, ki je imel toliko ljubezni, plemenitosti in odpuščanja za svoje neprijatelje. Danes pozivam vse, ki me poznajo, vse, ki sem jih jaz zavedel v zmoto, da se mi pridružijo v izjavi o osnovnih vprašanjih življenja: o bivanju Boga, o katoliški veri, o zasebni lastnini, o razrednem boju. Vem, da mi to moje javno opravičilo z ozirom na mojo preteklost, da mi ta javna izpoved ne bode prinesla drugega razen preganjanja, zaničevanja in odrekanja. Toda ne dam se ustrašiti. Dolžnost onih, ki priznajo svojo zmoto, je, da je ne le teoretično odvržejo, temveč da z delavnim življenjem služijo resnici.«

— — —

KRISTUSOVO ZNAMENJE.

Naše razmerje do Boga je razmerje otroštva. Iz tega razmerja in tega spoznanja izvira za nas velika dolžnost medsebojnega bratstva, ki so o njem sanjale revolucije pa so ga v krvi zadušile. Znamenje Kristusovo je ljubezen do bližnjega.

Otroci božji ne moremo biti, ako ne gledamo v drugih svojih bratov in sester. To je ob sebi umevno in jasno. Pravo spoznanje očeta nas vodi k popolnoma novi orientaciji o našem razmerju do drugih ljudi. Človek, ki nam je bil včeraj še tuj, brezpomemben, prenavaden, premalo izobražen, preveč preprost v svojem nastopu, preveč naiven v svojem življenju, je danes naš brat. Včeraj je bila tvoja nebrižnost do tujega, nepoznanega človeka ob sebi umevna; v trenutku pa, ko spoznaš sebe in njega za otroka istega Očeta, postane brezbrižnost,

du v Rio de Janeiro, v nedeljo dne 21. septembra, je čital kardinal Pacelli pod milim nebom pontifikalno sv. mašo, ki ji je prisostvovala velika množica ljudi. Po maši se je kardinal Leme, nadškof Rio de Janeira, obrnil k ljudstvu ter zaklical: »Živel križ! Živel papež!« Nato se je obrnil do kardinala Pacellija ter nadaljeval: »V imenu brazilijanskega naroda vas prosim, da sporočite sv. Očetu, da je Jezusovo ime življenje brazilijanskega naroda in da ideje, ki so nasprotne Kristusovim idejam, se ne bodo mogle

kor je nekdaj po sveti deželi hodil od mesta do mesta, od sela do sela.

Julika je bila mlada kakor jutrna rosa, nedolžna kakor angel, pohlevna kakor jagnje, priprosta kakor golobičica in ponižna kakor vijolica, ki na skrivnem cvete in diši. Vsi smo je bili veseli, kateri smo jo poznali, in smo se radovali nad dišavo njenih prelepih čednosti. »Kakor trta sem sladek in dišeč sad rodila.«

Ta žlahtna rozga — Julika — pa ni zrastla samo v moji domišljiji, ampak je resnično rastla v Slovenskih goricah, in kar tukaj o njej pripovedujem, ni basen, ni izmišljeno, ampak gola resnica, kakor sem jo sam doživel. Moje delo v tej povesti je le to, da sem v njeno cvetoče življenje tu in tam kak nauk vpletel za našo ljubo slovensko mladino. — Velikemu natakarju egiptovskega kralja se je v ječi sanjalo, da je videl pred seboj vinsko trto, na kateri so bile tri mladike, ki so počasi poganjale, ocvele in grozdje rodile. Natakar pa je imel faraonovo kupico v svoji roki, in je trgal grozdje iz trte in ga je ožel v kupico, in je kupico podal faraonu. Kar hočem pripovedovati, je, kakor pravim, resnična

brezobzirnost do Očeta, preziranje svetih pravic in dolžnosti, postane krivda. Včeraj si se še lahko norčeval iz njega, ker je do skrajnosti neumen, sedaj je tvoj lastni brat, čigar nespameti se drugi posmehujejo; toda iz obzirnosti do skupnega Očeta se boš potrudil prikriti njegovo duševno zaostalost. To dvojno: spoznanje Očeta in preobrat v tvojem razmerju do ljudi, do tvojih novih bratov, je bistveno med seboj združeno kakor vzrok in učinek, vir in reka, ogenj in toplota.

Ako nam kdo da kos železa ter pravi, da je razbeljeno — pa ga lahko mirno držimo v roki — potem pač ni razbeljeno.

In ako ti o kristjanu pravijo, da je praktično veren — mogoče hodi vsako soboto k sv. spovedi in pristopa vsak dan k sv. obhajilu, pa si radoveden in bi rad vedel, kakšna je pravzaprav ta praktična vera, si oglej samo njegovo ljubezen do bližnjega. Če je njegova ljubezen do bližnjega zares pristna in odkrita, je pristna in odkrita tudi njegova ljubezen do Boga, njegova vera. Če pa je njegova ljubezen do bližnjega mrzla in hladna, če je do bližnjega trdovraten in trdosrčen, če je ohol in hitro obsodi druge, če je brezobziren do slabosti, napak in pogreškov drugih, je njegova vera mlačna in površna, ali pa bolestna prevara samega sebe, je to vera, ki ni zrastla in se ni razvila na podlagi evangelija. In to je najbridkejša trditev o veri kristjana. Solnce, ki ne daje luči, vir, ki iz njega ne teče voda, ogenj, ki ne greje, ljubezen božja, ki ne postane ljubezen do bližnjega, je brez pomena. Vera brez ljubezni do bližnjega je podobna steklenemu dijamantu, voščenemu cvetju. Lahko lepo izgleda, a pristna ni.

To zapoved imamo od Boga, da naj, kdor ljubi Boga, ljubi tudi svojega brata. Ako kdo pravi »Ljubim Boga«, pa sovraži svojega brata, je lažnik« (I. Jn 4, 20, 21.)

Kako je s to ljubeznijo do bratov in sester med nami kristjani, ki smo člani prave Kristusove Cerkve? Imamo se za dediče vere kata-

povest; moj posel je le posel natakarja, ki trga grozdje iz te žlahtne rozge, katero popisuje, in ga ožema v kupico, ter ga vam Slovencem pokusit ponuja, — morebiti, da vam tekne!

— — —

3. Mlada rozga.

Julika Donko se je rodila v župniji Jarenina leta 1854, dne 13. dec. Bila je med peterimi otroki najstarejša. Njeni starši, oče Jožef in mati Julijana, r. Breznik, so bili celo ubogi viničarji. Njihovo največje premoženje je bilo poštenje, njihov najdražji zaklad živa vera, njihovo najlepše posestvo lepo ime. Skrbni oče je toliko zaslužil, da Donkovi niso stradali; mati pa je modro gospodinjila in lepo molila, in tako vsakdanjega kruheka pri Donkovih ni manjkalo. Za več pa Donkovi niso prosili, kakor za vsakdanji kruh. Nikdar si niso bili v strahu, kaj bodo jedli ali kaj bodo pili, ali s čim se bodo oblačili; po vsem tem namreč vprašajo neverniki, a Donkova hiša je bila krščanska hiša; vso skrb so zvrnili na Očeta v nebesih, ker njemu je skrb

nikdar v Braziliji uveljaviti. Povejte sv. Očetu, da je njegovo ime zastava, ki jo bomo branili s svojim junaštvom in s svojo krvjo, če bo treba. — Predsednik Vargas je priredil na čast kardinalu Pacelliju svečan banket, na katerem je predal papeževemu poslancu odlikovanje velikega križa Cruzeiro do Sul. Mons. Pacelli pa je izročil predsedniku Vargasu veliki križ reda Pija 11. — Za svojega bivanja v Rio de Janeiro je posetil kardinal Pacelli hribček Corcovado, na katerem stoji velik kip Kristusa Odrešenika.

komb in tudi nekatoliška veda se na podlagi preiskavanja zgodovine vedno bolj in bolj nagiba, da nas kot take prizna. Na prve kristjane se je poganski Rim oziral z občudovanjem, opozarjal je nanje z besedami: »Glejte, kako se med seboj ljubijo!« — Ako bi nekrščanski svet tudi o nas, današnjih krist janih, tako trdil?! Ali ne bi bila to ironija, ali ne bi bil to posmeh? Glejte, kako se med seboj ljubijo krščanski narodi, podjetniki in delavci, gospodinje in služkinje!

In vendar je Kristus dejal: »Po tem bodo vsi spoznali, da ste moji učenci, ako boste imeli ljubezen med seboj« (Jn 13, 35).

Znamenje Kristusovo je ljubezen do bližnjega.

(Vera in življenje.)

KAKO PIJEJO ŽIVALI IN KAKO LJUDJE?

V gostilni je bila zbrana večja družba. Po prvi napitnici je nekdo vprašal:

— Gospoda moja, kako bomo pili? Po človeško ali po živalsko?

— Po človeško! — je glasno odgovorila vsa družba.

— Ali ne bi bilo boljše, če bi pil' po živalsko? — je vprašal mož, ki je bil stavil prvo vprašanje.

— Zakaj? — so užaljeno vzkliknili ostali.

— Zato — je odvrnil mož — ker živali pijejo le toliko, da si pogasijo žejo, ljudje pa se v družbi navadno ne zadovoljijo s tem, da bi si pogasili žejo, marveč pijejo, dokler niso pijani.

— — —

P r e m a g u j s e !

Telo je manjvredni del človeka, duša višji, plemenitejši. Ako se pre pustim željam telesa, padam iz svoje duhovne višine, poživalim se. Če pa obvladam nizke želje po božjih zapovedih in željah, se dvigam nad sebe, oplemenitim svoje duševne in telesne sposobnosti, izpopol-

Katoličan — upravitelj pokrajine.

Odvetnik Rao Badur je prvi Indijec katolik, ki je bil imenovan za upravitelja provincije Madras. Prisostvoval je neki »konferenci okrogle mize« v Londonu, pozneje pa je bil skupno z mnogimi sorojaki sprejet od svetega Očeta v avdijenco. Ta avdijenca je na njega tako učinkovala, da je začel proučevati katolicizem in se dal pozneje tudi krstiti. Njegovi sorojaki so z njim zelo zadovoljni in veliko se trudi, da napreduje provinca, ki jo upravlja.

— —

za njegove otroke. Za gosta pri Donkovih je bil mir božji, za čuvaja pa strah božji. Njih dobra vest je storila, da so dobro spali, in drugi dan za delo čvrsti zopet vstali. Pri hišici so imeli majhen vrtec, komaj da je bilo v njem prostora za najpotrebnejša zelišča. Za rože ni bilo prostora. Ena edina rožica je prelepo cvetela v Donkovem vrtu: »Zadovoljnost rož'ci je ime!«

Julika je bila že od zibeli sem dober otrok. Ako ni bilo ne očeta ne matere v hiši, in se je vzbudila, je gledala okoli za ljubo materjo, a jokala se je redko kdaj, ampak zazibala je zibelko in je sama sebe mirila ter po otročje popevala: hajaj, hajaj Julika! Sosedinje so se kar čudile pridnemu otroku in mati jo je rada pohvalila, rekši: Naša Julika je res pridna, — skoraj ne vemo, da jo imamo.

Kadar pa se je storil večer, stopi mati v hišo, poljubi svojo hčerko, jo pritiska na svoje srce, jo nese na levi roki v kuhinjo, a z desno roko zaneti ogenj za priprosto večerjo. Med tem je tudi oče opravil svoje delo. Na nebesih so luč ugasnili, solnce je šlo za goro- in tedaj je moral viničar delapust obhajati. Prikašlja gor na breg,

njujem se, in vedno bolj odgovarjam zvišenemu cilju, za katerega sem ustvarjen.

Premagovati se, se pravi, odrekati se ugodnostim in vzeti na-se neugodnosti.

Treba je, da se odrečem ugodnosti, ki ni v skladu z razumom in z voljo božjo. Treba pa je tudi, da vzamem nase one neugodnosti, brez katerih ne bi mogel izvršiti božje volje. Tako premagovanje me čuva pred prekršitvijo božje volje, pred grehom. Zato je tudi zapovedano.

Toda storiti morem tudi še več kot to, kar Gospod nalaga, če se zaradi Boga odrečem tudi onim ugodnostim, ki bi jih smel uživati, ne da bi s tem grešil. Taka obvladovanja sicer niso zapovedana, so pa zelo koristna, ker z njimi premagujemo samoljubje, ki je vir poželjenja in greha. S tem postane naša vest občutljivejša, naša volja večja, božja milost obilnejša, naša zasluga in plačilo popolnejše.

Vrhunec obvladovanja je v tem da podvržem razum resnici božji, svojo voljo volji božji. Vsa druga obvladovanja veljajo, v kolikor jih vršim z razumom in voljo in v soglasju z voljo božjo.

Notranje obvladovanje grešnih poželenj, domišljije in čustev je potrebnejše, ker ta delujejo silneje in neposredneje na našo voljo, kot čutila. Toda tudi zunanje obvladanje krepi voljo in prepreči izpade notranjih sil, ki bi lahko preko domišljije čustev in nagibov škodovale volji in razumu.

Večja zunanja obvladovanja moramo vršiti oprezneje, ker padejo drugim v oči in postanemo vsled tega lahko oholi. Vršiti jih smemo le s privoljenjem duhovnega voditelja. V splošnem pazimo na to, da vršimo zunanja obvladovanja (premišljevanja, post, delo in slično) radi Boga, to je zato, da se čuvamo greha, da se utrjujemo v dobrem, da zadostimo za storjene grehe, naše in tuje, da slavimo Boga itd.

Čemu se obvladujem? V koli-

kjer je kočica stala, brišoč si pot z lica, in klobuk v roki držeč, zove: Julika, pojdi k meni, Julika! Veš, da te mati zdaj ne more imeti, ker nam večerjo kuha. Julika je hitro spoznala ljubega očeta prijazni glas, in je bolj po štirih kakor po dveh pribežala k očetu. Oče jo visoko vzdigne in reče: O kako velika dekla že je naša Julika, — bode materi že skoraj dobra pomoč.

Oče in Julika sedita pred vežo in čakata na večerjo. Na nebesih so večidel že vse zvezde gorele. »Kje so nebesa in kje je ljubi Bog doma?« vpraša oče otroka. Julika z roko pokaže proti nebesom. In oče pravi Juliki, da vsi pridni otroci v nebesa pridejo, in da bode tudi ona tja gor prišla, ako bode lepo molila in lepo ubogala. Julika vzkrili z ročicami, kakor bi kar takoj v nebesa vzleteti hotela; res nedolžni angel, — a perut še ni imela, da bi tja vzletela, kamor je njena duša hrepenela.

Zdaj zazvoni pri župni cerkvi večno luč. — »Julika, zdaj se pa lepo pokriživa, — daj rokico: V imenu Očeta — in Sina — in Sv. Duha, amen.«

Dalje sledi.

V Florenci

(v Italiji) se je vršil pred kratkim kongres katoliške cerkvene glasbe. Kongresu je predsedoval kardinal Bisleti, predsednik zveze sv. Cecilije, ki je kongresistom prečital list sv. Očeta, v katerem sv. Oče med drugim naglaša, da je cerkveno glasbo nosila vedno duhovna misel; vsled tega se mora tudi v bodoče vedno izogniti vsega, kar bi spominjalo na posvetno glasbo. Cerkvena glasba mora nositi v sebi bogastvo cerkvenega življenja, tudi če se poslužuje modernih tehničnih sredstev.

kor ni dober moj namen, tudi moje obvladovanje ni dobro. Koliko se jih le iz ozira na ljudi ali iz drugih častnih vzrokov obvladuje in prenaša trpljenje. Na primer: radi vitke linije.

Največ prilike za premagovanje samega sebe nam dajejo naše stanovske dolžnosti in naši bližnji. V nas samih pa naša slaba nagnjenja ter razne bolečine in težave. In že sama poželjenja dajejo človeku opravka do smrti. Nepopolni in popolni najdejo v vsem tem prilike za pokoro in nadaljne izpopolnjevanje.

Vsako dobro delo zahteva neki napor. Zato je obvladovanje samega sebe predpogoj za vsako dobro delo. Če se ne morem obvladovati, ga ne morem niti začeti. Obvladovanje je naš doprinos k milosti božji. Z obvladovanjem postajemo slični križanemu Odrešeniku in prejmemo del zaslug križa Kristusovega. Zato je tudi to nujen predpogoj za sleditev Kristusu po njegovih besedah: »Kdor hoče meni slediti, naj se odreče samemu sebi (to je: svoji volji, svojim strastem in željam), naj vzame svoj križ na sebe (to je: naj vzame nase vse težave, muke in neprilike, ki jih dobro delo zahteva) in naj mi sledi!« (Mat. 16, 24.)

O z n a n i l a

MARIBOR:

Stolna župnija.

Oznanilo:

V nedeljo dne 18. novembra bo od 16. do 17. ure skupna mesečna molitvena ura pred izpostavljenim Najsvetejšim, ob 17. uri evh. pridiga, nato litanije in pred zadnjim sv. blagoslovom darovanje za Družbo vednega češčenja.

Dekliška Marijina družba ima v nedeljo zjutraj ob 5. uri sv. mašo s skupnim sv. obhajilom, popoldne ob pol 16. uri pa mesečni nauk.

Ljudsko gibanje:

Krščenih je bilo zadnji teden 15 novorojencev in sicer: Janez Basej, Maksimilijan Figo, Bogomir Pisanec, Aleksander Stiplovšek, Dragica Šusmelj, Leopoldina Lešnik, Marjeta Hrvatič, Dušan Ivič, Andrej Lah, Srečko Križanec, Bogomir Zore, Marija Trstenjak, Marija Gašper, Boris Furlan, Elizabeta Vinder.

Poročili so se: Anton Židanik, zas. ur., Koroška 27, in Marija Müller, zas. ur., Strma 15. — Martin Hrašovec, trg. nam., Strma 3, in Angela Cigljar, navijalka, Židovska 14. — Bilo srečno!

Umrli so: Kovačič Marija, biv. gosp., Slovenska 40, 78 let. — Anton Gorše, vpok. poštni podur., Smetanova 38a, 68 let. — Kopčič Ludvik, mizar, Smetanova 54, 56 let. — Zezulka Albert, geometer, Vrtna 11, 57 let. — Ferk Boštjan, črkostavec v p., Gospejna 2, 75 let. — Naj počivajo v miru!

— —

Frančiškanska župnija.

Oznanilo:

Ob 6 sv. maša z blagoslovom za vse pokojne članice Marijine družbe za matere in skupno sv. obhajilo. Popoldne po večernicah zbor in nauk v kapeli sv. Frančiška.

Ljudsko gibanje:

Krščena sta bila: Lehner Margareta, Lepenik Hildegarda.

Umrli so: Ulčnik Pavel, viničar, 72 let, Počehova 72. — Roškar Marija, vdova sprevodnika, 87 let, Mlinska ulica 33. — Kohne Olga, hčerka mizarja, 8 let, Krčevina 20. — Naj počivajo v miru!

— —

Magdalenska župnija.

Ljudsko gibanje:

Krsti: Stanislav Segalla in Elizabeta Bedrač.

Poroke: Rode Franc, ključ., Novavas, in Leskošek Marija, tkalka. — Zorčič Konrad, delavec, Tržaška 82, in Klampfer Amalija, tkalka. — Horvat Vincenc, sluga, Pobrežje, in Mesarič Elizabeta, kuharica, Pobrežje. — Bilo srečno!

Umrli: Šebek Klara, zas., Ribniško selo 9, 50 let. — Fon Marija, vdova, Stritarjeva 13, 72 let. — Korošak Marija, pos., Novavas. — Pen Julijana, soproga p. nadof., Melje. — Longino Alojz, paznik kaznilnice, Pobrežka 20, 52 let.

— — —

CELJE:

Mestna župnija sv. Danijela.

Ljudsko gibanje:

Krščeni so bili: Juhart Aleš, Skoberne Mihael, Flis Franc, Slatinšek Stanislav, Plahovnjak Silvester, Lepšina Helena. Trobiš Stanislava, Planinšek Jelena.

Poročeni: Hudobreznik Franc, mizar, in Žuža Marija, kuharica. — Topole Anton, mesar na Laškem, in Čuk Izidora, kuharica. — Sodin Alojzij, pos. v Stranicah, in Kranc Alojzija, služk. — Henčič Josip, del., in Albina Slemenik, zas.

Umrli so: Pogačar Ana, del. iz Št. Petra, 52 let. — Jicha Alojzija, gost. v Starem gradu, 61 let. — Tratnik Martin, cerk. pri Marijini cerkvi, 60 let. — Čanda Dominika, pos. hči iz Zg. Hudinje, 1 leto. — Štimbak Marija, hči kuh. iz Frankolovega, 1 leto. — Pohajač Marija, žena pos. v Trnovljah, 57 let. — Mayer Ida, vdova iz Vojnika, 80 let.

Kronika naših župnij

Št. Janž na Peči (pri Velenju). Župnik: Matej Weiss. Župnija obsega 7 vasi, šteje 1093 duš, spada sedaj pod občino Velenje. — Kdaj je bila župnija ustanovljena, ni točno znano. Prvotno so jo oskrbovali vikarji in je bil leta 1687 njen prvi vikarij Mihael Sicherle. Leta 1784 je postal njen prvi župnik princ Karl Jošt, ki mu je nasledovalo do danes še 8 župnikov, oziroma provizorjev, z 21 kapelani. Skupno je pastirovalo v župniji 22 župnikov in 25 kapelanov. Cerkev je bila pozidana leta 1536 v gotskem slogu in bila sloveča božja pot. Prvotno je bila samo dolga kapela. Pozneje so ji prizidali na obeh straneh dve kapelici. Sedanjo obliko je dobila cerkev leta 1709. Pokopališče, prvotno majhno, je bilo povečano leta 1852 in se razteza okrog cerkve. Zelo siromašno župnišče iz leta 1598 so podrli, ker ni več služilo svojemu namenu in pozidali novo, ki je pa zelo lepo, suho in solnčno. Dozidali so ga, kakor tudi gospodarsko poslopje, leta 1871. Cerkev in župnišče ste pozidani na ogromni skali-lehnjaku, ki hrani v sebi večje in manjše votline. Leta 1810 se je postavila kaplanija kot stanovanje farnim pomočnikom. Leta 1861 se je pozidala nova šola, ki je bila do leta 1870 župnijska šola. Sedanja narodna šola ima dva razreda. Krstne knjige segajo do l. 1708, poročne in mrtvaške do leta 1771 in je bilo v prvih sto letih 2950 rojstev, 2321 pogrebov in 489 porok ter se je župnija pomnožila za 629 duš. Po zadnjem ljudskem štetju leta 1930 je nazadovala za 141 duš, kar ima svoj vzrok v obubožanju prebivalstva, ki mora po svetu s trebuhom za kruhom. Leta 1933 je bilo 27 rojstev, 15 pogrebov in 7 porok. Pod župnikom Križanom so se leta 1875 popravili in pozlatili vsi oltarji s prižnico vred in bili na žegnansko nedeljo slovesno blagoslovljeni. Ob tej priliki se je vnovič pridobila ugodnost priviligiranega oltarja sv. Barbare. Pod župnikom Strašekom se je leta 1907 vsa cerkev lepo preslikala. V zadnjem času se je popolnoma prenovil glavni oltar in pozlatil tabernakelj, se prenovili stranski tabernaklji in prižnica ter podaljšal kor za pevce, tako da napravi cerkvica na vsakega njenega obiskovalca prav ugoden vtis. — Izmed cerkvenih redov in orgnizacij se vodijo: III. red 84 udov, dekliška Marijina družba 43, Marijin vrtec 77, Apostolstvo molitve 50, Apostolstvo mož in fantov 49, brat. Srca Jezusovega 53, brat. živ. rožnega venca 225 članov, 15 rož, BCM 80, 8 vencev, Srcu Jez. posvečenih družin 14. Svetih obhajil je bilo lani 6195. Katoliških listov prihaja v župnijo skupno 171. Mohorjeva družba je vsled krize nazadovala od 79 na 23. Slovensko kat. izobraževalno društvo, ustanovljeno leta 1912 od župnika Gosaka, ima sedaj svoj pevski, tamburaški, dramatski odsek, svojo knjižnico in svoj dekliški krožek in šteje 86 članov. Ti se zbirajo v z vsem opremljeni Slom-

šekovi dvorani, ki je bila dne 9. 10. 1932, ob 20letnici društva in 70letnici smrti škofa Slomšeka slovesno blagoslovljena in kot last župnijske cerkve predana svojemu vzvišenemu namenu. Župnijski svet KA je organiziran od leta 1932.

Sv. Martin na Ponikvi ob južni žel. Župnik Kociper Anton, duhovni svetnik. Število duš 2018. V letu 1933 je bilo rojenih 50, umrlih 31, porok 14, svetih obhajil 13.290. Šola ima 6 razredov. Prva šola na Ponikvi se je začela leta 1811 v nekdanji kaplaniji, ki je stala na južnozahodni strani župne cerkve. Prvi učitelj je bil takratni kaplan Jakob Pražnikar. Imel je prvotno 15 učencev, med katerimi je bil tudi Anton Slomšek. Prvo šolsko poslopje (mežnarija) je bilo postavljeno v letih 1811—1813. V šolskem letu 1933-34 je bilo šoloobveznih otrok 278. — Cerkev je bila postavljena od leta 1732 do leta 1758 pod vodstvom župnika Martina Jurija Jurešič (1732—1763). Stara cerkev je bila tako mala, da so jo pustili pri zidanju sredi nove. V zgodovini se župnija Ponikva prvič omenja l. 1213. Mimo današnje Ponikve je držala starodavna velika rimska cesta. Tako je naravno, da je tu nastala župnija. Leta 1236 se omenja župnik Henrik, leta 1240 Konrad in leta 1241 Peter. Nova župnijska cerkev je bila posvečena 25. jul. 1760. Posvetil jo je nadškof iz Gorice Karol Mihael grof Attems. Postavljena je cerkev v baročnem slogu iz naravnega neobsekanega kamena, kakršnega je poln okoliš župnije. Je znamenita stavba po svoji mogočni zunanji obliki, po svojem stolpu, naravnost drzno zasnovanem, ki stoji le s prednjo fronto na trdem zemeljskem temelju, zlasti po svoji kameniti kupoli, ki pokriva celo ladjo cerkve. Mojstersko delo je veliki oltar, izredno bogat na kipih in okraskih, znamenit tudi po enotni ideji. Predstavlja namreč odrešenje padlega človeka. V gornjem delu sta upodobljena prva človeka z nasledki greha, na vrhu vsedobri Bog Oče, pod njim obljubljena žena, ki ima kači streti glavo, in nad njo Jezušček, novorojeni Odrešenik. V sredi oltarja se nahaja skupina kipov, predstavljajoča vnebovzetje sv. Martina. Nad tabernakljem je upodobljena zadnja večerja. Ob strani sv. Martina stojijo 4 svetniki kot priprošnjiki in sredniki med nebom in človeštvom. Pod oltarno mizo so na lesenem antependiju upodobljene uboge duše v vicah, katere poživlja sv. Kri Kristusova. Izredno lepo baročno delo je tudi prižnica, ki po odličnih kipih, reliefih in okraskih zavzema menda prvo mesto med prižnicami Slovenije. Tudi slikarija je lepa in bogata, slogu primerna. Slikana je bila cerkev leta 1890 pod župnikom Matejem Vrečko. Slikal jo je Jakob Brollo iz Gemone, pomagal mu je njegov sin Antonio. Pod presbiterijem in deloma pod ladjo cerkve se nahaja mala grobnica, v katero vodi 10 stopnic. Na listni strani in pred velikim oltarjem ležijo na tramih krste, približno 18. Med drugimi počiva tukaj zgraditelj cerkve, župnik Martin Jožef Jurešič. — Župnija sv. Martina na Ponikvi spada med najstarejše župnije cele okolice, je takozvana pražupnija. Nekdanji obseg te pražupnije predstavlja današnja šmarska dekanija, če od vzamemo župnijo sv. Valentina na Žusmu, ki je bila nekdaj v pilštanjski pražupniji. Leta 1494 je bila ponkovska župnija vtelešena novoustanovljenemu kolegiatnem kapitolu v Novem mestu na Dolenjskem, ki je obdržal ta patronat do današnjega dne. Glasom ustnega izročila je bilo nekdaj na Ponikvi 12 duhovnih pomočnikov, ki so opravljali dušnopastirsko službo pri raznih podružnicah. Po letu 1500 so se podružnice ločile od pražupnije. — Pražupniji je ostala samo podružnica sv. Ožbalta. Sedanja oblika podružnice je iz leta 1737, ko je bila prvotna kapela prezidana in povečana. Posvečena je sv. kralju Ožbaltu in sv. škofu Ajdanu. Prenovljena in preslikana je bila leta 1914. Slikala sta jo Antonio Brollo in Ožbalt Bierti iz Gemone. Nad zakristijo je skupina slik, ki spominja na velikega ponkovskega rojaka Slomšeka: slika na desni strani »Slomšek s cerkvijo sv. Ožbalta« spominja na njegova mladostna leta, ko je kot pastir iz stopnic, ki peljejo v zvonik, pridigoval pastirjem; slika na levi strani pa predočuje, kako je Slomšek kot 12letni deček delal skušnjo pod orehom sredi ponkovske vasi. Na tej sliki se vidi mož s sivo brado in sivimi lasmi. To je Jožef Šanči, po domače

Podlipnik iz vasi Ponikva, ki je sam plačal vse stroške za slikanje podružnice. V glavnem pa predstavlja ta skupina slik Slomšeka kot ustanovitelja bratovščine sv. Cirila in Metoda, ki pod zavetjem D. M. deluje za cerkveno edinstvo. — Versko življenje v župniji pospešujejo verske organizacije: Ap. mož in fantov 90, III. red 150, dekliška Marijina družba 105, Dr. vednega češ. 40, BCM 84, DŠV 232, Dr. živ. rož. venca 15, karm. brat. 250, Mar. vrtec 120. Prejemanje sv. obhajil je urejeno po stanovih. Duhovno branje prinašajo župljanom verski listi in sicer: Glasnik 25, Bogoljub 24, Cvetje 8, Kraljestvo božje 7, Kat. misijoni 20, Nedelja 17, Angelček 90, Lučka z neba 5. Katoliško prosveto razširja Mohorjeva družba 75, dnevni Slovenec 4, nedeljski Slovenec 25, Slovenski gospodar 78, Prosvetno društvo s svojo knjižnico (497 knjig). KA je že organizirana.

Za našo deco

Pod Marijinim gabrom.

Konec.

»Oh, za mene ni nobene milosti več, kajti jaz ne morem nič več moliti«, tarna Rupert v svoji obupnosti.

Ubogi oče se ni zastonj bal za svojega otroka. Kar hkrati se mu je tako na slabo obrnilo, da je Rupert sam hitel po zdravnika. Tega pa ni bilo doma. Poklicali so ga v oddaljen kraj k bolniku in se ga ni bilo nadejati pred poznim večerom domov.

Ko se je Rupert vrnil domov, je našel sina čisto omotičnega. Mati je ob postelji klečala in molila.

»Ivan je izgubljen«, začne jokajoča Regina, »če ga Bog ne reši na čudežen način.«

»Če ga Bog ne reši?« ponavlja Rupert, stisne ženi roke in pravi: »Prav praviš, ljuba moja! V gozd pojdem, pod Marijin gaber, kjer hočem Mater božjo in njenega Sina, katerega sem tako hudo razžalil, prositi odpuščanja.«

»Rupert, nikar ne hodi, saj vidiš, kakšna tema je!«

»Prav lepa in topla poletna noč je«, pravi Rupert, »toda to nič ne dé. Naj bi bila tudi huda ura, ali pa mraz, da bi drevje pokalo in pod mojimi nogami sneg škripal, šel bi, saj gre za življenje mojega sina, ki ga tako ljubim.«

Po teh besedah je mož hitel v gozd. Pod gabrom je padel na kolena pred podobo Matere božje. Solze ga zalijejo in skesano moli: »O najsvetejši Jezus! Odpusti mi grozno razžaljenje, katero sem prizadel Tebi in Tvoji materi na tejle podobi! Obljubim, da se bom poboljšal in postal veren kristjan! O Marija, sprosi mi pri Bogu odpuščenje grehov, usmiljenje, moč in vstrajnost v svojem trdnem sklepu, sprosi pa tudi zdravje ter življenje mojemu ljubljenemu sinu!«

Čudovito okrepčan se je dvignil Rupert in šel domov.

»Ivan spi. Ni še dolgo, kar je zaspal in Bog daj, da bi mu bilo na zdravje«, sporoča žena prihajajočemu možu.

Oče se nagne nad svojega ljubljenca in z veseljem opazuje njegovo redno dihanje.

»Sveta nebeška Kraljica svoje priprošnje nikomur ne odreče, kdor jo prosi za njo«, pravi Rupert potolažen. »Marija je mojemu srcu pomagala s srčno vdanostjo v voljo božjo, da nama Ivan ozdravi, hvala Bogu in slava nebeškemu Očetu! Če nama pa umrje najin otrok: Bog ga je dal, Bog ga bo vesel! Njegovo ime naj bo češčeno na vekomaj;«

»Amen!« pristavi Regina in povzdigne oči k nebu.

Ko naslednjega jutra pride gospod zdravnik in pogleda bolnika, izjavi, da se ni treba ničesar več bati.

Čez nekaj dni je bil otrok zdrav.

Oče je ostal zvest svojemu sklepu. Prvo nedeljo po opisanem dogodku je bil pri spovedi in pri sv. obhajilu. Odslej je hodil vsak dan k sv. maši. Vsak mesec enkrat pa je prejel sv. zakramente.

Katoliški pojavi

Iz tajništva KA v Mariboru. — Pretekli petek se je vršila seja škofijskega odbora Katoliške akcije. Med drugim se je sklenilo: 1. da se razpošlje na dekliške Marijine družbe v škofiji prošnja, da priredijo za vzdrževanje Kol. misijona na praznik Brezmadežne: »dinarski dan«; 2. da se bo vršil dne 11. decembra zvečer ob 6. uri sestanek škof. sveta KA.

Društvo za varstvo deklet. Preteklo nedeljo se je vršila prva seja. Na seji so si izvoljeni odborniki razdelili delokrog. Odbor se je konstituiral na sledeči način: predsednica gospa ravnateljica A. Štupca, podpredsednica gospa Jutrasova, tajnica gdč. Lojzka Horvatič, namestnica gdč. Hedviga Bauman, blagajničarka gdč. Fr. Škulj, namestnik g. Juranovič. — Odbor je razpravljal o vprašanju, kako bi se dalo vzbuditi zanimanje za društvo v vseh slojih.

Tako govori krščanski značaj. V mestu Birmingham na Angleškem je bil neki oče Finlan obsojen na 7 dni zapora, ker ni dovolil, da bi njegov sin hodil v občinsko šolo (ki ni verska). Finlan, bivši bojevnik, oče 7 otrok, se bojuje za versko stvar, kateri so angleški katoličani že milijone in milijone denarja žrtvovali. Za kaj gre, je razvidno iz njegovih besed pred sodnikom: »Ne morem in ne smem ravnati proti svoji vesti. Ne maram, da bi moj otrok postal pogan! Če me pa priganjate, da izberem med ječo in vašo šolo, potem izberem ječo.«

Apostolat s cvetlicami. Amerikanski misijonarji iz Maryknolla so se poleg svojega dela med Korejci posvetili tudi spreobračanju priseljenih Japoncev. Zvesti pomočniki so jim japonski otroci. Otroci katoliške japonske občine obiščejo vsako nedeljo vse bolnike v mestu, po bolnicah in po zasebnih stanovanjih. Prinesejo jim lepe šopke cvetlic in povedo, da so katoličani. Kdor pozna veliko ljubezen Japoncev do rož in otrok, bo moral razumeti, kakšno veselje napravlja to bolnikom. Že cele tedne čakajo na male tolažnike in njihov cvetlični dar. Po vsem svetu govore o tej lepi navadi katoliških japonskih otrok.

Razna obvestila.

Studenci pri Mariboru. Hvala Bogu in blagim dobrotnikom! Popravilo cerkve sv. Jožefa, to je zvonika zunaj, je končano popolnoma. Bog povrni vsem, ki so na kakšenkoli način pripomogli. A še nas čaka dosti dela. Želimo se lotiti popravila notranjosti cerkve sv. Jožefa. Zato se prav lepo obračamo na blaga srca častilcev sv. Jožefa, na Jožefe in Jožice, naj nam pomagajo kolikor je mogoče. Stroški za popravilo zvonika so popolnoma kriti. Zato nabiramo že za prihodnje popravilo! — Pred praznikom Brezmadežnega spočetja se bo obhajala v cerkvi sv. Jožefa tridnevnica v čast novemu svetniku kapucinskega reda sv. Konradu Parzhamskem. Začetek 6. dec. zvečer ob petih govor, litanije z blagoslovom. Dne 7. decembra zjutraj ob pol šestih sv. maša z blagoslovom in pridiga. Zvečer kakor dne 6. dec. Dne 8. in 9. dec.: ob šestih zjutraj in ob devetih peta sv. maša in pridiga. Popoldne obakrat ob treh pridiga in pete litanije Matere božje. Pridite v obilnem številu, da si izprosimo potrebnih milosti za dušo in telo v teh žalostnih časih. — Predstojništvo cerkve sv. Jožefa v Studencih pri Mariboru.

Naslednji tridnevni tečaj zaprtih duhovnih vaj pri Sv. Jožefu nad Celjem se

začne: v torek 11. dec. za fante; v sredo dne 26. decembra, na Štefanovo, za dekleta. — Začetek vsakokrat ob 6. uri zvečer imenovanega dne. — Prijavite se pravočasno. Priložite znamko za odgovor. Najbolje je, če si dekleta ali fantje ene župnije po dogovoru s svojim dušnim pastirjem izberejo svoj čas za svoj tečaj temeljitih oddeljenih duhovnih vaj. Tako se vzgaja elita župnijske Katoliške akcije.

Gre za denar...

Denar je gospodar sveta, pravijo. In zlasti danes vidimo, da je to res. Čim manj je denarja, tem bolj tarna svet. Toda kako priti do denarja? Zavarujte sebe in zavarujte svoje domače! Tako si že zasigurate nekaj denarja. Pri »Karitas« se vam nudi dobra prilika. Tu se lahko zavarujete brez kakih težavnih pogojev. Zdravi morate biti, pri pristopu plačati 10 Din in potem mesečno plačate premijo, ki si jo sami določite. To je vse. »Karitas« vam bo potem po preteku določenega števila let brez odbitka izplačala zavarovano vsoto. V slučaju vaše smrti pa jo izplača tistemu, ki ga sami določite na ponudbi. Zavarujte se čim prej! Čim prej je kdo zavarovan, tem prej je rešen skrbi in tem bolj so ugodni pogoji zavarovanja. O vsem vas pouči vodstvo »Karitas« v Mariboru (Orožnova ulica 8), uredništvo »Novin« v Črensovcih in domači zastopnik.

Koledar od 18. do 24. novembra.

18. november, 26. pobinkoštna nedelja: Roman, mučenik. — 19. november, pondeljek: Elizabeta, kraljica. — 20. november, torek: Srečko Val., spoznavalec. — 21. november, sreda: Darovanje Marije Device. — 22. november, četrtek: Cecilija, devica in mučenica. — 23. november, petek: Klemen, papež in mučenik. — 24 november, sobota: Janez od Križa, spoznavalec.

Glavni mesečni namen za november, blagoslovljen po svetem očetu: Umrli nepreviđene smrti. — 18. november, nedelja: Ljudski misijoni in duhovne vaje. — 19. november, pondeljek: Krščanska dobrodelnost. — 20. november, torek: Naš konkordat. — 21. november, sreda: Redovni in misijonski poklici. — 22. november, četrtek: Cerkveno in ljudsko petje. — 23. november, petek: Učitelji(ce), vzgojitelji(ce). — 24. november: Poglobitev verskega življenja.

Tiskar: Tiskarna sv. Cirila v Mariboru, predstavnik Albin Hrovatin v Mariboru. Urednik: Franc Kolenc, korni vikar v Mariboru. — Izdajatelj: Mariborske župnije, predstavnik Franc Kolenc, korni vikar v Mariboru.

Poštnina plačana v gotovini. Posamezna številka stane 1 Din.
Leto 6. Štev. 47.

NEDELJA

Izhaja vsak petek.
Cena:
Celoletno 24 Din, polletno 12 Din, mesečno 2 Din. Inozem. 48 Din.

Tednik za versko življenje

Maribor, 25. novembra 1934.

Uredništvo: MARIBOR, Stolno župnišče.
Uprava: Maribor, Koroška cesta 5.
Ček rač. 15237.

Vesoljni potop — poslednja sodba.

Nedelja poslednje sodbe

Nedeljska služba božja.

Evangelij:

Mt 24, 15—35.

Kadar boste torej videli gnusobo opustošenja na svetem kraju, napovedano po preroku Danielu, — kdor bere, naj razume — takrat naj bežé v hribe, kateri so v Judeji in kdor je na strehi, naj ne hodi doli, da bi kaj vzel iz svoje hiše; in kdor je na polju, naj se ne vrača domov po svoj plašč. Gorje pa nosečim in doječim v tistih dneh! Molite, da se vaš beg ne zgodi pozimi ali na soboto; zakaj takrat bo velika stiska, kakršne ni bilo od začetka sveta do zdaj in je tudi več ne bo. In ko bi ne bili tisti dnevi okrajšani, bi ne bil otet noben človek; toda zaradi izvoljenih bodo tisti dnevi okrajšani.

Če vam tedaj kdo poreče: »Glejte, tukaj je Kristus«, ali: »Tam je«, ne verjemite. Vstali bodo namreč krivi Kristusi in krivi preroki in bodo delali velika znamenja in čudeže, tako da bi tudi izvoljene premotili, če bi bilo mogoče. Glejte, naprej sem vam povedal. Ako vam torej poreko: »Glejte, v puščavi je«, ne hodite ven; »Glejte, v hramu je«, ne verjemite. Kakor namreč blisk pride od vzhoda in posveti do zahoda, tako bo tudi s prihodom Sinu človekovega. Kjerkoli je mrtvo truplo, tam se bodo zbirali jastrebi.

Takoj po stiski tistih dni pa bo solnce otemnelo in luna ne bo dajala svoje svetlobe in zvezde bodo padale z neba in nebeške sile se bodo majale. Takrat se bo prikazalo znamenje Sinu človekovega na nebu in takrat se bodo jokali vsi rodovi na zemlji: in videli bodo Sina človekovega priti na oblakih neba, z veliko močjo in slavo. In poslal bo svoje angele ob mogočnem glasu tromb in zbrali bodo njegove izvoljene od štirih vetrov, od kraja do kraja neba.

Od smokvinega drevesa pa se učite prilike: Kadar postane njegova veja že muževna in poganja liste, veste, da je blizu poletje. Tako tudi vi: kadar boste videli vse to, vedite, da je blizu — pred vrati. Resnično, povem vam: Ta rod ne bo prešel, dokler se vse to ne zgodi. Nebo in zemlja bosta prešla, moje besede pa ne bodo prešle.

— —

»In zvezde bodo padale z neba.« (Mt. 24, 29.)

Videli ste že, da se je utrnila zvezda. Resen občutek prevzame človeka ob takem pogledu. Ob zadnji binkoštni nedelji se utrne zvezda cerkvenega leta. Dolgo — 365 dni — ali da govorimo s cerkvenim štetjem, 54 nedelj je sijalo to cerkveno leto nad nami in danes se utrne v skrivnostno večnost. Ljudje imajo v marsičem napačne pojme, tudi o bežnem času nimajo pravega pojma. Pravijo: »Kolo časa se hitro vrti.« Primera ni pravilna. Kolo se namreč vrti in v posameznih trenutkih se zopet vrača vsak delček kolesa na svoje prejšnje mesto. Čas pa poteka tako, da se noben trenutek, nobena sekunda in nobena minuta ne vrne. Pravijo: »Čas teče kakor reka, dokler se ne izteče v morje.« Primera je boljša, pa še ni popolna. Z morja namreč spuhtevajo kapljice v oblake in sape poženo oblake vsepovsod po nebu in spet se razlijejo prejšnje kapljice v po-

Razlaga naslovne slike.

Na sliki vidimo očaka Noeta, ki gradi rešilno ladjo pred vesoljnim potopom. Današnji evangelij slika razdejanje Jeruzalema in poslednjo sodbo. Radi greha je bil vesoljni potop; radi grešnosti in trdovratnosti se je izpolnilo od Gospoda napovedano razdejanje Jeruzalema; končni obračun z grehom bo na sodni dan.

— —

prejšnje kraje in struge. Iz večnosti pa se ne vrne nobena ura, nobena minuta več. Nobena reč ni tako bežna kakor čas; zato nobena reč, ki jo rabimo kot sredstvo, ni tako dragocena kakor čas. Pravijo: »Čas je zlato.« Toda zlato se more shraniti in ohraniti, in zakladniki ga hranijo v svojih zakladnicah. Čas pa se ne da shraniti in zapreti, da bi ga imel človek na razpolago, kadar bi hotel in kolikor bi hotel. Pravijo: »Čas je lek. Rane, ki jih čas zaseka, zopet zaceli čas.« Ta primera je še res najboljša. Čas je lek, ki se jemlje po kapljicah in prav ta okolnost, da se jemlje po kapljicah, je človeku v zdravje. Čas je naš le od trenutka do trenutka, in prav to je v naš mir in blagor. Kdaj smo nemirni in zbegani? Kadar pogledamo v preteklost ali v prihodnost. Pa to ni pametno računanje; zakaj preteklost ni več in prihodnost ni še naša. Naš je le sedanji trenutek. Vsak trenutek, ki ga živimo, je važnejši, odločivnejši, močnejši ko vsa preteklost in prihodnjost. Vsak trenutek, če hočemo, ima čaroben vpliv na našo preteklost in prihodnjost. Vsak trenutek se lahko pokesamo in pred Bogom je popravljena preteklost, vsak trenutek lahko verno zaupamo in pred Bogom je zavarovana naša bodočnost tudi za dan sodbe, ko bodo padale zvezde z neba.

— —

Nedeljska molitev.

Resnično, povem vam: Ta rod ne bo prešel, dokler se vse to ne zgodi. Nebo in zemlja bosta prešla, moje besede pa ne bodo prešle, je rekel Gospod.

V. Naj se dviga, Gospod, moja molitev.

O. Kakor kadilo pred tvojim obličjem.

Molimo: Zbudi, prosimo, o Gospod, v svojih vernih voljo, da se bodo z večjo gorečnostjo trudili za sadove božjega dela in prejeli večje pripomočke tvoje ljubezni. Po Gospodu našem . . .

O. Amen.

— —

Pokora.

Angleški kralj Henrik II., ki je zakrivil mučeniško smrt nadškofa Tomaža Beckeja, se je strogo pokoril za svoj zločin. Napotil se je v Canterbury. Ko je zagledal zvonike slavne katedrale, je razjahal konja, slekel si svilene halje, sezul si čevlje ter šel peš, bos in oblečen v spokorna oblačila. Noge so mu krvavele, ranjene od cestnega kamenja canterburyskih cest. S solznimi očmi je stopil angleški kralj v cerkev, poljubil tla, ki jih je onečastil z nedolžno krvjo. Padel je na kolena pred Beckejevim grobom, molil ter v globokem vzdihovanju objokoval lastno tiranstvo. Pozneje je dan za dnem molil v spokorni halji na grobu mučenika v strogem postu in pokori.

Moderni človek in Cerkev.

Človek in Cerkev — to je že prastari problem, toda starim je bila Cerkev dejstvo, ki je samoposebi razumljivo. Modernemu človeku pa se vriva neprestano vprašanje, kaj mi je Cerkev in ali eksistira res vesolj, vseobsegajoča katoliška Cerkev.

Katoličanom je katoliška Cerkev tista, ki naj po Kristusovem naročilu obsega ves svet, njemu je njegova Cerkev res — katoliška. Kot je Kristus eden, tako je tudi njegovo mistično telo eno — katoliška Cerkev. Sveta Cerkev torej načelno ne more priznati enakovrednosti in upravičenosti drugim verstvom, kajti to bi pomenilo odpad od njenega bistva. Cerkev — kraljestvo Kristusovo na zemlji, je božja ustanova, je torej mistično telo Kristusovo, njegovi

udje smo vsi verni, naša glava je Kristus, Bog-človek. Mi sami smo torej Cerkev in v Kristusu smo vsi eno. Jasno je, da so za telo potrebni najrazličnejši udje, ki imajo vsak svojo funkcijo in ki vršijo vsak svojo nalogo. Enako je pri mističnem telesu Kristusovem. — »So najrazličnejši darovi«, pravi sv. Pavel, »toda Duh je eden. So najrazličnejši stanovi, toda eden je, ki deluje v vseh — Gospod. In on je dal, da so eni apostoli, a drugi preroki, zopet drugi evangelisti in zopet drugi pastirji ter učitelji, da se zida telo Kristusovo, dokler vsi ne dospemo do edinosti vere in spoznanja božjega Sina.« Cerkve brez vrhovnega voditelja si niti misliti ne moremo, kot ne telesa brez glave. Rimski papež, naslednik sv. Petra, je vidna glava Kristusovega občestva. V papežu kot vrhovnem poglavarju sv. Cerkve zremo vso veličino krščanskega bratstva, edinosti ter ljubezni. Pokorščina napram Cerkvi v verskih in moralnih vprašanjih spada k bistvu tega občestva, ki mu pravimo mistično telo Kristusovo. Vsak ud mora misliti in čutiti s Cerkvijo. Cerkev kot vidno kraljestvo Kristusovo ni nikako občestvo, ki utesnuje voljo ter svobodno udejstvovanje, marveč prav obratno, daje najlepšo možnost, da se njeni udje vsak v svojem področju udejstvijo po svojih zmožnostih.

S takšnim pojmovanjem svete Cerkve je podana že tudi rešitev socialnega vprašanja, ki je danes tako pereče in takorekoč usenčuje vse drugo. Kot mistično telo Kristusovo more najuspešnejše odstraniti in premostiti prepade, ki zijajo med razredi, — že iz svoje notranje logike in notranjega bistva. Verni, revni ali bogati, vsi so udje telesa Kristusovega, vsi so v njem eno. Če en ud trpi, trpe z njim vsi udje. Takšno umevanje je rodilo krščansko caritas, ki je v vseh časih blažila bedo in ki rodi tudi danes lepe sadove.

Sv. Cerkev ima prav mnogo povedati tudi današnjemu nacijonalnemu človeku. V večnem božjem načrtu je, da narodi med seboj živijo v edinosti in ljubezni. Kajti vsak narod je ud telesa Kristusovega. Vsak narod je zamisel božja, je kot drevo v vrtu Kristusovem, ki naj svoje moči, sile in zmožnosti usovršuje in izpopolnjuje. Za današnji nacionalizem ni prostora v krščanstvu, kajti vse narode bi morala družiti zavest, da smo vsi člani kraljestva božjega na zemlji.

Cerkev stoji nadčasna nad narodi in državami. Kot mistično telo Kristusovo sega nad vsako človeško kulturo in četudi bo današnja kultura propadla, bo Cerkev živela dalje, enako kot je v zgodovini že preživela preseljevanje narodov, vojne in revolucije. Cerkev ni vezana na usodo posameznih narodov in ljudstev, vprav ker je nad vsemi državami in nad ljudstvi in ker je ona Cerkev vsega človeštva.

Iz življenja za življenje

PRAVIČNOST IN LJUBEZEN.

Dvojno je v človeški družbi neizogibno potrebno: pravičnost in ljubezen. Vsak človek ima svoje pravice in vsak ima dolžnost spoštovati pri drugih te pravice. Socialna pravičnost je pravičnost, ki daje v družbi vsakemu svoje, posameznikom, kar gre posameznikom, družbi, kar gre družbi; pravičnost, ki zahteva, naj bodo razmere v družbi pravično urejene. Pravičnost urejujejo v človeški družb zakoni. Čim pravičnejši so in čim bolj pomagajo posameznikom do njihovih pravic, tem bolj

pravično je človeška družba ustanovljena po zakonih pravičnosti. Toda pravičnost sama ne zadostuje. Treba je tudi ljubezni, ki pravičnost obsega in je obenem nad pravičnostjo. Po pravičnosti je dovolj preskrbljeno, da drug drugega ne ovira, ne pa, da bi drug drugega podpiral. Lahko se namreč zgodi, da kdo potrebuje podpore v takih stvareh, ki mu jih nihče ni dolžan po pravičnosti, lahko pa tudi, da potrebuje podpore v stvareh, ki mu jih je sicer kdo dolžan, pa jih ne da. Tedaj je treba, da kdo drugi, boljši, iz ljubezni priskoči na pomoč. Tako je torej treba medsebojne ljubezni, da drug drugemu pomaga tudi takrat, ko tega ne zahteva stroga pravičnost.

Ljubezen je najboljše jamstvo pravičnosti. Brez pravičnosti ni mogoč socialni red. A težko, da bi vladalo v družbi pravo, če bi ga bilo treba šele vselej sproti izsiliti. Kjer je ljubezen, tam je notranji nagib k pravičnosti. Če resnična ljubezen pomaga tam, kjer tega niti ne terja pravičnost, koliko bolj bo nagibala ljudi, da izpolnjujejo ukaz pravičnosti.

Treba je torej v družbi pravičnosti in ljubezni. Nobena izmed teh dveh lastnosti sama zase ne zadostuje. Kjer ne vlada pravičnost, kjer se ne drže zakoni njenih zahtev, tam ljubezen sama le malo izda. Socialni nered je nastal v prvi vrsti zato, ker se je jela izgubljati pravičnost in ne le zato, ker se je izgubljala ljubezen. Zato je socialni boj za pravičnost. Pravicoljubje je vsakemu človeku takorekoč prirojeno, ker mu je prirojena zavest, da ima človeško naravo, ki je pri vseh ljudeh enaka. Zato pa tudi vsak v živo čuti, če se mu godi krivica.

Potrebno je to poudariti, ker se mnogi z ozirom na socilano vprašanje radi sklicujejo samo na ljubezen in pravijo, da more ljubezen sama ozdraviti vse družabne bolezni. Ti umevajo samo en del krščanstva, katero ne ukazuje le ljubezni, marveč zahteva tudi pravičnost.

Ljubezen obsega vse to, kar ob-

»Apostolstvo molitve« je ena največjih organizacij v čast presv. Srcu Jez. Vpeljano je sedaj v več kot tisoč škofijah in ima po celem svetu krog 100.000 krajevnih središč; od teh so nekatera zelo delavna in so obenem sedež drugih večjih kat. združenj. — Kot pomladek je v mnogih deželah ustanovljeno »Evharistično križarstvo«, ki se zelo lepo razvija. Obe organizaciji imata že 100 glasil, večinoma mesečnikov (Glasnikov Srca Jez.), ki v raznih jezikih širijo slavo božjega Srca in naloge Apostolstva. Mesečni

† dr. Ivan Križanič.

Žlahtna rozga Slovenskih goric.

Dalje.

Oče in mati stopita v hišo in pred razpelom poklekneta ter molita angelsko pozdravljenje. Julika je tudi pokleknila, a ona ni na križ gledala, ampak proti materi in očetu je obrnjena, in ročice lepo sklepa, kakor vidi očeta storiti, in oči proti nebesom obrača, kakor je tudi materino oko v nebesa vprto. Tudi pred večerjo in po večerji se je pri Donkovih na glas molilo.

Ko se je Julika vedela že sama lepo pokrižati, nauči jo mati zaporedoma vse druge molitve, katere je sama iz glave moliti znala. Da Julika molitvic ni pozabila, in da se jih je gladko moliti naučila, šla je v izbi večkrat od podobe do podobe, ki so na steni visele, in jih je pred vsako podobo ponavljala. Julika je že poznala vse podobe, ki so bile po hiši razobešene. V kotu za mizo je bilo razpelo, raz katerega je Jezus kot hišni gospodar čuval hišo in blagoslvaljal mizo. Nad očetovo posteljo sta viseli podobi Jezusovega in Marijinega srca, pri materni

sega pravičnost, le še več. Ona pomaga tudi tedaj, kadar pravičnost odpove. Zato je nesmiselno, kdor bi skušal nadomestiti ljubezen s pravičnostjo, z zakonito dobrodelnostjo. Naj si bo še tako popolna, prave notranje ljubezni ne bo mogla nadomestiti. Zato je pa tudi jasno, da Cerkev s tem, da ljudi navaja k ljubezni, za socialni red stori več, kakor bi mogli storiti še tako popolni in številni zakoni.

— — —

KDOR VISOKO LETA — NIZKO PADE.

Ta tako resnični pregovor nam vsakdanje življenje tisočkrat potrdi. Sledeča zgodba, ki se je vršila na Zgornje-Štajerskem, v neki vasi pri Leobenu, nam prikazuje resničnost tega pregovora.

V tej mali vasi je živel skromen kmet po imenu Krištof Kernstock. Najstarejši njegovih treh sinov, Martin, je bil v šoli zelo priden in bister učenec. Učitelj ga je postavljal vsem drugim za vzgled. Pomagal je očetu obdelovati polje. Leta so minila in moral je iti k vojakom. Ker je znal dobro čitati in pisati, je bil kmalu imenovan za korporala. Izbruhnila je vojna proti Francozom. Napoleonova vojska je prišla do Tirola, Avstrijci so potrebovali oficirje in ker se je Martin tako dobro izkazal, je bil imenovan za oficirja. Kamorkoli je bil poslan, se je vedno izkazal, sovražniki so začeli bežati, in tako je napredoval do polkovnika. Bil je ranjen, nakar so ga poslali v Leoben, da bi nabiral vojake in jih vežbal.

Oba njegova brata, ki sta pomagala očetu doma obdelovati polje, sta izvedela o njegovem prihodu, in veselili so se vsi, da ga bodo po tako dolgem času zopet videli. Zapustili so svojo vasico in se napotili v Leoben. Na travniku v bližini mesta so imeli ravno vaje. In med vojaki je ponosno sedel na konju Martin. Pri pogledu na svojega Martina so stopile očetu solze veselja in ponosa v oči, med tem ko sta oba brata od veselja stekla k njemu in klicala:

---

postelji pa žalostna Mati božja in angelj varuh. Nekdo je rekel, da se je troje reči iz paradiža na svetu ohranilo: cvetlice, zvezdice in pa nedolžno otročje oko. Kdor je videl štiriletno Juliko, kako je klečala, rokice sklepala in svoje nedolžne modre oči v nebesa upirala, je res menil, da je angelček padel iz nebes, — a zdaj da moli ter prosi, da bi ga zopet v nebesa vzeli.

Preimeniten dan pa je bil za našo Juliko, kadar je poleg svoje matere bežala v cerkev. Pogostoma se sicer to ni zgodilo, prvič, ker so jej starši komaj potrebno obleko oskrbeli, drugič pa tudi zato, ker je bila župna cerkev precej oddaljena, in bi tedaj Julika matere ne mogla dohajati, ki se je zmiraj morala paščiti domov, da potem še tudi doma opravi, kar je bilo njenega posla. V cerkvi se Julika ni ogledala ne na desno in ne na levo, ampak zvesto je gledala na veliki oltar, kjer toliko sveč gori, in marsikatera odrasla deklina, ki ima v cerkvi povsod svoje oči, in se ji suče glava kakor vremenski petelin na strehi, bi si lahko od nje zgled vzela. Pač srečen otrok, ki ima modre starše, pa tudi srečni starši, ki imajo pobožne otroke!

papeški molitveni nameni se po mnogih deželah razdeljujejo vsak mesec, tiskani na malih lističih, v več milijonih izvodh. Glavno vodstvo je v Rimu, vsak narod pa ima še tudi svoje narodno tajništvo. Molitvenemu apostolstvu je pridruženih veliko samostanov, društev in celotnih cerkvenih redov, ki so v duhovni zvezi spojili vse svoje molitve, zasluženja ter dobra dela z nameni Apostolstva. V vsakem dobro urejenem središču delujejo gorečniki in gorečnice (zelatores), ki se večkrat zbirajo k posebnim se-

»Martin, vendar si zopet tu pri nas!«

Martin pa je naredil odvračujočo kretnjo in rekel: »Za tako visokega častnika, kot sem jaz, se ne spodobi, da bi se bratil s kmeti. Ne poznam vaju več, idita s starim domov, sicer bosta občutila — bič, razumeta?«

Jokajoč sta stekla brata k očetu in mu vse povedala. Globoko užaljen se je oče obrnil in se s svojima sinoma spet vračal domov. In med potjo je mrmral: »Martin ni več moj sin.«

Vojaki, ki so bili priča tega dogodka, so se zgražali in so začeli sovražiti svojega vodnika. Tudi Martinovi predstojniki so izvedeli o njegovem ošabnem obnašanju proti očetu, in so se mu vsled tega umikali. Ko je bila vojska konča, na, je moral Martin zapustiti svojo službo. Prišel je zopet v svoj domači kraj, kjer je iskal delo, toda povsod so mu pokazali vrata. Končno je moral bivši ponosni polkovnik vzeti lajno in igrati po cesti, da se je s tem preživljal.

— — —

Živi v prisotnosti božji!

I.

Na razne načine se moremo spomniti prisotnosti božje:

1. Mi bi si mogli z domišljijo Boga predočiti v oni telesni obliki, v kateri se je pokazal ljudem. Taka domišljija bi pomagala razumu »spomniti se Boga« (Ps. 21, 28. Tob. 4, 6). Ali, ker je Bog duh, zadostuje razumu že sama vera. Vera je resnična. Domišljije ni treba več. S samo vero se moremo spomniti, da je Bog prisoten, da občutimo njegovo bližino. — »Bog, verujem, da sem pred Teboj.« — »Ti si pri meni.« — »Ti gledaš mene, vsako mojo misel in vsak moj gib.« Tako se v skušnjavi in sploh vedno upri na Boga. »Pri meni si: Držiš me za desnico in me vodiš

stankom, kjer obravnavajo zadeve Apostolstva. V nekaterih krajih prirejajo posebne tečaje, zborovanja, kongrese itd. v čast presv. Srcu Jez. Vseh članov Apostolstva cenijo na okrog 30 milijonov. Sveti Oče je večkrat posebej pohvalil važno delo in lepe uspehe te velike armade presv. Srca. Naj bi se tudi v naših krajih poživilo »Apostolsvto molitve«, ki je že v mnogih župnijah vpeljano.

Misijonar vladni svetnik.

V mestu Kenia v Afriki je bil postavljen na zahtevo generala,

Nekateri ljudje pravijo, da je to prazno delo, majhne otroke moliti učiti, jih v cerkev vaditi; treba je, da se otroci poprej zavejo in k pameti pridejo. Tistega, kdor tako modruje, najprej opozorim na to, da je pobožna Ana svojega sinka Samuela v tempelj nesla, kakor hitro ga je bila oddojila. Sv. pismo naravnost pravi: »Deček pa je bil še otročiček.« Res je sicer, da tisto pismo, katero v kožo mladega drevesca zarežeš, sprva komaj bereš: pa pismenke z drevesom rastejo in se reže od leta do leta širje. Skušnja namreč uči, da otrok vse vidi, vse čuje in se za vse zanima, za dobro pa tudi za hudo. Poznal sem deklico, — ljubi Bog jo je zgodaj k sebi vzel, ki je komaj tri do štiri leta stara bila, a klela je že prav tako, kakor njeni oče in njena mati, celo penila se je in rdeča postajala od jeze kakor rak. Oče pa- dasiravno mu otročja kletev ni dobro djala, je bil premehek, da bi otroka zavrnil ali kaznoval, ampak vzel ga je na svoja kolena in ga je poljuboval. Ubog tak otrok, in še bolj ubog takšen oče!

Oče in mati, če hočeta pridnega otroka imeti, ki bode zjutraj in zvečer molil, ki bode usmi-

po svoji volji.« (Ps. 73, 24.) Na ta način se čutimo pred Bogom in z Bogom.

2. Jaz nisem samo pred Bogom, temveč tudi v Bogu. On me objema. »V njem živimo, se kretamo se večkrat tako v Njemu in živi z odprtim otroškim srcem, ki nima ničesar, da bi prikrivalo pred svojim Očetom.

3. Še več! Bog je v meni kot v živem svojem hramu. »Vi ste hram živega Boga«, kot je rekel Bog: »Jaz hočem v njih stanovati« (2 Kor. 6, 16). Tvoje srce je svetišče božje. Na ta način nam je Bog najbližji. Ta bližina božja nas napolnjuje s svetim spoštovanjem, z ljubeznijo, s slavljenjem, hvaležnostjo, ponižnostjo, vdanostjo itd. napram Bogu.

4. Jezusa Odrešenika si moremo lažje predočiti z domišljijo, ker On ni le Bog, temveč tudi človek, in sicer tako, kot da je ravno tu in leži kot dete v jaslicah, ali kako moli na vrtu Getsemani, ali kako ga kronajo s trnjevo krono, kako nese križ in pada pod njim, ali razpetega, proslavljenega — ali sploh v njegovi človeški obliki. In kadar si Odrešenika tako predočiš, misli, da on tebe gleda, kako se boš sedaj obnašal. V skušnjavi in potrebi se zateči k rani njegovega presv. Srca. Objemi križ, na katerem visi tvoj Odrešenik. Poklekni v duhu k njemu na Oljski gori. Govori z njim, ko da bi bil prisoten. Naravno: najlažje boš z Jezusom govoril pred presv. Zakramentom, kjer je Jezus kot Bog in človek. Zato zadostuje tu razumu mnogo vere in potrebuje manj domišljije.

5. V splošnem nas vsaka stvar, bilo na katerikoli način, spominja na Boga, če v duhu pohitimo k Stvarniku. V lepoti stvari vidi moj razum: Kako lep je Bog, izvor vse lepote, neminljiva lepota — in čudi se mu. V hrani in drugih božjih dobrotah zri njegovo dobroto, in zahvaljuj se mu! V vsaki travici in cvetki glej njegovo modrost, in neskončno vsemogočnost, veličanstvo in njegovo slavo in klanjaj se mu in ga moli! V nebu glej

---

ljen do ubogih, ki bode pokoren, ponižen, krotek, delaven, — dajajta mu tak zgled od malih nog, in zagotovim vaju dobrega uspeha. Vsi namreč vemo, da dobi vino okus po dišeči ali tudi smrdeči travi, med katero je mlada rozga rastla.

So hiše, pri katerih oče in mati otroke venomer opominjata: otroci, lepo molite, hodite radi v cerkev, vrlo se učite, bodite pokorni itd. Toda pridigarja sama se ne pokrižita niti kadar vstaneta, niti kadar gresta k božjemu miru, sta si na dan desetkrat navskriž, ne spolnjujeta cerkvenih zapovedi, — potem pa se tožita, da se njih otrok lepi nauki ne primejo. Nekdaj so se stari raki pritožili, da njihovi mladiči zmiraj ritenski hodijo, — toda od staršev so se tako hoditi naučili. »Če je korenina sveta, so tudi mladike svete«, drugače pa ne, — pravi sv. pismo.

Včasi je otrok komaj dve do tri leta star, a že je hudo jezljiv in jako trmoglav in svoje glave. Reci materi, naj tega ne trpi, in očetu, naj obreže mlado rozgo teh divjakov, potem boš jih slišal! »Kaj, — otrok je neumen, otrok še tega ne zastopi, pokaj bi pač zaradi tega tepel nedolžno dete? Kadar bo enkrat pametno, potem

ki upravlja provincijo Nyeri, da se mu dodeli kot svetovalca katoliškega misijonarja patra Franjo Kegoso, ki je znan kot vzoren misijonar in ki je največ pripomogel k ureditvi in napredku prebivalstva v Nyeri.

Katoličani in protestantje so skupno postavili spomenik Kristusu.

Koncem meseca septembra t. l. so praznovali v mestu St. Brieuc v Franciji 700letnico kanonizacije Sv. Viljema, apostola Bretagne. Proslave se je udeležilo nad 100 tisoč vernikov iz vseh krajev Francije. Sv. Vi-

ljubezen božjo, v peklu njegovo pravičnost in boj se ga in ljubi ga itd. Ne iti mimo stvari božjih kot da si slep, gluh in nem in — brez razuma.

II.

Na enega od teh načinov se moreš tudi ti spomniti prisotnosti božje. Ti uporabljaj oni način, ki v tem hipu najbolj deluje na tvoje srce in te vzpodbudi k ljubezni božji, k pobožnim čustvom, vzdihom, sklepom in delom. Življenje v prisotnosti božji namreč ni v sami misli na Boga, temveč bolj v svojevoljnih svetih čustvih, sklepih in delih. Ostati pri sami misli na Boga se pravi: iti, a ne doseči cilja. Vendar je misel na Boga potrebna kot sredstvo, ki vzbudi našo voljo do dobrih del pred ljubim Bogom.

Vsako uro, kadar prideš, kadar odideš, se pogovarjaš ali menjaš delo in tudi večkrat med delom in razgovorom, ki te raztresa, se pomiri v misli na Boga, da mu izrečeš čast, zahvalo, prošnjo ali ponižnost, soglasje z voljo božjo, dober namen ali dober sklep itd. itd. Tako se moreš pred Bogom boriti proti vsaki skušnjavi, vežbati se v vsaki kreposti, vzpodbuditi se k ljubezni božji — napredovati, izpopolnjevati se. Zato sam Bog pravi Abrahamu: »Hodi pred menoj in bodi popolen« (1 Mojz. 17, 1).

O z n a n i l a

MARIBOR:

Stolna župnija.

Oznanilo:

V nedeljo dne 25. nov. je zadnja nedelja v cerkvenem letu ali zahvalna nedelja, obenem obhaja stolno cerkveno pevsko društvo god svoje patrone sv. Cecilije, zato bo ob 10. uri slovesna sv. maša.

Popoldne ob 17. uri bo krščanski nauk in litanije s sv. blagoslovoma. Pred zadnjim sv. blagoslovom se vrši daro-

ljem je prvi bretonski svetnik, ki je bil oficijelno kanoniziran — njega posebno časti ne le Bretagne, temveč v splošnem vsa Francija. Svečanosti se je udeležilo tudi več škofov. Posebno svečana je bila procesija z relikvijami svetnika, v kateri so se posebno odlikovali bretonski kmetje v narodnih nošah. — V škofiji Valence v Franciji so postavili na hribu, visokem približno 1000 m, skupno katoličani ter protestantje spomenik Kristusu. Kip je blagoslovil škof iz Valence, protestantski pastor je pa imel ob tej priliki

pa že vem, kaj mi je storiti.« Čudni oče, premodra mati! Zakaj pa drevesce precej tisti dan privežeš na kol, kadar ga vsadiš, a otroka bi še le takrat pokoril, kadar je že krivo zrastel? Marsikaterega otroka sem poznal, ki še bežati ni znal, katerega so še na rokah nosili, a že je celo hišo strahoval, vsi so bili njegovi sužnji. Kadar se je varhinje naveličal, hoče iti k babici, kadar se je babice naveličal, se joče za očetom, in nazadnje tudi očeta od sebe suva in za materjo kriči. Slednjič vsi domači okoli malega kričača — malika — stojijo, da ga pomirijo. Je-li tak otrok res neumen, ki slabosti svojih staršev že tako natanko pozna? Kadar takšen otrok odraste, je nadlga za šolo, za srenjo, za župnijo, včasi kuga za celo deželo.

Videl sem dečka, ki je na cesti v prahu sedel ter se s sosedovimi otroki igral. Zdaj pride mati iz hiše in pobere fantiča, da se mu ne zgodi kaka nesreča, ker gosti vozovi so po cesti prihajali in odhajali. Toda otrok, kateremu ni blo po volji, da ga je mati pri igri zmotila, tolče mater z obema rokama po glavi in jo po licu do krvavega opraska, zraven pa kriči, kakor bi mu

vanje za potrebe cerkvenega pevskega društva.

V petek dne 30. nov. na praznik sv. apostola Andreja, patrona lav. škofije, bo ob 8. uri pontifikalna sv. maša.

V soboto dne 1. dec. (državni praznik) bo ob 11. uri zahvalna pesem z molitvami za domovino.

Deški Marijin vrtec ima v soboto 1. dec. ob 16. uri redni mesečni nauk in sv. spoved, v nedeljo nato pa med sv. mašo ob pol 8. uri pri glavnem oltarju skupno sv. obhajilo.

Marijanišče. To nedeljo bo zjutraj ob pol 6. uri za dobrotnike Marijanišča sv. maša s skupnim sv. obhajilom članic. Popoldne ob 16. uri pa bo isti dan v Marijanišču, Gregorčičeva ulica 18, redni letni občni zbor Marijanišča. Vse članice in druge služkinje prijazno povabljene!

Ljudsko gibanje:

Krščenih je bilo zadnji teden 15 novorojencev in sicer: Desanka Zlatka Zei, Franja Ronutti, Olga Rozman, Darinka Cvetko, Leopold Golob, Ferdinand Pihlar, Andrej Repina, Gabriel Borko, Darinka Rifl, Leopold Poš, Vida Zavadlav, Silva Zmazek, Stanko Leskovec, Stanislav Pesko, Cecilija Krecenbaher, Silva Repec.

Poročila sta se: Klemenčič Bogomir, zidar, Gorišnica, in Karolina Požlep, kuharica, Glavni trg 22. Bilo srečno!

Umrle so: Ana Goričan, žena kurjača, Pekre, 42 let. — Jančič Helena, žena žel., Koroška cesta 52, 61 let. — Kokol Adela, vdova, Smetanova 48, 52 let.

Razno:

V nedeljo dne 25. nov., ob pol treh popoldne, bo v stolnem župnišču sestanek salezijanskih sotrudnikov in sotrudnic. Vabljeni tudi vsi prijatelji velikega Don Boska. — Odbor.

— —

Frančiškanska župnija.

Oznanilo:

Poslednja nedelja cerkvenega leta — zato bo pri sv. maši z blagoslovom zahvalna pesem. — Po večernicah bo seja širjega odbora KA v pevski sobi.

V soboto dne 1. dec. je državni praznik Ujedinjenja. Ob 8 imajo vse šole slavnostno sv. mašo.

Ljudsko gibanje:

Poroke: Bieber Rudolf, zas. v Ptuju, in Vels Avgusta, zas. v Gradcu. — Jor-

kožo raz glave slačili. Če tak otrok odraste in postane fant in potem koga do krvavega opraska ali tudi ubije, temu se nič ne čudim; pač pa se mi močno usmilijo slepi starši, ki menijo, da je otrok še prenor, in da ga ne gre strahovati. To je po celem svetu tako, — tudi v Ameriki, ne samo pri nas na Slovenskem.

Poslušajte, kaj je nedavno neki redovni duhovnik iz Amerike pisal v neki nemški list. On pravi: Tukaj v Ameriki poznam neko rodbino. Mati je jako pobožna in svoje otroke izborno odgaja, posebno pa jih od najprve mladosti lepo moliti uči. Oče pa ni prijatelj molitve, rekši, da je dovolj, če v nedeljo v cerkvi svojo molitev opravi. Njunih več otrok je že odraslih; najmlajša otroka sta dve deklici, ena tri leta, druga pa štiri mesece stara. Nekega večera najmlajša hčerkica v zibeli ni mogla pokoja najti. Zato jo mati vzame na roke, jo nosi po izbi ter jej poje, da jo pomiri. Zdaj pa pride triletna deklica, potegne mater za obleko, rekoč: »Mati, spat bi že rada šla, pa molite pred z menoj.« Taka je bila namreč tam v hiši navada. Mati se pa ni zmenila za deklico, in deklica je drugo- in tretjokrat

govor. — Skupina katoličanov, protestantov ter ortodoksnih židov je ustanovila v Parizu društvo pod imenom: »Union civique des croyants« (meščansko udruženje vernikov). Organizacija ima nalogo, da se briga za dvig morale v javnem življenju. Društvo se bo med drugim borilo za svobodo vesti ter mržnji do židov proti antiklerikalizmu Predsednik društva je katoličan. Vsaka verska skupina dela najprej sama zase, potem pa vsaka predloži svoje sklepe centralnemu odboru, ki se sestaja štirikrat na vsako leto.

dan Henrik, žel., in Šel Pavla, davčna urad. iz D. Lendave. — Bilo srečno!

Umrl je Lah Rudolf, sin tehn. delavca v Krčevini. Naj v miru počiva!

Društva:

Poselska zveza. V nedeljo popoldne ob štirih je sestanek Poselske zveze v dvorani Zadružne gospodarske banke na Aleksandrovi cesti. Članice, pridite vse.

— —

Magdalenska župnija.

Ljudsko gibanje:

Krsti: Andrej Urgl, Pavla Višič, Stanislav Frank, Ivan Sodec, Anton Budihna, Oto Raner, Srečko Žolnir.

Poroke: Onič Srečko, miz. mojster v Studencih, in Kovačič Manda, tkalka, Studenci. — Lužnik Anton, automeh., Koseskega 30, in Derant Marija, hči žel. v Studencih. — Štiberc Alojz, tkalski mojster, Pobrežje, in Murko Marija, barv., Pobrežje. — Lampret Jurij, kroj. pom., Tezno, in Lampret Neža, pos. hči. — Mernik Janez, ključ., Studenci, in Žinkovič Marija, gost., Studenci. — Babič Anton, inštal., Linhartova 12, in Šafarič Alojzija, kuh. — Fak Kandid, čev. pom., Studenci, in Antonovič Marija, tkalka, Studenci. — Škof Makso, trg. pom., Zg. Radvanje, in Krajnc Matilda, šivilja. — Bilo srečno!

Umrli: Roth Ema, zas., Konjice. — Lucardi Rajmund, črkostavec v p., Taborska 12. — Krajnc Mihael, ur. v p., Ptuj. — Iskra Matija, kovač. — Inkret Herta, dij. — Puškac Frančiška, hči delov., Tezno. — Kretzenbacher Jakob, skladiščnik. — Naj v miru počivajo!

— — —

CELJE:

Mestna župnija sv. Danijela.

Ljudsko gibanje:

Dne 11. nov. je umrl v Celju g. Mat. Ljubša, kaznilniški kurt v pok. Rojen je bil 24. 2. 1862 pri Sv. Antonu v Sl. g., v mašnika posvečen 22. 7. 1887 v Grazu. Kaplanoval je v Fohnsdorfu in Arvežu, potem je pa postal kurat v moški kaznilnici Karlau v Grazu. Po prevratu je živel do leta 1926 v Mariboru, od tega leta naprej pa v Celju. Bil je dober duhovnik, vnet narodnjak in velik prijatelj in dobrotnik mladine, posebno slovenskih visokošolcev. Bil pa je tudi priznan zgodovinar, napisal je nekaj večjih del, razen tega pa mnogo zgodovin-

ponovila svojo prošnjo. Nato jej reče mati: »Vidiš, otrok, da nimam časa, da moram tvojo sestrico pomiriti; pojdi očeta prosit, oče bodo s teboj molil.« — »Ne mati, ne«, pravi deklica, »oče ne vejo moliti, še jih nikdar nisem videla moliti.« — So-li otroci res tako neumni, kakor nekateri menijo?!

»Vsako rozgo, katera rodi sad, bo otrebil, da več sadu rodi.« Kopači, ki v vinogradu delajo, zovejo viničarja, kadar trto odkopljejo, rekoč: Pojdi trebit! In viničar, ki ponosno pred jamo stoji, in vinjak v svoji žuljasti roki drži, se počasi pripogne, ker naglost nikdar ni dobra, in poreže zgornje trtine korenine, da trta na spodnje korenine bolj žene ter tako več vina rodi in tudi boljša kapljico natoči. Kakor pijavica pije kri, tako pije trta po svojih koreninah, katere globoko v zemljo zapiči, kri zemlje — vino.

Dalje sledi.

skih člankov, opisov in sestavkov v tozadevno strokovnih listih. N. v m. p.!

Krščeni so bili: Malgaj Marija, Berglez Ana, Ribežl Stanislav, Ravnjak Stanislav, Vovk Cecilija, Ramšak Kristina, Šraml Cecilija, Brence Rafael, Tomažič Stanislava, Pleteršek Marija.

Umrli so: Ulaga Terezija, delavka iz Rimskih toplic, 66 let. — Goručan Fran, pos. iz Zibike, 45 let. — Porovnik Jožefa, pos. hči iz Brezna, 9 let. — Šaberl Katarina, dninarica iz Petrovč, 70 let. — Kidrič Janko, sin miz. iz Gaberja.

— — —

TRBOVLJE:

Oznanilo:

V nedeljo dne 25. nov.: otroška nedelja: med osmo sv. mašo skupno sv. obhajilo Marijinega vrtca in drugih otrok. Pozna sv. maša tudi pri podružnici sv. Katarine. Popoldne ob dveh molitvena ura Družbe vednega češčenja.

Ljudsko gibanje:

Rojeni 15 otrok, 1 nezakonski.

Poročeni: Tratar Ivan, rudar v p., in Šantar Ana, zas. — Dobnik Simon, rudar, in Vidmar Polda, predica. — Prašnikar Albin, kmečki sin, in Senčar Marija, pos. hči. — Murn Franc, hišni pos., in Tratar Jožefa, zas. — Renko Anton, rudar, in Žagar Amalija, rud. hči.

Umrli: Babič Alojz, vžitkar, 78 let. — Novak Josip, rudar, 41 let. — Knez Marija, rud. žena, 56 let. — Bučevec Anton, dninar, 49 let. — Dva mala otroka.

Kronika naših župnij

Šmarje pri Jelšah.

Tudi »Marija na jezerih« imenujejo ta kraj različni romarji iz Slovenskih goric in Prekmurja. Ljudska govorica trdi, da je bilo tukaj veliko jezero in da so na enem njegovih otokov pozidali še sedaj stoječo »škapulirsko« kapelo. S časom (okoli 1600. l.) so ji dozidali še sedanjo glavno ladjo z visokim močnim stolpom, ki se ti kaže, kakor bi bil iz sredine 34 m dolge in 8 m široke cerkve zrastel. Okoli cerkve se je dolga leta nahajalo pokopališče, kojega trdnjavsko močno obzidje je tvorila tudi še sedanja kaplanija in obe — leta 1878 glavni ladji prizidani — kapeli sv. Križa in sv. Mihaela. Cerkev je bila vsled hudournikom podobnih donosov vode iz hribovite južne strani in potresov zadnjih desetletij preteklega stoletja že tako propadla, da so začeli resnobno misliti na novo stavbo in so pred izbruhom svetovne vojne nabrali v ta namen že precejšnjo svoto denarja. Po vojni pa so si morali premisliti in se odločiti le za njeno temeljito prenovitev. Ta se jim je posrečila tako, da izgleda cerkev sedaj kakor nova. Njena notranja posebnost je leta 1929 posvečeni veliki oltar ob zapadni steni stolpa, skoraj v sredini cerkve. Na zunanji strani pa ugajata dve spominski plošči ob vhodu v zvonico. Na levi je relief treh bratov-duhovnikov: Janeza, Blaža in Jurja Jurešič. Janez je bil drugi izmed dosedanjih 12 tukajšnjih župnikov (1700—1737) in je omislil za cerkev sv. Roka dva, za Marijino cerkev pa šest zvonov ter preskrbel posvečenje župnijske cerkve leta 1721 in za svetišče sv. Roka leta 1729. Brata sta bila najprej zaporedoma njegova kaplana — prvi 14 in drugi 16 let — potem pa Blaž župnik v Zibiki in Jur na Ponikvi. Plošča na desni strani je posvečena spominu ustanovnika slovitega pota in kapel proti Sv. Roku, župniku dr. Mateju Vrečer, ki ima za Šmarje največ zaslug. O njegovi zmožnosti, neumorni delavnosti in gorečnosti za cerkveno umetnost priča slikanje v cerkvi sv. Roka (1738), križev pot s trovrstnimi 14 kapelami proti Sv. Roku in volilo za veliki oltar župne cerkve in za vzdrževanje puščavnika — čuvarja Kalvarije.

Mimo ponosnega, pod prvim šmarskim dekanom Perian leta 1804 postavljenega župnišča se vspenja uglajena kamenita pot trpljenja Jezusovega 142 m navkreber in veže s cerkvijo sv. Roka 8 velikih in 6 malih kapel, izmed katerih

sta najpomenljivejši kapela Žalostne Matere božje v sredini in pa Svetih stopnjic z božjim grobom na vrhu.

Na prijaznem hribu z divnim razgledom na Savinjske alpe, koroško Peco in Urško goro, Pohorje, Boč, Donati, Ivanjščico in Hrvaško Zagorje, Rudenco, Orlico, Bohor in »Sv. Kum« ter na 53 cerkev stoji čarobno lepa cerkev sv. Roka, katero pač smelo imenujemo krasotico med baročnimi stavbami. Nastala je na mestu prejšnje neznatne lesene kapele vsled leta 1645 storjene zaobljube, če strašno razsajajoča kuga preneha. Na zvoniku je zabeležena letnica 1646, ki brezdvomno znači začetek zidanja, nad oknom v prezbiteriju 1647, na podboju glavnih vrat 1651, na koru 1671, v katerem letu je bila stavba bržčas izvršena. Mramornata plošča pri desnem stranskem oltarju naznanja, da je bila cerkev po škofu Marottiju leta 1729 posvečena; iz napisa pod lokom nad ladjo pa spoznamo, da je bila leta 1738 prvotno slikana po Bogumilu Gessor in da je to slikarijo leta 1887 prenovil znani mojster Jakob Brollo.

Cerkev je dolga 30.55 m, široka 8.48 m in visoka 11 m ter obrnjena proti vzhodu. Glavni oltar je posvečen sv. Roku, pa tudi sv. Rozaliji, sv. Blažu, Valentinu, Antonu Pušč. in sv. Silvestru, štirje stranski oltarji pa sv. Jožefu, Materi božji, sv. Boštjanu in Imenu Jez. Dočim je glavni shod v Šmarju 14. in 15. avgusta, ga obhajajo pri Sv. Roku 15. avgusta zvečer s procesijo, pridigo in slovesnimi večernicami ter 16. avgusta z različnimi pobožnostmi tukaj gori in pri »Žalostni« kapeli. Velik shod se vrši v tej cerkvi tudi še v nedeljo po prazniku Marijinega rojstva, manjši pa na Šmarjetno nedeljo okrog 16. julija, na zahvalno nedeljo po prazniku Vseh svetnikov, na Jožefovo ter na velikonočni in binkoštni pondeljek.

Župnija ima še štiri druge podružnice in sicer sv. Lovrenca, sv. Miklavža, sv. Tomaža in sv. Barbare. Zadnja je brezdvomno najstarejša med njimi (zidana leta 1400); ima lep gotiški prezbiterij in nad 300 let stara baročna stranska oltarja ter je bila do posvetitve sedanje župnijske cerkve sedež tukajšnjih še od ponkovške pražupnije odvisnih dušnih pastirjev. Pražupnija Ponikva je skoraj do 18. stoletja obsegala vso današnjo šmarsko dekanijo razven Žusma in je v posamezne sedanje župnije pošiljala svoje kaplane ter jim pozneje postavljala vikarje ali namestnike, dokler se niso popolno osamosvojile.

Izmed dosedanjih 12 župnikov v Šmarju sta poleg Jurešiča in Vrečarja še posebe pomembna M. Ivanc (1865—1892), ki je župno cerkev leta 1878 znatno razširil in dal slikarijo pri Sv. Roku leta 1882 prenoviti, in sedanji župnik in dekan Franc Lom, ki je vodil v Marijini cerkvi njena prenovitvena dela. Med dosedanjimi 138 kapelani se omenja tudi Val. Wiery, poznejši škof v Celovcu.

Za šolsko izobrazbo skrbi sedemrazredna šola s štirimi vzporednicami, prosvetno delo pa opravlja cerkveni pevski zbor in različna poučna predavanja v leta 1926 postavljenem Katoliškem domu.

Župnija ima krstno knjigo izza leta 1689, poročno 1703 in mrtvaško 1707, in šteje po izkazu leta 1933: 4188 prebivalcev, je imela 62 krstov, 68 mrličev, 25 parov poročencev in 27.966 obhajancev, 215 tretjerednikov, 307 članov Družbe krščanskih družin in 169 vednega češčenja, udov bratovščin: Srca Jez. 360, Srca Mar. 188, karmelske Matere božje 382 ter 69 mladeničev in 229 deklet Marijine družbe. Posebno lepo se razvija Apostolstvo mož in fantov, ko jih vsako prvo mesečno nedeljo pristopa k mizi Gospodovi nad 150, in pa Marijin vrtec, ki ima vsako četrto nedeljo svojo pobožnost. — Ka je uvedena.

Zibika. Župnija sv. Jerneja v Zibiki leži v okviru gore Rudnice na jugu, hriba Brezovec na zahodu, vinorodne Planince, sloveče Škofije in valovitih Pustik na severu, proti vzhodu je svet odprt proti Sotli. Tinska gora s slovečo in lepo božjepotno cerkvijo Matere božje in sv. Ane deli župnijo v zibiško in tinsko dolino. Nad župnijo razprostira svoj plašč raz 403 m visoke gore Marija vnebovzeta, h kateri se obrača dan na dan 2000 Zibičanov. Podružnici Matere božje in

sv. Ane ste iz 15., oziroma 14. stoletja, zidani v gotskem slogu. Pri sv. Ani se nahaja gotska freska: Smrt Marijina in epitaphium, ki sta si ga oskrbela 1670 prvi zibiški župnik Cigan Ivan in njegov prijatelj proviantni oskrbnik v Ptuju Gregor Khünesch (Knez?), ki predstavlja v naravni velikosti Marijo z mrtvim Odrešenikom v naročju. Marijini cerkvi je podelil papež Benedikt 14. dne 20. 4. 1748 privilegije-odpustke, ki so bili ukinjeni leta 1841; leta 1771 je to cerkev slovesno posvetil celjski opat dr. Martin Ferdinand Bartholotti. Leta 1748 in 1771 se smatrajo kot početki božjepoti, ki obstoji in se lepo razvija še danes. — Župnijska cerkev se omenja leta 1405 kot podružnica pražupnije sv. Martina na Ponikvi; sedanja je pozidana leta 1629; leta 1657 je bil v Zibiki ustanovljen vikariat, leta 1669 pa samostojna župnija, ki je bila do leta 1760 zelo obsežna; pri njeni podružnici sv. Štefana je bil to leto ustanovljen vikariat in potem župnija sv. Štefana. Župnik Vrečer Anton je postavil leta 1813 prvo šolo, iz katere je zrastla sedanja petrazrednica. — Versko življenje pospešuje Družba vednega češčenja, III. red, bratovščina Srca Jez. in Mar., številne rože živega rožnega venca in večkratne tridnevnice. Letnih obhajil je 8000. Leta 1933 je bilo 43 krstov, 12 porok in 18 mrličev. 18 let že obdeluje ta Jezusov vinograd Jelšnik Ivan.

Zabukovje. Prvotno je bila župnija ustanovljena v Podgorju in sicer 1788 in je štela samo okoli 400 prebivalcev. Leta 1811 je pa bil sedež župnije premeščen v Zabukovje, ki je bila prej sevniška podružnica. Cerkev leži 570 m nad morjem. S hriba je lep razgled na Lisco in na Gorjance. Cerkev sv. Lenarta je za število prebivalcev, ki štejejo 1350 duš, veliko premajhna. Za cerkev in župnijo si je pridobil velike zasluge g. župnik Anton Span (1843—1862). G. župnik Jožef Pirkmajer (1862—1873) je umrl na kozah, ki si jih je nalezel pri previdenju bolnikov. Plodonosno je deloval tudi g. Janez Volf (1893—1901), poznejе župnik v Kamnici pri Mariboru. Pod župnijo Zabukovje spadajo tri podružnice, namreč v Podgorju, v Trnovcu in na Pokojnem vrhu, kjer je v glavnem oltarju krasen kip Žalostne Matere božje z mrtvim Jezusom v naročju, ki ga vsak občuduje. — Od leta 1931 pastiruje tukaj g. Fr. Rampre. Cerkveno življenje napreduje. Podpirajo ga Marijina družba žen in deklet, III. red, bratovščine presv. Srca Jez. in Mar. in krščanskih družin, rožnivenska bratovščina, družba vednega češčenja, družba za razširjanje vere, bratovščina sv. Cirila in Metoda in Marijin vrtec. Svetih obhajil je bilo lani 8400.

Za našo deco

Kralj — berač. ——

Velik nemir je vladal nekega dne v kraljevskem dvoru. Služabniki so nosili težke tovore po grajskih stopnicah v spodnje prostore in na prosto. Komaj so svoja težka bremena odložili, so že hiteli nazaj v gornje prostore, da bi si naložili nova bremena. Vse je kazalo, da hočejo služabniki grad izprazniti.

In to je bil tudi njihov namen. Njihov mogočni kralj in gospodar je ležal na smrtni postelji. Nezvesti služabniki so si hoteli pravočasno osvojiti vse kraljevo premoženje in ga spraviti na varno. Kaj je sedaj kralju koristilo 700 zabojev zlata? Kaj naj stori sedaj s svileno in škrlatno obleko in z drugim bogastvom, ki ga ima toliko, da bi za ta tovor bilo potrebno 600 kamel? Sedaj se bo moral zadovoljiti le z mrtvaško srajco. Ko pa je kralj zatisnil svoje oči, je bil grad že popolnoma prazen, tako da v že popolnoma prazen, tako da v ke srajce. Ubogi kralj! . . .

Kralj, ki ga je vse občudovalo in se mu laskalo, leži sedaj tako ubogen, da nima niti ene obleke več, da bi jo nesel s seboj v grob . . .

O otrok, kaj je na tem, če si vse življenje morda ubog, samo da le

imaš eno obleko, namreč posvečujočo milost božjo, s katero boš nekoč lahko stopil pred svojega Boga! Vse svoje premoženje boš moral nekoč pustiti drugim, le obleke posvečujoče milosti ti ne more vzeti nikdo.

— — —

Katoliški pojavi

Iz tajništva KA v Mariboru. — Za adventni čas je škofijski odbor preskrbel štiri pridige o KA in je njegova želja, naj bi se te pridige porabile štiri adventne nedelje v vseh župnijskih cerkvah. Pridige bodo objavljene v decemberski številki »Vzajemnosti«. — Pretekli pondeljek je odbor razposlal vsem dekliškim Marijinim družbam v škofiji prošnjo, naj priredijo na praznik Brezmadežne (dne 8. dec.) dinarski dan za vzdrževanje kolodvorskega misijona. — Na zadnji seji je bilo sklenjeno, da se bodo vršili v nekaterih župnijah tekom zimskih mesecev dnevi KA.

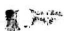
Dan KA v Makolah. Pretekla nedelja je bila za Makole velik dan, ki se je nanj vsa župnija pripravljala s tridnevnimi duhovnimi vajami. To je bil dan KA. Duhovne vaje je vodil g. kapucinski gvardijan pater Lacko iz Celja, v nedeljo pa je imel besedo g. tajnik šk. odbora KA iz Maribora. V dveh pridigah in v enem predavanju je razvijal misli o nalogah KA in podajal smernice za apostolsko delo v župniji. Predavanje je poslušalo okrog 250 ljudi. Pred pozno službo božjo je g. tajnik blagoslovil prapor FKA.

Božične razglednice, ki jih letos izda škofijski odbor KA v Mariboru, so gotove. Oni, ki so jih že naročili, jih bodo te dni dobili. Odbor se obrača na vse vlč. gospode duhovnike in druge z vljudnim vabilom, da jih naroče.

Čudežno ozdravljenje v Lurdu. Iz Lurda prihaja poročilo, da je ozdravela Elizabeta Frateur, hči profesorja na katoliški univerzi v Louvainu. Že več let se ji je sušil mozeg v hrbtenici. Nazadnje je tako oslabela, da je morala vedno ležati. Lansko leto so jo peljali v Lurd. Že drugi dan potem, ko se je prvič kopala v vodi v lurški votlini, se je čutila zdravo. Pregledali so jo profesorji medicinske fakultete, ki so ugotovili, da o nekdanji bolezni niti sledu ni več. Letos je ozdravljena gospodična vnovič romala v Lurd in je v lurškem uradu Bureau de Constitutions dobila pismeno potrdilo, da tega ozdravljenja zdravniška znanost na naraven način ne more razložiti.

Milijonski dar vatikanski knjižnici. V Milanu živi znameniti švicarski založnik Hoepli, ki ga vežejo s sedanjim sv. Očetom prijateljske vezi še iz časa, ko je bil Pij XI. prefekt milanske Ambrozijane. To prijateljstvo je te dni stopilo na dan s kretnjo, ki je vredna spomina. Založnik Hoepli se je mudil te dni na Dunaju, kjer je za 2 milijona frankov kupil neko knjižnico cerkvenih del in dokumentov. Ko je nato prišel v večno mesto in pripovedoval papežu o tem, je ta obžaloval, da vatikanska biblioteka dozdaj ni mogla nabaviti take zbirke. Nekaj dni pozneje je izjavil založnik Hoepli, da stavi vsa dela, ki jih je kupil na Dunaju, na razpolago vatikanski knjižnici.

Na Ogrskem je vsako leto okoli 5500 novih družin posveti presv. Srcu. Te posvetitve širijo zlasti duhovniki ob priliki ljudskih misijonov.

Razna obvestila.

Tridnevni tečaj zaprtih duhovnih vaj pri sv. Jožefu nad Celjem se začne: v

torek dne 11. decembra za fante; v sredo dne 26. decembra, na Štefanovo, za dekleta. — Fantje in dekleta! Lep čas in lepa priložnost za duhovno obnovo in okrepitev se vam nudi. Pridite torej prav številno in še pri drugih agitirajte! Prijavite se pravočasno! Priložite znamko za odgovor! Vzdrževalnina za tri dni znaša 75 Din. Pri tej priložnosti opravite tudi lahko molitve in obiske za svetoletni odpustek.

Poglejte si te številke!

»Karitas« vam izplača 8960 Din, če se zavarujete, ko ste stari 35 do 39 let in skozi 15 let plačujete mesečno 50 Din. Če pa plačujete skozi 20 let 30 Din, vam izplača 7050 Din. V slučaju, da poprej umrjete, takoj izplača navedene vsote vašim dedičem. Če pa povzroči vašo smrt kaka nesreča, izplača »Karitas« takoj po smrti dvojno zavarovano vsoto. Ali ni vse to ugodno? Mesečno človek že še pogreša 20, 30, 50 Din. a 8000 Din ali še več naenkrat težko dobi . . . Preskrbite se za starost, da ne bote od drugih odvisni. Dan za dnem vidimo starčke, ki često nimajo niti koščeka kruha. Če bi se bili v mladih letih zavarovali, ne bi imeli tako žalostne usode. Oglasite se čim prej pri vodstvu »Karitas« v Mariboru, Orožnova ulica 8, ali v uredništvu »Novin« v Črensovcih, ali pri domačem zastopniku.

Koledar od 25. nov. do 1. dec.

25. november, 27. pobinkoštna nedelja: Katarina, devica. — 26. november, pondeljek: Janez Berchmans, spoznovalec. — 27. november, torek: Virgilij, škof. — 28. november, sreda: Gregor III., papež. — 29. november, četrtek: Saturnin, škof in mučenik. — 30. november, petek: Andrej apostol. — 1. december, sobota: Eligij, škof.

Glavni mesečni namen za november, blagoslovljen po sv. očetu: Umrli nepreviden smrti. — 25. november, nedelja: Naši razumniki. — 26. november, pondeljek: Duh zatajevanja. — 27. november, torek: Odprava pohujšanja. — 28. november, sreda: Uradniki. Vojaki. — 29. november, četrtek: Naša domovina. — 30. november, petek: Naši misijonarji V tem mesecu umrli.

Glavni mesečni namen za december, blagoslovljen po sv. očetu: Vzgojitev mladine za katoliško akcijo. — 1. december, sobota: Naša domovina.

Tiskar: Tiskarna sv. Cirila v Mariboru, predstavnik Albin Hrovatin v Mariboru. Urednik: Franc Kolenc, korni vikar v Mariboru. — Izdajatelj: Mariborske župnije, predstavnik Franc Kolenc, korni vikar v Mariboru.

Poštnina plačana v gotovini. Posamezna številka stane 1 Din.
Leto 6. Štev. 48.

NEDELJA

Izhaja vsak petek.
Cena:
Celoletno 24 Din, polletno 12 Din, mesečno 2 Din. Inozem. 48 Din.

Tednik za versko življenje

Maribor, 2. decembra 1934.

Uredništvo: MARIBOR, Stolno župnišče.
Uprava: Maribor, Koroška cesta 5.
Ček rač. 15237.

Svetovni zor — adventne zornice.

Prva adventna: izseljenska

Nedeljska služba božja.

Evangelij:

Lk 21, 25—33.

In znamenja bodo na solncu in luni in zvezdah, in na zemlji bo med narodi stiska in zmeda zaradi šumenja morja in valov. In ljudje bodo koprneli od strahu in pričakovanja tega, kar pride nad ves svet; zakaj nebeške sile se bodo majale. In takrat bodo videli Sina Odrešenikovega priti na oblaku z veliko močjo in slavo. Ko se bo pa to začelo goditi, se ozrite kvišku in dvignite glave; zakaj vaše odrešenje se približuje.« In povedal jim je priliko: »Poglejte smokvino drevo in vsa drevesa! Kadar začne že odganjati, veste, da je blizu poletje. Tako tudi vi, kadar boste videli, da se to godi, vedite, da je blizu božje kraljestvo. Resnično, povem vam: Ta rod ne bo prešel, dokler se vse to ne zgodi. Nebo in zemlja bosta prešla, moje besede pa ne bodo prešle.

— —

»In ljudje bodo koprneli.« (Lk 21, 26.)

Vsak prihod vzbudi pričakovanje. Višji je pričakovani, večje je pričakovanje. Kdo nam opiše pričakovanje Marijino na prihod Gospodov? Kako zbrana, mirna, resna, vesela je morala biti v tistih dneh Marija! V spomin na njeno pričakovanje je postavljen poseben sopraznik: 18. december in se vrši posebna pobožnost: svitanice ali zornice. Ko govorimo o hrepenenju, se spomnimo domotožja naših izseljencev na Nemškem, v Franciji, Aziji, Afriki in Ameriki. Advent jim oživlja mladostne spomine, ko so ob očetovi ali materini roki hodili k zornicam, ko so pripravljali vse potrebno za jaselce, ko so bili tako poslušni, ko so opravljali posebna dobra dela in hodili gledat mater v obraz, če je zadovoljna z njimi. Advent je nastopil, Božič prihaja. Kako hrepene izseljenci po domači cerkvi, hiši, družini. Takoj je boljše zanje, če imajo tudi v tujini blizu do cerkve in duhovnika, ako se morejo z njim pogovoriti v domačem jeziku. Hujše je zanje, če tudi tega nimajo; če jim v nedeljah in praznikih ne preostaja drugega, kakor da se v kakšnem tihem kotu sami zase malo zbero in pomolijo in so tako v duhu pri sv. maši, v duhu pri sv. obhajilu; popolno kesanje nad grehi jim nadomešča sv. spoved. Kako dolgo še ne bo k njim Gospoda miru in tolažbe! Glejte, naši izseljenci so nam živa podoba pričakovanja in hrepenenja po Gospodu. Posebno tisti, ki so brez cerkve in brez duhovnika, so nam vsem v svojem domotožju pretresljiv klic in opomin: Spoštujte in ljubite cerkev in zakramente. Porabite dneve milosti in odrešenja. Verujte, da duša, kadar se prav spozna, vse prej in lažje pogreša, kakor pa Boga in oltar, cerkev in tabernakelj. In še eno nam kličejo: Spomnite se tudi nas pri daritvi in molitvi! Boljše je človeku v tujini, če ve, da se ga kedo spominja v domovini. Prva adventna nedelja, izseljeniška nedelja, je namenjena temu spominu. Ni kraja na Slovenskem in v nekaterih krajih ni skoraj hiše in družine, ki ne bi imela kakšnega izseljenca v tujini. Danes se jih bomo spomnili. Ako se ne bi mogli več vrniti v svojo rodno domovino, da bi vsaj srečno prišli v svojo večno domovino, kjer se bomo sešli vsi, ki verujemo v Jezusa Kristusa, ki pričakujemo njegov prihod v naša srca, ker ga ljubimo. Amen.

— —

Nedeljska molitev.

Glejte, od daleč je prišlo ime Gospodovo in njegov sijaj napolnjuje vesoljni svet.

V. Rosite, nebesa, od zgoraj, in oblaki dežite Pravičnega.

O. Odpri se zemlja in rodi Zveličarja.

Molimo: Zbudi, prosimo, o Gospod, svojo moč in pridi, da se bomo pretečim nevarnostim naših grehov po tvojem varstvu oteli in po tvojem odrešenju zveličali. Ki živiš in kraljuješ z Bogom Očetom v edinosti Svetega Duha Bog na vse veke vekov.

O. Amen.

— —

Brezmadežna — veliko znamenje za današnje dni.

(Nekaj misli za 8. december.)

Živimo v dobi strašne razdvojenosti in nesoglasja med ljudmi. Kulturni človek 20. stoletja bije boj zoper — človeka. Nemorala, sebičnost in prevzetnost hočejo prevladovati nad čistostjo, ljubeznijo in ponižnostjo, nad čednostmi, ki so temelj dobro urejene človeške družbe. Vsled nemorale se zastrupljajo mlade duše in drevijo v pogubo. Na eni strani se kopiči bogastvo, na drugi strani pa milijoni trpijo pomanjkanje. Ljudje, ki si domišljujejo, da so nekaj več, kot drugi, in ki razpolagajo z večjo močjo ali večjim premoženjem, se bahato šopirijo ter sodijo le druge, a sami sebe ne vidijo. Drugi zopet, ki si morajo z napornim delom zaslužiti trdo skorjico kruha, pa so često prezirani in omalovaževani. In to često od lastnih somišljenikov. Današnji človek se sramuje sočloveka samo radi njegove revščine in ga prezira.

V oblačnih adventnih dneh zasije pred nami Brezmadežna — veliko znamenje za današnje dni. Znamenje čistosti, ljubezni in ponižnosti. Saj je Ona najčistejša kraljica devic in za Kristusom naj večja dobrotnica človeštva, saj je vendar šla za nas s Kristusom na Kalvarijo, kjer je kot močna žena darovala za nas svoje najdražje. Ona je govorila večno lepe besede vdanosti in ponižnosti napram Bogu: »Glej, dekla sem Gospodova!« K Njej pojdimo te dni in v njeni šoli se učimo prav živeti. Naj nam bo njeno skrito in ponižno življenje v Nazaretu zgled, kako moramo tudi mi živeti v duhu ponižnosti. Zavedajmo se, da je ponižnost in ljubezen do bližnjega ona vez, ki druži človeška srca.

Brezmadežna vabi in kliče vse svoje zveste otroke z besedami: »Otroci moji, poslušajte me, sprejmite nauk in bodite modri! Kdor najde mene, najde življenje in zadobi zveličanje od Gospoda.« Poslušajmo besede močne Žene, ki je kači glavo strla, posnemajmo jo in tudi mi bomo v naših srcih strli kačo napuha. Zaupajmo v dnevih trpljenja v Njo, ki je večilčastna jutranja zarja, iz katere je vstalo solnce odrešenja — Jezus Kristus!

Katoliškim vernikom v Jugoslaviji!

V smislu sklepa katoliških škofov v Jugoslaviji vas najtopleje vabimo na

II. evharistični kongres

ki se bo za vso kraljevino vršil v Ljubljani v dneh 28., 29. in 30. junija 1935.

Pridite, da skupno izpričamo svojo vero v Boga in Gospoda našega v presvetem Rešnjem Telesu!

Pa sedanji čas, ko je na svetu tako malo miru, srčne zadovoljnosti in tihe sreče, a toliko negotovosti, temnih slutenj in mračnih

skrbi, ali ni kaj malo pripraven za tako veliko zunanje slavlje? A vprav sredi težav in tegob teh težkih dni stoji naš Odrešenik Jezus Kristus kakor nekoč med trpečim ljudstvom ter nas vse, ki so nam oči kalne od skrbi in ušesa naglušna od tarnanja, ljubeznivo vabi: »Pridite k meni vsi, ki se trudite in ste obteženi, in jaz vas bom poživil« (Mt 11, 28).

Slušajmo ta sladki glas, ki nam obljublja olajšanje in moč, zberimo se kakor ovce okrog svojega Dobrega Pastirja in s sv. Petrom vdano recimo: »Gospod, h komu pojdemo? Besede večnega življenja imaš in mi verujemo in vemo, da si ti Kristus, Sin božji (Jn 6, 68, 69). Slej ko prej je resnično, da je tudi v časnem oziru rešenje narodov le v Kristusu, Odrešeniku sveta. Zakaj »srečno ljudstvo, ki mu je njegov Bog Gospod« (Ps 32, 12).

To srečo iščemo sebi in svojemu narodu v krizi naših dni. Našli jo bomo le pri Kristusu. Kajti ni toliko krize kruha, saj ga je v obilju. Ni toliko krize dela, saj nas delo povsod kliče. Kriza duš je, zato nered in ob krivični obilici stradež milijonov. Kriza duš je, zato needinost, nemir in sovraštvo. Iz krize duš vodi le en izhod, Oni, ki je o sebi dejal: »Jaz sem pot, resnica in življenje« (Jn 14, 6).

Kristus v presvetem Rešnjem Telesu je naše življenje. Iz njega zajemamo pogum v težavah, veselje v preskušnjah, upanje v brezupu, veliko vse premagujočo ljubezen do Boga in do bližnjega. Iz takšne ljubezni vzklije mir v narodu in med narodi. Iz takšne ljubezni se bo našla prava pomoč v tolikeri bedi in prava rešitev zamotanih vprašanj.

Moramo in hočemo pripomagati, vsak po svojih močeh, da se svetovna stiska olajša vsaj v našem narodu in to po Jezusu, našem edinem Rešitelju. Zato pridite vsi, ki verujete v Jezusa Kristusa, v presvetem Rešnjem Telesu med nami živečega. Vabimo vse stanove, pred vsem vse delovne stanove, ki jih je teža naših dni najbolj zadela, da v Jezusu najdejo pot iz stiske. Vabimo katoliško inteligenco, da v Jezusu najde resnico sredi sedanjih zmot. Vabimo zlasti mladino, da v Jezusu najde življenje, pravo, lepo in osrečujoče. Pridite, priredimo Jezusu, našemu Odrešniku, zmagovito slavlje! Pridite, poklonimo se v molitvi in ljubezni našemu Bogu, ki ima svoje bivališče med nami!

Pridite, združimo se z Jezusom, ki je kruh življenja, zedinimo se po Njem v medsebojni ljubezni in v trajnem miru!

Že sedaj pa pripravljajmo svoja srca z molitvijo, sv. daritvijo in žrtvami na velike dni kongresa, da bodo res dnevi, ki po presveti Evharistiji odprejo našemu narodu vire nadnaravnega življenja v blagoslov naši domovini.

V Ljubljani, na praznik Kristusa Kralja 1934.

† Dr. Gregorij Rožman,
škof ljubljanski.

† Josip dr. Srebrnič, škof krški,
predsednik stalnega odbora za
evharistične kongrese.

Iz življenja za življenje

ZAVEDAJ SE, DA SI KATOLIČAN!

Česar večkrat najbolj manjka v širokih plasteh katoliškega ljudstva, je globoka zavest, da sem katoličan.

Vera je prepričanje in ne samo formalnost krstnega lista. »Jaz verujem« ne pomeni samo krotkega da, da je že dobro, bo že najbrž res — ne in trikrat ne! Verujem pomeni: Jaz sem o tem prepričan do zadnje nitke svojega srca, za to sem pripravljen tudi dati življenje.

»Iztrgajte mi srce«, tako je dejal starček pred svojo mučeniško smrtjo, »in našli boste v njem zapisano ime Jezus Kristus.«

Resna zahteva sodobnega časa je, več verske zavesti, več verskega prepričanja, ki se opira na večje versko znanje.

Ni samo po sebi umevno, da si katoličan ali katoličanka. Mnogim, premnogim se zdi to srednjeveška zaostalost, naravnost nemogoča za modernega človeka. Če nočeš biti v posmeh svojim sovražnikom, tedaj ni zadosti, da veruješ zato, ker so te tako v šoli učili, ker si sprejel svojo vero od svojih staršev, ampak vedeti moraš, zakaj veruješ. Nešteto je pravljic, katere obešajo katoličanom ter nam jih podtikajo kot naše verske resnice, zato moraš vedeti, kaj veruješ in česa ne veruješ. Otroško priznanje vere nikakor ne zadostuje za življenjski boj. Neobhodno potrebna zadeva za vsakega sodobnega katoličana je, da ve, kako velika, kako vzvišena in kako nenadkriljiva je njegova vera. Zato vzemi ob nedeljah in svojih prostih urah v roke svoje katoliške knjige in časopise, prisostvuj rad cerkvenim govorom in vporabi slehemo priliko, da se boš v svoji veri vedno bolj izpopolnjeval in vedel, zakaj veruješ.

Uči se in beri zgodovino svoje

Vse — s prostovoljnimi darovi.

Izza svetovnega evharističnega kongresa v Čikagu znani ameriški kardinal Mundelein je v času 18 let, odkar je na čelu veliki čikaški nadškofiji, omogočil, da je bilo postavljenih čez 600 verskih in cerkvenih poslopij, med njimi 68 cerkva, 64 samostanskih poslopij, 17 univerz in višjih šol za moško mladino, 5 sirotišnic in 2 hiralnici.

Brezposelni zidajo — stolnico.

V novi škofiji Katovice, ki obsega od Poljske ločeni del Zg. Šlezije in Avstrijske

† dr. Ivan Križanič.

Žlahtna rozga Slovenskih goric.

Dalje.

4. Rez in kop.

Ljubi Bog ima na zemlji svoj veliki vinograd — sv. Cerkev, on je tedaj vinogradnik; ima pa tudi oster vinjak, brez katerega nobeden viničar ne more biti, s katerim trebi in obrezuje trto. Če je trta še tako mlada, vinjak ji ne prizanese, ampak otrebi jo, da tem več sadu prinese.

Tudi našo žlahtno rozgo Juliko je Bog zarano otrebil, da bi rodila tem sladkejega grozdja, in da bi prinesla temveč sadu za večno življenje. Ljubi Bog je poslal nedolžnemu otroku dolgo in hudo bolezen: Julika je za protinom zbolela. Komaj pet let je bila stara, ko jo protin začne nadlegovati, in cela tri leta jo je tako mučil, da ves čas ni mogla iz postelje. Strašna bolezen jo je včasi tako hudo vila, da je revica na ves glas vpila in pela kakor ptica. Najhujše jo je trgalo po nogah, katere jej je bolezen popolnoma pokvarila. Še le po treh letih ji je nekoliko odleglo. Naredijo se ji namreč na nogah

cerkve in vedel boš, da se ti svoje vere nikakor ni treba sramovati. Vedel boš potem, da lahko greš po zemlji z glavo pokoncu, po zemlji, ki se ima svoji civilizaciji v prvi vrsti zahvaliti katoliški cerkvi. Cerkev, naša duhovna očetovska hiša, je najbolj veličastna palača duha, karkoli jih nosi zemlja,, sezidana od najbolj nadarjenega stavbenika, od Gospoda Boga samega, in vendar dve tretjini katoličanov živi v njej z zavazanimi očmi in si deloma od hudobnih, deloma od slepih ljudi pustijo dopovedovati, da stanujejo v stari podirajoči se bajti, v kateri dandanes ni več mogoče stanovati.

Uči se gledati lepoto svoje vere. Uči se pojmovati, kako krasna je tvoja vera, prelepa stavba, kamen ob kamnu, stavek ob stavku, brez napake, brez razpoke, stavba duha, katero morajo vsled svoje doslednosti in pravilnosti občudovati celo njeni sovražniki.

Veletoki ljubezni, dobrote in usmiljenja, plemenitosti in velikosrčnosti so se iz Cerkve razlili čez človeštvo in odplavili nepregledno bedo, duhovno in telesno gorje. Če se kjerkoli govori o socialnih idejah, jih je prva uresničila katoliška Cerkev. Ona je zidala prve bolnice, prva zavetišča za otroke, starčke in pohabljence. Še davno predno se je govorilo o človečanstvu in o socialni zakonodaji, je na tisoče katoliških devic žrtvovalo družinsko in življensko radost za najbolj uboge med ubogimi. Od te ljubezni do bližnjega, ki jo je oznanjala Cerkev, se hrani še dandanes vse socialno usmiljenje, bodisi zavestno ali podzavestno. Koliko narodov je Cerkev privedla iz teme duševne in nravne osurovelosti k luči življenja! To vse so zmage, so velika dela naše vere, na katera smemo in moramo biti ponosni.

Treba je pač svojo vero poznati, da jo človek tudi ljubi. Česar človek ne pozna, tega tudi ne ljubi; zato nam je treba več verskega znanja, več samozavesti, več katoliškega ponosa; ne tistega ponosa,

---

mehurji, iz katerih je protin tekel, kakor pravimo, in tudi iztekel. Toda obe nogi sta ostali skrivljeni; na nobeno ni mogla stopiti, ampak je po brgljicah morala hoditi. Sčasoma je desna noga toliko okrevala, da je na njo stopiti mogla ter eno brgljico odložila, a druge brgljice se Julika do smrti ni znebila.

Bog je mlade Julikine rame že zgodaj vadil križ nositi, da je mogla potem nesti križ, pod katerim bi navaden in nevajen človek sicer opešal bil. Moder gospodar izkoplje v gaju divjaka, in v njega vcepi žlahtno mladiko. Tako drevesce potem krepko raste in zraste drevo, ki obilno rodi, ker divjak ni razvajen kakor kako vrtno steblo, ampak lahko vse potrpi, ker je od mladosti vsemu hudemu privajen ter dežju, solncu, snegu in vetrom izpostavljen. Od mladih dni je tudi Julika bila vsem nezgodam izpostavljena, kar je storilo, da je potem v čednosti vrlo rastla, in da je bilo lepo drevesce v božjem vrtu, ki je najbolj neugodno vreme pretrpelo. Že sv. Duh namreč uči: »Dobro je človeku, če nosi jarem od svoje mladosti«, da se iz mladega navadi trpeti in voljno prenašati nadlogo. Ako bi Julika od

Šlezije, je treba postaviti novo škofijsko cerkev. S pripravami so začeli že leta 1925. Poleg stolnice bo kazalo zidati še druga poslopja za škofa, za urade in župnijsko hišo. Vladna podpora in nabrane zbirke so pošle. Pod streho je šele eno poslopje in spodnji del stolnice. Kaj storiti? Zaposlili so brezdelavske ljudi in se sporazumeli takole: Župnije pošljejo ljudi, ki nimajo dela, pa se prostovoljno priglase za pomoč pri zidanju škofijske cerkve. Župnije se ob enem zavežejo, da skrbe 14 dni za vzdrževanje prosto-

ki na druge zaničljivo pogleduje, ampak ponosa, ki se zaveda neizčrpnega bogastva in polnosti zlata svoje vere.

Če bomo tako prešinjeni od svoje vere, če bo naše oko znalo videti in opazovati, kako svetla je njegova veličina, tedaj se ne bomo daii motiti ne od zasmehovanja in tudi ne od pohvale naših nasprotnikov, ostali bomo zvesti in ponosni otroci Cerkve, ki je naša tako slavna mati. ---at.

— —

VELIKE DUŠE.

V bolnici je ležal rudar v najboljših moških letih. V rovu ga je zasulo kamenje in mu zlomilo hrbtenico. Grozno je trpel. Od bolečin si je ruval lase ter se zvijal kakor črv. Tri dni in tri noči je živel v teh neznosnih mukah. Nekoč je bridko zastokal. Potem mi je priznal: »Saj hočem trpeti — želim trpeti — moram trpeti — za mojo ženo, — ker je izgubila svojo ljubezen — ker je prelomila zvestobo — ker živi grdo — pohujšljivo — in sedaj — v tem trenutku — pleše z drugim — pleše in — greši — (solze mu zalijejo oči) — toda jaz hočem trpeti — za njo — za njo!«

V tem trenutku sem verjel, da žive velike duše . . . Velike duše, za katere svet ne ve, velike duše v trpljenju, ki ga prenašajo za — druge . . .

Spoštljivo sem stal ob postelji trpina, saj je bil tu po trpljenju posvečen prostor. Tu je trpel človek za drugega človeka. Soba se mi je zdela kot Kalvarija, kjer se je daroval spravni dar za bližnjega. Vprašal sem se: Ali ni včasih naše trpljenje — dušna ali telesna bol — spravni dar za grehe in zablode drugih?

Dandanes vpijejo grehi v nebo.

Po svetu pa hodi Kristus in išče duš, ki bi bile pripravljene trpeti kot spravni dar za grehe našega časa . . ., ki bi hodile z Odrešenikom vred po poti trpljenja . . . do konca . . . in mu ostale zveste tudi v času najhujših bolečin — na Golgoti . . .

— —

voljcev: plačajo jim stanovanje, prehrano in nekaj odškodnine za obleko. Vsakega pol meseca prihajajo novi oddelki, ki se pod vodstvom izvežabnih zidarjev in polirjev brž lotevajo betonskih, zidarskih in drugih del. Uspeh je presenetljiv, razpoloženje med delavstvom prav veselo; delo se začenja in zaključuje vsak dan z molitvijo. Iz vseh grl zadoni tudi pesem: »My chcemy Boga« — Povsod Boga!

Bivši ministrski predsednik — vodja KA na Ogrskem.

Dr. Karel Huszar, ki je bil svoj čas mini-

mladega ne bila vajena težkega jarma, bi ne bilo dobro zanjo; težki jarem, katerega jej je Bog pozneje naložil, bi jo bil premagal in pogubil. Dobro je človeku, da od mladosti nosi jarem, ker človek ne vé, kaj ga še vse čaka na svetu. Zato je tudi Sin božji od mladosti rastel »kakor lilija med trnjem«, ker mu je bila odločena trnjeva krona, s katero so ga vojaki ovenčali. — Cvetlica, na kateri zjutraj zgodaj solza visi, tista po dnevu čvrsto raste in lepo diši, drugače pa se rado zgodi, da pri vročem solncu žeje sahne. Tudi mlad ogenj takrat močno zagori in veselo splapola, če veter po njem potegne; pri tihem vremenu mlad ogenj rad vgasne.

»Zakaj toliko trpim? Zakaj Bog ravno mene tepe? Kaj sem vendar hudega storila?« Tako se marsikatera nevoljna duša v trpljenju pritožuje. Julika tega ni storila, ona se z Bogom ni kregala, ker je vedela, da bi mu na sto ene ne mogla odgovoriti, ali kakor sv. pismo pravi: »da da bi mu na tisoč ne mogla ene odgovoriti«, in »da nam las ne pade raz glave« brez volje božje. Ona se je tolažila in rekala: Če je Jezus zame toliko prestal, zakaj bi jaz iz ljubezni do njega

MED MNOGIMI SAMO ENA . . .

V velemestu B. je živel neki posebnež. Imel je ogromno bogastvo, dedičev pa nobenega.

Nekega dne se je dogovoril s sprevodnikom cestne električne železnice, da mu bo dal nekaj denarja, iz katerega naj on da vsakemu potniku, ki mu bo dal večji novec, več nazaj, kakor bi mu šlo.

Posebnež je iz kota opazoval celo stvar. Sprevodnik je že 30 ljudem vrnil več denarja, kakor jim je šlo. Vsak je preštel denar in ga hitro vtaknil v žep. Revno oblečena deklica je bila edina, ki je opozorila sprevodnika, da se je bil zmotil in mu vrnila denar.

Bogatec je prosil za dekletov naslov. Povpraševal je po njej. Bila je hčerka nekega revnega, vernega poduradnika.

Mož je v oporoki velik del svojega bogastva zapustil deklici. — Ona je to doznala šele po njegovi smrti, ker se on ni hotel prej izdati.

— — —

Najsvetejši zakrament.

I. Mi — po Jezusu.

Neprimerljivo majhno bitje je človek napram Bogu, ki edino nujno obstoja. Tako neznatna je tudi slava, zahvala, prošnja in zadoščenje, ki ga more človek dati božjemu veličanstvu. Samo božanska oseba more božanstvu dati dostojno slavo, zadoščenje, zahvalo in molitev. Zato je vse to izvršil Jezus namesto nas, ne samo z besedami in deli, temveč s trpljenjem in žrtvijo na križu. »Kristus se je enkrat žrtvoval, da odvzame grehe mnogih ljudi« (Žid. 9, 28) in s tem je dal zadoščenje, slavo ter zahvalo Bogu. »Z eno žrtvijo je dovršl one, ki bodo večno posvečeni« (Žid. 15, 14), torej zaslužil je vsako milost vsem ljudem do konca sveta.

kaj ne trpela? In kadar jej je protin noge prav hudo zvijal, da je od prevelike bolečine imela mokre oči, takrat je mater vprašala: Ali ni res, ljuba moja mati, da je Jezusa še bolj bolelo, ko so mu z žreblji noge na križ pribijali? V takem trenutku mati čestokrat ni vedela, kaj bi odgovorila; gorko solzo si je izbrisala iz očesa, ne vem, ali solzo žalosti zaradi bolnega otroka, ali solzo veselja nad takšnim detetom.

Nekoliko pozneje je bolezen tudi očeta na posteljo položila. Tudi oče je tri leta bolehal. Zdaj si mislimo materni križ: dva bolnika v hiši imeti, obema streči; toda s čim postreči? Zraven tega sta še dva manjša otroka za materjo gledala ter kruha prosila. Pa mati ni onemagala. Krščanska mati, krščanska gospodinja res tri vogle drži; več je vredna, »kakor drage reči, ki se iz daljnih krajev k nam uvažajo«. Njena bolnika sta bila lepo potrpežljiva, ni mogla na nju huda biti. Kadar je deklici kar umreti bilo, je žalostno mater tolažila, rekši: Ljuba mamica, ne tožujte, jaz bom v nebesih pri Jezusu in Mariji prosila za vas. Oče pa, ki je imel jako dober pomnež, je vedel vsako pridigo na pamet, ka-

strski predsednik v Budimpešti, je prevzel v sporazumu in vsled želje kardinala Seredija vodstvo Katoliške akcije. V njegovem načrtu, ki ga je razložil na katoliškem shodu, je predvsem osnovanje novega katoliškega lista-dnevnika. Dr. Huszar je ob enem pisatelj. Poprej je bil tudi tajnik katoliške ljudske zajednice. Za časa komunističnega prevrata so ga imeli prekucuhi v ječi. Posrečilo se mu je bilo zbežati v Avstrijo.

»Brezbožnež — slab domoljub.«

Vodja španskih socialistov in vseučiliški

Da bi obnavljajoč nadaljeval svojo krvavo daritev na križu, je Jezus pri zadnji večerji postavil nekrvavo daritev sv. mašo z besedami: »To delajte . . .« (Lk 22, 19), postavil si je namestnike v apostolih in duhovnikih, po čigar rokah neprestano obnavlja s kruhom in vinom ono daritev, ki jo je nekoč izvršil na križu. V sv. maši namreč Jezus niti ne trpi niti ne umre, toda se poniža nič manj kot na križu. Namesto v človeškem telesu pride k nam spremenjen v nežive stvari: kruh in vino. Tako se kot hrana moje duše preda na milost in nemilost svojim stvarem in se izpostavi zasmehovanju svojih neprijateljev.

Sv. maša je božanstvena daritev po vrednosti in časti žrtve, Sinu božjega, ki se žrtvuje; po vzvišenosti namena, za katerega se žrtvuje in ljubezni, s katero se žrtvuje. Bogu se daruje Bog — človek. Zato je sv. maša najpopolnejše zadoščenje za naše grehe. Ponižna daritev. »To je moje telo, ki bo za vas darovano« (1 Kor. 11, 24). Sv. maša je tudi zahvala za dobrote božje, ker vzame Jezus »kruh in zahvali« (Lk 22, 19). Zahvalna daritev. — Sebi darujoč, prosi Jezus kot vračilo darove božje za nas. Prosilna molitev.

S sv. mašo se izkaže Bogu večja slava, zahvala, prošnja in zadoščenje, kot mu jo morejo dati vsi angeli, svetniki skupaj z Materjo božjo vred. Po sv. maši dobijo naše prošnje, naša slavljenja, zahvale in zadoščenja vrednost pri Bogu. Sv. maša je torej sama po sebi najvzvišenejše dobro delo, po katerem dobijo vrednost naša dobra dela.

Ker je sv. maša božanska daritev neizmerne vrednosti, se sme darovati samo Bogu, a nikoli pa svetnikom. Mi se pri sv. maši spominjamo svetnikov samo v hvaležnosti do Boga za milosti, ki jim jih je dal. Ker je ta sv. daritev tako vzvišena, zato se njena vrednost ne zmanjša, če je nedostojen oni, čigar roke jo darujejo, ali oni, za koga se daruje, ali oni, ki ji prisostvujejo. Ona koristi celi Cerkvi: mrtvim in živim, četudi niso

---

profesor dr. Canadas je sprejel in odmolil katoliško veroizpoved z izjavo, da se odpove vsem zmotam in da je »vsak brezbožnež tudi slab domoljub«.

Kongres v Poljski.

Predprejšnji teden je minil v Poljski v znaku evharističnih škof. kongresov. Ti kongresi so bili izvanredno dobro obiskani, od tisočih naroda, tako da je samo kongres v Tarnowu štel do 130 tisoč udeležencev. Poljska stoji danes pred velikim verskim preporodom, ki bi ga mogla z božjo pomočjo prinesti skorajšnja bližnja bodočnost.

tero je tam in tam, od tega ali onega gospoda slišal. Tako so se žalostne njihove duše pri božji besedi ogrevale in oživile. Posebno pazno pa je Julika poslušala, kadar je oče »Življenje svetnikov« v roke vzel in začel brati o devici in mučenici sv. Julijani, ki je bila njena krstna patrona.

Sv. Julijana je bila hči preimenitnih staršev. Morala bi se s paganskim mladeničem omožiti. Ker se je takega ženina branila veli jo oče neusmiljeno pretepsti. Na to jo razdraženi oče izroči ženinu, ki jo veli za lase obesiti in z volovskimi žilami tepsti. Srčni junakinji koža na glavi popusti, ker je telo predolgo za lase viselo. Potem jo z raztoplenim svincem po vsem životu oblivajo. V ječi se ji prikaže angel božji, jej zaceli rane in jo za nove muke osrči. Drugi dan jo trinog veli v razbeljeno peč vreči; toda pobožne solze Julijane ogenj naglo pogasijo. Slednjič jo še kopljejo v kotlu vrelega kropa; ker pa tudi v kotlu ostane nepoškodovana, jo trinog zaukaže ob glavo djati. — Ko je Julika slišala o strašnih mukah sv. Julijane, je rekla: Ljubi oče, zdaj skoraj nič ne občutim svoje bolezni; koliko je

prisotni, in končno duhovniku in drugim, ki so prisotni in onim, za katere se služi.

Če med sv. mašo kaj premišljuješ ali moliš, pazi vsaj na glavne dele sv. maše. V začetku sv. maše se skupno s sv. Cerkvijo skesaj svojih grehov, ker prerok pravi: »Žrtev Bogu je skesana duša« (Ps. 50, 18).

Pri povzdigovanju pokaži nebeškemu Očetu vse svoje stiske, dela in trpljenja ter se ponižno klanjaj prisotnemu Odrešeniku. Pri sv. obhajilu se zakramentalno ali vsaj duhovno obhajaj. Če rabiš molitvenik, spremljaj sv. mašo s pravimi duhovniškimi mašnimi molitvami. Tako moliš z duhom in besedami sv. Cerkve.

Ako paziš na otroke, strežeš bolnikom, si navezan na dolžnosti tvojega stanu, ali si bolan, slab in ne moreš iti, pridruži se v duhu onim, ki gredo, vstopi v duhu v cerkev in zbrano — kolikor ti dopušča tvoje telo in bolečina — spremljaj sv. mašo del za delom do konca. Opravljaj pri tem po Jezusu še to svoje delo, ki ga On hoče, da ga delaš; klanjaj se mu in se duhovno obhajaj. Tako so ti roke pri delu, a srce skesano z Jezusom pri sv. maši.

O z n a n i l a

MARIBOR:

Stolna župnija.

O z n a n i l o:

Prvo adventno nedeljo imata Apostolstvo mož za stolno župnijo in Krščanska ženska zveza ob pol 7. uri med sv. mašo, ki jo bo daroval prevzvišeni gospod knezoškof, skupno sv. obhajilo.

Popoldne ob 17. uri bo pobožnost v čast presv. Srcu Jezusovemu s pridigo in litanije s sv. blagoslovoma. Pred zadnjim sv. blagoslovom se vrši darovanje

sv. Julijana za nebesa prestala! Kar jaz trpim, ni besede vredno. O kako pač duše, ki so polne božjega duha, tolažnik sv. Duh lepo tolaži! Posvetne duše pa »studenec žive vode zapustijo in si luknjaste studence kopljejo, ki ne morejo vode držati«, in kdo se bo čudil, če pri suhih studencih svojih žeje poginjajo!

Pri rezi naj viničar izvestno na to gleda, da bo trta pravo mero visoka: ne nižja od pol čevlja, in ne višja od čevlja. Ako je namreč nižja, poležava grozdje po zemlji, ako pa je višja, je grozdje kislo. Obrezovati se mora gladko, brez razpokline, da rozga ne nateče, in da se prvo oko ne zalije in ne osuši.

Starši naj zgodaj že vadijo svojega otroka jarem Kristusov nositi in se zatajevati. Oče in mati pa morata pri tem poslu zložno postopati, in ne smeta med seboj razdvojena biti, drugače hitro v otroku zadušita oko, ki je že lepo napeto, da prinese dobrega grozdja, in skazita sicer dobro srce. Če mati otroke še tako lepo uči, ako pa jih oče s svojim slabim izgledom pohujša, bo materina beseda slabo rodila. Ali če oče fantiča ostro strahuje, nespametna mati mu pa na skri-

Iz zdravnice — redovnica.

Znamenita francoska zdravnica dr. Cantan Birou je postala redovnica. Obred preobleke je izvršil škof v Albi.

—

Čudežno ozdravljenje v Lurdu.

Pred kratkim je v Lurdu hipno ozdravel 12letni fantek Barta Carlo, ki je bil od rojstva kruljav, tako da se ni mogel upreti na noge, marveč so ga morali nositi. V Lurd sta ga spremljala dva člana Rdečega križa. V Lurdu sta ga odnesla v čudodelno votlino. Fantek je tam tako goreče molil, da so

za naše izseljence v tujini, katerim je prva adventna nedelja posvečena.

V adventnem času bodo v stolnici vsak dan pete zornice in sicer ob delavnikih ob 6. uri, ob nedeljah in praznikih pa ob pol 7. uri.

V soboto na praznik Brezmadežnega Spočetja D. M. bo ob 10. uri slovesna pontifikalna sv. maša.

Deški Marijin vrtec ima svoj nauk v soboto dne 1. decembra ob 16. uri, v nedeljo nato pa ob pol 8. uri skupno sv. obhajilo.

Dekliški Marijin vrtec ima svoj nauk v petek pred Marijinim praznikom popoldne ob 16. uri, na Marijin praznik ob pol 8. uri pa pri glavnem oltarju skupno sv. obhajilo.

Dekliška Marijina družba ima na Marijin praznik zjutraj ob 5. uri sv. mašo s skupnim sv. obhajilom, popoldne na Marijin praznik pa ob pol 16. uri redni mesečni nauk.

L j u d s k o g i b a n j e:

Krščenih je bilo zadnji teden 18 novorojencev in sicer: Marijan Šarfer, Otilija Majcen, Jožef Ermut, Andrej Hifler, Konrad Hifler, Ivan Šnuderl, Mira Pintarič, Vilma Bock, Mira Dobnik, Srečko Gril, Franc Repnik, Marijan Golob, Elizabeta Harc, Katarina Gosak, Srečko Lorbek, Alojz Pirš, Otilija Paradiž in Ana Marija Tkalec.

Poročili so se: Rudolf Greif, kotlar, Wattova 2, in Alojzija Gros, likarica, Dravska 10. — Valič Ivan, tekstilni del., Koroščeva 5, in Kovačič Otilija, zasebnica, Koroščeva 5. — Bilo srečno!

Umrla je v Slovenski ulica 40 72letna mestna uboga Jera Völker. N. v m. p.!

R a z n o:

Krščanska ženska zveza za Maribor in okolico ima v nedeljo dne 2. decembra, ob 6. uri zjutraj, v stolni in mestni župni cerkvi sv. mašo s skupnim sv. obhajilom. Sv mašo daruje prevzvišeni knezoškof dr. Ivan Tomažič. Popoldne ob 5. uri sv. blagoslov z darovanjem. Vljudno vabimo vse člane in članice, da se pobožnosti udeležite v prav obilnem številu in z društvenimi znaki. — Odbor.

—

Cerkev sv. Alojzija.

O z n a n i l o:

Mesečni shod prvo adventno nedeljo ob tri četrt na 4, sv. rožni venec z ad-

---

mu solze privrele v oči. Čez kakih 10 minut je vrgel proč berglje, zravnal se je in popolnoma ravno šel iz votline. Prizor je videlo več stotisoč romarjev.

—

Italijanski cariniki dobijo svetnika za zaščitnika.

Nov znak pomirjenja med papeštvom in italijansko kraljevino, se vidi v tem, da je Sv. Oče nedavno odobril italijanski car. straži na njeno izrečeno prošnjo, za posebnega zaščitnika sv. apostola Mateja. Papeški brevé, ki se na to nanaša, je bil prečitan na poseb-

vaj denarje spravlja, mladika ne bode sladkega grozdja rodila, ampak viniko bo prinesla.

— — —

5. Rožjenišnica.

Za Juliko je že bil davno čas, da bi šla v šolo; toda bolezen jo je zamudila, da je bila že osem let stara, ko so jo prvokrat v šolo dali.

Vsak vinograd naj ima svojo rožjenišnico ali trtno šolo. Kar je rožjenišnica za vinograd, to je krščanska šola za cerkev božjo. V rožjenišnici se gojijo mlade rozge. Ako viničar v goricah zapazi redščino, ali če mu ta ali oni trs službo odpove, tedaj se poda viničar v rožjenišnico, izkopa močno mlado trto in jo presadi v vinograd, da je zmiraj enakomerno in lepo obsajen. Vinograd namreč, kateri ima redščine, da bi lahko v goricah voz obrnil, ni na čast niti viničarju niti gospodarju. Takšnemu viničarju bi se lahko reklo: golo skrivaj!

Prav tako v krščanski šoli rastejo ter se odgojujejo mlade rozge, nedolžni otroci, da potem v katoliški cerkvi lepo rastejo in obilno sadu rodijo ter izpolnjujejo redščine, katere smrtna

ventnimi pesmimi, litanije, blagoslov, darovanje za našo cerkev in mesečni nauk.

— —

Frančiškanska župnija.

Oznanilo:

Prvo adventno nedeljo pristopi Apostolstvo mož in mladeničev ob 6 pri sv. maši z blagoslovom k skupnemu sv. obhajilu. — Zadruženje tesarjev pa ima prve svitnice v svoj dober namen.

Prvi petek bo ob pol 6 in zvečer ob 18 pridiga v čast presv Srcu Jezusovemu.

Na praznik Brezmadežnega Spočetja obhaja dekliška Marijina družba in filumenke svoj društveni praznik s skupnim sv. obhajilom.

Ljudsko gibanje:

Poroke: Napast Anton, učitelj na Sladkem vrhu pri Mariji Snežni, in Predan Ana, zasebnica, Tomšičeva cesta 27. — Potočnik Jožef, delavec, in Damiš Antonija, delavka, Košaki 22. — Zemljič Blaž, kmetski sin, in Kramberger Genovefa, hči želarja od Sv. Benedikta v Slov. goricah. — Bilo srečno!

Društva:

Krčevina. Pogrebni odsek izobraževalnega društva v Krčevini bo v nedeljo dne 2. decembra ob 14. uri popoldan pobiral društveno članarino in pogrebnino. Vsak naj izpolni svojo dolžnost!

— —

Magdalenska župnija.

Oznanilo:

V soboto ob treh popoldne spoved Marijinega vrtca, v nedeljo ob 7 sv. obhajilo. — Nauk za Marijino družbo bo v nedeljo popoldne po večernicah, skupno sv. obhajilo pa med deseto sv. mašo na Marijin praznik dne 8. decembra.

Ljudsko gibanje:

Krsti: Emilija Kaisersberger, Silva Rantuša, Josipina Pikl.

Poroke: Barta Jan, tovarnar, Studenci, in Skledar Justina, zasebnica, Studenci. — Zalaznik Franc, ključavničar, Studenci, in Gril Terezija, kuharica. — Vabič Ferdinand, mizarski pomočnik, Dušanova 5, in Divjak Angela, šivilja, Stritarjeva 6. — Šlogar Oskar, zasebni uradnik, Novavas, in Čaks Štefanija, šivilja, Magdalenska 19. — Baš Henrik, ključavničar, Tezno, in Lorbek Avrelija, šivilja, Tržaška 63. — Novak Miroslav, ključavničar, Koroška 27, in Curk Zmaga, šivilja, Frankopanova 11. — Mlina-

kosa med kristjani napravi, in da enkrat v nebesih zasedejo sedeže, katere so ošabni angeli zgubili. Radi tega srečna župnija, ki ima šolo, v kateri se otroci vzgojujejo v pravem krščanskem duhu. Po celi župniji se pozna, da ima dobro rožjenišnico, polno plemenitih rozg. Ako pa v šoli pravega božjega duha ni, ampak se brezbožni duh v njej šopiri, tedaj mladike že v rožjenišnici bledijo in hirajo, pa tudi presajene v vinograd kaj prida ne rodijo, ampak na trti in na grozdju se pokažejo vsakovrstne bolezni. »Šola, če prava ni, je bolje, da je ni«, je rekel rajni naš Slomšek.

Dalje sledi.

ni svečani skupščini kraljevske italijanske carinske straže v Rimu, v prisotnosti prestolonaslednika.

—

Bogata ustanova za zavetišče.

Dunajčanka Karolina Tomič, roj. Brach, je darovala 8 milijonov šilingov za postavitev zavetišča v Jeruzalemu, ki ga bodo vodili oo. frančiškani. Njen mož je bil v Splitu ribič. Od tam se je odselil v Aleksandrijo in je tam otvoril trgovino. Po njegovi smrti se je vdova s premoženjem vred preselila na Dunaj.

—

rič Avgust, slikarski mojster, Studenci, in Lipovž Olga, pletilja. — Bilo srečno!

Umrli: Petek Kristina, vdova. — Kek Terezija, zasebnica, Pobrežje. — Lettig Pasqua, zasebnica, Tržaška 67, 74 let. — Pfeifer Ivana, soproga pečarja, Pobrežje, 67 let. — Čonžek Franc, zasebnik, Pobrežje, 73 let. — Filip Gustav, slikarski mojster, Vetrinjska 11. — Naj v miru počivajo!

— — —

CELJE:

Mestna župnija sv. Danijela.

Oznanilo:

V pondeljek, torek in sredo bo izpostavljeno Najsvetejše v farni cerkvi v celodnevno češčenje. Pridige bodo ob pol 7 zjutraj in ob pol 6 zvečer.

Ljudsko gibanje:

Krščeni so bili: Brence Marija, Jakop Katarina, Ratajc Dragotin, Stropnik Karolina, Rastočnik Marija, Kajba Stanislava, Oblak Franc, Travner Emilija in Potočan Franc.

Umrli so: Bračič Ivan, odvet. uradnik, 61 let. — Haler Neža, žena delavca v Zavodni, 37 let. — Gračner Franc, občinski revež iz Čreta, 77 let. — Frangež Mihael, brezposelni delavec iz Spodnje Polskave, 74 let. — Jekl Franc, delavec iz Zadobrove, 43 let. — Naj v miru počivajo!

Porok ni bilo nobenih.

Kronika naših župnij

Župnija Sv. Križa v Poljčanah.

Prvotna cerkev je bila posvečena sv Mariji Materi božji. Čas njenega postanka je neznan. Leta 1251 je spadala pod pražupnijo Konjice. Istega leta, v drugi polovici, je Peter, konjiški župnik, odstopil Laporje s Poljčanami Studenicam in je zato dobil od slivniške župnije cerkev v Tinjah in pri Venčeslu. — Oglejski patriarh Bertrand ukaže 19. januarja 1341, naj njegov generalni vikar Jakob Carraria, kanonik v mestu Treviso, presodi in potrdi pravice, katere si svojijo Studenice nasproti župniji Sv. Marija v Poljčanah. (Listina v Joaneju, Muchar, op. cit. 6, 292.) — V 15. stoletju je prejela laporska podružnica v Poljčanah mašno ustanovo Graezselna, ki je bil najbrže posestnik takozvanega »Gradišča« v Poljčanah, 400 korakov proč od cerkve proti Ljubičnem. Za 18 funtov denarja naj bi se opravljala večna sv. maša pri oltarju sv. Katarine, tej svetnici v čast in v dušni blagor Rudolfa Graezsl, ki je umrl (bil umorjen) v ječi v gradu Vitanje. — Kedaj je dobila poljčanska cerkev ime »Sv. Križa«, ni znano. L. 1760 je postala ta podružnica samostojna župnijska cerkev in sicer radi vsakoletnih velikih povodenj Dravinje, ki so bile krive, da se oni farani, ki so bivali na južni strani reke, niso mogli udeleževati nedeljske službe božje v Laporju, in pa radi dejstva, da je število duš v poljčanskih občinah že narastlo nad 1000. — Z ozirom na način gotiškega svoda in njegovega rebrovja, ki se nahaja v veži zvonika, bi se dalo domnevati, da je zvonik pozidan ali prizidan koncem 13. veka. — Ob času krškega škofa Krištofa Andreja je bila poljčanska cerkev podružnica slovenjebistriške pražupnije in je stal v njej tudi oltar sv. Katarine, kakor je to razvidno s pisma z dne 6. 12. 1588. — Krstna, poročna in mrtvaška knjiga se pričnejo leta 1760. Iz teh knjig je razvidno, da je tudi župnija Studenice spadala pod Poljčane in sicer najpreje do leta 1786, nakar je postala samostojna; toda s 1. 11. 1797 do meseca avgusta 1811 je zopet pripadla župniji Poljčane, nakar je definitivno postala samostojna župnija. — Prvi poljčanski župnik je bil Lovrenc Lužnar. Zdajšnji župnik Alojzij Cilenšek je deseti poljčanski župnik in sicer od 1. 10. 1901 naprej. Provizorjev je bilo 8; kaplanov pa od 28. 1. 1778 do danes 58.

Nova cerkev. Vsled naraščanja prebivalstva, ki šteje dandanes 2400 duš, je postala stara župnijska cerkev za toliko ljudi pretesna. Dolga je bila 25 m, po 5 m pa široka in visoka. Leta 1886 je pokojni župnik Benedikt Jurij osnoval družbo za zidanje nove cerkve, ki je počasno napredovalo vsled bolehnosti g. župnika. Ko je pa leta 1890 nastopil župnijo g. Lenart Ivan, se je takoj poprijel

z vso vnemo dela za postavitev nove cerkve; oživil je družbo sv. Jožefa ter začel z nabiranjem doneskov; že leta 1894 so izkopali temelj za novo cerkev, ki je bila leta 1895 dozidana in sicer tako, da se je zvonik stare cerkve in pa prezbiterij ohranil in se je glavna ladja pozidala povprek med zvonikom in prezbiterijem. Ne bomo naštevali nadaljnih podatkov, ker isti se najdejo v knjigi dr. J. Pajeka »Zgodovina Poljčanske župnije«, ki se še lahko dobi pri župnem uradu v Poljčanah za mali znesek.

Prvo sv. birmo je leta 1796 delil v Poljčanah škof Jožef grof Schrattenbach. Dne 1. maja 1797 je hotel francoski stražmojster župnika Mihaela Strancerja, po zajutreku ž njim, oropati denarja. Stražmojster je naenkrat zahteval, naj mu župnik pokaže svoj zaklad, sicer ga bo tako dolgo žgal s svečo pod ramami, da mu izda svoj zaklad. Toda župnik mu neustrašeno odgovori, da bode parkrat pozvonil z zvonom in takoj bo prihitelo 100 do 1000 ljudi njemu na pomoč. Ta grožnja je prestrašila stražmojstra, da je odnehal ter izjavil, da je le v šali govoril, na kar je župnišče ostavil.

V stolpu je še vedno ura, katero je leta 1860 napravil Hrastnik, sloviti urar na Laškem. V zidu stare cerkve sta vzidana dva kamenita spomenika. Na enem se vidita dva Rimljana v togah, na drugem pa je napis »Fundator hujus ecclesiae Iriig bone memoire«. Kdo je bil ta ustanovitelj poljčanske cerkve, se ne da več dognati.

Pokopališče je bilo leta 1836 blagoslovljeno in je bila Neža Rolič, gostačka z Ljubičnega štev. 5, dne 25. 6. 1836 kot prva na novem pokopališču pokopana. Ograjeno pa je bilo z zidom šele leta 1851; mrtvašnico so postavili leta 1860. — Zdajšnje župnišče je bilo najpreje cerkvena hiša, šele ko je bila ustanovljena samostojna župnija, so jo povečali in sicer v smeri proti cerkvi; to je bilo tembolj potrebno, ker še ni bilo kaplanskega stanovanja in je moral kaplan stanovati v župnišču. Šele leta 1815 ali 1816 je bila postavljena sedanja kaplanija.

Cela župnija spada zdaj pod občino Poljčane; šola je šestrazredna z dvema paralelkama ter šteje 389 otrok. Rojenih je bilo lani (1933) 41, umrlo je 49 oseb, porok je bilo 13. — Števila sv. obhajil je bilo 11.000. Prva nedelja v mesecu je mož in fantov, druga deklet in žen, otroci pa prejemajo sv. zakramente povečini mesečno. Versko življenje pospešujejo: III. red 229 udov, Družba kršč družin 37, vednega češčenja 30, Srca Jez. in Mar. 910, živega rožnega venca 29. Karmelske Matere božje 22, Apostolstvo mož 50, BCM 105, bratovščina za srečno smrt 784, DD 100, Marijin vrtec 220. Za izobrazbo deluje Katoliško prosvetno društvo. KA še ni osnovana.

Podružnica Sv. Marija Ljubično. Stoji na 518 m visokem griču, odkoder je krasen razgled. Nič ni znano, kdaj je bila cerkev pozidana. Leta 1596 je že stala. Leta 1662 je slovela daleč naokoli kot božja pot. Na večer pred Malo Gospojnico so došli romarji iz Koroške in Kranjske; pa še tudi dandanes radi prihajajo romarji iz Savinjske doline, od Maribora sem in od drugod v bližini. Več podatkov bo prinesla tretja knjiga »Šmarnice: Marijina božja pota v Evropi« od č. g. Jos Lavtižarja, župnika v Ratečah na Gorenjskem.

Katoliški pojavi

Smrt dveh cerkvenih dostojanstvenikov. V Senju je umrl senjsko-modruški škof dr. Ivan Starčevič. Zadela ga je kap. Pokojnik se je najbolj odlikoval po izredni pobožnosti in po svojem socialnem in karitativnem delovanju. — V Rimu je zatisnil oči k smrtnemu spanju bivši vatikanski državni tajnik kardinal Peter Gasparri. Pokojnik je izvršil dolgo vrsto velikih del. Med največ-

ja dela spada sestava cerkvenega zakonika in podpis lateranske pogodbe.

Vse one župnijske urade, ki še niso poslali denarja za »Zborno mašo« in kongresne znake, prosi odbor, da blagovolijo to čimpreje storiti!

Božične razglednice, ki jih izda škofijski odbor KA v Mariboru, so gotove. Naročajte jih! Razglednice so po 50 par in gotovo spadajo med najcenejše.

Glavna dolžnost članov Apostolstva molitve je ta, da vsak dan darujejo vse svoje molitve, dela in trpljenje presv Srcu Jez. v vse namene, v katere se to Srce vsak dan daruje na naših oltarjih. Druga stopnja opravi dnevno še en očenaš in 10 zdravamarij v namene, ki jih sv. oče za vsak mesec posebej določa. Tretja stopnja prejema pogosto zadostilno sv. obhajilo v čast presv. Srcu. Kjer Apostolstvo ni ustanovljeno v župniji, naj se člani priglasijo pri upravi našega »Glasnika«, kjer se dobijo tudi sprejemnice. (Stroški 1 Din in poštnina naj se pošlje v pisemskih znamkah.)

Najlepši oltar. V mestu Eisenbrod v Čehoslovaški je izdelal nek umetnik iz čistega stekla. Strokovnjaki pravijo, da je to najlepši oltar, ki so ga sploh kedaj videli.

Razna obvestila.

Tridnevni tečaj zaprtih duhovnih vaj pri sv. Jožefu nad Celjem se začne: v torek dne 11. decembra za fante; v sredo dne 26. decembra, na Štefanovo, za dekleta. — Fantje in dekleta! Lep čas in lepa priložnost za duhovno obnovo in okrepitev se vam nudi. Pridite torej prav številno in še pri drugih agitirajte! Prijavite se pravočasno! Priložite znamko za odgovor! Vzdrževalnina za tri dni znaša 75 Din. Pri tej priložnosti opravite tudi lahko molitve in obiske za svetoletni odpustek.

Pošta uredništva.

Ž. U. Ojstrica: Je prepozno. Z objavljenjem z novim letom prenehamo. — **J. Teržan, Breg:** Vezava štirih letnikov »Nedelje« stane 100 Din.

Koledar od 2. do 8. decembra.

2. december, 1. adventna nedelja: Bibijana, devica. — 3. december, pondeljek: Frančišek Ks., spoznavalec. — 4. december, torek: Barbara, devica, mučenica. — 5. december, sreda: Saba, op. — 6. december, četrtek: Nikolaj, škof. — 7. december, petek: Ambrozij, škof. — 8. december, sobota: Brezmadežno spočetje.

—

Glavni mesečni namen za december, blagoslovljen po sv. očetu: Vzgojitev mladine za katoliško akcijo. — 2. december, nedelja: Adventni duh. Izseljenci. — 3. december, pondeljek: Misijonarji in misijonarke. — 4. december, torek: Srečna zadnja ura. Rudarji. — 5. december, sreda: Dobrodelne akcije in zavodi. — 6. december, četrtek: Naši škofje in škofije. — 7. december, petek: Slomšek-Baragov proces. — 8. december, sobota: Naša mladina in kongregacije.

Sveti Miklavž!

Če hočeš zmagati krizo in z malim denarjem veliko nakupiti, tedaj napolni letos svoj koš v — prodajalnah Tiskarne sv. Cirila!

Samo na nekatere reči Te spominjamo:

V prodajalnah Tiskarne sv. Cirila dobiš: 3 lepopisane svinčnike za 1 Din. Zopet druge izborne svinčnike po 50 par, zopet druge barvne 12 komadov v lepi škatulji za 5 Din, oziroma velikih za 10 Din. — Na isti način znižane so tudi cene ostalim šolskim potrebščinam. Najcenejša učna knjiga za prvi razred je naša: Majcenova prva čitanka, stane le 5 Din. Ustregel boš malim in velikim, ako boš prinesel to, kar tvoji otroci potrebujejo!

Marsikomu pa imaš namen napraviti posebno veselje, zato kupi lepo povest! Male knjižice so s slikami, pa stanejo le po 2 Din vsaka povest. Pridni deklici si morda že med letom namenil v slikovitih barvah tiskano povest »Ruska pravljica«, ki stane 12 Din. Dečku, ki se je dobro učil, se že zagotovil povesti Karl Maya, navihancu si pa na šibo privezal šaljivo povest Don Kišota.

Tudi na odrasle ne pozabi! Lepe pisemske mape že 3 Din dalje, kasete, albume, slike (nova zaloga izredno znižane cene), knjige, vse, kar ima trajno vrednost, se ne poje danes, jutri pa pozabi, take reči nakupi letos!

Sveti Miklavž! Dovolj že ljudje tarnamo, ti pa bodi optimist, ti pa nam napravi zopet veselje, bodi darežljiv in vsega, kar potrebuješ, si naloži v

prodajalnah Tiskarne sv. Cirila v Mariboru

Koroška cesta 5 — Aleksandrova cesta 6 — Kralja Petra trg 4. — V Ptuju pa: Slovenski trg 7.

Tiskar: Tiskarna sv. Cirila v Mariboru, predstavnik Albin Hrovatin v Mariboru. Urednik: Franc Kolenc, korni vikar v Mariboru. — Izdajatelj: Mariborske župnije, predstavnik Franc Kolenc, korni vikar v Mariboru.

Poštnina plačana v gotovini. Posamezna številka stane 1 Din.
Leto 6. Štev. 49.

NEDELJA

Izhaja vsak petek.
Cena:
Celoletno 24 Din, polletno 12 Din, mesečno 2 Din. Inozem. 48 Din.

Tednik za versko življenje

Maribor, 9. decembra 1934.

Uredništvo: MARIBOR, Stolno župnišče.
Uprava: Maribor, Koroška cesta 5.
Ček rač. 15237.

Janez Krstnik oznanjevalec pokore.

Druga adventna nedelja

Nedeljska služba božja.

Evangelij:

Mt 11, 2—10.

Ko je pa Janez v ječi slišal o Kristusovih delih, je poslal dva svoja učenca in mu rekel: »Ali si ti, kateri mora priti, ali naj drugega čakamo?« In Jezus jima je odgovoril: »Pojdita in sporočita Janezu, kar slišita in vidita: slepi spregledujejo in hromi hodijo, gobavi se očiščujejo in gluhi dobivajo sluh, mrtvi se obujajo in ubogim se blagovest oznanja; in blagor mu, kdor se nad menoj ne spotakne.«

Ko sta pa ta dva odhajala, je začel Jezus ljudstvu govoriti o Janezu: »Kaj ste šli gledat v puščavo? Trst, ki ga veter maje? Ali kaj ste šli gledat? Človeka, oblečenega v mehka oblačila? Glejte, kateri nosijo mehka oblačila, so v kraljevskih hišah. Ali kaj ste šli gledat? Preroka? Zakaj ta je tisti, ki je o njem zapisano: »Glej, pošiljam svojega glasnika pred tvojim obličjem, ki bo pripravljal tvojo pot pred teboj.«

— —

»In ubogim se blagovest oznanja.«
(Mt 11, 5.)

Med dokazi, s katerimi potrjuje Kristus svoje božje poslanstvo, je najimenitnejši zadnji: blagovest ubogim. Zavoljo svoje ljubezni do ubogih se imenuje: Jezus, oče ubogih. Prav tako se kliče tudi Marija: Mati ubogih. »Marija, k tebi uboge reve, mi zapuščeni vpijemo.« Kristus je uboge ribiče izvolil za svoje apostole, Marija si izbira ubogo deco za poslanko svojih namenov. Včeraj smo se spomnili Brezmadežne, danes se spomnimo Bernardke, njene poslanke iz Lurda. Za praznik brezmadežnega spočetja D. M. 1933 je bila Bernardka proglašena svetnicam. Bernardka nosi v svojem življenju vsa znamenja Marijinega poslanstva. Bernardka je bila uboga, slabotna, preprosta in je zavoljo Marijinih prikozovanj v Lurdu veliko trpela. Starši Bernardkini so bili ubogi dninarji. To pomeni v zimskem času brezposelnost. Da se olajša breme staršem, vzamejo Bernardko njeni krstni botri k sebi v gore. Deklica je slabotna, za svoja leta šibko razvita, bleda je v obraz in večkrat pokašljuje. Njena služba je pastirica, njena družba je čreda, njena šola je pašnik. Za prvo sv. obhajilo se pripravlja. Krstna botra se muči z Bernardko in ji zagotavlja: »Ti si tako zabita in boš ostala vse življenje zabita.« V potrdilo tega ji vrže katekizem v glavo. Tako se godi ubogim, slabotnim in preprostim pri ljudeh. Toda pri Bogu so sprejeti drugače. »V onem času je Jezus spregovoril: Slavim te, Oče, Gospod nebes in zemlje, da si prikril to modrim in razumnim in razodel malim. Da, Oče, zakaj tako ti je bilo všeč.« (Mt 11, 25.) Tako je bilo všeč tudi Mariji Materi, da si je za svoj namen izvolila malo Bernardko: »Osrečila te bom na drugem svetu.« Na tem svetu je morala deklica zavoljo svojega poslanstva veliko trpeti. Domači se nad njo hudujejo, vaščani se posmehujejo, vse oblasti jo trdo preiskujejo, le malokateri verujejo v Lurško Gospo. Vendar naročilo se spolni: v znamenje, da je bila z Bernardko Marija. Pa Cerkev je ni prištela svetnicam zavoljo njenega lepega življenja. Zavoljo njene junaške ponižnosti, pokorščine in potrpežljivosti. Po ubogi Bernardki se ubogim oznanja blagovest. Poglejte, kako Bog uboštvo časti in ceni in poveličuje. Uboštvo z Bogom je velik zaklad. Bodimo dobri ubogim zavoljo Boga, ki se rad skrije za ubogimi.

— —

Nedeljska molitev.

Al si ti, kateri mora priti, ali naj drugega čakamo? Sporočita

Janezu, kar vidita: slepi spregledujejo, mrtvi se obujajo, ubogim se evangelij oznanja, aleluja.

V. Rosite, nebesa, od zgoraj, in oblaki dežite Pravičnega.

O. Odpri se zemlja in rodi Zveličarja.

Molimo: Zbudi, Gospod, naša srca, da pripravimo pota tvojemu edinorojenemu Sinu, da bomo po njegovem prihodu mogli z očiščenimi srci tebi služiti! Ki s teboj kraljuje v edinosti Svetega Duha Bog na vse veke vekov.

O. Amen.

— —

Pride čas.

(I. K. b.)

Cerkev je oblekla spokorno oblačilo. Ovenelo je cvetje na oltarju; ostala so le zelena stebla s svojimi vršički, ki nam oznanjajo upanje na odrešenje. Zeleno barvo preveva strogo vijolična — spokorna barva, ki nas poziva k pokori. Vse liturgije se je oklenila neka resnobnost. Ob vsakem koraku čuti človek neko resnobo. K temu ga sili že narava sama. Vsa okolica je gola, pusta, prazna. Tako je človeštvo prazno brez Boga. Razkošja dovolj, zabav zadosti, uživanja čez mero, sedaj mu pa preostane le puščoba, prazno srce in prazne roke. Človek se zgrozi, ko prisluhne resnemu glasu vesti, se strezni, ko gleda v naravničnost svojega življenja. Ob potu vidi ovenelo travo, ki jo je umorila slana; ta mu s požganimi listi priča o smrti. Vsaka bilka mu govori o svojem koncu: Dokončala sem tek svoje rasti.

Obenem mu stavi resno vprašanje: ali si ga tudi ti končal? O, ko bi ga le končal! Toda pravo življenje, ali neživljenje se še le tam začne, kjer se cvetlično konča.

Človek je v stiski. Čas je. »Gospod je nastopil, da začne pravdo, da sodi ljudstvo. Gospod se bliža, da bo sodil ljudstva svojega starešine in kneze njegove: Vi ste, ki ste popasli ta vinograd, rop siromakov je v vaših hišah. Zakaj tarete ljudstvo moje in razbijate siromakom obličje, govori Gospod Bog« (Izaija, 3, 11.) Človek ne umrje z naravo, ampak bo živel. Daj Bogu, kar je božjega: Vsi zamujeni in onečaščeni prazniki ti kličejo: maščevanje.

Tesnoba obdaja današnjega človeka, ki vidi vse te stvari. Sam sebe se plaši, ko zagleda dve kameniti plošči deseteterih zapovedi. Zgrozi se ob misli na nje, ker ve, da so vsa njegova dejanja nasprotna tem božje-človeškim temeljem. V svoji prevzetnosti si je postavil svoj delokrog: svobodo vere, onečaščenje božjega imena, zapiranje cerkva in smrt duhovništvu, proč z auktoriteto, uprasti zaklad bližnjemu, vzeti mu dobro ime, razdreti zakone in uničiti družinsko srečo ter onemogočiti bližnjega v življenju, to so temelji »modernega« človeka.

Vsem tem kliče sv. Pavel: »Bratje- vedite, da je še čas, da se predramite iz spanja.« In sv. Janez nas ostro svari: »Delajte pokoro, pripravite pot Gospodu«, ker pride čas, ko ne bomo več mogli. Pride namreč ura in morda kmalu že, da bo tudi današnjega »modernega« človeka sodil vsevedni, prezirani Sodnik. Pride čas in je že tu, ko bo moderni človek v Bogu spoznal vsako svojo zmoto; napačno naziranje o Bogu, o veri, vsak zamujen praznik, vsako krivico in pregreho, in se bo tresel, ker bo plačilo za kršenje božjih zakonov: »Poberite se od mene, prokleti, v večni ogenj!«

Pride ura in je že tu. — Glejmo, da bomo pripravljeni!

Hočemo celega človeka!

Mnogo govorimo o izobrazbi, delamo razliko med izobraženimi in neizobraženimi ter se trudimo, da odpravimo vse, kar nas dela neizobražene in dodajamo ono, ki nas uvrsti med izobražene. Pri tem pa ne pomislimo, je li merilo in pravilo, po katerem ocenjujemo in presojamo sebe in druge, pravilno, ali pa je enostransko in zato pomanjkljivo in nepopolno.

Človek druži v enem življenju

dva svetova: duhovni in telesni. Navezana sta drug na drugega v živi napetosti. Človeka, to duhovno-snovno bitje ki je v prvih starših izgubil pravo, bogohotno podobo in pride zato na svet nepopolen v svojem telesnem in duševnem življenju in oropan vsega nadnaravnega življenja, tega človeka izobraziti naravno in nadnaravno v čimbolj popolnega — to je prava izobrazba.

Mi govorimo sedaj samo o naravni izobrazbi, ki mora zajeti vsega človeka — torej duha in telo — seveda v pravem razmerju.

Telesna vzgoja in izobrazba je tudi važna, pa nima za nas, ki smo po večini telesni delavci, tolikega pomena. Večjega pomena je za ljudi, ki ne delajo telesno in so v nevarnosti, da jim začne telo radi nenaravnega in nezdravega življenja hiratii in ne more več služiti duhu.

Duh je, ki oživlja in vodi vse v človeku. In prava izobrazba mora zajeti vse duševne zmožnosti človekove: razum in voljo. Ne sme biti enostranska, n. pr. samo umska. Ravno pretekli in povečini še tudi današnji človek razume pod izobrazbo samo veliko znanja, ki ga nudijo šole, knjige in časopisi, morda upošteva še lepo izražanje misli in elegantno obnašanje v družbi. Seveda je tako merilo za izobrazbo čisto zunanje in enostransko in možno le v našem na pol izobraženem človeku, ki spoznava morda velike misli in kopiči ogromno naučno znanje v svojem razumu, nima pa močne volje, da bi uresničil v življenju spoznane vrednote. Že smo doživeli in vedno bolj čutimo v sebi in okrog sebe uničujoč vpliv pretirane umske izobrazbe. Prodiral je človek globoko v zemljo in se dvigal daleč proti nebu, temeljito je proučeval vse skrivnosti samega sebe, vse je odprto in dostopno človeškemu razumu. Danes se ve res že mnogo in vedno manj je uganik. In vsi, ki sledijo temu hitremu teku v iznajdbah in odkrivanju, se štejejo med izobražene.

V isti meri, kakor je rastel razum, je pešala volja in hotenje do dobrega in lepega in praznilo se je srce. Z rastočim racionalizmom je izumirala srčna kultura. Redki so postali veliki možje, značaji, ki so v sebi uresničili v pravem soglasju vseh duševnih zmožnosti popolnega, celega človeka. Celega človeka odlikuje pred vsem volja za uresničitev vsega, kar je spoznal kot dobro, lepo in plemenito.

Enostransko naziranje o izobrazbi je dopustilo, da so se udomačile v posamezniku kakor v narodu marsikatere napake ter lastnosti, ki še bolj razdirajo značaj posameznika in ga trgajo iz božjega in narodnega življenja.

Površno je obdelana in močno zanemarjena vzgoja volje ali srčna izobrazba. Naš čas nas sili, da se z vso resnostjo in s svetim navdušenjem posvetimo takemu izobrazbenemu delu, ki more zajeti vsega človeka z vsemi njegovimi silami. Naših razmer ne bo več obvladal polovičarski in enostranski človek, ampak cel človek, ki je po svojih naravnih zmožnostih pripravljen za bogato božje življenje in vsestransko udejstvovanje v narodnem življenju.

Iz življenja za življenje

STAREC V CERKVI.

V neki vasi ob jezeru je živel skromen, resnicoljuben in usmiljen starček. Svoj živ dan je vršil poljsko delo n ribaril. Nikoli niso čuli njegovi domači, žena, sinovi in sinahe, od njega slabe besede. Berači in popotni ljudje niso ni-

koli odšli od hiše brez miloščine in dobre besede. Starček je delal celi teden, ob nedeljah je pa sedel pred hišo, gledal na jezero, ali pa je odšel v kamro in tam molil. V cerkev ni mogel, ker je bilo predaleč.

Neke nedelje pristopi k njemu najstarejši sin in pravi: »Očka, le čuj, kako je onstran jezera v cerkvi pravkar zvonilo k zornicam, z bratom bova vzela čoln in se peljala preko jezera. Pelji se z nama.«

Starček je pomolčal in dejal: »Že dolgo časa nisem bil tam, ljubi sin, in kar nič me ne veseli.«

»Nikar, očka, pelji se vendar, saj ljudje že kar govore, zakaj nikoli ne prideš v cerkev.«

Tudi drugi sin je pristopil bliže in se pridružil prošnji. Starček je zavzdihnil in je zmajal z glavo: »No, pa se peljimo, če vama je že res toliko na tem«, se oblekel in šel proti bregu.

Sinova sta priveslala s čolnom do brega in rekla: »Vstopi, očka!«

»Le peljita se, pridem že za vama«, je dejal starec in stopil v vodo.

Sinova gledata, voda nosi starčka, po vodi hodi kakor po trdni zemlji. Na ta način je prispel starec na drugi breg in stopil v cerkev.

Zornice se pričnó, vsi ljudje so skušali priti čim bližje oltarja in starček je obstal pri nekem stranskem oltarju in sedaj ugleda, kako se lepo oblečene žene medsebojno ogledujejo, šepetajo in tudi možje so kaj zgovorni in radovedni. Starec si ljudi ogleduje in misli: slabo molijo, saj le grešijo. In komaj je to mislil, že uzre desno od sebe, kako so hudiči na praznem stranskem oltarju razprostrli kravjo kožo; štirje jo nategujejo vsaksebi in eden s peresom oborožen teka okoli in piše. Po ljudeh gleda in če opazi, kako se dekle, žena, fant ali mož posmeji, šepeta in zeha, takoj napiše na kožo njegovo ime. In kar hitro je vso kožo popisal, da ni bilo več prostora.

In tedaj vidi starec, kako se

Rumunski kralj o važnosti vere.

Kralj Karol je na banketu, ki je bil prirejen v zvezi z zaključitvijo kongresa grško-katoliške transilvanske cerkve, imel govor, v katerem je rekel med drugim sledeče: »Edina veličastna stvar je verovanje v veroizpoved, ki je svobodno izbrana. Akoravno sem po rojstvu pravoslavne vere, sem vladar dežele, v kateri se nahajajo državljani drugih veroizpovedanj. Odločil sem se in vsi se morejo zanesti na mojo pomoč, da bom z isto lojalnostjo in isto lju-

† dr. Ivan Križanič.

Žlahtna rozga Slovenskih goric.

Dalje.

Šola v jareninski župniji, v katero je Julika zahajala, je bila prava krščanska šola. Katehet je bil tistokrat č. g. kaplan Indraž Kraner. Gospod je bil priprost kakor otrok, zmiraj veselega lica, zato pa so tudi vsa očesca zasijala in vsa ličica zagorela od veselja, kadar so g. Andraž v šolo stopili. Tako ovce vesele vzdigajo svoje glave, kadar se jim dobri pastir bliža. Ako so katerega otroka morali pokarati in tudi s hudim okom pogledati, so se takega nemarneža vsi drugi otroci ogibali, ker je njihovega ljubljenega kateheta razžalil. Pa tudi svojega g. učitelja so otroci ljubili in spoštovali kot svojega očeta, ker jih ni samo učil, ampak jim je tudi svetil s svojim lepim zgledom. Res, tam je vesela šola, kjer učitelj duhovnika podpira; kjer pa eden podira, kar je drugi postavil, tam hira šola in zastonj je vse delo. Po priliki sem bil te dni navzoč, ko so otroci v neki mestni deški šoli imeli sv. obhajilo. Duhovnik je otrokom ka-

eden od štirih hudičev napenja, se upira in z zobmi vleče kožo. Vleče in vleče, tedaj mu spodrsne in ritensko pade. Starec se naglas zasmeje. Takoj pa pogleda nanj hudič in ga napiše.

Zornice so pri kraju, ljudje hitijo domov. Starčeva sinova stopita v čoln in menita: »Očka bo šel zopet peš domov.« Tudi starec je tako mislil, ko pa je stopil v vodo, ga ni hotela več nositi, tako se je potopil in je bil na tem, da utone. Sinova sta priveslala do njega, potegnila mokrega starčka z vode in ga privedla domov.

Leon Nik. Tostoj.

— —

DRUGE OSREČEVATI . . .

pomeni dobro delo, pomeni ljubezen, ki je glavna zapoved krščanstva in ki bi morala biti viden znak slehernega člana katoliške Cerkve.

Ni ga lepšega poklica, kakor vsak dan svojega bližnjega osrečevati in mu napraviti vsaj eden vesel trenutek, če ne cele ure. In kako malo je za to treba! Ni ti treba imeti zato niti premoženja, ne bogastva, treba le nekoliko dobre volje in nekoliko ljubezni v svojem srcu. Ko srečaš bližnjega, zadostuje prijazen pogled, ljubeznjiv nasmešek in že si ga osrečil. Treba le napraviti malo uslugo, spregledati malo napako in zopet si ga osrečil. In takih priložnosti ima vsakdo ne samo enkrat, ampak desetkrat in stokrat vsak dan.

Pred kratkim se je neka duša, o kateri so na zemlji prav malo govorili, poslovila od tega sveta. Niti v mrliških oglasih ni bilo o njej brati, samo koncem tedna, ko običajno časopisi prinašajo imena vseh umrlih minulega tedna, so radi popolne statistike navedli še tudi njeno ime. Njeno življenje je bilo brez vsakih velikih del. Vsaka duša, ki je kedaj prišla z njo v stik, je čutila vonj njene lepe duše, zdelo se je, da je edini cilj njenega življenja osrečevati druge, na sebe je pri tem popolnoma pozabila. Časopisi niso vedeli poročati o nobenem posebno velikem njenemu delu. Tem bolj pa je bila

zal Jagnje božje, in šolarji so vsi kleče trkali na svoja prsa, rekši: O Gospod, nisem vreden itd. Eden gospodov učiteljev pa je stal ravno kakor sveča ter držal roke na hrbtu, in ni niti poklekniI, niti se ni pokrižal. Opazil sem dva fanta, ki sta se smejala in tje na učitelja gledala. Kaj sta si kje mislila? Jaz menim, da sta si mislila: Ali g. katehet ima prav, ki nas uči sv. hostijo kleče moliti, ali pa g. učitelj nima prav, da ne poklekne, kadar se kaže presv. Rešnje Telo. »Kdor pohujša katerega teh malih, ki va-me verujejo, bilo bi mu bolje, da bi se mu obesil mlinski kamen na vrat, in bi se potopil v globočini morja«, — to so besede večne Resnice.

Mi katoličani moramo tedaj po vseh postavnih potih terjati takšne šole, v katerih se ne bo naša sv. vera samo trpela kot neka nadležna pritiklina, marveč se bo spoštovala in se ji odkazalo odlično mesto, ki ji gre. Naši otroci so po sv. krstu božji otroci, sv. katoliška cerkev pa je kraljestvo božje na zemlji. Božji otroci spadajo v božje kraljestvo: to je očivestno! Sicer nekateri menijo, da le nove državne šole odgajajo zveste državljane in prave domoljube. Ko

beznijo podpiral vse one, ki ostanejo zvesti svoji cerkvi.

Protestantovstvo nazaduje, katoličanstvo napreduje.

Zadnja glavna skupščina škotske protestantske cerkve je zaključila, da centralni »Scotish Churches Council«, v katerem so združene razne protestantske sekte Škotske, izdela statistiko verskega življenja v teh sektah. Res se je izdelala ta statistika in je prišla na dan. Časopisi so jo dolgo razlagali z raznih stališč. Omenjeni savez je med drugim ugotovil, da postaja škotsko

popisana knjiga življenja, ki jo piše nebeški Oče in ki je poročala o neštetih malih ljubeznjivostih, katere je srečala v življenju. Vsak dan pri sv. obhajilu je ponovila svoj trdni sklep: »Kolikor mi bo možno, bom skušala napraviti veselje vsakomur, s katerim bodem danes prišla skupaj.«

Ali bi ne bilo na svetu mnogo lepše in ali bi ne bilo prihranjenih tisočero ur trpljenja in bridkosti, če bi bilo takih duš ne samo ena med sto, ampak vsaj deset. ne bi bilo lepo, če bi še ti med nje stopil ali stopila?

NESEBIČNA PRIJAZNOST.

Tuj trgovec se je oglasil pri nekem mladem možu in ga je prosil, naj bi napisal naslov na paket, ki ga je hotel poslati v inozemstvo. Sam namreč ni obvladal jezika dotične dežele.

Naprošenec tudi ni poznal jezika dotične dežele. Trgovca pa ni zavrnil, marveč ga je peljal k prijatelju. Ta je izpolnil trgovčevo prošnjo. Trgovec je obema ponudil nagrado. Oba sta jo odklonila, češ, da je bila njuna krščanska dolžnost mu pomagati. Trgovec je debelo gledal od začudenja. Čez čas je vprašal, kako se jima naj zahvali, če nočeta sprejeti denarja. Odgovorila sta mu: »Storite dobro tistemu. ki bo najprej potreben vaše pomoči!«

Najsvetejši zakrament.

II. Mi z Jezusom.

Ko pride Gospod med sv. mašo na oltar, obnovi s tem na nekrvavi način svojo krvno žrtev na sv. križu in jo nadaljuje ponižujoč se v podobo neživih stvari — kruha in vina, da da Bogu v imenu človeštva dostojno slavo, zadoščenje,

prebivalstvo od leta do leta manj škotsko, in to po krvi, po tradiciji in po veri. Sedaj je okoli 1 milijon Škotov, ki ne vrše več svojih starih protestantskih verskih dolžnosti. Šolske mladine je 150 tisoč, ki ne hodijo v cerkev, niti ne obiskujejo nedeljske šolske tečaje. Dalje je iz poročila razvidno, da se število otrok, ki so rojeni v nekatoliških družinah, vedno bolj zmanjšuje. Lani se je rodilo v Škotski samo 86.546 otrok, to pomeni 47 tisoč manj, kot pred 30 leti. Več kot tretina naroda ne hodi več redno v cer-

bi to le tudi resnica bila? Vse domoljubje in vsa državljanska zvestoba, katera nima korenine v krščanski veri, ni vredna piškavega oreha. Brezverskih šol bridki sad je divja olikanost, barbarski boljševizem, ker ni oblažena od božjega duha.

Za rožjenišnico si je najbolje priskrbeti »ključev«. Ako se namreč z rozgo vreže za dober palec starega lanskega lesa, se tako prirezani mladiki ali rozgi pravi »ključ«. Iz rožjenišnice se potem najuspešneje take eno- ali dvoletne sadike presajajo v gorico, ter trta na starem lesu največ koreninc požene. Nekateri sicer tudi peške v gredice rožjenišnice sejejo, ali pa očesca z en palec dolgim lesom iz mladik porežejo ter v gredice pogrebajo; toda to je delo bolj za kratek čas, kakor za dobiček. Na tako izrejeni trti se le še v sedmih ali osmih letih kakšen reven pobirek dočaka.

Julika je v šoli veselo napredovala. Gospod katehet jo je pohvalil, ker je že vedela točno moliti, šest resnic povedati, deset božjih in pet cerkvenih zapovedi, kakor tudi sedem sv. zakramentov našteti. Tudi gospod učitelj jo je že

zahvalo in prošnjo. O, če mi dostojno prisostvujemo sv. maši, tedaj ne samo po Jezusu, temveč skupno z Jezusom sodelujemo, to je: z njim molimo, zadoščamo, zahvaljujemo in slavimo Boga.

Tudi po sv. maši ostane Jezus v stanju ponižanja in žrtve: v podobi sv. hostije. To stori iz nepojmljive božanske ljubezni do nas. Pusti se radi nas v neznatni podobi kruha kot jetnik zapreti v tabernakelj. V tej podobi je Sin božji, ki je rojen v hlevu, umrl na križu, vstal od mrtvih, z ranami na rokah, nogah in presv. Srcu. Te znake svoje žrtve je obdržal na svojem proslavljenem telesu tudi po vstajenju. V tej podobi žrtve stoji on neprestano kot posredovalec med nami in božanstvom. V tej podobi žrtve: uničenja in ljubezni, izkazuje on neprestano v našem imenu Bogu slavo, zahvalo, zadoščenje in prošnjo. Sv. Janez vidi pred prestolom božjim Jezusa v podobi »zaklanega jagnjeta«, a sv. Pavel pravi, da Jezus neprestano posreduje za nas pred božanstvom. (Žid. 7, 25.)

V podobi žrtve posreduje Jezus za tebe kot za svojega prijatelja. »Ne imenujem vas več služabnike, nego prijatelje«, pravi on. (Jan 15, 15.) Kot prijatelj te on želi in te čaka neprestano v bližini, v tabernaklju, da moreš priti, biti z njim in moliti z njim skupno in tako narediti svojo molitev sposobno, da zadosti slavi, zahvali in prosi.

To povrača on z milostmi in z blagoslovom. Zato pobožne duše rade obiščejo Jezusa v presv. Zakramentu in se v tihi pobožnosti zadržujejo pred njim.

Pridi tudi ti! Glej, tvoj Jezus je v tabernaklju tako dolgo sam — čisto sam. Pridi večkrat! Kadar le moreš. Posebno, kadar se po delu vračaš mimo cerkve, ne pozabi, da stopiš malo k njemu in ga pozdraviš. Četudi samo z enim vzdihom: »Hvaljen Jezus!« Zahvali se mu za milosti; da te je čuval pred skušnjavami; da te je priznal, da ga spoznaš in ljubiš. Ponudi mu

---

prvi teden med drugoletnike uvrstil, ker je vse črke poznala in tudi že brati skušala. Taki šolarji, ki že iz doma kaj prinesejo v šolo, in se že od svojih staršev — od starega lesa — najpotrebnejše reči naučijo, to so pravi ključi za šolo, v šoli hitro napredujejo, in tako svoje starše in svoje učitelje razveseljujejo.

Komaj je leto dni preteklo, je Julika gladko in razumno brala; gospod učitelj jo je rad pohvalil: ali ste slišali Juliko? Kdo jo more posnemati? Ponižna deklica pa niti pogledati ni upala, tesno jej je zaradi pohvale bilo pri srcu. Bolehna in bleda je na šolski klopi sedela, a kadar jo je gospod katehet vprašal, je bila podoba, kakor bi rastla v klopi; tako živo mu je odgovarjala, da je gospod Andraž rad rekel: Bogu se zahvali- Julika, ki ti je toliko talentov dal! — Ako pa gospodi morajo še peške sejati, ako se otrok, kadar v šolo pride, še pokrižati ne vé, in s palcem povsodi obhodi, samo na čelu, na ustih in na prsih ne, potem ni čuda, da se pri takšnih otrokih samo pobirki kažejo, in da veselega sadu dolgo ni sledu.

— — —

kev. Nekaj je vendar članov evangeljskih društev, ki zahajajo v nedeljske šole.

Odslužil 5000 sv. maš.

»La Croix« prinaša nenavadno vest o službi božji. Nemec Eduard Kramer, ki je celo življenje preživel med nemškimi izseljenci v Sev. Ameriki, je od časa, ko je čital novo mašo, pa do sedaj, služil 5000 svetih maš. Ta vrli duhovnik je zdaj 65 let star in na svojih potovanjih po vseh zemljinah in kontinentih prešel 500 tisoč km. Do sedaj je služil veliko maš na brodovih, železnicah in tudi že

svoje težkoče in muke kot zadoščenje za nanesene žalitve. Izlij v kakem vzdihu svoje srce za splošne in svoje lastne potrebe.

Če nikakor ne moreš obiskati Jezusa v tabernaklju, ga obišči vsaj v duhu. Vrži se v duhu na obraz pred tabernakeljem in reci Jezusu besedo ljubezni, ponižnosti, zahvale, prošnje, vere, žrtve, zaupanja itd., kakor pri osebnem obisku. Prosi v duhu Jezusa, da te spremlja s svojo milostjo ter ljubeznijo.

O z n a n i l a

MARIBOR:

Stolna župnija.

Oznanilo:

Na praznik Brezmadežnega Spočetja D. M. ob 10. uri bo slovesna pontifikalna sv. maša. Popoldne ob 17. uri bodo litanije s sv. blagoslovom.

V nedeljo dne 9. decembra, popoldne ob 17. uri, bo krščanski nauk in litanije s sv. blagoslovom ter darovanje za popravila kapele na Kalvariji.

Dekliški Marijin vrtec ima v petek pred Marijinim praznikom ob 16. uri mesečni nauk in sv. spoved, na praznik pa ob pol 8. uri skupno sv. obhajilo.

Dekliška Marijina družba ima na Marijin praznik ob 5. uri sv. mašo s skupnim sv. obhajilom, popoldne ob pol 16. uri pa mesečni nauk.

Marijina družba za matere ima na Marijin praznik — obletnico svoje ustanovitve — zjutraj slovesen sprejem novih članic, zato bo ob 6. uri nagovor na žene in matere, nato sv. maša s skupnim sv. obhajilom in sprejem v Marijino družbo.

Mohorjeve knjige so dospele. Naročniki pridite ponje v župnijski urad. Poštnina znaša 2 Din. Kdor le količkaj more, naj takoj naroči knjige tudi za prihodnje leto, da pozneje tega ne pozabi ali zamudi. Pet knjig 20 Din.

Za stare Mohorjeve knjige in par izvodov letošnjega Bogoljuba in Glasnika se tudi letos priporoča voditelj Mariji-

v aeroplanu. Služil je včasih po 8 do 9 sv. maš dnevno.

Za jačjo reprezentanco katoličanov v javnem življenju.

»The Tablet« poziva angleške katolike, da bolj pazijo na svoje javne koristi. Vodstvo katoličanov se sicer ne bo spuščalo v osnovanje katoliške stranke, zato morajo katoliki v bodoče imeti jako skupino svojih zastopnikov v parlamentu. V Spodnji hiši bi moralo sedeti po številnem razmerju najmanj 50 katolikov; a v resnici jih je danes komaj polovica tega števila. Katoliki se morajo prav

6. Pletev.

Po drugi kopi, kadar so že mladike na pedenj dolge, in se kaverniki ali grozdeki že vsi vidijo, začne se pletev; vsekako se pletev mora pred cvetjem dokončati. Trta pa se mora za to opleti, da ne oslabi. Zbog tega se morajo vodene mladike po stari trti obrati, da jej krvi ne pijejo, ali če dve rozgi vkup rasteta, se mora tista, ki nima nič grozdja, odtrgati, da ne jemlje grozdnati mladiki potrebnega živeža.

V šoli se morajo vsi izrastki in vse nerednosti, katere so otroci z doma v šolo prinesli, hitro obrati. Julika je zvesto pazila na vse, kar je g. katehet ali g. učitelj na drugih šolarjih pokaral, in se je potem skrbno varovala takih pregreškov. Na Juliki pa gospodje učitelji sploh niso zapazili posebnih vodenih in divjih mladik, pač pa se je kazalo na tej trtici od dne do dne več grozdekov. Bila je tako ponižna, da je vsaki šolarci prednost dala, ter je sama sebe za najzadnjo med vsemi smatrala. Ko ji je g. katehet velel iti sedet v častno klop, kjer so najpridnejše šolarice sedele, jo je rdečica kar oblivala. Pa tudi tiha in pohlevna je bila; včasi so

nega vrtca. Knjige je oddati v stolni župnijski pisarni. Storijo pa naj to le osebe brez družine, ki bi jim knjige sicer brez koristi obležale kje v skrinjah ali na podstrešju.

Ljudsko gibanje:

Krščenih je bilo zadnji teden 11 novorojencev in sicer: Janez Geisler, Alojz Slana, Anton Hat, Otilija Prah, Marija Jamnik, Frančišek Lorber, Oskar Gornik, Andrej Žoher, Karol Štibler, Branko Gajšek, Aleksander Serb.

Umrli so: Fekonja Ana, žena zasebnika, Spodnji Žerjavci 66, 22 let stara. — Hifler Konrad, sin kuharice, Vinarska ulica 3, star 1 teden. — Pelko Oton, inžener, Koroščeva ulica 7, star 36 let. — Korošec Katarina, žena viničarja, Špičnik 18, stara 32 let. — Blaževič Ferdinand, trgovec, Stolna ulica 4, star 66 let. — Naj v miru počivajo.

—

Cerkev sv. Alojzija.

Oznanilo:

Pred praznikom v petek večernice namesto ob pol 5 šele ob pol 6 s pridigo, litanijami in sv. blagoslovom.

Na praznik Brezmadežne ob 5 tiha sv. maša, ob pol 6 in ob pol 7 sv. maša s petjem in skupnim sv. obhajilom.

Ob tri četrt na 4 obnova posvečenja Mariji z govorom in petimi litanijami.

Drugo in tretjo adventno nedeljo redna božja služba dopoldne s pridigo ter popoldne s krščanskim naukom.

— —

Frančiškanska župnija.

Oznanilo:

Drugo adventno nedeljo ima dekliška Marijina družba popoldne po večernicah svoj shod in nauk v kapeli svetega Frančiška.

V osmini Brezmadežnega spočetja bo od pondeljka do sobote zjutraj ob pol 6 in zvečer ob 18 pridiga.

Knjige družbe sv. Mohorja so pri samostanskem vratarju na razpolago.

Ljudsko gibanje:

Krščeni so bili: Schmidinger Horst, Hribernik Božidar, Januš Marija, Kopčič Štefan.

Poroke: Verlič Herman, skladiščnik, Koroška cesta 50, in Baiezl Roza, hči posestnika iz Žepovc-Apače. — Murks Janez, želarjev sin, in Vukan Terezija, dekla iz Krabonoša-Sv. Jurij ob Ščavnici. — Bilo srečno!

---

jo šolarice kaj dražile, ali pa so ji razposajeni fanti brgljici odnesli in skrili, a ona je to tako mirno in pohlevno prenašala, da so jo njene vrstnice visoko cenile ter se najrajši okoli nje zbirale. Tudi fantje so kmalu pustili svojo porednost, ker se Julika niti zmenila ni za to, kar so počenjali. Posebno pa se je pobožnost na njej pokazala. V cerkvi je roke lepo sklepala in tako zvesto na oltar gledala, da z očmi niti trenila ni; ravno tako zvesto je gledala na sv. križ, kadar so pred šolo in po šoli molili. Kadar je šla mimo cerkve ali mimo križa, se je spoštljivo naklonila in tako pobožno pokrižala, da so jo šolarice, ki so sicer to bolj naglo in površno opravljale, začele posnemati. Ako je na šolski stezi koga srečala, je prisrčno Boga povedala ter pozdravila: Hvaljen bodi Jezus Kristus! Vsak, kdor jo je srečal, se je rad še parkrat obrnil ter za nedolžnim otrokom pogledal.

Ne samo po stari trti se oberejo vodene mladike, ampak tudi na reznikih se naj jalove mladičice potrgajo, da grozdnata mladika več zraka, svetlobe in solnca uživa. Kadar otroci prvo sv. spoved opravijo, takrat se najlepše oplejejo

energično upreti vsem prizadevanjem strankarskih vodstev, ki hočejo, da se število katoliških zastopnikov zmanjša.

Novi lord — načelnik Londona — katolik.

Zadnje dni je izbral mestni svet v Londonu novega lorda-načelnika za prihodnje upravno leto, ki prične v mesecu decembru. Nov načelnik se imenuje Sir Štefan Kilik. Bil je že dolgo časa občinski svetnik ali alderman. Star je sedaj 73 let. Je prepričan katoličan. Sir Kilik je peti lord-načelnik katolik od časa reformacije, to je od 400

Pogrebi: Visočnik Alojzija, prevžitkarica, Meljski hrib 41. — Harc Alojzij, viničar, Košaki 53. — N. v m. p.!

Društva:

Košaki. V nedeljo dne 9. decembra ima izobraževalno društvo v Košakih svojo redno mesečno sejo ob 8. uri zjutraj v frančiškanski pevski sobi. Od 2. ure popoldne se bo plačevala članarina in pogrebnina v društvenih prostorih pri g. Sarnicu; ob treh popoldne pa je zanimivo predavanje iz slovenske narodne zgodovine s par domoljubnimi deklamacijami. Bog živi!

— —

Magdalenska župnija.

Oznanilo:

Na Marijin praznik pri vseh mašah in pri večernicah se bo pobiralo za cerkveno razsvetljavo.

V sredo, četrtek in petek, dne 12., 13. in 14. decembra, bo v naši cerkvi izpostavljeno Najsvetejše. Te dni bo zjutraj ob pol 6 sv. maša z blagoslovom, ob 6 pridiga, popoldne ob 5 pridiga in pete litanije Srca Jezusovega.

Marijina družba pri Sv. Magdaleni obhaja praznik Brezmadežne slovesno. Na praznik bo ob pol 10. uri pridiga (č. g. prof. Živortnik), nato slovesna sv. maša za Marijino družbo, med sv. mašo skupno sv. obhajilo. Popoldne molitvena ura in slovesne večernice.

Ljudsko gibanje:

Krsti: Andrej Podlipnik, Ingeborg Mühl, Maja Accetto, Otilija Šprah.

Poroke: Blažič Ludovik, tkalec, Pobrežje, in Mikolič Cecilija, tkalka, Pobrežje. — Belak Rudolf, tkalec, Pobrežje, in Mastnak Ana, tkalka, Magdalenska ulica 84. — Premzl Jurij, sin pos. v Staršah, in Ferš Marija, tkalka, Pobrežje. — Škrinjar Ferdinand, čevljarski pomočnik, Pobrežje, in Hrastnik Marija, tkalka, Tezno. — Bilo srečno!

Umrli: Pesko Stanislav, sin delavke, pol meseca. — Cimperc Alojzija, zasebnica, Smetanova 51, 68 let. — Jesih Gabrijela, učenka, Oróžnova ulica 5, 8 let. — Simič Antonija, vdova, Studenci, 74 let. — Celcer Marija, Gornje Radvanje, 24 let. — Ferk Terezija, vdova, Novavas, 65 let. — Vizintin Franc, paznik v pok., Dušanova 3, 61 let. — Naj v miru počivajo.

— —

let nazaj do danes. Prvi katolik je bil izbran za londonskega načelnika l. 1893. To je bil v tem času izreden slučaj, da so protestantski volilci izvolili katolika za najvišjo službo v angleški prestolnici.

Apostolsko srce.

V Šenhovu na Kitajskem je pridigal oče misijonar mladim katehumenom, kako morajo tudi oni delati za razširjanje sv. vere in vsak doprinašati k temu po svojih močeh. Kmalu nato pride k njemu neka mala Kitajka, držeč v rokah veliko gosko ter mu je rekla: »Oče, vzemi to

mladike v božjem vrtu, da potem solnce milosti božje s polno svojo močjo sije v majhna srca ter ogreva nedolžne duše. Koliko veselje je bilo to za našo Juliko, ko je gospod kaplan v šoli prvo spoved napovedal. Tisti dan se je Juliki po šoli silno domu mudilo; brez vse sape je prišla na breg, in je mater, ki je v gorici delala, že od daleč klicala ter ji veselo novico oznanila, da bo prihodnji teden šla prvokrat k spovedi, in da je gospod katehet tako odločil.

Zdaj je bilo treba vest izpraševati. Julika se je precej in jako vestno lotila tega dela. Menda je desetkrat na dan v duhu pregledala svoja otročja leta ter natanko preiskala vse predalčke svojega srca, da tudi najmanjše smeti ne bi spregledala. Sama vendar ni mogla posla rešiti, ampak je po gostem pribežala k materi ter jo skrivoma vprašala: Ljuba mati, je to in to tudi greh? Pri vsem tem pa je bila v sto strahih, ali si bode vse to tudi zapomnila ali ne, kar ji je vest očitala. Ko je napočil dan spovedi, je že prav rano bedela ter prosila, da jo praznično oblečejo. Na to je pokleknila, je lepo roke sklenila, in je očeta in mater prosila odpuščanja,

CELJE:

Mestna župnija sv. Danijela.

Ljudsko gibanje:

Krščeni so bili: Petelinšek Helena, Hobacher Valter, Stojan Andrej, Pšeničnik Stanislav, Majger Martin, Vrečko Ana, Pušnik Marija, Hasenbichl Wolfgang, Srebot Frančiška, Zaviršek Marijan in Tiefengraber Ivan.

Poročili so se: Brezovšek Franc, natakar, in Šmit Elizabeta, kuharica, oba iz Celja. — Weixler Leopold, zas. uradnik, Breg, in Zavadlav Kandida, uradnica v Celju. — Javoršek Mihael, posestnik, in Gabrič Marija, pos. hčerka, oba iz Dola pri Hrastniku. — Benešovsky Ivan, brivec, Zagrad, in Vrabič Pavlina, brivska pomočnica, Celje. — Galuf Alojz, čevljar, Lava, in Zelič Marija, kuharica v Celju. — Medved Franc, mizar, Novavas, in Schlacher Ana, delavka, Trnovlje. — Zupan Franc delavec, Zavodna, in Kozovinc Angela, delavka, Lokrovec. — Zaupanc Karel, delavec, Dobrava, in Jezernik Amalija, pos. hči, Lokrovec. — Bilo srečno;

Umrli so: Stöger Marija, zasebnica, Miklavški hrib, 88 let. — Skrbinšek Helena, hči delavke, 1 mesec. — Fumljak Anton, pos. sin, Rečica ob Savinji, 10 let. — Karl Marija, žena dninarja, Medlog, 58 let. — Kraupa Neža, prevžitkarica, Kapla, 77 let. — Novak Hinko, cestni nadzornik, Šmarje pri Jelšah, 35 let. — Krajnc Danijel, sin tesarja, Lopata, pol leta. — Godicelj Lucija, občinska reva, Gaberje, 72 let. — Bukovec Rozalija, perica, Zavodna, 84 let. — Obrul Roza, občinska reva, Breg, 77 let. — Sovinek Slavko, vajenec, Gaberje, 15 let. — Naj počivajo v miru!

— —

TRBOVLJE:

Oznanilo:

Na Marijin praznik med prvo sv. mašo skupno sv. obhajilo deklet Marijine družbe, popoldan nauk zanje. Po večernicah druga svetoletna procesija z molitvami.

V nedeljo dne 9. decembra med prvo sv. mašo skupno sv. obhajilo žen Marijine družbe, popoldan nauk zanje.

Praznovanje sv. Barbare, varuhinje rudarjev, ob pol 11 pridiga in slovesna levitirana sv. maša po namenu naših rudarjev. Po večernicah tretja svetoletna procesija.

---

ako jih je kedaj razžalila, kajti g. katehet je to otrokom storiti naročil, in potem se je napotila s solznatimi očmi v cerkev. Proti poldnevu pa pride celo srečna domu, in staršem ne more dopovedati, kako veselo je danes v cerkvi bilo, in da je bila prav pri g. katehetu pri spovedi. Ako duhovniki vestno za to skrbijo in tudi starši zvesto na to gledajo, da se otroci prvokrat dobro spovejo, potem se mladika dostikrat za vse žive dni opleje jalovih in slabih izrastkov.

7. Cvet.

Kako pač po vinogradu lepo diši, kadar toplega spomladanskega dne trta cveti. Tega časa že ženin v Visoki pesmi svoji premili nevesti ne more prehvaliti ter jo prisrčno vabi, naj ga spremlja v dišeči vinograd. »Vstani, hiti, moja golobica, moja zala, in pridi! Zima je že minula, dež je jenjal in nehal; cvetlice so se prikazale v naši deželi, čas rezi je prišel, grlični glas se je zaslišal v naši deželi, figovo drevo je pognalo svoj sad, cvetoči vinogradi so zadišali. Vstani, moja prijateljica, moja zala, in pridi!«

Dalje sledi.

in pošlji sv. Očetu.« — Misijonar ji pove, da to ni ravno lahka zadeva, ker je veliko in važno vprašanje, če bi mogla priti goska živa do sv. Očeta. Malo se ji je milo storilo in jokajoč odide od misijonarja. Toda kmalu se spet vrne. Prodala je gosko in prosila očeta, da vzame denar in ga uporabi za razširjanje vere. Pojdi in stori tudi ti tako!

Slaven arheolog prestopil v katoliško vero.

Eden prvih angleških arheologov dr. E. Elgee je prejel s svojo ženo sv. krst v kat. cerkvi.

—

Ljudsko gibanje:

Rojenih: 10 zakonskih otrok, 1 mrtvorojen.

Poročeni: Renko Anton, rudar, in Žagar Matilda, zasebnica. — Gričar Andrej, rudniški kovač, in Parker Angela, šivilja. — Štusej Franc, mesar, in Planko Avgusta, hči rudniškega delovodje. — Bilo srečno!

Umrli: Urbajš Kristina, trafikantinja, 32 let. — Merzel Matevž, občinski ubožec, 69 let. — Hafner Antonija, vdova, 73 let. — Stavec Ferdo, rudar v pokoju, 70 let. — Mastnak Ivan, rudar, 33 let. — Zakonjšek Vincenc, občinski ubožec, 67 let. — Voje Martin, rudar v pokoju, 50 let. — Dva mala otroka. — Naj v miru počivajo!

Razno:

Dekliška Marijina družba priredi na Marijin praznik v Društvenem domu ob pol štirih popoldne vsetopisemski igrokaz »Jeftejeva hči« v 5 dejanjih.

— — —

Kronika naših župnij

Zavrč. Kraj leži ob vzhodnih obronkih haloškega gričevja, ki se tukaj izgublja v varaždinsko ravnino. Župnija ima 2217 duš in razven župnijske cerkve, ki se omenja že leta 1430, še tri podružnice, ki so iz 16., oziroma 17. stoletja. Obdane od samih vinskih goric, povzdigujejo lepoto kraja, odkoder je krasen razgled proti zelenemu Pohorju, graški kotlini, Slovenskim goricam, Ptujskemu polju in varaždinski planoti. Duhovno življenje poživljajo: III. red, dekliška Marijina družba, Apostolstvo mož in fantov, roženvenska bratovščina, Marijin vrtec ter Katoliška akcija. Župnik: Jarh Konrad. Prebivalstvo živi večinoma od vinogradništva, ki je tu jako razvito in slovi daleč okoli po izborni kakovosti vinskega pridelka.

Dramlje. Župnik: Alojzij Pirš. Število duš 1640. Leta 1933 je bilo rojenih 49 otrok, umrlo je 37 oseb in poročenih je bilo 15 parov, sv. obhajil je 10.600. — Kedaj je bila župnija ustanovljena, ni znano. Prvi župnik je bil Frančišek Hasi, ki je umrl leta 1761. Dosedaj je delovalo v župniji 13 župnikov in 64 kaplanov. Štirje župniki in eden kaplan so tukaj pokopani. Tukajšnja župnija ima tri podružnice. Podružnica Sv. Ilja je najstarejša cerkev v župniji in je tudi bila dolgo vrsto let župnijska cerkev, radi velike vlažnosti so pa pozneje pozidali novo župnijsko cerkev Sv. Marije Magdalene na bolj ugodnem mestu. Podružnica Sv. Uršule, ki je sezidana na visokem griču s krasnim razgledom, je bila v prejšnjih časih znamenita božja pot. Pa tudi sedaj prihajajo številni romarji posebno še na god sv. Uršule v to svetišče, sv. Uršuli se priporočat za srečno zadnjo uro. — Druga znana božjepotna cerkev pa je v Dobju, ki je posvečena Materi božji. Krasen kip v glavnem oltarju je podoben kipu Marije Pomočnice na Rakovniku pri Ljubljani. Glavni shodi so na praznik Marije Pomočnice, na velikonočni in binkoštni pondeljek ter na Veliko Gospojnico. Vse tri podružnice je dal znotraj prenoviti bivši tukajšnji župnik Franc Ogrizek; za njegovo veliko požtrvovalnost pri teh popravilih so mu župljani še sedaj zelo hvaležni. Kedaj in od koga so bile tukajšnje cerkve sezidane, ni znano. Dotične listine, ki o tem poročajo, so bile uničene takrat, ko je župnišče pogorelo. — Versko življenje v župniji pospešuje: III. red, na novo ustanovljena Marijina družba žen in mater, dekliška Marijina družba in Apostolstvo mož in fantov. Vse verske organizacije delujejo v smislu Katoliške akcije, ki se tudi še posebej organizira.

Kapele pri Brežicah. Župnik Ciril Podržaj. Število duš 1629. Lani je bilo: rojstev 29, smrtnih primerov 30, porok 16, sv. obhajil nekaj pod 5000. V župniji delujeta Marijina držba za žene in Marijin vrtec. Dekliška Marijina družba se poživlja. III. red je včlanjen v Brežicah. — Župnija je ustanovljena v jožefinski dobi. Matične knjige se začenjajo z letom 1786. Prej je kraj spadal pod župnijo

Pišece. — Cerkev je zidana leta 1798. Sedanjo obliko z novim zvonikom je dobila cerkev leta 1884 pod blagopokojnim župnikom Andrejem Repičem. Letos je torej ravno 50 let, kar je bil zgrajen zvonik in spodnji del cerkve. Posebnost kapelske cerkve je oltarna slika Marije Vnebovzete iz leta 1906. Je skupina lepih kipov Device Marije in angelov. Tudi leseni tabernakelj s kerubi je čeden.

Župnija Sv. Andraž v Halozah (Leskovec). Župnik Ognjeslav Škamlec od 1. 8. 1910, dekanijski upravitelj od 1. 3. 1933, dekan od 1. 12. 1933. Sedanja baročna cerkev, okrogla stavba, je iz leta 1780. Fresko slikarija. V presbiteriju: življenje in mučeniška smrt sv. Andraža. Zadaj na stenah in kupoli: apostolska vera, na vrhu kupole nebesa. Leta 1883 je Tomaž Fantoni slikarije prenovil. Cerkev je dolga 23.60 m, široka 13.60, visoka v kupoli 10.11 m. Ima pet oltarjev. Leta 1804 jo je sekovski knezoškof Johan Fridrih posvetil. — Prvotna cerkvica je bila podružnica Sv. Vida. Leta 1680 je bila kuga. Ljudje so umirali brez duhovne tolažbe. Lastnik leskovske graščine grof Jurij Fridrih Sauer iz Borla je 20. 11. 1680 minoritskega provincijala, naj začasno nastavi kakega redovnika, da bodo podložniki ob smrti imeli pomoč. Začasni duhovnik je bil nastavljen iz Gradca, ker je Št. Vid, čigar podružnica je bil Leskovec, že takrat spadal pod graški konvent. Dušni pastir ni bil stalen. Dozdeva se, da je bil prvi župnik Johan Černigoj, ker se nahaja ustanovno pismo. Druge sledi ni. — Krstne knjige se začenjajo leta 1751. Župnik (1751—1759) Gregor Andlovič je 8. 7. 1751 krstil Jakoba Emeršič iz Okiča. Cerkev stoji 229 m nad morjem. Okrog in okrog je obdana z zidom, ki ga krije cementna plošča. Okoli cerkve je bilo nekdaj pokopališče. — Ustanovljene so vse štiri Marijine družbe: za može, za fante, za žene in za dekleta. Vsaka ima svojo nedeljo v mesecu. Možje prvo, fantje drugo, žene tretjo, dekleta četrto nedeljo. Bratovščina Srca Jez. in Mar., živi rožni venec, BVC, KA je ustanovljena. V letu 1933 je bilo: 89 rojstev, 51 mrličev, 22 parov poročenih, na domu spovedanih 65, svetih obhajil 18.213. — V župniji je sloveča in priljubljena božja pot: Sv. Avguštin v Veliki Varnici. Leži 504 m nad dolinico. Griček je strm. Na njegovem vrhu je cerkvica sv. Avguština in druga manjša sv. Magdalene. Razvodje na tem vrhu dela mejo med Slovenijo in Hrvaško. Par korakov od Svete Magdalene je mejnik, ki nosi napis: Milliarius Ducatus Styriae in Milliarius Regni Croatici. Iz tega hribčka je prekrasen razgled črez cele Haloze. Pred gledalcem valovi celo morje vinorodnih haloških gričev. Ob avguštinskem proščenju je ves grič poln romarjev!

Devica Marija na Jezeru v Prevaljah. Župnik Riepl Matej, kn.-šk. duh. in konzist. svetovalec. Župnija šteje danes 4463 duš in je zelo razsežna ter hribovita in obsega 14 vasi. — Za časa Rimljanov je peljala skozi župnijo cesta Virunum—Celeja, v kraju Zagrad je bil rimski grad. V bližini gradu so se izkopali rimski sarkofagi in drugi zgodovinski kamni brez napisov. Zgodovinsko dejstvo je, da je ravne kraje župnije pokrivalo jezero, ki je pod Guštanjem podpralo močno skalo in odteklo. Zato so gorati kraji župnije spadali prvotno k župniji Libeliče, katera je bila vtelovljena samostanu v Dobrlivasi na Koroškem. Ker je pa dobrlavaška samostanska graščina last benediktincev v Št. Pavlu v Labudski dolini na Koroškem, imajo tudi oni patronske pravice. — Kot samostojna župnija je D. M. na Jezeru imenovana leta 1341 in sicer kot D. M. v Guštanju. Prvotna cerkev je bila usmerjena proti vzhodu in za polovico manjša od sedanje. Leta 1890 je bila razširjena in je sedaj usmerjena proti severu. Zidana je cerkev v romaničnem slogu in ima tri ladje, katere so ločene po mogočnih stebrih; dolga je 32 m, široka 32 m, visoka v presbiteriju 10.75 m, v ladji pa 8 m, tlakovana je v ladji s kamenitimi ploščami, v presbiteriju z umetnimi in barvanimi. Na južnovzhodni strani cerkve je kapela, katera je prvotno služila za glavni oltar; glavna podoba je roženvenska kraljica, ki izhaja iz l. 1341, vse v romaničnem slogu, oltar je še dobro ohranjen. Sedanji glavni oltar je iz leta 1896 in je zidan v romaničnem slogu, z glavno podobo Device Marije Vne-

bovzete ter stranskimi kipi sv. Petra, sv. Pavla in sv. Trojice; menza je marmornata. Na evangelski strani glavnega oltarja je stranski oltar Jez. Srca, ki je bil leta 1931 popolnoma prenovljen. Kip je 1.64 m visok in izdelan od kiparja Cesarja v Mozirju. Na listni strani glavnega oltarja je stranski oltar posvečen D. M. sedem žalosti, izdelan prav okusno leta 1931 od kiparja Cesarja. L. 1928 je bila cela cerkev na novo ometana (Zementspritzverwurf), ravno tako zvonik, ki je bil tudi na novo pokrit z debelo pločevino. Napravili so se novi odvodni žlebi na strehi cerkve, nov strelovod, pozlatila se je na novo zvezda na zvoniku. — Krstne knjige segajo nazaj do leta 1641. Župnikov je bilo od postanka župnije do danes 25, med njimi 5 gen. vikarov, kaplanov pa 215. Šola je 7razredna s 7 vzporednicami. — Izmed cerkvenih redov in organizacij ohranjujejo in pospešujejo versko življenje v župniji: red sv. Frančiška 153 udov, Družba krščanskih družin 182, Jezusovega Srca 860, rožnega venca 782, Marijina družba za dekleta 64 članic, Apostolstvo mož in mladeničev 152, Bratovščina sv. Trojice 152, Posvečenih družin 41 DŠV 265, Katoliška akcija je vpeljana od leta 1932 in ima vsak četrtek zvečer sveto uro, v postu ob petkih križev pot.

Za našo deco

Kaznovana oholost.

»Marta, pojdive danes na sprehod. Šle bove v gozd in nabrale cvetja in jagod.«

Tako je rekla Ljubica svoji prijateljici. Nato sta šle. Spremljal ju je zadovoljni pogled Ljubičine matere, ki jima je rekla pri odhodu: »Otroka, ne pojdita daleč v gozd!«

Deklice so pokimale in odšle, in mati je nadaljevala svoje delo.

Med smehom sta prišli do roba gozda z od jagod zamazanimi obrazi, v rokah pa sta imeli gozdnega cvetja.

»Sedive malo, da uredive cvetlice«, reče Marta, »ali veš, za koga sem jih danes nabirala?«

»Ne morem uganiti. Jaz bodem svoje nesla naši gospej učiteljici v šolo.

»Tudi jaz sem sklenila isto. Nesle ga bova skupaj. Gotovo se bo veselila.«

Tako sta se pogovarjali in urejali cvetje. Iz gozda je prihajal dišeč in hladen vetrič, potok pa, valeč se čez skale, je šumel in bučal. Nebo je bilo jasno, komaj en bel oblaček sličen angeljčku je plaval po nebu.

»Ali si gotova?«

»Sem, vrniva se. Šle bove po cesti, da prideva mimo križa. Vidiš, napravila sem dva šopka: enega bom dala Jezusu, ko ga pozdravim, drugega pa gospej učiteljici. Pojdive!«

»Ne, Marta, meni se ne da hoditi po cesti. Greva raje preko livade, kjer lahko spotoma še nabirava jagode.«

»Jaz grem pa vendar po cesti. Ali ti ne hodiš rada k Jezusu?«

»Tega nisem rekla, toda nočem vsak dan hoditi po cesti. In jagode . . . sicer pa, ako hočeš, pojdi po cesti, jaz pa grem preko livade. Čakala te bom pred stanovanjem gospe učiteljice in greva potem k njej skupaj. Na svidenje!«

Marta se je pomilujoče ozrla za svojo prijateljico ter odšla po poti proti križu.

Ljubica pa je odšla preko livade. Skoro žal ji je bilo, da ni šla z Marto. »Ali naj se vrnem in grem za njo? Ne, nikoli! Šla bom po cesti le, če se Marta vrne in me prosi, da grem z njo. Ne bom se ponižala in tekla za njo.«

Konec sledi.

Razna obvestila.

Tridnevni tečaj zaprtih duhovnih vaj pri sv. Jožefu nad Celjem se začne: v torek dne 11. decembra za fante; v sre-

do dne 26. decembra, na Štefanovo, za dekleta. — Fantje in dekleta! Lep čas in lepa priložnost za duhovno obnovo in okrepitev se vam nudi. Pridite torej prav številno in še pri drugih agitirajte! Prijavite se pravočasno! Priložite znamko za odgovor! Vzdrževalnina za tri dni znaša 75 Din. Pri tej priložnosti opravite tudi lahko molitve in obiske za svetoletni odpustek.

Karitas za vse, vsi za Karitas!

Prijatelji žrtvujejo drug za drugega vse. »Karitas« je naš prijatelj. Zlasti je prijatelj tistih, ki so v stiski in rabijo denarno pomoč. Kakor je ona naš prijatelj, tako moramo biti mi njeni prijatelji. Prijateljstvo svoje pokažemo s tem, da ji zaupamo . . . Zaupanje pa pokažemo s tem, da se pri njej zavarujemo! Zavarujte sebe in svoje domače čimprej. Zavarujete se lahko za slučaj onemoglosti v starosti, za slučaj smrti in za doto. Za pogoje zavarovanja izveste pri vodstvu »Karitas« v Mariboru, v uredništvu »Novin« v Črensovcih, pri g. Mataj Francu, tajniku Kmečke posojilnice v Murski Soboti, pri gg. dušnih pastirjih itd. Pobrigajte se čimprej, ker je škoda vsakega dne! Čimprej se zavarujete, tem prej bote imeli zasiguran pripomoček za stara leta, za slučaj smrti, ali za slučaj poroke vaših otrok. Že tisoči so izrekli zavarovalnici »Karitas« toplo zahvalo. Hvaležni ji bote tudi vi!

Koledar od 9. do 15. decembra.

9. december, 2. adventna nedelja: Peter F. s. — 10. december, pondeljek: Lavretanska Mati božja. — 11. december, torek: Damaz, papež. — 12. december, sreda: Sinezij, mučenec. — 13. december, četrtek: Lucija, devica in mučenica. — 14. december, petek: Spiridijon, spoznavalec. — 15. december, sobota: Kristina, devica.

Glavni mesečni namen za december, blagoslovljen po sv. očetu: Vzgojitev mladine za Katoliško akcijo. — 9. december, nedelja: Duhovne vaje in misijoni. — 10. december, pondeljek: Razcvit božjih potov. — 11. december, torek: Sveti oče in njegovi nameni. — 12. december, sreda: Katoliška akcija pri nas. — 13. december, četrtek: Naše žene in dekleta. — 14. december, petek: Naši možje in fantje. — 15. december, sobota: Pravice sv. Cerkve.

Tiskar: Tiskarna sv. Cirila v Mariboru, predstavnik Albin Hrovatin v Mariboru. Urednik: Franc Kolenc, korni vikar v Mariboru. — Izdajatelj: Mariborske župnije, predstavnik Franc Kolenc, korni vikar v Mariboru.

Poštnina plačana v gotovini. Posamezna številka stane 1 Din.
Leto 6. Štev. 50.

NEDELJA

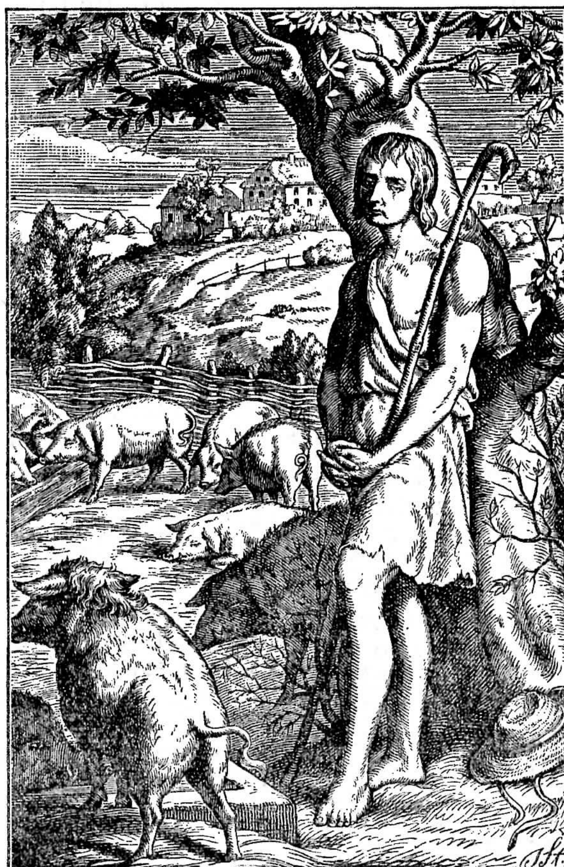
Izhaja vsak petek.
Cena:
Celoletno 24 Din, polletno 12 Din, mesečno 2 Din. Inozem. 48 Din.

Tednik za versko življenje

Maribor, 16. decembra 1934.

Uredništvo: MARIBOR, Stolno župnišče.
Uprava: Maribor, Koroška cesta 5.
Ček rač. 15237.

Izgubljeni sin - opomin k resni pokori.

Vesela adventna nedelja

Nedeljska božja beseda.

Evangelij:

Jan 1, 19—28.

In to je pričevanje Janezovo, ko so Judje poslali k njemu iz Jeruzalema duhovnikov in levitov, da so ga vprašali: »Kdo si ti?« Priznal je in ni tajil; priznal je: »Jaz nisem Kristus.« In vprašali so ga: »Kaj torej? Si Elija?« Rekel je: »Nisem.« »Si li prerok?« Odgovoril je: »Ne.« Rekli so mu torej: »Kdo pa si? — da odgovor damo tem, ki so nas poslali. Kaj praviš sam o sebi?« Rekel je: »Jaz sem glas vpijočega v puščavi: Izravnajte pot Gospodovo, kakor je rekel prerok Izaija.« In kateri so bili poslani, so bili izmed farizejev. In vprašali so ga ter mu rekli: »Kaj torej krščuješ, če nisi ti ne Kristus ne Elija ne prerok?« Janez jim je odgovoril: »Jaz krščujem z vodo; sredi med vami pa stoji, katerega vi ne poznate, ta, ki pride za menoj, ki je pa pred menoj, in jaz nisem vreden, da bi mu odvezal jermen njegovega obuvala.«

To se je zgodilo v Betaniji, onstran Jordana, kjer je Janez krščeval.

— — —

»Sredi med vami pa stoji . . . ta, ki pride za menoj.« (Jan 1, 26.)

Veselje sv. Cerkve raste z vsakim dnem v adventu, zlasti z vsako nedeljo v adventu. Vsebina tega veselja je tista, ki jo je Gospod napovedal po preroku: »Glej, Devica bo spočela in rodila sina, ki se bo imenoval Emanuel, kar pomeni: Bog z nami.« (Mt 1, 23.) Nobeno hrepenenje ni tako veliko, nobeno pričakovanje tako zaželjeno in nobeno veselje tako popolno, kakor je to, ki je izraženo v teh dveh besedah »Bog z nami.« Visoka vest in čast in sreča, ki jo je nadangel prinesel Mariji, se glasi: »Bog s teboj!« Vse druge nadangeleve besede so le sijajen okvir k svetli sliki. »Bog z vami«, to je pozdrav, ki ga Cerkev svojim vernikom ponavlja pri vseh svojih molitvah in daritvah. »Bog z nami«, to je največja radost in sreča, ki je more biti deležna krščanska družina. »Zdaj bomo vendar mogli reči: Bog z nami!« je dejala mlada mati, ko so ji od sv. krsta prinesli njenega novorojenca: »če po kom, po tem nedolžnem otroku je Bog z nami.« Lepa misel, še lepša, če se more v družini po vsakem njenem članu reči: »Bog z nami.« Prav po tej družinski sreči in radosti že od nekdaj hrepeni v adventu krščansko ljudstvo. Tako mu je prišlo v lepo navado, da tudi za sveti božič prejme svete zakramente kakor za veliko noč. Velikonočno zapoved je dala Cerkev, to adventno zapoved si je dalo ljudstvo samo. To je znamenje, kako pravilno misli, in kako globoko čuti ljudska duša, ko se bliža k obhajilni mizi v zavesti, da se tam daje najzanesljivejše poroštvo za božično vest in resnico: »Bog z nami.« Razumeli bomo, zakaj je ljudska pobožnost in umetnost na božičnih prtičih ob jaselcah v zlatih črkah zapisala besede: »Kjer je veselje, tam je mir; kjer je mir, tam je ljubezen; kjer je ljubezen, tam je Bog.« — »Bog z nami!«, kdor je to besedo prvi izrekel, je moral vedeti, kaj pomeni za človeka življenje: biti brez Boga in kaj pomeni: biti blizu Boga. »Pri vas se čutim bliže Bogu!« je dejal protestant, veliki nemški pisatelj Goethe, katoliški kneginji Amaliji Galizin: »ali še smem priti večkrat v vašo družino?« »Bog z nami!« to je prva čast in sreča in radost krščanske družine. Vaš nedeljski pridigar vam torej želi: »Bog z vami!« Vi pa njemu recite: »in s tvojim duhom!«

Nedeljska molitev.

Blagor ti, Marija, ker si Gospodu verovala: zgodilo se bo, kar ti je povedal Gospod.

V. Rosite, nebesa, od zgoraj, in oblaki dežite Pravičnega.

O. Odpri se zemlja in rodi Zveličarja.

Molimo: Nagni, prosimo, o Gospod, svoje uho k našim prošnjam in temo našega uma razsvetli z milostjo svojega obiska. Ki živiš in kraljuješ . . .

O. Amen.

— — —

Grešna priložnost.

1. Z grehom moraš ravnati tako kakor s sovražnikom, ker je naš največji sovražnik. Greh pahne dušo v pogubo. Greh biča ter preganja in križa Boga, ki ga moramo nad vse ljubiti.

2. Ne približujmo se svojemu neprijatelju, ker on nam hoče le zlo. Prepodimo ga daleč iz svoje bližine! Izogibljimo se vsake grešne priložnosti. Slabi smo, zato pa tudi kaj lahko podležemo. Vsako misel moramo takoj odvrniti od grešne priložnosti.

3. Krotimo vse svoje čute. Ne popustimo nikdar vajeti prisotnosti božje. Varuj se zlasti nedostojnih pogledov. »Oko je okno, skozi katero se naseli hudobni duh v naše srce!«

Molimo s svetim psalmistom: »Odvrni, Gospod, moje oči, da ne gledajo ničemurnosti! Razsvetli moje oči, da ne zaspim v smrti!«

Po starokatoliški novi maši v Narodnem domu.

Za Maribor je bila v nedeljo senzacija, ker je neki mariborski učitelj pel novo mašo v Narodnem domu. Ker mnogi zaradi podobnega imena (katoliški — starokatoliški) zamenjujejo, je potrebno, da pojasnimo našim čitateljem, kdo so starokatoliki in kako nam je kot katoličanom postopati napram njim.

Spreobrnitve med ameriškimi zdravniki.

Ameriška revija »T. Sign« prinaša članek, ki ga je napisal James J. Walsh, v katerem govori o spreobrnjenju ameriških zdravnikov na katolicizem. Tu je v prvi vrsti svetovno znan ginekolog dr. Thomas Emmet, ki je ustanovil ginekološko kliniko v Njujorku. On je bil protestant in je poročil katoličanko. Svojo ženo je spremljal vsako nedeljo v cerkev. Ko je poslušal pridige nekega duhovnika, je bil tako vzpodbujen, da je začel razmišljati o ka-

† dr. Ivan Križanič.

Žlahtna rozga Slovenskih goric.

Dalje.

Kadar otroci prvokrat pristopijo k sv. obhajilu, takrat so te mladike Kristusove v najlepšem cvetu: o kako jih je nebeški ženin vesel! »Pustite majhne k meni priti!« — Dvanajst let je bila Julika stara, ko je na belo nedeljo prvokrat pristopila k mizi božji. »Nikdo mi ne bode obhajan«, je rekel g. katehet, »kateri mi ne bode natanko vsega znal, kar katekizem pravi o sv. obhajilu.« Julika je vedela gospodu na vsako vprašanje točno odgovoriti. Kadar je prišel v šolo, so se Julikine oči kar svetile, in moral jo je vsakokrat nekaj vprašati, da jej nedolžnega veselja ni skazil. Kolikokrat je Julika v tem času prišla iz šole, vselej je materi in očetu razlagala, kar je g. katehet zopet novega o presvetem Zakramentu učil; in kadar je do konca prišla, je isto znova začela praviti, kakor je to otročja navada. Modri oče in mati pa se nista naveličala poslušati, kar je otrok govoril, in sta

Postanek starokatolikov.

Starokatoličanstvo je neke vrste novi protestantizem, ki je nastal leta 1871 iz opozicije (nasprotstva) do Vatikanskega cerkvenega zbora, na katerem je bila proglašena verska resnica, da je sv. Cerkev po besedah Kristusovih v verskih resnicah nezmotljiva. Vodja opozicionalcev je bil znameniti cerkveni zgodovinar Ign. Döllinger, profesor na univerzi v Münchenu. Njemu so se poleg nekaterih profesorjev (Huber, Messmer, Hilgers, Schulte, Baltzer, Reinkens, Weber in drugi) priključili takoj razni nezadovoljneži. Zbrali so se leta 1871 na posebnem kongresu v Münchenu in ustanovili tam posebno versko družbo (sekto), ločeno od katoliške Cerkve. Döllinger sam je temu nasprotoval in nikoli ni hotel pristopiti k tej novi sekti starokatolikov, dasi je bil pravzaprav on njihov početnik. Da je Döllinger Vatikanskemu cerkvenemu koncilu nasprotoval, temu je bil kriv predvsem njegov užaljen učenjaški ponos, da ga niso bili povabili k sodelovanju, pa tudi različna krivična sumničenja s strani njegovih nasprotnikov. Vendar on sam nikoli ni nameraval ustanoviti posebne verske družbe, ki bi bila ločena od kat. Cerkve, zato tudi ni hotel pristopiti k starokatolikom.

Da pa so se starokatolik kljub Döllingerjevemu nasprotovanju lahko razširili, k temu je največ pripomogla nemška država sama, ki je v Bismarckovem kulturnem boju podpirala z vsemi sredstvi vsako gibanje, ki je nasprotovalo kat. Cerkvi. L. 1872 so imeli starokatoliki drugi kongres v Kölnu in leta 1873 tretjega v Konstanzu. Njihov prvi škof je bil prof. Reinkens, ki ga je posvetil janzenistični škof H. Heykamp iz Deventra. Kljub državnim podporam se starokatoličanstvo ni nikdar moglo močno razširiti. Leta 1877 jih je bilo v Nemčiji vseh skupaj okrog 53.000, zdaj pa komaj 20.000.

Starokatolicizem so podpirale tudi druge države: Avstrija, Ho-

rekla, da naj le pouk zvesto posluša, da ne bode od g. kateheta izključena od sv. obhajila.

»Bela nedelja! Ljubi moj oče, kedaj bode že bela nedelja? Kako dolgo še je do bele nedelje?« tako je Julika tolikokrat vprašala, da ji je oče komaj vtegnil odgovarjati. Slednjič je vendar včakala belo nedeljo. Po jutrni molitvi, katero je Julika s svojima mlajšima sestricama ravno odmolila, stopi mati v hišo in pokliče Juliko, da jo opravi za prvo sv. obhajilo. Mati prinese izpod strehe priprosto belo oblačilo ter reče: glej, to so ti oče kupili, ker si naju zmiraj lepo ubogala. Potem še odpre predal, v katerem je hranila beli venček, ki ga je na velikonočni pondeljek v mestu za Juliko kupila. Hvaležna deklica je ljubo mater objela in je kar ni več izpustila; potem je tudi očetu poljubila roko in je rekla: »Ljubi oče, vi ste pač prav djali, ko ste mi pravili, da bode dan prvega sv. obhajila najlepši celega mojega življenja; že jutro tega dneva je tako lepo, da ga ne bom nikdar pozabila.« Preden še je šla v cerkev, sta jej mlajše sestrice, ki si danes lepe Julike niste mogli dosti nagledati, zapeli pesmico:

tolicizmu. Po nekaj mesecih se je veliki učenjak spreobrnil in zdaj je zelo dober katolik. — Potem je tu kirurg dr. Guillaume van Buren iz Filadelfije, ki se je ravnotako spreobrnil, ker je poslušal pridige nekega duhovnika. — Tretji slučaj je pri dr. Horace Storerju, ki je bil prej žid, znan po svojem delu »Etika zdravnika in bolezni žen«. V življenju ni bil zadovoljen in je začel razmišljati o veri. Po mnogoletnem razmišljevanju je v 50. letu prestopil na katolicizem. — V tem članku našteva še ve-

landija, Švica, Čehoslovaška, Poljska in Severna Amerika, kjer so se starokatoliki, ker so bili sami preslabi, združili z ostanki janzenistov (nastali v Utrehtu l. 1723) leta 1889 in raznimi takozvanimi nacionalnimi cerkvami. V Jugoslaviji tvorijo sedaj skupno sekto s hrvatsko narodno cerkvijo, ustanovljeno leta 1923, s sedežem v Zagrebu, in imajo v celem nekaj nad 20 dušnopastirskih mest z okrog 40.000 dušami.

V glavnem imajo iste nauke, ki jih ima tudi protestantizem. Zato pa se tudi ta sekta ni mogla močno razširiti, kajti iz verskih nagibov pač malokdo prestopi k — starokatoličanom.

Držimo se cerkvenih predpisov!

Katoliška Cerkev ima pravico in dolžnost, da katoličane svari pred nepremišljenostjo, da bi prostovoljno sodelovali pri kakoršnemkoli bogoslužju drugovercev. Zato je po cerkvenem zakoniku §§ (kanon) 1258, 2316, 2338 pod kaznijo izobčenja iz kat. Cerkve vsako versko sodelovanje in celo že sama prostovoljna udeležba pri bogoslužju drugovercev prepovedana. — Vse, katere moti naslov te krive verske sekte, opozarjamo na postanek te cerkve. Ni katoliška. Glede narodnosti tudi sami lahko vidite, da se pravzaprav ne sme imenovati, da je narodna, ker je njen početek in tudi njeno središče v Nemčiji. — Tudi upravi Narodnega doma priporočamo, da naj ima ozir na katoličane, ki iz kateregakoli vzroka prihajajo v Narodni dom. Ako tega ozira noče imeti ter hoče biti prostor za starokatoliško krivoversko cerkev, naj to samo pove, katoličani se bodo že vedeli nato ravnati po predpisih edino prave katoliške Cerkve.

Vera je kakor dobra mati. Nanjo pozabimo ob prvih uspehih, a ona nas že pričakuje spet ob prvih solzah.

---

liko število zdravnikov, ki so v zadnjih letih prestopili na katolicizem in postali vzorni verniki. Ali se ne bi tu hoteli naučiti naši profesorji, ki so napihnjeni s svojim znanjem in hočejo, da se verouk izključi iz šole?

Angleška se spreobrača.

Kakor poročajo časopisi, je v Londonu mons. Biermans, starešina društva misijonarjev, dne 8. julija t. l. posvetil naenkrat 43 duhovnikov in 23 dijakonov, ki so prešli iz anglikanske veroizpovedi na katoliško in postali duhovniki. V

»Venček na glavi se
Bliska ti 'z kitice
Rožic zelenih,
Slovensko deklé!«

Ko so otroci v šoli zbrani bili, je g. učitelj rekel: »Ljubi moji otroci, vi veste, kaj je danes! Upam ter se trdno zanašam, da se boste v cerkvi tako zadržali, da mi nobenega ne bode treba opominjati!«

Med sv. mašo po obhajilu se g. katehet obrne k otrokom in blizu takole govori: »Preljubi otročiči, ljubljenci Jezusovi! Zdaj tedaj je prišla presrečna ura, katero ste že tako dolgo in težko pričakovali. Zdaj stojite prvokrat okoli mize božje in prosite Očeta kruha nebeškega; danes boste prejeli v podobi hostije pravo Telo in pravo Kri našega Gospoda Jezusa Kristusa. Jaz vidim, kako vaše oči sijejo od veselja, kako vaša srčeca gorijo od ljubezni do Jezusa. Pa tudi Jezus se vas veseli preljubi otroci! Bele cvetlice se zdaj spomladi najprej zbudijo in prve polukajo iz zemlje, ker jih Bog najrajši ima; med vsemi ljudmi ima tudi Bog najrajši pridne nedolžne otroke. Ali nič ne slišite, ljubi otroci, kako pri-

Iz življenja za življenje

ODKOD SEDANJA ŽIVLJENSKA KRIZA?

Vzroki silnega propadanja ter splošnega razsula sedanjosti so mnogoteri in različni. Niso samo gospodarskega ali socialnega, ampak vprav tako verskega, duševnega in nravnega značaja. Samo na nekatere naj opozorimo. V prvi vrsti se moramo ozreti na odtrganje celega življenja od Boga. Kakor vse drugo, nastopa dandanes tudi brezbožnost v masah, in kakor je vse organizirano, sta organizirana tudi sovraštvo do Boga in boj zoper Boga. Število božjih sovražnikov je naraslo v milijone. Ta javna revolucija zoper Boga deluje v širših krogih, posebno med delavstvom, kot valjar, ki stlači v tla vse, kar je višjega, duhovnega, duševnega. Še večje je mogoče število onih, ki se sicer ne udeležujejo javno revolucije zoper Boga, a so v notranjosti odpadli od vere v Boga. Tudi ta praktična brezbožnost in odtujenost od Boga je odtrgala duševno in moralno življenje od večnih resnic in božjih zapovedi. Namesto združitve z Bogom stopa neskončna oddaljenost od Boga; namesto toplega otroškega razmerja, ki bi moral v njem živeti človek do Boga, stopa hladna brezbrižnost. Življenje nima več božjega in večnostnega poudarka; nebo se vedno bolj odmika zemlji. Mrtev svet je to, brez duše in solnca. V tem svetu je propad in razkroj naravna posledica. Človek ne ve več, zakaj in čemu živi, dela in trpi; odkod naj zajemlje višje pojmovanje življenja in višji polet?

Logična posledica odpada od Boga je odpad od Kristusa, božjega Sina in Boga-človeka. Brezbožnosti nujno sledi razkristjanjenje. Brez vere v troedinega Boga ne moremo umeti osebe in dela Kristusa Gospoda. Celo mnogi kristjani, ki še verujejo v Boga, so iz-

---

jazno vas Jezus k sebi vabi? Kdo bi si upal vam braniti k njemu iti? »Pustite otročiče, in nikar jim ne branite k meni priti, zakaj takih je nebeško kraljestvo.« Pa tudi vi že komaj čakate, da bi Jezusa videli in zavžili: »Gospod, mi bi radi Jezusa videli!« Tedaj pa le pristopite k božji mizi, in »glejte Jagnje božje, ki grehe sveta odjemlje!«

Prvi je g. učitelj z vso pobožnostjo prejel presveto Rešnje Telo ter tako svojim šolarjem svetil s prelepim zgledom. Potem so se fantiči in dekliči drug za drugim z gorečimi svečami približali angelski mizi. O kako srečni so otroci po sv. obhajilu stali okoli oltarja: bili so videti »kakor mlade oljke okoli mize«; njih duše so bile prepolne božje milosti, kakor so mlade oljke polne olja. Po ponovljeni krstni obljubi je g. katehet še vsakemu otroku podaril lično podobico v spomin prvega sv. obhajila.

Julika je bila pri celem opravilu nekako zamaknjena; zdelo se ji je, da ni več na zemlji, ampak v nebesih; njeno veselje je danes do vrha prikipelo.

Sestrici sta že dolgo z brega tje na mašno

---

zgodovini katoliške Cerkve v Angleški po reformaciji je to največje število duhovnikov, ki so bili naenkrat posvečeni.

Ameriški radio v službi vere.

Ameriška vlada je posebni komisiji strokovnjakov naročila, da izdela predloge za reformo ameriškega radia. Ta komisija je povabila k sodelovanju svetovalce iz vseh vrst ameriškega javnega življenja, med njimi tudi več katoliških lajikov in duhovnikov. Četrtino programa hočejo prepustiti vzgojnim, verskim, človekoljubnim in dobrodel-

gubili duha pravega krščanstva. Ne smemo se tedaj čuditi, če socializem in komunizem ne priznavata krščanske vere v odrešenje; zakaj »odrešenja« človeštva ne pričakujeta od ene osebe, ampak od organiziranega proletariata; ne priznavata odrešenja od krivde in greha, ampak samo odrešenje od sužnosti kapitala, seveda dokler se ta ne nahaja v njihovi lastni posesti.

Sedanjega propada je vzrok tudi veliko obubožanje in zmeda na duševnem polju. Materialistični svetovni nazor porazno vpliva na duševno življenje in delovanje. Idealizem se ubija. Ne samo umetnost, tudi znanost stremi za kruhom in dobičkom. Znanstvenih knjig, ki komaj še najdejo založnika, se ljudje izogibajo. Kino, lahki in opolzki romani, jazz-godba, plesi črncev, boksanje, rekordi vlečejo veliko bolj, kakor znanstvene razprave. Kmalu bomo zašli v čase Rimljanov, katerih geslo pred njihovim propadom je bilo: »panem et circenses«, kruh in zabava-uživanje.

Obubožanju na duševnem polju sledi brezdušnost. Vse je postalo »obrat«. Obrat pa ne pozna duše, ampak le silo in stroj. Ta obrat ubija dušo in pretvarja človeka v stroj. Ubija tudi ljubezen, ki je duša duše. Brez duše, brez ljubezni, brez veselja, brez miru se vlečejo stroji-ljudje skozi dolgo življenje.

Tudi v življenju katoličanov se kažejo marsikatere razpoke in nedostatnosti. Manjka katoliške »akcije«, aktivnosti, dejavnosti. Vse preveč apatije, letargije, resignacije, razkrojenosti, opravila z nevažnimi stvarmi, preveč je defenzive, mogoče tudi agresivnosti, na vsak način pa premalo ofenzive.

Potrebno je, da zbudimo vse sile vere in milosti, da bodemo na eni strani mogli odbiti silni udar in napad nevere, da bomo na drugi

nim organizacijam. Izkazalo se je namreč, da je mnogokje hudo sovraštvo proti veri zelo ponehalo, odkar imajo katoličani v radiu svojo katoliško uro, kjer predavatelj razlaga katoliške resnice. Katoličani pa bi rajši videli, da bi ostalo pri dosedanji razdelitvi in bi katoličani imeli svojo uro. — Uspeh katoliškega delovanja po radiu je že res velik. Katoliški duhovnik p. Charles E. Coughlin je v ameriški državi Michigan imel hude boje z ondotnimi nasprotniki katoličanov. Posebno kapitalisti so patrova

pot gledali ter pričakovali Julike; in ko jo od daleč zagledata, se spustita v beg doli po bregu sestrici nasproti. Vse natanko jima je morala razložiti, kako se je svečanost vršila in kako je bilo veselo v cerkvi. Mati je danes pripravila nekoliko boljši obed; pri mizi je šla podobica od rok do rok; vsi so jo občudovali ter sodili, da je jako lepa.

Poglavitna reč je, da mlada rozga lepo cvete; le takrat se je obilne bratve nadejati. Ravno tako imenitno je, in je poseben blagoslov božji pri tem, da se prvo sv. obhajilo z vso slovesnostjo obhaja. Kakor bomo slišali, naša Julika do smrti ni izgubila velikega vtisa prvega sv. obhajila iz svojega srca.

8. Vez.

Prerok Izaija našega ljubega Zveličarja primerja mladiki, ki bode iz Jesetove korenine pognala, in prerokuje, da bode »na njem duh strahu božjega počival«, in »duh strahu božjega ga bo napolnil«. Čudno je, da prerok dvakrat zaporedoma govori o strahu božjem, v katerem bo včlovečeni Sin božji živel.

strani zopet posegli kot odločujoči faktor v državno, gosporasko, duševno in socialno življenje. Predvsem nam je treba več srčnosti in zaupanja, več verskega veselja in verskega ponosa.

(Vera in življenje.)

O z n a n i l a

MARIBOR:

Stolna župnija.

O z n a n i l o:

V nedeljo dne 16. decembra popoldne bo od 16. do 17. ure pred izpostavljenim Najsvetejšim mesečna skupna molitvena ura, ob 17. uri evharistična pridiga in nato litanije s sv. blagoslovom, ob sklepu pa darovanje za Družbo vednega češčenja.

Ta teden je kvaterni teden, zato je v petek strog post.

V soboto dne 22. decembra bodo ob ¾ na 8. uro bilje in nato mrtvaško sveto opravilo z »Libero« za pokojnega gospoda stolnega dekana J. Kostanjeveca.

L j u d s k o g i b a n j e:

Krščenih je bilo zadnji teden 22 novorojencev in sicer: Andrej Šišernik, Marija Stupan, Alojz Jaušnik, Marija Reš, Dragica Domovič, Kristina Grager, Dora Počkaj, Štefanija Ferlinc, Silva Lenik, Franc Vulc, Franc Fric, Jozefa Kolman, Božidara Korošec, Vladimir Sever, Aleksander Roze, Erika Jodl, Julijana Bogatič, Silvester Robnik, Julijana Jamernik, Adelina Kelc, Vera Koščak in Viktorija Kos.

Poročila sta se: Logar Martin, tkalec, in Ambrož Katarina, delavka, Koroška cesta 43. Bilo srečno!

Umrli sta: Marijana Clarici, vdova po ravnatelju posestev, Dr. Turnerjeva ulica 11, stara 66 let. — Elizabeta Junger, bivša gospodinja, Slomškov trg 8, star 72 let. — Naj počivata v miru!

—

Cerkev sv. Alojzija.

O z n a n i l o:

Na 3. adventno nedeljo (Veselite se) ob pol 6 služba božja s petjem bogo-

Kadar trs požene rozge, raste vsaka na drugo stran, ali na kvišku, ali navzdol, na desno ali na levo. Tako rozg ne smemo trpeti rasti. Kaj pa če pridejo vetrovi in nevihta? Najlepše rozge bi se zlomile. In če toča pride, noben grozdič ne bo zdrav ostal, vse bo neusmiljena toča poklestila. Kadar tedaj solnce že močno prihaja in so dnevi vroči, da se je treba hude ure bati, a mladike so še rahle, takrat pa le prej ko slej zveži v gorici, da ne bode trta škode trpela. Zgodnja vez najbolj pospešuje in ohranjuje močen, ravni les, in mladike in trto jako, jako varuje škode po toči, katera takole po koljih in vršičih trtinih klesti, do grozdja pa v dobro obdelanem vinogradu tako lahko ne more, in dostikrat se je cela rozga za kolom zdrava z grozdjem vred obvarovala.

Otroka, kadar šoli odraste, ne smeš pustiti ob svojem rasti, kakor mu drago, to bi bil veliki pregrešek. Kakor mladike na trsu bi rastel vsak otrok na drugo stran — le proti nebesom noben: zakaj vsak človek je bolj k hudemu kakor na dobro nagnjen. V tej dobi so otroci še rahli, v čednosti še niso utrjeni, a nevarnosti za nje od dne do dne rastejo, in grešni ogenj je

predavanja hoteli na vsak način preprečiti. To nasprotovanje je razumljivo, če pomislimo, da je patrova verska predavanja oddajalo 28 radijskih postaj. Duhovnik je bil zmagovalec! Podpiral ga je sam predsednik Roosevelt in tudi zvezni svet mu je pomagal. P. Coughlin je svetovalec v »beli« hiši«. Ž njim skupaj je predsednik Roosevelt besedo za besedo preštudiral papeževo poslanico »Quadragesimo anno«.

Kako sodi kitajski mandarin o krščanstvu.

Dne 26. nov. 1933 so vprizorili gojenci jezu-

slovskega zbora, sv. blagoslovom in pridigo. — Popoldne ob ¾ na 4 pete litanije Matere božje z ljudskim petjem, sv. blagoslov in adventni govor: Ali se je mogoče tudi v sedanjih časih veseliti božičnih praznikov?

Od 4. adventne nedelje do vključno Razglašenja Gospodovega so radi božičnih počitnic v naši cerkvi le tihe sv. maše. Večernice, pridige in sv. blagoslov izpadejo.

Januarski mesečni shod bo izjemoma drugo nedeljo v januarju.

— —

Frančiškanska župnija.

Oznanilo:

Tretjo nedeljo v adventu ima zadruga tesarjev ob 6 svitnice v svoj dober namen. — Marijina družba za matere pa pristopi k skupnemu sv. obhajilu. — Popoldne po večernicah bo zborovanje in nauk v kapeli sv. Frančiška.

V sredo popoldne ima mariborska garnizija adventno spoved in v četrtek ob 7 sv. obhajilo.

Ljudsko gibanje:

Krščena sta bila: Gobec Srečko in Turner Jožef.

Poroke: Dr. Milavec Vladimir, zdravnik v Ljubljani, in Čebular Danila, učiteljica v Vitanju. — Hafner Rafael, elektromonter, in Cvetko Genovefa, zasebnica, Einspielerjeva ulica 17. — Bilo srečno!

Umrla je: Perko Katarina, soproga mestnega delavca, 76 let stara, Mlinska ulica 26. Naj v miru počiva!

— —

Magdalenska župnija.

Ljudsko gibanje:

Krsti: Stanislav Iskra, Silva Krajnčič, Majda Krečič, Štefanija Gracej, Milan Koklič, Irmina Babič, Bogdan Verhovšek.

Poroke: Roškar Franc, tapetnik, Pobrežje, in Schreiner Antonija, tkalka, Tezno. — Choc Ivan, tkalski mojster, Pobrežje, in Roškar Matilda, šivilja. — Pukl Ivan, strugar, Tržaška cesta 54, in Čulig Julijana, tkalka. — Bradač Alfred, tekstilni mojster, Betnavska 68, in Jarc Alojzija, Magdalenska ulica 60. — Robaš Franc, kurjač, Magdalenska 15, in Šabatkova Anastazija, likarica, Magdalenska 60. — Muljavec Ivan, delavec, Studenci, in Pregelj Marija, predica v Studencih. — Bilo srečno!

itskega kolegija v Sienhsienu (prov. Hopei) igro iz časov katakomb za ondotne pogane in katehumene. Pod vtisom predstave je ob koncu spregovoril novi mandarin pomenljive besede: »Naša dežela potrebuje ljudi, ki vedo, kaj zahteva pravičnost in ki so obenem tudi močne volje, da se morejo držati teh načelnih stavkov. Imamo take ljudi, ki tega ne uvidijo, imamo pa tudi take, ki kljub spoznanju nimajo energije, da bi se ravnali po teh načelih. Energija se pridobi z vero. Če sem se jaz pred nastopom me-

zmiraj hujši, skušnjave zmiraj večje. Te mladike Kristusove je treba o pravem času obvezati.

Kako pa se vrši vez? Rozgo je treba kolikor toliko zravnati in jo lepo h kolu vpogniti; prvo povezilo se vsikdar nad grozdjem napravi, drugo povezilo pride nad prvo.

Prvo povezilo, ki mladeniča lepo vravna ter ga lepo vpogne pod Kristusov sladki jarem, je strah božji, in drugo povezilo — zopet strah božji: »Strah božji je začetek modrosti.« Prvi varih mladine, naj reče kdo, kar hoče, je strah božji. O skrbite otrokom za tega variha! Učite svoje otroke greha se hujše varovati, ko smrti, in pogosto jim ponavljajte, kar je sveta mati Blanka svojemu kraljevemu sinu Ludoviku neprenehoma pravila: »Moj sin, veš, da te rada imam; a povem ti, da bi te rajši mrtvega videla, kakor da bi morala čuti, da si le en sam smrtni greh storil.« Takov otrok ne bo nikdar žalil ljubega Boga, ampak rekel bo: »Kako bi mogel hudobijo storiti in grešiti zoper svojega Boga!« Iz mladega jim pravite, da ni nobena tema tako črna, nobena stena tolikanj debela, da bi Bogu mogla njih hudobijo zakriti. »Mar Bog, ki je uho na-

Umrli: Ribič Franc, trgovec. — Muršič Marija, zasebnica, Dajnkova 8. — Potočnik Rajmund, delavec. — Marčič Marija, pos. hči, Zrkovce, 9 let. — Ornik Franc, ključavničar v p., Tezno. — Šprah Otilija, hči železničarja, Malgajeva 6, 1 mesec. — Andolič Jakob, pek. pomočnik, Pobrežje. — N. v m. p.!

— — —

CELJE:

Mestna župnija sv. Danijela.

Ljudsko gibanje:

Krščeni so bili: Zorec Bojan, Hanuš Hermina, Kramžar Ivana, Mittoni Greta, Weingerl Nada, Strojanček Andrej, Simončič Marija, Zupan Ivan, Konček Karolina, Jurkovnik Frančiška, Gostečnik Rozalija, Toš Nikolaj.

Poročili so se: Stegu Ferdinand, hišni posestnik, in Močan Marijana, absolvirana učiteljišnica. — Filipič Franc, delavec, in Kumer Jožefa. — Bilo srečno!

Umrli so: Šemlak Ana, dninarica iz Rečice ob Savinji, 75 let. — Skaza Ivan, rudar iz Hrastnika, 39 let. — Francel Ivan, posestnik iz Zibike, 30 let. — Zupanc Martin, hlapec na Babnem, 73 let. — Štamol Helena, hči delavca, pol leta. — Ribič Franc, trgovski potnik iz Maribora, 48 let. — Šuhel Mihael, posestnik v Pečovniku, 60 let. — Šerak Alojzija, zasebnica na Bregu, 72 let. — Polutnik Helena, dninarica v Šmihelu nad Mozirjem, 64 let. — Naj v miru počivajo!

— —

TRBOVLJE:

Oznanilo:

V nedeljo dne 16. decembra med prvo sv. mašo skupno sv. obhajilo III. reda, popoldan nauk za III. red. Po večernicah četrta (zadnja) svetoletna procesija.

Ljudsko gibanje:

Rojenih: 6 zakonskih otrok.

Poročeni: Mulh Anton, rud. kovač, in Korber Marija, šivilja. — Štrovs Franc, kolar, in Lukmar Marija, pos. hči. — Zakrajšek Josip, pek. pom., in Klemenčič, služkinja. — Bilo srečno!

Umrli: Petauer Franc, brezp. delavec, 24 let. —Brglez Marija, vdova, 65 let. — Vidmar Cecilija, vdova, 70 let. — Špan Ivana, rud. žena, 63 let. — Potočnik Amalija, rud. žena, 71 let. — Klinčnik Marija, vdova, 64 let. — Jesih Ana, žena paznika, 67 let. — Podlogar Ulrik, rudar v p., 70 let. — Naj v miru poč.!

---

pravil, ne sliši? Ki je oko naredil, ne vidi? Mar on, ki narode pokori, tebe ne bo kaznoval?« — Povejte mladeničem in dekletom, da se božji šibi nikdo ne more odtegniti, in »ako bi vzel peruti jutrne zarje in bi vzletel na kraj morja, tudi tje bi ga vodila božja roka, in tudi tam bi ga držala njegova desnica.« Strah božji mora z otrokom rasti in ž njim zrasti, potem ga svet ne bode majal, in ga vsak veter ne bode gibal.

Naša Julika je bila polna strahu božjega; že senca greha jo je vznemirjala. Rada je rekala: Bog ne daj tega govoriti, ali: Bog varuj kaj takega storiti: Bog vse vidi in vse vé; Bogu se nočem zameriti. Še njene sestrice, če so se sprle, so si bile takoj dobre, ako se je Julika približala ter so dejale: Tiho, Julika gre! — da niso svoje ljube sestrice žalile, ki je kakor prava Gospodova dekla vedno Boga pred očmi imela. Ko je bil v Št. J. župniji misijon, Julike celi dan ni bilo domov, tiste dni je od besede božje živela. Zvečer pa ni mogla dopovedati ter je do polnoči domačim razlagala, kar je celi dan lepega čula. Posebno pa svoje žive dni ni mogla več pozabiti besed: »Ne bojte se njih, kateri telo umorijo, du-

ni določene naloge pomišljal in vznemirjal, sem pa zdaj pomirjen, ker vem, da je v mestu mnogo kristjanov.

Smrt dveh velikih učenjakov.

»La Vie Catholique« se spominja smrti dr. Rouxa in Calmettea in med drugim izvaja: Veliki kristjan Pasteur, ki je živel v času, ko vera ni bogve kaj razsvetljevala intelektualskih in učenjaških sfer, je zapustil svojemu institutu lepo tradicijo: namreč umetnost krščansko umirati. Dva velika učenjaka in velika kristjana, katerih smrt obžaluje vsa Francija,

Razno:

Dekanijski tečaj FKA za dekanijo Laško se bo vršil v nedeljo dne 16. decembri v Društvenem domu v Trbovljah. Začetek ob devetih dopoldan. Fantje iz vse dekanije, vsi na svidenje!

Rudarsko slavje sv. Barbare dne 9. decembra se je letos nad vse sijajno vršilo. Pokazalo je, kakšno mora biti razmerje med upravno gospodo in delavci. Pred odhodom v cerkev je ravnatelj g. Loskot vse zbrane uradnike in delavce pozdravil in jim v lepih besedah razložil pomen praznika sv. Barbare, zaščitnice rudarjev, pevci so zapeli rudarsko himno, godba zaigrala in uredila se je povorka v natančno organiziranem redu po dolgi dolini k župni cerkvi. Udeležba je bila ogromna. Razven nekaj inženjerjev, zdravnikov in uradnikov, ki so kot rezervni oficirji imeli ob istem času zaprisego v Celju, je bilo zraven vse od ravnatelja do najzadnjega delavca. Dolina je bila vsa v zastavah in slovesno pritrkavanje zvonov je sprejelo sprevod v farni cerkvi, kjer se je takoj pričela cerkvena slovesnost. Duh. svetnik Gašparič je v kratki pridigi podal rudarjem tri za nje prav posebno potrebne pripomočke pri težavnem in nevarnem delu: opreznost na vse strani, molitev in popolni kes v smrtni bližini. Domači trije kaplani pa so opravili asistirano sv. mašo za rudarje. Delavci so dobili primerni »Barbarin penez«, da so si po svečanosti lahko privoščili mali priboljšek, kar jim vsi privoščimo. In tako je bilo en dan zopet slovesno in veselo razpoloženje v naši črni dolini. Vpitja ali razgrajanja pa ni bilo nikjer slišati

— —

Kronika naših župnij

Pišece pri Brežicah.

Tam, kjer se začne 12 km dolga cesta, ki pelje iz postaje Brežice skozi občino Globoko proti severu, dvigati preko Orlice v starodavno Podsredo in se začne proti severovzhodu ozka in strma romarska pot k Materi božji na Sv. Gorah nad Sv. Petrom, ležijo »solnčne« Pišece z župnijsko cerkvijo sv. Mihaela. Precej

sta v tem pogledu sledila svojemu velikemu mojstru. Preden je Calmette sprejel zakrament sv. posl. olja, je dal poklicati k svoji postelji vse svoje sodelavce. To je bilo njegovo predavanje mladim znanstvenikom. — Dr. Roux, ki je bil poznan po svojem asketičnem življenju, je prav tako poklical k sebi duhovnika, ko je čutil, da se mu bliža zadnja ura. Malo nato ga je obiskal kardinal Verdier. V mali, čisto beli sobici se je kardinal zahvalil učenjaku vpričo zdravnika za vse velike dobrote, ki jih je kot znanstvenik

še pa ne morejo umoriti, ampak bojte se veliko bolj tistega, kateri more dušo in telo pogubiti v pekel«; le te besede je precej rada z zelo resnobnim licem ponavljala. »Strah božji je venec modrosti«; s tem vencem je bila Julika vedno ovenčana, in s tem vencem na glavi je šla tudi v večnost.

Kaj pa storiti, če strah božji gine iz mladega človeka? Tedaj je dolžnost staršev in učenikov, da ga strahujejo ali kaznujejo, da ga zopet v strah božji spravijo, kakor se tistemu, kateri je pravi pot zgrešil, mora zopet pravi pot pokazati. Jeli pa modro mladino kaznovati? Božja modrost to odobruje; sv. Duh namreč govori: »Komur se šibe škoda zdi, tisti sovraži svojega sina; kdor pa ga ljubi, ga vedno strahuje.« — Topa človeška pamet pa čestokrat svetuje, mladeniča ne strahovati. Kdo ima prav?

Te dni sem videl, kako na državne stroške velikansko kaznilnico zidajo. Na tihem sem si mislil: ko bi v šoli šiba pela, bi pač kaznilnica toliko denarja ne pojela. Vrtnar mlada drevesca vravnuje, staro krivo deblo pa ne bode več rav-

hribovita župnija obsega dve občini: Pišece in Globoko. Obdana je od vseh strani z vinorodnimi hribi, le proti jugu je dolina, po kateri se pretaka Gabernica s svojimi neštetimi mlini, a hribovje se polagoma znižuje v brežiško kotlino. Iz hribov je krasen razgled preko Save na Trdinove gorjance, preko Sotle pa na hrvatsko Zagorje in zagrebško Sleme. Pišece imajo zanimiv tip — namreč obliko križa.

V tej lepi župniji, ki šteje po zadnjem ljudskem štetju 3245 duš, pastiruje od leta 1924 č. g. Toplak Franc, ki je zagledal luč belega dne pri Sv Tomažu pri Ormožu leta 1888, kateremu pomaga č. g. Modrinjak France, rojen leta 1904 v Središču ob Dravi. Leta 1933 je bilo 98 rojstev, 32 smrtnih slučajev in 26 porok. Svetih obhajil je bilo podeljenih okrog 10.000. Duhovno življenje pospešujejo sledeče bratovščine s svojimi člani: Tretji red 150, Družba vednega češčenja 74, Družba krščanskih družin 680, Bratovščina Srca Jezusovega 819, Bratovščina Srca Mar. 725, Dominikanska bratovščina rožnega venca 840, Bratovščina karm. Materne božje 1322, Mar. družba za dekleta 105, Apostolstvo molitve 117, Apostolstvo mož in fantov 112, BCM 361, DSD 44, Družba za širjenje sv. vere 152, Mar. vrtec 188. Posvečenje družin 302. Uvedena je že tudi KA in v njenem okrilju je organiziran fantovski odsek.

Pišece se omenjajo že leta 1268 in 1284, a o cerkvi sv. Mihaela takrat še ni govora. Starodavni naslov »graščina«, ki se imenuje že leta 1329 in velika oddaljenost od pražupnije Videm da slutiti na precejšnjo starost tuk. cerkve in vikarijata, toda do leta 1331 se tu ni razvil samostojen vikarijat. Prvotno so spadale Pišece pod oglejski patrijarhat in bile skupno s pražupnijo Videm od l. 1331 utelešene cistecijanskemu samostanu v Kostanjevici, dokler ga ni Jožef II. zatrl ter je njegova gospoščina postala last verskega sklada, ki ima še danes patronat nad to župnijo. Ko je bil leta 1751 oglejski patrijarhat odpravljen in bila ustanovljena nadškofija v Gorici, je njej pripadla tudi župnija Pišece. Toda že leta 1786, ko so, po jožefinski omejitvi škofij, mejo lav. škofije desno od Drave raztegnili do Save in Sotle, je prišla pod lavantinsko škofijo.

---

no steblo. Tudi zdravnik pravi, da tistega lažje ozdravi, ki se o pravem času, dosti rano, za zdravilo oglasi; stara rana in zastarano bolenje, gotova smrt! Starina strahovati, a mladini se prilizovati — to je narobe svet! O ljuba pamet, si res boljša ko žamet! Starega štora nikdo ne cepi, mlado drevesce se požlahtnjuje.

Te dni so starši pri nas nekega gospoda kateheta tožili, ker je njih drznega paglavca z brezovim oljem, kakor si je zaslužil, namazal. Po obstoječi postavi je sodnik gospoda kateheta na osem dni zapora obsodil. Omenjeni katehet je bil mož po volji božji; jaz sem ga dobro poznal, ker je nekdaj moj šolar bil, in prav nič ga ne omilujem, ampak, kadar bo iz ječe prišel, mu bodem čestital ter ga višje cenil, nego dozdaj: storil je namreč le to, kar sv. Duh storiti zapoveduje. Gospod katehet si bo na sodnji dan lahko roke umil, rekoč: jaz sem nedolžen na krvi tega otroka. Jako, jako pa omilujem zaslepljene starše, zakaj Bog bode iz njihovih rok terjal kri njihovega otroka.

Dalje sledi.

in dobrotnik izkazal človeštvu. Dr. Rouxu so se orosile oči in ko je kardinal Verdier odšel, je vzkliknil: »Ta obisk mi je napravil največ veselja! Sedaj lahko odpotujem!« Še isti večer je res umrl. Po njegovi lastni želji mu prsi ni krasilo nobeno odlikovanje, ampak samo mali križec.

Jezuitskemu očetu Rohu

je nekoč rekel neki čevljar: »Jaz ne grem zato k spovedi, ker moram reči: Jaz ubogi grešnik . . .« — Oče Roh mu odgovori? »No, pa recite pač enostavno: Jaz okoli čevljar . .!«

Čeravno je bila tega leta iz vasi, ki so do takrat pripadale pišečki župniji, na jugovzhodu ustanovljena nova župnija Kapele, je bila še vedno stara cerkev premajhna. Zato so za župniko Judoka Harmana leta 1795 pozidali na zahodni strani zvonika novo, sedanjo cerkev v baročnem slogu ter še le leta 1837 staro cerkev prezidali v župnišče. Ker je bil zvonik prenizek, so ga leta 1825 za 9 m povišali. Leta 1861 pa je ž njim vred pogorelo tudi gospodarsko poslopje pri župnišču. Do l. 1863 so za župnika Kežmana Franca spravili vse v sedanje stanje.

Iznad hribčkov te župnije se dviga šest podružnic, ki so nastale po zatrtem protestantizmu v dobi katoliške obnove, kakor sklepamo iz raznih napisov in sicer: Sv. Jedert leta 1594, Sv. Barbara leta 1657, Sv. Urh leta 1665, Sv. Jakob leta 1689, Sv. Jernej leta 1693 in Sv. Križ leta 1764. Podružnica Sv. Barbara je bila po jožefinski ureditvi predlagana za novo župnijo za južni del pišečke župnije. Ker je bila pa cerkev v slabem stanju, so mislili vse podružnice podreti kot nepotrebne in iz tega kamenja in opeke pozidati novo župno cerkev, kar pa se ni zgodilo.

Šoli sta v župniji dve in sicer: šestrazredna v občini Pišece in petrazredna v cerkveni hiši, ki je stala na vrtu za župniščem. Šolske prostore so najemali, dokler niso leta 1865 pozidali šolskega poslopja. Šele leta 1882 se je ločil šolski okoliš Globoko, ko so tudi tu sezidali šolsko poslopje. Nova šola v Pišecah pa je bila pozidana leta 1904, a v Globokem leta 1906. Sedaj obiskuje obe šoli okrog 600 otrok.

Pišece so rojstni kraj slovenskega pisatelja prof. Maksa Pleteršnika, ki uživa kot leksikograf sloves čez meje naše domovine.Rodil se je tu 3. XII. 1840 in tu je tudi zaključil svoje plodonosno življenje 13. IX. 1923. Pišece skrivajo precejšen kos njegovega plodonosnega, trudapolnega dela, ki ga je imel s sestavljanjem slovensko-nemškega slovarja in zadnjo dobo svojega življenja z nabiranjem slovenskih krajepisnih imen. In hvaležni rojaki smo lansko leto slovesno proslavili desetletnico njegove smrti s celodnevno proslavo ter vzidanjem spominske plošče na njegovem rojstnem domu.

Med drugimi slavnimi možmi so se rodili v Pišecah še: g. Podvinski Ant., dekan v pokoju v Hrastju pri Kranju; g. Strgar Anton, dekan pri Sv. Magdaleni v Mariboru; monsig. g. Umek Mihael, kanonik, dekan in mestni župnik v Mariboru; g. Agrež Martin, župnik v Gotovljah; g. dr. Volavšek Jožef, zdravnik in g. Volavšek Davorin, profesor v Ljubljani; g. dr. Škof Miroslav, zdravnik v Rajhenburgu itd. Za Pišečana lahko smatramo tudi g. Podgoršek Antona, ki je, dasi rojen leta 1867 v Brežicah, preživel svoja otroška leta v Pišecah, odšel, po končani gimnaziji v Mariboru v Ameriko, bil tam posvečen leta 1893 v mašnika in živi sedaj po trudapolnem, blagoslovljenem, 33letnem misijonskem delovanju kot župnik v pokoju v Ellinwood, Kansas, v Severni Ameriki.

V Pišecah je kaplanoval v letih 1835—36 pesnik Orožen Valentin, čigar ljudstvu zelo priljubljena pesem »Kje so moje rožice« je nastala tukaj. Mizica, pri kateri jo je pesnik zapel, še danes stoji na župnijskem vrtu v zeleni utici, a zraven nje šumi »Dupla«, izvir Gabernice.

Častilci Matere božje prav radi romajo na slovito božjo pot na Sv. Gorah skozi Pišece, ker vedo, da je od južne strani to najkrajša pot in da se lahko tu poceni okrepčajo z dobrim »bizeljčanom« in s prijetno vodo pišečke Duple«.

Z a n a š o d e c o

Kaznovana oholost.

Konec.

Marta je prišla vesela do stanovanja gospe učiteljice in ko ni videla Ljubice, se je nasmejala ter zaklicala: »Saj vem, da si se skrila za kostanjem. Pridi, da greva gor!«

Toda ni dobila odgovora. Pogledala je za kostanj, za hišo, povsod naokrog, toda Ljubice ni bilo.

»Brez mene vendar ni šla gor«, je pomislila Marta. »Najbrž se je zamudila pri nabiranju jagod. Počakala jo bom.«

Tako se je odločila Marta in je sedla v hlad pod kostanjem.

»Kaj delaš tu, Marta?« se je zaslišal glas učiteljice nad njo.

»Prinesla sem vam cvetlic, pa . . .«, reče v zadregi Marta.

»Zakaj pa nisi prinesla gor?«

»Čakam na Ljubico, ona vam bo tudi prinesla cvetlic.«

»Kje je Ljubica? Ali nista prišle skupaj?«

»Ne, ona se vrača preko livade, jaz pa sem prišla po cesti.«

»Pojdiva ji nasproti«, reče učiteljica.

Marta odide za njo.

Našle sta Ljubico sedečo pod grmom na kraju livade. V nogo se ji je bil zasadil velik trn. Učiteljica ji je obvezala rano z rutico, jo dvignila in odvedla domov. Tu so ji rano izpirali in jo položili v posteljo. Ležati je morala nekaj dni.

Ko je ozdravela in mogla hoditi, je rekla svoji prijateljici:

»Marta, moja prva pot naj bo h križu!«

In odšla sta tja.

— — —

Katoliški pojavi

Praznik Brezmadežne. Veliki praznik Brezmadežne je tudi letos potekel v znamenju mladinskega navdušenja in ljubezni do Marije. Po mestih, trgih in kmečkih župnijah je donela iz mladih grl Marijina pesem. Tisoči in tisoči mladeničev in mladenk so poklekali k obhajilni mizi. Tisoči so obljubili Mariji zvestobo. Izkazala se je zlasti dijaška mladina. V Ljubljani, Mariboru, Ptuju, Celju in po drugih mestih se je v ponižni udanosti poklonila nebeški Zavetnici. Vse proslave so se vršile v znamenju duhovne obnove. Veseli smo navdušene marijanske mladine in ji kličemo: Pogumno naprej po začrtani poti!

30letnica mladeniške Marijine družbe v Vurbergu. V soboto in nedeljo je proslavila mladeniška družba v Vurbergu 30letnico obstoja. Proslava je bila lepa. V soboto zvečer in v nedeljo zjutraj so prišli k spovedi ne le Marijini družbeniki, marveč tudi skoraj vsi ostali vurberški fantje (okrog 150). Pri cerkvenih opravilih je pomagal tajnik škof. odbora KA iz Maribora, ki je v dveh cerkvenih govorih orisal naloge marijanske mladine in katoliških akcionašev. Popoldne je bil v društveni dvorani slavnostni sestanek. Na sporedu so bili govori, deklamacije in petje. Ustanovitelj mladeniške Marijine družbe je sedanji g. župnik duh. svetnik Alojzij Kokolj. Z ljubeznijo je pritegnil fante, z ljubeznijo jih držal skupaj in z ljubeznijo dosegel, da jih je danes pod Marijino zastavo 70. Njemu, Marijini družbi in delovni skupini fantovske katoliške akcije, ki se je pred kratkim osnovala in šteje okrog 30 članov, želimo k nadaljnemu delu obilno božjega blagoslova!

Božične razglednice KA se dobijo v vseh Cirilovih knjigarnah po 50 para. Poslužite se jih!

Odbor za evharistični kongres prosi vse one vlč. župnijske urade, ki še niso poslali denarja za znake in knjižico »Zborna maša«, da blagovolijo to čim prej storiti.

Razna obvestila.

Krščanska ženska zveza za Maribor in okolico opozarja vse revne članice, katere so zaprosile za podporo, da se zglasijo v pondeljek dne 17. decembra, od 8. do 10. ure dopoldne in od 2. do 4. ure

popoldne v društveni pisarni v Mariboru, Aleksandrova cesta 6, I. nadstropje, soba štev. 11, s člansko izkaznico. — Odbor.

Krščanska ženska zveza za Maribor in okolico priredi v nedeljo dne 16. decembra, ob 7. uri zvečer, v dvorani Zadružne gospodarske banke božičnico. Na sporedu so: deklamacije, slavnostni govor č. g. profesorja Pavla Živortnika, petje, igra »Skrivnostna sveta noč, razdelitev božičnih daril in licitacija božičnega drevesa. Vstopnice so po 10 Din, 5 Din in 2 Din. K božičnici vljudno vabimo vse člane in članice, kakor tudi prijatelje društva. Vstopnice se dobijo pri vseh gg. odbornicah in eno uro pred prireditvijo pri blagajni. — Odbor.

Tridnevni tečaj zaprtih duhovnih vaj pri sv. Jožefu nad Celjem se začne: v sredo, 26. decembra, na Štefanovo, za dekleta. — Fantje in dekleta! Lep čas in lepa priložnost za duhovno obnovo in okrepitev se vam nudi. Pridite torej prav številno in še pri drugih agitirajte! Prijavite se pravočasno! Priložite znamko za odgovor! Vzdrževalnina za tri dni znaša 75 Din. Pri tej priložnosti opravite tudi lahko molitve in obiske za svetoletni odpustek.

ZADNJO ŠTEVILKO

sprejmejo danes vsi cenjeni naročniki z modrim naslovnim listkom. V 45. številki našega lista smo jih s priloženo položnico in notico v listu opozorili, da jim je naročnina potekla. Kdor želi, da mu list prihodnji teden še dostavimo, naj nemudoma nakaže zaostalo naročnino.

Celoletna naročnina je 24 Din, polletna 12 Din, četrtletna 6 Din.

Uprava »Nedelje«.

Starostna preskrba pri Karitas.

Mnogo jih je, ki na stara leta nimajo niti koščeka kruha in so odvisni od milosti in nemilosti tujih ljudi. Življenje takih je žalostno. Mnogi celo obupajo! Kaka usoda čaka vas na stara leta, ne veste. Eno pa lahko storite, da se vnaprej rešite skrbi Zavarujte se za »starostno preskrbo« pri Karitas. Kako je s tem zavarovanjem? Primer: 24 let stara oseba si želi po preteku 25 let zagotoviti izplačilo nekega zneska. Odloči se, da bo mesečno plačevala 40 Din. Po preteku 25 let ji Karitas izplača 12.800 Din. Če bi pa zavarovanec prej umrl, izplača Karitas takoj celo zavarovano vsoto. Če bi se zavarovanec smrtno ponesrečil, izplača Karitas takoj dvojno zavarovano vsoto . . . Kaj rečete k temu? Obrnite se čimprej na vodstvo Karitas v Mariboru, Orožnova ulica 8, na uredništvo Novin v Črensovcih, ali pa na domačega zastopnika in se zavarujte!

Koledar od 16. do 22. dec.

16. december, 3. adventna nedelja: Evzebij, škof. — 17. december, ponedeljek: Lazar, škof. — 18. december, torek: Gracijan, škof. — 19. december, sreda: Nemezij, mučenik. — 20. december četrtek: Liberat, mučenik. — 21. december, petek: Tomaž, apostol. — 22. december, sobota: Zenon, mučenik. — Zadnji 4 dnevi so kvatre.

—

Glavni mesečni namen za december, blagoslovljen po sv. očetu: Vzgojitev mladine za Katoliško akcijo. — 16. december, nedelja: Prejem sv. zakramentov v adventu. — 17. december, ponedeljek: Brezposelni in zapuščeni. — 18. december, torek: Matere porodnice. — 19. december, sreda: Spreobrnjenje grešnikov. — 20. december, četrtek: Protiverske organizacije. — 21. december, petek: Državniki in njih svetovalci. — 22. december, sobota: Duhovniki in bogoslovci.

Tiskar: Tiskarna sv. Cirila v Mariboru, predstavnik Albin Hrovatin v Mariboru. Urednik: Franc Kolenc, korni vikar v Mariboru. — Izdajatelj: Mariborske župnije, predstavnik Franc Kolenc, korni vikar v Mariboru.

Poštnina plačana v gotovini. Posamezna številka stane 1 Din.
Leto 6. Štev. 51.

NEDELJA

Izhaja vsak petek.
Cena:
Celoletno 24 Din, polletno 12 Din, mesečno 2 Din. Inozem. 48 Din.

Tednik za versko življenje

Maribor, 23. decembra 1934.

Uredništvo: MARIBOR, Stolno župnišče.
Uprava: Maribor, Koroška cesta 5.
Ček rač. 15237.

Sveta noč.

Nedelja pred Božičem

Nedeljska služba božja.

Evangelij:

Lk 3, 1—6.

V petnajstem letu vladanja cesarja Tiberija, ko je bil Poncij Pilat upravitelj v Judeji in Herod četrtni oblastnik v Galileji in njegov brat Filip četrtni oblastnik v Itureji ter deželi Trahonitidi in Lizanija četrtni oblastnik v Abileni, in ko sta bila velika duhovnika Ana in Kaifa, je Bog govoril Janezu, Zaharijevemu sinu, v puščavi. In prehodil je vso jordansko pokrajino in oznanjal krst pokore za odpuščanje grehov, kakor je pisano v knjigi govorov preroka Izaija: Glas vpijočega v puščavi: Pripravite pot Gospodovo, izravnajte njegove steze; vsaka dolina naj se izpolni in vsak hrib in grič naj se zniža; in kar je krivo, naj bo ravno, in kar je hrapavo, naj postane gladka pot: in vse človeštvo bo videlo zveličanje božje!

— —

»... in vse človeštvo bo videlo zveličanje božje.« (Lk 3, 6.)

V sveti noči pozdravljajo in blagoslavljajo zemljo angeli. Kako smo srečni vsi, ki moremo pri sv. polnočnici sprejeti pozdrav in blagoslov Gospodov! Koliko je drugih, ki hrepene po njem, pa ne morejo priti ponj. Pošljimo jim mi božični pozdrav in blagoslov izpred oltarja. Božični pozdrav in blgaoslov vsem bolnikom! Nocoj je rojen nebeški zdravnik, ki je dejal, da zdravi ne potrebujejo zdravnika; On pa da je poslan k bolnim in zapuščenim. Pozdrav in blagoslov otrokom! Nocoj je rojen Prijatelj otrok, ki nas opominja, ako ne boste kakor otroci, ne pojdete v nebeško kraljestvo. Pozdrav in blagoslov ubogim! Rojen je Odrešenik, ki je prevzel človeško uboštvo, da bi nas obogatil z duhovnim bogastvom. Pozdrav in blagoslov vsem, ki kjerkoli sami zase hrepene po božjem miru, pa še niso našli steze do njega! Poglejte, že vzhaja zvezda, ki naznanja Kneza miru, ki prihaja iskat, kar je izgubljenega. Božični pozdrav in blagoslov vsem brezdomcem! Sveto noč je bil brez doma in brez krova najvišji Gost in Gospod, ki nam obeta: v hiši mojega Očeta je veliko bivališč. Božični pozdrav in blagoslov vsem starim in onemoglim! Blizu jim je Gospod, ki ga je pozdravljal starček Simeon: »Zdaj odpuščaš svojega hlapca v miru, ker so moje oči videle Tvoje zveličanje.« Božični pozdrav vsem, ki so Bogu po volji! Kdo so ti pred vsemi drugimi? To so oni, ki jih Gospod blagruje: »Blagor miroljubnim, zakaj ti bodo otroci božji. (Mt 5, 9.) Miroljuben človek ne misli na maščevanje; ne more k počitku, preden se ni spravil s svojim bratom; v njegovem srcu ni mesta za sovražne spletke in sumnje; miroljuben človek je vsak čas pripravljen, da sprejme odpuščanje in pozabi na razžaljenje; kamorkoli pride, širi ljubezen in nikjer sovraštva; v njegovi družini je mir, v njegovi bližini je blagoslov, v njegovem vedenju je nekaj dostojanstvenega. In kaj je to plemstvo in dostojanstvo? Pečat in znamenje otrok božjih, ki žari na čelu vseh, ki so miroljubni. Poglejmo globoko v svoje srce in iz njega preženimo vse, kar moti božično vero v božični mir in blagoslov. »In vse človeštvo bo videla zveličanje božje.«

— —

Nedeljska molitev.

Velika antifona O.

V. Rosite, nebesa, od zgoraj, in oblaki dežite Pravičnega.

O. Odpri se zemlja in rodi Zveličarja.

Molimo: Zbudi, prosimo, o Gospod, svojo mogočnost in pridi, in z veliko močjo nam hiti pomagat, da tvoje milostno odpuščenje po-

speši, kar naši grehi zavirajo. Ki živiš in kraljuješ . . .
O. Amen.

— —

Zvon ljubezni.

Obsodili so sina na smrt. Kdo naj občuti materino bolest, ko je izvedela za žalostno usodo svojega sina. Mati je bila pripravljena, da se žrtvuje za sina. Jetnišnica je imela zvonik in v njem je visel zvon, ki je s svojim zamolklim glasom naznanjal mimoidočim, da je ostra pravica spet eno zlobno življenje obsodila v smrt. In o zvonu je krožila čudna vest, če se mati objame kebeljna in se z zvonom pusti zvoniti in če zvon ne bo zapel, tedaj bode sin rešen smrti. Poročilo pravi, da se je mati žrtvovala za nesrečnega sina. Kdo razume čustvo materine ljubezni! Kako lepe naslove si je ljubezen zamislila za mater. Popolnoma opravičeno nazivljejo mater: Moja — mila — ljuba — draga — sladka — tiha — blaga — edina mati.

Zimski dan je. Tih večer je. — Sveta noč razliva svoj božji mir po širnem svetu. Vroče srce v prsih trudnega zemljana hoče dospeti nocoj na sveti kraj, kjer se je rodil Jezus, Ljubezen sama . . .

Božični zvonovi — le mogočno pojte nocoj večno lepo pesem o Ljubezni . . .

Dragi, prisluškujmo svetonočnim zvonovom! Morda se nam posreči vsaj nekoliko razumeti skrinost svete noči. Morda bomo nekoliko umeli pesem božičnih zvonov, ki nam pojo o: sreči — žrtvi — usmiljenju — ljubezni . . .

B o ž i č n e m i s l i

Kako dolgo je že, kar smo v veselju in miru in tako s celo dušo in srcem mogli praznovati ljube božične praznike, se vdajati sladkim skrivnostim, ki nam jih v teh dnevih stavlja pred oči Cer-

Zasluge dobrodelne akcije.

V okvirju KA se nahaja na Poljskem neka organizacija »Caritas« s posebnimi pravili. Pravzaprav to ni posebna organizacija, ker »Caritas« obsega vse, ki se bavijo z deli krščanske ljubezni — tako spada v njo konferenca sv. Vincencija, karitativne ustanove udruženj KA itd. itd. — Naj vam nudim nekaj lepih primerov, ki tako karakterizirajo delo društva »Caritas« v dveh velikih škofijah, v Varšavi in Šleziji. — V Varšavi je 31 odsekov društva »Ca-

† dr. Ivan Križanič.

Žlahtna rozga Slovenskih goric.

Dalje.

Nekdanje nedeljske šole so bile res — angelske šole, v katerih so se mladeniči in dekleta, ki so šoli odrastli, v božjem strahu odgojevali. Ako pa otrok, ki ni za gospoda, predolgo v šolo hodi, se šole naveliča, delo se mu pa gabi, ker se ga dosti rano ne vadi. Kadar pa tak otrok iz šole izstopi, se ogbilje nauka in učenika, in strah božji naskorem mine iz njegovega srca. Poznam kateheta, ki je do 800 učencev imel, a zdaj ga komaj kakih 10 še pozdravlja, — in sicer prav tisti, katere je v šoli najbolj strahoval, kakor da bi otroci sami občutili dobroto strahovanja.

Še dvoje napak tukaj ne morem in ne smem zatajiti, ki mladini hitro odženeta strah božji. Kadar mladenič nekoliko odraste, ne spi več v hiši, ampak, kadar drugi gredo k božjemu miru, zaklenejo vrata za mladeničem, ki gre spat ali v hlev, ali na hlev, ali v parmo. Ravno tako deklina, kadar se zgodnjá, svojo lastno izbo dobi, v kateri le ona sama spi. Naskorem se sin

kev, pa uživati prijetno radost toplega domačega božičnega razpoloženja? Ko so bili že dnevi pred prazniki polni z ljubeznijo navdihnjenih priprav in pričakovanja?

Kakor da bi v naših dneh vse to minulo. Ljudem je tako zelo težko otresti iz glave moreče skrbi za vsakdanji kruh, njihovo srce je čisto upehano od neprestanega gona za minljivimi dobrinami. Moramo si odkrito zastaviti vprašanje: ali smo v tem dirindaju sploh zmožni pravega božičnega razpoloženja, ali so naše duše pripravljene, da prisluhnejo veselemu oznanilu miru in odrešenja.

Odrešenik, ki ga proslavlja božič, prihaja na svet kot dete, v plenice zavito in v jasli položeno. Pomočnik, ki je sam ves nemočen, prinašalec darov, ki je reven, rešenik, ki pa je zapuščen. To ni za naš čas! Sodobni svet gotovo ne išče otroka. Išče finačnika, ki bi mu pričaral novih zlatih virov, išče zdravnika, da ga popelje iz sedanjega političnega kaosa, išče socialnega reformatorja, ki bi vsem mogel vstreči, revežem in bogatinom, pa da bi nikomur ne bilo treba ničesar žrtvovati. Za takimi veljavnimi avtoritetami se poganja naš čas in čaka, da k njim pošlje svoje časnikarske poročevalce poizvedovat mnenje in mišljenje. Toda kaj bi z otrokom, ki povrhu leži še v bornem hlevu med živino in pastirji!

Tako modruje naš vase zaverovani svet. Vendar mu ves domišljavi napuh nič ne pomaga. Končno bo le treba iti v Betlehem, in to čimprej, da ne pridejo nad nas še hujši časi. Nočemo s tem reči, da ne bi potrebovali finančnikov, dalekovidnih državnikov in modrih preobraževalcev družbe. Da bi le prišli, polne roke posla bodo imeli! Toda je nekaj čudnega s sodobno človeško družbo: Saj se ne more reči, da bi na svetu ne bilo velikanskih množin dobrin, ki so potrebne za življenje in gospodarstvo človeku. Tudi denarja je veliko med ljudmi in sicer tudi med širokimi ljudskimi masami.

---

in hčer noči privadita ter se je ne bojita več, in vendar ima noč svojo moč; ne bojita se pa tudi več ne Boga, ne greha. O kratkovidni slovenski starši! Sami svojim otrokom zanjke nastavljate, potem pa se čudite, ako se vam v zanjke vjamejo. Jalov je izgovor: Nimamo vsi prostora v hiši spati. Bolje je, da fantu na trdi klopi postelješ, kakor da se ti med ponočnjaki skazi; in bolje tudi je, da dekle na tleh leži, kakor da sama v hišici spi, kjer jastreb na njo preži. Mati, uči se ljubezni od koklje. Kadar koklja svojo mladino spat spravlja, tako dolgo svoje peruti razteguje, da vse spravi v svoje varno krilo, naj še toliko dobrih piščet ima; dokler le eno pišče še čivka okoli nje, ne more si dati miru ter zaspati. Marsikatera krščanska mati pa celo noč dobro spi, še sanja se ji nikar, v koliki nevar, nosti da je njen otrok. — Krščanski oče, posnemaj modrega evangeljskega očeta, o katerem sv. evangelist Luka govori. Ko je namreč prijatelj tega hišnega gospodarja o polnoči prišel trkat in kruha prosit, mu je ta znotraj odgovoril in rekel: »Ne delaj mi nadloge; duri so že zaprte, in moji otroci so z menoj v hramu.« Sinovi

ritas«, ki šteje 1246 članov. V vsej varšavski škofiji pa je 90 takih odsekov. V letih 1933 in 1934 so člani obiskali 31.850 družin. Izdali so 190.030 zlotov (kar znese v našem denarju okoli 2 milijona Din) za prehrano revežev, a 26.058 zlotov (260.050 Din) za obleko. Če računamo še darove v naturalijah, je društvo »Caritas« izdalo za reveže v 1 letu v Varšavi 506.000 zlotov (5 milijonov dinarjev). Provincijalni odseki so v istem času nabrali 43.361 zlotov (433.610 Din) ter pomagali 4700 osebam. — Poleg materijelnih

Tehnika, prometna sredstva in vse mogoče zveze so na višku. Toda zadovoljstva in miru — ni. Pogrešamo ga med revnimi in med bogatimi. Zadovoljnost je roža, ki jo najtežje najdete. Toda vsepovsod nič kot nevolje in pritožbe. Poleg finančnikov, državnikov in socialnih reformatorjev je človeštvu treba za srečo še nekaj, česar mu oni ne morejo dati, in to je prenovljenje duš. Prenovitev duš pa prinaša in oznanja ravno božje Dete v betlehemskih jaslicah.

Vemo, da skušajo reformirati duše tudi — boljševiki. Z radikalnimi sredstvi se trudijo, da ustvarijo druge zunanje razmere. Prepričani so, da bodo v drugačnih razmerah doraščali tudi drugačni ljudje. Mnoge, zlasti mladino, so umeli navdušiti za svoje cilje. To je zunanja reforma, ki se bo maščevala nad svojimi očeti tisti hip, ko bo izostal oljubljeni paradiž na zemlji. Maščevala se bo, ker se laska človeškim slabostim in ker je razbila naravni človeški edinici, ki sta zakon in družina. Če obljubljeno ali pričakovano bogatejše, udobnejše, na zunaj boljše življenje izostane, se bo vsa tista občestvena zavest, ki jo hočejo vzgojiti, prevarana in razočarana zrušila. Nravno in etično življenje mora namreč le od znotraj na ven rasti.

Notranjo duhovno reformo prinaša človeštvu edinole betlehemsko Dete. Kristus ni bil finančnik, ne državnik, on ni pričel z zunanjimi napravami, ampak je posegel v človekov notranjost. Novi, boljši ljudje naj ustvarijo nove, boljše razmere. »Božje kraljestvo je v vas!« Deloma so ljudje izpolnili nalogo, ki jim je stavljena od božjega Reformatorja. Žal, da le delno in ne popolnoma. Ko bi njegovo postavo ljubezni in pravice človeštvo docela izvedlo, bi danes njegov nauk bil svetovni zakon, vsaj v krščanskih deželah. Odvisno je od kristjanov, v koliko božjo postavo spreminjajo v živo življenje.

Za naš čas, ki je tako poln gos-

dobrin pa nudi »Caritas« moč. V preteklem letu so člani pripravili za prejem sv. zakramentov 467 oseb. Pod njihovim vodstvom je bilo 300 otrok pri prvem sv. obhajilu in 191 otrok pri sv. krstu večinoma med 13. in 14. letom. 318 koruznih zakonov se je legaliziralo. Po posredovanju »Caritas« se je tudi veliko dobrega storilo v zaščito otrok: 1500 jih je bilo poslanih na počitnice v poletne kolonije. Sedaj vzdržuje to dobrodelno društvo okoli 5000 otrok. — Nič manj aktivni niso v Šleziji. Tu so izdali 582.638 zlot. (5,826.380

tega očeta po noči niso okoli postopali, ampak vsi so bili pri očetu v hramu, a duri so bile zaklenjene, ključ pa je imel oče, da niti sin niti hči nista mogla nikogar v hram spustiti.

9. Kositev.

Za vezjo sledi kositev trave po vinogradih. Viničarji radi gledajo, da prav dosti krme za živino iz vinograda spravijo, ker to je večjidel njih edini travnik; zato pa s kositvijo čakajo, da jim trava večja zraste. Pa kar ni prav, ni prav: v veliki travi namreč, zlasti po močnih goricah, ljubo grozdje zadušeno po svetlobi zdihuje ter po zraku zeva. Malopridni viničarji celo grahorja nasejajo po goricah, da si več klaje pripravijo; trti pa naj bo, kakor rado. Smrdljiva trava, ki po vinogradu raste, na grozdje toliko vpliva, da dobi grozd, in pozneje tudi vino po nji okus.

Mlado srce mora ljubiti, mlado srce zeva po ljubezni; ljubezen je njega življenje. To ne more drugače biti, naše srce je namreč stvarjeno za ljubezen. Sv. Avguštin tedaj pravi: »Naredil si nas, o Bog, za se, in nemirno je naše srce, dokler ne počiva v tebi.« V solncu božje ljubezni se človeško srce ogreva in segreva. Če naša duša ne

podarskih strok, ima božični praznik prav poseben pomen. Mogli bi reči, da je našim razmeram in potrebam najbolj odgovarjajoči praznik. Stvarnik, ki stopi na zemljo v podobi ubogega deteta, zahteva pravičnost in ljubezen. Pravičnost do vsakogar, tudi do najrevnejšega. Zahteva, da ima vsakdo človeka vredno življenje, obleko, hrano in stanovanje. Zahteva, da se z ljudmi postopa kot se za človeka spodobi. Betlehem zahteva pravičnosti!

Božični zvonovi kličejo letos, v letu stiske in bede, bolj kot kdajkoli k pravičnosti.

Vabijo pa tudi k ljubezni, ki jo zahteva betlehemsko Dete. Sebičnost praznuje svoje orgije, ker so ljudje pozabili na nauk Novorojenega. Siti nočejo biti v uživanju moteni, čeprav drugi stradajo. In kako glasen klic doni iz betlehemskega hleva po reformi duš! Iz jaslic nas pozdravlja božje Dete, na čigar ramah sloni svetovje in iz čigar ust priteka božja modrost. Ljudem prinaša svobodo otrok božjih ter bogatine rešuje suženjstva mamona in jih uči, da jim je imetje dano le za to, da morejo veliko dobrega na zemlji storiti. Reveži pa imajo v betlehemskem Deteu svojega najbolj ubogega brata. Tudi najtežji časi so božji časi. Vernega človeka zato tudi velike stiske ne bodo spravile v obup. Naj še tako divjajo viharji, luč njegovega srečnega miru ne bo ugasnila, ker se ne hrani s pozemskim oljem. Gospodarska kriza je gotovo res strašna, toda neozdravljiva bi postala šele tedaj, če postane kriza vere. Kdor je našel Dete v jaslih, tega nobena stvar ne loči več od njega. Res so hudi časi, toda verni kristjani morejo vkljub težkim dnem pri betlehemskem Detetu praznovati vesel božič.

Vsaka krščanska družina naj naroči „Nedeljo“!

ljubi Boga, pa ljubi malika, katerega si napravi. Izraelci so si napravili zlato tele, ko so na Boga pozabili; kralj Nabuhodonosor je postavil svojo lastno podobo, da so ji dajali božjo čast, in osivelemu kralju Salomonu so poganske njegove žene zmešale glavo, da je njihovim bogovom postavil svetišča. Vse tedaj mora iz solnca stopiti, kar mlademu srcu zakriva gorkoto in svetlobo božje ljubezni. Slaba tovaršija, to je smrdljiva trava, ki zavira solnčne žarke, da trte in grozdja ne obsevajo.

Julike nikdar ni mikala slaba tovaršija; najrajši je doma pri materi ostala ter ji pri vsakem delu pomagala, katerega se je le mogla lotiti. Tudi svoje sestrice je jako ljubila, se rada ž njimi družila, jih moliti učila, pa tudi brati in pisati, prav kakor gospod učitelj v šoli. Zato pa so jo sestrice spoštovale, ne samo kot starejšo sestro, ampak tudi kakor svojo učiteljico. Drugod Julika ni iskala tovaršije. Dasi so njene vrstnice in družice Juliko čislale zavoljo njene pobožnosti, ona se jih je vendar v svoji ponižnosti nekako ogibala; dejala je sama pri sebi: kdo bo pač ubogo, kruljevo Juliko kaj obrajtal. Njena najljubša to-

tas« tudi duhovno podin) in so pomagali 67.952 osebam. V denarju so izdali nad 2,800.000 Din. Društvo sv. Vincencija Pav. je zaščitilo 6371 družin, kar znači najmanj 20 tisoč oseb. Te plemeniti akciji v Šleziji veliko pripomore duhovščina. Njen delež v denarju je bil pretežen. Poleg denarne pomoči so pa neštetim nudili duševno pomoč; obiskovali so bolnike, delili sv. zakramente, da, celo svoje življenje so večkrat žrtvovali za blagor duš. — V celi Poljski naberejo okoli 1 milijon zlotov (10 milijonov Din). S tem

Božična zgodbica

Na sveti večer je bilo. Božje Dete se je spustilo v spremstvu blestečih angelov v sredino gozda, ki je bil ves s snegom odet. Tam so pričeli zbirati angeli smrečice, da jih poneso lepo okrašene in bogato obložene dobrim otrokom. Mali Jezus pa je med tem sedel v gozdni kapelici.

Pa se je zgodilo, da je prišla tja v bližino deklica, slabo oblečena, vsa trepetajoča od mraza. Nabirala je suhljadi. Solze so ji polzele po licih, zakaj njene misli so bile pri mamici, ki leži smrtno bolna v postelji. Sirotica ni imela prav ničesar, s čemer bi postregla bolnici — še sama je morala stradati. Majhen košček trdega kruha, ki ga je imela v žepu, naj bi bila vsa njena večerja. Skrbelo jo je, kaj bo jutri. Ali naj obe z mamico umrjeta od gladu?

Nabrala je precejšnjo butaro suhljadi. Preden si jo je zadela na glavo, je poklekni!a v mrzli sneg in z visoko dvignjenimi rokami je začela na glas moliti:

»Božje Dete, usmili se me! — Ozdravi mojo ubogo mamico, da bo zopet mogla delati in kaj zaslužiti, ker sicer bova umrli obe od gladu. Mali Jezus, ti si vsemogočen, ti edini mi moreš pomagati v tej hudi stiski!«

Deklica si zadene butaro na glavo in gre počasi proti domu.

Angeli so slišali dekličino prisrčno molitev in so vse natančno sporočili malemu Jezusu, ki je bil še vedno v gozdni kapelici. Božje Dete je tedaj obiskalo ubogo deklico; pa ne v svoji blesteči haljici, temveč vzelo je nase podobo siromašnega dečka, oblečenega v oguljene, razcefrane hlačke in v tenko, ozko suknjico.

Približa se deklici in jo milo pogleda. Le-ta pa mu reče polna sočutja:

»Kam pa vendar greš? O ti siromavček, gotovo si se zgubil v

---

pomagajo 400 tisočim osebam.

—

Profesor medicine o Lurdu.

V priznanem ameriškem tedniku »The forum« je objavil profesor dr. Flanders Dunbar, ravnatelj odbora za »vero in medicino«, na akademiji za medicinsko znanost, v Njujorku, neki članek, kako vplivajo tajne dušne sile na poedinca in celotno družbo. V tem članku se dr. Dunbar mimogrede dotakne čudežnih ozdravljenj v Lurdu. To dejstvo popolnoma pripozna. On pravi med drugim: »Nekateri opisujejo

varšija sta bila Jezus in Marija; kakor nekdaj mladega Tobija jo je angel varih vodil na vseh njenih potih. Pa tudi mati je zato skrbela, da se hčerka ni kam med malopridne ljudi zgubila. Za težko delo ni bila, pa kaj malega opravila je vedno imela. Lenoba greh pase, komur pa delo glavo beli, tisti nima časa na greh misliti. Tudi jo je mati dala šivanja učit; toda ni je izročila kaki jezični in pohotni ženski, ampak pošteni in bogaboječi šivilji, katera Julike ni samo lepo šivati, nego tudi lepo živeti učila. Najrajši je s svojimi učenkami Marijine pesmi, pa tudi druge vesele slovenske pesmi prepevala. Šivilje, ki po hišah hodijo, rade zajdejo. Kaj pa šivilji pomaga, če drugim lepo obleko čedno sešije, če pa poleg obleko nedolžnosti zapravi?

Slaba tovaršija je prava kuga za nedolžne mladeniče in ravno tako tudi za dekleta; mladeničem krade dobro ime, dekletom pa deviški venec jemlje. »Kdor se smole dotekne, se osmoli, in kdor se s prevzetnim druži, bo prevzeten.« Slaba tovaršija najprej varhinje nedolžnosti ubije, potem pa nedolžnost samo pokoplje. Tri varhinje nedolžnosti pa so: sramežljivost, pobožnost in

tem gozdu,, pa ne veš, kod in kje. Pa kar trepetaš od mraza. Domov te bom peljala. V peči bom zakurila, ti se boš pa lepo grel. In lačen si — seveda. Škoda, da imam le tole skorjico . . .«

Ponudila mu je svojo borno večerjico. Deček pa jo prav ljubeznivo gleda in ji reče:

»Sestrica moja, ali me ne poznaš?«

Tisti trenutek pa je že stal pred strmečo sirotico mali Jezus, v biserno haljico oblečen in polno jasnih angelov ga je obdajalo.

Božje Dete ji poda roko in tedaj je bila deklica oblečena v lepo obleko in zavita v topel kožuhček, na nogah je imela čisto nove čižemce.

In božje Dete je izpregovorilo:

»Blagor usmiljenim, ker bodo usmiljenje dosegli. Imela si sočutje z ubogim dečkom in si mu hotela pomagati kljub svojemu velikemu siromaštvu. Tvoja ljubezen je veljala meni. — Pojdi domov, kjer te čaka tvoja mamica zdrava in še mnogo drugega veselja.«

Božje Dete je izginilo z angeli vred. Deklica pa je tekla vsa srečna domov. Na pragu jo je čakala mamica, polna prekipevajočega veselja. Pritisnila jo je na srce in jo poljubila.

Soba je bila vsa praznično okrašena. V kotu so se smehljale jaselce in tam poleg je stalo božično drevesce. Na mizi je dehtela velika pogača in okrog nje je bilo razvrščenih nešteto drugih lepih dobrot.

Dečki moji! Moje deklica! Božič je že tu. Ali ima vsakdo že določenega siromašnega otroka ali ubogega starčka, kateremu hoče narediti za sveti dan veselje za vsako ceno? Tu ne velja izgovor: Saj nič nimam! Tudi deklica, ki sem vam o njej pravil, ni imela nič, pa vendar je hotela dati od svojega siromaštva. Ne pozabite: Karkoli boste storili komurkoli izmed siromakov, ste Jezusu storili. Podvizajte se! Zadnji čas je že! Pa mi pišite, kako ste to mojo željo izpolnili. Vsakega pisma bom zelo vesel. (Lučka z neba.)

poštenost. Sramežljivost slabi tovariši najprej ubijejo. Mladeniča je prvokrat sram ter ga rdečica obliva, kadar med tovariši sliši nespodobne besede in nesramne kvante. To tovariši zapazijo, se mu krohočejo, ter tako rdečico z njegovega lica splašijo. Drugo večer pa že sam za ože drži, in z nesramnim zvonom zvoni, da prav debelo poje: sramežljivosti k pogrebu zvoni. Zdaj se tudi pobožnost že klavrno drži: fantu se v nedeljo nič več v cerkev ne mudi, rajši okoli cerkve postaja in z drugimi fantalini zijale prodaja. Tako sv. mašo zamudi, pridigo in krščanski nauk pa v krčmi zapije. Tudi sv. zakramente odlaga in odlaga in zadnji čas — že po veliki noči si komaj in komaj do spovednice pomaga. Hudobni tovariši so pogrebiči mladeničeve pobožnosti.

Pretekli pondeljek pridem precej v bolnišnico. Med ranjenimi najdem dva mladeniča; prvemu so v nedeljo večer z drogom nad laktom roko drobili, a drugemu so glavo naklali. Pomiloval sem ju, a naposled sem vendar djal: Ako bi včeraj bila pri krščanskem nauku, bi vaju danes muka vere ne učila. Oba sta mi s solz-

Lurd kot neko zakotno in nehigijensko mesto, a drugi zopet kot globoko mistično sv. mesto. Globoko in versko življenje, pobožne procesije in preprosta vera ljudskih množic v skrivnostna božja in naravna dela napravi na vse globok vtis, ali že potem ozdravi ali ne. Tolike svete maše, toliko sadov molitve za bolne, pobožnost križevega pota, procesije — vse v gluhi tišini, ki je premoti le molitev in pesem. Najbolj se odlikujejo strežnice in nosači, ki s svojim bistrim očesom takoj ločijo čudežno ozdravljenje od navadne hi-

Sv. obhajilo — strah vraga

Vrag se je približal puščavniku. Puščavnik ga je vprašal: »Kaj je za tebe strašno v krščanskem življenju?« — »Trije slučaji v vašem življenju«, je odgovoril vrag, »so grozni in jih ne morem prenašati.« — »Kateri so ti slučaji?«, je vprašal puščavnik. — »To je skrivnost krsta, kjer popolnoma izgubim vso moč in pravico nad vami. Potem je križ, kateri me muči, preganja in uničuje. In poslednje je obhajilo, katero je za-me strašnejše kot sam pekel. Obhajilo je za-me to, kar je solnce za temo. Niti približati se ne upam tistim, ki so vredno obhajani, in celo pogledati na-nje se bojim. Sicer pa«, je pristavil vrag, »vse to mene ne uniči v mojem bistvu, za to se moram zahvaliti ljudem. Ljudje s svojo raztresenostjo in svojimi grešnimi navadami sami ubijajo in od sebe odganjajo milost zakramenta; zato le začasno odstopam od njih. Sami mi zopet dajo priložnost, da jih obvladam in znova zagospodujem v njihovem grešnem srcu.« Tako se glasi poročilo popotnika iz atoške gore. Iz tega je razvidno, koliko milosti daje vredno sv. obhajilo. Zato pristopajmo le dobro pripravljeni k mizi Gospodovi in ohranimo v sebi sad sv. obhajila.

— —

O z n a n i l a

MARIBOR:

Stolna župnija.

O z n a n i l o:

Zadnjo adventno nedeljo imajo cerkveni svečarji zjutraj ob pol 7. uri svojo adventno pobožnost s skupnim sv. obhajilom med sv. mašo.

Popoldne ob 17. uri bo krščanski nauk in litanije; pred sv. blagoslovom se vrši darovanje za šk. dijaško semenišče.

sterije. Bolnice sicer niso moderno urejene, kot naše amerikinske. Najdemo pa v teh bolnicah nekaj, kar drugod manjka. V vseh bolnikih najdemo globoko zaupanje v Boga. Lahko rečem, da skoraj ne čutijo bolečine, tako so prežeti z idejo božjo. Med procesijo nosijo na stotine bolnikov in že napol mrtve na navadnih nosilih. Bolniki in nosači glasno molijo. Najznačilnejše je pa to, da vsak bolnik odhaja — molče. Ta molk ne traja le par dni. Mnogi ga držijo celo življenje.« — Autor končuje: »Moderna kultura

nimi očmi pritrdila. Med tem so drugemu že odzvonili zadnjo zadnjo popotnico, a prvi z desnico ne bode delal svoje žive dni, a z levico bo prijemal za tuje kljuke.

Ena varhinja nedolžnosti še živi: za poštenost se nedolžnost še lovi, preden omedli in umrje. Toda za vince je fantu groša treba. Oče mu ga ne more dati, ker komaj davek zmaguje, mati pa, če kateri krajcar prihrani, ga za sol porine. Brez cvenka pa med tovariše ne sme priti; tedaj rajši poštenost proda, in ukrade doma ali drugod, kar more, da kaj za vince skupi; v vinu vtopi potem nedolžnost, zakaj »v pijanosti je nečistost«. Zato opominja sv. Duh: »Ne glej vina, kadar je rumeno, kadar se njegova barva v kozarcu lesketa; gladko teče, toda na poslednje piči kakor kača, in strup razlije kakor gad. Tvoje oči bodo po tujkah gledale, in tvoje srce bode spačeno govorilo.« To je žalostni križev pot in bridka smrt nedolžnosti!

Celi božji dan in cele tedne za mizo sedeti in vrlo šivati — to slabotni in bolehni Juliki ni dobro storilo. Zatorej se deklica šivilji za vse dobrote in lepe nauke čedno zahvali ter se vrne

V pondeljek na božično biljo — strog post do večera! — se bodo zvečer ob 17. uri prepevale slovesne jutranjice, ob polnoči pa se bo služila v blažen spomin rojstva našega Gospoda Jezusa Kristusa slovesna pontifikalna polnočnica.

Na božični praznik se začnejo svete maše ob pol petih. Ob 6. uri ni pridige, ampak le tiha sv. maša, ob pol sedmih je blagoslovna peta sv. maša. Ob pol desetih je po slovesnem vhodu prevzvišenega nadpstirja najprej pridiga, nato pa ob desetih slovesna pontifikalna sv. maša. Popoldne ob 17. uri je pridiga in asistirane večernice, ob koncu darovanje za farne uboge.

Na Štefanovo bo služba božja, kakor ob nedeljah. Po pozni sv. maši se okrog tri četrt na 11. uro blagoslovi sol in voda. Popoldne ob 17. uri so večernice.

Na praznik sv. Janeza Evangelista dne 27. decembra se po sv. maši ob devetih blagoslovi — kakor običajno — vino.

Zadnje tri dni v letu, to je v soboto, nedeljo in pondeljek (29., 30. in 31. dec.) se vrši v stolnici večna molitev. Vsak dan bosta te tri dni dve pridigi in sicer zjutraj ob šestih in zvečer ob petih. Na Silvestrovo je ob 16. uri nemška pridiga, ob 18. uri pa slovenska pridiga, nakar slede litanije z zahvalnico »Tebe Boga hvalimo«. Sv. maše se bodo te tri dni služile vsak dan do 10. ure. Že danes se prijazno vabite, da se goreče udeležujete te pobožnosti v čast presv. R. T. ob sklepu starega leta.

Ljudsko gibanje:

Krščenih je bilo zadnji teden 15 novorojencev in sicer: Boris Mlinerič, Marija Pavla Mahnič, Štefan Šprah, Marija Osojnik, Branko Vilfan, Miroslav Kosi, Otilija Škruba, Dušica Šonc, Marija Flašker, Zofija Hasaj, Franc Gerlič, Marija Stožer, Silva Šuman, Srečko Šauperl in Genofeva Kolar.

Poročil se ni nikdo.

Umrla je v nežni starosti 3 mesecev: Verica Eberl, hčerka mizarja dr. žel., v Barvarski ulica 5. Naj v miru počiva!

—

Frančiškanska župnija.

Oznanilo:

Četrto adventno in kvatrno nedeljo bo zjutraj ob 5 in popoldne ob pol 16 molitvena ura. Pri večernicah darovanje za kn.-šk. dijaško semenišče. — Marijina družba za matere priredi ob pol

domu k materi. Doma pa ni bilo dosti kruha za Juliko, ker bile so še štiri sestrice, ki so mater prosile kruha, zato ji mati poišče dobro službo pri poštenih ljudeh. Toda za težko delo Julika ni bila, dasiravno je že bila v sedemnajstem letu, ampak za varhinjo otrok so jo sprejeli. Pri tem poslu seveda tudi ni veliko zaslužila; zdrava hrana in nekoliko potrebne obleke je bil ves njeni zaslužek. Za navržek je sicer imela ljubezen otrok, ki so jo skoraj rajši imeli kakor lastno mater, ker je bila zmiraj prijazna in vedrega lica. Ako jo je mati vprašala, ali jo v službi težko stane, je veselo odgovorila: »Jaz sem Gospodova dekla, — nič me težko ne stane«. To je bila pač lepa beseda! Če je bil pri gospodarju, katerega je služila, pičel zaslužek, se je Julika tolažila s tem, da je tudi, kakor nekdaj Marija, Gospodova dekla, ki ji bo nekdaj pobožno življenje stoterno plačal in večno življenje dal. Modra dekla poštene službe ne zapusti; če tudi nekoliko manj zasluži, pa bode enkrat nebesa za navržek dobila. Kaj pa ti pomaga, ako par grošev več zaslužiš, poleg pa svoje poštenje zapraviš? Kaj ti pomaga, če beli groš zaslužiš, zraven pa belo je popolnoma ločila dušo od telesa, duhovnika od zdravnika, dasi sta v preklosti živela oba v enem telesu. Žal da tako pozabljamo na pravega zdravnika, na Boga!«

—

Dve znameniti spreobrnitvi.

Med zadnjimi dogodki v katol. Cerkvi sta prav posebno pomembni konverziji Eugena O'Neilla, ameriškega filmskega pisatelja, in miss Rute Fiske. — O'Neill je že v svojem zadnjem znamenitem delu »Dan brez konca« naznačil svoj prestop v katoliško vero. Ta film, ki se je z velikim

17 lepo božičnico v kapeli sv. Frančiška. Povabljene so Marijine matere s svojimi otroci, da jim pripravijo ob božičnem drevesu duhovno veselje!

V božični noči bo slovesna polnočnica za žive in rajne člane Društva za zidanje in kinčanje bazilike Matere Milosti. Ob 6 in 10 slovesno opravilo. — Popoldne slovesne večernice z darovanjem za župnijske ubožce.

Božični dan, praznik sv. Štefana in na god sv. Janeza Evangelista bo od zjutraj ob 5 do zvečer ob 19 presv. Rešnje Telo v molitev izpostavljeno. Župnija obhaja 40urno molitev. Evharistične pridige bodo ob pol 7, pol 10 in popoldne ob 15; ostali čas sv. maše od 4 do pol 12. — Bazilika veličastno razsvetljena — pred Najsvetejšim pobožna množica — na oltarju sv. Frančiška pa ljubke božične jaslice. — Pridite molit!

Na Štefanovo bo blagoslovljenje soli in vode pred pozno pridigo. Na Janževo blagoslovimo vino po jutranji in pred pozno pridigo.

L j u d s k o g i b a n j e:

Krščeni ste bili: Fleisinger Štefanija in Ljubič Milena.

Poroke: Kunej Jožef, dimnikar, in Sterle Stanislava, delavka, Krčevine. — Gotlih Frančišek, posestnik, in Kalunder Antonija, kuharica, Meljska cesta št. 18. — Bilo srečno!

Pogrebi: Kebrič Ana, vdova po del., 71 let, Praprotnikova 6. — Ferenc Frančiška, žena sod. uslužb., 48 let, Sodna ulica 11. — Naj počivata v miru!

D r u š t v a:

Katoliškim izobraževalnim društvom naše župnije! Za vsa društva, včlanjena v župnijski KA, so se nabavile lične božične in novoletne razglednice, ki bodo gotovo vsakemu ugajale. Dobite jih po 1 Din pri odbornikih in samostanskem vratarju. Vsem članom in prijateljem naših katoliških društev želimo prav vesele božične praznike in blagoslovljeno novo leto!

Abstinenčni krožek župnijske KA ima na kvaterno nedeljo ob 4. uri popoldne v Mladinskem domu svoje protialkoholno predavanje. Pridite!

Magdalenska župnija.

O z n a n i l o:

V nedeljo dne 23. decembra se bo pobiralo pri 6. in 10. maši za dijaško se-

uspehom predvajal v Združenih državah Severne Amerike in tudi na Angleškem, poveličuje zmago katolicizma na zemlji. — Miss R. Fiske je pa hčerka luteranskega pastorja L. Fellow Fiske, ki je že leta 1929 prestopil v katoliško vero. Miss Fiske se je odločila, da postane redovnica in je že vstopla v novicijat v Albany.

—

V Vatikanskem mestu je bil prečitan oni del zgodovine iz življenja apostolov, ki govori o binkoštih, na praznik Sv. Duha tega leta potom vatikanskega radia v 32 jezikih.

obleko nedolžnosti umažeš? »Kaj ti pomaga, če celi svet zaslužiš, na duši pa škodo trpiš?« Nič, prav nič ti ne pomaga!

Slovenska mladina zlasti v mesto jako služit sili, kmet pa ne more zvestega hlapca, ali pridno dekle v službo dobiti. To je velika napaka. Ljuba slovenska mladina, doma ostani in se pošteno hrani! Na kmetih so služabniki — družina, v mestu pa večinoma — sužnji. V mestu je sicer večji zaslužek, pa so tudi stroški večji, primerno si na deželi lahko ravno toliko prihraniš, pa tudi pobožno slovensko srce lažje ohraniš. Rado se zgodi, da mladenič v mesto pravičen gre, potem pa pride ošaben domu ter misli, da se mu mora zdaj celi svet čuditi ter vklanjati, ker se je na velikem trgu v mestu enkrat obrnil, in dvakrat na mestno uro pogleda; navadno zataji in pozabi svoj jezik in se s tujim baha. — Kar dekle v mestu več zasluži, obesi na se, in ako gre domu, se oblačilo vleče za njo, kakor za kako gospo, da se prav- čestokrat pa tudi — sramota za njo kadi. Dvajset let sem že v mestu duhovnik in iz lastne skušnje vem, da se med desetimi devetim dekletom tako godi.

menišče, pri 8. maši pa za Vincencijevo konferenco.

Na Božič so sv. maše: o polnoči, ob pol 7, 8, pol 9, pol 10, ob 10 slovesna, in ob pol 11, popoldne ob 2 pridiga, slovesne večernice, darovanje okoli oltarja za farne uboge.

Na Štefanovo se blagoslovi ob četrt na 10 sol in voda.

Na Janževo se blagoslovi po 6. maši vino in se pobira stolnina po 10 Din.

Ljudsko gibanje:

Krsti: Avgust Majerič, Adela Deučman in Erika Matzl.

Poroke: Mlinarič Alojzij, zidar, Pobrežje, in Krajnc Olga, kuharica. — Dežman Anton, kotlar, Studenci, in Zamuda Ivana, tkalka, Studenci. — Turnšek Andrej, posestnik, Pilštanj, in Fišer Magdalena, služkinja, Tezno. — Letič Franc, delavec, Tezno, in Bezjak Angela, kuharica, Tezno. Kosi Viktor, trgovec, Kralja Petra trg 9, in Koritnik Herta, trg. pomočnica, Studenci. — Romih Jožef, kovač, Studenci, in Žnidar Marjeta, tkalka. — Bilo srečno!

Umrli: Ferlinc Anton, poštni kondukter, Gosposvetska 84, 57 let. — Hizman Terezija, delavka, Marija Snežna. — Petek Rudolf, sprevodnik, Kejžarjeva 1, 45 let. — Verhovšek Bogdan, sin uradnika, Tezno, 6 dni. — Jeretin Frančiška, soproga sprevodnika v p., Smetanova 54, 74 let. — Gradišnik Lucija, hči kurjača, Štefensonova 1, 3 mesece. — Klavora Ferdinand, trgovec, Tezno, 33 let. — Naj v miru počivajo.

— — —

CELJE:

Mestna župnija sv. Danijela.

Ljudsko gibanje:

Krščeni so bili: Benkovič Dragica, Jelen Silva, Lampret Silvester, Volkar Borut, Jazbinšek Franc, Jurman Veronika, Topole Anton, Potočnik Ivana, Jost Stanislav, Tonjko Danjela, Krempuš Štefanija, Krajnc Anton.

Poroka: nobena.

Umrli so: Brežnik Neža, prevžitkarica na Lopati, 79 let. — Okom Marija, pos. na Lavi, 71 let. — Mirnik Jakob, pos. na Lopati, 82 let. — Kupec Zalika, hči pismonoše, 11 let. — Pečar Ivan, občinski revež iz Škofje vasi, 70 let. Trupij Ana, prevžitkarica v Teharjih, 74 let. — Naj v miru počivajo!

— — —

TRBOVLJE:

Oznanilo:

Sveto noč slovesne polnočnice z zahvalno pesmijo.

Božič: Od pol 6 naprej do 11 vedno sv. maše. — Popoldan ob dveh pridiga in litanije ter obdarovanje župnijskih revežev. — Pri vseh sv. mašah se bo pobiralo za reveže. — Pri podružnici sv. Marka tri sv. maše, začetek ob 8. uri. — Na Štefanovo po šesti maši se bo blagoslovila voda in sol, na Janževo pa vino. — Na god Nedolžnih otročičev se bo pobiralo od cerkvenih sedežev po 10 Din.

Ljudsko gibanje:

Rojenih 5 zakonskih otrok.

Umrli: Jesih Ana, žena paznika, 67 let — Frece Terezija, rudarjeva žena, 42 let. — — Naj v miru počivata!

Poroka: nobena.

Kronika naših župnij

Župnija Sv. Miklavža pri Ormožu

je od leta 1226 inkorporirana križniškemu redu. Cerkev Sv. Miklavža se omenja prvič leta 1486. Župnija je bila zelo obširna, kajti tudi Svetinje in Sv. Bolfenk sta spadala k tej župniji do leta 1788. Prvi župnik je bil Grecinič Tomaž, sedanji župnik pater Anzelm Polak je 24. župnik pri Sv. Miklavžu, Janez Zajc pa 86. kaplan. Ker je bila prvotna cerkev kot župna veliko premajhna, pa tudi zato, da bi Bog milostljivo odvračal kužno bolezen, ki je v letih 1680, 1681 in 1682 marsikomu prestrigla nit življenja, so sklenili Miklavžani za časa zaslužnega župnika Mihaela Žagarja (1681 — 1697) postaviti novo, večjo cerkev. Kar so sklenili, so tudi izvršili. Leta 1692 so že imeli novo veličastno cerkev, ki še zdaj stoji in je

dolga 32 m, široka 12 m in 12 m visoka. Župnija šteje 2800 duš in spada pod občino Sv. Miklavž, deloma pa pod Ivanjkovce, Hum in Kog.

Podružnica Sv. Marija sedem žalosti v Jeruzalemu. V letu 1645 je bila v fari Sv. Miklavža in v bližnjih okrajih strašna kuga, ki se je tudi v letih 1646 in 1647 še pojavljala in mnogo ljudi v zemljo spravila. Tudi nerodovitna leta so prišla in ž njimi lakota in vrhu tega je grozila strašna turška vojska. V teh žalostnih časih sta oskrbnik gornjegrajskega gradu Janez Drumplič, dober kristjan, in njegova žena Marija Salome obenem z župnikom pri Sv. Miklavžu g. Janezom Veučnikom († 1659) in njegovimi farani zaobljubila, na jeruzalemski gori v čast Materi božji sedem žalosti cerkev postaviti. Zidanje se je pričelo sredi meseca julija 1652. Istega leta, na dan sv. Uršule, se je že služila v jeruzalemski cerkvi prva sv. maša.

V letu 1704 so puntarski Kruci s svojim razbojniškim vodjem Rakocijem iz Ogrskega prirogovilili v našo štajersko deželo. Takratni miklavževski župnik Martin Stariha (1702 — 1720) pa je vse svoje župljane povabil v jeruzalemsko cerkev, jih navdušil na boj zoper Kruce. In glej! Cela fara je šla z vsakterim orožjem nad divje sovražnike, jih premagala in iz Štajerske pregnala. Leta 1852 se je slovesno praznovala 200letnica, odkar cerkev stoji in sicer 25. in 26. julija. Oba dneva je bilo lepo in jasno vreme in vsa pobožnost se je vršila v lepem redu. Cerkev je bila znotraj in zunaj lepo ozaljšana, velike procesije so prihajale z molitvijo in petjem iz bližnjih far Sv. Miklavža in Svetinj, Ljutomera, Ormoža, Velike Nedelje itd. Trikrat na leto je pri tej podružnici v nedeljo pozno sv. opravilo in sicer na Belo nedeljo, nedeljo po Sv. Rešnjem Telesu in na nedeljo po sv. Ani.

Šola ima 7 razredov.

Slovenski narod tega kraja — tako se bere v Drobtincah za leto 1862, stran 192 — je lepe, zdrave, močne rasti, svitlega uma, marljiv in delaven, pobožen, gostoljuben in prijatelj veselih tovarišij. V cerkev radi hodijo, pa tudi sv. zakramente radi prejemajo, ne samo ženske, ampak tudi možje in fantje, zlasti vsako prvo nedeljo v mesecu. — Versko življenje posepešujejo III. red, Marijina družba, Apostolstvo mož. — Kaže se tudi da bo Katoliška akcija kot dobro drevo obrodilo stoteren sad. V župnijski kroniki je naštetih mnogo odličnih miklavževskih rojakov. Med njimi sta tudi prevzvišeni gospod knezoškof dr. Ivan Jožef Tomažič, ki je bil 5. 12. 1898 posvečen v mašnika in pel drugi dan na »Miklavževo« 6. 12. 1898 novo sv mašo, sedaj pa vlada lepo Lavantinsko škofijo, in g. spod kanonik Rudolf Janežič.

— — —

Kotlje leži v prijazni kotlini ob vznožju Uršle gore, odtod ime Kotlje. Cerkev stoji 450 m nad morjem in je oddaljena od žel. postaje Guštanj-Ravne 4 km. O njenem postanku poroča knjiga »Zgodovina Lavantinske škofije« sledeče: »Leta 1367, dne 25. oktobra, je patrijarh Markvard iz Akvileje odobril namero šmartinskega župnika Markvarda Purthamerja in dovolil, da postavi v Kotljah cerkev v čast sv. Fortunatu in sv. Felicijanu. Župnik je s pomočjo vernikov tudi oskrbel potrebno za vzdrževanje enega duhovnika. Patrijarh pa izrecno povdarja, da ostane ta cerkev s svojim duhovnikom odvisna od župne cerkve pri Sv. Martinu. Še celo pokopališča ni smela imeti izpočetka. Polagoma se je seveda razvil vikarijat v pravem pomenu, saj je bil ta okoliš popolnoma odrezan od svoje matice, ker se je med njim razprostirala starotrška župnija in tako bi morali iz Kotelj nositi mrliče k Sv. Martinu skozi starotrško župnijo.« Ker je bila župnija prvotno vikarijat nadžupnije Šmartin pri Slovenjgradcu, zato ima ondotni nadžupnik še patronat nad župnijo. Sedanja župna cerkev je posvečena sv. Marjeti, devici in mučenici, zidana je v baročnem slogu in je bila najbrže dovršena leta 1662, kakor kaže letnica na stranskem oltarju. Prvotno je imela župnija veliko večji obseg, a je bila dvakrat znatno okrnjena. Za časa cesarja

Jožefa II., leta 1787, je zgubila kraj Sele s podružnico Sv. Roka, kjer je bila upostavljena lastna župnija leta 1863, pa sta bili od nje odcepljeni zopet dve večji seli, Tolstivrh in Dobrije, ter priključeni novoustanovljeni župniji Guštanj. Sedaj šteje župnija 820 duš. Leta 1933 je bilo rojenih 16, umrlo jih je 10, poročeni so bili 3 pari, sv. obhajil je bilo 2900. Upeljane so sledeče bratovščine: Br. presv. Srca Jez. 333, BCM 19, DŠV 30 in Ap. mož in fantov 19; posvečenih družin je 10. Katoliški tisk je dobro razširjen in šteje Nedelja 38, Glasnik presv. Srca Jezusovega 17, Bogoljub 7, Slovenski gospodar 30 in Domoljub 8 naročnikov. Razširjeni so tudi še drugi listi v manjšem številu. V novejšem času sta izšla iz župnije dva duhovnika in sicer: č. g. Vinko Razgoršek, župnik v Črni, in č. g. dr. Alojzij Kuhar, urednik Slovenca. KA je osnovana.

Katoliški pojavi

Letni sestanek škofijskega sveta KA v Mariboru. Dne 11. decembra se je vršil letni sestanek škofijskega sveta KA. Udeležili so se ga člani škof. odbora in sveta, zastopniki kat. ustanov in združenj in nekaj drugih oseb (okrog 50). Prevzvišeni je poslal pozdravno pismo. Sestanek je vodil g. predsednik Jerebič. Gg. tajnik Kolenc in zastopnik škof. vodstva KA sta podala poročila o delu. Potem je g. tajnik razvil delovni načrt za prihodnje leto.

Vse one župnijske urade, ki še niso poslali denarja za »Zborno mašo«, kongresne znake in božične razglednice, prosimo, da blagovolijo to čim prej storiti.

Delo krščanske ljubezni. Dne 13. decembra se je vršil v Ljubljani občni zbor Karitativne zveze, ki se ga je udeležil tudi g. stolni in mestni župnik mons. M. Umek iz Maribora. Na zboru so bila podana poročila o velikem delu, ki so ga izvršile članice zveze. Glasom poročil se je storilo sledeče: Vincencijeve konference so izdale za siromake in obubožane družine 862.290 Din, Elizabetne družbe 189.101 Din, Škof. vodstvo za varstvo sirot 99.818 Din, Rafaelova družba 37.000 Din. Poleg tega je zveza izdala za 364.645 Din nakaznic za ljubljanske ubožce. Po prizadevanju zveze se je v ljubljanski škofiji uvedla karitativna nedelja. Pod njenim okriljem se bodo po župnijah ustanavljali karitativni krožki. To bo pripomoglo karitativnemu delu do večjega razmaha.

Jubilej angleškega nadškofa. Na Angleškem katoliška Cerkev vedno bolj napreduje. Te dni je slavil 50letnico duhovniške službe nadškof Mostyn v Cardiffu. Ob tej priliki je v svojem govoru naglasil, da je bilo leta 1891 v njegovi nadškofiji le 60 cerkva, dočim jih je danes 192. In dasiravno je jubilar star, vendar upa, da bode dočakal konečno vrnitev svoje domovine (Valesa) k veri svojih očetov in rimsko-katoliški Cerkvi.

Katoliška liturgija v japonskem radiu. Že o Veliki noči je tokijski radio prenašal cerkveno petje iz katoliške službe božje. Sedaj pa je radio-postaja v Hakodate prosila za dovoljenje, da bi smela prenašati koralno petje, ki ga pojejo pri vsakodnevni službi božji trapistinje v Junogavi. Cerkveni predstojniki so prošnji ugodili. Dne 19. 9. 1934 so vse japonske in korejske radijske postaje prenašale koralno petje iz katoliškega samostana.

Razna obvestila.

Poselska zveza ima sestanek v nedeljo dne 23. decembra, ob pol 4 popoldne v sobi v Gledališki ulici 2 (dij. soba).

Zaprte duhovne vaje za dekleta bodo do 26. do 30. decembra v samostanu čč. šolskih sester v Mariboru. Začetek na

Štefanovo ob štirih popoldne. Povabljene zlasti neveste. Prispevek 30 Din, lahko tudi v živilih. Vsaka si naj prinese seboj kruh in meso, rjuho in obrisača ter »Večno molitev«. Tudi mora imeti pismeno priporočilo g. voditelja.

Tridnevni tečaj zaprtih duhovnih vaj pri sv. Jožefu nad Celjem se začne: v sredo, 26. decembra, na Štefanovo, za dekleta. — Fantje in dekleta! Lep čas in lepa priložnost za duhovno obnovo in okrepitev se vam nudi. Pridite torej prav številno in še pri drugih agitirajte! Prijavite se pravočasno! Priložite znamko za odgovor! Vzdrževalnina za tri dni znaša 75 Din. Pri tej priložnosti opravite tudi lahko molitve in obiske za svetoletni odpustek.

Kako se zavaruje dota pri Karitas?

Za primer sledeče: 29letni oče hoče zagotoviti novorojenemu otroku izplačilo gotovega zneska. Odloči se, da bo v ta namen mesečno plačeval pri »Karitas« 20 Din. Karitas mu zagotovi, da bo pri tem plačilu čez 20 let otroku izplačala 5610 Din. Če bi oče umrl že prej, na primer že po nekaj mesecih zavarovanja, bi po njegovi smrti ne bilo več treba plačevati prispevkov, Karitas pa bi kljub temu izplačala čez 20 let celo zavarovano vsoto. Če bi se oče ponesrečil, bi izplačala zavarovano vsoto dvakrat: prvič takoj ob smrti, drugič ob poteku zavarovanja. V slučaju, da pa otrok umrje pred potekom zavarovanja, imenuje oče za dediča drugega otroka. Ali ni to zelo ugodno? Čimprej se obrnite na vodstvo »Karitas« v Mariboru, Orožnova ulica 8, ali na uredništvo »Novin« v Črensovcih, ali pa na domačega zastopnika »Karitas«.

Koledar od 23. do 29. decembra.

23. december, 4. adventna nedelja: Viktorija. — 24. december, pondeljek: Adam in Eva. — 25. december, torek: Božič. Rojstvo Gospodovo. — 26. december, sreda: Štefan, mučenec. — 27. december, četrtek: Janez evangelist, apostol. — 28. december, petek: Nedolžni otroci. — 29. december, sobota: Tomaž, škof in mučenik.

Glavni mesečni namen za december, blagoslovljen po sv. očetu: Vzgojitev mladine za katoliško akcijo. — 23. december, nedelja: Odprava kletve in pijančevanja. — 24. december, pondeljek: Priprava sveta na božič. — 25. december, torek: Mir med narodi. — 26. december, sreda: Zaradi vere preganjani. — 27. december, četrtek: Katoliški izobraženci in učenjaki. — 28. december, petek: Verska vzgoja v družinah. — 29. december, sobota: Naša »Zlata knjiga družin«.

Tiskar: Tiskarna sv. Cirila v Mariboru, predstavnik Albin Hrovatin v Mariboru. Urednik: Franc Kolenc, korni vikar v Mariboru. — Izdajatelj: Mariborsko župnije, predstavnik Franc Kolenc, korni vikar v Mariboru.

Poštnina plačana v gotovini. Posamezna številka stane 1 Din.
Leto 6. Štev. 52.

NEDELJA

Izhaja vsak petek.
Cena:
Celoletno 24 Din, polletno 12 Din, mesečno 2 Din. Inozem. 48 Din.

Tednik za versko življenje

Maribor, 30. decembra 1934.

Uredništvo: MARIBOR, Stolno župnišče.
Uprava: Maribor, Koroška cesta 5.
Ček rač. 15237.

Primer bogatina in revnega Lazarja: pogled v večnost.

Nedelja po Božiču

Nedeljska božja služba.

Evangelij:

Lk 2, 33—40.

Takrat sta se njegov oče in njegova mati čudila temu, kar se je o njem govorilo. In Simeon jih je blagoslovil in rekel Mariji, njegovi materi: »Glej, ta je postavljen v padec in vstajenje mnogih v Izraelu, in v znamenje, kateremu se bo nasprotovalo, — in tvojo lastno dušo bo presunil meč — da se razodenejo misli iz mnogih src.« In bila je neka prerokinja Ana, hči Fanuelova iz Azerjevega rodu, že zelo v letih. Potem ko je preživela z možem sedem let od svojega devištva, je bila vdova do štiri in osemdesetih let; ona ni zapuščala templja, ampak je s postom in molitvijo Bogu služila noč in dan. In prav tisto uro je prišla tja in hvalila Boga ter o njem pripovedovala vsem, ki so pričakovali odrešenja v Jeruzalemu.

Ko so izvršili vse po postavi Gospodovi, so se vrnili v Galilejo, v svoje mesto Nazaret. Dete pa je rastlo in se krepilo vedno bolj polno modrosti, in milost božja je bila z njim.

— — —

»Dete pa je rastlo in se krepilo.«
(Lk 2, 40.)

Na griču raste več dreves, tudi jesen, hrast in jelka je vmes. Različna drevesa stoje in se hranijo na isti zemlji od istega kraja, zraka in solnca, vendar se razvija vsako drevo na svoj način. Tako je z različnimi narodi, ki žive na naši zemlji. Vsak narod raste kakor otrok in se krepi na svoj način, vsak narod umeva in posvečuje verske skrivnosti na svoj način. Naši davni predniki se niso v nobeno versko resnico zatopili s toliko častjo in ljubeznijo, kakor v božično skrivnost. O tem pričajo naše stare božične pesmi in naši stari božični običaji. Božični skrivnosti so posvetili sveti post, sveti večer, sveto noč, sveti dan. V božičnih dnevih in večerih so se čutili tako blizu svetosti, da so sami postali domači duhovniki v svoji družini ter so šli s kadilom in kropilom in z božičnim blagoslovom po vseh prostorih in shrambah. Sveti večer so počivala vsa opravila, tudi ona na domačem ognjišču; postili so se in so imeli le kratko mrzlo večerjo. Sveto noč so morali biti vsi doma in kateri so bili daleč z doma, so se vračali tačas domov. Zatorej se v naših starih legendah in povestih izvrši vrnitev tolikokrat prav na sveto noč in v čudovitih okoliščinah. Sveti dan so se zbrali ob jaslicah, niso napravljali in niso sprejemali nobenih obiskov. Samo k ubogim so smeli nesti božični dar in samo ubogi koledniki so smeli tudi na sveti dan stopiti v sleherno hišo. »Usmiljeni bodite nam, da bode Gospod usmiljen vam.« Tako se je glasil njih božični pozdrav in blagoslov. Naši verni predniki so svetost pojmovali povsem pravilno in praktično v ljubezni do bližnjega, v krščanski dobrodelnosti. Vsaka družina je pripravila na mizi pod prtnjak in ga, kakor že ime pove, pokrila s prtom. Podprtnjak se ni smel prej načeti, ko z obiskom gostov, zakaj gosta so sprejeli kakor Kristusa in so ga razveselili z dobrim darom. Tako je rastel in se krepil naš davni rod. To je bil tisti močni verski duh, ki je gradil cerkve po naših gričih, ki je branil vero in materno besedo in očetovo zemljo pred napadalci in sovražniki. V tem verskem duhu, čeprav ob drugačnih časih in običajih, se mora okrepiti tudi naš sedanji rod, če hoče, da ohrani vse duhovne zaklade in vse bogastvo naše lepe zemlje.

— — —

Nedeljska molitev.

Deček Jezus je napredoval v starosti in modrosti pri Bogu in ljudeh.

V. Beseda je meso postala.
O. In med nami prebivala.
Molimo: Vsemogočni večni Bog, vodi naša dejanja, kakor je tebi všeč, da bomo mogli v imenu tvojega ljubljenega Sina storiti obilo dobrih del. Ki s teboj živi in kraljuje . . .
O. Amen.

— — —

Socialno delo Cerkve

Socialni odnošaji v človeški družbi so postali problem pravzaprav šele z razodetjem Kristusa, da je Bog oče vseh ljudi. Kakor Bog ljubi vsakega človeka, tako mora človek vse svoje odnose v človeški družbi urediti na moralnem principu bratovske ljubezni, ki terja brezpogojno pravico za vsakega otroka božjega.

Cerkev se ne omejuje le na gola dela krščanskega usmiljenja, tem več vedno polaga družbi tudi pozitivne socialne temelje. Cerkev je, bodisi po svojih škofih, bodisi po državnih zborih, v katerih je v vseh vprašanjih kulturnega in moralnega značaja imela prvo in odločilno besedo, dajala socialno politične zakone, strogo prepovedala oderuštvo, lajšala in urejevala gospodarski in socialni položaj sužnjev, tlačanov, brezlastnincev itd. Borila se je vedno zoper krivični dobiček in je določevala pravične cene, izobčevala nasilneže, ki so spravljali malega človeka ob posest, ščitila je delo in si prizadevala za pravičen zaslužek in delovni čas. Tudi za razne strokovne organizacije je skrbela in jih je vzela pod svoje mogočno varstvo. Cerkev učiteljica narodov, največja moralna institucija je zaklicala modernemu kapitalističnemu gospodarstvu in materijalističnemu načinu življenju naše družbe: Stoj! Sebičnost, dobičkaželjnost, želja po pridobivanju brez konca se morajo pod-

Dve nevarnosti za angleško ljudstvo.

Škof Mac Nulty iz Nottinghama na Angleškem je podal pred kratkim pri otvoritvi nove šole sledečo izjavo: »Vzgoja mora dovesti človeka do tega, da tako živi, da doseže večni cilj, za katerega je bil ustvarjen... Za katolika je vzgoja kristocentrična; vzgoja, ki je zgolj svetna, je v teoriji zmota in v praksi zločin; prvo zato, ker so verska načela bistveno potrebna za vzgojo dobrega državljana; drugo pa zato, ker je prva pravica otroka ta, da spozna svoj pravi cilj. Druga

† dr. Ivan Križanič.

Žlahtna rozga Slovenskih goric.

(Konec.)

10. Koljatev.

Vinska trta je najžlahtneje drevesce, to smo že rekli: »po sadu ga boste spoznali«. Vsaka dobra reč pa ima svoje sovražnike, in tudi trti ne manjkajo: celo vrsto jih ima. Če je trta dolgo zimo srečno preživela, in se je spomladi zdrava prebudila in svoja oka odprla ter pognala mladičice, jo bela slana popari, in kadar solnce izhaja, povesijo mlade rozge svoje glavice ter umrjejo. Kakor je bilo nekdaj žalostno v betlehemski okolici, kjer je kruti Herodež nedolžne otročiče pomoril, prav tako žalosten je pogled po vinogradu, kjer je spomladi mraz mladje pokončal. Pa še druge sovražnike ima trta. Smod je posmodi cvet, da potem ne rodi; pikec jej grozdje napika, da ne dozori; toča jo čestokrat tako hudo oklesti, da je gola, prav kakor trta Jezus, ko so ga trdosrčni Judje slekli. Prava kuga za trto pa je trtna uš, ki se v korenini izredi, trto posuši in

rediti zahtevi stroge socialne pravičnosti. Največji papež modernega časa Pij XI. je zato z najvišjega mesta podal načela in smernice za rešitev socialnih problemov z znano okrožnico »Ob 40letnici«. — Nekaj misli iz nje! Med delom in kapitalom je nastalo nepravično sorazmerje, zato socialna pravičnost zahteva, da bode skupni donos dela in kapitala pravično razdeljen. »Kapital ne more obstati brez dela, zato tudi delo ne more obstati brez kapitala.« Različnosti družabnih življenjskih razmer je Stvarnik modro hotel in zaradi tega ne more izginiti. Toda proletarstvo ne sme biti trajno in običajno stanje za večji del družbe. Brezposelno delavstvo mora dobiti možnost za delo in zaslužek. Poštenemu delavcu mora višina mezde omogočiti ne le pošteno preživljanje samega sebe, temveč tudi, da bode delavec zmogel bremena za svojo družino. Iz boja med stanovi se moramo povzpeti do složnega sodelovanja stanov. Delo ne sme biti na stopnji poljubnega blaga, ampak ga je treba spoštovati z ozirom na delavčevo človeško dostojanstvo. Edina učinkovita pomoč proti narobe obrnjenemu redu je v tem, da se vrnemo k preizkušenim načelom evangelija in da uredimo razmerje med delom in kapitalom na temelju tega nauka. Z bistrim pogledom razkriva sv. oče korenine vsega nereda. Današnje gospodarstvo in socializem gledata izključno na zemeljsko stran in tako pozabljata na Boga in na večnost. Glavno zdravilno sredstvo je treba dati tej korenini. Srce in duha je treba obrniti k Bogu in ju napolniti z višjimi in plemenitejšimi prizadevanji. V ta namen je treba brez odloga začeti temeljno nravno obnovo, obnovo vlade pravice, ki naj vsemu družabnemu gospodarstvu da svoj pečat. Če se bo delavcu in delu priznalo, kar mu gre, in ako bodo sadov dela deležni tisti, ki so se trudili, ne pa tisti, ki si jih brez truda prisvajajo, in ako smoter produkcije ne bo dobiček nekate-

celi vinograd popolnoma pogubi. Zato je ljubi stvarnik trti dal prstence (kremplje), s katerimi se kola prijemlje, da je veter preveč ne maje, in skrbni kmetič jej da kol, da se na njega naslanja, da je nevihta ne spotere, in da se rodovitna rozga na njo upira, če sama toliko grozdja, kolikor si ga včasi naloži, nositi ne more.

Toliko in še več sovražnikov ima krščanska mladina. Hudičevi pomagači od vseh strani na njo prežijo, da nedolžne duše pogubijo. Slana to je pohujšanje: »Gorje svetu zavoljo pohujšanja!« Smod je — napačna odgoja, pikec je slaba tovaršija, o kateri smo ravnokar govorili; toča so nesramni jeziki, ki oklestijo ubogo trto, da ves svoj kinč zgubi. In trtna uš, ki mladino iz korenine pogubuje, to so tiste šole, knjige in časopisi, iz katerih vero rivajo in Kristusa zapirajo. Kristus hoče otroke pri sebi imeti: »Pustite majhne k meni priti!« Pa ne samo brezverske ljudske šole, ampak tudi srednje in visoke šole, v katerih Kristus nima prve in slednje besede, in v katerih ne vlada duh božji, so mladini v kvar. V templu je bil Jezus »sredi učenikov, in jih je poslušal in izpraševal«. Njegov prostor je tedaj po sv. pismu

nevarnost, ki ogroža svet, je etatizem (težnja države, vse panoge kulturnega in gospodarskega življenja podržaviti). Država mora skrbeti in ščititi njegove pravice, ni pa opravičena, si prisvajati neomejeno oblast; ozirate se mora na vest ljudstva.«

—

Duha novega časa čutijo zlasti v Franciji. Vpliv tega duha čutimo v prizadevanjih za ustavno reformo, kateri se bode zaman upiralo 272 poslancev, ki stoje v sedanjem parlamentu pod komando framasonske lože. Zaman zatrjujejo

rih, ukraden, pritrgan in izžet iz pomanjkanja in trpljenja delavcu, bode zasijalo človeški družbi svetlejše solnce. Če se pa v krščanstvu vzgojeno človeštvo ne bode ravnalo po socialnih smernicah, bo današnja kultura zatonila v krvavi večerni zarji socialne revolucije.

*

Duhovno branje

I. Ako čitaš pobožno knjigo iz same radovednosti: iskajoč nove misli, izbrane besede, lepe fraze, lepo obliko, je to lahkomiselnost ali oholost. Če jo čitaš samo zaradi znanja, je to nauk, lahko dober ali slab, odvisen od namena. Če čitaš pobožno knjigo zato, da bi se z njo okoristil za svoj duševni napredek, potem je to duhovno čitanje.

Zadostuje, če te to čitanje spodbudi, da svoje navadne dolžnosti z novo vnemo vršiš. V to svrho zadostuje, da vsak dan nekaj stavkov prečitane snovi popolnoma razumeš in sprejmeš. Kakor ptica, če vzame kapljo vode, dvigne glavico, da jo požre, tako tudi ti, če prečitaš stavek, dvigni svojo misel k Bogu, da besedo z dušo premisliš in objameš. Vprašaj se: kateri nauk knjige bi mogel jaz izvesti v svojih okoliščinah. Važna mesta čitaj dva ali večkrat in razmišljaj.

Dobro opravljeno duhovno čitanje preide v molitve; v čustva in sklepe kakor razmišljanje. Zato je treba tudi pristopiti kakor k molitvi in ga zaključiti s kakim dobrim sklepom ali vzdihom, ki te bo spremljal čez dan. Enostavni ljudje s takim duhovnim čitanjem nadomestijo premišljevanje. A v času nerazpoloženosti, bolesti bo služilo to čitanje enako tudi drugim.

II. Knjige, ki se morejo vsakemu priporočiti za duhovno čita-

---

ti poslanci v svojih trdnjavah po deželi volilcem svoja najbolj republikanska čuvstva, ki so še vedno baje: »liberté, fraternité ter egalité« in zaman skuša radikalno socialistični tednik »Marianne« zbijati šale na račun Staviskyjevega škandala. Mladina pri vsem tem ne sodeluje več. V »Ecole normale supérieure«, iz katere so nekoč izhajali vodilni svobodomisleci, je danes poleg 30% komunistov 60% praktičnih katoličanov. Nov duh prihaja na deželo, kjer imajo komuniste med kmeti, ki so padli na nivo nekdanjih rim-

sredi učenikov in sredi šole, pa ne kje v kotu ali za vrati. Redki so učeniki bodisi ljudskih, bodisi visokih šol, ki so si svesti, da jih Kristus posluša, kadar učijo, in da bode enkrat na tanko račun terjal od njih, ako so mu med dobro seme plevela nasejali. Najvišji šolski nadzornik je božji Sin, Jezus Kristus!

Ali mladina nima podpore ali kola, da bi se na njega opirala ter nevarnosti otela?

Ko si je bil bogatin, katerega so v pekel pokopali, v skrbi, da tudi petero mlajših njegovih bratov ne pride v pekel, je slišal glas iz nebes: »Imajo svoje duhovnike, nje naj poslušajo«, in tvoji bratje ne bodo v pekel prišli. Julika se je zvesto držala svojega duhovnega voditelja, svojega spovednika*, pogostega sv. obhajila in pa Matere božje.

11. Tlačilnica ali stiskalnica.

Žlahtneja je trta, preje dozori, in toplejši je kraj, prej trgajo. Ker je bila naša Julika žlahtna

* Zaradi v novem letu preurejene »Nedelje« moramo povest o Juliki že v tej številki zaključiti. Komur ne zadostuje tukajšnji kratki sklep, mu nasvetujemo novo knjižico: »Žlahtna rozga Slovenskih goric«.

nje, so: 1. Evangelij, 2. Katekizem, 3. Hoja za Kristusom, 4. Življenje svetnikov itd. Glede drugih nabožnih knjig vprašaj duhovnega voditelja. Pretežni večini bi bile tukaj omenjene knjige dovolj za duhovne litanije skozi celo življenje.

Vsaka pobožna knjiga mora na naslovni strani imeti tiskano, da je njeno tiskanje dovolil oni škofovski duhovni stol, pod katerega spada mesto, kjer je knjiga tiskana. Če nima tega, jo vrži proč, četudi ima mogoče kak pobožen naslov, ali se celo imenuje sv. pismo. Spomni se, kako nas je Odrešenik resnično opominjal, da se čuvamo onih, ki pridejo k nam v ovčjem oblačilu, a so znotraj grabežljivi volkovi in kako nas je opozoril: »Kdor ne posluša Cerkve, naj bo kakor pogan in javni grešnik.« (Mat 18, 17.)

Malo ti koristi čitati o čudežih, o izrednih milostih in posebnih darovih svetnikov, katerih ne moreš v tem posnemati. Zelo je koristno čitati: kako so se svetniki borili proti nerednim nagnenjem, padali in se dvigali; kako so se vežbali v posameznih krepostih, sodelovali v milosti božji, neprestano napredovali in se povzpenjali vedno višje. Taki primeri nas vzpodbujajo, da gremo za njimi.

Duhovno čitanje se opravlja na dan po četrt ure. Katekizem se naj čita ob nedeljah po dve strani, da se ne pozabi resnice božje.

Ne izbiraj si sam nabožnega čitanja. Pusti, da ti tvoj duhovni voditelj izbere knjige, ker on ve, kaj odgovarja okoliščinam in potrebi tvoje duše. Njega vprašaj in poslušaj!

Priti morajo ljudje, ki bodo čuvali svoj grad tako, kot bi ga ne posedali sami. Ljudje, ki se počutijo le za oskrbnike dobrin te zemlje. Ljudje, ki bodo v vsakem človeku videli svojega brata, svojo sestro, ki jih bo vsak grižljaj v grlu dušil, če bodo drugi stradali. Samo ta nesebična, katoliška ljubezen sv. Frančiška in sv. Elizabete bo prinesla zaželjeni mir našemu nemirnemu svetu.

---

trta Slovenskih Goric, se ne čudimo, da je rano dozorela, in ker je v njenem srcu gorela jako topla ljubezen do Boga, tedaj lahko razumemo, da je božji vinogradnik že zarano našel na njej dobrega in okusnega sadu za nebeško mizo.

Ti ubogo grozdje! Komaj dozoriš, že te potrgajo in v brenti nesejo na tlačilnico, in tlačar te neusmiljeno tlači ter z vso močjo tepta, dokler ti ves mošt ne izteče, in potem te prešar tako kruto stiska in ti ne prizanese, dokler ti slednje kapljice krvi ne iztisne. In žlahtneje je grozdje, zvesteje ga prešarji prešajo, da nič mošta ne izgubijo. Niti božji trti, Jezusu Kristusu, ljudje niso prizanesli, ampak so jo djali na tlačilnico, tlačilnica pa je bila les sv. križa.

Ako tedaj ljubi Bog svojemu edinorojenemu Sinu ni prizanesel, ampak ga je za nas vse dal, tedaj se ne čudimo, da mora tudi človek vsak dan svojega življenja svoj križ nositi, če hoče njegov vreden učenec biti in za Kristusom v nebesa priti. Tudi Juliki je Bog jako težki križ naložil in ta njen težki križ je bila steklina.

Strašna bolezen je mlado moč njenega telesa že do dobrega potrla, in še le zdaj je po-

skih »paganov« (še malo slabše kot naši viničarji), še mnogo pristašev, tudi iz takozv. trdnjavskega pasu, — kjer je proletarijat že dobro katoliško usmerjen. Akcija velikega pariškega kardinala Verierja v predmestju dosega čudovite uspehe in niti sicer vsemogočna prva loža »Vel. Orient« ne more več najti sredstev, ki bi jih uporabila v boju s temi novo nastajajočimi silami in oblikami.

—

Redko mašniško posvečenje.

V pokrajini Indijani je bil nedavno posvečen v mašnika konver-

Vsem čitateljem, prijateljem, naročnikom, inserentom in sotrudnikom
želita milostipolno

Novo leto 1935

Uredništvo in uprava „Nedelje"!

O z n a n i l a

MARIBOR:

Stolna župnija.

Oznanilo:

Vedno češčenje v stolnici. Zadnje tri dni v letu, to je v soboto, nedeljo in v pondeljek dne 29., 30. in 31. decembra, se vrši v stolnici vedno češčenje presv. Rešnjega Telesa. V soboto bosta pridigi ob 6 zjutraj in ob 17 zvečer, v nedeljo ob običajnih urah, v pondeljek na Silvestrovo zjutraj ob 6, dočim bo slovenska sklepna pridiga popoldne ob 18, nakar slede litanije, zahvalnica »Tebe Boga hvalimo« in blagoslov z Najsvetejšim. Svete maše se bodo te tri dni služile do 10. ure. — Vsi verniki brez izjeme se prijazno vabijo, da se vse dni pridno udeležujejo pridig, sv. zakramentov in večne molitve.

Na Novega leta dan bo ob 10 slovesna pontifikalna sv. maša, popoldne ob 17 večernice s sv. blagoslovom.

V petek po Novem letu — prvi petek v mesecu — bo ob 6 blagoslovna peta sv. maša in ob sklepu litanije presv. Srca Jezusovega.

V soboto na biljo pred Sv. Tremi kralji se zvečer po večernicah blagoslovi voda.

tit, prof. Stauton v 71. letu življenja. Prof. Stauton je bil najprej inženjer. Nekaj časa je predaval latinski jezik in matematiko na neki visoki šoli v državi Njujork. L. 1892 je bil posvečen v mašnika v protestantski škofovski cerkvi. Istega leta se je tudi poročil. Nekaj let pozneje je bil postavljen za nadzornika šol na Filipinih, kjer se je v službi posebno odlikoval. Leta 1930 je stopil v kat. Cerkev. Pred letom dni je prišel v Rim, v kolegij sv. Bede, da študira bogoslovje. Radi težke bolezni na očeh pa je mo-

jemala, kakor vihar ne more več visokih valov naganjati, kadar je vodo že posušil. Julika je ležala kakor mrtva, le glavo se je trudila še včasi vzdigniti: tako težko ribica glavo vzdiga, kadar jo na suho denejo. Njeno oko je ostalo prijazno, kakor bi molilo: »Zgodi se tvoja volja kakor v nebesih, tako na zemlji«. Še dvakrat je Julika pred poldnevom prosila za duhovnika, toda usmiljene sestre jej niso mogle vstreči, ker je spovednik po drugih poslih odšel. »Naj ne pozabijo tedaj, je sestram naročala, da so mi obljubili za me brati sv. maše.« Včasi se je ogledala nekoliko okoli sebe, a precej je oči zopet obrnila na Marijino podobo. Okoli dveh popoldne je mirno in smehljaje v Gospodu zaspala. Tako zahaja večernica, kadar se tema vleže na zemljo, ter še enkrat zablisne, preden se skrije za goro. Mi okoli stoječi pa smo premišljevali besedo sv. Duha, ki jo govori o pravični ženski: »Smejala se bo poslednji dan«. Nisem mogel žalovati za umrlo deklico, ampak v mojih prsih so se vzdigale vroče želje: »O naj bi umrla tudi moja duša smrti pravične Julike, in naj bi moja poslednja ura bila njeni enaka.« Ko pride spovednik mrtvo po-

Ljudsko gibanje:

Krščenih je bilo zadnji teden 13 novorojencev in sicer: Franc Harc, Slavko Šegovc, Rudolf Černko, Štefan Kovačič, Anton Mikšl, Mirijam Korban, Janez Markuš, Bogomir Godec, Anton Fideršek, Silvester Simerl, Oton Wolf, Štefan Zabukošek in Štefanija Dominko.

Poročili so se: Škerbinc Ferdo, mestni delavec, Strossmajerjeva 3, in Mejavšek Marija, tkalka, Koroška cesta 79. — Kurnik Henrik, delavec, Vinarska ul. 4, in Marjeta Kaiser, delavka, Vinarje 3. — Bilo srečno!

Umrli so: Prates Marija, vdova vrat., Koroška cesta 18, stara 71 let. — Žunko Jožefa, zasebnica, Židovska ulica 8, 65 let. — Schaberl Julijana, soproga mag. sluge, Smetanova ulica 34, stara 59 let. — Naj počivajo v miru!

— —

Frančiškanska župnija.

Oznanilo:

Poslednjo nedeljo v letu bo pri šesti sv. maši zahvalna pesem za prejete dobrote celega leta.

Popoldne ob 15 pridiga in slovesne večernice. Po večernicah se pobira stolnina za cerkvene sedeže. — KA ima svoj sestanek v pevski sobi.

Na Novega leta dan imajo mladeniči ob 6 službo božjo v svoj dober namen.

Prvi petek pridige v čast presv. Srcu Jezusovemu ob pol 6 in zvečer ob 18.

Ljudsko gibanje:

Krščen je bil Lošnik Štefan.

Poroke: Puhrman Janez, zidar, in Lešnik Ana, delavka, Meljski hrib 21. — Cingerli Danilo, strojarski tehnik, in Baš Ljudmila, zasebna uradnica iz Ljubljane. — Bilo srečno!

— —

Magdalenska župnija.

Ljudsko gibanje:

Krst: Silva Jerič.

Poroke: Kalher Ivan, nožarski pom., Tržaška cesta 98a, in Kajba Amalija, šivilja. — Walch Jurij, skladiščnik, Taborska ulica 6a, in Senekovič Štefanija, predica. — Bilo srečno!

Umrli: Josip Müller, bančni uradnik v pokoju, Ljutomer, 54 let. — Rauš Alojzij, železničar v pokoju. — Hauptman Elizabeta, soproga veleposestnika, Sveti Križ nad Mariborom. — Krebs Oton, tovarniški delavec. — Naj v miru počivajo!

---

kropit, je bila rajna tako lepa bela, da je rekel z besedami sv. pisma: »Deklica ni umrla, ampak spi.« Nič nismo smrtnega strahu čutili okoli nje, ampak tako lepo je ležala na odru, kakor bi smrtni angel ravnokar cvetlico utrgal in tisto položil na oder.

12. Mošt in vino.

»Nobene svete meše ni,
Da bi ne b'la dar'vana;
Nobeno dobre volje ni,
Da bi ne b'la spošt'vana.«

Kakor hitro trta prešo prestoji in sode natoči, precej pride njeni sad k veliki časti: iz preše gre na mizo, — na altar, — na božjo mizo.

Res pač, da brez vina nobene dobre volje ni. Ljubi Bog je vino za to ustvaril. »Vino je stvarjeno za razveseljevanje, ne pa za pijanost; vino dušo in srce razveseli, ako se zmerno pije.« V kupici sladkega vinca človek »vtopi vse skrbi«, in pozabi na bridkosti in žalosti tega življenja. »Dajte pijače žalostnim, in vina tistim, ki so bridkega srca; naj pijejo, da pozabijo svoje revščine, in se več ne spominjajo svoje žalosti«. In

ral prekiniti študij. Za to je prosil za dispenzo, da bi mogel kljub temu prejeti mašniško posvečenje. To je končno pred kratkim dobil ter prejel posvečenje. Žena mu je umrla pred tremi leti.

—

Katoličani za zaščito družine.

Nedavno je francosko kat. društvo za zaščito in napredek natalitete imelo svoj 16. kongres pod predsedstvom škofa msgr. Rucha v Mühlhausenu v Elzasu. Med drugim je društvo na kongresu izdelalo svoj načrt, ki pravi med drugim: Vsi aktivni katoličani mo-

CELJE:

Mestna župnija sv. Danijela.

Ljudsko gibanje:

Krščeni so bili: Jezernik Vladimir, Zupanc Ivan, Sorčan Roman, Kasesnik Josip, Kolšek Friderik, Vračko Nada, Vrhovšek Helena, Podsedenšek Antonija in Tomažič Margareta.

Porok ni bilo.

Umrli so: Oplotnik Martin, sin posestnika v Grajski vasi, 2 leti. — Kovže Josip, žel. na Ponikvi, 46 let. — Ogrizek Gizela, šivilja, 29 let. — Marošek Roza, služkinja v Dobrni, 47 let. — Čretnik Kristina, občinska reva v Teharjih, 77 let. — Dimetz Marija, hišna posestnica, 68 let. — Filipič Franc, pismonoša, 66 let. — Kraus Terezija, zasebnica, Gaberje, 62 let. — Turnšek Anton, posestnik na Dobravi, 58 let. — Pungeršek Barbara, žena najemnika v Mosteh, 61 let. — Novak Dragina, hči delavca v Čretu, 3 leta. — Kadilnik Marija, prevžitkarica v Hrenovi, 80 let. — Bač Jakob, delavec, 67 let. — Gajšek Marija, postrežnica, 74 let. — Naj počivajo v miru!

— —

Najsilnejši pridigarji so — dobra dela . . .

Če nimamo več ničesar, da bi delali dobro, nam ostane še žrtev dobrega mišljenja . . .

Vse, kar žrtvujemo za Kristusa, nam bo povrnjeno tisočkrat . . . Ni vse veliko pred Bogom, kar je veliko pred ljudmi. Božja mera premeri sama veličino našega srca in naše ljubezni . . .

Za zunanje stvari mora biti srce ravnodušno, za Boga pa ne more biti nikoli prevroče in prežareče . . .

— — —

Če Bog sploh je? Kdor ve za Boga, kdor je skusil v svojem življenju, kaj je to, božja previdnost, ta bo samo začuden nad tem vprašanjem. Bolj neumljivo se mu zdi, kakor če kdo ob jasnem poldnevu vpraša, če sije solnce. Kdor ve za Boga, temu je Bog resnično njegova moč, njegovo veselje, njegovo življenje, njegovo vse.

rajo biti branitelji družine z ozirom na krizo družinskega življenja, ki se najočitnejše pokaže v nazadovanju otrok.

—

Indijec hvali katoliške šole.

Koncem šolskega leta je predsedoval pri deljenju darov v neki katoliški šoli v Bombaju tamk. načelnik g. dr. M. C. Javle in je pri tej priliki v nagovoru hvalil kat. šole v Indiji in povdaril potrebo verske vzgoje: »Pouk in vera, religija morajo skupno iti«, je rekel načelnik, »ako se hoče doseči svrho šole, da dobimo dobre meko ga na gostiji v Kani galilejski niso imeli, storil je ljubi Jezus čudež, da veseli gostje niso stradali vina. Narodna pesem tako-le govori:

»Bratec iz Ljubljane,
Povej da mi to šesto!«
»»Šest vrčev friške vode,
Ki je Jezus stvaril vino ž nje,
V Kani Galileji.««

Pa tudi nobene sv. maše ni, da bi vino ne bilo darovano. Grozd se v leseni preši stiska in tlači, da mora dati svoj sladki mošt; Telo Jezusa, ki je najžlahtnejša trta, pa so na lesu sv. križa tako dolgo mučili, da je postalo kruh in vino večnega življenja. Kakor je nekdaj Melhisedek, duhovnik Najvišjega, Bogu daroval kruh in vino v zahvalo, da je Abraham premagal sovražnika, tako zdaj duhovniki sv. katoliške cerkve po celem svetu vsak dan na oltarju darujejo kruh in vino v spomin tiste zmage, katero je potomec Abrahamov, Zveličar sveta, na gori Kalvariji dobil črez hudiča. V starem zakonu so pri daritvi vino razlili okoli altarja, da bi si s tem milost božjo naklonili, a mi darujemo posvečeno vino na oltarju, ki je prava kri našega Gospoda, in ki vpije za nas v nebesa za usmiljenje.

Krščanstvo dviga človeka in ga stavlja v središče sveta. Sin božji je postal človek, se učlovečil in na ta način posvetil človeško naravo. Krščanstvo nakazuje človeku najvišji cilj življenja, opozarja ga na njegov najvišji izvor in na njegovo najvišje poslanstvo. Toda krščanska vera — v razliko z drugimi verami — ne poveličuje človeške narave v njenem grešnem in propalem stanju, ampak zahteva, da se človek herojsko premaga.

— — —

Bog je ljubezen!

Od svoje ljubezni nam daje, da ljubimo lahko božansko.

Božanska ljubezen ne pozna mej med narodi in ljudstvom; ne med strankami in razredi . . .

Božanska ljubezen pozna le sveto spoštovanje pred vsem božjim vsepovsod!

Božanska ljubezen nas iztrga in dvigne kvišku nad brezbožnost življenja.

Božanska ljubezen je življenje iz Boga, za Boga in v Bogu. R.

Kronika naših župnij

Bizeljsko. Župnik Ignacij Brvar, kaplan France Murko. — Bizeljsko slovi zaradi svojega dobrega vina daleč preko slovenske zemlje. Slovi pa tudi radi lepote kraja, radi res slovenske gostoljubnosti. Župna cerkev sv. Lovrenca na Bizeljskem stoji na lepem, prijaznem griču v sredini cele župnije. Kakor poroča kronika, je bila v začetku 16. stoletja le majhna cerkvica z enim oltarčkom, na katerem je bil leseni kip sv. Lovrenca postavljen. Ta cerkvica je bila podružnica župnije Št. Peter pod Sv. gorami. Leta 1564 je lastnik bizeljskega gradu, grof Thatenbach, dovolil za to cerkev lastnega dušnega pastirja. Leta 1725 je bila prejšnja majhna cerkev podrta in na istem mestu postavljena večja, kar nam priča v kamen udolben napis pri vhodu v Marijino kapelico. Danes ima župna

ščane. Ko sem sam veliko let v tem mestu poučeval, sem se mogel prepričati, da vzgoja brez zdravih moralnih načel ne more ustvariti plemenitih značajev. Zato vedno cenim skrbi, ki jih imajo za njihove otroke, kakor tudi njih prizadevanja, da jih zdrava načela naučijo dobrega vedenja.« A naši »napredni« profesorji hočejo, da se izključi veronauk iz šolskega pouka, mogoče, da bi mladina postala hitreje boljševistična in potem bi bila morebiti »narodna in državotvorna«. Pozor, starši in državniki na vsake

Mošt, katerega trta nalije, mora se čistiti, da postane vino in se more na mizo prinesti. Tudi pravični se morajo čistiti ali na tem svetu, ali pa tamkaj v vicah, preden so okusno vino za nebeško mizo. Ker je pa Julika prišla »iz velikih stisk«, upamo, da se je že tukaj zadosti sčistila, in da so jo angeli precej nesli kot dobro in čisto vino na nebeško mizo.

Tako tedaj je ljubi Bog našo Juliko presadil v nebeški vrt. Tam zdaj žlahtna rozga pije iz božje trte večno življenje. Nobeden vinjak ne more več prerezati vezi ljubezni ter je ločiti od Kristusa. Svesta si je zdaj, »da ne smrt, ne življenje, ne angeli, ne poglavarstva, ne oblasti, ne sedanjost, ne bodočnost, ne moč, ne visokost, ne globočina, ne druga stvar je ne bo mogla več ločiti od ljubezni božje, katera je v Kristusu Jezusu, Gospodu našem.«

Odslej se naša žlahtna rozga ne bo več solzila, ker je dolino solz za vselej zapustila. »Bog bode obrisal vse solze iz njenih oči, in smrti ne bo več; tudi ne bo več ne žalosti, ne vpitja, ne bolečine, ker prejšnje je minilo.«

cerkev 3 oltarje. Postranska oltarja Brezmadežne in sv. Janeza Nepomuka sta bila pozneje prizidana od dveh dobrotnikov. Vsa ta nova cerkvica je pa bila do leta 1850 tako zapuščena in revna, kakor redkokje, dokler ni bila pod župnikom Josipom Zabukošekom od leta 1849 do 1871 od leta do leta popravljena in v sedanje stanje postavljena. Od leta 1564 do leta 1785 je bila tukaj »lokalna kuracija« in nameščeni dušni pastirji so se jmenovali vikarji, subsidijarji župnije Št. Peter pod Sv. gorami. Zato ima vsakokratni bizeljski kaplan časten naziv: prošt na Svetih gorah. Leta 1787 pa je bila kuracija povzdignjena v župnijo. — Znamenito je Bizeljsko po dejstvu, da je bilo na Bizeljskem prvo kaplansko mesto poznejšega škofa Anton Martina Slomšeka. Kaplanoval je tukaj dve leti: od 1825 do 1827. Tukaj pod starodavno farovško lipo, odkoder je krasen razgled po bizeljskih goricah, so nastale vse Slomšekove pesmi o vinu: »En hribček bom kupil«,»Slovenc Slovenca vabi«, »Vinograd obdelovati, Slovenec mora znati« itd. Še danes krožijo med narodom popevke, od njega spesnjene, a še ne objavljene. Te pesmi je zložil Slomšek z namenom, da ž njimi izpodrine razne klafarske pesmi, ki so se popevale pri obdelovanju vinogradov. O Slomšeku še dandanes pripovedujejo stari ljudje, da je bil izboren pridigar in iskan spovednik. — Župnija Bizeljsko ime 5 podružnic: sv. Antona, sv. Duha, sv. Andreja, sv. Magdaleno in sv. Vida ter kapelo sv. Jeronima v bizeljskem gradu. Ima 3 šole: Bizeljsko, Stara vas, Orešje. Župnija šteje sedaj nad 3900 duš. Spada pod srez Brežice, dekanijo Videm. — Duhovno življenje pospešuje: III. red 128, Družba vednega češčenja 48, Kršč. družine 36, Br. Srce Jez. 486, Srca Mar. 391, rožnega venca 162, karmelske Matere božje 491, BCM 186, posvečenih družin Srcu Jez. 42, KA ustanovljena in ima 41 članov. Dalje je dekliška Marijina družba 48 in Marijina družba žen 74 članov. — Gibanje prebivalstva: lani je bilo rojstev 72, smrtnih slučajev 46, porok 10. Pač malo za tako veliko župnijo! Vzrok: gospodarska kriza! In »bela kuga«! Svetih obhajil je bilo lani nad 12.000. Občina je ena: Bizeljsko.

Koprivnica je v srednje-hribovitem kraju v dekaniji Videm. Začetek župnije sega nazaj v leto 1780. Stari ljudje pripovedujejo o nekem župniku Angelinu,

---

Naš rozga se zdaj »ne boji več mraza« ker jo ogreva solnce večne ljubezni.

Pri nebeški gostiji pije Julika s svojim nebeškim ženinom »novo« vino večnega veselja, in njeni ženin ž njo. »Povem vam, odslej ne bom pil od tega sadu vinske trte do tistega dne, da bom novega z vami pil v kraljestvu svojega Očeta.«

In kakor ima pravični Sodnik v svoji roki »kelih poln močnega, namešanega vina, in ga nagiblje« vsem zavrženim, »da pijejo od vina jeze božje«, tako tudi svojim izvoljenim nagiblje kozarec večnega veselja, da ga veseli pijejo in si ga do dna zavžijejo.

O, ko bi Slovenske Gorice vendar prav plodne bile, in dosti »žlahtnih rozg« odgojile!

narodne prosvetitelje in osrečitelje!

—

Počitniške kolonije.

Visokošolci katoliške univerze v Tokiu se izredno udejstvujejo na dobrodelnem polju. — tako so v poletju preskrbeli 57 dečkom ter 51 deklicam počitnice na deželi.

—

Novi ujetnik.

Telegram iz Pekinga poroča, da so 23. nov. komunisti ujeli jezuitskega misijonarja Dositeja Lopeza. Ujeti p. misijonar je Španec, 35 let star in je deloval na Kitajskem dve leti. Z njim se je dvignilo število ujetih na 7.

ki je imel dar prerokovanja. V kroniki in matičnih knjigah pa se ne da izslediti tega imena. Je najbrž samo pobožna legenda! Od začetka župnije do sedaj je živelo tukaj šest župnikov, med katerimi je najdalje tukaj pastiroval č. g. Franc Supančič, od leta 1844 do 1888, torej celih 44 let. V letu 1808 je bila cerkvica podaljšana za dve stranski kapelici, sv. Križa in sv. Valentina, sedaj sv. Ane z »dahreiterjem«, zvoničkom, ki sedi nad glavnimi vrati. Od takrat je tukaj bratovščina sv. Valentina proti Valentinovi bolezni. V letu 1824 je bila cerkev podaljšana v sedanji dolgosti s stolpom ob strani. Obhajilna miza je postavljena leta 1928 od domačega kleparja Fr. Resnika. Okoliške župnije prihajajo semkaj ob kvaternih nedeljah, posebno pa še dne 15. avgusta. Ni ga človeka v daljni in bližnji okolici, ki bi se ne spominjal prejetih milosti in dobrot pri koprivniški Materi božji. — Župnija šteje 1510 duš. V l. 1933 je bilo: rojenih 27 (najmanj od l. 1917), po navadi 45—55), umrlo 21, porok 7, število obhajil 10.000.

Trbonje. Nekdaj mogočen oglejski patriarhat so leta 1751 razpustili in ustanovili dve nadškofiji, videmsko in goriško. Prvi goriški nadškof Karl Mihael grof Attems je posvetil posebno pažnjo ustanovitvi novih župnij (kuracij). Tako je bila ustanovljena leta 1757 tudi kuracija v Trbonjah ter so jo dotirali s Klemenčičevem beneficijem. Razven gornje ustanove (ki je bila okoli leta 1890 prodana), je imel kurat še dohodke od kaplanske bernje (nadž. Vuzenica), in štolnine, zato pa je moral odkazati nadžupniku letno 4 cekine. Ustanovitev te fare je bila potrjena z dvornim odlokom Marije Terezije 25. 5. 1750. Dasiravno slišimo o trbonjski cerkvi šele leta 1668 (v vuzeniškem opravilniku), moramo vendar domnevati, da je bila prvotna cerkev že dosti preje zgrajena, saj se Trbonje kot vas že v srednjem veku često omenja (prvič leta 1251). O velikosti prve cerkve tudi nimamo nikakih podatkov, vemo pa, da so jo leta 1759 popolnoma prezidali, prestavili oltar na vzhodno stran in prizidali stolp, orglje pa prenesli od Sv. Danijela (podružnica) k tej cerkvi. Mnogo je zlasti storil za olepšavo in opremo cerkve kurat Franc Lipold v letih 1839—43, tudi je sezidal dve kapelici na polju, kupil leta 1840 nov srednji zvon, precej mašne obleke in lep srebrn kelih. Posvečena je bila cerkev 5. 6. 1899 ob priliki birme po dr. Mihaelu Napotniku. — Mnogo starejša kakor župnijska cerkev sv. Križa v Trbonjah je podružnica pri sv. Danijelu. Ime sv. Danijel nahajamo že leta 1408 in 1436, gotovo se je nahajala tam že takrat cerkev na čast sv. Danijelu. — Dosedaj je v Trbonju bilo 12 župnikov in 4 provizorji. Število duš 760. Ustanovljena je Marijina družba, ki ima 40 članic in 7 fantov. Sedanji župnik: Ignacij Malej od 1. 11. 1933. Obstoja Marijin vrtec, otroci prejemajo sv. zakramente mesečno. Versko življenje pri odraslih precej mlačno. — NB. To je kratka zgodovina župnije Trbonje, povzeta povečini po profesor Mravljakovi zgodovini »Nadžupnija Vuzenica«, ki je pa itak samo izvleček tuk. kronike.

Sv. Vid nad Valdekom. Cerkev je zidana v romanskem slogu. Kedaj se je zidala, se ne da dokazati, ker manjkajo listine. Dolga je 15 m in široka 10 m, ako vštejemo prostor stranskih kapel, drugače je širokost ladje le 7 m. Oltarji so štirje: glavni oltar s podobo sv. Vida, ki je zaščitnik župnije. Oltar sv. Valentina v stranski kapeli na epistelski strani, oltar rožnivenske M. B. na evangelski strani od leta 1860 in oltar lurške Matere božje od leta 1860. Leta 1884 so bili vsi oltarji so bili vsi oltarji renovirani. Število duš je 700. Versko življenje je precej živahno. Župljani radi prejemajo sv. zakramente. Na Vernih duš dan je bilo letos čez 200 sv. obhajil. Tretji red ima 40 članov, Družba vednega češčenja 33, Bratovščina Srca Jezusovega šteje 78 in Bratovščina Srca Marijinega 78 članov, Bratovščina rožnega venca 15, Bratovščina živega rožnega cenca 20, karmelske Matere b. 1. Marijina družba je bila leta 1933 na novo kanonično ustanovljena in šteje danes 30 deklet, ki so večinoma iz boljših hiš. Vsak Marijin praznik pristopi nekaj novih deklet v Marijino družbo. Apostolstvo mož in fantov pokaže vsak mesec obhajilna miza. KA se osnavlja.

„NEDELJA" v letu 1935.

Zahvala dosedanjim naročnikom.

Vsem dosedanjim naročnikom »Nedelje« kličemo: Iskrena hvala za Vašo zvestobo listu »Nedelja«! Veseli smo, ako Vam je »Nedelja« ugajala. Ta dva dinarja mesečno, ki ste jih dali za »Nedeljo«, sta poleg tega, da ste list prejemali, pripomogla, da so ga lahko prejemali tudi drugi. **Kajti le v velikem številu naročnikov je mogoče, da izhaja »Nedelja«, ki je najcenejši tednik v celi državi.** Samo eno prošnjo imamo, ostanite zvesti tudi v letu 1935, mi pa se bomo potrudili, da Vas bo »Nedelja« še bolj zadovoljila.

Kakšna bo vsebina »Nedelje«?

Naslovna stran Vas bo v besedi in sliki povedla v nedeljsko razpoloženje.

Duhovno življenje je naša skrb ob nedeljah. Da bo v nas živelo, cvetelo, sadove dobrih del rodilo, nas bo poučevala »Nedelja«.

Sovražnikom duhovnega življenja, ki se borijo proti Resnici pod vsemi mogočimi krinkami, bomo iste z vso resnostjo sneli ter pokazali nesmiselnost in zlobnost, pa tudi neuspešnost njihovega boja.

Sreča na zemlji je želja vsakega, do nje ne pride človeštvo, dokler ne bo spoznalo onega strupa, ki to srečo vedno sproti mori in uničuje. Kdo je naščuval človeka zoper človeka, stan zoper stan, narod zoper narod, da ni sreče na zemlji? Kdo bo zopet pobratil človeka s človekom, stan s stanom, narod z narodom, da bo sreča in mir na zemlji? Pokazali bomo to pot k sreči.

Razgledali se bomo po svetu, da bomo videli, kako se godi veselo ali žalostno katoličanom po vsem svetu.

Domača oznanila in vse, kar nas veže na domače župnije, bomo stalno za vse priobčevali.

Slomšek — svetnik, to je želja nas vseh, skoro si jo ne upamo izreči in vendar hočemo vse storiti, da se izpolni. V vsaki »Nedelji« bomo priobčevali nekaj izrekov iz njegovih pridig in del, potem pa tudi prošnje in zahvale onih, ki se mu bodo priporočali. Vabimo vse, da se tega v obilni meri poslužujete.

Kaj pa povest? Seveda bo! Zelo zanimiva! Filmski roman: »Čudež, čudež«, ki se godi v Parizu med brezverci in komunisti in konča v Lurdu. Vse glavne osebe romana so zgodovinske.

Tudi našim malim bomo vsak teden nekaj lepega povedali, da bodo raje čitali »Nedeljo«.

Za kratek čas bomo oskrbeli v vsaki številki eno stran. Uganke, šaljivke, križaljke itd.

Torej naročimo »Nedeljo«, radi se odpovemo na teden samo eni žemlji, samo da prihaja »Nedelja« v hišo!

Zavarovanje »Nedelje«.

a) Pravilnik.

Vsak celoleten naročnik »Nedelje« je za slučaj smrtne nesreče zavarovan za Din 1000.— po sledečem pravilniku:

§ 1. Celoleten naročnik »Nedelje« se smatra oni, ki je vplačal vsaj tekom meseca decembra 1934 ali tekom januarja 1935 Din 24.— kot celoletno naročnino za leto 1935.

§ 2. Vsak, ki je vplačal Din 24.— tekom decembra 1934 ali tekom januarja 1935, je za slučaj smrtne nesreče zavarovan do dne 31. decembra 1935 za čistih Din 1000.—, s katerim lahko tudi testamentarično razpolaga.

§ 3. Poleg tega osebnega zavarovanja je v vsaki družini zavarovan družinski oče, ki za družino dejansko skrbi. Ako se ta ponesreči, pa je bila na »Nedeljo« naročena žena ali kak otrok, tudi dobi družina Din 1000.— izplačanih.

§ 4. Smrtna nesreča se smatra, ako je bil kdo povožen, ubit, ali sicer na kak način tako poškodovan, da je zaradi tega takoj ali pa kmalu umrl. Smrt vsled bolezni ali kapi se ne smatra za smrtno nesrečo.

§ 5. V slučaju nesreče se mora predložiti upravi »Nedelje« koleka prost mrliški list in koleka prosto zdravniško izjavo tekom enega meseca po nesreči.

§ 6. To zavarovanje je povsem prostovoljni dar uprave »Nedelje«, ki ga za njo izplačuje Vzajemna zavarovalnica v Ljubljani. Vsak eventuelni spor rešuje končnoveljavno ista zavarovalnica. Vsako sodno postopanje se izključuje.

b) Zavarovalnina izplačana:

Šibilja Andrej, posestnik, Metni vrh, Sevnica ob Savi, ki je padel s kozolca in se je smrtno ponesrečil.

Suhodolčan Ivan, rudar v Trbovljah, ki je v jami dobil težko rano in je par dni nato umrl.

Aprisnik Ivan, Tezno pri Mariboru, katerega je vlak povozil.

Klobasa Franc, polir, Žerjavci, Št. Lenart v Slov. goricah, ki je padel s tesarskega odra in zaradi poškodb umrl.

Kranjc Ana, Žalec, ki se je vozila z avtobusom iz Celja, pa se je smrtno ponesrečila, ko je vlak povozil avtobus.

Brezner Jurij, čevljar v Zgornjih Hočah, pošta Hoče, se je pri žaganju drv ponesrečil in par dni nato umrl.

Marinič Marija, Strjanci 7, pošta Velika Nedelja, je vsled nesreče pri porodu morala umreti.

Peterin Ivan, Pobrežka 20, Maribor, ki ga je ubil kaznjenec v kaznilnici.

Za našo deco

Janko Mohorko:

Zgodba o desnem razbojniku.

Ko je sv. Družina bežala pred zasledovanjem krvoločnega kralja Heroda v Egipt, jo je dohitela temna noč. Pot je vodila skozi velik gozd. Ker ni bilo mogoče najti nikjer prenočišča, je sv. Družina nadaljevala svojo pot po samotnem, pustem gozdu. Globoko v gozdu pa se zasveti majhna luč, proti kateri se sv. Družina kar naravnost poda ter pride do samotne hišice. Sveti Jožef potrka na vrata in prosi za prenočišče. Pri vratih pa se prikaže žena vsa prestrašena in obupno vzdihne: »Kaj iščete tukaj? Mar ne veste, da je tukaj dom roparjev in razbojnikov? Bežite, dokler je še čas, da vas ne zalotijo in ne pobijejo.«

Jožef in Marija pa le prosita ženo, naj se usmili vsaj malega otroka. V strahu jih je sprejela pod streho. Mati božja se zahvali Bogu za to dobroto ter spravlja svojega sinka k počitku. Prosila je ženo še za vodo, da ga umije in skoplje. Ko je Marija kopala svoje dete, je žena začudeno gledala Jezuščka, kako je lep in zdrav. Potožila je, da ima fantka ravno te velikosti, pa je bolan, gobav, krastav in ves hrom. Mati božja ji je rekla, naj ga pokaže. Žena prinese svojega otroka in ga izroči Mariji. Marija ga umije in skoplje v isti vodi, kakor je poprej kopala svojega sinčka Jezuščka. Ko je Marija mati božja vzela otroka iz korita umitega, je bil lep, očiščen vseh gob, vseh grb in popolnoma zdrav. Žena pa, ko je videla otroka zdravega in čistega, malo da ni od veselja zblaznela.

Okrog 12. ure ponoči pa prilomastijo razbojniki domov. Žena jih je nestrpno pričakovala in ko

je slišala že oddaleč prihajati razbojnike, jim je hitela nasproti povedat čudež, ki se je zgodil v njihovi hiši. Roparji niso tega verjeli, dokler niso videle otroka čistega in zdravega. Vsi so se nad tem zelo razveselili in pogostili so sv. Družino, kakor so pač najbolj mogli. Drugega dne so roparji spremljali sv. Družino do konca gozda in pokazali ji najbližjo pot v Egipet.

Rastel je Sin božji. Tudi tisti fantek roparjev je rastel in postal krepek. Pa še enkrat je bil ta fantek deležen videti Sina božjega. A kje?! Na križu, ko je visel na desni strani njegovi. Fantek je namreč tudi postal razbojnik in ropar, kakor njegov oče. Na križu viseči levi razbojnik se je Kristusu rogal: »Pomagaj sebi in nama, ako moreš!« Desni razbojnik mu pa pravi »Ne govori tako! Midva trpiva po pravici, on trpi pa po nedolžnem!«

In kakor se je desni razbojnik nekoč kot otrok rešil in očistil vseh gob in krast in vsake bolezni, ker se je kopal v vodi, v kateri ga je kopala mati božja — tako se je sedaj na križu rešil in očistil tudi svojo dušo, ko mu je Jezus, Sin božji, rekel: »Še danes boš z menoj v raju!«

— —

Katoliški pojavi

Dan KA pri Sv. Jakobu v Slov. goricah. Pretekla nedelja je bila pri Sv. Jakobu posvečena Katoliški akciji. Iz Maribora je prišel tajnik škof. odbora, ki je pri obeh službah božjih govoril o bistvu KA in je v poljudni besedi podal smernice za delo laičnih apostolov v župniji. Pri tej priliki je gospod tajnik blagoslovil prapor Fantovske Katoliške akcije.

Mesec januar posvečen delu za katoliški tisk. Škofijski odbor KA bo te dni razposlal župnijskim uradom okrožnico, v kateri izraža željo, naj se mesec januar v vseh župnijah posveti delu za katoliški tisk, zlasti delu za širjenje »Nedelje«, ki je list KA.

V verigah je šel k procesiji. V Sevilli na Španskem je Marijina podoba, ki jo verniki zelo častijo. Našel pa se je neki mladenič, ki je v pijanosti onečastil sveto podobo. Sodišče ga je obsodilo na 2 leti zapora. V zaporu se je mladenič spokoril. Sklenil je, da bo pohujšanje popravil, kakor hitro bo obsedel kazen. To je tudi v resnici storil. Ko se je vršila v mestu procesija, med katero so nosili tudi ono Marijino podobo, si je dal nataknit na noge in roke težke verige in je tako korakal v procesiji za Marijino podobo.

Vsem cenj. naročnikom

prilagamo tokrat položnice, da zamorejo poravnati naročnino za prihodnje leto. Kdor želi, pa lahko plača osebno v upravi lista v Mariboru, Koroška cesta 5, vsaki dan (razen nedelje) od 8. do 12. in od 14. do 18. ure.

Naročnina je celoletna 24 Din, polletna 12 Din, četrtletna 6 Din.

Uprava »Nedelje«.

Karitas vsem,

ki so že zavarovani in ki še niso zavarovani, želi blaženo novo leto, obilo božjega blagoslova pri vseh opravilih. Ob enem opozarja vse na sledeče: V preteklem letu jih je mnogo umrlo, mnogo tisoč se jih je poročilo in mnogi tisoči so živeli kot starci v pomanjkanju. V novem letu ne bo nič drugače. Karitas pa hoče v vseh treh slučajih vsakega rešiti skrbi in mu nuditi denarno pomoč. Kako? Tako, da vabi vsakega, naj se zavaruje za slučaj smrti, za stara leta in naj zavaruje doto svojih otrok! Obrnite se čim prej na vodstvo Karitas v Mariboru, Orožnova ulica 8, ali na uredništvo Novin v Črensovcih, ali na domačega zastopnika Karitas. Tam bodete dobili vsa potrebna pojasnila, obenem pa se bodete tudi lahko zavarovali.

Koledar od 30. decembra do 5. januarja.

30. december, Božična nedelja: David, kralj. — 31. december, pondeljek: Silvester, papež in spoznovalec. — 1. januar, torek: Obrezovanje Gospodovo. — 2. januar, sreda: Ime Jezusovo. — 3. januar, četrtek: Genovefa, devica. — 4. januar, petek: Prisk, mučenec. — 5. januar, sobota: Telesfor, papež in mučenik.

Glavni mesečni namen za december, blagoslovljen po sv. očetu: Vzgojitev mladine za katoliško akcijo. — 30. december, nedelja: Verski listi. Dober tisk. — 31. december, pondeljek: Zahvala za dobrote. Ta mesec umrli. — Glavni mesečni namen za januar, blagoslovljen po sv. očetu: Boj zoper brezboštvo. — 1. januar, torek: Božji blagoslov na ves narod. — 2. januar, sreda: Evharistični kongres v Ljubljani. — 3. januar, četrtek: Slomšekov in Baragov proces. — 4. januar, petek: Sveti oče in njegovi nameni. — 5. januar, sobota: Naši škofje in škofije.

Tiskar: Tiskarna sv. Cirila v Mariboru, predstavnik Albin Hrovatin v Mariboru. Urednik: Franc Kolenc, korni vikar v Mariboru. — Izdajatelj: Mariborske župnije, predstavnik Franc Kolenc, korni vikar v Mariboru.

